

Lời Chúc Phúc Của Odin

Contents

Lời Chúc Phúc Của Odin	2
1. Quyển 1 - Chương 1: Số 29 Phố Idun	3
2. Quyển 1 - Chương 2: Thư Ủy Thác Của Đại Tể Ti	9
3. Quyển 1 - Chương 3: Đại Ma Đạo Sư Lando	14
4. Quyển 1 - Chương 4: Ngọn Tháp Cao Trong Hoàng Cung Hoenir [1]	19
5. Quyển 1 - Chương 5: Viên Kim Cương Của Thần Mặt Trăng Mani	24
6. Quyển 1 - Chương 6: Quê Hương Của Tộc Người Khổng Lồ	30
7. Quyển 1 - Chương 7: Tấm Thiệp Mời Màu Vàng	35
8. Quyển 1 - Chương 8: Cung Điện Học Giả	41
9. Quyển 1 - Chương 9: Tr Chơi “gã Lùn Và Tên Khổng Lồ Một Mắt”	46
10. Quyển 1 - Chương 10: Tiệc Sinh Nhật Của Lando	51
11. Quyển 1 - Chương 11: Loki Hiện Thân	56
12. Quyển 1 - Chương 12: Say Mèm Sau Dạ Tiệc	61
13. Quyển 1 - Chương 13: Lễ Vật Đính Hôn Của Loki	67
14. Quyển 1 - Chương 14: Thời Đại Của Modin	72
15. Quyển 1 - Chương 15: Rồng Vàng Bốn Cánh Lolo	77
16. Quyển 1 - Chương 16: Hỏa Thần Bị Thương	82
17. Quyển 1 - Chương 17: Ngày Lễ Nữ Thần	88
18. Quyển 1 - Chương 18: Cây Thế Giới	93
19. Quyển 1 - Chương 19: Dưa Hấu Và Dưa Chuột	100
20. Quyển 1 - Chương 20: Một Ngày Của Bốn Ngày Sau	105
21. Quyển 1 - Chương 21: Shujin	111
22. Quyển 1 - Chương 22: Tiệc Đình Hôn Tại Cung Điện Ánh Sáng	117
23. Quyển 1 - Chương 23: Chúa Tể Của Các Vị Thần	122
24. Quyển 1 - Chương 24: Dấu Hiệu Thần Tộc Được Phục Chế	128
25. Quyển 1 - Chương 25: Frigg Số Hai Biến Mặt	134
26. Quyển 1 - Chương 26: Sự Trở Về Của Frigg	140
27. Quyển 1 - Chương 27: Càng Modin	145
28. Quyển 1 - Chương 28: Xưởng Luyện Kim Mím	150
29. Quyển 1 - Chương 29: Lễ Trao Giải Danh Nhân	156
30. Quyển 1 - Chương 30: Ký Ức Của Ba Nghìn Năm	162
31. Quyển 1 - Chương 31: Thần Tình Yêu Thất Tình	167
32. Quyển 2 - Chương 1: Lăn Đầu Gặp Mặt Bên Suối Mimir	175
33. Quyển 2 - Chương 2: Hỏa Thần Bé Nhỏ	180
34. Quyển 2 - Chương 3: Đêm Tổ Lẻn Vào Cung Điện Valhalla	185
35. Quyển 2 - Chương 4: Ngày Lễ Mím Cười	191
36. Quyển 2 - Chương 5: Khế Ước Của Heimdall	196
37. Quyển 2 - Chương 6: Khúc Hát Ru Của Thần Tộc Aesir	202
38. Quyển 2 - Chương 7: Nghi Thức Ghi Chép Văn Tự Rune	205
39. Quyển 2 - Chương 8: Lời Tuyên Bố Kết Hôn Của Chúa Tể Các Vị Thần	211
40. Quyển 2 - Chương 9: Thiếu Niên Loki Trở Lại	217
41. Quyển 2 - Chương 10: Một Đêm Ân Ái	223

42. Quyển 2 - Chương 11	230
43. Quyển 2 - Chương 12	237
44. Quyển 2 - Chương 13	243
45. Quyển 2 - Chương 14	249
46. Quyển 2 - Chương 15	256
47. Quyển 2 - Chương 16	261
48. Quyển 2 - Chương 17	267
49. Quyển 2 - Chương 18	273
50. Quyển 2 - Chương 19: Sự Báo Thù Của Loki	279
51. Quyển 2 - Chương 20: Hoàng Hôn Của Chư Thần	286
52. Quyển 3 - Chương 1: Nỗi Nhớ Của Oldin	290
53. Quyển 3 - Chương 2: Khả Năng Tiềm Tàng Của Quỷ Tượng	308
54. Quyển 3 - Chương 3: Thành Hande Cùng Vị Thần Phá Hoại Xinh Đẹp	322
55. Quyển 3 - Chương 4: Thượng Giới Tế Điện	333
56. Quyển 3 - Chương 5: Buổi Tiệc Tối Tình Mê Ý Loạn	350
57. Quyển 3 - Chương 6: Trận Chiến Ở Cảng Biển Reethi	356
58. Quyển 3 - Chương 7: Sự Ra Đời Của Thần Tự Nhiên	367
59. Quyển 3 - Chương 8: Nụ Hôn Giữa Núi Tuyết Nghìn Năm	378
60. Quyển 3 - Chương 9: Vương Tử Tinh Diệu - Fasier	390
61. Quyển 3 - Chương 10: Bia Chư Thần	395
62. Quyển 3 - Chương 11: Trận Chiến Tại Khe Núi Lớn Tege	401
63. Quyển 3 - Chương 12: Tù Binh Bị Giam Cầm	407
64. Quyển 3 - Chương 13: Vương Đô Ánh Sáng	412
65. Quyển 3 - Chương 14: Thăm Thú Phố Idun	419
66. Quyển 3 - Chương 15: Lời Thề Ước Dưới Bóng Pháo Hoa	425
67. Quyển 3 - Chương 16: Thương Lượng Và Từ Bỏ	435
68. Quyển 3 - Chương 17: Bragi Phần Nộ	446
69. Quyển 3 - Chương 18: Nỗi Nhớ Thương Bất Diệt	454
70. Quyển 3 - Chương 19: Hồi Kết Của Chiến Dịch Chủ Thần	461
71. Quyển 3 - Chương 20: Cung Điện Valhalla Giữa Ánh Sáng Thánh Thần	467
72. Quyển 3 - Chương 21:	478

Lời Chúc Phúc Của Odin

Giới thiệu

Truyền thuyết kể rằng, ba ngàn năm trước, thần thánh chia tách thành hai bộ tộc: Tộc Aesir do Chủ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/loi-chuc-phuc-cua-odin>

1. Quyển 1 - Chương 1: Số 29 Phố Idun

Trước khi tôi đến vương đô, những người xung quanh đều nói rằng Loki vẫn còn sống, Odin thì đã chết rồi. Bởi vì, thế giới có Odin, sẽ không thể nào giống như bây giờ.

Thứ ánh sáng do thần Ánh sáng mang tới sẽ vẫn rực rỡ kể cả khi đêm xuống. Vậy nên, bầu trời đêm của Vanaheim[1] từ trước tới giờ, vẫn như một tấm màn xanh thẫm cực lớn, vây quanh dải ngân hà được kết thành từ hàng vạn vì sao, hiển hiện vẻ đẹp độc nhất vô nhị.

[1] Vanaheim (còn có tên gọi là Vanaland), là nơi các Vanir sinh sống.

Thế nhưng, những người đã từng đặt chân tới Thần giới đều nói rằng, ở nơi đó, bầu trời ban đêm luôn đen như mực. Bất kể thần Ánh sáng có hiện diện hay không, bất kể cung điện Valhalla[2] có được những dây leo màu vàng kim giăng kín hay không, bất kể trên bầu trời kia có điểm xuyết vô vàn những vì sao rực rỡ hay không... thì bầu trời ấy luôn là màu đen. Bởi vì chủ thần Odin sở hữu một mái tóc đen tuyền, và một ánh nhìn thăm thẳm, thâm thúy nhất thế gian. Ở thời đại xa xôi ấy, Thần giới từng là cố hương của ngài.

[2] Cung điện Valhalla còn được biết đến với tên gọi “Cung điện của những người tử trận”, là một trong những lâu đài của Odin trong thần thoại Bắc u, nơi ở của những chiến sỹ hy sinh một cách anh dũng ngoài mặt trận.

Ngài chỉ có một con mắt để nhìn thế giới, nhưng có thể thu vào mình tất cả ánh sáng trên cõi đời này.

Đồng thời, trong cuộc đời dài đằng đẵng của mình, ngài chỉ để mắt tới duy nhất một người con gái.

Đương nhiên, những lời kể lãng mạn này đều là tôi đọc được trong sách, chứ không phải linh cảm mà tôi tìm được từ cuộc sống thành thị ngập tràn áp lực, lại càng chẳng phải những lời nghe được từ miệng của Shia.

Bởi vì trong mắt Shia, lãng mạn chính là sự kết hợp của nước mắt đàn ông và tiếng cười phụ nữ.

Tôi vẫn hay nói với cô ấy, trừ vẻ ngoài ra thì cô chẳng khác gì một gã đàn ông, lãng nhăng lừa dối, thờ ơ lạnh nhạt, đứt dây thần kinh tình cảm, nói dối thành thần, lại còn khiến cho lũ đàn ông phải khóc rống lên. Thế mà cô ấy lại coi đó như lời khen ngợi, nói lời cảm ơn tôi bằng gương mặt rất tự hào.

Tối nay, tôi vẫn nằm trên giường nhìn bầu trời xanh thẫm, bị ép nghe trận cãi vã vì mấy chuyện vặt vãnh như lông gà vỏ tỏi của cặp tình nhân lầu dưới.

“Chỉ có ba nghìn Vader mà cũng để tâm như vậy, sao em lại háms tiền thế chứ? Rốt cuộc em ở với tôi vì tiền hay vì con người tôi?”

“Tôi háms tiền? Ngày xưa ma đạo sư theo đuổi tôi, tôi không chọn người ta mà chọn cái gã mục sư thực tập cón con như anh. Tôi muốn gả thì đã gả lâu rồi, còn phải ở chỗ này chịu đối chịu khổ với anh sao?”

“Em đang kỳ thị nghề nghiệp đấy hả? Em có hiểu câu ‘nghề nào cũng có tinh anh’ là như thế nào không? Em đừng thấy đám giàu có toàn là ma đạo sư mà suy nghĩ nông cạn thế nữa, Freyr[3] là đại tể ti[4] đấy. Tôi chẳng thấy làm tể ti có gì là không tốt.”

[3] Freyr (Frey, Frei) là tên một vị thần trong thần thoại Bắc u, là thần của sự thịnh vượng và sinh sôi nảy nở.

[4] Tể ti: Thầy tế, lo các nghi thức cúng bái thánh thần trong các điện thờ.

“Vấn đề ở chỗ Freyr là một trong mười hai chủ thần[5], còn anh, anh là cái thá gì?”

[5] Mười hai vị thần trong thần thoại Bắc u, gồm: Odin (chủ thần, thần chiến tranh), Frigg (nữ thần của sự sinh sản, hôn nhân, gia đình, tình mẫu tử), Thor (thần sấm), Sif (nữ thần thu hoạch), Freyr (thần của sự thịnh vượng, sinh sôi nảy nở), Loki (thần lửa), Tyr (thần của những trận đấu tay đôi, chiến thắng, và hào quang anh hùng), Freyja (nữ thần của tình yêu, sắc đẹp, sự sinh sôi, phép thuật và chiến trận), Heimdall (thần bảo hộ), Balder (thần Ánh sáng, nghệ thuật, cái đẹp, quang minh), Hoder (thần bóng tối), Vidar (thần của các khu rừng).

“Chính em cũng có huyết thống Tinh linh[6], có tư cách gì nói tôi?”

[6] Tộc Tinh linh còn có tên gọi là tộc Elf.

“Anh nói tôi kỳ thị nghề nghiệp, còn anh thì kỳ thị cả chủng tộc nữa kìa! Anh tưởng là Thần tộc thuần chủng thì giỏi lắm à? Anh thích con tiểu yêu tinh mê chơi trò luyện kim kia thì đi mà tốt với nó, chúng ta chia tay!”

“Sao tự dưng lôi Shia vào làm gì, đã nói anh với cô ta không có gì rồi mà, này, em quay lại đây. Ô kìa, em đừng đi...”

Giọng của hai người càng lúc càng lớn, tôi nằm trên giường lăn qua lăn lại mãi mà không ngủ được. Đến lúc nghe thấy cô nàng kia gào lên: “Đám đàn ông các người đều thích mấy đứa con gái ngực to mà óc bằng trái nho như Shia”, tôi không nhịn được nữa, giật tung rèm, đẩy cửa sổ ra, phi thẳng lọ nước hoa làm từ hoa hồng xanh mà Shia mới điều chế được ra ngoài.

Thế giới đã bình yên trở lại. Tôi vui đầu vào chăn, nhanh chóng chìm vào mộng đẹp.

Sau đó tôi mơ một giấc mơ. Trong mơ, thời gian quay ngược lại, về thời điểm một giây trước khi tôi ném lọ nước hoa ấy xuống. Tôi rút tay về, mở cửa sổ, rất nghiêm túc mà nói cho cô nàng lâu dưới biết, thật ra tiểu thư nhầm rồi, cánh đàn ông nghĩ ngực Shia to là vì lúc nào cô ấy cũng nói ngực mình to. Kỳ thực, ngực cô ấy thì to được với ai. Đương nhiên, cái vụ óc nho óc vãi thì cũng coi như là sự thật. Vừa nói xong câu đó, mái tóc của cô gái kia đột ngột biến thành màu vàng kim, gương mặt tái nhợt méo mó của Shia xuất hiện ngay trước mặt tôi.

Tôi có thể khẳng định, đây đúng là giấc mơ đáng sợ nhất năm nay.

Thế nhưng mãi tới hôm sau tôi mới biết, so với hiện thực, giấc mơ ấy chỉ là con muỗi mà thôi. Vả lại, tôi cũng biết thêm một chân lý nữa, đó là không bao giờ được làm mấy cái trò “giết gà lấy trứng”[7] như hành động hôm nay.

[7] Chỉ hành vi thấy món lợi nhỏ trước mắt mà quên đi lợi ích lâu dài.

Nếu nói trên đời này có thứ gì kinh khủng hơn tiếng hét của một cô gái, thì chắc chắn đấy là tiếng gào của hai cô gái. Mà nếu có thứ gì còn kinh khủng hơn tiếng gào của hai cô gái, thì đó chỉ có thể là tiếng hét chói tai của Shia.

Khi tôi bị Shia lôi ra khỏi chăn, túm lấy cánh tay mà lắc lắc lắc để, bị ép nghe mấy câu gào rú chả ăn nhập gì với nhau của cô ấy, tôi thật sự hận mình không thể giống như lũ quái vật của Aesir, trong nháy mắt phi thân đến bầu trời phía trên khe nứt Ginnungagap[8], không chút do dự mà nhảy phắt vào trong đó tự sát cho rồi.

[8] Khoảng trống giữa vùng đất băng giá Niflheim và vùng đất rực lửa Muspelheim, nơi không có bất cứ sinh vật nào sinh sống.

Shia gào rú đến hơn nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng mất kiểm soát, hai tay run run cầm một đồng thủy tinh vụn màu lam, khô cứng, giận đến độ lưỡi cũng lúu cả vào nhau:

“Cậu có biết, lọ nước hoa này, tớ phải tốn bao nhiêu thời gian và tinh lực mới điều chế ra không?”

“Không biết.”

Tôi cũng chẳng muốn biết. Shia á, làm người thì cũng coi như thành công, thế nhưng làm một thiếu nữ thì rất đáng ăn đập. Mỗi lần thấy cả đám đàn ông đáng thương đứng dưới lầu nhà chúng tôi gào khóc thảm thiết, rồi quay nhìn Shia đang ngồi trong phòng vắt chân sơn móng, tôi lại hận là không thể thay mặt toàn bộ con gái trên đời mà tiêu diệt cô nàng.

Trong đám con gái, Shia cũng coi như là người nổi bật. Bởi vì cô nàng là Thần tộc thuần chủng, tuổi thọ rất dài, bốn mươi lăm tuổi mới trưởng thành, thế nên bề ngoài trẻ hơn rất nhiều so với đám “hồn huyết” mới ba mươi mấy tuổi. Thế nên, việc tìm một cô vợ Thần tộc thuần chủng dường như đã trở thành giấc mộng của tất cả cánh đàn ông. Mà Shia với mái tóc dài xinh đẹp lấp lánh ánh vàng, đương nhiên trở thành cực phẩm trong các cực phẩm.

Đáng tiếc, Shia tuy trẻ đẹp, nhưng tuyệt đối không phải là một cô gái tốt trong định nghĩa của chúng ta. Cô ấy hoàn toàn có đủ điều kiện để trở thành phu nhân cao sang quyền quý, có điều, hình như từ khi mới sinh ra Shia chưa từng có ý định đi con đường này. Lý do rất đơn giản: thứ nhất, cô nàng không cho phép bất cứ gã đàn ông nào can thiệp vào cuộc sống của mình; thứ hai, cô nàng chịu không nổi tính khí nóng nảy của bất cứ thằng đàn ông nào dù chỉ là một tiếng. Tuyên ngôn của cô ấy thì nhà nhà người người đều biết:

“Tôi đủ độc lập, kiên cường, xinh đẹp và tự tin. Tôi có bạn bè, cuộc sống tuy rất bận rộn nhưng tràn ngập hy vọng và thành công, có bạn trai hay không thì tôi đều có thể vui vẻ yêu đời mà sống. Đã như thế, nếu có một người đàn ông xuất hiện, nhưng anh ta không thể khiến tôi vui vẻ, hoặc không thể khiến tôi cảm thấy mình như một bà hoàng, vậy thì tôi cần anh ta làm gì? Còn về phần tình dục, không phải tôi không có nhu cầu, nhưng e rằng chỉ có đám sinh vật giống đực mới thêm khát điên cuồng thôi.” Sau khi nói xong, cô ấy thường khuyến mãi thêm một nụ cười khẩy trên bờ môi đỏ mọng.

Thế nhưng kỳ tích chính là, một cô gái càn rỡ, tính tình bất định như cơn gió giống Shia, lại có rất nhiều đàn ông để mắt tới. Không chỉ thế, cô ấy còn thích trêu hoa ghẹo nguyệt, thường xuyên rước một đồng phiền phức vào người. Đối với bản tính của đàn ông tộc Vanir, chúng ta đều quá hiểu. Đàn ông ai chả lăng nhăng, và bọn họ là đám lăng nhăng nhất, thế nhưng cũng là đám không dám lăng nhăng nhất. Như cái gã hôm trước, nếu không bị Shia khiêu khích, chắc chắn sẽ không cãi với bạn gái như thế, cũng chẳng khiến tôi ngủ mất ngon.

Hơn nữa, Shia sống được bốn mươi chín năm, ít nhất cũng có tới bốn mươi chín cuộc tình, thế nhưng cô ấy chưa từng yêu ai, ngay cả đối với anh chàng mỗi tình đầu, cô ấy cũng chẳng yêu. Mỗi tình đầu của cô ấy chính là đại tể ti Freyr, chuyện này cũng không có mấy người biết được.

Có điều, từ khi chia tay với hắn tới giờ đã hơn hai mươi năm, số lần Shia chủ động nhắc tới hắn cũng không vượt quá hai mươi lần. Dù có nhắc tới, cũng chỉ là dừng dừng bảo còn nhớ rõ đã từng có gã tên gọi như thế băng qua cuộc đời mình. Bởi vì năm xưa, nguyên nhân khiến bọn họ chia tay là vì đôi bên đã hết cảm giác với nhau.

Khi đó tôi còn chưa đặt chân tới vương đô, cũng không được tận mắt chứng kiến cuộc chia tay “rầm rộ” của bọn họ. Sau này chứng kiến khả năng “đá” bạn trai của Shia, tôi cũng ngộ ra một điều, cứ cho là Freyr chẳng có cảm giác gì đi, nhưng thấy cô nàng Shia tỏ ra vô cảm, chắc hắn cũng chẳng dễ chịu gì.

Shia thường nói với tôi, “Ena à, có lẽ bởi vì tớ quá hiểu lũ đàn ông, bọn họ chỉ cần nói một câu hay làm một việc nhỏ thôi, tớ đều có thể đoán được một cách rõ ràng, cho nên mới nhanh chóng mất đi cảm giác chẳng?”.

Đối với câu tự bạch của cô nàng, tôi chỉ cười nhạt. Thực ra, một cô gái có thể làm được đến mức như Shia cũng chẳng phải dễ dàng gì. Dù sao tôi đã từng gặp Freyr, cũng cho rằng người nào một khi đã yêu hắn thì rất khó thoát ra được. Cứ cho là đám con gái có thể quên đi ngoại hình đẹp đến rụng rời của Freyr, thì cũng không thể quên được khí chất như có thánh quang bao phủ của hắn. Dù có không quan tâm tới khí chất ấy, thì họ cũng chẳng thể thờ ơ địa vị là một trong mười hai chủ thần của hắn. Mà cứ cho là mấy cô nàng coi thường địa vị ấy của hắn, thì họ cũng chẳng thể quên được chuyện hắn là bạn cực thân của Lando.

Lại nói về Lando, chỉ có thể dùng một câu khái quát: Thần tượng của tất cả các học giả Vanir. Lando cũng chính là thần tượng của hết thầy ma đạo sư, luyện kim thuật sư, chiêm bốc sư.

Tuy tôi chẳng phải học giả, nhưng ngài ấy vẫn là thần tượng của lòng tôi.

Từ nhỏ đến lớn, tính cách mạnh mẽ của chị gái ảnh hưởng rất lớn tới tôi, tôi chưa bao giờ nghĩ bản thân sẽ sùng bái ai, nhất là một gã đàn ông. Tôi vẫn cho rằng, sùng bái đàn ông chỉ khiến cho bọn họ càng coi thường trời đất, nhất là cái đám đàn ông đất vương đô hèn hạ tới mức cực điểm, chỉ thích bị con gái kiêu kỳ (như Shia chẳng hạn) ngược đãi.

Thế nhưng, Lando là người đã vượt qua được rào cản về giới tính.

Năm nào cũng thế, mỗi dịp đầu năm, vương đô sẽ công bố thứ bậc các danh nhân năm vừa rồi. Nữ giới thì quan tâm đến bảng xếp hạng giàu sang, nam giới lại chăm chú ngó xem ai đứng đầu về công trạng. Lando, đứng ở vị trí thứ bảy trên bảng xếp hạng giàu sang, đứng thứ nhất về công trạng. Song, sự sùng bái của tôi đối với ngài, hoàn toàn chẳng liên quan gì đến hai thứ đó.

Thứ tôi quan tâm, chính là cái tên ngắn gọn, lấp lánh ở trên cùng của bảng xếp hạng các ma đạo sư.

Tại bất cứ vùng đất nào của thị tộc chúng ta, cha mẹ đều thích hỏi về ước mơ của con cái. Để rồi khi đứa con chẳng biết trả lời thế nào, hoặc cũng có thể là chưa kịp trả lời, cha mẹ sẽ mỉm cười xoa đầu đứa nhỏ, nói rằng: “Con à, sau này nhất định phải trở thành ma đạo sư (đại vu sư) nhé”. Giống như con người khi còn bé, cha mẹ cũng sẽ nói “phải trở thành nhà khoa học” vậy.

Tôi sẽ mãi mãi không quên, thuở nhỏ đã rất nhiều lần ao ước được trở thành một ma đạo sư hùng mạnh của Vanir, từng khao khát cái tên “Ena” có thể xuất hiện trên bảng công trạng ma đạo sư, trở thành một ngôi sao lấp lánh nhất.

Nhưng, cũng giống như con người, sau khi trẻ con trưởng thành, đương nhiên sẽ phải từ bỏ những mộng tưởng viển vông. Bởi vì để trở thành ma đạo sư, không chỉ cần có trí tuệ và nỗ lực, thứ cần thiết hơn chính là một món tiền với con số trên trời, cùng với sự phối hợp của luyện kim thuật sư và thần kim tượng[9] ưu tú nhất.

[9] Thần thợ rèn.

Nếu như nói, ma đạo sư là đóa hoa bung nở rực rỡ, thì luyện kim thuật sư chính là nước tưới hoa róc rách không ngừng, còn thần kim tượng chính là phân bón lặng lẽ cống hiến chất dinh dưỡng.

Shia là nước tưới. Còn tôi, là phân bón.

Thân là phân bón, quả thực rất đáng tiếc, nhưng tôi rất yêu công việc của mình, sau mỗi lần rèn được một thứ vũ khí hoàn toàn mới là lại cảm thấy tự hào tột bậc. Nói thế nào thì nói, tôi cũng là người từng tới đất nước của tộc lùn[10] học tập tám năm. Kỹ thuật rèn mà tôi học được, tuyệt đối thực dụng hơn hẳn đám thợ rèn ở đất vương đô này chỉ biết lý luận suông và chủ nghĩa lý tưởng. Đáng tiếc, tới tận bây giờ, không ai hiểu được tôi, thế nên tôi vẫn lắc lư quanh vị trí số mười lăm trên bảng xếp hạng thần kim tượng. Shia thường nói tôi lúc nào cũng “mèo khen mèo dài đuôi”.

[10] Tộc người lùn còn có tên gọi là Dwarf.

Mà Lando đã thực hiện được tất cả những mộng tưởng của tôi. Tôi vẫn luôn cho rằng, người có thể thực hiện được ước mơ của người khác rất đáng để mình kính nể. Thế nên, tình cảm của tôi đối với ngài, không phải thứ ái mộ của một người con gái với một người con trai, mà chỉ là sự sùng bái đơn thuần. Rất nhiều người nói, nếu không phải Lando còn quá trẻ, nói không chừng ngài chính là Odin chuyển thế.

Chỉ cần là sinh vật sống trên thế giới này, đều sẽ hiểu được câu ca ngợi ấy đã đạt tới cảnh giới cao ngất ngưỡng nào rồi.

Đương nhiên, tất cả điều đó cũng không liên quan đến tôi cho lắm, lại càng chẳng đáng tí ti gì đến Shia - người đang sắp bẻ cổ tôi ra.

“Không biết?” Shia cứ như là chưa bao giờ nghe thấy từ “không biết” vậy, mắt mở trừng trừng nhìn tôi: “Vậy cậu có biết là tớ đã phải tự mình đi đào đồng nguyên liệu này không? Cậu có biết lúc tớ đi tìm đồng nguyên liệu này, đã gặp một gã quỷ tượng, một tên thần quan Bóng tối, lại còn cả một đại vu sư không hả?”.

Được rồi, được rồi.

Nói đến đây, tôi đã ý thức rất rõ ràng bản thân đã làm sai cái gì. Tôi lập tức đứng lên, vẻ mặt hối lỗi nhìn cô ấy: “Xin lỗi, tớ không biết cậu vì thứ này mà... Thực sự xin lỗi!”.

Có lẽ người bình thường không nghe ra được tính nghiêm trọng trong câu nói trên, nhưng tôi lại biết rõ. Những ai chưa từng trực tiếp giao tranh với tộc Aesir, vĩnh viễn không thể biết được bọn họ đáng sợ thế nào. Quỷ tượng, thần quan Bóng tối, đại vu sư, tại thị tộc của chúng tôi, chính là thần kim tượng, đại tể ti và đại ma đạo sư. Tổ hợp ba người cùng lên, có thể biến một tòa thành nhỏ thành đồng hoang tàn chỉ trong nháy mắt.

Nói đến đây, tôi đột nhiên nghĩ có gì đó không đúng - Thần tộc Aesir chỉ cần nhìn thấy chúng tôi là giết, tuyệt đối sẽ không vì Shia xinh đẹp mà thương hoa tiếc ngọc đâu.

“Cậu đã gặp phải đám đó, làm sao vẫn sống mà về được?” Tôi nhìn cô ấy, vẻ mặt nghi hoặc.

“Cái gã thần quang Bóng tối ấy rất háo sắc, cứ nhìn chăm chăm vào mặt của bản cô nương.” Shia vuốt vuốt mái tóc vàng kim, làm bộ dạng vô cùng phong tình: “Đáng tiếc, tớ không thấy rõ được mặt gã đó, nếu không nhất định tớ sẽ lấy thân... Ấy ấy, Ena, cậu đừng đi, tớ nói thật mà...”

Cầm mấy bản thiết kế vũ khí, lao ra khỏi phòng, tôi rất muốn tự tát mình một cái.

Sao lại đi tin lời Shia nói chứ? Đúng là ngày đêm vui đầu vào công việc đã khiến chỉ số IQ của tôi bắt đầu về âm rồi.

Xưởng rèn của tôi tọa lạc ở số 29 đường Idun.

Cả con đường này đều là xưởng luyện kim, xưởng tinh luyện khoáng thạch hiếm, cửa hàng da thú, tiệm được thảo v.v... Trên đường, người đi lại ngược xuôi như nước, hầu như toàn bộ luyện kim thuật sư và thần kim tượng ưu tú nhất của thị tộc đều tập trung ở chỗ này.

Tuy nói rằng tới xưởng luyện kim sẽ tiện hơn, nhưng quá trình đi lại thì chẳng tiện tí nào.

Vương đô Vanaheim nằm ở bầu trời phía tây, cách khe nứt Ginnungagap khoảng bảy trăm tám mươi mét, ba nghìn năm qua vẫn là trung tâm thương nghiệp, luyện kim và tuần thú quan trọng nhất trong cửu đại thế giới, cũng là thành phố trên không duy nhất hoàn toàn kiến tạo giữa bầu trời của tộc Vanir.

Trong thành phố này, phương tiện giao thông bình dân nhất chính là cự kình[11] Ginnungagap. Những năm gần đây, cùng với sự gia tăng của chiến tranh, phần lớn dân ở các thành phố khác ùn ùn di cư vào vương đô. Thời gian phải xếp hàng chờ cự kình buổi sáng cũng dài hơn, những người phải đi làm như tôi cũng theo đó mà khốn khổ.

[11] Cự kình: cá voi.

Đương nhiên, người có tiền thì khác.

Đứng trên cự kình, chỉ cần đảo mắt nhìn bốn phía là có thể thấy được vô số bạch dực thiên lộc[12], còn có những đốm sáng màu bạc phi qua phi lại, không thấy được hình dáng rõ ràng - đó là ngân dực long[13], thú cưỡi thượng đẳng của tộc Vanir.

[12] Bạch dực thiên lộc: Hươu trời cánh trắng.

[13] Ngân dực long: Rồng cánh bạc.

Khi cưỡi cự kình còn hay gặp phải mấy chuyện rất quái dị: Thỉnh thoảng sẽ có một mỹ nữ trẻ tuổi cưỡi ngân dực long, hất cao chiếc cằm xinh đẹp, liếc mắt nhìn đám hành khách chen chúc trên cự kình với cái nhìn đồng cảm, sau đó nàng sẽ hất mái tóc xoăn thời thượng cho nó tung bay theo gió, rồi biến mất trong tầm mắt của chúng ta như một ngôi sao băng.

Còn lúc này, có một mỹ nữ tóc vàng, không chỉ đi sát bên cự kình, mà còn thả dài bất đắc dĩ, nói với tôi: “Ena, cậu nhanh nhanh mua một con rồng đi, năm gã thợ đứng sau cậu trên bảng xếp hạng đều đã có rồng để cưỡi rồi, chỉ có cậu mỗi ngày ngủ sớm dậy sớm đi cưỡi cự kình, cứ keo kiệt mãi thế cũng không hay đâu”.

“Tớ đang tiết kiệm tài nguyên.” Đối với đứa con gái còn đang nằm ườn trên giường khi tôi rời nhà, tôi chỉ bình tĩnh mỉm cười che đi núi lửa phun trào trong lồng ngực: “Đối với tinh thần hiến thân vì thị tộc, thì con người nông cạn như cậu mãi mãi sẽ không thể ngộ ra chân lý”.

“Hay là cậu cưỡi chung Dodo với tớ đi?”

“Shia, rồi sẽ có một ngày chị mua được kim dực long[14] để tặng em.”

[14] Kim dực long: Rồng cánh vàng.

Kim dực long, cũng giống như ngân dực long, có đôi cánh có thể che trời, có cái đuôi còn dài hơn cả thân người nó, nhưng bởi vì là thú cưỡi cao cấp nhất dùng trong không chiến, lại lớn hơn ngân dực long rất nhiều, nên cực kỳ hiếm. Vì vậy, không chỉ giá cao gấp bội, còn phải là người trong hoàng thất hoặc có danh hiệu mới được phép mua.

“Thôi đi, kế hoạch của cậu, tớ còn không biết sao? Trước tiên phải mở rộng xương, sau đó leo lên top năm trên bảng thần kim tượng, sau đó là mua nhà, cuối cùng mới mua rồng... Cái đó cũng phải tốn đến hai, ba mươi năm, tới lúc ấy ai cũng già rồi, còn mua rồng làm gì?”

“Ba mươi năm nữa tớ chưa đến tám mươi, vẫn trẻ chán.”

“Đối với con gái, qua tuổi tám mươi là rất khó lấy chồng... Cậu bây giờ còn không lấy nổi, lại hy vọng tám mươi rồi vẫn gả được cho người ta sao?”

Tôi suýt chút nữa thì phi luôn quả cầu thủy tinh mới làm xong hôm qua vào cô nàng.

Vanaheim không chỉ là một vương đô giữa không trung, mà còn là một vương đô chia tách bầu trời. Khu thành chính nằm ở trung ương, xung quanh có năm hòn đảo nhỏ, cùng một vài tế đàn trên không khác. Nơi tôi ở là khu phía đông, cũng chính là hòn đảo xa nhất về phía đông, muốn tới được phố Idun trong khu thành chính, cần phải đổi cự kinh hai lần nữa.

Lúc tôi tới được phố Idun thì Shia đã bắt đầu hưởng thụ một ngày nườm nượp khách nam rồi. Mỗi lần thấy cô nàng mặc bộ trường bào trẻ ngực đã được sửa lại của luyện kim thuật sư, trang điểm thật xinh đẹp, đứng ở cửa kéo khách, tôi đều có cảm giác, cô nàng dần thân vào một nghề nghiệp đặc biệt.

Mua một cái bánh mì ở hàng bên cạnh, ngậm trong miệng, chạy nhanh vào xương rên Ena. Đứng ở cửa nhìn một lượt, thấy bên trong có một gã hỗn huyết của Tinh linh và Người lùn, hai gã Người lùn, hai gã Khổng lồ, một cô nàng Thần tộc và một gã hỗn huyết của Tinh linh và Người khổng lồ. Bọn họ vừa nhìn thấy tôi đến, liền phối phối tinh thần, đồng loạt hô to: “Chào lão đại”.

Tôi giật miếng bánh mì từ trong miệng ra: “Fulla[15] đâu rồi? Sao hôm nay không đến?”.

[15] Một trong chín nữ thần phụ giúp Frigg. Chín nữ thần ấy là: Saga, Fir, Grfiun, Fulla, Vor, Syn, Hlin, Snotra và Gna.

Gã Người lùn dùng búa nện thanh trường kiếm trong tay, lại thổi mấy phát, mặt mày u ám nói: “Cô nàng nói bị kim đục long va phải”.

“Hôm nay cô ấy lại bị rồng của anh chàng chủ thần, đẹp trai nào đụng phải rồi?” Thấy đám người bên dưới cười ầm lên, tôi khẽ than một tiếng: “Thôi bỏ đi, bắt đầu làm việc. Trước tiên, phải hoàn thành ủy thác làm quả cầu thủy tinh ngày hôm qua đã, đây là bản thiết kế của bộ đồ”. Tôi đưa bản thiết kế được hoàn thành trong giờ làm thêm ngày hôm qua cho cô nàng Thần tộc Guffy.

“Lão đại, chúng ta mới nhận được một món ủy thác cực gấp, chị không xem sao?”

Tôi ngồi xuống, lấy bút, phác phác lên một bản vẽ khác: “Làm gì?”.

“Bao tay chuyên dụng của đại ma đạo sư.”

Bao tay? Sao đạo gần đây toàn vợ phải mấy thứ trái tay không vậy?

“Lúc nào cần giao?”

“Ngày mai.”

“Ngày mai?” Tôi vui đầu, tiếp tục đánh dấu hai điểm vào giữa chuôi kiếm trên bản vẽ: “Từ chối đi”.

“Nhưng người ủy thác nói thù lao rất cao...”

“Dem thư ủy thác qua đây.”

Cô nàng nhét thư ủy thác vào tay rồi, tôi nhìn lướt qua yêu cầu chế tác và tài liệu: Muốn tôi tự tìm luyện kim thuật sư, nguyên vật liệu thì đắt đến kinh người, đều là những thứ hy hữu, xếp tận cùng trong danh sách đồ quý hiếm, lại còn chưa chắc đã mua được.

Tôi lại nhìn lá thư ủy thác thật dài ấy thêm một lần nữa, sau đó nói: “Em vừa nói, lúc nào cần giao?”.

“Ngày mai.”

“Guffy, không phải em đang kể chuyện cười đấy chứ?”

“Người ủy thác là ngài Freyr, đương nhiên em không kể chuyện cười rồi.”

“Kể cả là Freyr, chị cũng không nghĩ hẳn đủ tiền trả...” Nói đến giá cả, tôi kinh ngạc nhìn cô nàng: “Em nói người ủy thác là ai?”

“Freyr.”

“Làm quả cầu thủy tinh đi.” Sau khi chắc chắn rằng Guffy chỉ đang trấn an tinh thần đã bị Shia kích thích của tôi, tôi liền vo viên lá thư ủy thác rồi ném văng ra phía cửa.

Không cần nói tới chuyện Freyr là chủ thần thì to tát tới chừng nào, nhưng thực lực của đám người bên tôi, tôi rất rõ. Luyện kim thuật sư và thần kim tượng hạng nhất đều sẵn sàng phục vụ miễn phí cho bọn họ, vì sao còn cần tìm đến cái loại thần kim tượng đứng thứ nhất đám thợ hạng hai nhưng chỉ là tay mơ trong đám thợ hạng nhất như tôi để nhờ làm bao tay chứ?

Có điều sau một lúc lâu, tôi vẫn không nghe thấy tiếng cục giấy được vo viên từ lá thư ủy thác ấy rơi xuống đất.

Những người xung quanh đều giương mắt lên nhìn phía sau tôi. Thế nên, tôi cũng theo ánh mắt của họ, chậm rãi quay đầu.

2. Quyển 1 - Chương 2: Thư Ủy Thác Của Đại Tể Ti

Một người đàn ông thân hình cao lớn đứng trước cửa tiệm của tôi, trong tay cầm lá thư ủy thác bị tôi ném đi. Lá thư đã được mở ra nguyên trạng, nhăn nhúm vô cùng. Hắn chăm chú đọc cứ như chưa được đọc thư bao giờ. Mái tóc dài màu bạc tựa ánh trăng, buông rơi trên bờ vai hắn. Giống như tất cả các Thần tộc Vanir khác, hắn có màu tóc cực nhạt, cùng với làn da trắng như tuyết, và một đôi mắt màu ngọc bích.

Giống như rất nhiều năm về trước khi tôi ngẩng lên nhìn từ phía dưới tể đàn, Freyr vẫn cứ như một thiên thần lạc bước xuống trần gian, mỗi bước đi đều mang theo hơi thở của thánh thần. Thuần khiết thánh thiện như thế, hoàn toàn khác với ánh sáng tỏa ra vạn trượng của thần Ánh sáng Balder.

Chỉ là, giờ phút này, đôi lông mày tà phi nhập tán^[1] của hắn đang nhíu lại với nhau, nét mặt hiển hiện rõ râm trạng: Ta - đang - tức - giận!!!

[1] Thường để hình dung đôi mày kiếm, có cảm giác như sắp ấn vào tóc mai.

Tôi có linh cảm, mình sẽ chết trong vòng hai mươi giây nữa.

Thật lâu sau, hắn ngẩng đầu, dùng đôi mắt giống như bảo thạch ấy mà nhìn tôi.

“Quả nhiên là vì nội dung của thư ủy thác quá buồn chán, thế nên mới khiến tiểu thư Ena ghét bỏ?”

Tôi không kìm được mà giật giật khóe miệng.

Đột nhiên nhớ lại hai năm trước Shia từng nhắc tới hắn với tôi bằng vẻ mặt lạnh tanh: “Thánh quang bao phủ? Đây chỉ là bề ngoài thôi. Anh ta tuy là Thần mặt trời, nhưng toàn thân đều tỏa ra hơi thở lạnh như băng. Cậu cứ ở chung với anh ta thì biết”. Tôi vẫn luôn nghĩ rằng, lúc đó Shia đang nói tính cách của hắn rất lạnh lùng.

“Đương nhiên không phải, chỉ là vì thời gian quá gấp, tôi sợ không thể hoàn thành được.”

“Lẽ nào người ủy thác khiến tiểu thư Ena cảm thấy khó chịu?”

“Không phải, không phải, không liên quan gì đến đại nhân Freyr”, tôi xua tay lia lịa, “Thực sự là thời gian quá gấp”.

“Dù cho thù lao có là hai nghìn vạn Vader, tiểu thư cũng từ chối?”

“Thật ra vừa rồi là nói đùa thôi, thời gian của tôi rất nhiều.”

Shia, cậu cứ chờ đây, Ena tôi đây sẽ nhanh chóng cười được kim dực long năm đầu mà xưng bá phổ Idun, càn quét xướng luyện kim của cậu.

Tôi bước nhanh ra phía trước, nhận lại bức thư ủy thác từ tay hắn. Hắn mỉm cười đưa thư ủy thác qua, nhưng khi đưa mắt nhìn tôi, lại lộ ra vẻ mặt cực kỳ kinh ngạc: “Đã làm ổn rồi sao?”

“Hả?”

“Cô là Ena?”

“Đúng vậy.”

“Gã kia rốt cuộc có ý gì... Chẳng lẽ hắn gạt ta?” Con mắt của hắn hơi nheo lại, sau đó đưa ngân phiếu cho tôi: “Đây là tiền đặt cọc, cô cầm trước để mua vật liệu, ngày mai ta tới lấy hàng”.

Tôi đứng ngây tại chỗ, không hiểu ra sao, nhìn hắn nhanh chóng bay lên không trung, cười kim dực long đi mất.

Lần đầu tiên tôi cảm thấy cuộc sống của mình giống như mơ vậy. Tôi mà lại nhận được đơn hàng của chủ thần Freyr?

Mười hai chủ thần là vấn đề rất được quan tâm của sáu chủng tộc và chín đại thế giới, cội nguồn phải truy về từ trước khi sáng thế.

Ban sơ, Người khổng lồ đã tạo dựng và thống trị thế giới. Dưới sự lãnh đạo của Odin - chúa tể các vị thần mười hai chủ thần - đã thay thế địa vị của Người khổng lồ. Mâu thuẫn giữa Người khổng lồ và chúng thần ngày càng trầm trọng, dẫn tới cuộc chiến nổi danh - Hoàng hôn của chư thần[2]. Vốn dĩ, chúng thần sẽ không chiến bại, nhưng đúng vào thời khắc quan trọng nhất, thần Lửa Loki - em trai của Odin - đột nhiên làm phản và giết chết ngài.

[2] Được biết tới với tên Ragnarok.

Sinh mệnh của Odin gắn liền với linh hồn của tất cả thần linh. Cái chết của ngài cũng đồng nghĩa với ngày diệt vong của tất cả linh hồn Thần tộc, cũng đồng nghĩa với sự tận diệt của thời đại và thế giới.

Chúng thần biến mất, kể cả thần Lửa.

Nhưng trước lúc chết, Odin đã sáng tạo ra thế giới mới, cũng đồng thời khiến chúng thần vốn đã mất đi thân xác chìm vào giấc ngủ ba nghìn năm.

Trong ba nghìn năm này, chiến tranh giữa chúng tôi và tộc Aesir chưa từng dừng lại. Mà hôm nay, sau ba nghìn năm đằng đẳng, mười hai chủ thần đã dần dần thức tỉnh.

Có người nói, tương lai của thế giới hoàn toàn được quyết định bởi vị thần sống lại đầu tiên. Nếu Odin sống lại, ngài sẽ ban cho thế giới này sự phồn thịnh và hòa bình mà trước nay chưa từng có, còn nếu thần Lửa sống lại, sẽ chỉ mang tới thương vong và hủy diệt tận cùng.

Theo thời gian, mười hai chủ thần dần dần hiện thế ở khắp mọi nơi. Cho tới tận bây giờ, chủ thần xuất hiện ở tộc chúng tôi chỉ có hai người: Thần ánh sáng Balder và Thần mặt trời Freyr. Thế nhưng tộc Aesir đã có năm chủ thần.

Sự chênh lệch thực lực giữa hai Thần tộc rõ ràng ngay trước mắt. Trong cuộc chiến tranh không ngừng nghỉ, một điều không còn nghi ngờ gì là chúng tôi đang ở thế bất lợi.

Trước tình hình bị tộc Aesir không ngừng quấy nhiễu và xâm lược, tất cả người trong tộc đều ngày đêm cầu khẩn, hy vọng cuối cùng Odin sẽ xuất hiện ở lãnh thổ của tộc chúng tôi, chấm dứt cuộc đấu tranh đã giằng co cả nghìn năm đằng đẳng.

Chúng tôi đương nhiên chẳng chờ được Odin, có điều, lại chờ được một đại ma đạo sư - người mà dù có được gọi là Chúa cứu thế cũng không thái quá - Lando.

Lại nhìn bức thư ủy thác kia, tôi thầm nghĩ, nếu như là Lando cần cái bao tay này thì còn có thể hiểu được, nhưng Freyr là một đại tể ti, cần bao tay của ma đạo sư làm gì? Huống hồ, nguyên vật liệu lại xa xỉ như thế.

Ví như ngọc thạch Niflheim, đây là loại khoáng thạch chỉ Niflheim mới có, số lượng nhập vào vương đô một năm không quá hai nghìn kilogram. Một lần mua tối thiểu được một viên, một viên thường không dưới năm trăm gram. Bởi vì bảo thạch được sinh ra từ thế giới của băng tuyết, nên có tác dụng hỗ trợ rất lớn đối với Băng hệ ma pháp, cũng vì thế mà các Thủy ma đạo sư đều đem cả viên bảo thạch khảm trên đỉnh của pháp trượng.

Có điều, trên bức thư ủy thác này viết rất rõ ràng: Lấy ngọc thạch Niflheim, hồng ngọc Muspelheim, mỗi loại hai mươi gram, kim cương Helheim ba mươi gram, đính ở cuối ngón tay cái của bao tay. Nói cách khác, muốn tôi cầm đồng tiền hơn năm mươi vạn đi mua ba viên khoáng thạch năm trăm gram, sau đó lấy một tí xú ra đính trên cái bao tay này.

Đây mới chỉ là một bộ phận nhỏ của nguyên vật liệu cần thiết. Nguyên liệu luyện kim còn chưa tính tới. Tuy tôi mù tịt về luyện kim thuật, nhưng tối thiểu vẫn biết được mấy chữ “Hồn thể yêu tinh Ginnungagap.”

Cũng khó trách Freyr nói thù lao là hai nghìn vạn, thành phẩm có lẽ cũng đã hơn một nghìn vạn rồi.

Dù thế, vẫn có thể kiếm được rất nhiều tiền. Hơn nữa, nếu hoàn thành ủy thác của chủ thần, vị trí của tôi ở trên bảng xếp hạng thần kim tượng nhất định sẽ lên như điều gặp gió.

Chuyện cần làm bây giờ, là dùng tốc độ nhanh nhất, vợ vét sạch cái phố Idun này, tập hợp đủ vật liệu, sau đó dùng mức thù lao ngất ngưỡng để dụ dỗ, lợi dụng công nhân ở lại làm thêm giờ, phải làm cho xong cái “bao tay tà thần” trước bình minh, sau đó để dư bốn, năm tiếng đồng hồ nhờ luyện kim thuật sư gia công lại.

Nói tới luyện kim thuật sư, đương nhiên người đó là Shia rồi. Tuy cái tính cách ẻo lả khiến người ta không chịu nổi, nhưng một khi cô ấy đã bắt tay vào việc thì lợi hại miễn bàn.

Vì thế, chiếu theo kế hoạch này, tôi phái toàn bộ công nhân trong xưởng đi thu thập nguyên liệu được nói tới trong thư ủy thác, bản thân thì ngồi lại phác thảo thiết kế, kỳ công vẽ ra cấu tạo của cái bao tay.

Sau bốn tiếng, cũng là ba giờ chiều, bảy người ôm theo cả đồng bao lớn bao nhỏ trở về, tôi kiểm kê từng thứ một, mới phát hiện lần này số tôi đổ đến kinh người. Tôi bảo họ đi mua ba mươi ba loại vật liệu, kể cả vật liệu cần cho gia công luyện kim, thì họ mua trở về được ba mươi hai loại.

“Được rồi, còn thiếu những gì thì tôi sẽ đi mua”, tôi đứng lên lau mồ hôi.

“Dầu cá Modin.”

Vừa nghe tới danh từ đấy, tôi lập tức run cả người, nói: “Phố Idun không có dầu cá Modin?”.

“Không có, người ta đều nói đã bán hết rồi.”

“... Mọi người nhìn bản vẽ nháp này trước đi, sắp xếp vật liệu trước rồi tinh luyện. Tôi đi tới làng Heiner một chuyến, sẽ nhanh chóng trở về.” Tôi cầm lấy tay nải cùng với thư ủy thác, mang theo bản thiết kế vội vàng chạy đi như bay.

Cái thứ bán đầy đường như dầu cá Modin mà cũng hết, quả nhiên là số đen mà. Làng Heiner cách Vanaheim một chút về phía đông, có nhiều nguyên vật liệu mua ở đó sẽ rẻ hơn bội phần. Nhưng vì nơi đó quá hẻo lánh, người ở vương đô lại lười, hầu hết đều muốn mua sắm ở phố Idun tấp nập phồn hoa.

Bên ngoài làng Heiner chính là rừng rậm Heiner, nơi đó vào ban đêm cũng vô cùng đáng sợ. Lúc tôi chạy tới rìa rừng rậm thì đã là hoàng hôn, thế nên tự nhủ mình phải bước nhanh thêm chút nữa.

Thật ra, tôi không phải người Vanaheim, năm hai mươi chín tuổi mới dọn tới nơi này. Tôi tin rằng, tất cả những người không sống ở vương đô, đều có thể cực kỳ thấu hiểu cảm giác sợ hãi của tôi lúc này. Bởi vì, ở bất cứ ngõ ngách nào trên thổ địa của tộc Vanir, đều có thể bị tộc Aesir tập kích.

Bởi vì tộc Aesir có thể di chuyển trong nháy mắt. Bất kỳ một người nào thuộc Thần tộc Aesir đều có thể coi khinh lực hút mạnh mẽ của khe nứt Ginnungagap và bay thẳng tới lãnh thổ của chúng tôi. Vanaheim là nơi cư ngụ của những người mạnh nhất trong Thần tộc Vanir, vậy nên cho tới tận bây giờ cũng không có ai dám xông vào. Nếu như toàn bộ tộc Vanir đều có thể giống như Vanaheim, tôi nghĩ tộc Aesir cũng chẳng dám làm cản như thế.

Đáng tiếc là không thể.

Tôi sinh ra tại một ngôi làng bình thường của tộc Vanir. Trong nhà từng có một chị gái, một anh trai và một cô em nhỏ.

Từ bé, tôi đã từng rất muốn trở thành ma đạo sư. Có điều, với hoàn cảnh lớn lên như thế, trở thành ma đạo sư là một chuyện vô cùng viễn vông. Chị gái ngày ngày vào rừng săn thú và lùng kiếm nguyên liệu, sau đó theo đúng kỳ hạn sẽ bán cho những thương nhân tới từ các thành phố khác với cái giá rẻ bèo. Hầu hết các thương nhân đều tới vương đô, sau khi phân loại và gia công mấy thứ nguyên liệu đó, sẽ bán chúng với giá cao cho đám luyện kim thuật sư và thần kim tượng tiêu tiền như nước. Như thế, những thứ binh khí, kim loại, được vật được luyện chế hoặc rèn ra, đều sẽ được những kẻ có tiền mua lại với cái giá cao gấp nghìn vạn lần giá trị thật của nó. Như vậy, chúng sẽ trở thành vũ khí lợi hại trên chiến trường, hoặc là một tấm ván bắc cầu để ning bọ hoàng thất, mở đường tiến thân. Và đám người có nhiều tiền nhất ở cả chín thành đô đều là ma đạo sư.

Tôi không có gì bất mãn với cách sống như thế, dù sao những người có năng lực và gia thế đều có quyền được giàu sang và thoải mái nhàn hạ hơn người khác. Thế nhưng điều kiện tiên quyết là, những người này phải hoàn thành trách nhiệm bảo vệ quốc gia, hoặc tất cả chúng ta phải đang được sống trong thời buổi thái bình thịnh trị.

Từ nhỏ tới lớn, rất nhiều lần tôi cảm thấy chán chường trước sự lạnh lùng của thị tộc này. Sống ở một nơi cách xa vương đô, tôi đã ngược mắt ngóng nhìn thành phố trên không cao nhất của toàn thị tộc, rồi những con kim dực long, cự kinh, thiên lộc bay lượn trên bầu trời thành phố đó... và cả những tòa thành, lầu các trôi nổi giữa không trung. Tôi lúc nào cũng nghĩ, thế giới kia sao quá mộng lung mờ ảo, những con người bên đó, chắc chắn không thể hiểu được nỗi đau khổ của chúng tôi.

Shia đã từng vô số lần phàn nàn rằng tính cách của tôi quá thâm trầm, nói quá ít, cứ như Thần tộc Aesir vậy. Dù có bị chê trách là thâm trầm hay ít nói thì tôi cũng đành chịu, bởi đó là sự thật. Nhưng tôi cảm hận nhất khi bị nói mình giống như kẻ ti tiện, hung ác nhất thế giới này.

Dẫu vậy, tôi vẫn trưng ra phản ứng mà cô nàng ghét nhất, không đáp lại dù chỉ một lần.

Tối được làng Heiner, dùng tốc độ nhanh nhất để mua dầu cá Modin, sau đó ném cái bình nhỏ màu rậm nắng vào tay nải, cả người đã ướt đầm mồ hôi. Tôi dùng mũ trùm lên mái tóc dài, sau đó chạy về hướng Vanaheim.

Bầu trời nhanh chóng sập tối.

Lúc này, rừng rậm Heiner rất giống cánh rừng già quê tôi vào ban đêm. Lúc còn rất nhỏ, vô số buổi tối, tôi đều mơ thấy trong bóng đêm có một đôi mắt màu xanh thẫm, sâu thẳm thẳm đang nhìn mình chằm chằm, đợi chúng tôi bước ra khỏi vòng sáng bảo vệ của ngôi làng. Vòng sáng ấy chính là lời chúc phúc của Odin.

Vừa nghĩ thế cả người tôi bỗng run lên. Lại nhìn về phía rừng rậm tối đen, bóng cây xám đen đang đung đưa trong gió đêm, lá rụng xoay tròn, cọ xát bước chân tôi. Lắc đầu, cố gắng không chế nỗi sợ hãi trong lòng, tôi cứ thế bước đi không quay đầu lại.

Đi được một đoạn, tôi mơ hồ nghe thấy từ phía sau truyền đến âm thanh của thứ gì đó đang rơi. Dừng một chút, toàn thân căng thẳng, người cứng đờ, tôi cố bước nhanh về phía trước.

Là ảo giác. Nhất định chỉ là ảo giác.

Mới đi được thêm hai bước, phía sau đã truyền tới tiếng gió rít vun vút. Trong lòng biết là lạnh ít ỏi nhiều, tôi lập tức chuẩn bị chạy lên phía bầu trời. Nhưng tôi chưa kịp giơ chân lên, đã có một trận sấm sét đánh xuống ngay trước mặt, tôi sợ hãi lùi về phía sau một bước, chân sau giẫm lên thứ gì đó cực kỳ lạnh giá.

Rất nhanh, cảm giác lạnh như băng từ gót chân truyền ra khắp cơ thể, đi qua từng góc ngách, khiến tôi hoàn toàn mất đi tri giác và năng lực hành động. Cuối cùng, mấy thứ trong tay rơi xuống đất, toàn thân dường như đã hóa thành một khối băng, đứng yên tại chỗ.

Khoảng khắc sau đó, cảnh tượng tôi không muốn nhìn thấy nhất lại bắt đầu tái hiện.

Hai luồng ánh sáng màu trắng bạc đột ngột lóe lên.

Hai gã Thần tộc Aesir đứng ngay trước mặt tôi.

Có thể người sống ở vương đô không biết ánh sáng màu trắng bạc phi nhanh như chớp điện tượng trưng cho thứ gì, nhưng sau khi nhìn rõ diện mạo của hai kẻ kia, chỉ có tên ngốc mới không biết bản thân đang ở trong hoàn cảnh như thế nào.

Cảnh tượng trước mặt, cùng với cảnh tượng của hơn hai mươi năm trước, đang trùng làm một.

Cũng là rừng rậm tối đen, cũng là một đêm như thế.

Người kia không để ý tới tôi và chị gái đang nấp sau một gốc cây. Tuy nàng cũng là nữ nhân, nhưng ngũ quan rõ ràng, sắc nét, mái tóc dài màu đỏ thẫm. Từ nhỏ tới lớn, ngoại trừ bản thân mình, tôi chưa nhìn thấy màu tóc nào đậm như thế, cũng chưa từng thấy mái tóc nào thẳng tới vậy, thế nên không nhận được mà liếc mắt vài lần. Mày mắt và môi của nàng đều là lam đậm, cánh tay và cặp đùi thon dài, đẹp đến mức khiến người ta giật mình kinh ngạc. Có điều, khóe miệng nàng lại không hề có ý cười, một chút cũng không.

Tay nàng cầm một quyển sách ghi thứ văn tự kỳ quái, tay kia cầm ma trượng chạm đất. Khi đó, nàng đang ngồi xổm trên mặt đất, sờ nắn một khối xương.

Đó là một bộ xương phượng hoàng. Xương đuôi dài mà mỏng trải trên mặt đất, dường như con phượng hoàng ấy đã chết nghìn vạn năm rồi. Nhưng sau khi nàng niệm một câu chú ngữ, bộ xương phượng hoàng đó đột nhiên tỏa ra thứ ánh sáng màu xanh thẫm, đầu nâng lên, dùng hốc mắt không còn con ngươi nhìn về phía chúng tôi. Tiếp theo đó, cứ như xác chết sống dậy, nó vỗ cánh bay lên, toàn thân tỏa ra âm khí nồng nặc, cơ hồ có thể nuốt chửng bầu không khí xung quanh.

Vì chưa từng gặp qua cảnh tượng nào đáng sợ như thế, nên trong giây phút đó, ngay cả sức lực để thét lên cũng không có, tôi chỉ biết há hốc miệng ra.

Cũng cùng lúc ấy, cô gái tộc Aesir kia quay đầu lại nhìn chúng tôi, trong đôi mắt màu xanh thẫm kia hiện lên một tia sáng xanh, giống hệt ánh sáng bao quanh bộ xương phượng hoàng.

Chị nắm cổ tay tôi, xoay người bỏ chạy.

Khi chúng tôi chạy được hơn mười thước, thân thể của chị tôi đột nhiên bay vọt lên hơn ba thước. Tôi nhìn thấy lưng chị bị xuyên thủng bởi một thanh kiếm băng thật lớn, sau khi máu chảy ra một lúc, thanh kiếm băng dần dần biến mất.

Giờ này phút này, hai người tộc Aesir đứng trước mặt tôi, một là đại vu sư, một là phục ma quan.

Đại vu sư giơ ma trượng lên, lăm bắm gì đó trong miệng. Một quả cầu tia chớp dần dần ngưng kết trên tay hắn. Còn gã phục ma quan xỏ một đôi găng với hai màu đen trắng. Bàn tay đeo găng đen cầm một hộp kim loại màu tím, trong hộp để chỉ chút hơn mười cái ống nghiệm. Hắn dùng tay đeo găng trắng lấy một ống, ngón cái đẩy nút gỗ ra, rót thứ chất lỏng đang không ngừng lưu chuyển trong đó vào quả cầu tia chớp.

Chất lỏng không xuyên qua quả cầu tia chớp, mà toàn bộ quả cầu đột ngột phình to, ánh sáng ngày càng mãnh liệt.

Trước đây khi còn đi học, tôi đã thấy cảnh tượng này nhiều lần.

Một đại vu sư có phục ma quan hỗ trợ, có thể khiến tôi tan thành mây khói trong nháy mắt, không để lại một mảnh thi thể nào. Sau đó, trải qua quá trình tinh luyện của luyện kim thuật sư, có thể chế tác ra hồn thể của Thần tộc Vanir, cũng giống như hồn thể của sinh vật mà chúng tôi lấy ra từ khe nứt Ginnungagap vậy.

Mục đích của họ, không phải là giết người để lấy công trạng, mà là thu thập nguyên liệu.

Thấy đại vu sư đã giơ cánh tay thi triển ma pháp lên quá đỉnh đầu, tôi lập tức run rẩy, nhắm chặt mắt lại.

Dù cách một tầng mi mắt đang nhắm chặt, tôi vẫn có thể cảm giác được ánh lửa chói ngời, sau đó là sắc đỏ ngập tràn trời đất. Tiếng phát nổ, âm thanh cây cối bốc cháy liên tục vang lên, khối băng trên người tôi tan chảy trong nháy mắt.

Ánh lửa dần lui tàn, tất cả lại trở về màu đen hắc ám.

Cả quá trình chỉ không quá hai giây, mà tôi thì vẫn còn tri giác.

Mở mắt, tôi kinh ngạc nhìn phía trước, hai người kia nằm trên mặt đất, không hề động đậy, toàn thân bị lửa thiêu cháy, hình như đã ngừng thở. Trên mặt đất có một cái hố cực lớn, vẫn còn tí tách mấy đốm lửa nhỏ.

Tôi nhìn bốn phía, không bóng người. Lại ngẩng đầu, một con kim dực long đang bay về phía làng Heiner. Chuyện kỳ lạ nhất chính là, con rồng kia có đến bốn cánh. Người cưỡi trên lưng rồng mặc một bộ quần áo sắc trắng, vạt áo và mái tóc ngắn bay bay trước gió. Vì là ban đêm, nên tôi không nhìn rõ màu tóc của hắn, chỉ thấy nó được ánh trăng soi tỏ, lấp lánh những tia bàng bạc.

Tôi có chút ngạc nhiên, vẫn chưa thoát khỏi cảm giác kinh hoàng.

Nếu không phải trong phạm vi nhìn thấy chỉ có một mình người kia, tôi tuyệt đối không dám tin hai gã tộc Aesir là do hắn giết.

Bởi vì hắn đã bay xa lắm. Thậm chí còn không thềm xuống dưới để kiểm tra xác chết.

3. Quyển 1 - Chương 3: Đại Ma Đạo Sư Lando

Tôi nhặt tay nải cùng mấy bản vẽ rơi lung tung trên mặt đất lên, bởi hai tay còn run rẩy nên đồ lại bị rớt thêm mấy lần.

Khe nứt Ginnungagap đã tách tộc Aesir và chúng tôi ra làm hai phía. Từ nhỏ tới lớn, những bậc cha chú trong tộc vẫn dạy chúng tôi rằng, hễ gặp Thần tộc Aesir là phải dùng hết sức lực mà chạy trốn. Nếu không, chỉ có một con đường chết.

Trước đây, tôi vẫn không mấy để tâm đến những lời này. Bởi vì từ nhỏ tới lớn, những gì tôi biết về tộc Aesir đều là từ sách vở. Thành phố phía bên kia, rất khác so với quê hương tôi. Trong màn đêm, hàng ngàn hàng vạn ánh đèn giống như những đôi mắt của bầy sói hung hăng lấp lánh giữa những tòa kiến trúc cao ngất, còn có cả những tộc nhân Aesir với làn da trắng nõn và tính cách lạnh lùng tựa băng.

Đối với tôi mà nói, tất cả những điều đó đều quá xa cách, quá mơ hồ trừu tượng. Vả lại tôi luôn nghĩ, bọn họ ở tít bên bờ kia của thế giới, còn chúng tôi sống trong một ngôi làng nhỏ bé, làm sao có cơ hội chạm mặt nhau? Dù có thực sự chạm mặt đi chăng nữa, những người trong làng tôi hiền lành như thế, lại nhỏ bé yếu đuối, bọn họ chắc chắn không tàn nhẫn đến độ chém giết một đám người không có năng lực phản kháng đâu.

Tôi vẫn luôn tự nhận mình là con người đi theo chủ nghĩa hòa bình, cũng cho rằng chiến tranh là chuyện tại cả hai bên, chỉ cần một bên không muốn, thì bên kia có hiếu chiến đến đâu cũng chẳng làm gì được. Tôi không muốn trở thành kẻ thù của tộc Aesir.

Mãi cho đến lúc chị tôi chết đi.

Trước khi tôi, anh trai, em gái cùng với mẹ đang đau đớn khôn cùng, thì cha - người đã từng gia nhập quân đội - trong ánh mắt lại hiện lên vẻ kinh hãi. Khi đó, chỉ mình ông biết, dù chỉ một gã Thần tộc Aesir có năng lực tác chiến xuất hiện trong làng này thôi, cũng là một chuyện đáng sợ đến thế nào.

Một tuần sau, rất nhiều Thần tộc Aesir xuất hiện, giết sạch những người dân sống gần đây, đồng thời bao vây toàn bộ ngôi làng.

Bọn chúng không dám tiến vào trong làng, bởi vì ở phía trên mỗi một ngôi làng hoặc một thành phố của tộc Vanir đều lơ lửng một vòng tròn bảo vệ, nó sẽ sát thương tất cả những kẻ nào dám vào làng xâm lăng. “Lời chúc phúc của Odin” - đây là món quà cuối cùng mà Odin tặng lại cho người trong tộc trước lúc ra đi.

Tôi đã từng hỏi cha, vì sao những kẻ đó lại muốn làm như thế, không cần nói tới chuyện chúng tôi chưa từng làm tổn hại đến họ, mà chúng tôi thậm chí còn chưa nói với họ được một câu trò chuyện nào. Cha tôi

nói, bởi vì chúng ta là Thần tộc Vanir. Tôi nói, nhưng cha ơi, chuyện tranh đấu này vốn là chuyện của đám người chúa tể trên kia, chúng ta chỉ là những người dân vô tội mà thôi.

Cha tôi cười khỏ, nói rằng mỗi một con dân của Thần tộc Vanir đều có thể trở thành dũng sĩ quả cảm giết địch. Thế nên, thấy một người là phải giết một người, như vậy mới có thể bảo đảm được sự phồn vinh vĩnh viễn của tộc Aesir. Hiện thực chính là như thế, lịch sử và truyền thuyết không phải là điều mà con người dễ dàng thay đổi. Điều bây giờ chúng tôi cần quan tâm lo lắng, không phải là vì sao họ muốn làm hại chúng tôi, mà là làm sao để không chết dưới tay họ.

Chúng tôi trốn ở trong làng, tròn nửa tháng đứng ngồi không yên.

Nửa tháng sau, bên ngoài ngôi làng nhỏ đã không còn gã lính nào của Thần tộc Aesir, mọi người trong làng đều bắt đầu thu dọn hành lý, chuẩn bị chuyển sang chỗ khác. Bởi vì cha tôi là quân nhân xuất ngũ, nên mọi người đều tán thành để ông dẫn đầu đoàn, đưa mọi người cùng đi.

Lúc đó, anh trai tôi đã trưởng thành, anh ấy và cha đi phía trên cùng. Mẹ tôi thì ôm em gái nhỏ, nắm tay tôi đi cùng đoàn người.

Rồi sau đó... giống hệt như khung cảnh vừa mới diễn ra.

Đó chỉ là chuyện xảy ra trong nháy mắt. Một khối cầu lửa từ bầu trời lao xuống, hung bạo như đàn hổ đói, như bầy sói hung hăng, tôi thấy cha cùng anh trai chết ngay tại chỗ, mẹ thì cố gắng đẩy tôi về lại trong làng, nhưng khi chạy lại, bà đã cùng em gái bé bỏng của tôi bị ánh sáng từ khối cầu lửa giết chết.

Từ đó về sau, mái tóc đen và đôi mắt tím của tôi bị tất cả những người còn sống căm ghét hận thù. Bọn họ đều nói, bộ dạng của tôi quá giống đám Thần tộc quái dị Aesir, nói tôi là gian tế của tộc Aesir. Chính vì thế, cả gia đình tôi mới bị hại chết.

Cũng từ ngày ấy, ngôi làng nhỏ đã cùng tôi đi qua tuổi thơ ngập tràn ước mơ và những nụ cười hạnh phúc, dường như đã biến thành một lớp tro tàn vĩnh cửu dưới sức tàn phá của khói thuốc súng và đại ma pháp với uy lực hủy diệt vô cùng kia.

Đây là nghiệp chướng mà suốt cuộc đời này tôi chẳng thể nào rửa sạch.

Sau khi tất cả người thân dùng chính mạng sống của mình, đổi lại cho tôi một cuộc đời tạm bợ[1], tôi đã từng thề với lòng, dù không thể trở thành ma đạo sư, tôi cũng nhất định phải trở thành một người có thể đứng ở giữa chiến trường, nhìn Thần tộc Aesir từng bước đi tới diệt vong.

[1] Nguyên văn là “cầu thả trâu sinh”, nghĩa là sống được ngày nào hay ngày ấy, không cần để ý tới tương lai.

Tôi rời bỏ mảnh đất quê nhà, cố gắng tìm một con đường có thể khiến mình ngoan cường sống sót.

Vậy là tôi nghĩ, có thể Svartalfheim - lãnh địa của Người lùn[2] - sẽ hợp với mình. Tuy Người lùn bản địa đều rất kỳ thị Thần tộc, nhưng năm đó tôi mới chỉ hai mươi một tuổi, chiều cao chưa vượt một mét bốn mươi, thêm cả mái tóc đen tuyền, ngoại trừ gương mặt và màu da khác họ, những đặc điểm khác đều phù hợp vô cùng.

[2] Trong thần thoại Bắc u, Nidavallir (vùng đất bóng tối) là một trong chín thế giới, là nơi ở của tộc Người lùn. Còn Svartalfheim là đất của tộc Elf đen. Nhưng trong chuyện này, vì một số lý do, tác giả đã đặt giả thiết Svartalfheim là đất của tộc Người lùn.

Tuy trong thế giới của Người lùn, hai mươi một tuổi có thể coi như đã trưởng thành, nhưng tốc độ phát triển của Thần tộc rất chậm, hai mươi một tuổi cũng chỉ mới là một đứa trẻ mà thôi, có rất nhiều chuyện chẳng biết chút gì. Sau khi tới Svartalfheim, nếm nhiều đau khổ, chịu nhiều tủi hờn, còn gặp phải những đả kích mà tôi tưởng rằng mình chẳng thể gượng dậy.

Có một lần, sắp đến hạn nộp học phí, nhưng tiền tiết kiệm của tôi không đủ, nên mới xin nghỉ học nửa tháng để vào khu mỏ làm thuê, những việc nhận được đều không thể trang trải nổi tiền cơm ăn, thời gian làm lại dài nhất. Sức khỏe và khả năng chịu đựng của Thần tộc vốn đã chẳng thể so được với tộc Người lùn. Ngày hôm đó, tôi đói đến độ đầu vầng mắt hoa, thân thể mất hoàn toàn cảm giác, chỉ còn dựa vào chút ý thức mà đập một khối đá lớn cứng rắn vô cùng.

Quá hai giờ đêm, khối kim cương màu xanh ngọc to bằng nắm tay mà ông chủ mới đào được không cánh mà bay, tôi nghe thấy lão ở phía sau đang lớn tiếng hỏi, nhưng vì sức đã cạn kiệt nên tôi không thể đáp lời. Rồi tôi bị một tảng khoáng thạch đập vào gáy. Tôi lắc lắc đầu, sau đó không còn biết gì nữa.

Tới khi tỉnh lại, thì tôi đã bị ném ra bên ngoài khu mỏ, đừng nói đến tiền công, ngay cả mấy đồng tiền nhét trong người cũng bị cướp bằng sạch. Tôi ôm lấy cái đầu bê bết máu, đi tìm ông chủ để nói lý lẽ, nhưng lão nói: “Tao đã nhét tiền công vào trong người mày rồi, bản thân không giữ được, giờ lại đến ăn vạ tao là sao? Hơn nữa, một con ranh như mày cũng chẳng làm được trò trống gì ra hồn, lần sau đừng tới chỗ tao nữa”.

Người lùn là như thế, cực kỳ dã man, thô lỗ, nhưng lại là những người thợ vô cùng khéo léo, họ sở hữu một khối óc thông tuệ, chế tạo ra rất nhiều báu vật để bán cho Thần tộc Aesir và Thần tộc Vanir - hai Thần tộc vẫn kèn cựa trong khói thuốc chiến tranh. Cũng vì thích môi trường tăm tối, nên dù có rời bỏ lãnh địa của mình thì phần lớn người của tộc Người lùn đều lựa chọn tới lãnh thổ của Aesir. Lúc tôi vẫn còn ở lãnh địa tộc Vanir, chưa từng gặp người nào giống vậy, càng chưa từng bị đối xử thế này, tôi cắn răng đi khỏi khu mỏ, tới lúc phát hiện mình lúc này không có đủ tiền mua thuốc, cuối cùng không nhịn được mà khóc lớn.

Đương nhiên, khả năng chịu đựng ngày bé rất yếu ớt. Tới lúc bắt đầu phát triển sự nghiệp của bản thân, đột nhiên tôi lại nghĩ, mình trải qua những lần như thế, chưa chắc đã là chuyện kém may mắn.

Mấy năm nay, không biết đã bao nhiêu đêm, tôi mơ một giấc mơ vô cùng kỳ lạ.

Phần lớn thời gian, tôi đều mơ thấy cảnh tượng tộc Aesir tràn tới, ánh mắt lạnh tựa băng, gương mặt với những đường nét rõ ràng của bọn họ, còn cả những câu thần chú được niệm ra vô cùng lạnh nhạt, không có một chút cảm xúc nào. Rồi sau đó, cơn đau đớn như “vạn tiễn xuyên tâm” sẽ khiến tôi giật mình tỉnh giấc, cơ thể đầm đìa mồ hôi.

Có lúc, tôi gặp được chị ở trong mơ. Chị nói với tôi bằng giọng nghiêm nghị mà kiên cường như ngày trước: “Nana[3], em phải phấn chấn lên, đừng quên, dù có trải qua khốn khổ thế nào, chị đều sẽ ở bên cạnh bảo vệ em”.

[3] Cách gọi thân mật.

Và đôi khi, rất ít khi thôi, tôi sẽ mơ thấy nụ cười của một người. Đó là giấc mơ vô cùng kỳ lạ. Trong mơ, tôi chưa từng thấy rõ gương mặt của chàng, không biết tuổi của chàng, thậm chí còn chẳng nhìn ra mắt chàng màu gì nữa, nhưng tôi biết, ánh mắt chàng đang nhìn mình, ánh nhìn ấy dịu dàng mà quen thuộc, khiến cho hàng nước mắt của tôi bỗng muốn trào khỏi bờ mi. Mặc dù tôi chưa từng yêu ai, mặc dù chỉ xuất phát từ bản năng, nhưng tôi vẫn biết, đó là ánh mắt yêu thương sâu đậm. Điều vô cùng đáng tiếc là, chàng chưa từng nói với tôi câu nào. Ngay cả trong giấc mơ mà chàng vẫn kiệm lời như thế đấy.

Dù vậy, dường như chỉ cần nhìn ánh mắt và nụ cười dịu dàng ấy, tôi sẽ lập tức cảm thấy thế gian này chẳng còn chuyện gì đáng sợ. Nói nghe có vẻ buồn cười, nhưng giấc mộng lặp đi lặp lại, chẳng có khởi đầu không có kết thúc ấy, cho đến tận bây giờ vẫn luôn nâng đỡ thế giới nội tâm của tôi.

Đương nhiên, dù cảnh trong mơ có đẹp hơn thế nữa, thì khi gặp phải tiếng gào của Shia, nó cũng sẽ đều trở nên nhỏ nhất, chẳng đáng để kể ra. Từ lần đầu tiên gặp cô ấy - cái lần mà chúng tôi suýt lao vào đập nhau một trận tới bởi - cho đến giờ khi đã trở thành bạn bè, còn sống chung một chỗ, tôi vẫn cảm thấy khó có thể tin nổi.

Tuy là bạn bè kẻ vai sát cánh, nhưng nhiều khi, tôi lại rất muốn lột bỏ cái bộ dạng tâm thần phân liệt của cô nàng, sau đó ném tới cho lũ đàn ông mất hết lý trí kia nhìn cho rõ, xem đám đó còn có thể dùng cái vẻ mặt ngây ngất say sưa mà thốt lên “Shia là đại lộ Champs-Élysées[4] của đất Vanaheim!” được nữa hay không.

[4] Tên một đại lộ lớn và nổi tiếng của thành phố Paris. Tên gọi này xuất phát từ chữ “Elysium” trong tiếng La Tinh, có nghĩa là Hòn đảo cực lạc, nơi dành cho các anh hùng và những tâm hồn đức hạnh yên nghỉ.

Giống như bây giờ đây.

Tôi chạy về nhà thay bộ quần áo, ngay cả tắm cũng chưa có thời gian, lấy cái ống nghiệm dùng để tinh chế dầu cá từ cái tử lộn xộn của Shia ra, chuẩn bị phi về xưởng rèn. Kết quả là chân trước vừa ra được cửa, chân sau đã bị một sức mạnh vô hình túm lại.

Quay đầu nhìn, quả nhiên là Shia đã túm lấy cổ tôi, sầm mặt nói: “Hôm nay tớ rất bực mình”.

“Tớ đang có một vụ làm ăn lớn, làm xong rồi về nghe cậu nói sau”, tôi gạt tay cô nàng ra.

“Không được đi, nghe tớ nói hết đã.” Tay kia của Shia lại đặt lên vai tôi, nghe giọng điệu ngang ngạnh ấy, tôi biết ngay là hôm nay không đùa được, vì thế đứng nghiêm nhìn cô nàng, ngắm gương mặt xinh đẹp dần nhận nhớ: “Cái gã Lando mà cậu rất thích ấy đúng là một thằng khốn nạn, khốn nạn vô cùng”.

“Rồi sao?”

“Hắn là một thằng khốn nạn!”

“Rồi sao nữa?”

“Cậu cút đi.”

Thế là tôi cút.

Tuy chỉ sùng bái năng lực của Lando, cũng chẳng tò mò gì lắm về sinh hoạt cá nhân với tính cách của người ta, nhưng nghe Shia nói thế, nếu không phải vì đang bận vắt chân lên cổ thì chắc tôi cũng cố hỏi thêm được mấy câu. Vả lại, tôi vốn định nhờ Shia gia công giúp tôi cái bao tay, nhưng nếu biết người ủy thác là Freyr, chắc cô nàng sẽ tự tay bóp chết tôi luôn quá.

Lúc tôi về đến xưởng rèn Ena đã là mười một giờ hơn. Vừa bước vào, Guffy đã thả luôn bản vẽ trên tay xuống: “Lão đại, vừa này có người tới tìm chị”.

“Ai?”

“Lando...”, giọng nói này là từ góc phòng truyền tới. Mà đợi đến lúc thanh âm kéo dài đến cuối câu thì chủ nhân giọng nói - một cô gái Tinh linh với mái tóc vàng cực kỳ xinh đẹp - đã vọt tới trước mặt tôi: “Là Lando!!!”.

“Fulla, muộn thế này rồi mà cô còn ở đây, thật hiếm thấy.”

Mấy câu cô nàng nói chúng ta có thể không cần để ý tới. Tôi cho rằng Fulla là người làm thuê thất bại nhất trong những người thất bại mà xưởng rèn từng thuê. Tuy cô ấy rất am hiểu vấn đề thiết kế bề ngoài cho vũ khí, linh cảm và sáng tạo cũng không giống người thường, nhưng số lần cô ấy xin nghỉ vì đủ loại lý do còn nhiều gấp mấy lần những ngày cô ấy chịu ngoan ngoãn đi làm. Mà Fulla thì coi chuyện tôi trừ lương chỉ như mưa rơi ngoài phố, nên tôi cũng rất tự giác mà liệt tên cô nàng vào danh sách công nhân lâm thời. Mặt khác, Lando có một câu lạc bộ người hâm mộ ở phía bắc thành phố, chủ tịch câu lạc bộ có lẽ nên đổi thành cô nàng mới thích hợp.

“Chị Ena, chẳng lẽ chị không thấy chuyện Lando tới chỗ này là rất thần kỳ sao?” Được rồi, cô nàng cũng là người duy nhất gọi tôi là “chị Ena”, mà lại còn nói hoài không thêm sửa.

“Nguyên liệu đã tìm đủ, đem hết những thứ mọi người đã chuẩn bị ra, đưa cho tôi.” Tôi giờ bức thư ủy thác cùng bản thiết kế ra.

“Lão đại à, đại nhân Lando đến thật đấy”, Guffy nói.

“Cái gì? Vì sao?”, tôi ngẩng đầu.

“Chúng em cũng chẳng biết. Ngài ấy hỏi chị ở đâu, chúng em nói chị tới làng Heiner rồi, nên ngài ấy nói ngày mai lại tới.”

“Thế à...”, tôi chỉ trầm tư trong chốc lát, “Kệ đi, trước tiên làm cho xong cái bao tay đã. Ferri, em xử lý đám da thuộc đi”.

“Chị Ena à, chẳng lẽ chị không tò mò? Em trông thấy Lando rồi đấy, trời ơi, anh đấy đẹp trai quá trời luôn!!!” Fulla đang ôm ngực mà say sưa hồi tưởng, còn tôi thì trừng mắt nhìn tấm da Heidrun trị giá ba vạn tám ngàn Vader đang bị cô bé tộc Người lùn - Ferri - dùng kéo “phanh cây”.

Đây là buổi tăng ca dài nhất từ trước tới giờ, cũng là lần mệt mỏi rõ rệt nhất. Mãi tới buổi trưa ngày hôm sau, chúng tôi mới tiến bước luyện kim thuật sư đến gia công cái bao tay, sau đó đồng loạt nằm sõng soài bên lò rèn mà ngủ say như chết, đợi đại tể ti nhắc chân đến lấy hàng.

Đang lúc mơ màng, tôi mơ hồ nghe thấy ở ngoài cửa có tiếng cãi nhau của hai người, nói cho chính xác, là giọng nói om sòm của một cô gái và lời ứng đáp bình tĩnh của một chàng trai. Đương nhiên, mức đề-xi-ben của giọng nói của cô gái này không thể khiến người ta dễ dàng bỏ qua được, toàn bộ người trong tiệm bị cô ấy ồn ào làm thức giấc.

“Anh nghĩ mình giỏi lắm lắm à?? Đúng không?” Đây là câu đầu tiên mà tôi nghe được rõ ràng. Mơ mơ màng màng ngẩng đầu lên, xoa xoa cái đầu như sắp nổ tung ra, đẩy cửa sổ, vừa lúc tôi thấy một mỹ nữ, dung nhan chắc ngang tầm Shia, nhưng trình độ nhận biết cơ mặt thì trên Shia cả thước, và thấy cả bóng lưng của một chàng trai, còn thêm... một con kim dục long bốn cánh, đang cuộn người say ngủ sau khi được tháo bỏ ghế cưỡi.

“Để tôi nói rõ cho anh biết nhé, anh ngoài cái đó có tí năng lực ra, còn lại thì chẳng được cái chết tiệt gì nữa cả!”

“Oa...” Đám người quanh tôi miệng tròn hơn quả trứng, tất cả đều xoay phát người nhìn ra cửa.

“Mỹ nữ kia thật phóng khoáng”, Guffy nói.

Tôi cứ tưởng chàng trai sẽ nổi điên lên, nhưng hắn vẫn chỉ đáp lại một câu nhạt nhẽo: “Cảm ơn!”.

Người phát điên trước lại là mỹ nữ kia: “Anh đắc ý cái gì? Tôi đang nói trong đầu anh chỉ có một bịch cỏ thôi, chỉ số IQ bằng không! Trong những kỷ niệm về quãng thời gian tôi ở cùng với anh, ngoại trừ trên giường ra thì không còn gì hết! Anh nghĩ rằng cái đó đáng để kiêu ngạo lắm à?”.

“Bởi vì khoảng thời gian chúng ta ở chung với nhau, phần lớn đều diễn ra ở trên giường, tiểu thư Chica ạ.”

“Oa...” Lần này số người lên tiếng tăng gấp bội, không ít người trên phố Idun đang vô cùng phấn khích xem màn trình diễn này.

“Anh... Anh quá đáng lắm rồi!” Gương mặt của Chica đỏ bừng, cuối cùng không chịu nổi, giơ tay tát cho chàng trai một cái, sau đó quay người bỏ đi.

Ferri lắc đầu: “Thật sự không biết mỹ nữ ấy có phải cố ý không, đàn ông con trai nghe mấy câu như thế liệu có thể không vui sao?”.

Guffy nói: “Trong mắt của phụ nữ, một gã đàn ông chỉ có bản lĩnh trên giường mà không có tí IQ nào thì cũng chẳng có sức hấp dẫn. Thế nên, mỹ nữ ấy nghiêm túc đấy”.

Ferri giơ tay lên: “Vấn đề là, chàng trai này có thể là gã có chỉ số IQ bằng không sao?”.

Rất hiển nhiên, cái bạt tai của tiểu thư Chica không nhẹ chút nào, gương mặt của chàng trai bị tát lệch qua một bên. Hắn xoa xoa gò má, nhưng vẻ mặt vẫn rất ung dung. Thấy Flad đang trong bộ dạng hai tay ôm ngực, sau đó lại nhìn thoáng qua chàng trai kia, tôi rốt cuộc cũng hiểu vì sao mọi người lại phản ứng quá khích như thế.

Mấy năm gần đây, hầu như ngày nào cũng có thể nhìn thấy gương mặt kia trên báo, trên bìa tạp chí, trong sách... Toàn bộ tộc Vanir... Không, trong cả chín thế giới, e rằng không có ai là chưa từng nhìn qua. Có điều, đây là lần đầu tiên tôi được thấy phiên bản 3D, nên tôi cứ cảm thấy giả giả thế nào ấy.

“Lando!!”

Bên kia đường, Freyr nhảy xuống khỏi lưng con kim dục long, vẫy vẫy tay với bên này. Lando cũng lên tiếng đáp lại, khoanh tay đứng ở trước cửa xưởng rèn chờ hắn.

Nói như thế nào nhỉ, tôi cứ có cảm giác Lando bằng xương bằng thịt quá khác so với Lando mà trước đây tôi từng tưởng tượng. Có lẽ bởi vì ngài nổi danh khá sớm, bốn mươi hai, bốn mươi ba tuổi đã trở thành tiêu đề cho báo chí. Nếu tôi nhớ không nhầm, năm nay ngài ấy mới năm mươi chín tuổi, còn chưa hoàn toàn trưởng thành. Màu tóc của ngài cũng không nổi bật như trên báo, là màu vàng kim nhạt đến độ gần như thành màu bạc. Nhưng màu mắt thì lại giống như lời người ta nói, là màu tím xanh độc nhất vô nhị trên

thế gian này. Dáng người... dường như cũng cao to hơn so với trong sách, thậm chí còn cao hơn Freyr nửa cái đầu.

Tuy tôi vẫn cho rằng tướng mạo của đàn ông con trai cũng không phải điều gì quan trọng lắm, nhưng khách quan mà nói, Lando đúng là một mỹ nam. Rất ít đàn ông có thể giống như ngài, bất kể là gương mặt hay tỉ lệ vóc người đều hoàn mỹ tới mức không thể hoàn mỹ hơn, đả kích không nhỏ đến thị giác của người khác.

Lúc này, Freyr đã chạy tới chỗ ngài, cùng ngài nói nói cười cười bước vào xưởng rèn.

Cũng không biết vì sao, trái tim tôi bắt đầu đập loạn cả lên, căng thẳng đến độ hai tay cũng run run. Mãi tới khi thấy họ tiến vào, tôi mới vội vàng đứng lên, nhưng không thể mở miệng nói được câu nào.

Ai ngờ, Lando cũng vừa lúc quay đầu nhìn, bốn mắt chạm nhau. Khoảnh khắc đó, tôi nhìn thấy vẻ kinh ngạc trong mắt ngài, đôi mày cau lại, cuối cùng ngài hỏi tôi, giọng có chút nghi ngờ: “Xin hỏi... Tên của cô là Ena?”.

“Đúng. Tôi là Ena.”

“Chào cô. Ta là Lando”, ngài bước về phía trước, đưa tay ra.

“Nghe danh của ngài đã lâu, đại nhân Lando.” Tôi lập tức bắt tay ngài. Nhưng sau khi nắm tay xong, ngài cùng với Freyr đều nhìn chăm chăm vào tôi, khiến tôi nổi da gà.

Cần tìm chuyện gì đó dẹp tan sự xấu hổ.

“Không biết hôm qua đại nhân Lando có đi qua rừng rậm Heiner không? Bởi vì hình như tôi đã thấy con rồng kia gần đó.” Tôi mỉm cười, chỉ vào kim dực long bốn cánh ở ngoài cửa.

“Có.”

“Vậy có ra tay giết hai gã Thần tộc Aesir không?”

“Cô đang nói hai gã nào?”

“Hai gã trong rừng rậm Heiner.”

Lando trầm tư một lúc lâu: “Hình như đúng là có hai gã như thế, đi ngang qua ta đã tiện tay giết luôn rồi”.

Ngài nói câu này xong, tất cả công nhân trong xưởng, ngoại trừ Freyr, đều há hốc mồm. Tôi càng không biết nói gì, hai gã thần tộc Aesir ấy coi tôi như cá nằm trên thớt, còn ngài thì “đi ngang qua ta đã tiện tay giết luôn rồi”.

4. Quyển 1 - Chương 4: Ngọn Tháp Cao Trong Hoàng Cung Hoenir [1]

[1] Trong thần thoại Bắc u, Hoenir là tên vị thần do dự.

Nếu hôm trước Lando đi vội như thế, chắc chắn không thấy cảnh tôi bị đóng băng trong rừng tối. Còn đang do dự không biết có đem chuyện rất mất mặt ấy ra để chứng minh tôi và ngài rất có duyên phận hay không, thì Freyr đã mở lời trước: “Lando, tôi nói đúng không, tiểu thư Ena đẹp hết như trong truyền thuyết vậy”.

Lando lại liếc mắt nhìn tôi: “Tôi thì quan tâm đến cái bao tay tà thần mà tiểu thư Ena làm hơn”.

“A, đúng rồi, cái bao tay!” Tôi vào trong mang cái bao tay ra, đưa cho Lando, nhưng đưa được nửa chừng thì khựng lại: “Cái bao tay này không phải do đại nhân Freyr đặt làm sao?”.

“Là ta đặt thay cho cậu ấy”, Freyr vỗ vai Lando.

“Nếu thế...” Tôi đưa bao tay cho Lando, đột nhiên cảm thấy nhụt chí kinh khủng. Tôi luôn rất tự tin với tác phẩm mình làm ra, kể cả bao tay, thứ không phải là sở trường của tôi đi chăng nữa. Nhưng vừa nghĩ tới chuyện ngài Lando cần cái bao tay này, tôi bỗng cảm thấy không thoải mái. Bên cạnh ngài có nhiều thần

kim tượng ưu tú như thế, liệu khi nhìn thấy đồ tôi làm, họ có nghĩ nó không đủ “qua cầu” hay không... Nghĩ tới hôm qua tôi lẩm bẩm, rằng cái gã ủy thác này lăm tiền rủng mủ, còn thấy lãng phí nguyên liệu nữa chứ, tôi càng muốn đào một cái hố chôn sống mình luôn cho rồi.

“Vì sao trông tiểu thư Ena lại buồn như thế?” Tôi ngẩng đầu, gương mặt của Freyr đột nhiên dán sát lại. Tôi sợ đến độ giật lùi một bước. Hắn lại nói tiếp: “Chẳng lẽ ta quá buồn chán, khiến cô cũng muốn khóc luôn?”

“Không phải, đương nhiên là không phải rồi.”

“Vậy thì chắc chắn là bởi cậu ấy quá nhạt nhẽo rồi”, Freyr chọc cùi chỏ vào người Lando, “Bởi vì cậu ta quá khát tình, khinh nhờn đôi mắt của mỹ nhân”.

Khát... tình...?

Không chỉ có mình tôi, mà tất cả mọi người trong gian phòng đều trợn tròn hai mắt. Tôi bởi vì quá khiếp sợ, nên không biết phản ứng lại những lời này như thế nào. Nhưng Lando lại chẳng có chút phản ứng nào, vẫn đang cẩn thận kiểm tra cái bao tay kia. Flad thì dừng cảm vô cùng, chau đôi mày vàng kim, không chút khách khí đáp lời: “Đại nhân Freyr đang nói đùa đúng không? Đại nhân Lando trông nho nhã đến nhường này, sao ngài có thể hình dung về ngài ấy như thế được?”.

Tôi gơ hai tay đồng ý với những lời này của Flad, từ ngôn ngữ đến cử chỉ của Lando đều cực kỳ phong độ, tuy thái độ ôn hòa, nhưng vẫn có chút lạnh lùng, sao có thể dính líu tới cái từ kia được.

“Cô là con gái, làm sao nhìn được bản chất đàn ông. Cậu ấy có một gương mặt trong sáng, và một cái thân xác khát tình”, Freyr cười nhạt, “Huống hồ, khát tình cũng coi như một câu ca ngợi. Nói một anh chàng đẹp trai, phong độ, khát tình, gợi cảm, cũng đồng nghĩa với việc anh ta có thể hút hồn phái nữ... Tiểu thư, cô sao thế?”.

Tôi không muốn liếc mắt nhìn cái gương mặt đỏ bừng bốc khói của Flad thêm chút nào nữa. Chuyện tôi tò mò không hiểu là, tại sao sau khi nghe người ta bình phẩm về mình như thế mà Lando vẫn còn có thể bình tĩnh nói rằng: “Ta rất hài lòng, lần sau nhất định sẽ tới tìm cô giúp”.

“Lando, cậu không thấy tiểu thư Ena rất đặc biệt sao? Ở tộc Vanir, tôi mới thấy màu tóc như cô ấy lần đầu tiên đấy... Không, tiểu thư Ena, cô có phải là Thần tộc thuần chủng không?”

“Phải”, tôi gật đầu, nhưng thật sự không muốn đào sâu vào cái vấn đề này nữa.

“Vậy thì đặc biệt quá rồi. Tuy màu tóc giống Thần tộc Aesir, nhưng bề ngoài của tiểu thư Ena không hề răn rỡ, ngược lại rất nhu hòa, thực sự rất đẹp.”

“... Cảm ơn.”

Lando liếc mắt nhìn tôi, vỗ vai Freyr: “Trả tiền rồi đi thôi”.

Freyr chán nản liếc xéo Lando một cái, trả tiền cho tôi, sau đó nở một nụ cười ôn hòa hiền dịu: “Tiểu thư Ena, chúng ta có duyên, sau này sẽ còn gặp lại”.

Thấy Lando sắp rời khỏi, tôi không nhịn được mà nói: “Đại nhân Lando, tôi có thể hỏi ngài một chuyện được không?”.

Lando xoay người lại: “Cô cứ nói”.

“Theo lý mà nói, một vật sang quý như cái bao tay này, nếu bỏ thêm càng nhiều thời gian tỉ mỉ mài giũa thì sẽ càng hoàn mỹ hơn, vì sao ngài phải vội lấy hàng như thế?”

“Bởi vì ngày mai, ta phải đến Asgard[2] tìm một thứ, nếu không chuẩn bị kỹ lưỡng, có thể sẽ gặp nguy hiểm.”

[2] Trong thần thoại Bắc Âu, Asgard là nơi sinh sống của các vị thần Aesir.

“Món đồ đó không thể lấy chậm vài ngày sao, tôi luôn cảm thấy làm thế này rất lãng phí...” Nói tới đây, tôi mới phát hiện cái bệnh cầu toàn của mình lại phát tác rồi, vốn dĩ không nên nói nhiều như thế với khách. Đang định đổi giọng, tôi mới ý thức được ngài ấy vừa nói cái gì: “Sao cơ? Tới Asgard???”.

“Đúng thế, bởi vì luyện kim thuật sư do Freyr mời tới đã đập nát chai dung dịch mà cô ấy điều chế trong suốt nửa năm rồi, chỉ có thứ ở Asgard kia mới thay thế được, điều trùng hợp là thứ đó chỉ xuất hiện một lần trong năm, hôm trước chiêm bốc sư đã nói cho ta biết, sáng sớm ngày mai chính là thời khắc hiếm hoi ấy, thế nên chỉ có thể phiên tiểu thư Ena vất vả một đêm.”

“Tới Asgard... Chuyện này đâu phải là có thể có nguy hiểm, mà là rất nguy hiểm. Không thể dùng phương pháp nào khác sao?” Dừng lại một chút, tôi không nhịn được bồi thêm: “Nếu đại nhân Lando có gì bất trắc, tộc chúng ta chẳng phải sẽ càng nguy hiểm hơn sao?”

“Ta chỉ muốn lên vào trong đó lấy đồ thôi, dù có xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì cũng chắc chắn mười phần là có thể thoát ra. Chỉ là thứ kia không chắc cầm theo được.”

“Cái cô luyện kim thuật sư kia là cái thá gì mà khiến đại nhân Lando phải tới Asgard!”, Fulla vô cùng tức giận.

“Đó là người do Freyr tìm tới. Ta cũng không dùng cô ấy nữa rồi.”

“Tôi cũng có ngờ là cô ấy gốc vậy đâu”, Freyr lập tức biện hộ.

Trong lòng đột nhiên có dự cảm chẳng lành, tôi nuốt nước bọt: “Vị luyện kim thuật sư ấy... tên là gì?”

“Cái này... Vì lần hành động này rất cơ mật nên không thể tiết lộ được”, Freyr cười cười, hàm ý xin lỗi, “Thật ngại quá, tiểu thư Ena”.

“Không có gì, tôi chỉ tùy hời thôi.”

Tiến Lando và Freyr đi, tổng cổ luôn đám công nhân đang “hấp hối”, cộng thêm một cô nàng làm thuê lâm thời mặt mày hớn hờ, tinh thần phấn khích đi, tôi ôm trong lòng nỗi băn khoăn to bự, vác xác trở về.

Vẫn còn sớm thế mà Shia đã về nhà. Không hẹn hò, không đứng trên ban công sân thượng liếc mắt đưa tình với đám đàn ông cầm hoa bên dưới, chỉ cuộn mình nằm trên giường, bộ dạng cứ như đã già thêm mười tuổi.

Tôi chậm rãi bước tới bên cạnh Shia, vỗ vai cô nàng: “Tớ về rồi”.

“Bởi vì cái tên khốn Lando đó mà tớ đã lỡ mất công việc mà có lẽ không kiếm được lần thứ hai trong vòng ba mươi năm tới.” Con tức của Shia đương nhiên đã tan mất lâu rồi, gương mặt cô nàng tái nhợt, nhìn tôi: “Vốn dĩ có cơ hội trở thành luyện kim thuật sư đầu bảng, có cơ hội thăng chức vào hoàng cung làm việc... Trong cuộc đời tớ, còn có mấy cái ba mươi năm...”. Shia méo máo, ôm lấy cổ tôi khóc âm lên.

Sau đó, cô nàng vừa khóc lóc vừa kể lể suốt mấy tiếng đồng hồ, nhưng không hé nửa lời về nguyên nhân bị đuổi. Tôi biết, Shia yếu quý tính mạng như thế, không thể vì một lọ nước hoa mà mạo hiểm. Thế nên, thứ trong cái chai đó, tám, chín phần là do Lando nhờ cô nàng điều chế.

Chuyện thành ra thế này, nếu không cần rút lương tâm, thì tôi đã chẳng phải là con người.

Sau đó, tôi lại nghe được một chuyện động trời từ cái miệng hễ cứ kích động lên là không tài nào khép được của Shia. Lúc đầu tôi cũng từng nghĩ tới, chuyện có thể khiến mấy người đứng đầu chiến trường để tâm như thế, chắc chắn có liên quan đến chuyện cạnh tranh với tộc Aesir, cũng có liên quan đến mười hai vị chủ thần, thế nên khi nghe xong, tôi cũng không thấy quá ngạc nhiên.

Nhưng mà, kế hoạch của bọn họ thực sự khiến tôi cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Sự tình phải nói từ lúc thế giới mới hình thành.

Ban sơ, thế giới này chỉ có hai vùng đất: Một lạnh như băng, một nóng tựa lửa, bị chia tách bởi khe nứt Ginnungagap rộng lớn, sâu không thấy đáy. Lửa và băng giao hòa ma sát ở trên khe nứt, sinh ra Người khổng lồ đầu tiên trên thế giới. Người khổng lồ này đã chết trong cuộc chiến tranh với Thần tộc, sau đó thân thể của hắn hóa thành mặt đất, máu biến thành biển rộng, xương cốt hóa thành núi đá, lông tóc biến thành cây cối, lông mi hóa thành thế giới trung gian, tách băng và lửa khỏi nhau, cũng chính là thế giới của con người hiện tại.

Sau khi thi thể của Người khổng lồ thối rữa, dần sinh ra dồi bọ. Dồi bọ được sinh ra ở phần đón ánh sáng tiến hóa thành Quang minh tinh linh, cũng chính là Tinh linh mà bây giờ chúng ta hay nói. Còn dồi bọ sinh ra ở phía khuất ánh sáng biến hóa thành Hắc ám tinh linh, cũng chính là tộc Người lùn.

Con cháu của Người khổng lồ chiến bại mang theo thù hận với Thần tộc, vượt qua biển máu, tới thế giới phía đông sinh sống, ngấm ngấm chờ cơ hội trả thù.

Sau khi Người khổng lồ bỏ đi, Thần tộc càng ngày càng sinh sôi, dần dần sản sinh ra mười hai chủ thần - những thủ lĩnh đầu tiên. Dưới sự dẫn dắt của chúa tể các vị thần - Odin - mười hai chủ thần dần thay thế địa vị của Người khổng lồ, thống trị thế giới. Rồi sau đó, mười hai chủ thần chia thành hai nhóm, cũng chia thế giới Thần tộc làm hai, một là tộc Aesir do Odin thống trị, một là tộc Vanir dưới sự lãnh đạo của Hải thần.

Thời gian trôi qua cùng với sự phản kích của Người khổng lồ, sự phản bội của Loki, sự biến mất của các chủ thần, và thế giới mà Odin tạo ra trước khi chết... Tới bây giờ, thế giới trùng sinh vẫn giữ nguyên sáu chủng tộc như trước đây: Thần tộc, Người khổng lồ, Tinh linh, Người lùn, Con người và Thú vật. Chính thế giới nơi các tộc sinh sống cũng vẫn như xưa.

Asgard vốn là Thần giới cao quý nhất, vẫn thuộc về tộc Aesir. Một điểm bất đồng duy nhất là, Thần ánh sáng Balder và Thần mặt trời Freyr lại hồi sinh tại tộc Vanir, mà ở đất Asgard - nơi cao nhất thế giới - lại không có sự bảo hộ của hai vị thần và trở thành một quốc gia quanh năm chìm trong bóng tối, Thần tộc Aesir cũng hoàn toàn biến đổi.

Người người đều nói tộc nào có nhiều chủ thần hơn sẽ chiếm ưu thế, mà việc Odin và Loki sống lại sẽ quyết định sự tồn vong sinh tử. Thế nhưng, nghe Shia nói, điều cần phải nhấn mạnh ấy là sẽ có mười một chủ thần sống lại, hoặc mười chủ thần, chứ không phải là mười hai. Bởi vì trong mười hai chủ thần, có một người mà cả linh hồn và thể xác đều đã nát vụn, hoàn toàn biến mất khỏi thế gian này. Chuyện quan trọng hơn là không ai biết Odin có thể sống lại hay không.

Tộc Aesir đã có năm chủ thần. Nói cách khác, nếu có thêm một chủ thần khác xuất hiện tại Asgard, trừ phi Odin sống lại, còn không, chúng tôi chắc chắn sẽ thua, thua triệt để.

Mà chuyện đám người Lando muốn làm, chính là cố sức tìm được tất cả chủ thần đang lưu tán trên lãnh thổ tộc Vanir, đồng thời dùng thuật luyện kim cao cấp nhất để tái tạo vị chủ thần đã biến mất kia. Tôi muốn nói, nếu có thể tái tạo được con người thì sao không làm lại hẳn một Odin đi? Như vậy chẳng phải là chúng tôi sẽ thắng luôn sao? Shia nói, chuyện kỳ lạ nhất chính là, chỉ có duy nhất vị chủ thần ấy là có thể tái tạo được thôi.

Nhưng khi tôi hỏi vị chủ thần ấy là ai và làm sao để tái tạo được thì Shia lại im lặng không nói.

Tôi cũng không biết vì sao, nghe kế hoạch tái tạo Thần tộc ấy xong mà cứ cảm thấy gai người. Thế nên, đêm đó, tôi đã mơ một ác mộng vô cùng kinh khủng. Trong mơ, tôi bị nhốt trong một căn phòng nhỏ tối tăm, vừa bật đèn lên, tôi liền thấy cả gian phòng đều là hình nộm phục chế của chính mình.

Ngày hôm sau, tỉnh dậy thấy Shia đã đi từ sớm, tôi mang theo cảm giác tội lỗi cùng dư âm của cơn ác mộng tới xưởng rèn. Cả buổi sáng tôi cứ bị bao phủ trong mây đen âm u vẩn vù, ngồi ì ra trước cửa, chẳng muốn nhúc nhích chút nào.

Tôi ngồi nhìn dòng người qua lại trên đường, hai đôi giày kiểu dáng khác nhau lướt qua ngay trước mặt, ánh mắt tôi dán chặt vào đôi giày màu xanh ngọc. Sự tinh tế, cách trang trí, đường cong thiết kế này...

Sau đó, tôi nhìn chăm chăm vào đôi giày kia. Nó cũng đi hướng về phía tôi. Ánh mắt tôi theo đôi giày ngược nhìn lên phía trên, cả người tôi ngửa ra sau, thiếu chút nữa thì đập đầu vào cửa.

“Sao vậy, tiểu thư Ena bắt đầu muốn làm chân canh cổng sao?”

“Đại nhân Lando sao... sao lại ở đây?”

“Lại có thư ủy thác, cô có nhận không?”

Tôi đang định mở miệng nói “Tôi muốn nói chuyện với ngài” thì lại đành nuốt câu đó vào bụng: “Tôi làm miễn phí”.

“Miễn phí?” Lando trao cho tôi một nụ cười rất ôn hòa: “Lần này là ma trượng, có miễn phí nổi không?”.

Tôi có nằm mơ cũng không ngờ đại nhân Lando lại nhờ mình làm thứ quan trọng như vậy. Thế nhưng lời đã nói ra như bát nước đổ đi, tôi bắt đầu nghĩ đến chuyện bán quách cái xường rên này đi.

Thấy tôi chẳng nói câu nào, Lando đặt thư ủy thác lên tay tôi: “Không hiểu sao cô lại có ý nghĩ đó. Ngày mai ta phải tới Asgard. Cô đi kiểm những thứ có thể kiếm được trên tờ giấy này về. Chắc chắn có vài thứ không thể nào thu thập được, chỗ đó đợi ta về sẽ xử lý sau”.

“Nói thế nào thì nói, tôi chỉ lấy tiền vốn thôi.”

“Vì sao? Freyr nói cho cô rồi hả?”

“Nói cái gì cơ?”

“Chuyện ta định cho cô trở thành chiến trường thần kim tượng.”

“Hả?” Nhất thời tôi không phản ứng kịp.

Chiến trường thần kim tượng, cái tên nói lên ý nghĩa, chính là một thần kim tượng có thể ra chiến trường. Thế nhưng chiến trường thần kim tượng cũng được chia làm ba loại: một loại sẽ ở hậu phương, cùng với những đại tể ti giúp đỡ và chi viện binh khí cho chiến tuyến; loại thứ hai là mang theo hàng loạt khí cụ kim loại tham gia trận chiến; loại thứ ba là cùng với luyện kim thuật sư, trợ giúp ma đạo sư tung hoành chiến trận. Ba loại này, loại một an toàn nhất, loại hai có tiền nhất, loại ba có quyền nhất.

Loại thứ hai tuy nghe rất oai, nhưng nói một cách nghiêm khắc, động thủ đánh người thì sao gọi là thợ rèn được. Nếu không có gia thế đặc thù hay chức vụ nào phụ thêm, thì cảnh giới cao nhất của chiến trường thần kim tượng chính là loại thứ ba, cũng chính là loại phân bốn vàng cao cấp mà tôi luôn nhắm tới.

“Xem ra cô vẫn chưa biết. Vậy sao lại muốn miễn phí cho ta?”

“Tôi muốn xin đại nhân Lando một lần nữa chọn dùng Shia”, tôi hít sâu, đánh một hồi trống cổ vũ tinh thần, nói cho hết câu: “Bởi vì chai dung dịch mà các ngài nói Shia làm vỡ, thực tế là do tôi không cẩn thận đánh rơi, không liên quan gì đến cô ấy”.

Lando im lặng một lúc lâu: “Cô không sợ sau khi nói ra, sẽ không còn cơ hội lên chiến trường nữa sao?”.

“Nếu tôi không làm rơi thứ đó, cơ hội đã thuộc về cô ấy rồi.”

“Cứ thế đi, cô cứ nghiên cứu thư ủy thác trước”, Lando ngược nhìn tôi, đôi đồng tử sáng ngời như thủy tinh màu tím: “Nếu cô thật sự muốn tôi chọn Shia lần nữa, tốt nhất là cố gắng hết sức mà làm cho tốt cây ma trượng này”.

“Được!” Tôi đem hết sự tự tin đồng ý với ngài.

Nhưng chỉ năm phút sau khi Lando rời đi, tôi đã bắt đầu hối hận vì sao mình có thể tự tin như thế. Nguyên liệu chế tác chính trên bức thư ủy thác kia chỉ có năm loại: Cành khô của cây thế giới[3], kim cương Mani[4], vảy của con rồng Nidhogg[5], dung nham núi lửa Muspell, nước suối trong lòng đất Mimir[6]. Thứ tôi biết rõ, chỉ có nước suối Mimir mà thôi. Nước suối này được sản sinh ở đất nước của những Người khổng lồ, bắt kể xét trên phương diện luyện kim hay chế tạo vũ khí, nó đều là thứ nguyên liệu thuộc hàng thượng đẳng. Nhưng nó có một đặc tính là chỉ cần gặp không khí trên mặt đất thì sẽ bốc hơi.

[3] Cây thế giới có tên là Yggdrasil, một cây sồi khổng lồ nối liền chín thế giới trong vũ trụ.

[4] Mani là tên của thần Mặt trăng.

[5] Nidhogg là con rồng khổng lồ nhất và được xưng tụng là con quái vật mạnh nhất trong thần thoại Bắc u. Nó có sức mạnh tàn phá khủng khiếp và đe dọa sự tồn tại của vũ trụ.

[6] Trong thần thoại Bắc u, Mimir là tên người khổng lồ, chủ nhân của dòng suối trí tuệ Mimir.

Đám nguyên liệu này, nếu không đi khỏi Vanaheim thì e là không thể lấy được. Nhưng hiện nay tộc Aesir có mặt ở khắp chín thế giới, có lẽ tôi chưa kiểm xong nguyên liệu thì đã bỏ xác ở bên ngoài rồi.

Sáng hôm sau, tôi vừa cùng mọi người ăn sáng trong xưởng rèn, vừa lật tờ báo trên bàn ra xem. Kết quả là đọc được một tin về Lando:

Tiệc sinh nhật mừng đại ma đạo sư Lando tròn sáu mươi tuổi sẽ được tổ chức sau hai tháng nữa. Tất cả các vị thần cùng những người có danh tiếng đều được mời, họ sẽ tới hoàng cung Hoenir tham gia tiệc mừng vào ngày sinh nhật ngài. Đây sẽ là yến tiệc long trọng nhất Vanaheim trong suốt năm mươi năm qua, cả số người tham dự lẫn quy mô đều cực lớn, vượt xa tiệc mừng công của thần Ánh sáng Balder ba năm về trước.

Hai ngày sau, Lando lại xuất hiện tại phố Idun.

“Đại nhân Lando, cây ma trượng này tôi không làm được.” Sau khi tra cứu, tìm hiểu về đồng nguyên liệu xong, vừa nhìn thấy ngài tôi đã đi thẳng vào vấn đề.

“Một mình cô làm chắc chắn không dễ dàng gì, bởi vì thu thập đồng nguyên liệu này thực sự là việc khó khăn.”

Đâu chỉ là khó khăn? Đây là việc không thể làm được. Cây ma trượng Lando muốn tôi làm chính là một thứ thần khí chỉ có trong truyền thuyết mà thôi.

“Nguyên liệu ta có thể lấy được. Tuy nhiên, một vài thứ còn có thời hạn sử dụng, thế nên cô phải đi với ta một chuyến.”

“Đi đâu?”

“Theo ta.” Lando hất hất cằm, xoay người lao vào trong không trung. Tôi cùng đám công nhân trong xưởng ngơ ngác nhìn nhau trong chốc lát, sau đó thì ôm theo một bụng nghi ngờ đi ra ngoài.

Đợi đến lúc tôi ra, Lando đã cười trên lưng kim dực long. Ngài vẫy tay với tôi, ý bảo tôi bước tới. Tôi do dự một lúc mới chậm chạp nhấc chân lên. Phía sau Lando vẫn còn đủ rộng. May mà con rồng này không nhỏ nhắn xinh xắn cỡ con Dodo của Shia, mỗi lần ngồi chung với cô nàng là một lần tôi cảm thấy mình bị ép cho bẹp gí người.

Lando vỗ lưng kim dực long, con rồng liền cất cánh lao vào bầu trời rộng lớn. Tôi khẽ kêu một tiếng, lập tức nắm chặt lấy sừng trên lưng nó.

Không khí lạnh lạnh lướt qua gương mặt, chỉ trong nháy mắt, những ngôi nhà cao to ở vương đô đều biến thành những mảnh đồ chơi vàng chói chỉ chít phía dưới, chỉ có quần thể hoàng cung Hoenir chót vót giữa tầng mây là ngày càng hiện rõ. Còn những ngôi làng cùng thành trấn^[7] của Vanaheim sớm đã biến thành những mảng màu sắc mờ nhạt dưới những tầng mây.

[7] Thành phố và thị trấn .

Trong hoàng cung Hoenir có một tòa tháp rất cao, đỉnh tháp quanh năm suốt tháng đều tỏa ra thứ ánh sáng chói chang đỏ lửa chói mắt, bên ngoài còn được bao phủ bởi một tầng ma pháp màu lam nhạt. Những buổi tối tôi cùng Shia ngồi bên cửa sổ nói chuyện, mỗi lần nhìn thấy tòa tháp kia, chúng tôi đều nói đó là ánh nền của hoàng cung, bởi vì màu sắc quá đẹp, hơn nữa lại rực rỡ vô cùng.

Mãi đến khi kim dực long dừng lại bên ngoài tòa tháp, tôi mới nhận ra đích đến của chúng tôi chính là nơi đây. Lando cầm lấy tay tôi: “Đừng buông tay ra, nếu không sẽ bị ma pháp làm tổn thương”.

Tôi gật đầu. Ngài kéo tôi đi qua tầng ma pháp, nhảy vào trong tháp.

5. Quyển 1 - Chương 5: Viên Kim Cương Của Thần Mặt Trăng Mani

Viên kim cương của thần mặt trăng Mani

Vào tòa tháp, bên trong là một gian thạch thất, phóng tầm mắt ra xa có thể thấy được một cầu thang thật dài, bậc thềm được tạo thành từ vô số những phiến đá lơ lửng giữa không trung. Tận cùng của cầu thang

có một bệ đỡ bằng đá, bên trên đó không biết được đặt báu vật gì, chỉ thấy một luồng ánh sáng đỏ chiếu thẳng lên, thông với nóc nhà.

Tôi cùng Lando đi lên cầu thang, đến bên bệ đá kia.

Trên đó đặt một quyển sách còn để mở. Trang giấy mở ra tựa như một mặt gương màu đỏ, trong suốt, trơn nhẵn, tỏa ra ánh sáng đỏ rực. Tôi thậm chí có thể thấy rõ bóng của mình phản chiếu trên bề mặt sách. Nhưng bởi trang sách kia vẽ đầy những hình thù kỳ quái, nên ánh sáng phát ra cũng như phim đèn chiếu, mang theo những vết lốm đốm dày đặc, lặng lẽ xoay quanh trong gian phòng. Lúc Lando lại gần xem, vầng ánh sáng đỏ kia cũng phản chiếu lên mặt ngài, kể cả những vết lốm đốm kia cũng lặng lẽ chuyển động trên gò má ngài.

Lại nhìn kỹ một lần hình vẽ trên trang sách, hóa ra không phải là cái gì xa lạ, mà chính là bản đồ Sơ lược của chín thế giới[1].

[1] Trong bản đồ được vẽ trong cuốn sách, vị trí của một vài thế giới được điều chỉnh để phù hợp với tình tiết của câu truyện. Độc giả có thể xem bản chính xác tại địa chỉ [en.wikipedia.org/w/index.php?tit ...](http://en.wikipedia.org/w/index.php?tit...) Worlds.jpg

Chín thế giới phân thành năm tầng. Thần giới Asgard ở tầng cao nhất. Thế giới của Tinh linh ở bên dưới Thần giới Asgard một bậc. Tầng trung gian có năm thế giới: phía bắc là đất nước của băng, phía nam là quốc gia của lửa, phía đông là lãnh địa của những Người khổng lồ, còn phía tây là minh giới[2]. Nằm chính giữa là khe nứt Ginnungagap và Vanaheim. Tầng dưới là thế giới của con người. Tầng dưới cùng là quốc gia của tộc Người lùn.

[2] Địa ngục.

Đương nhiên, trên quyển sách không ghi rõ địa danh, chỉ có những quầng sáng màu vàng kim đại diện cho từng thế giới.

Nếu tôi đoán không sai, đây chính là cuốn sách Thế giới ma pháp của Hỏa thần - cuốn sách ma pháp có thể đưa người ta đi du ngoạn thế gian, có một không hai trên cõi đời. Chỉ là, tại sao Lando lại có quyển sách này?

Đột nhiên tôi nhớ tới cuộc chuyện trò đêm trước với Shia. Tôi hỏi cô ấy: “Sức mạnh của Lando to lớn như thế, liệu ngài có thể là một trong mười hai vị chủ thần không?”.

Shia tức đến nổi mồm miệng méo xệch cả ra, nói ngài Lando không thể là một trong mười hai vị chủ thần được. Tôi hỏi vì sao, cô ấy nói: “Cho tới bây giờ, trước khi chủ thần thức tỉnh thì họ đều là những con người rất bình thường. Trừ phi Lando là Odin hoặc Loki. Thế nhưng, cứ coi như sức mạnh chưa hoàn toàn thức tỉnh, thì tính cách đặc thù cũng không thể thay đổi. Thần thơ ca Bragi của tộc Aesir đã từng tiên đoán, Odin sống lại sẽ là một chàng trai trưởng thành với mái tóc đen, vô cùng chững chạc; còn Loki sống lại sẽ là một Thần tộc đang độ tuổi giao giữa hai ngưỡng bờ niên thiếu và trưởng thành, mái tóc màu đỏ, tính tình bộc trực mạnh mẽ, tướng mạo đẹp đẽ. Cậu nghĩ xem Lando giống ai?”.

Lúc này, tôi nhìn Lando đang chăm chú nghiên cứu bản đồ, từng lọn tóc nhạt màu lò xo xòa trước trán. Nếu xét về tính cách, ngài giống Odin, nhưng khuôn mặt thì lại phẳng phất như Loki hiện thế. Về màu tóc... thì chẳng giống người nào cả.

Cũng không hiểu tại sao, trong thâm tâm tôi không hy vọng ngài là một vị chủ thần.

Hai tay Lando chống vào hai bên bệ đá, chăm chú nhìn bản đồ trong cuốn sách, miệng lẩm bẩm: “Khi làm ma trượng, thông thường trước tiên đều chọn gỗ để làm thân trượng, đúng không?”.

“Đúng thế.” Tôi trả lời ngài trong khi thần trí vẫn còn mê mẩn.

Ngài gật đầu, ngón tay thon dài vẽ ngang vẽ dọc trên bản đồ, ngón tay chạm tới chỗ nào, đầu ngón tay sẽ lập tức bị ánh sáng đỏ bao trùm lấy. Cuối cùng, ngón tay ngài dừng lại ở Alfheim - quốc gia của các Tinh linh - và nhẹ nhàng gõ xuống.

Trang sách loạt xoạt được lật sang một bên. Rất nhanh, ánh sáng đỏ trên bề mặt sách biến mất, thay vào đó là thứ ánh sáng màu xanh biếc. Nhìn vào cuốn sách ma pháp, trang sách vẽ một gốc cây thật lớn, sinh trưởng bên trên một dòng suối. Mặt nước xung quanh có rất nhiều Tinh linh với những đôi cánh dài mềm

mọi đang bay lượn, thân thể trong suốt và sáng rực, nếu không nhìn kỹ, có lẽ sẽ nhầm thành những con đom đóm đang không ngừng di chuyển. Mà cái cây đó, chắc chắn là cái cây lớn nhất mà tôi nhìn thấy trong cuộc đời mình, nó lớn đến độ có thể xây cả một tòa thành trên đó... Không, nếu nhìn kỹ, sẽ thấy trên cây thực sự có một tòa thành. Bên trên rễ cây có rất nhiều hòn đảo nhỏ và vô số chiếc thuyền con đang trôi nổi, trên mỗi đảo nhỏ và thuyền con cũng được xây vô số ngôi nhà nhỏ.

Cách quy hoạch thành thị này chẳng phải là giống hệt Vanaheim sao? Tòa thành lớn ở chính giữa, những hòn đảo nhỏ rải rác khắp bốn phương. Chỉ khác một chỗ là, Vanaheim xây ở trên không trung, chứ không phải trên cây.

“Đi thôi.”

Lando nhẹ nắm tay tôi, tay còn lại cầm cuốn sách ma pháp, niệm một câu thần chú. Ánh sáng phát ra từ trong cuốn sách ngày càng mãnh liệt, bủa vây chúng tôi, che lấp tầm mắt.

Tới lúc mở mắt ra, tôi mới kinh ngạc phát hiện, chúng tôi đã đứng ở vị trí hiện ra trên sách.

“Chuyện gì thế này?” Tôi biết trên quyển sách kia có bản đồ chi tiết của thế giới, còn có thể tái hiện tình hình thật sự đang diễn ra ở bên ngoài, nhưng không ngờ nó còn có công năng di chuyển trong nháy mắt.

“Làm thế này sẽ nhanh hơn.”

Lando mang tôi bay lên khoảng không trên cây, sau đó chỉ vào tán cây. Một tia sét đánh xuống, chặt rơi một cành nhỏ. Ngài lại chỉ vào cành cây đó, một dòng nước trong suốt chảy qua, cuốn lấy cành cây, đưa đến tay ngài.

“Lấy được rồi, một cành của cây thế giới”, Lando cười với tôi. Ngài dừng lại giữa không trung, lại mở cuốn sách ma pháp, nghiên cứu địa điểm tiếp theo.

Tôi nhìn vương quốc của các Tinh linh bên dưới, cảm thấy cứ như mơ vậy. Trước đây tôi từng đọc qua rất nhiều câu thơ đẹp ca ngợi về cảnh sắc thần tiên của đất Alfheim, nhưng chưa từng tận mắt trông thấy. Các Tinh linh xinh đẹp kia đang bay lượn trên mặt nước thành từng nhóm, mặt nước lấp lánh ánh sáng, như thể dưới tán của cây thế giới đang có một trận tuyết ánh sáng, hoa tuyết quay tròn trong không gian rộng lớn, nhàn nhã mùa vui.

“Thích nơi này lắm sao?”, giọng nói của Lando vang lên bên tai tôi, dịu dàng vô hạn.

Trong lòng có chút căng thẳng, tôi ra sức lắc đầu quầy quậy: “Rất đẹp, có điều chúng ta phải tranh thủ thời gian, nếu không nhánh cây này sẽ chết mất”.

“Trong vòng nửa tháng nó không chết được đâu. Nếu cô thích nơi này...”

“Không sao, tới chỗ tiếp theo thôi.”

“Được. Vậy lần sau quay trở lại.” Lando gõ nhẹ vào một điểm khác trên cuốn sách.

Vừa nhìn thấy khung cảnh quen thuộc bên trong, tôi lại không nhận được mà thở dài thườn thượt. Không ngờ sau nhiều năm như thế mà tôi vẫn phải quay lại nơi này.

Sau khi thứ ánh sáng nâu vây quanh thân thể biến mất, chúng tôi đã tới thế giới của Người lùn - Svartalfheim.

Nếu đã tới Svartalfheim, thì mục tiêu chắc hẳn là kim cương Mani. Tôi chưa tra ra được kim cương Mani là cái gì, nhưng lại tìm được rất nhiều ghi chép về thần Mặt trăng Mani:

Ngài là con trai của Người khổng lồ, em trai của nữ thần Mặt trời. Chị gái ngài tỏa ra ánh sáng màu vàng kim, hoạt động ban ngày, còn ngài lại tỏa ra ánh sáng màu bạc, bay nhảy về đêm. Họ vốn là hai vị thần thay phiên nhau chuyển động để mang đến mặt trăng và mặt trời cho nhân gian, song bởi Mani có vẻ ngoài cực đẹp, tính tình vừa vị kỷ lại vừa ham chơi, vậy nên Odin đã xóa bỏ chức vụ của ngài, còn liên lụy tới cả người chị gái.

Sau đó Mani rong chơi khắp nơi trên thế giới, trêu chọc đủ loại người, nhưng đâu không lại những gã lùn giảo hoạt. Điều này đã kích thích tâm lý phản nghịch trong lòng ngài, ngài lập lời thề sẽ ở lại vương quốc của Người lùn, dẫn vật họ đủ một nghìn năm mới chịu rời đi. Nghe nói Mani sẽ đứng ở chỗ đông người, hát

vang khúc hát đêm trăng vô cùng êm tai, những người nghe tiếng hát của ngài sẽ sản sinh ảo giác, nhầm tưởng vật trước mặt là người mà mình si mê yêu mến, trong lúc ấy Mani sẽ làm những gì ngài muốn. Người có thể chống lại sự mê hoặc này chỉ có ba loại: người có người yêu bên cạnh, người không có người yêu và người điếc.

Tôi và Lando tới trước cổng một ngôi làng nhỏ ở Svartalfheim. Ngôi làng này được dựng lên tại một khu mỏ trong lòng núi, trông hươu trông hoác, cát bụi đầy trời. Cổng làng đông nghịt Người lùn, bọn họ đều mặc những bộ quần áo vô cùng sắc sỡ, cái mũi dài cũng bị trét lên ba thứ màu đỏ, vàng, xanh, mỗi Người lùn đều cầm trong tay một vại bia rộng to bằng bắp tay, hình như họ đang tổ chức tiệc bia hằng tháng.

“Kim cương của Mani, có phải sẽ được Mani mang theo bên người không?”, tôi hỏi Lando.

“Đúng vậy. Viên kim cương kia thực chất là do nước mắt của hắc ngưng tụ thành, mà mấy nghìn năm qua Mani chắc khóc không quá một lần, lại chỉ mang theo mình một viên kim cương duy nhất. Thế nên viên kim cương hắc mang trên người nhất định sẽ tập trung một lượng ma lực vô cùng lớn.”

“Vậy ngài có chắc hôm nay ngài ấy sẽ tới chỗ này không?”

“Chuyện này ta cũng không rõ lắm. Song, tiệc bia ban đêm của ngôi làng này là bữa tiệc điên cuồng, phóng túng nhất, Mani chắc sẽ không bỏ lỡ dịp này đâu.”

Lúc này, rất nhiều Người lùn đang đồng loạt nhìn chăm chăm về phía chúng tôi, lộ ra vẻ khinh miệt, thì thầm to nhỏ. Người lùn luôn luôn thiên vị Thần tộc Aesir, lý do là Thần tộc Vanir quá giả dối, lại vô cùng thích ánh sáng. Tộc Người lùn ghét ánh sáng, giống như chúng tôi ghét bóng tối vậy. Bởi thế, chuyện bị người ta kỳ thị, tôi cũng đã sớm lường trước rồi. Chỉ là, đột nhiên tôi nghe được một câu nói: “Đàn ông Vanir là đám vô dụng nhất, làn da trắng nhợt yếu ớt, màu tóc cũng nhạt như thế, không có tí khí khái nam tử nào. Đàn ông chân chính á? Phải giống Shujin! Đám Thần tộc Vanir bị ngài ấy giết có lẽ còn nhiều hơn tất cả số Người lùn gộp lại ấy chứ”.

Tôi thiếu chút nữa thì nghẹn chết. Năm nay Shujin cũng phải hơn hai trăm bảy mươi tuổi rồi, vậy mà bọn họ còn nói hắc có phong độ đàn ông? Được rồi, râu mép của hắc không trắng phớt ra, nhưng cái dáng dấp kia rõ ràng là của một lão già tuổi xế chiều... Xem ra, thẩm mỹ của những người tộc Dwarf có sự khác biệt không nhỏ so với chúng tôi.

Lúc này, lại có một gã Người lùn khác nói: “Đứa con gái Aesir kia đúng là đề tiện, dám ở cùng một gã đàn ông tộc Aesir. Bọn chúng tới đây làm gì? Ai ra đuổi bọn chúng đi đi!”.

Nghe câu ấy, tôi lập tức quay sang liếc Lando một cái. Lando không có phản ứng gì, chỉ bước tới chỗ một người phụ nữ Dwarf, mua hai vại bia. Tôi chợt nhớ ra mấy người Dwarf kia vừa nói ngôn ngữ của họ, Lando chắc là nghe không hiểu, lập tức thở phào một hơi.

Ai ngờ tôi thở phào chưa xong thì đám người kia đã hét âm lên. Mông của hai gã lùn vừa nói ban nãy đang bốc cháy bùng bùng.

Tôi bỗng quay đầu lại nhìn Lando. Ngài giơ vại bia lên, nói với họ: “Nếu các người lấy số lượng kẻ thù giết được để đo khí khái đàn ông, thì ta sẽ rất cảm tạ lời ca ngợi của các người. Mặt khác, vị tiểu thư này là người của Thần tộc Vanir”. Nói xong, ngài đưa vại bia cho tôi, hất hất cằm về phía ngôi làng, sau đó bước qua cánh cổng thấp lè tè, vào trong làng.

Nghe đồn ngài ấy và Shujin vẫn rất kèn cựa nhau, xem ra không phải người ta đồn thổi lung tung.

Trời dần tối.

Trong làng, tiệc đêm bên lửa trại đã bắt đầu, tiếng đàn phong cầm thánh thót vang lên, rất nhiều người Dwarf đang tay nắm tay xoay quanh đồng lửa, nâng chén, khiêu vũ, vô cùng náo nhiệt. Lando uống hai cốc bia với tôi, nói: “Nói thật, bia và khoáng thạch của Svartalfheim đều là những thứ tuyệt hảo nhất trong chín thế giới”.

“Tôi chỉ không ngờ đại nhân Lando có thể nói được ngôn ngữ của tộc Người lùn.”

“Ngôn ngữ của Người lùn có lẽ là thứ tiếng đơn giản nhất trong năm chủng tộc.”

“Chẳng lẽ ngài còn biết ngôn ngữ nào khác nữa?”

“Ngôn ngữ của con người quá nhiều, ta chỉ biết một chút thôi. Những cái khác đều học được kha khá, giỏi nhất là ngôn ngữ của tộc Người khổng lồ.”

“Ngôn ngữ của tộc Người khổng lồ?”, mặt tôi như thể được kéo dài ra, “Cách phát âm và ngữ pháp đều khác hoàn toàn so với ngôn ngữ của chúng ta, tôi đã dành rất nhiều thời gian để học mà cũng không được. Tôi cảm thấy nó là thứ khó học nhất. Đại nhân Lando chỉ cho tôi ít kinh nghiệm đi...”

“Nếu cô muốn học thì sau này ta sẽ từ từ dạy cô, hôm nay phải chờ được Mani trước đã”, Lando suy nghĩ một chút lại nói thêm: “Gọi Lando là được rồi”.

“Cái này... không được hay cho lắm.” Gọi thẳng tên thần tượng thế có ổn không?

Lando ngẩng đầu, vẫn thản nhiên nhìn tôi, nhưng khóe môi khẽ động đậy. Tôi vốn định bảo ngài lặp lại một lần câu nói trước, lại đột nhiên phát hiện bản thân không còn nghe được bất cứ âm thanh nào nữa, kể cả là âm thanh của chính mình. Còn những người Dwarf ở xung quanh đều đang ôm đầu, ngồi sụp xuống đất.

Cũng trong khoảnh khắc ấy, một tiếng ca nhẹ nhàng vãn vít bên tai. Giọng của người hát rất mơ hồ, thậm chí nghe không ra là nam hay nữ, còn mang theo tiếng vọng của trời xa, giống như tiếng sóng biển từ nơi xa xôi vọng lại... Tôi không tìm được ôm lấy đầu, cuộn người trên mặt đất.

Tiếng ca càng lúc càng mơ hồ, như có như không, càng lúc càng xa...

Một lúc sau, có người vỗ nhẹ lên vai tôi.

Tôi khẽ chớp mắt, ngẩng đầu, nhìn thấy một đôi mắt đen vô cùng thâm thúy.

Trong khoảnh khắc ấy, những người xung quanh đều biến mất.

Người đứng trước mặt tôi thân hình cao lớn, khôi ngô tuấn tú, nhưng lại không hề lộ ra thần sắc ngang tàng thô lỗ. Chàng mặc bộ chiến giáp màu bạc, một tay cầm mũ giáp, tay còn lại cầm một cây trường thương cao hơn chàng nửa cái đầu, dưới mái tóc ngắn đen tuyền kia là một gương mặt vô cùng trắng trẻo. Vốn dĩ, đàn ông nếu quá trắng sẽ khiến người ta có cảm giác ẻo lả, nhưng chiếc mũi cao thẳng kia đã điểm thêm cho chàng mấy phần chín chắn. Màu mắt trái của chàng nhạt hơn mắt phải một chút, hốc mắt rất sâu, thế nên trông có chút cao ngạo, có chút lạnh lùng.

Mặc dù vậy, trong đầu tôi cũng chỉ hiện lên hai cụm từ: anh tuấn, khí chất vương giả.

Không sai, trên người chàng tràn ngập khí chất của bậc đế vương, khiến người ta không thể rời mắt, thậm chí là chẳng dám tới gần.

Kỳ thực, điều tôi quan tâm nhất cũng không phải những thứ này.

Cái tôi đã nhìn thấy chính là nụ cười mình từng gặp trong vô số giấc mơ. Một nụ cười hiểu rõ tất cả, rất bao dung, cũng vô cùng say đắm.

Chàng chỉ liếc mắt nhìn tôi một chốc, liền xoay người chuẩn bị rời đi.

Cũng không biết vì sao, một nỗi bi thương không sao hiểu được cùng sự nhớ vô bờ trào lên mãnh liệt trong tôi. Cứ như là chàng ra đi rồi sẽ chẳng bao giờ quay trở về nữa. Tôi lập tức đứng lên, chạy nhanh theo chàng, ôm chặt lấy tấm thân ấy từ phía sau.

“Đừng rời xa em..”, lời còn chưa dứt, nước mắt đã lưng tròng, từng giọt to tròn lăn dài trên má: “Đừng đi, xin chàng...”

Chàng xoay người lại, kinh ngạc nhìn tôi.

Tôi gần như dùng tất cả sức lực cơ thể, muốn giữ chàng ở lại. Mãi đến khi chàng cũng quay người lại ôm tôi, nhẹ nhàng vỗ về: “Ena, đừng buồn khổ, những thứ em trông thấy đều chỉ là ảo giác mà thôi”.

“Cái gì?” Tôi ngẩng đầu nhìn chàng, không hiểu gì cả.

Chàng lấy tay che mắt của tôi, một lúc lâu sau mới bỏ tay ra.

Gương mặt phóng đại của Lando gần ngay trước mặt. Tôi kinh ngạc nhìn ngài, chớp chớp mắt, lại nhìn xung quanh. Toàn bộ Người lùn đều đang quần lấy nhau, hôn qua hôn lại, cọ tới cọ lui, còn có rất nhiều gã đàn ông đang ôm một gã đàn ông khác, miệng không ngừng lẩm bẩm “Em yêu”, sau đó xoa mông đối phương.

Lại cúi đầu nhìn, tôi đang ôm chặt lấy thắt lưng của Lando, trên mặt là nước mắt còn chưa kịp khô. Nhưng chuyện khiến tôi quần bách nhất, chính là Lando không hề cảm thấy có gì đó bất ổn, một tay ôm tôi, một tay đang dịu dàng xoa tóc tôi. Có điều, ngài lại không nói chuyện với tôi.

“Thần Mặt trắng, cảm tạ.”

Hướng ngài đang quay mặt nhìn, có một bóng hình ở trong khoảng trống trên đồng lửa. Bóng hình ấy khá mờ nhạt, nếu không phải nó bị một quả cầu lửa nhốt lại thành hình người, thì người bình thường có lẽ sẽ cho rằng đó chỉ là mây khói.

“Người đã lấy bảo bối của ta đi mất, còn muốn gì nữa? Thả ta ra!”

Lando niệm một câu thần chú, nhưng tay vẫn không buông tôi ra. Tôi cứ đờ người, tay động đậy, định thoát khỏi tình trạng khó xử này một cách êm xuôi. Có điều, tuy Lando ôm không chặt nhưng muốn thoát ra mà không cho ngài ấy biết thì...

Bóng hình kia nhẹ nhàng rơi xuống đất, rất nhanh hóa thành một bóng người màu bạc.

Một thiếu niên tóc bạc đứng lên, gương mặt tuấn tú, nhưng khoe miệng lại lộ ra nụ cười đầy tà khí: “Thật không ngờ người thay đổi nhiều như thế”.

“Cảm ơn đã khen ngợi”, gương mặt Lando không có biểu hiện gì.

“Tên đối trá, ta xem người có thể kiên trì được bao lâu.”

Lando không thêm để ý tới người kia.

“Ta rất hiếu kỳ, tại sao người không có tí phản ứng nào với tiếng hát của ta? Theo lý mà nói, người phải là người sợ nhất...” Nói đến đây, Mani liếc mắt nhìn ta, kinh ngạc lùi về phía sau một bước: “Chủ thần phù hộ, đây là, đây là...”

“Người dám nói thêm một chữ, thế giới này sẽ không bao giờ có thần Mặt trắng nữa.”

“Thấy chưa, lộ bản tính rồi kìa.” Mani trừng mắt nhìn Lando, nghiêng răng nghiêng lợi: “Ta không biết vì sao người lại ngụy trang thành bộ dạng này, nhưng nếu người làm thế là vì phụ nữ, ta đây nói cho người biết, hãy bỏ cuộc đi. Cái tên tình thánh dỏm, tâm lý biến thái, không biết kiểm soát bản thân như người, dù có ngụy trang thế nào chẳng nữa cũng không ích gì đâu, sớm muộn gì cũng lộ, không bằng ngay từ đầu đừng diễn làm gì”.

Lando giơ tay, trên tay bùng lên một ngọn lửa.

“Hẹn gặp lại!” Vừa dứt lời, thân hình của Mani vút qua, hòa vào ánh trắng bàng bạc.

Một lúc lâu sau, Lando mới buông tay, nhẹ giọng hỏi: “Giờ đã khá hơn chưa?”

“Ừm, không sao rồi ạ.” Tôi cảm thấy rất kỳ lạ, bây giờ nhớ lại người nhìn thấy trong ảo giác kia, tôi lại không còn chút cảm xúc nào cả. Ngược lại, câu nói của Mani lại khiến tôi phải chú ý. Khi nhìn thấy tôi, vì sao ngài ấy lại có phản ứng dữ dội như thế?

Hơn nữa...

“Lando.” Thấy Lando giở quyển sách ma pháp ra, tôi không nhịn được kêu lên.

“Sao?”

“Người mình nhìn thấy trong ảo giác mà Mani tạo ra, chắc chắn là người mình yêu thương sao... Nếu như là người chưa bao giờ thấy mặt thì sao?”

“Ta không biết.”

“Vâng, sao ngài không bị trúng kế mê hoặc của Mani?”

Lando đưa cho tôi một viên kim cương to cỡ nắm tay, vô cùng chói mắt. “Chuẩn bị đi thôi. Chần chờ thêm chút nữa, những gã lùn mà tỉnh dậy là phiền phức đấy.”

6. Quyển 1 - Chương 6: Quê Hương Của Tộc Người Khổng Lồ

Muspelheim là thế giới của nguyên tố lửa từ thời viễn cổ xa xôi, nên còn được gọi là Hỏa quốc. Nơi đây ngập tràn lửa và sức nóng vô tận, thuở ban sơ, dưới sự tương tác với Băng quốc, Người khổng lồ đầu tiên đã được sinh ra. Tám mươi phần trăm đồi núi ở Muspelheim là núi lửa, trong số các núi lửa lại có đến chín mươi sáu phần trăm đang hoạt động. Vậy nên, ngoại trừ Người khổng lồ Lửa - chúa tể nơi này - và vài loại côn trùng có vỏ rất dày ở dưới chân núi ra, nơi đây gần như không có sinh vật nào nữa.

Cho nên ở đây cũng không có mối nguy hiểm nào đáng nói.

Vấn đề nằm ở thứ cần dùng để chế tạo cây ma trượng này - dung nham. Việc làm sao để lấy được dung nham lên, làm sao rót nó vào trong ma trượng, là việc khiến người ta rất đau đầu.

Mà vấn đề then chốt nhất chính là, tôi sắp bị chỗ này hun chết rồi.

Bởi vì nhiệt độ quá cao, không khí như bị bóp méo, tôi và Lando lơ lửng đứng giữa hai ngọn núi lửa, phía dưới là dòng dung nham đang cuộn cuộn sôi trào. Mồ hôi theo gò má thi nhau chảy xuống, hai gò má nóng đến độ có thể nướng chín một con vịt. Tôi cố sức nhẫn nại, gia công cây ma trượng, đem viên kim cương khảm ở trên bề mặt. Quanh năm suốt tháng ỷ lại vào thợ khảm, kỹ năng của đôi bàn tay tôi đã thoái hóa về đến cấp bậc nhà trẻ mất rồi.

“Bây giờ cần dung nham...” Tôi nắm lấy đầu trượng trống rỗng: “Làm sao lấy ra được bây giờ?”.

“Chờ một lát.”

Lando bay xuống dưới một đoạn, dang hai tay ra, hơi nhấc lên trên một chút, dòng dung nham cuộn cuộn như đã thú đột nhiên dịu dàng tựa một dòng nước trong trẻo, ngoan ngoãn bay lên phía trên. Đến lúc tới bên cạnh Lando, dung nham lại xoay tròn quanh thân người ngài.

Tôi trừng mắt kinh ngạc nhìn từng động tác của ngài.

Từ lúc tới nơi này tôi đã cảm thấy có gì là lạ. Tuy Lando là đại ma đạo sư, tất cả ma pháp của các nguyên tố chắc chắn không làm khó được ngài, nhưng thiên phú của một Thần tộc quyết định bởi thứ nguyên tố được sinh ra từ nhỏ trong cơ thể của người đó.

Càng tinh thông ma pháp của hệ nguyên tố nào, sẽ càng không sợ những ma pháp tấn công của hệ nguyên tố đó. Nói cách khác, Hỏa ma đạo sư sẽ có sức kháng cự rất lớn với cái nóng, Thủy ma đạo sư thì lại rất giỏi chịu lạnh. Ma đạo sư có thể dùng nguyên tố để tấn công hoặc kiềm chế người khác, nhưng không thể điều khiển nguyên tố như làm ảo thuật thể được.

Người ta đồn rằng thứ Lando am hiểu nhất chính là ma pháp thuộc hệ Địa, từ rất lâu rất lâu trước đây, trong lúc đọc báo, tôi đã từng thấy cảnh ngài khéo léo thao túng nguyên tố đất, khiến cát đá mù trời. Thế nhưng, từ lúc quen ngài tới giờ, tôi thấy ma pháp mà ngài dùng nhiều nhất hình như là thuộc hệ Hỏa.

Hơn nữa, từ sau khi đến Muspelheim, ngài chưa chảy một giọt mồ hôi nào, cũng không có chút gì tỏ ra khó chịu, ngược lại, tâm tình cực tốt. Điều quan trọng nhất là, đám dung nham kia dường như có thể nghe hiểu tiếng người, tự động kéo thành từng dải, chậm rãi chui vào thân ma trượng.

Tới lúc toàn bộ dung nham đều đã vào trong ma trượng, tôi lau mồ hôi trên mặt, nhin không được mà nói một câu: “Lando, ngài quả thật rất lợi hại”.

“Thật không? Lợi hại thế nào?” Lando bỗng nhiên ngừng đầu, trên mái tóc màu vàng nhạt phản chiếu ánh sáng đỏ rực.

Không biết có phải do tôi ảo giác, ngài ấy hình như... có gì đó khác trước đây?

“Tôi chưa từng gặp ma đạo sư nào có thể khống chế những nguyên tố nguyên thủy như thế này, Hỏa ma pháp của ngài thành thực đến độ... cứ như là cùng lửa đỏ hòa vào làm một ấy.”

“Thật sao? Nhưng chuyện này cũng không tốt đẹp gì đâu.” Lando cắn môi, gương mặt chậm rãi xích lại gần tôi, mở miệng lẩm bẩm gì đó. Cùng lúc ấy, dòng dung nham ngài nâng trên tay đột ngột nổ tung, bị ngọn lửa hung bạo hơn thiêu đốt. Ngài hơi nheo mắt, nói: “Sẽ làm người ta chết cháy”.

Khi ngài nói những lời này, nham thạch nóng chảy đã rơi xuống lòng bàn tay ngài. Nhưng ngài chẳng có chút phản ứng nào, đảo chúng sang tay bên kia rồi hất đi, giống như đang nghịch nước.

“Tay ngài...”, tôi hoảng hốt kêu lên, nắm lấy tay ngài ấy, kiểm tra một lượt: “Sao lại bắt cảm như thế?”.

“Không sao đâu”, Lando bỗng cầm cổ tay tôi, kéo tôi đến trước mặt ngài: “Ena, nàng đang quan tâm ta sao?”.

Lòng bàn tay ngài nóng quá, nóng đến độ khiến tôi kinh ngạc đến ngây người.

“Ngài... làm sao thế?”

“Nói đi, có phải nàng đang quan tâm tới ta không?”

“Lando, có phải ngài thấy khó chịu chỗ nào không, sao tự nhiên...”

“Trả lời ta!” Giọng ngài cao vút, nhiệt độ trong lòng bàn tay cũng tăng cao.

Tôi sợ đến độ gật đầu lia lịa: “Đúng, tôi đương nhiên đang lo lắng cho ngài”.

“Thật không?” Ngài buông tay ra, ngồi xuống giữa không trung, nghiêng đầu, lộ ra một nụ cười tà ác nhưng đẹp đến mê người. “Ta không tin nàng.” Nói xong, hai lòng bàn tay ngài bùng lên ngọn lửa.

Người trước mắt tôi có đúng là Lando không? Tôi bắt đầu nghi ngờ có phải có ai đó đang chiếm thân thể ngài.

“Bỏ đi. Chúng ta đi thôi.” Lando chán nản nhún vai, lấy ra cuốn Thế giới ma pháp của Hỏa thần, mở ra: “Tiếp theo chúng ta phải đi đâu nhỉ? A, đúng rồi, tới Asgard đi”.

“Rốt cuộc ngài muốn nói gì?” Tôi lại gần, lắc vai ngài: “Lando, ngài tỉnh táo một chút đi, ngài có đúng là Lando không?”.

“Ta đương nhiên không phải Lando, thật ra tên ta là...”, ngài mỉm cười, tiến lại gần ta một chút: “Odin đã sớm phải chết rồi, nàng có biết không? Hẳn ta là tên giả nhân giả nghĩa nhất trên thế gian này!”.

“Làm sao mới khiến ngài bình thường trở lại? Lando! Lando!”

Tôi dùng sức lắc lấy lắc để, hy vọng có thể lắc cho ngài tỉnh ra. Kết quả là ngài mở to hai mắt, dùng một ánh nhìn ngây thơ như đứa trẻ nhìn tôi, một lúc sau, ngài cắn bờ môi tôi.

Tiếng kêu kinh hoàng của tôi bị vùi lấp trong nụ hôn của ngài. Một tay ngài cầm quyền sách ma pháp gần bị ngọn lửa thiêu trụi, tay kia ôm lấy thắt lưng tôi, cổ kéo tôi sát lại bên mình, sức lực của ngài lớn đến mức chẳng giống một Thần tộc bình thường.

“A...” Ngài đột nhiên buông tôi ra, che lại khóe môi đang chảy máu. Sau đó ngài lắc lắc đầu, gõ nhẹ lên trang sách, nắm lấy tay tôi, niệm thần chú.

Chỉ trong chớp mắt, nhiệt độ không khí đột ngột hạ xuống, xung quanh tôi là một trời băng tuyết, mồ hôi trên mặt như bị kết thành băng trong chớp mắt.

Chúng tôi đang đứng trên một bình nguyên băng tuyết.

“Ta... xin lỗi!” Lando lập tức nói.

“Ngài đừng tới gần!” Tôi đưa hai tay bắt chéo trước ngực, lùi về phía sau hai bước.

Lando lau khóe miệng, tới gần tôi: “Ena, ta... ta phải giải thích một chút, đây không phải ý muốn của ta”.

“Đừng lại gần!”

Lando lập tức dừng bước, đứng nguyên tại chỗ: “Chỉ cần ta tới Muspelheim, tính tình sẽ trở nên nóng nảy kỳ lạ, hơn nữa không thể nào khống chế bản thân được. Tính huống này không phải là chưa từng xảy ra, nhưng lần này nghiêm trọng hơn một chút, chuyện vừa rồi, ta rất xin lỗi”.

Tôi cũng dịu xuống một chút: “Vì sao... lại như thế?”.

“Từ lúc sinh ra đã thế rồi.”

Tôi im lặng trong chốc lát. Chưa từng gần kề với đàn ông con trai, từ nhỏ tới lớn, tôi luôn cảm thấy đám con trai tính tình đều rất tốt, lại còn hay nhường nhịn con gái, vậy nên, vừa này không phải tôi tức giận, mà là sợ hãi.

Lần đầu tiên tôi biết, hóa ra con trai... nguy hiểm như thế.

Kỳ thật, nếu ngài ấy vẫn giống như bây giờ, có thể, có thể tôi sẽ không ghét nụ hôn của ngài.

Nghĩ tới đây, tôi lắc đầu lia lịa, đá bay cái suy nghĩ kỳ quái ấy ra khỏi đầu: “Còn chỗ nào đi tới mà ngài sẽ bị ảnh hưởng tâm lý nữa?”.

“Không còn chỗ nào.”

“Nếu thế, thì bỏ đi”, tôi lấy hai tay ôm cơ thể mình thật chặt, thực sự rất lạnh.

Đây là Niflheim, thế giới của nguyên tố băng viễn cổ, còn có tên là Băng quốc, ở tận cùng phía bắc của khe nứt Ginnungagap. Nơi này hoàn toàn không có ánh mặt trời, chỉ có sương mù dày đặc và cái lạnh thấu xương. Mà lúc này, sương mù dày đặc như những quả cầu trơn bóng lơ lửng trên không trung, bị gió lạnh đẩy đưa tới bốn phương tám hướng, khiến cho bình nguyên băng tuyết vốn đã trắng xóa một màu, nay lại càng giống một tòa mê cung.

Nếu tôi đoán không sai, mục tiêu của chúng tôi là đi tìm con rồng Nidhogg. Bởi vì một trong ba nhánh rễ của cây thế giới có ở nơi này, mà từ lúc thế giới mới hình thành, Nidhogg đã không ngừng gặm nhấm rễ cây Yggdrasil. Sau này khi thế giới hồi sinh, nó lại bị chúa tể của Helheim bắt đi làm súng vật. Helheim được kiến lập ở phía tây của bình nguyên băng giá này. Nghe nói, trong chín thế giới, một phần linh hồn của những người chết sẽ tới cung điện Valhalla ở Asgard, phần còn lại, sẽ tới nơi đây.

Đang suy nghĩ tìm vị trí cụ thể của Helheim, lại nhìn xung quanh, sương mù cũng đã tan đi một chút. Tôi và Lando đang đứng trên một mỏm băng nhỏ, còn mặt đất và bầu trời xung quanh đều chật ních các linh hồn trong suốt.

“Đừng cử động”, Lando cũng nhìn xung quanh một chút: “Những vong linh ở đây không lợi hại như ở cung điện Valhalla, chỉ cần cô không cử động, bọn họ sẽ không nhìn thấy được.”

“Bây giờ chúng ta phải làm gì...” Nói đến đây, mỏm băng dưới chân tôi đột nhiên nứt ra. Tôi hít sâu một hơi, tuy không phát ra âm thanh, nhưng không tài nào đứng vững được. Lando lao tới đỡ tôi, kết quả là ngài cũng lão đảo suýt ngã.

Trong khoảnh khắc đó, tất cả các vong linh đều nhìn về phía chúng tôi, vẫn không nhúc nhích, thời gian như ngừng lại.

Một giây qua đi, hàng trăm nghìn linh hồn trong suốt lao thẳng về phía chúng tôi.

Dưới chân, một ma pháp trận tỏa ánh sáng đỏ lóe lên, ngọn lửa hình bán cầu bao quanh chúng tôi, từng lớp, từng lớp, hình thành một bức tường phòng hộ. Những vong linh kia lao vào bức tường lửa, nhanh chóng tan ra, bốc hơi, sau đó lại sống lại ở một nơi gần đây.

Có thể là vì hai nguyên tố xung khắc, ma pháp mà Lando tung ra không còn mạnh như lúc ban đầu. Ngọn lửa dường như đang dần bị hắt nước lạnh vào, càng ngày càng yếu.

“Không ổn rồi, xem ra chúng ta phải nhanh chóng đi thôi. Nghĩ biện pháp khác rồi sẽ trở lại sau”, Lando vừa nói vừa mở sách ra.

Lúc này, mỗm băng vốn chỉ nứt thôi đột nhiên gãy lìa. Không hề có chút đề phòng, tôi ngã xuống. Nhưng rất kỳ quái, sau khi tôi ngã, lại không bị rơi xuống dòng sông băng bên dưới, mà như lọt vào một vực sâu bị khí lạnh bủa vây.

Dưới chân có một thứ gì đó rất lớn, mềm mềm, màu đen đang lay động. Tôi còn chưa kịp nhìn rõ đó là thứ gì, Lando đã tung một quả cầu lửa, ném xuống phía dưới. Cùng lúc ấy, ngài ôm lấy thắt lưng tôi, lao ra khỏi ma pháp trận, bay thẳng lên không trung.

Một tiếng rống kinh thiên động địa vang lên.

Nhìn thấy bình nguyên băng giá càng lúc càng xa, càng lúc càng nhỏ, hàng nghìn hàng vạn những vong linh màu trắng cũng lao lên. Ở chỗ băng vừa vỡ ra kia nhô lên một cái đầu rồng cực lớn, cái thứ màu đen vừa nãy chính là lưỡi của con rồng.

Không khí lạnh băng và hoa tuyết xoay tròn trong lòng bàn tay của Lando, một mũi tên băng thật dài ngưng tụ trên tay ngài. Trong nháy mắt, ngài phóng mũi tên băng về phía Nidhogg. Song, đối với nó mà nói, mũi tên này lao đến chắc chắn chỉ giống như đang chơi trò ném tuyết mà thôi.

Con rồng Nidhogg miệng đầy khí độc, dưới sự dạy dỗ của Hel[1], nó đã biến thành một con rồng băng say ngủ.

[1] Nữ thần cai quản Helheim.

“Đúng là xui xẻo.” Lando đẩy tôi sang bên, thi triển một ma pháp bảo vệ quanh người tôi: “Ở đây chờ ta”.

Trong nháy mắt, ngài lại bay xuống dưới.

Những vong linh này cứ như đã trải qua một cuộc huấn luyện quân sự đặc biệt, đồng loạt lao xuống theo ngài.

Thời gian trôi qua, chưa đến một phút đồng hồ, Lando lại cầm theo cuốn sách ma pháp bay lên, nắm lấy tay tôi, đọc thần chú.

Ánh sáng cực mạnh bủa vây thân thể, tôi không kim được mà nhắm hai mắt lại.

Tới khi lại mở mắt ra thì chúng tôi đã ở phía trên một cánh rừng.

“Được rồi, cái này cho cô.” Ngài đưa một miếng vải băng màu lam trong suốt, to cỡ một bàn tay nhét vào tay tôi: “Cô xử lý nó cho ổn đi, sau đó chúng ta sẽ đi lấy nước suối. Công việc thế là xong rồi.”

Tôi cầm lấy miếng vải vẫn còn đang tỏa ra hơi lạnh, nháy mắt mấy cái: “Lấy được rồi?”

“Ừm.”

“Ồ”, tôi nhẹ nhàng thở phào một hơi: “Ồ cùng một chỗ với ngài, đúng là chẳng có gì kích thích cả”.

Ngay cả việc phải đối diện với một trong những con mãnh thú hung hãn nhất của chín thế giới mà vẫn có thể lấy được thứ mình muốn một cách dễ dàng như thế, thật là một chút mạo hiểm cũng chẳng thấy đâu.

“Những nơi chúng ta vừa đi qua đương nhiên không có gì thú vị, nhưng ở đây thì sẽ không chán nữa đâu.” Ngài chỉ tay vào dãy núi nơi rừng rậm xa xa, có một tòa thành cực lớn giữa hai ngọn núi: “Nơi này là thế giới của Người khổng lồ”.

Tim tôi đập thành thịch liên hồi.

Tuy đã im lặng rất nhiều năm, nhưng từ trước tới nay, Người khổng lồ vẫn là kẻ thù của Thần tộc. Chắc hẳn sẽ có chút kích thích đây...

Ai ngờ, lúc này Lando lại bồi thêm một câu:

“Jotunheim, quê hương của ta.”

Giữ thì tôi có thể khẳng định chắc chắn rằng chuyến “sơn du” như cưỡi ngựa xem hoa này chẳng có gì kích thích.

Có điều, Jotunheim là một nơi vô cùng tươi đẹp. Heiner là một tòa thành cẩm thạch màu trắng như tuyết, cao sừng sững, xây dựa vào vách đá, núi cao bao quanh và được phủ lấp bởi những rừng cây rậm rạp. Hai cây cột La Mã cực lớn chống đỡ cửa thành. Ngoài thành là những cánh rừng rậm mênh mông, um tùm cây cối, thế nên nơi đây luôn dư thừa củi đốt và bông vải, nhìn xa một chút về phía đông, ta sẽ thấy rừng sắt[2], đó là con đường thông tới Midgard.

[2] Trong thần thoại Bắc Âu, cánh rừng này còn được biết đến dưới cái tên Jarnvid, ngăn cách giữa thế giới Người khổng lồ và thế giới Con người.

Ngoài thành có một bể phun nước lớn nhất trong chín thế giới, bọt nước bắn tung đến một phần ba chiều cao của cả tòa thành. Thế nên tới gần một chút thôi, ta sẽ thấy mình như đang đứng trong mưa.

Tôi vừa đi vừa nghĩ chuyện Lando nói ngài là một Người khổng lồ.

Nghe nói, Người khổng lồ thời xa xưa mới thực sự là Người khổng lồ, bình thường đều cao gấp 1,3 đến 1,5 lần Thần tộc. Người khổng lồ bây giờ tuy không to lớn đến kinh người như xưa, nhưng nói thế nào cũng phải cao hơn người bình thường một cái đầu. Lando đúng là cao thật, nếu muốn nói chuyện lâu với ngài, cái cổ của tôi sẽ mỏi muốn chết. Có điều, ngài cũng chỉ cao hơn Freyr một chút xíu thôi, sao có thể là Người khổng lồ được?

Hơn nữa, Người khổng lồ bất kể nam hay nữ đều có bộ dạng khá thô kệch. Dân ông có cánh tay cực thô, vạm vỡ, lực mạnh đến kinh người; phụ nữ thì ngực và hông đều khá lớn, nhưng lại không phải kiểu nảy nở kiêu diễm như phụ nữ Thần tộc Aesir, cứ khi nhìn thấy ngực và hông của một cô gái khổng lồ, tôi thường có cảm giác “Chỗ ấy đập thẳng vào mắt như thế, muốn không nhìn cũng không được”.

Lại liếc mắt nhìn Lando. Mái tóc ngắn vàng nhạt đến độ gần như thành màu bạc, gương mặt anh tuấn ưa nhìn, vóc người tuy cao lớn nhưng không thô kệch... Chẳng giống Người khổng lồ một chút nào.

Đột nhiên lại nhớ cô gái đã từng tát ngài một cái nảy lửa trên phố Idun. Chẳng lẽ, ở phương diện nào đó, Lando lại... rất giống?

Vừa nghĩ thế tôi lập tức rửa xả mình tại sao toàn nghĩ đến mấy thứ hạ lưu như vậy. Tôi cố sức lắc đầu, lại bị Lando trông thấy. Ngài quay nhìn tôi: “Nghĩ đến chuyện gì hay ho à?”

“Tôi... đang nghĩ, ngài thật sự là Người khổng lồ sao?”

“Cha ta không phải Người khổng lồ. Ông là người của Thần tộc Vanir đến Jotunheim ở rể.”

Tôi không nhịn được, phì cười: “Đến chỗ này ở rể?”

“Đúng thế. Mẹ ta là đội trưởng đội kỵ sĩ của Jotunheim, bà rất xinh đẹp, nhưng vì quá mạnh mẽ nên không ai dám lấy. Mãi tới khi gặp cha ta... Có thể giống như người ta nói, dân ông tộc Vanir rất điềm đạm, cũng thường nhường nhịn phụ nữ. Trong trận chiến cuối cùng của Thần tộc và Người khổng lồ hai trăm năm về trước, cha và mẹ ta vừa gặp đã yêu, sau đó thì ông rời Vanaheim, dọn tới chỗ này.”

Dáng cười của Lando rất tao nhã. Ánh nắng vàng chiếu trên mái tóc ngài, ánh sáng lay động khiến nó vô cùng chói mắt, thậm chí còn rực rỡ hơn cả mái tóc bông bênh của Shia. Tôi thần người một lúc lâu, đột nhiên nhớ ra một việc, trong trận chiến nổi tiếng hai trăm năm trước đã phát sinh hai sự kiện lớn: Thần Ánh sáng Balder thức tỉnh; thủ lĩnh của tộc Vanir, thần Biển Njord thoái vị, cưới đội trưởng đội kỵ sĩ của Người khổng lồ - Farbauti.

Một lát sau tôi mới thốt ra: “Ngài là con trai của Njord?”

“Đúng vậy.”

“Nói thế... Ngài với Freyr, là anh em cùng cha khác mẹ?”

“Ừ.”

Cuối cùng tôi cũng hiểu vì sao Freyr lại đối tốt với Lando như thế, vì sao ngài ấy có thể ở trong hoàng cung Hoenir, còn có thể tổ chức một bữa tiệc sinh nhật vô cùng long trọng ở đó... Người này, vốn là một vương tử mà.

“Thế nhưng, vì sao cha ngài không truyền lại vương vị cho Freyr, mà lại nhường cho Balder.”

“Bởi vì Balder là thần Ánh sáng, là con trai của Odin và Frigg. Chỉ có sức mạnh của cậu ấy mới chống lại được thần Bóng tối - cũng chính là người anh em sinh đôi của mình. Có điều, so với Shujin, cậu ấy vẫn không bằng.”

“Shujin thật sự không phải chủ thần ư? Sao có thể lợi hại như thế chứ?” Đúng là rất kỳ quái, Thần Bóng tối Hoder cũng đã thức tỉnh rồi, nhưng Shujin vẫn là đế vương của tộc Aesir.

“Không phải. Năm nay hắn đã hơn hai trăm tuổi, mấy năm nữa cũng phải xuống mồ thôi, muốn thức tỉnh thì đã thức tỉnh lâu rồi. Ta chưa từng giao chiến trực tiếp với hắn, nhưng nghe nói hắn cũng không có năng lực chiến đấu xuất sắc gì, chỉ là sách lược và tài năng quân sự thì không ai bì nổi.”

“Vậy nếu sau này Shujin chết, ai sẽ là người kế thừa vương vị?”

“Chắc là Hoder. Shujin không có con nối dõi.”

“Người đã hơn hai trăm tuổi mà không có lấy một người con?”

“Không có, đàn bà của hắn nhiều như nước, nhưng lại không có con, cũng chẳng có vương hậu.”

“Không thể nào, già như thế mà còn có nhiều đàn bà sao?”

“Cô không biết à, đàn ông càng già thì càng thích những cô gái còn trẻ đẹp... giống như cô.” Lando đảo mắt nhìn, đột nhiên đưa tay nâng một lọn tóc của tôi lên: “Tóc cô rất dài. Là có ai muốn cô để tóc thế này sao?”

“Tôi chẳng có thời gian để ý tới nó, vậy nên nó cứ thế dài ra. Tôi đang nghĩ tới chuyện cắt đây.” Tôi nhận ra, giọng nói của mình sao mà cứng đờ như đá.

“Đừng, đừng cắt. Để thế này rất đẹp”, ánh mắt của Lando bỗng thật dịu dàng: “Ena, cô biết không... Từ nhỏ tới giờ, tình nhân trong mộng mà ta vẫn mơ về, chính là người giống như cô”.

Không biết có phải ảo giác hay không, tôi cảm thấy trái tim mình giây phút ấy như ngừng đập.

Tôi gục đầu xuống, nhẹ giọng nói: “Chúng ta đi lấy nước suối trước đã nhé”.

7. Quyển 1 - Chương 7: Tầm Thiệp Mời Màu Vàng

Ánh nắng len lỏi qua khe hở trong rừng, thoải mái buông lơ xuống đất. Đi qua một cây cầu đá nhỏ, tôi và Lando một trước một sau tới được đầu nguồn suối Mimir. Tôi ngồi trên tảng đá bên cạnh dòng suối, bắt tay vào công đoạn cuối cùng của việc chế tác ma trượng. Lando thì ngồi nghỉ bên dưới tán cây phía sau tôi.

Có lẽ điều tôi vừa làm thực sự rất thất lễ, cũng khiến Lando khó xử, có điều, tôi không thấy mình sai gì cả. Tuy tôi không nắm rõ lịch sử tình trường của ngài, nhưng nhìn trái nhìn phải nhìn kiểu gì cũng thấy ngài là một người vô cùng từng trải. Nếu lấy thân phận của một người con gái để tiếp cận ngài, tôi biết, sẽ chẳng có lợi gì với bản thân mình.

Shia thường nói, với đàn ông, loại con gái ít hấp dẫn nhất chính là loại ngoan ngoãn dễ bảo, lúc nào cũng sợ bị bỏ rơi, không có lòng tự tin, ngày ngày lo lắng đàn ông sẽ đi mất, còn thích tra hỏi này đó nọ kia. Cô nàng còn có một câu cửa miệng mà ngày nào cũng nhai đi nhai lại như con tằm nằm trong lỗ tai tôi như thế này: “Lời nói của đàn ông, nghe thấy sướng tai là được rồi, nhất định không được để nó trong lòng. Hắn muốn nói những lời ngon ngọt để mê hoặc cậu, vậy cậu cứ nói một câu còn ngọt ngào hơn để mê hoặc lại hắn là được, chờ đến lúc hắn bị cậu làm cho điên đảo rồi thì sẽ chẳng còn hơi sức đâu mà lừa cậu nữa”.

Tôi biết cô ấy nói đúng, nhưng đứng ở góc độ của Lando, trong tình huống ngài ấy có bao nhiêu cô gái yêu thương nhưng nhớ, mà ngài chẳng mấy khi cự tuyệt người ta, thì e rằng chẳng có loại con gái nào mà ngài

ấy chưa từng gặp qua. Với Lando mà nói, “xử lý” một cô gái cấp bậc như tôi, chắc chắn dễ như làm phép tính $1+1=2$ vậy.

Thế nên, hãy cứ như trước đây thôi, chỉ đơn thuần coi ngài như thần tượng là tốt rồi.

Vừa nghĩ vừa làm, không lâu sau công việc chế tác ma tượng đã hoàn thành.

Nhìn thân tượng được ngâm trong nước suối, viên kim cương bằng nước mắt của thần Mặt trăng cực lớn, rồi cả bộ đồ kim cương màu tuyết trắng, tôi thầm nghĩ, hiện tại, đây đúng là cây ma tượng quý giá nhất trong chín thế giới.

Dùng khăn mềm lau ma tượng, tôi đứng lên, quay đầu lại thì thấy Lando đang say ngủ.

Đầu của ngài hơi nghiêng sang một bên, mái tóc vàng nhạt lòa xòa trước trán như ẩn trong mình tính khí tinh nghịch. Hơi thở của ngài đều đặn, gương mặt giống như một đứa trẻ thơ, e rằng bây giờ lấy dây trói gô lại thì ngài cũng chẳng chút đề phòng.

Đột nhiên bản tính trêu đùa trong tôi trỗi dậy, tôi muốn đi nhặt một cành cỏ dại, chọc chọc ngài một chút xem sao, nhưng cuối cùng tôi vẫn phải kiềm chế. Tôi vừa đứng lên đã thấy từ phía rừng cây có một người cao giọng gọi: “Lando...” Người đó nói bằng ngôn ngữ của Người khổng lồ, tôi nghe mà chẳng hiểu gì.

Lando bỗng nhiên mở mắt: “Có người đang gọi?”.

“A, đúng thế.” Tôi có chút giật mình, đứng tránh sang một bên.

Lando đứng lên, bước nhanh về phía có tiếng gọi. Đó là một nhóm những cô gái khổng lồ mà Lando đã nói chuyện trước lúc đến suối Mimir. Tuy giữa các chủng tộc, con mắt thẩm mỹ có sự khác biệt nhất định, nhưng tôi vẫn có thể nhìn ra được, mấy cô gái đó là những người rất đẹp trong thế giới Người khổng lồ.

Chỉ là, rất ít phụ nữ khổng lồ có thiện cảm với Thần tộc. Nguyên nhân rất đơn giản: thứ nhất, con gái Thần tộc đều khá thiên vị đàn ông khổng lồ; thứ hai, phụ nữ khổng lồ rất ít khi thích những chủng tộc khác. Tôi cũng từng cố gắng nghiên cứu vấn đề này, nhưng vẫn chưa tìm ra được nguyên nhân, vậy mà Shia nói một câu đã trúng ngay trọng điểm: Một gã đàn ông khổng lồ dù khi đứng ở trước mặt phụ nữ khổng lồ, hẳn có yếu đuối như thế nào, thì trước mặt phụ nữ Thần tộc hẳn cũng vẫn mạnh mẽ như thường. Mà một gã đàn ông Thần tộc, nếu như có thể ứng phó được với phụ nữ khổng lồ, chứng tỏ hẳn thực sự rất... Nói xong, cô nàng giơ ngón tay cái lên. Phụ nữ tộc Người khổng lồ vẫn cho rằng phụ nữ Thần tộc chiếm đoạt đàn ông của họ, thế nên từ trước tới nay, họ luôn rất căm ghét chúng tôi.

Tóm lại, Lando cùng với một đám mỹ nữ khổng lồ ngồi nói chuyện phiếm, bộ dạng vô cùng hào hứng. Tôi đứng phía sau ngài, không dưng trở thành kẻ tùy tùng. Có điều, tính tình của tôi khá tốt, cũng đủ kiên trì, nghe bọn họ nói tiếng hươu tiếng vượn cũng không thấy sốt ruột là mấy.

Chỉ là, nói được một lúc, một cô gái trong nhóm đột nhiên dùng cảm hất hất về phía tôi, rồi tôi nghe thấy Lando nói cái gì mà “Ena” với cả “Vanir”, sau đó cô gái kia gật đầu, dùng giọng hài hước nói câu gì đó, khiến cả nhóm đều bật cười vui vẻ.

Cảm giác này cực kỳ khó chịu. Tôi đang định chạy ra chỗ nào đó ngồi chờ, đột nhiên nghe thấy cô gái khổng lồ kia nói một câu bằng thứ tiếng Vanir sứt sẹo: “Gullveig[1] sao rồi?”. Cách phát âm của cô ta rất kỳ quái, những người khác lại cười phá lên.

[1] Gullveig vốn là một nữ thần của tộc Vanir, là một trong những con tin được gửi tới tộc Aesir, nhưng các vị thần Aesir lại nghi ngờ nàng mang ý xấu, nhiều lần dùng giáo, dùng lửa để giết nàng, nhưng nàng đều có thể chết rồi sống lại. Chính vì chuyện này, các vị thần Vanir đã nổi giận và tuyên chiến với các thần Aesir.

Lando suy nghĩ một lúc, rồi tiếp tục nói tiếng của Người khổng lồ. Tôi có nghe được một từ, là “Vanaheim”.

Bọn họ lại nói chuyện thêm một lúc nữa, sau đó Lando quay đầu lại nói với tôi: “Ta cùng với các nàng đây trở về trong thành một chút, cô không về được một mình đâu, cứ ở chỗ này chờ ta”, đi được hai bước, ngài lại quay đầu nói: “Trở về, ta sẽ trả tiền gia công cho cô”.

Tôi còn chưa kịp trả lời, ngài đã đi mất hút.

Thế là tôi lại mốc mặt ngồi bên dòng suối, chán nản chờ đợi suốt ba tiếng đồng hồ.

Ba tiếng sau, Lando trở về, bên cạnh lại có thêm mấy người, cả trai lẫn gái. Ngài cùng những người đó vỗ vai, nắm tay, chào từ biệt. Chờ lâu như vậy, làm sao tôi có thể không khó chịu được, thế mà ngài ấy chẳng thèm nhìn tôi một cái.

Ngài mở cuốn sách ma pháp ra, mang tôi trở về ngọn tháp cao trong hoàng cung Hoenir.

Chúng tôi rời đi chưa lâu, vậy mà cứ có cảm giác đã trôi qua mấy tháng. Chúng tôi từ tòa tháp cao cười rông bay xuống, lướt qua những tòa nhà được ánh mặt trời nhuộm một màu vàng óng kiêu sa.

Cuối cùng, tới lầu dưới nhà tôi, một ngõ nhỏ khuất ánh mặt trời.

“Tôi đây được rồi”, tôi nhảy xuống khỏi lưng kim dực long, “Cảm ơn ngài, tôi có thể tự về được”.

“Ngày mai ta sẽ sai người mang tiền tới, thêm cả tiền công chờ đợi ba tiếng đồng hồ vừa nãy nữa.”

“Không cần đâu”, tôi xua tay: “Nếu như có thể, tôi mong có thể đổi lấy cơ hội được làm việc của Shia. Nếu không thể, vậy thì sau này tôi sẽ cố gắng thêm”. Nói xong, tôi xoay người, chuẩn bị lên lầu.

“Chờ chút.”

Tôi dừng bước, quay lại nhìn ngài. Ngài cũng đã xuống khỏi lưng rồng, đi tới trước mặt tôi.

“Vừa nãy bắt cô chờ lâu như thế, thật xin lỗi.”

“Không sao đâu.”

Hoàng hôn đã nhuộm khắp vương đô một màu vàng chói lọi. Lando xoay mặt nhìn sang hướng khác, lông mi cũng được phủ lên một tầng ánh vàng nhàn nhạt: “Ta không biết mình bị làm sao... Ta luôn luôn làm mấy chuyện vừa ấu trĩ vừa khiến cô chán ghét”.

“Tôi sao có thể ghét ngài được? Không một ai lại ghét Lando cả”, tôi cười cười, “Ngài là vị chúa cứu thế, cũng là niềm kiêu hãnh của toàn tộc chúng ta cơ mà”.

“Vậy là tốt rồi”, ngài cười có chút gượng gạo: “Đi lâu như thế, chắc cô cũng mệt mỏi lắm rồi, về nghỉ ngơi đi”.

Vừa mở cửa vào nhà, chợt nghe thấy trong phòng vọng ra tiếng va đập kinh thiên động địa. Tôi lập tức vứt mấy thứ trong tay xuống, chạy tới trước cửa phòng Shia: “Shia, cậu làm sao thế?”.

Bên trong vọng ra tiếng đóng mở cửa sổ. Tôi lại gõ cửa phòng vài cái, lại nghe thấy mấy tiếng lạch cạch như đang thu dọn gì đó, sau đó cửa mới được mở ra. Shia cười có chút ngượng ngáp, rồi nhanh chóng đặt tay lên vai tôi, lắc lắc lắc để: “Đúng là hiếm thấy, cậu đi đâu thế? Sao giờ mới về?”.

Tôi nhón chân đi vào trong phòng ngủ, cười nhạo: “Thật không bình thường, chắc chắn là có chuyện gì đó”.

“Có chuyện gì, có thể có chuyện gì chứ?”

“Có phải cậu giấu dần ông trong phòng không?” Nói xong câu này, tôi lại cảm thấy không đúng. Chuyện Shia mang trai về nhà, tôi đã nhìn quen rồi, bình thường cô ấy chẳng coi ai ra gì, ở ngay bên cạnh tôi mà anh anh em em, tình tứ ngọt ngào nữa kia.

“Đương nhiên là không rồi. Vừa nãy thấy phòng hơi bẩn một chút, thế nên...”

“Từ lúc nào cậu lại sợ tở nhìn thấy phòng cậu bẩn vậy?”

“Hôm nay bẩn quá.”

“Thật không đấy...”

“Đương nhiên là thật rồi.” Shia hất mái tóc xoắn màu vàng kim, nở nụ cười quyến rũ với tôi: “Thế còn cậu, cậu đã đi đâu? Tiểu thư Ena của chúng ta chưa bao giờ bỏ đi mà không thèm chào ai một câu đâu nha”.

“Tớ đi tìm nguyên liệu để làm ma trượng.”

“Làm ma trượng mà lâu thế sao? Lại còn phải tự mình đi tìm nguyên liệu?”, Shia hí hóp mắt: “Tốt nhất là cậu nên nói thật ra đi, sẽ được khoan hồng”.

“Là làm cho Lando, ngài ấy cần mấy thứ nguyên liệu, thế nên chúng tớ phải đi tìm.”

Shia nhìn tôi chăm chăm: “Làm cho Lando?”

“Ừ...”

“Trời ơi là trời, sao hần như âm hồn ám hoài không chịu đi vậy”, Shia khốn khổ mà ngược nhìn trần nhà: “Bỏ đi bỏ đi, vào ngồi đã. Cậu cứ bắt tay vào công việc là chẳng quan tâm gì tới anh em họ hàng gì cả, tớ biết lâu rồi. Nhưng Ena à, cậu cũng đã bốn mươi bảy tuổi rồi, có thể đừng giống như khi ba mươi tám, ba mươi chín, cứ vác mặt mộc ra đường, trong sáng quá độ như thế không? Vài năm nữa cũng phải lo đến chuyện kết hôn rồi...”

“Dừng dừng!”, tôi ngồi xuống bên cạnh cô ấy, dùng tay ra hiệu, “Tớ nhất quyết không kết hôn khi chưa đến bảy mươi”.

“Bảy mươi? Sao cậu không chờ đến tám mươi rồi kết hôn một thể?”

“Chẳng lẽ cậu định mới năm, sáu mươi tuổi đã lấy chồng?”

Shia há hốc mồm, nhưng không thốt ra được tiếng nào. “... Tớ cũng không biết. Đôi khi, kết hôn cũng không phải chuyện dễ dàng gì...”

Trời ơi, lỗi tại tôi có vấn đề hay sao nhỉ? Shia - người lúc nào cũng tự nhận mình là kẻ thanh xuân chan chứa, ghét bị người ta ràng buộc - hôm nay lại mở miệng nói với tôi “kết hôn cũng không phải chuyện dễ dàng gì”. Có phải cô nàng đã yêu rồi? Không! Tôi thà tin có một ngày Odin sẽ cầu hôn tôi, còn hơn tin cô nàng biết yêu người khác.

“Không giống phong cách nói chuyện của cậu tí nào.” Tôi thở dài một hơi, nằm vật xuống giường và ngửi thấy một mùi hương.

Cơ thể mỗi người đều có một mùi hương đặc thù. Mùi hương con gái trên người Shia, tôi đã ngửi suốt hai mươi năm rồi.

Mùi hương tôi đang ngửi thấy không phải là của cô nàng.

Có vấn đề. Tôi ngồi thẳng người dậy, chăm chú quan sát vẻ mặt Shia.

“Đã lâu rồi chúng mình không đi chơi nhỉ”, Shia vỗ vai tôi: “Mai là cuối tuần, cùng chị Shia tới phố Fjolgyn hưởng thụ thanh xuân thôi”.

Tôi nắm chặt hai tay, cổ kiềm chế thật lâu, nhưng cuối cùng cũng không cầm lòng nổi mà gật đầu cái rụp: “Được!”.

Tôi biết, lần làm ma trượng này tôi chẳng nhận được một đồng thù lao nào, lại còn tốn thêm một chút nguyên liệu gia công. Tôi cũng biết, tiền công kiếm được từ việc làm bao tay tà thần đều đã dùng để lắp đặt thiết bị cần thiết cho chi nhánh xưởng bên khu phía tây rồi, hiện giờ tôi nghèo xơ nghèo xác.

Thế nhưng, trên đời này có một thứ gọi là tình sâu khó nén. Đây chính là tình yêu với phố Fjolgyn. Thứ tình yêu đó đã khiến tôi vứt luôn cái ý định lúc trước muốn quan sát tìm manh mối, lao vào cùng Shia thảo luận kế hoạch mua sắm ngày mai và cả những đôi giày mang đậm phong cách phục cổ, đang lưu hành nhất trên thị trường.

Ngày hôm sau, chúng tôi dậy sớm hơn hần mọi hôm, trong túi nhét một đồng ngân phiếu to nhỏ các loại, cần quét một vòng phố Fjolgyn - nơi thu hút nhiều mỹ nữ nhất trên toàn thể giới. Lúc trở về, trên người hai chúng tôi chẳng còn đến nửa xu.

Nhìn đám túi lớn túi nhỏ mình vác về nhà, tôi biết khoản tiền ăn tháng tới đã bị tôi “đốt” sạch sẽ rồi, tôi ngẩng đầu, nhìn Shia với ánh mắt vô cùng ai oán: “Shia, một tháng tiếp theo, cái mạng này của tớ phải dựa vào cậu rồi”.

Shia mới xuống dưới lầu kiểm tra hòm thư và mang một ít thư lên, lúc này cô nàng đang nhìn chăm chăm vào một phong thư dày nhất, lộng lẫy nhất: “Trời ơi!”.

“Sao thế?”

“Cậu đoán xem tớ nhận được cái gì?”

“Cái gì?”

Cô nàng đưa cho tôi một bức thư dày cộp, nạm vàng. Tôi mở ra đọc:

Thân mời tiểu thư Shia.

Tớ dự dạ yến và vũ hội mừng sinh nhật đại nhân Lando.

Vào ngày 29 tháng 7 năm 3017, Thần tộc công lịch.

Thời gian từ 8 giờ tối đến 4 giờ sáng hôm sau.

Địa điểm tập trung: Tế đàn trên không trong hoàng cung Hoenir.

Địa điểm tổ chức tiệc: Cung điện Ánh Sáng trong hoàng cung Hoenir.

“Tớ mà cũng nhận được thư mời á, kỳ lạ quá.” Shia nhìn bức thư mời, vẻ mặt không thể tin nổi: “Tớ không muốn tới dự sinh nhật của gã khốn ấy, cậu đi thay tớ đi”.

“Như vậy thì thất lễ quá.”

“Đến lúc đó cậu đi cùng tớ vậy. Nếu không, tớ e là mình sẽ phát điên tại đó mất.”

Tôi phe phẩy tấm thiệp mời trong tay: “Đây là thiệp mời đỏ”. Ý nghĩa của thiệp mời đỏ chính là: Chỉ người được mời mới có thể đi. Nếu nhận được thiệp mời bạc thì người nhận có thể dẫn theo ba người, còn nếu là thiệp mời vàng thì có thể đưa mười người đi cùng.

Shia ngã nhào xuống sofa: “Còn gần hai tháng nữa cơ, đến lúc đó rồi tính đi”.

Nói thật, đối với Shia mà nói, tấm thiệp mời này giống như một quả bom hẹn giờ vậy. Cũng không phải Shia thù Lando đến tận xương tận tủy gì đâu, chỉ là cô nàng không muốn đối diện với sự thật: Bản thân đã để lỡ một công việc cực kỳ quan trọng. Có điều, nếu thư mời đã tới, tôi nghĩ chắc chắn sẽ có bất ngờ lớn đang chờ trong tiệc sinh nhật của Lando.

Mười lăm phút sau, tôi xuống lầu quét dọn, tiện tay kiểm tra hòm thư một chút. Bên trong có hai tờ quảng cáo, một phong thư của người bạn cũ ở Jotunheim, một phong thư giục trả tiền thuê nhà, và một bức thư ủy thác. Cũng chỉ có mấy thứ này.

Ít nhất cũng đã mười năm tôi không tự tay làm gì đó, cây ma trượng làm cho Lando là thứ đầu tiên tôi tự tay làm sau mười năm. Đột nhiên có chút hoài niệm quãng thời gian làm công cho người ta lúc mới tới đất Vanaheim, mỗi ngày bị ông chủ bắt làm dăm bảy đôi giày, hoặc là sáu trăm mũi tên ma pháp.

Sáng hôm sau, tôi giao bức thư ủy thác mới nhận cho Guffy, đồng thời nhờ cô nàng trông cửa hàng giùm, còn bản thân đi mua một ít nguyên liệu. Về nhà, tôi bắt đầu tăng ca làm việc, chế tạo đủ các thể loại bao tay cùng giày ủng thuộc da. Ba ngày tiếp theo, tôi không hề tới xưởng rèn Ena.

Không biết có phải bản thân muốn thoải mái hay không, mấy ngày nay nhìn thấy Shia, tôi đều cảm thấy cô nàng dịu dàng đến kỳ lạ. Sau đó lại nghĩ, đôi khi, có phải tôi đã quá tập trung vào chuyện của mình mà bỏ bê cô bạn?

Tuy cũng bận ngập đầu trong công việc, nhưng vào mỗi dịp lễ Odin, lễ Bàn bè, lễ Nữ Thần, lễ Mỉm cười, ngày Vanir, sinh nhật của tôi... Shia đều thân mật tặng tôi hoa hoặc huân hương do đích thân cô nàng điều chế, đôi khi còn kẹp thêm một tấm thiệp chúc mừng nho nhỏ. Còn tôi thì chỉ có vào ngày sinh nhật Shia, mới bỏ một khoản tiền kha khá đi mua quà tặng.

Shia là điển hình của mẫu con gái cần sĩ diện chứ chẳng cần tiền, cô nàng rất biết cách sống sao cho lãng mạn, hiểu được cách ăn mặc, trang điểm sao cho bản thân thật lộng lẫy, cũng sẽ vì bản thân mà bỏ cả bốn trăm vạn Vader mua một con ngân dực long về. Nhưng Shia lại chẳng có nửa xu tiết kiệm, xưởng luyện kim của cô nàng tháng này lại có một người bỏ việc.

Một cô gái như thế rất cần một chàng trai có trách nhiệm đến chăm sóc chở che. Có điều, Shia chẳng quan tâm gì đến chuyện ấy, suốt ngày bận rộn chơi trò tình ái, nhận hoa tươi, trang sức và quần áo từ cánh đàn ông, chỉ là, cô nàng kiên quyết không nhận nhẫn.

Có lẽ, Shia rất sợ bị tổn thương và cô độc.

Tôi quyết định đích thân vào bếp nấu món gì đó cho Shia ăn, tuy kết quả của hành động này rất có thể sẽ là cảnh cô nàng sợ hãi kêu ầm lên, và nói rằng “Hãy đưa tôi vào viện”.

Tôi lấy một bộ đồ ăn từ trong tủ ra, không ngờ lại thấy một sợi tóc ở trên đó. Tôi gỡ sợi tóc xuống, kéo thẳng nó ra, nhìn dưới ánh mặt trời. Không phải màu vàng, không phải màu đen.

Là màu xanh thẫm!

Tôi nhớ tới phản ứng của Shia lúc tôi mới trở về và cả mùi hương lạ trong phòng cô nàng nữa. Nhìn lại sợi tóc kia, nhất thời trái tim tôi như nhảy lên tận cuống họng - bất kể kẻ đó là hồn huyết hay là người của Thần tộc Vanir thì đều không thể mọc ra được sợi tóc màu thế này.

Đầu óc loạn cả lên, tôi ngồi thu lu trên ghế.

Đây là nguyên nhân khiến Shia không chịu cho tôi biết người kia là ai sao?

Bởi vì... chàng trai đó là người tộc Aesir.

Nhưng vài phút sau, suy nghĩ kỹ một chút, tôi lại thấy không đúng. Thần tộc Aesir không thể lên vào Vanaheim được. Hơn nữa, Shia lại là một người theo chủ nghĩa yêu nước cực đoan, độ căm thù tộc Aesir của cô nàng tuyệt đối không thể kém tôi. Xác suất xảy ra chuyện này gần như bằng không.

Màu tóc này, ngoài người của Thần tộc Aesir ra, cũng chỉ những người tộc Dawrf mới có thể có thôi. Chẳng lẽ, Shia sau khi đùa với đủ loại chủng tộc, bây giờ lại bắt đầu muốn khiêu chiến với tộc Người lùn sao? Nhưng bởi vì cô nàng từng chê bai tộc Người lùn đủ kiểu trước mặt tôi, bây giờ sợ mất mặt nên mới...

Để đảm bảo an toàn cho tính mạng của bản thân, tôi quyết định sẽ không chọc ngoáy gì vào chuyện này cả.

Vốn định tiếp tục quay về nhà bếp làm đồ ăn, nhưng chân tôi cứ vô thức mà bước xuống dưới lầu.

Lại mở hòm thư ra, bên trong có hai tờ chiêu sinh của Học viện Thủy ma pháp, còn thêm một tờ quảng cáo bảo rằng chỉ cần ba nghìn Vader là có thể mua được một con ngân dực long. Tôi lấy chúng ra, vo viên, rồi ném vào thùng rác.

Nhìn hòm thư trống trơn, tôi thở dài thườn thượt, lại nghe thấy tiếng Shia vang lên bên cạnh: “Mới có ba ngày mà cậu đã hóa thành bà nội trợ mất rồi”.

Tôi liếc nhìn hòm thư bằng ánh mắt khinh khỉnh, nói: “Đúng đúng, tớ là bà nội trợ đấy, cậu đã hài lòng chưa?”.

“Tính tình lại còn khó chịu nữa chứ”, cô nàng chặc lưỡi, “Có khách quý tới, cậu xem cậu ăn mặc kiểu gì thế kia?”.

“Chị gái Ena hôm nay còn định làm cơm cho cậu...”

Tôi bực bội quay đầu lại, kinh ngạc thấy Lando đang đứng phía sau Shia.

“Ena, đã lâu không gặp”, Lando nhìn tôi, nở nụ cười.

Tôi khẽ nhếch môi. Shia nhún vai: “Người ta tới xuống rèn tìm cậu bốn lần, lần nào cũng không thấy người đâu”.

“Cái này... Có ai nói cho tớ biết đâu chứ”, đột nhiên ý thức được bầu không khí giữa hai người họ rất hài hòa, tôi không nhịn được phì cười: “Shia, có phải hôm nay có tin gì tốt không?”.

“Đương nhiên, nhờ phúc của đại nhân Lando, tớ lại được phục chức rồi”, Shia nhướng mày.

“Không, đấy đều là do Ena ra sức giành lại.”

“Tớ không tin Ena lại là người thích đi xen vào mấy chuyện vặt vãnh này.”

“Được rồi, Shia, đừng giả bộ nữa”, tôi vỗ vai cô nàng: “Thật ra là vì tớ đem lọ nước hoa của cậu ném ra ngoài cửa sổ nên cậu mới bị mất việc. Tớ biết mọi chuyện rồi”.

“Đừng có nhắc đến lọ nước hoa với tớ, cứ nhớ tới nó là tớ lại muốn bóp chết cậu”, Shia nghiêng răng nghiêng lợi, “Cậu có biết không, đây là lọ nước hoa ‘Người tình của Hoenir’ mà tớ vật vã suốt nửa tháng trời mới nghiên cứu ra. Thế mà cậu dám ném nó đi”.

“Đợi đã...”, tôi giật mình, gần từng chữ một, “Cái kia... Đây không phải thứ dung dịch quan trọng cậu cần cho công việc hả?”.

“Dung dịch nào ở đây, đây là thứ nước hoa mà gã đàn ông nào nghĩ thấy cũng phải thần hồn điên đảo.”

Tôi thấy mình có chút đầu vầng mắt hoa, chống tay vào tường: “... Nói thế nào thì nói, Lando... cảm ơn ngài”.

“Sao cậu không hỏi vì sao người ta lại cất công đến tận đây?”, Shia trưng ra vẻ mặt chán nản.

“Đúng rồi, hôm nay ngài tới đây để...”

“Muốn mời cô tham gia bữa tiệc sinh nhật của ta”, Lando đưa cho tôi một tấm thiệp màu vàng kim rực rỡ.

8. Quyển 1 - Chương 8: Cung Điện Học Giả

Cùng với cảm giác không thể tin nổi khi nhận tấm thiệp mời, tôi còn kích động tới mức muốn nhảy qua ôm lấy Lando. Đương nhiên, Ena này không đời nào làm ra cái chuyện mất mặt như thế được, nhưng mà mức độ vui mừng cũng đã hoàn toàn vượt khỏi sức tưởng tượng của bản thân rồi.

“Cảm ơn”, tôi nắm chặt tấm thiệp mời. Thấy Lando nhìn mình, tôi lại không kìm được mà nói thêm câu nữa: “Nhất định phải dẫn mười người đi theo sao?”

“Không ai yêu cầu thế cả, dẫn theo hay không dẫn theo thì tùy. Chỉ cần cô tới là được rồi.”

“Vâng...” Tôi cúi xuống, gãi đầu, “Cảm ơn”. Lúc này mới ý thức được bản thân đang nói lắp, tôi thật muốn tát cho mình một cái quá.

Thế nhưng, tôi đột nhiên có cảm giác trên lưng mình như đang có hàng vạn con kiến đang bò lung tung. Tôi chậm rãi ngẩng đầu, chạm phải ánh nhìn cực kỳ quái dị của Shia. Tôi đang định mở miệng giải thích thì Shia đã trưng ra vẻ mặt rất u ám: “Cậu đừng giải thích, tớ hiểu mà.” Cô nàng còn rất chu đáo, nhắm mắt lại, gật đầu.

“Được rồi, Ena, đây là thù lao của cô”, Lando lại đưa cho tôi một phong bì dày cộm.

“Thù lao gì cơ?”

“Thù lao chế tác ma trượng.”

“Tôi đã nói là miễn phí mà.”

“Nhận đi, nếu không lại không đủ tiền nộp học phí.”

“Học phí?”

“À đúng rồi, Ena. Vừa nãy đại nhân Lando bảo tớ dẫn cậu cùng vào hoàng cung, tham gia đợt huấn luyện”, Shia bước tới, đưa cho tôi một tập thư giới thiệu rất dày, “Đây là những quy định hành vi trong hoàng gia, đây là thư mục địa lý chủng tộc Aesir, đây là thời gian tổ chức buổi diễn thuyết chiến trường, đây là giới thiệu vắn tắt về đợt huấn luyện thăng chức Chiến trường thần kim tượng...”.

“Khoan khoan”, tôi cầm tay cô nàng, “Tớ vẫn chưa hiểu ý cậu”.

Shia ngược mắt lên trời xanh, vẻ mặt cực kỳ bất đắc dĩ: “Ý tớ là, từ ngày mai trở đi, từ lúc chín giờ sáng đến ba giờ chiều, cậu có thể vào hoàng cung tham gia huấn luyện, sau đợt huấn luyện mấy tháng sẽ tham gia thi, thi đỗ thì cậu chính thức trở thành chiến trường thần kim trượng”.

Tôi vô thức chuyển ánh mắt sang Lando. Lando gật đầu: “Chuyện đại khái là như thế. Tham gia huấn luyện thì phải nộp tiền, ta nghe Shia nói gần đây cô đã tiêu hết tiền, nếu không nhận cái thù lao của ta, cô định bỏ lỡ cơ hội này sao?”.

“Tớ nói trước nhé, nếu cậu không có tiền nộp, Shia này tuyệt đối thấy chết nhưng không cứu nổi đâu đấy!”

Trước câu đả kích cuối cùng, tôi đành nhận số tiền kia, nói với Lando: “Đứng ở đây không mệt sao, lên lầu đi... Lando, ngài có muốn lên đó ngồi một lúc không?”.

“Không được rồi, ta còn có việc”, Lando cười với tôi và Shia rồi rời khỏi.

Lando vừa đi, tôi xoay người lên lầu, thở một hơi dài thườn thượt. Shia bước thấp bước cao đuổi theo sau, ôm lấy cổ tôi mà cười âm hiểm: “Khai thật đi, từ lúc nào cậu thân mật với hần như thế hả?”

“Tâm trạng người ta đang phiền muộn lắm đây, cậu đừng chọc tớ nữa.”

“Làm sao thế?”

“Tớ đúng là chẳng có cốt khí gì cả.” Tôi nhìn đồng công văn trên tay, đưa tay ấn thái dương, “Không biết tại sao đại nhân Lando lại cho tớ nhiều cơ hội thế, nhưng tớ biết, đây không phải chuyện tớ có thể làm được bằng chính thực lực của mình...”

“Cậu mà không làm được, thì cả phổ Idun này có mấy ai làm được.”

“Nhưng, tớ chỉ xếp hạng được từng ấy, lại không có kinh nghiệm thực chiến, sao có thể vào được hoàng cung một cách đơn giản thế.”

“Tớ còn xếp ở vị trí năm mươi mấy cơ... Tớ nói này, Ena, không phải cậu đang cố ý đá xoáy tớ đấy chứ? Chẳng lẽ cậu không biết là, người tham gia huấn luyện rất nhiều nhưng qua được cuộc thi thì chỉ có vài móng thôi à? Huống hồ, mấy năm nay, Thần tộc Aesir rất mạnh, tộc ta đang rất cần nhân tài, ra chiến trường đã không phải chuyện nằm mơ giữa ban ngày nữa rồi.”

“Thật không? Đại nhân Lando không phải vì thương hại tớ nên mới cho tớ đi à?”

“Đương nhiên không phải, cậu tự hạ thấp bản thân quá đấy?”, Shia nghĩ một chút, hỏi lại: “Thương hại? Thương hại cái gì?”

“Tớ quá nghèo...”

Lúc này, chúng tôi mới vừa vào cửa, khi Shia đổi giày thì cô nàng bị đá phải bậc thang, suýt nữa ngã lăn ra đất. Sau im lặng hồi lâu, cô nàng xoay người lại, hết sức nghiêm túc nói với tôi: “Cậu cứ thích làm tớ phải rùng mình thế à?”.

Tôi lắc đầu: “Tớ không thích người ta thương hại. Càng không thích ngài ấy thương hại tớ.”

“Ena.”

“Tớ đây.”

“Có phải cậu đối với Lando có chút...”, nói đến đây, cô nàng khẽ cười một tiếng, “Thôi bỏ đi. Nói với đứa ngang ngạnh như cậu chỉ phí thời gian”.

“Đừng có mà lấp lửng thế, nói hết đi.”

“Cái này... Là có ý gì?”, Shia đã đứng ở cửa bếp, trừng mắt lên, “Chẳng lẽ đúng là cậu định làm cơm thật?”.

“Này, Shia, Shia, đừng vào...”

Xưởng rèn tạm thời giao cho Ferri trông coi. Bởi vì chiến trường thần kim trượng đang trong thời kỳ huấn luyện có thể dẫn theo hai trợ thủ, thế nên hôm sau, tôi dẫn theo Guffy và Fulla cùng vào hoàng cung.

Hoàng cung Hoenir là tòa thành cao nhất trên toàn thế giới, điểm cao nhất so với tường thành chính cao hơn bốn trăm mét. Thế nên nếu định leo cầu thang hay đi trong không khí, chắc phải mất nửa ngày mới bò lên đến nơi. May mà bên dưới hoàng cung có một ma pháp trận vận chuyển, có thể thông qua ma pháp trận này để đến thẳng cổng chính.

Đỉnh của sáu tòa tháp chính đều có hình bán cầu, có hai pho tượng chủ thần cực lớn ở phía trên, một là thần Mặt trời Freyr khoác trường bào, một là thần Ánh sáng Balder mặc chiến giáp, giơ cao thanh kiếm. Điểm cao nhất của khắp địa danh tộc Vanir chính là mũi kiếm của Balder.

Nếu đứng trước cổng chính lúc bình minh hoặc khi mặt trời sắp lặn, phóng tầm mắt ra xa, sẽ thấy đường như mặt trời và tòa thành đang đối diện nhau. Mỗi khi mặt trời mọc lên, ánh sáng huy hoàng nhất trong chín thế giới sẽ soi rọi cho pho tượng chủ thần trước tiên, sau đó mới lần lượt nhuộm màu cho hoàng cung Hoenir, cuối cùng mới phủ khắp vương đô và mỗi một tấc đất của Thần tộc Vanir.

Người ta nói, nếu cả sáu chủ thần đều thức tỉnh, vậy thì trên bầu trời của tòa thành sẽ có sáu pho tượng, khi đó, khung cảnh mới thực sự huy hoàng.

Từ lúc tới hoàng cung Hoenir, Fulla chưa im lặng được một phút giây nào, cứ xuýt xoa rằng nơi này sao đẹp thế. Đến lúc đi vào hành lang của cung điện Học giả, cô nàng còn hét lớn, kích động nói một câu rất mất mặt: “Chị Ena à, có tiếng vọng kìa”.

Tôi ôm trán mình, từ đáy lòng bắt đầu hối hận sao lại mang cô nàng tới chỗ này.

Tiêu đề của buổi diễn thuyết hôm nay là: Làm sao để trở thành một Thần tộc Vanir có thể đứng vững trên chiến trường?

Người diễn thuyết là Nerthus[1], luyện kim thuật sư đứng đầu bảng. Điều đáng tiếc nhất là, từ trước tới nay, bà chưa bao giờ là thần tượng của Shia, ngược lại, Shia còn rất ghét thứ “học thuật cổ lỗ sĩ” của bà.

[1] Là chị gái của Njord, tương truyền là mẹ của Freyr và Freyja, nhưng sau này Njord mang theo hai con đến Asgard làm con tin, từ đó về sau họ không còn gặp nhau nữa.

Thế nên, cung điện Học giả trải đầy thảm đỏ, rộng rãi như sảnh quốc hội, Shia ngồi đối diện tôi, không tài nào mở miệng ra nói được, chỉ có thể ném giấy để truyền tải rằng cô nàng ghét nhìn bà già kia vô cùng. Mỗi lần Nerthus xoay người, tôi đều ném tờ giấy lại để an ủi Shia, ném qua ném lại, nửa tiếng trôi qua, tôi mới phát hiện bản thân chẳng nghe được cái gì vào đầu.

Đang định nói với Shia rằng tôi muốn nghe bài giảng, Nerthus lại đột nhiên nói: “Các vị nghỉ ngơi trong vòng mười phút. Sau đó đại ma đạo sư thành công nhất, vĩ đại nhất của tộc Vanir, thậm chí là của chín thế giới, sẽ tới đây phát biểu trong vòng mười phút, đồng thời biểu diễn thực chiến”.

Rất hiển nhiên, mấy câu này của Nerthus đã cứu vãn không ít tinh thần cho cái buổi diễn thuyết khô khan buồn chán của bà. Những người xung quanh long lanh ánh mắt, xúm vào thảo luận về câu nói “về mắt cho rỗng” vừa rồi của bà Nerthus.

Buổi diễn thuyết hôm nay là dành cho tất cả những Thần tộc sắp ra chiến trường, nên những người ngồi nghe không chỉ có luyện kim thuật sư và thần kim tượng, mà còn có tế ti, ma đạo sư, thánh linh kỵ sĩ, chiêm bốc sư v.v... Hơn nữa, đàn ông nhiều hơn phụ nữ.

Shia ngồi xuống bên cạnh tôi, chợt nghe thấy phía sau có người nói: “Gần đây đại nhân Lando cũng bớt phóng túng đi nhiều, nhớ lúc ngài vừa vào quân đội, cậu có biết không, ngài đã từng cùng đại nhân Freyr, đại nhân Gullveig, còn có cả đại nhân Mim sánh vai, chuyện gì cũng chẳng làm, chỉ lơ lửng ở bầu trời bên rìa Asgard, liên tục bắn ma pháp vào tộc Aesir, nhằm kẻ nào là giết kẻ đấy, thực sự hả dạ vô cùng”.

“Tôi rất tò mò, không hiểu lúc đại nhân Lando đối đầu với lão già Shujin ngu xuẩn kia thì sẽ thế nào, xem lão ta còn kiêu ngạo được nữa không.”

“Mục tiêu của tôi là trở thành Lando!”

“Cứ nằm đấy mà mơ đi”, một cô gái gõ vào đầu chàng trai, “Một Thần tộc còn mạnh mẽ hơn cả chủ thần như thế, ba nghìn năm cũng chỉ có một người thôi, anh dám mơ được như người ta á?”.

“Các người nói gì tôi mặc kệ, đại nhân Lando đẹp trai quá đi...”

Câu cuối cùng đương nhiên là Fulla nói. Tôi với Shia đều thấy rợn người, cùng quay mặt sang, bảo Fulla câm miệng lại. Shia không nhịn được nói thêm một câu: “Tôi ghét nhất đám con gái suốt ngày chăm chăm soi tướng đàn ông. Các người cứ quan tâm tới thứ ấy đi, thế giới này sẽ chẳng còn thằng đàn ông nào nữa”.

“Hay hay, đám con gái các người, hãy nghe vị mỹ nhân này nói đi, chính xác vô cùng”, một gã phụ họa.

“Tôi cứ tưởng con gái thông minh đã tuyệt chủng rồi, thì ra không phải.”

Shia lại một lần nữa bị đám con trai sắp “mê cô nàng như điều đổ” vây quanh.

Lúc này, một cô gái khác lại nói: “Nói thật, đại nhân Lando rất có dáng người chuẩn để mặc quần áo đẹp, gương mặt cũng cực kỳ anh tuấn. Nếu ai dám phủ nhận điều này, thì đúng là kẻ dối trá”.

Tôi rút cuộc không nhịn được, quay đầu nói: “Tiểu thư à, bàn sang chuyện khác một chút có được không, tớ nghĩ thành tựu lớn nhất của đại nhân là chiến tích và ma pháp của ngài, cùng với hy vọng mà ngài đã mang tới cho tộc Vanir, chứ không phải là dung mạo”.

Cô gái kia mặt đỏ tới mang tai, đang định phản bác thì đúng lúc này Nerthus bước vào từ phía cổng sau. Tôi lập tức kéo Fulla ngồi vào chỗ cũ. Rất nhanh, cả cung điện trở nên yên tĩnh. Sau đó, nhân vật chính của buổi thảo luận bước vào.

Chưa chờ Nerthus mở lời, tiếng vỗ tay đã nhiệt liệt vang lên, có rất nhiều Thần tộc tuổi còn trẻ đứng lên để ngó nhìn, thậm chí còn vỗ tay với ngài. Trên gương mặt Lando là một nụ cười trong sáng. Ngài ấy mặc áo choàng ngắn tay màu trắng của ma đạo sư, bên trong là áo tay dài cổ cao sẫm màu, trước ngực đeo một chiếc vòng cổ đính đá màu hồng ngọc rất dài, bên dưới là quần trắng hơi bó sát và đôi giày màu nâu đậm. Trên cổ tay ngài còn đeo một chuỗi vòng có vẽ hoa văn ẩn chú của Thủy ma pháp.

Tôi nhìn ngài thật lâu, quả thật ngài đẹp trai vô cùng!

Ngài cầm một quyển sách ma pháp, đi tới vị trí của người diễn thuyết, giọng nói trong trẻo, mang theo một chút thâm trầm: “Những dũng sĩ tương lai của Thần tộc chúng ta, ta rất vinh hạnh khi có thể đứng đây hôm nay, giao lưu trực tiếp với mọi người”. Nói đến đây, tiếng vỗ tay cắt đứt bài diễn thuyết của ngài một lúc, ngài nhẹ nhàng cười, nói tiếp: “Nếu mọi người đã ngồi ở chỗ này mà vẫn còn nghi ngờ, nghĩ rằng kẻ địch lớn nhất của chúng ta chính là Thần tộc Aesir, hoặc là vị chủ thần nào đó đã ngủ say nghìn năm, vậy thì...”

Lúc nghe đến đây, một viên giấy nhỏ rơi ngay trước mặt bàn tôi. Tôi mở ra xem, bên trên viết: “Bảo bối Lando nhà cậu lên đài mà đẹp trai ngồi ngồi”.

Tôi miễn cưỡng quay sang nhìn, thấy Shia ngồi giữa một đồng con trai cũng đang quay đầu lại, hất mái tóc dài ra sau với bộ dạng phong tình vạn chủng, nháy mắt với tôi. Nhất thời, tim tôi đập thình thịch mấy tiếng. Chẳng lẽ Shia đã nhìn thấy cảnh lúc này tôi nhìn Lando không chớp mắt rồi?

Vốn định ném bay tờ giấy trong tay đi, nhưng từ trước đến nay, Shia vẫn coi như không giải thích là ngầm thừa nhận, thế nên tôi viết lên mặt trái của tờ giấy:

“Hôm nay Lando đúng là rất đẹp trai, nhưng cậu đừng có nói lung tung, nếu không, khi về nhà chị Ena đây sẽ xử cậu.”

Rất may mắn, Nerthus vẫn ngồi phía sau, lúc này đang đi tới lối ra vào, quay lưng về chúng tôi.

Tôi vo giấy lại rồi ném đi.

Ai ngờ, Nerthus đột nhiên lùi ra sau hai bước. Viên giấy đập phải vai bà, rơi xuống mặt đất. Tim tôi như nhảy lên tận cổ họng. May mà bà không thấy, lại bước lên hai bước nữa. Tôi lập tức đứng lên, định đi nhặt nó về.

Lúc này, kỳ tích xảy ra. Bà đột ngột xoay người, đi về phía sau.

Thảm màu đỏ thẫm, cái màu cực kỳ rực rỡ. Viên giấy màu trắng, màu trắng thuần túy nhất. Tuy Nerthus có đeo một đôi kính cận, nhưng cũng không thể lờ đi cái viên màu trắng toát trên mặt đất kia được.

Bà ngồi xuống, nhặt viên giấy lên.

Giờ phút này, Shia đang hất mái tóc vàng, khe khẽ nói thầm với một chàng trai ngồi bên, còn Nerthus đang dùng đôi tay nổi đầy gân xanh của bà, chậm rãi mở tờ giấy ra.

Tôi thấy miệng bà khẽ động, hình như bà đang nỗ lực để hiểu được những chữ trên tờ giấy. Tôi cảm thấy từng cơn tuyệt vọng đang nhấn chìm mình.

Cuối cùng, bà nhìn xung quanh một chút, nhét tờ giấy vào trong túi và tiếp tục đứng gần đây.

Tôi thở dài một hơi.

Thế nhưng tôi lại nghĩ, nếu sau buổi diễn thuyết bà ấy đưa tờ giấy cho Lando thì chẳng phải tôi sẽ chết một cách vô cùng êm xuôi sao? Không được, chờ tới khi kết thúc diễn thuyết, tôi phải tìm bà xin lỗi, sau đó nói Shia chính là Ena, xin bà trả lại tờ giấy cho tôi.

Tôi vừa nghĩ thế xong thì Shia đã quay đầu lại, hình như định đòi giấy về, tôi nói bằng khẩu hình với cô nàng, sau đó đưa tay xoẹt ngang qua cổ một nhát. Đương nhiên, cô nàng không hiểu gì, nghiêng đầu ngơ ngác nhìn tôi. Tôi cực khổ hồi lâu, cũng đành bỏ cuộc, phất phất tay với cô nàng, ôm đầu phiền muộn, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía bậc diễn thuyết.

“Thật ra, những thứ chúng ta học như ma pháp cao cấp, luyện kim thuật, chiến thuật, lãnh đạo thuật v.v... ở trên chiến trường cũng không phát huy được bao nhiêu tác dụng. Nói cách khác, khi kẻ thù đã ở ngay bên cạnh, một câu thần chú phổ thông như Sấm sét trời buộc tuyệt đối sẽ có ích hơn Cơ thịnh nộ của Lôi thần.”

Lando bước lui ra một chút, sau đó tung một khối cầu sấm sét, trói lấy chân trụ của một cái bàn hàng đầu tiên.

Một ma đạo sư ngồi phía sau tôi không kìm được cảm thán: “Trời ơi là trời, sao tốc độ thi triển ma pháp của ngài lại có thể nhanh như thế chứ, chỉ trong nháy mắt mà đã... Ma pháp này ta phải niệm chú mất mười giây đó...”

Nerthus đang đứng cạnh Lando, nhỏ giọng nói mấy câu với ngài. Lando gật đầu, dịch sang bên phải một bước, nhường chỗ cho Nerthus.

“Rất xin lỗi vì phải cắt ngang bài diễn thuyết của đại nhân Lando.” Nerthus cầm tờ giấy, chăm chú đọc diễn cảm: “Bảo bối Lando nhà cậu lên đài mà đẹp trai ngồi ngồi”.

Nghe được câu cuối cùng, đầu tôi nện thẳng xuống bàn. Cùng lúc đó, tôi liếc thấy Shia quay đầu lại. Sau khoảnh khắc im lặng đến kỳ dị, cả cung điện tràn ngập tiếng cười.

“Hôm nay Lando đúng là rất đẹp trai”, Nerthus e hèm vài tiếng, dường như muốn đọc thật rõ ràng từng chữ một: “nhưng cậu đừng có nói lung tung, nếu không, khi về nhà chị Ena đây sẽ xử cậu.”

Tiếng cười vẫn không dứt, vang dội khắp cung điện.

Tôi hoàn toàn tê liệt trên mặt bàn.

Nerthus gấp tờ giấy lại, tiếp tục nói: “Vị ‘chị Ena’ này, ta không biết cô đang ngồi ở chỗ nào. Thế nhưng, nếu đây đã là buổi diễn thuyết quan trọng của những người sắp ra chiến trường, không biết cô có thể rời lực chú ý từ khuôn mặt đẹp trai anh tuấn của đại nhân Lando đến giọng nói trong trẻo êm tai của ngài được không?”

Trong cung điện, chỉ còn nghe thấy mỗi tiếng “Ha ha ha ha ha ha ha” mà thôi.

Vẫn không thấy Lando lên tiếng, tôi chẳng còn tí dũng khí nào để nhìn ngài nữa. Những người xung quanh đều đang xì xào to nhỏ, hỏi nhau rằng: “Ai là Ena thế?”, “Mấy cậu nhìn xem Ena là ai?”, “Mọi người nhanh tìm xem Ena ở chỗ nào, sao không thấy cô ấy lên tiếng?”...

Đúng lúc tôi vẫn định đóng vai đà điểu đến cuối buổi diễn thuyết, sau đó xin đi đổi tên, thì một giọng nói lạnh lạnh vang lên: “Ena là cô bạn tốt của Shia đó, là vị mỹ nữ tóc đen vẫn úp mặt trên bàn kia kia”.

“Không còn nghi ngờ gì nữa, Ena chính là cô gái mới bị tôi nói cho mặt đỏ tới mang tai ban nãy.”

Đột nhiên tôi nhớ tới một câu vô cùng chí lý mà Guffy đã nói: “Người ta sống trên đời, chính là để chết”.

Lúc này, giọng của cô ấy cũng vang lên từ phía sau: “Lão đại, không sao đâu, chị nói sự thật mà, chúng em đều thấy đại nhân Lando rất đẹp trai. Mặc dù lúc đang diễn thuyết mà lại ném giấy thì không hay cho lắm...”.

Fulla bồi một câu, đổ thêm dầu vào lửa: “Chị Ena, nếu chị thích đại nhân Lando thì phải theo đuổi đi, chúng em đều ủng hộ chị”.

Mặc kệ tiếng xì xào bàn tán càng lúc càng lớn của mọi người xung quanh, tôi vùi đầu trên bàn, gần như ấn cả đường nét khuôn mặt của mình lên mặt bàn.

“Đại nhân Lando, xin mời tiếp tục”, Nerthus lui sang một bên.

Sau đó Lando nói những gì, một chữ tôi cũng không nghe vào tai. Rất nhanh, mọi người liền vứt cái con người đang sa sút tinh thần như tôi vào một góc, tôi nghe thấy họ vỗ tay, reo hò, đưa ra câu hỏi, rồi sau đó lại đến phiên Nerthus diễn giảng. Bà già này hình như muốn đeo tôi đến cùng thì phải, vừa bước lên bục, bà ta liền nói với hơn bốn trăm con người rằng: “Tiểu thư Ena, nếu đã ngủ đủ rồi, xin mời ngẩng mặt lên nghe giảng”.

Lại một lần nữa cảm nhận được ánh nhìn cháy bỏng của hơn tám trăm con mắt, tôi mặt dày ngồi dậy, mặt nóng bừng nghe bà ta diễn thuyết. Trong suốt quá trình ấy, tôi không dám nhìn Lando tí nào. Tin tôi đi, cả đời Ena cũng không quên được ngày này đâu.

Ba tiếng trôi qua, buổi diễn thuyết dài dòng, chán ngấy dành cho học sinh mới cuối cùng cũng kết thúc. Nerthus vừa tuyên bố kết thúc, tôi đã đi theo người đầu tiên đứng dậy, lao ra ngoài cửa. Đi chưa được mấy bước đã nghe thấy giọng nói của Fulla từ phía sau truyền tới: “Chị Ena, chờ chúng em với”.

“Ena, chạy cái gì, quay lại”, là giọng của Shia.

Bước chân của tôi hơi chậm lại, quay đầu nhìn mấy người kia. Cùng lúc ấy, tôi thấy Lando đi sau các nàng, đang bước tới chỗ tôi.

Tôi đội mũ, lao ra khỏi đoàn người.

9. Quyển 1 - Chương 9: Tr Chơi “gã Lùn Và Tên Khổng Lồ Một Mắt”

“Đúng là ném một phát chết người mà.” Đây là lần thứ mười bảy Shia nói câu này với tôi. “Cậu nói xem, sao cái tờ giấy ấy lại bay trúng người Nerthus chứ? Ena, nói một câu xem nào, đừng nghịch cái vòng tay đấy nữa.”

“Giờ tớ mới biết, làm trang sức ma pháp có lãi hơn làm mấy thứ trang bị phổ thông nhiều. Từ nay về sau chúng ta hợp tác đi, chắc chắn sẽ kiếm được khối tiền.”

“Vấn đề này lần sau bàn tiếp, trước tiên cậu cứ nói cho rõ vì sao Nerthus đột nhiên quay đầu lại đã.”

“Đừng nói tới chuyện này nữa được không?”, tôi thở hắt ra, ngã xuống giường, “Từ mai trở đi, nếu tớ gặp Lando ở trong cung thì phải làm thế nào? Tớ không muốn đi nữa...”.

“Chỉ thế thôi mà đã muốn ở nhà à?” Shia túm lấy vai tôi, lôi tôi dậy: “Tớ nghĩ cậu đối diện với Lando thì mọi chuyện sẽ dễ giải quyết hơn, dù sao cậu cũng có nói hán cái gì đâu, cũng phải nhận câu tớ nói còn gì. Thật ra, lúc diễn thuyết xong, nếu cậu cứ thẳng thắn chạy ra nói chuyện phiếm với hán như bình thường, tiện thể chêm thêm một câu: ‘Vừa này xấu hổ quá, nhưng hôm nay ngài thật sự rất đẹp trai’, thì đảm bảo hán còn cảm ơn cậu ấy chứ, sau nữa thì cậu khỏi xấu hổ gì luôn. Ai bảo cậu chạy mất hút thế làm gì”.

“Tớ không biết, tớ không muốn gặp ngài ấy nữa.”

“Ena, chuyện này cũng có phải lần đầu tiên cậu gặp đâu, đáng ra cậu phải quen từ lâu rồi chứ.”

Cô nàng vừa nói câu này, một đồng chuyện cũ vô cùng mất mặt lại ùn ùn trỗi dậy trong trí nhớ tôi.

Năm kia, lúc hoàng cung trao giải thưởng, tôi có giành được giải Bạc cho danh hiệu “Thần kim tượng làm ra nhiều sản phẩm nhất trong năm”, bởi vì quá kích động, lúc xuống khỏi bậc trao giải, tôi quên bém mắt là trên tai vẫn còn đeo viên đá khước đại âm thanh, hào hứng nói với Shia rằng “Giáo sư Frank đội tóc giả”, kết quả là cả trường đều nghe thấy...

Còn cả ngày lễ Mỉm cười năm ngoái, trên bậc tổ chức trò chơi Xoay tròn tại chỗ, người chủ trì trò chơi đang đi chọn người, Fulla chẳng có mắt nhìn gì cả, lại đứng lên che mắt tầm nhìn của tôi, tôi vừa hô to vừa vẩy vẩy tay, ý bảo cô nàng ngồi xuống, ai ngờ người chủ trì đã nói luôn: “Năm nay lại có người xung phong lên chơi cơ đấy, vị tiểu thư tóc đen, mời lên đây...”. Lần ấy, cái trò Xoay tròn tại chỗ đó đã làm tôi sái cổ mất mấy ngày.

Tôi nắn lòng ôm lấy đồng sách mượn từ thư viện về, một mình chui vào phòng phấn đấu. Tôi vừa đi vào thì Shia cũng ôm sách theo sau. Cô nàng rửa sạch đi lớp trang điểm lộng lẫy, gương mặt trẻ trung, tươi sáng hiện lên dưới ánh đèn, vô cùng xinh đẹp. Tôi cười với cô nàng, sau đó bắt đầu đọc sách.

Cuốn đầu tiên là Lịch sử toàn tập của Thần tộc Aesir, trước đây tôi từng đọc qua mấy cuốn lịch sử khái quát, nhưng nếu là lịch sử toàn tập, thì bên trong chắc chắn có rất nhiều chi tiết tôi không biết.

Dân xứ Midgard hay than phiền rằng thế giới của họ sao mà loạn thế. Bởi vì rõ lắm quốc gia, chủng tộc cũng nhiều, chỉ có mỗi vấn đề bốn màu da nâu, trắng, vàng, đen mà đã ồn ào đến gà bay chó sủa. Nhưng đám nhân loại như ếch ngồi đáy giếng ấy đâu biết rằng, thế giới Thần tộc được cầu vòng ba màu[1] bắc lối, nơi đó mới gọi là loạn đến trời long đất lở.

[1] Trong thần thoại Bắc u, Bifrost là cây cầu nối Midgard, nơi ở của người trần với Asgard, nơi ở của các vị thần. Bifrost là một cầu vòng ba màu với quang phổ là lửa để ngăn những người khổng lồ băng vượt qua.

Chỉ có một tòa vương đô Vanaheim này thôi mà đã có một lượng dân di cư cực lớn đến từ các thành thị khác nhau của chín thế giới, bao gồm cả tộc Vanir nữa, căn cứ theo biểu đồ của cuộc điều tra nhân khẩu năm 3002, lượng dân di cư chiếm 74%. Trong đó, Thần tộc chiếm 38%, Tinh linh chiếm 27%, Người lùn chiếm 9%, hậu duệ Người khổng lồ chiếm khoảng 4%, loài người và thú vật chiếm chưa tới 1%, còn lại đều là hỗn huyết.

Hơn ba nghìn năm trước, mâu thuẫn chủ yếu của chín thế giới là xích mích giữa Người khổng lồ và Thần tộc. Cũng không biết có phải sau ngày Hoàng hôn của chư thần, tộc Người khổng lồ đã yếu đi không, hay là bọn họ nghĩ rằng chứng kiến cảnh Thần tộc tàn sát lẫn nhau cũng đủ sung sướng rồi, nói chung, sau đó bọn họ kéo nhau về Jotunheim, định chung sống hòa bình với chúng tôi. Nhưng không ai ngờ được, sau khi Thần tộc hồi sinh, hai tộc Vanir và Aesir trước đây vốn chỉ nhìn nhau thì thấy ngứa mắt tí thôi, nay đã biến thành kẻ thù không đội trời chung.

Hồi trước tôi cứ nghĩ vấn đề nằm ở chỗ những chủ thần sống lại phân bố không đều. Nhưng đọc quyển sách này xong, cuối cùng tôi đã hiểu ra điều mấu chốt.

Bởi vì Loki là hỗn huyết giữa Người khổng lồ và Thần tộc, mẹ hắn là Người khổng lồ, cũng là mẹ nuôi của Odin, thế nên hắn và Odin kết làm anh em. Cha hắn là thủ lĩnh trước đây của Thần tộc Vanir - Njord. Những người vợ mà Loki chính thức cưới về không phải Thần tộc Vanir thì cũng là Người khổng lồ.

Vì Odin, Loki đến Asgard sinh sống, nhưng rất nhiều Thần tộc Aesir có ý bài xích hắn. Cuối cùng, kẻ đầu sỏ gây ra cuộc đại chiến Hoàng hôn của chư thần cũng chính là Loki. Thần tộc Aesir đều cho rằng, chính tên cận bá của tộc Vanir đã hủy diệt quê hương của họ, giết chết chủ thần của họ, thế nên, chuyện này đã khiến hai tộc Aesir và Vanir giương cung bạt kiếm, chém giết lẫn nhau.

Cho tới tận bây giờ, Thần tộc Aesir vẫn cho rằng bọn họ biến thành hình dạng quái quỷ như ngày hôm nay đều do lỗi của chúng tôi.

Những lý do này, tôi đều chưa từng nghĩ tới, nhưng cũng không cảm thấy ngạc nhiên. Điều khiến tôi thực sự sửng sốt, chính là nguyên nhân khiến Thần tộc Aesir căm ghét Loki: Loki từng nhiều lần quyến rũ Thần hậu, cũng chính là vợ của Odin, thần Tình yêu Frigg.

Loki có thực sự làm gì nàng không, trong sách không viết, nhưng lịch sử lúc nào cũng rất hỗn loạn, đôi khi lại chẳng có lý lẽ gì. Tôi cũng không thể hiểu được rốt cuộc Odin thích điểm nào ở Frigg. Bởi vì chúng ta ai chẳng biết Frigg là người con gái xinh đẹp nhất thế gian, nhưng cũng biết luôn rằng, trong lịch sử, nàng ngoại trừ ngoan ngoãn ở trong cung điện Fensalir hầu hạ Odin ra, chưa thấy nàng có cống hiến gì to tát cả.

Tôi lắc đầu, tiếp tục đọc cho hết cuốn Lịch sử toàn tập của Thần tộc Aesir nhặt nhèo đó.

Lúc đầu tôi cũng định làm theo Shia, coi như không có chuyện gì khi gặp Lando, rồi cũng coi như không có chuyện gì mà nói chuyện phiếm với ngài, sau đó tiện thể đem sự việc kia giải quyết gọn gàng, cười cho qua chuyện. Thế nhưng hai ngày trôi qua, tôi mới phát hiện, xác suất gặp được một người trong hoàng cung Hoenir, về cơ bản không khác gì xác suất gặp được một người trong cả tòa thành. Mỗi ngày tới cung điện Học giả, nghe bài giảng, đi xuyên qua chính điện tới nhà ăn ngoài trời “tiêu diệt” bữa trưa, sau đó là luyện tập thực chiến, về nhà. Đứng nói là nói chuyện với Lando, ngay cả cái bóng của ngài tôi còn chưa thấy.

May mà những người cùng đi học với tôi đều rất hiền lành lương thiện, có cùng tụ vào một chỗ nói chuyện phiếm, nhắc tới chuyện đó, cũng tỏ thái độ rất thông cảm hoặc vô cùng thân mật. Chỉ có điều, tâm trạng tôi cứ sa sút một cách khó hiểu, cả bản thân tôi cũng chẳng hiểu tại sao.

Tâm trạng ấy, ngay cả Freyr cũng nhìn ra.

Buổi chiều ngày thứ ba, tôi cùng Shia, Guffy, thêm cả Fulla nữa, dùng bữa ở nhà ăn ngoài trời. Nhìn miếng thịt Heidrun nóng hổi cùng cốc sữa hươu trời tươi mát, tôi lại chẳng có tí cảm xúc muốn ăn nào cả. Một lúc sau, Freyr tới chỗ này mua đồ ăn, thấy chúng tôi, hắn mới chạy tới, ngồi xuống cạnh tôi: “Các vị nữ sĩ, mấy ngày hôm nay cảm thấy thế nào?”

Ba người kia lần lượt nói ra cảm tưởng của bản thân, tôi cũng miễn cưỡng cười, nói đều ồ. Freyr gật đầu, bắt đầu hướng sự chú ý sang tôi: “Tiểu thư Ena, hình như sắc mặt của cô không được tốt lắm?”

“Cậu ấy duy trì cái trạng thái đấy lâu lắm rồi”, Shia thở dài một tiếng, “Ngày thường vốn đã ít nói, hai ngày hôm nay thành câm điếc luôn”.

“Các cậu nghĩ nhiều quá thôi, tớ ồ mà”, tôi xua tay.

Freyr và Shia trao đổi ánh mắt với nhau, tán chuyện thêm mấy câu nữa, sau đó hắn nói có việc phải đi trước. Khi hắn đi rồi, tôi chậm chạp gặm ba miếng thịt Heidrun giá ba trăm Vader một miếng, tiếp đó lại rề rà uống nửa cốc sữa hươu trời. Đang lúc hạ dao nĩa xuống, nói với mấy người kia là tôi phải đi, thì đột nhiên nghe thấy phía sau có tiếng người nói chuyện: “Thật sự ăn ngon vậy sao?”

“Thật đấy, thịt Heidrun nướng rất được”, câu này là Freyr nói.

Lando và Freyr ngồi xuống ở cái bàn hơi chệch với chúng tôi.

Tôi nhanh chóng cầm đồng dao nĩa mới buông xuống ban nãy, tiếp tục ăn thịt Heidrun.

“A, chị Ena, nhìn kìa, là đại nhân Lando”, Fulla bắt đầu phấn khích, “Đại nhân Lando ngồi ngay đối diện với chúng ta...”

“Ừ.” Tôi gật đầu, nhìn ba cô gái đã sớm ăn xong, tôi cũng không biết mình muốn ngồi ở đây ăn tiếp, bắt họ chờ, hay là ăn nhanh rồi đứng dậy nữa.

“Lando, tiểu thư Ena ngồi bên kia kìa.”

Freyr nói câu đó xong, một lúc sau tôi mới dám ngẩng đầu, vừa lúc bắt gặp ánh mắt của Lando. Ngài đang bắt chéo chân, cầm thực đơn chọn món, thấy tôi nhìn sang, ngài mỉm cười: “Ena, hai hôm nay thế nào?”

“Ừm, rất tốt.” Còn chưa trưng ra được bộ dạng tươi cười, gương mặt tôi đã úp xuống bàn.

Guffy nhỏ giọng nói: “Lão đại ơi, lúc bình thường chị rất dễ ỷ lẽ tiết mà, sao hôm nay tự nhiên lại lạnh lùng vậy?”.

“Đúng đấy, đúng đấy. Nếu đại nhân Lando giận thì làm thế nào?”, Fulla nói tiếp.

Tôi vẫn tiếp tục say mê chiến đấu với đám thịt nướng trên bàn. Shia vẫn chẳng nói câu nào, chỉ híp nhìn tôi bằng một ánh nhìn dường như có thể xuyên thấu tôi từ trong ra ngoài.

Lại liếc mắt nhìn Lando một chút, ngài vẫn đang cùng Freyr nói nói cười cười, cũng không chú ý gì đến bên này nữa, tâm trạng của tôi lại càng tồi tệ hơn rồi. Ăn xong bữa mà tôi vẫn còn chút tiếc nuối, thậm chí muốn gọi thêm cơm, nhưng phải cố sức mà kìm lại. Chào hỏi hai người kia một tiếng, tôi liền đi tới cung điện của các thợ rèn.

“Cậu xong rồi”, lúc chia tay với Shia, cô nàng ghé sát vào người tôi, cười cực kỳ gian ác.

Nội dung học tập buổi chiều, chính là trong chiến tranh phải phối hợp với luyện kim thuật sư như thế nào để chế tạo mũi tên ma pháp. Đạo sư[2] trước tiên dạy cho chúng tôi vài phương pháp chế tác cấp tốc cơ bản nhất, còn nói chiều mai sẽ sát nhập với ban luyện kim thuật sư, tiến hành diễn tập. Tôi không thể không thừa nhận, mình đúng là một thần kim tượng được trời ban cho tư chất khác thường, trong tình trạng hoàn toàn lơ đãng, hồn bay tận trên mây, thế mà vẫn làm ra được cái thứ “Hỏa tiễn hoàn mỹ” mà đạo sư nói

[2] Đạo sư: Người hướng dẫn, truyền đạt kiến thức.

Vào thời gian nghỉ, có một chàng trai tới hỏi tôi có phải là bạn của Shia hay không, còn nhờ tôi ngày mai giới thiệu để hắn với Shia làm quen. Thật ra tôi đã sớm quen với những chuyện thế này rồi, nhưng hôm nay, lần đầu tiên tôi thấy mình rất hâm mộ Shia, hâm mộ sự tự tin bất tận và nét nữ tính của cô nàng.

Ngày tiếp theo, vẫn như thế.

Sau bữa trưa, Shia rủ mấy người chúng tôi chơi trò “Gã lùn và tên khổng lồ chột mắt”, coi như vận động sau bữa ăn. Đối với việc thỉnh thoảng cô nàng nổi tính trẻ con, tôi cũng không có cách nào, liền tiện thể đem chuyện về chàng trai kia nói cho Shia. Shia liếc mắt đầy khinh bỉ, nói với tôi rằng đối tượng cô nàng ghét nhất chính là mấy gã thần kim tượng, còn nói mấy gã đó cả ngày toàn nghĩ đến kết cấu trang bị với dụng cụ, đầu óc toàn gỉ sắt. Tôi nói, nam nữ thì có gì khác nhau, chẳng phải đều là thần kim tượng hay sao. Vậy là Shia nói, là nữ thì càng hết thuốc chữa, nên trực tiếp bỏ qua luôn. Tôi nói, cậu đúng là có khả năng nói mấy câu độc ác mà vẫn điềm nhiên như không ấy.

Nhất thời phát hiện mình rút trúng cái thẻ Người khổng lồ, tôi nhin không được mà kêu khê một tiếng bất bình. Tuy nói là Người khổng lồ chột mắt, nhưng kỳ thực chính là trò chơi bịt mắt bắt dê mà thôi, lúc chơi cần phải dùng ma pháp lấy đi ánh sáng, che hai mắt lại.

Thế là một chùm ánh sáng mạnh đánh xuống, tôi không nhìn thấy gì nữa.

“Shia, cậu là đồ chết tiệt, vừa nãy cậu cố ý ‘chơi’ tớ đúng không? Ba lần làm gã chột mắt nên khó chịu chứ gì?” Mười giây trôi qua, tôi vừa nói vừa lần mò sờ soạng. “Chờ tớ bắt được cậu, cậu mà còn dám chơi xấu tớ nữa, tớ sẽ cho cậu biết cái gì gọi là ‘chục ngực’.”

Tôi chạy thẳng về phía trước, vốn chỉ định đâm đầu bừa thôi, thế mà đụng phải một người thật. Chỉ có Shia mới chơi ngu thế này, mỗi việc chạy thôi cũng lười. Tôi cười lạnh, giơ tay chụp thẳng về phía ngực người kia...

“Ai?” Tôi lui về phía sau một bước. Nhưng vì giờ còn chưa hết năm phút, tôi không dùng được ma pháp nên chẳng nhìn thấy gì cả.

Hắn không nói gì, nhưng vừa nãy sờ ngực người ta xong, tôi biết hắn là con trai.

Đợi một lúc sau hắn vẫn chẳng nói năng gì, tôi bắt đầu hoài nghi có phải mình bị ảo giác không, nên lại sờ soạng thử... đúng là tóm được quần áo rồi. Thế là tôi sờ lên trên, sờ lên trên, lại xác định thêm một chi tiết là người này rất cao.

“Là ai, vì sao không nói gì?”

Tôi vừa rút tay về, cổ tay đã bị người ta tóm lấy. Hai cánh môi có chút nóng ẩm chạm vào môi tôi.

Trong khoảnh khắc này, không chỉ mắt tôi không nhìn thấy gì, dường như ngay cả não bộ cũng không thêm hoạt động nữa. Mãi đến khi người kia ôm lấy thắt lưng tôi, tôi mới phản ứng lại và định vùng ra. Nhưng vừa lui người về sau một chút, hắn lại siết chặt tay hơn.

“... Ai thế, buông ra... Ô...” Căn bản là chẳng có tí khoảng cách nào để nói cả, nụ hôn của hắn vô cùng ngang ngược.

Kỳ thực, khi hơi thở của hắn lướt qua gương mặt tôi, khi trong lúc lơ đãng môi tôi chạm phải đầu lưỡi hắn... cũng không phải tôi không có cảm giác gì. Có điều, vừa nghĩ đến việc mình bị người ta hôn bằng phương thức có chút nhục nhã này, trong lòng tôi lại vô cùng căm tức, một mực phản kháng đến cùng. Tôi đưa tay lấy thanh đoản kiếm giắt bên hông, nhưng vừa mới rút ra, thanh kiếm đã bị hắn đánh bay. Thân thể tôi càng bị ép sát hơn, một tay hắn giữ chặt thắt lưng, tay còn lại khóa lấy khớp hàm, đầu lưỡi xâm lược đảo điên trong vòm họng tôi...

Cuối cùng, hắn đi mất. Sau nụ hôn kịch liệt kia, tôi rơi vào tình trạng đầu vầng mắt hoa, hắn vừa buông tay, tôi đã ngã luôn vào bụi cỏ. Sau khi sờ soạng bốn phía một chút, tôi đành cam chịu nằm trên cỏ, chờ cho năm phút trôi qua. Sau khi đám Shia trở về, tôi cũng chẳng có dũng khí nói việc này ra, vì không bắt được ai, tôi lại bất hạnh đóng vai Người khổng lồ thêm lần nữa.

Giờ thực hành buổi chiều, đạo sư phân cho tôi một gã cộng sự mặt mày bóng loáng, mụn thanh xuân chỉ chít nốt nhỏ nốt to. Ngay lúc tôi sắp chết vì hít thở không thông, Shia giơ tay lên nói vì rất ăn ý với tôi, nên xin được làm cộng tác, cứu tôi một mạng.

Cô nàng ngồi xuống bên cạnh tôi, quẹo rũ vuốt ve mái tóc dài: “Em yêu, bây giờ có phải đang nghĩ chị Shia xinh đẹp tuyệt trần không?”

“Buồn nôn.”

“Chẳng lịch sự gì cả.” Shia lấy số nguyên liệu mà ban nãy đạo sư phát cho, còn thêm hai cái ống nghiệm, thành thạo điều chế. “Khai thật cho tớ biết đi, cậu đang thích ai đúng không?”

“Sao cậu không nói cho tớ biết, cậu đang thích ai đúng không?”

“Đúng là tớ có thích người ta thật.”

“Hả? Thật á?” Chẳng lẽ là gã Người lùn kia? Trong lòng, tôi khẽ nở nụ cười nham hiểm.

“Như vậy đi, hai chúng ta cùng đoán, cho đối phương một cơ hội. Nếu đoán đúng thì thành thật thừa nhận, nếu đoán sai thì coi như thua.” Cô nàng vừa nói vừa lắc lắc cái ống nghiệm, sau đó đưa thứ dung dịch đang không ngừng nổi bọt tím ấy cho tôi.

“Không được, tớ làm sao đoán đúng được, phải nói ra chứ.”

“Cậu thích Lando.”

Tôi đang cẩn thận rót dung dịch vào trong đuôi mũi tên, nghe câu đấy xong tay tôi run bắn cả lên: “Tớ không thích ngài ấy”.

“Biết ngay là cậu lại không chịu thừa nhận mà. Tớ ghét nhất cậu điểm này.”

“Tớ không biết.” Sau khi rót xong dung dịch, tôi im lặng trong chốc lát, vén tóc ra sau tai: “Tớ thật sự không biết. Từ lúc đến Vanaheim tới nay, tớ cũng chỉ nghe qua tên người ta thôi, cứ coi như là quen biết đi, ngài ấy với tớ mà nói... rất không chân thật. Tớ luôn nghĩ, có lẽ cứ xem ngài ấy như người mình sùng bái... thì sẽ tốt hơn nhiều”.

“Cậu nghĩ thế thật à?”

“Đừng nói nữa”, tôi cúi đầu, thở dài một hơi, “Không có hy vọng đâu, hoàn toàn không có chút hy vọng nào cả. Nên sống hiện thực một chút, trước tiên cứ làm cho xong mũi tên...”.

“Nếu như cái người vừa hôn cậu là hắn, cậu còn thấy không có hy vọng nữa không?”

“Cái gì???”

“Tớ nói, lúc nãy khi cậu bị làm Người khổng lồ chột mắt ấy, vừa hay Lando đi ngang qua. Vốn dĩ, tớ vì muốn xem kịch hay nên chẳng chui ra, ngồi yên xem cậu có làm ra trò gì đáng xấu hổ không. Kết quả... Cậu cũng biết rồi đấy.”

“... Sao có thể thế được? Không thể là ngài ấy.”

“Cô gái trẻ ạ, cô đã cười toe toét ra rồi đấy, đừng có cố ý làm ra vẻ kinh hoàng sợ sệt nữa, chị Shia đây nhìn thấy ngứa mắt lắm.”

“Chuyện này... là thật à?”

Sau khi thấy cô nàng gật đầu, tôi cúi gầm mặt xuống, nhắm chặt mắt lại, sau đó nhào qua ôm lấy cô nàng: “A a a... Không diễn tả được đây là cảm giác gì nữa”.

“Không diễn tả được? Vui sướng tới độ sắp lăn ra chết chứ gì nữa”, Shia đẩy tôi một cái, “Ồi ôi, tóc tớ bị cậu làm cho rối tung lên rồi”.

Lúc này, giọng của đạo sư vang lên sau lưng tôi: “Shia, Ena, làm xong mũi tên lửa rồi sao?”.

Tôi è hèm mấy cái, tiếp tục làm nốt việc trên tay. Phải thật lâu sau đó, tôi mới ý thức được, Shia còn chưa nói cho tôi biết tâm sự của cô nàng.

Dường như bắt đầu từ hôm ấy, tâm trạng tôi càng ngày càng vui vẻ. Hơn nữa, mỗi buổi trưa Lando sẽ cùng bạn bè tới nhà ăn ngoài trời dùng bữa, lần nào cũng ngồi ở vị trí gần tôi. Tuy vẫn chỉ là mấy câu chào, hỏi thăm vài chuyện, nhưng chỉ cần vô ý chạm phải ánh mắt ngài, tôi ngẩn ngơ một lúc lâu. Thế là, bữa trưa luôn trở thành việc mà tôi mong chờ nhất.

Hơn một tháng, cuộc sống cứ như thế trôi qua. Sinh nhật của Lando cũng đã đến gần.

10. Quyển 1 - Chương 10: Tiệc Sinh Nhật Của Lando

Trước cái ngày cực kỳ trọng đại với toàn bộ vương đô ấy, đã có ba sự kiện cũng quan trọng không kém xảy ra.

Chuyện thứ nhất, Shia có bạn trai.

Chuyện này vừa nghe qua thì không thấy có gì to tát, dù sao số lần Shia cặp kè cộng lại còn nhiều hơn tuổi của cô nàng. Có điều, cho dù cô nàng đã yêu đương vô số lần, nhưng bạn trai thì lại chỉ có ba. Một người là Freyr, hai người còn lại đều là đối tượng cặp kè của cô nàng.

Gã bạn trai thứ ba cặp với Shia được hai tuần thì đã ra đi không thấy bóng. Lúc đó, cô nàng vô cùng chán nản khi bản thân chẳng thể yêu được bất cứ người nào. Shia nói với tôi, sau này vẫn yêu đương bình thường, nhưng nếu không phải người mà Shia yêu thật lòng, cô ấy sẽ không để hấn làm bạn trai mình.

Nhưng lần này, cô nàng đang đưa chàng trai kia tới trước mặt tôi một cách vô cùng trịnh trọng, nói: “Ena, đây là bạn trai tớ, Teese”.

Teese là một gã lính bình thường trong đoàn kỵ sĩ, được cái tướng mạo anh tuấn, mái tóc vàng dài đến ngang vai, dáng người cao lớn, mỗi khi cười sẽ để lộ hàm răng trắng bóng như tuyết. Khi Teese đứng cạnh Shia, trông hai người rất xứng đôi. Tuy Shia chưa bao giờ dùng hàng thứ phẩm, tuy gã Teese này không có nét tao nhã của Freyr, cũng chẳng có khí chất cao quý như Lando, nhưng phải nói thật rằng, nếu Vanaheim có một bảng xếp hạng dành riêng cho những chàng trai anh tuấn, chắc chắn Teese sẽ có tên.

Hắn rất nhiệt tình bắt chuyện với tôi, ngồi lại nhà chúng tôi một lát mới đi. Sau đó tôi liền nở nụ cười nham nhở, hỏi Shia: “Nói thật đi, cậu với gã Teese này tiến triển tới đâu rồi?”. Shia nói: “Lên giường rồi”.

Đây quả là một tin như sét đánh ngang trời.

Có thể người khác không biết, cũng có thể chẳng ai biết, nhưng tôi biết, cô nàng Shia phong tình vạn chủng là một xử nữ^[1]. Bởi vì Shia từng nói với tôi, cô nàng biết rõ bản tính của đàn ông, nếu một ngày để họ chiếm được mình, họ sẽ rất nhanh chóng mất đi hứng thú. Mà Shia, tuyệt đối không cho phép chuyện này xảy ra.

[1] Người con gái còn trinh tiết.

Đối với chuyện ấy, câu giải thích duy nhất của Shia là, cô nàng không còn nhỏ nữa, có một số chuyện cũng nên trải qua cho biết. Lần đầu tiên là với loại đẹp trai hàng hiếm thế kia, cô nàng cũng không thiệt thòi gì. Đến khi tôi hỏi Shia có yêu Teese không, cô nàng rất thẳng thắn mà nói, đương nhiên là không.

Một lúc lâu sau Shia mới nói với tôi: “Ena, đối với cậu, người yêu quan trọng hơn, hay bộ tộc quan trọng hơn”.

Tôi nói: “Người yêu”. Thế nhưng nếu mâu thuẫn bộ tộc là giữa tộc chúng tôi và tộc Aesir, vậy chắc chắn bộ tộc hơn rồi.

Chuyện thứ hai, Gullveig đã trở về.

Nàng là thần tượng duy nhất trong lòng Shia, nàng có nét gợi cảm trời sinh cùng giọng nói hơi trầm. Thật ra, gương mặt của Shia trông rất ngây thơ, vóc người tuy có nét yếu điệu thướt tha, nhưng không phải loại ba vòng đầu ra đấy. Có rất nhiều lúc, cô nàng diện chiếc váy dài trắng muốt, lau đi bờ môi đỏ thắm và hàng lông mi đen đậm, thì nhìn nàng không khác gì một thiên thần.

Nhưng Gullveig đã có ảnh hưởng rất lớn đến Shia. Nói chính xác hơn, là ảnh hưởng đến cả một thế hệ những cô gái trẻ sinh sau năm 2950. Nàng độc lập, kiên cường, thông minh, gợi cảm, xinh đẹp, có năng lực... Nói tóm lại, nàng có tất cả những gì mà các cô gái trên đời muốn có.

Nàng còn là Thần tộc hồi sinh. Tuy không phải là một trong mười hai vị chủ thần, nhưng sức ảnh hưởng của nàng trong thời viễn cổ, vượt xa rất nhiều chủ thần khác, ví như nữ thần Sif cả ngày chỉ biết trang điểm, hay nữ thần Frigg không khác gì một cái bình hoa. Trước ngày Hoàng hôn của chư thần, nàng chính là nữ vụ[2] của tộc Vanir, từng đại diện cho Vanir tới Asgard tranh luận xem trong hai bộ tộc, bộ tộc nào đáng để người ta kính trọng hơn, nhưng bị Thần tộc Aesir đối xử cực kỳ vô lễ. Cũng vì nàng, hai bộ tộc đã bắt đầu cuộc chiến đầu tiên kể từ khi sáng thế. Cuộc chiến đó qua đi, hai bên tổn thất vô cùng nghiêm trọng, cuối cùng phải thông qua hành động trao đổi con tin để đình chiến.

[2] Thầy mo, thầy cúng là nữ, biết sử dụng ma pháp và ma thuật.

Cùng với đó, nữ thần Gullveig xinh đẹp cũng đã mê hoặc được Hỏa thần Loki, nhanh chóng trở thành tình nhân của hắn. Chính vì điểm này, sau khi nàng sống lại, người ta càng kính nể nàng, cũng càng sợ hãi nàng hơn. Đương nhiên, nàng kế thừa những ưu thế trước đây, trở thành một trong những đại ma đạo sư chủ chốt nhất của Thần tộc Vanir. Mấy năm trước, nàng bị điều tới một thành phố khác, cuối cùng bây giờ đã trở về, có người nói, nàng trở về là để tham dự sinh nhật của Lando.

Chuyện thứ ba, xảy ra vào buổi tối ngày Hai mươi tám tháng Bảy cũng có thể nói là vào một đêm trước sinh nhật của Lando.

Bởi vì sắp đến sinh nhật của Lando, để tiết kiệm nguồn năng lượng, toàn bộ những tòa kiến trúc có ma pháp trong vương đô đều bị hạn chế sử dụng. Bên dưới lầu nhà chúng tôi là một khoảng đen thui, cái gì cũng chỉ thấy mờ mờ ảo ảo. Mãi đến lúc tôi tới cửa, lấy cái chìa khóa ra...

“Ena.”

Tôi sợ đến độ tay run bắn lên, chìa khóa lạch cạch rơi xuống đất: “... Lando?”.

“Là ta”, ngài nhặt chìa khóa lên, đưa cho tôi: “Thật ngại quá, đã dọa em rồi”.

“Sao ngài lại tới đây... có chuyện gì sao?”

“Không có chuyện gì đặc biệt, chỉ muốn tới hỏi xem, em có thể tới buổi tiệc ngày mai không?”

Trong bóng đêm, giọng nói của ngài vô cùng trong trẻo. Ngay cả tiếng hít thở cũng khiến trái tim tôi đập loạn liên hồi. Tôi nắm chặt hai tay, cười nói: “Đương nhiên rồi, sinh nhật của ngài sao tôi có thể không tới được?”.

“Vậy thì tốt quá, bởi vì mai là một ngày rất quan trọng với ta”, ngài dừng lại một chút: “Em có thể tới... ta thực sự rất mừng”.

Nhất thời, tôi căng thẳng đến độ hàm răng cũng run lên, tôi nhẹ giọng nói: “Tôi cũng rất mừng có thể gặp ngài ở đây”.

“Vây, ngày mai gặp.”

“Ngày mai gặp lại.”

Lúc lên lầu, bên tai tôi vẫn quần quanh giọng nói dịu dàng của Lando, tôi hạnh phúc đến độ nhảy cẫng lên. Thế nhưng tới lúc đẩy cửa ra, vào trong sảnh nhà, thì nụ cười của tôi lại cứng đờ trên mặt...

“Anh út, anh út đi cho tôi!” Shia hét lên trong tiếng khóc, với tay túm lấy một cái bình hoa, nện vào thân thể một người: “Nếu anh dám đến gần tôi, can thiệp vào cuộc sống của tôi nữa, tôi sẽ cho tất cả mọi người biết anh đang ở chỗ này”.

“Sif, là ta có lỗi với em... Ta...”

“Tên của tôi là Shia! Anh gọi tôi là Sif một lần nữa, tôi sẽ cho anh ném thử nọc độc của rồng! Út...”

Tôi lui về phía sau một bước, nện lưng vào cánh cửa.

Hai người họ đồng thời xoay người lại nhìn tôi.

Gã đàn ông đứng trước mặt Shia có làn da trắng nõn, ngũ quan với những đường nét rất rõ ràng. Chân hần dài hơn nhiều so với các Thần tộc Vanir bình thường, thậm chí có cả mái tóc và đôi mắt màu xanh thẫm, khí chất cũng lạnh lùng hơn rất nhiều so với chúng tôi.

Hắn mặc một chiếc áo choàng dài màu đen thẫm, trên tay quấn một vòng gấm trắng, trên đó có cây thập tự ngược màu đen.

Đó là một gã thần quan Bóng tối.

Là Thần tộc Aesir.

Tôi che miệng, thét thất thanh như thấy quỷ.

Có thể Shia không biết thân phận của hắn, nhưng khuôn mặt này, tôi có thể nhận ra.

Thor, vị thần Sức mạnh, con trai của Odin, một trong những chủ thần hồi sinh ở Asgard, cùng chung một đội với thần Bóng tối Hoder và thần Bảo hộ Heimdallr, từng tàn sát vô số Thần tộc Vanir. Tuy rằng nếu xét về sức mạnh cá nhân thì hắn không sánh được với Lando, nhưng ba người ấy dường như tinh thần và linh hồn đã nối liền với nhau từ nhỏ, chỉ cần bọn họ cùng xuất hiện tại tộc Vanir, chắc chắn không ai có thể sống sót.

Đương nhiên, Shia và Thor không ngờ tôi sẽ xuất hiện. Tôi hoảng hốt đưa tay vào túi lục lọi, muốn rút thanh đoản kiếm vừa làm xong ra. Shia giật mình, lập tức lao tới, giữ tay tôi lại, run giọng nói thảm: “Đừng, Ena, đừng, đừng làm thế...”.

“Đây là Thần tộc Aesir, cậu nhìn cho rõ đi, đây là Thần tộc Aesir!!!” Tôi rút thanh đoản kiếm ra, ném về phía Thor.

Thor không né tránh, cũng có thể là tránh không kịp. Nhưng giống như tôi dự đoán, thanh kiếm đâm bị thương tay hắn, hắn lấy tay còn lại, nhẹ nhàng vuốt ve chỗ bị thương, một quang ánh sáng màu lam hiện lên, vết thương liền biến mất không tung tích.

Đây chính là chỗ đáng sợ của thần quan Bóng tối. Lúc đơn độc đánh nhau với một gã như thế, có lẽ hắn không thể đánh người bị thương nặng, nhưng người cũng không thể gây cho hắn một vết thương nào. Trừ phi là một kiếm xuyên tim, nếu không, dù có đâm một trăm lỗ trên người hắn, hắn cũng chỉ đau đớn trong giây lát rồi lại khôi phục như cũ.

“Ena, đừng làm hắn điên lên”, Shia cầm hai tay tôi, hạ giọng, nỗ lực để tiếng nói của mình bình tĩnh lại: “Chúng mình không phải đối thủ của hắn, để hắn đi đi...”.

“Không phải đối thủ của hắn? Lando ở ngay gần đây, tớ phải đi gọi ngài, tớ không tin ngài không hạ được Thor...”

“Lando?” Thor vừa nghe thấy cái tên này, con mắt màu lam khẽ nheo lại: “Được, cô bảo hắn lên đây để ta xem hắn có thể che giấu bộ mặt thật đến khi nào. Ta không tin hôm nay có ai dám ngăn ta mang Sif đi!”.

Ngôn ngữ Thần tộc hần nói ra mang đậm khẩu âm Aesir, nói xong hần còn niệm thêm một câu thần chú, trong ánh mắt hiện lên những thứ ánh sáng màu xanh biếc. Ngọn lửa màu tím nhạt bùng lên từ dưới chân, giống như một bức tường vây quanh hần: “Cô bảo hần ra đây!”.

Bất ngờ, Shia nhất thanh đoản kiếm kia lên, chìa vào người hần: “Nếu như anh dám ở đây thêm một giây nào nữa, hôm nay tôi và anh chỉ có một người sống sót!”.

Sau khi đã trải qua biết bao nhiêu lần bị địch nhân đánh chiếm, chỉ cần thấy thứ gì đó có ánh sáng lạnh lóe lên, tôi đều cảm thấy sợ hãi vô cùng. Thân thể của chị gái bị một mũi băng xuyên thủng, còn có dòng máu loãng hòa với nước băng tan, chảy dài trên đất... Những thứ đó lại một lần nữa hiện lên trong đầu tôi.

Mà giờ phút này, gã Thần tộc Aesir kia lại hiền lành như trẻ nhỏ, thậm chí còn có chút đau thương nhìn Shia: “Sif, em không nhớ ta sao...”.

“Cút về Asgard!”, Shia đẩy mạnh hần.

Thor nhảy lên chớp nhoáng, trong nháy mắt đã tới bên cửa sổ. Hần trừng mắt nhìn tôi: “Tất cả là tại cô!”. Nhưng khi hần chạm phải ánh mắt tôi, hần đột nhiên kinh ngạc nói: “Cái gì, sao có thể...”.

Shia lập tức đóng cửa sổ lại, kéo rèm.

Suốt buổi tối hôm đó, tôi và Shia đều im lặng. Tôi không muốn hỏi nhiều, Thần tộc Aesir là những sinh vật kinh khủng nhất trên thế giới này, nhưng sự thật bày ra trước mắt, nếu lúc đó Shia rút kiếm đâm xuyên ngực Thor, hần chắc chắn không nói một câu oán hận.

Không phải Shia sợ hần.

Tôi chưa từng thấy Shia mất lý trí vì một gã đàn ông nào cả. Sau khi hần bỏ đi, tôi nghe thấy từng tiếng nứt vỡ vọng ra từ phòng cô ấy.

Đây đúng là điều hoang đường nhất trên thế giới này, cũng là một mối tình vô vọng nhất.

“Hần không nên nói tớ là Sif, tớ biết, tớ rất giống Sif. Lúc đầu tớ cũng chỉ định vui chơi qua đường với hần thôi, tớ thực sự không biết hần là Thor... Có điều...”, sáng sớm hôm sau, Shia mang theo một đôi mắt sưng vù, nói với tôi: “Xin cậu, coi như nể tình bạn của chúng ta, hãy quên chuyện này đi. Tớ đảm bảo hần sẽ không trở lại quấy rối cuộc sống của chúng ta nữa đâu”.

Nữ thần Thu hoạch Sif là vợ của Thor, nghe đồn nàng là người thích trang điểm nhất, cũng vị kỷ nhất trong mười hai vị chủ thần. Nàng có mái tóc rất dài màu vàng kim, vô cùng xinh đẹp, thế nên thú vui lớn nhất mỗi ngày của nàng chính là ngồi trong vườn hoa, cầm lược chải đầu. Về điểm này, đúng là giống Shia thật.

Buổi tối hôm sau, tất cả mọi ngọn đèn trong vương đô đều được thắp sáng. Không khí vui vẻ của hoàng cung Hoenir đã hoàn toàn hòa tan nỗi sợ hãi đêm qua. Shia dường như đã quên chuyện của Thor từ lâu, ngồi lì trong phòng trang điểm suốt bốn tiếng đồng hồ mới chịu chui ra.

Đôi môi đỏ thắm và bộ trang phục dạ hội, mái tóc xoăn màu vàng kim vẫn cao tận đỉnh đầu, chỗ khiếm khuyết duy nhất chính là đủ loại nữ trang đeo kín người, thật khiến người ta có cảm giác... nhiều quá hóa dở. Lý do là vì đôi mắt cô nàng sưng vù lên, dù trang điểm thế nào cũng không che nổi. Nếu không đeo nhiều thứ lấp lánh để hút ánh mắt người khác, thì mọi người sẽ chú ý đến đôi mắt giống y quả hạnh kia của cô nàng mất.

“Aiya, cũng không tệ lắm nhỉ”, Shia nhìn tôi một lượt từ trên xuống dưới, nói khiêu khích: “Nhưng đời cậu tiêu rồi, cậu cứ thế này sẽ bị ánh sáng thần thánh của chị Shia đây che lấp, vĩnh viễn chỉ ở trong góc tối thôi. Được rồi, để xem ai hấp dẫn được nhiều đàn ông hơn nhé”.

“Tớ thềm vào mà thi với cậu, cái đồ suốt ngày chăm chút bản thân”, tôi tiếp tục soi gương, chải đầu.

“Thật không đấy? Cậu sợ rồi à?”

“Ừ, ừ. Tớ sợ rồi”, tôi đứng lên, nhắc váy, “Mong tiểu thư Shia bỏ qua cho sự nhát gan của kẻ hèn mọn này”.

Cô nàng bỗng bật cười ha hả, xích lại bóp nắn gương mặt tôi, híp mắt nói: “Trêu cậu vậy thôi, công chúa nhỏ, hôm nay cậu xinh lắm ấy, cứ thế này, chắc chắn có thể tóm gọn được chàng hoàng tử đẹp trai của cậu”.

“Nói vậy bệ gì thế”, tôi có chút ngượng ngùng.

“Váy trắng rất hợp với mái tóc đen của cậu, cái nơ ở phần eo thì thắt lên trên một chút, đấy, đến đấy thôi, ừ... Kiểu tóc thì không được chính thống cho lắm, nhưng có thể làm nổi bật mái tóc dài. À, không thể đeo cái dây chuyền đó được...”, cô nàng dừng một chút, lao vào trong phòng, “Cậu đợi chút”.

Shia lôi ra một chiếc vương miện bạc và một chiếc dây chuyền bạc, đeo vào cho tôi: “Phải thế này”.

Tôi quay ra soi gương, khẽ kêu lên: “Cậu... thật lợi hại”.

“Lúc bình thường mà cậu đẹp được một phần mười thế này là tởn tạ ơn trời đất lắm rồi”, Shia trước khi đi không quên hắt cho tôi một xô nước lạnh.

Địa điểm tập hợp là tế đàn trên không lớn nhất đất Vanaheim, lúc tôi và Shia cưỡi Dodo tới dưới hoàng cung Hoenir, công nhân làm trong xưởng tôi mời theo cũng đã đến. Cả đám không hề ngại ngần, nhìn chòng chọc vào tôi, soi từ đỉnh đầu đến tận gót chân.

Đúng là có chút không quen, tôi và Shia đi tới chỗ nào đều khiến người ta phải nhìn với ánh mắt tán thưởng không thôi. Shia thì đã sớm quen với chuyện này, cứ đều đặn quay lại, nghiêng đầu, uốn ngực, khoe mắt hàm chứa nét quyến rũ khiến người ta mê mẩn.

Thế nhưng, ngày lành của cô nàng chẳng được bao lâu.

Trước cổng chính của Hoàng cung Hoenir có ba ma pháp trận vận chuyển, chính giữa là ma pháp trận thông tới tế đàn trên không. Nhưng điều không may là, có một gã thủ vệ đứng chắn trước ma pháp trận, nếu ai muốn đi vào thì phải gỡ toàn bộ vũ khí, vàng bạc châu báu trên người xuống cho hắn kiểm tra, sau đó mới được đeo lại.

“Bất công!” Shia rít lên, cúi đầu nhìn đồng trang sức đang chất trên người.

Tôi đã cởi xong mũ miện, vòng cổ và hoa tai, đưa cho thủ vệ kiểm tra, hắn kiểm tra rồi nhanh chóng trả lại tôi, tôi lại bắt đầu công cuộc đeo chúng lên người, sau đó thì thấy Shia bắt đầu tháo đồ.

Một sợi dây chuyền, một hoa cài áo bằng ngọc trai, lại một hoa cài ngọc trai, thêm một dây chuyền, lại một cái vòng...

“Shia, tớ lên đó trước chờ cậu”, tôi lập tức bước vào ma pháp trận vận chuyển.

Trong nháy mắt, tôi đã đứng giữa tế đàn trên không. Diện tích của tế đàn này còn lớn hơn cả quảng trường ở khu phố buôn bán, bình thường dùng để tổ chức các buổi lễ mừng công. Đứng ở nơi này, bốn phía ngập tràn những toà kiến trúc trên không, to lớn mà mỹ lệ, còn có ngàn vạn đốm sáng rực rỡ phía dưới nữa. Xa xa, đỉnh ngọn tháp cao cất giấu cuốn sách ma pháp đang tỏa ra từng dải sáng đỏ rực.

Xung quanh tôi, người qua lại tấp nập, không hề thiếu những khuôn mặt quen thuộc thường xuất hiện trên báo chí hay sách giáo khoa. Có vài gã sau khi vô ý đụng phải tôi, hai mắt lóe sáng như đèn pha mời tôi buổi tối nhảy với bọn họ.

Kỳ thật, tôi cũng thích cảm giác được người ta theo đuổi. Nhưng tối nay tâm trạng tôi lại cứ bồn chồn đến lạ.

Giữa tế đàn có một cây thang trời rất dài, người đứng trên đó là toàn bộ những vị nổi danh nhất của Thần tộc Vanir. Trong đó có Pháp vương Balder cao lớn khôi ngô, có Freyr với mái tóc dài mang màu ánh trắng bằng bạc, còn có nhân vật chính cực kỳ anh tuấn của buổi tối hôm nay - Lando, thêm cả Gullveig đang bước xuống lầu...

Lúc này, Lando bước lên gọi Gullveig một tiếng. Nàng quay đầu lại, nháy mắt với ngài một cái, gật đầu, đưa tay làm động tác “Không vấn đề gì”, sau đó tiếp tục đi xuống.

“Hoan nghênh các vị đã tới hoàng cung Hoenir vào buổi tối hôm nay!” Balder mặc chiến giáp, áo choàng màu trắng rất dài quét trên mặt đất. “Đầu tiên, cho phép ta hay mặt toàn bộ Thần tộc Vanir trong hoàng cung Hoenir gửi lời cảm ơn chân thành đến những Thần tộc, Người khổng lồ, Tinh linh và Người lùn đã cất công đến nơi này. Hãy để tiếng vỗ tay thật lớn của chúng ta nghênh đón nhân vật chính của buổi tối hôm nay - Lando...”

Tiếng vỗ tay vang lên như sấm dậy, Lando mỉm cười bước lên: “Cảm ơn, Balder, cùng với các vị bằng hữu đã đến tế đàn ngày hôm nay”.

Lúc này, bên cạnh tôi có người nói: “E là chỉ có ngài mới dám gọi thẳng tên của Pháp vương Balder thôi”.

Quay đầu nhìn lại, thì ra là Shia. Tôi nhìn cô nàng một lượt: “Trang sức của cậu đâu hết rồi?”.

“Tớ mà đeo lại đám đó, chắc ngày hôm nay cậu cũng khỏi thấy mặt tớ luôn”, Shia dùng tay quạt quạt chỗ cổ: “Lần đầu tiên thấy Lando mặc áo choàng màu đỏ, trước đây chẳng phải hắn ta chỉ thích màu trắng với màu đen thôi sao?”.

“Ai để ý cái này làm gì...” Tôi vừa quay lại, đã bị một người đang chạy tới va phải, suýt nữa ngã lăn ra. Người kia lập tức đỡ tôi.

“Xin lỗi, ta đi vội quá.”

Giọng nói hơi khàn, gương mặt mạnh mẽ mà tươi đẹp, đôi môi đỏ tươi, chiếc váy ngắn trễ ngực bó sát người, còn cả bộ ngực trắng ngần khiến người ta không thể không say sưa nhìn ngắm. Người phụ nữ trước mắt có mái tóc xoăn màu bạc, nửa bên trái gài ra sau tai, nửa bên phải để xõa, che đi một phần má phải. Nàng mỉm cười với tôi, sau đó đi về hướng sau lưng chúng tôi.

“Nàng có một thân hình yêu kiều nở nang, cùng đôi môi khiêu gợi nhất trên thế giới này...” Tôi nhìn bóng lưng đã đi xa của Gullveig, nói bằng giọng vô cùng khao khát.

Lúc này, Gullveig vẻ mặt vui mừng, vẫy tay với người ở phía trên đài cao: “Ta thả nhé, Lo... Không, Lando!”.

Lando đứng bên trên, gật đầu với nàng.

11. Quyển 1 - Chương 11: Loki Hiện Thế

Gullveig xòe tay, trong tay nàng đang bùng cháy quả cầu lửa, một thanh đoản kiếm đỏ rực dần thành hình trong lửa nóng. Nàng niệm câu thần chú, từng dải hoa tuyết xoay tròn quanh khối cầu lửa, đoản kiếm trong lửa lập tức ngưng kết thành băng.

Nàng xoay người lại, ném thanh kiếm băng về phía đối diện với hoàng cung Hoenir. Như kéo theo vì sao băng màu lam có phần đuôi dài lộng lẫy, thanh kiếm băng cắt ngang bầu trời đêm lấp lánh những vì sao, rồi biến mất ở một điểm cao vút.

Mọi người đều im lặng.

“Chuyện gì thế?”, Shia nói nhỏ bên tai tôi: “Nàng ném gì vậy?”.

Lời nói vừa dứt, một thanh kiếm băng biến mất lóe lên một điểm đỏ, bầu trời càng trở nên đen kịt. Chỉ lát sau, điểm đỏ ấy lại lóe lên ánh vàng kim lấp lánh. Ánh vàng kim nhanh chóng lan ra xung quanh. Ngay khi mọi người đang nhìn chăm chăm vào điểm sáng đỏ, thì từng đợt ánh sáng vàng kim chói mắt bắn ra bốn phía, đan vào nhau, phủ khắp mọi nơi.

Trong ánh kim quang vạn tượng, một tấm bia đá phát ra ánh sáng từ từ mọc lên.

Cùng lúc đó, lại một điểm sáng màu vàng kim mang theo dải sáng, bay lên từ phía chúng tôi đang đứng, chỉ sau vài giây, nó đã bắn trúng tấm bia. Tấm bia đá tựa như một quả trứng đến ngày phá vỡ, vỡ vụn, mỏng manh, từ từ nứt thành hai nửa.

Sau đó, ánh sáng cực mạnh chiếu thẳng vào mặt chúng tôi, tôi vội che mắt lại. Đến lúc hạ tay xuống, tôi lại nhận ra ánh mắt của tất cả mọi người đều đang hướng về phía sau lưng chúng tôi.

Tôi và Shia quay đầu nhìn lại, bị tấm bản đồ khổng lồ trước mặt làm cho sững sờ.

Vô số quang sáng bay lượn trên không, ngưng tụ thành tấm bản đồ chín thế giới, từng đường nét như những dòng chất lỏng đang trôi nổi trên nền bầu trời đêm lấp lánh tinh quang, dần vẽ ra đường viền của các lục địa, sông ngòi cùng với những con đường trên không, còn có cả những hình vẽ tượng trưng cho từng thế giới và chủng tộc.

Đây chắc chắn là tấm bản đồ lớn nhất, huyền ảo nhất mà tôi từng thấy. Lando đứng trước tấm bản đồ, từng đợt ánh sáng chiếu vào khuôn mặt trắng nõn của ngài. Ngài tìm kiếm một ngôi sao Hỏa, chỉ vào vị trí chính giữa, nói với mọi người: “Thế giới mới được tái tạo tính đến bây giờ đã là ba nghìn năm. Ba nghìn năm qua, chúng ta vẫn sống trên mảnh đất này, trải qua những ngày tháng vinh quang cùng khổ nhục với tộc Vanir, cùng với việc thừa hưởng danh tiếng tốt đẹp của bộ tộc, chúng ta cũng phải chịu đựng biết bao lần xâm chiếm và tàn sát của những chủng tộc ngoại lai. Nếu các người là một Thần tộc Vanir chân chính, sẽ không thể thần nhiên mà nói rằng, đây là chuyện xảy ra theo lẽ tự nhiên; lại càng không thể cho rằng, Thần giới cao quý nhất trong chín thế giới - Asgard - cần phải thuộc về những con quái vật đã hoàn toàn mất đi lương tri và tôn nghiêm kia...”. Nói đến đây, quang sáng nhanh chóng bay lên, dừng lại ở điểm cao nhất - vị trí của Asgard.

“Mỗi người chúng ta ngồi ở nơi này, đều hy vọng có thể nhìn thấy cảnh một trăm năm sau, một nghìn năm sau, hậu duệ của chúng ta vẫn có thể hạnh phúc, bình an sinh sống trên mảnh đất tươi đẹp này. Thế nhưng, ba nghìn năm qua, chúng ta đã phải trải qua biết bao đau thương và nước mắt, ước mơ và hy vọng. Bởi vì chúng ta biết, người dân Vanir là những người nắm trong tay sức mạnh và trí tuệ lớn nhất, bộ tộc của chúng ta là bộ tộc hoàn mỹ nhất! Thế nhưng, đối mặt với Thần tộc Aesir ngày càng tàn bạo, chúng ta đang dần đánh mất khả năng phản kháng. Chúng ta mong chờ sự hồi sinh của các chủ thần, nhưng nữ thần May mắn mãi mãi chỉ quan tâm chiếu cố đến cung điện Valhalla đã thành một đồng tro tàn, cùng với đất Asgard này đã là tòa thành chết. Đây là lỗi của ai? Lỗi của chúng ta sao?”

Mọi người ngẩng đầu nhìn Lando, không ít kẻ lộ ra vẻ đau thương trong khóe mắt. Shia cầm tay tôi, rất chặt.

“Đúng vậy, chúng ta đã sai... Đúng là số phận của bộ tộc sẽ có ngày thay đổi, nhưng chuyện đó không nằm trong tay của các chủ thần sống lại, cũng không phải trong tay của chủ thần Odin, lại càng không phải trong tay của Thần tộc Aesir!” Lando từ trên cao bước xuống, đứng ở nơi cao nhất của tế đàn, giơ cao quyền trượng: “Mà là ở trong tay của chúng ta! Chúng ta đã sống trong mơ màng lâu quá rồi, đã do dự lâu quá rồi, mà giờ đây, thời khắc biến đổi lịch sử đã tới, chúng ta phải dùng đôi tay của chính mình để thay đổi thế giới này, dùng đôi mắt của chính mình để chứng kiến sự vùng dậy của tộc Vanir cùng tương lai huy hoàng của toàn bộ tộc!”.

Ngài vừa dứt lời, rất nhiều người đồng loạt vung hai bàn tay đã nắm chặt từ lâu lên, cao giọng hét lớn: “Vanir muôn năm! Bộ tộc muôn năm! Vanir muôn năm! Bộ tộc muôn năm!...” Tiếng hò reo càng lúc càng lớn, càng lúc càng vang xa.

Một lúc lâu sau, đợi đến lúc tiếng hò reo đã dần dừng lại, giọng nói của Lando cũng trở nên bình tĩnh hơn nhiều: “Hôm nay là sinh nhật của ta, vốn cũng chỉ là một ngày bình thường như bao ngày khác. Đêm nay, ta có thể đứng ở nơi này, nói với mọi người những lời tâm huyết, không chỉ bởi vì chiến tích trong quá khứ, hay thành quả nghiên cứu ma pháp, hay là sự ủng hộ của thần Ánh sáng Balder, mà còn vì một nguyên nhân quan trọng hơn rất nhiều”.

Lando dừng lại trong chốc lát, xòe bàn tay ra. Một khối cầu lửa bùng cháy trong lòng bàn tay ngài. Ngài vươn tay ném nó thẳng về phía tấm bia đá đang lơ lửng nơi chân trời ngoài xa. Chỉ trong nháy mắt, một chùm ánh sáng màu đỏ từ bên trong bay ra, bắn thẳng về hướng tế đàn.

“Đó chính là một cái tên khác của ta...”

Lời còn chưa dứt, luồng ánh sáng đỏ đã chiếu tới dưới chân ngài. Chỉ trong nháy mắt, ngọn lửa bùng lên mạnh mẽ, những con sóng lửa liên tiếp nhau vươn lên như sóng biển.

Đám người phía dưới kinh sợ, hét âm lên, đua nhau chạy trốn.

Ngọn lửa rừng rực cháy, như tấm vải đỏ vụn nát, phát phơ không ngừng giữa bầu trời đêm. Thế nhưng, nó chỉ thiếu đốt điểm cao nhất trên tế đàn chứ không hề lan xuống dưới. Dần dần, mọi người dừng chân không

chạy nữa, cực kỳ khó hiểu nhìn lên phía trên, trên mặt ai cũng hằn lên ánh lửa màu đồng thiếc.

Cuối cùng, bóng đêm đã bị lửa đỏ ngập trời nuốt trọn.

Một bóng người màu đỏ bước ra từ trong biển lửa ngút trời.

Tất cả mọi người không kiềm chế được mà khê hít sâu một hơi. Không biết vì họ sợ, hay vì kinh ngạc đến tột cùng.

Đó là một trang nam tử, tuổi tác xem ra đang ở giữa ngưỡng thiếu niên và trưởng thành, mặc bộ quần áo Lando mặc trước đây, hai dải dây lưng màu vàng kim rực rỡ từ thắt lưng buông rơi xuống mặt đất. Hắn có một mái tóc đỏ bướng bỉnh chẳng chịu vào nếp chỉnh chu, giữa trán là ấn ký của Hỏa thần màu đỏ rực, tai trái đeo một chiếc hoa tai hồng ngọc nhỏ nhỏ, ngay cả khóe mắt hơi nhếch lên kia cũng ẩn hiện thứ ánh sáng đỏ lơ mơ. Mặc dù gương mặt hắn giống Lando như đúc, nhưng không ai nghĩ rằng hắn là Lando.

Một cơn gió đêm thổi qua, hất tung mái tóc đỏ ương bướng cùng dây đai vàng vắt vẻo bên hông hắn.

“Để ta giới thiệu lại một lần.” Khóe môi hắn vương một nụ cười tà ác nhưng lại khiến kẻ khác phải say lòng: “Ta là Loki - Hỏa thần Loki”.

Một lúc lâu sau, ngọn lửa đã tắt hẳn.

Trong khoảnh khắc khi tia sáng cuối cùng biến mất, trên đỉnh tòa tháp trung tâm của hoàng cung Hoenir, pho tượng Hỏa thần đang ngẩng cao đầu, ưỡn ngực nhìn về phía xa xăm, trên tay cầm quả cầu ma pháp dần dần hiện lên, ngưng kết, cùng với hai pho tượng của Freyr và Balder, sừng sững ở nơi cao nhất của đô thành.

Toàn bộ tế đàn vẫn im lặng đến đáng sợ.

Bầu trời đêm như một tấm màn nhung đen mênh mông vô hạn, bên trên đó lóe sáng một đôi mắt mê hoặc lòng người. Trên bầu trời, khắp vương đô, còn cả ở phía xa xa nơi trời đêm và mặt đất giao hòa, hàng vạn vì sao đang lấp lánh thứ ánh sáng màu bạc xinh đẹp diệu kỳ, khiến tám bản đồ chín thế giới kia trở thành những đường hoa văn vô cùng mỹ lệ.

Tôi và Shia liếc nhìn nhau, nhất thời đều không nói nên lời.

Lúc này, người kia đột nhiên cười ha hả: “Đã dọa các vị rồi, thất lễ. Bây giờ, mời mọi người vào trong hoàng cung, thỏa thích vui chơi”.

Giọng nói của hắn không hề thay đổi. Nhưng tôi chưa bao giờ biết rằng, cùng một giọng nói, cùng được thốt ra từ miệng một người, lại có thể khác nhau nhiều như thế. Giờ này phút này, ngay cả tiếng cười của hắn cũng khiến người ta bàng hoàng kinh sợ.

Loki đã sống lại rồi.

Hỏa thần tà ác đã sống lại.

Hơn nữa, còn sống lại trên mảnh đất quê hương của chúng tôi, Vanaheim. Tới phút cuối cùng, chúng tôi chẳng thể chờ được Odin hiện thế. Cái con người cao giọng hào hùng nói muốn dẫn chúng tôi tới một tương lai xán lạn, lại là kẻ khởi nguồn cho tám thảm kịch năm xưa.

Hai tay tôi không tự chủ được mà run lên. Tuy rằng như thế, tuy rằng như thế... Nhưng tôi biết, hắn thật lòng yêu mến mảnh đất này. Có Loki, ít nhất, chúng tôi sẽ không bị tộc Aesir chèn ép nữa. Có lẽ... có lẽ...

Im lặng cùng Shia, theo gót mọi người đi vào cung điện Ánh Sáng, cố ép bản thân ngẩng đầu nhìn Loki đang đứng sánh vai cùng Balder ở bên kia cung điện. Kỳ thật, trong lòng tôi rất rõ ràng, thứ thực sự làm tôi khiếp sợ, không phải Hỏa thần sống lại, mà là...

“Lando đi đâu mất rồi?”, tôi nhỏ giọng hỏi Shia.

“Cái gì?”, Shia giật nảy: “Lando... chẳng phải chính là Loki sao? Tổ cũng rất kinh ngạc, chuyện này đúng là... đột ngột quá”.

“Lando chính là Loki?” Tôi ngẩng đầu, nhìn về phía bên kia, Loki cùng với Balder, Freyr đang đứng cạnh nhau, nâng rượu uống mừng, còn thần nhiên nhận những ánh nhìn soi mói của mọi người như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Thế nhưng, tôi vẫn chẳng thể nào chấp nhận được đây là sự thật.

Chẳng bao lâu sau, những người xung quanh bắt đầu thảo luận về vấn đề này. Trước đây, không ít kẻ truyền tai nhau rằng Loki sẽ mang theo tai ương và hủy diệt, làm dấy lên mối nghi hoặc của người đời. Thế nhưng, chuyện hết sức lạ lùng chính là, hầu như tất cả mọi người đều cảm thấy vừa kinh ngạc vừa vui mừng khôn xiết.

Bộ tộc của chúng tôi đã bị chèn ép dưới cái bóng của tộc Aesir lâu lắm rồi. Chỉ cần là người có khả năng cứu vớt mảnh đất này, chắc chắn sẽ chẳng ai quan tâm xem kẻ đó có phải là Odin hay không, dù cho hắn là kẻ đã từng giết chết Odin đi chăng nữa.

Đúng lúc này, Gullveig cầm theo ly rượu, nhập cuộc với mọi người. Nàng hơi nâng bờ ngực, khẽ hạ thấp vai, một tay chống eo, một tay nâng ly rượu vang, hơi cười, khoe ra đôi bờ môi đỏ mọng. Nói chưa được mấy câu, nàng đã vẫy tay, làm ra vẻ “Đáng ghét”. Có một người bưng rượu tới trước mặt nàng, hỏi mấy câu, nàng cũng chỉ cao ngạo ngẩng đầu, nhẹ nhàng xua tay.

“Đúng là giỏi làm bộ làm tịch”, Shia hí hóp mắt lại, uống một ngụm rượu, “Nhưng, tớ lại rất thích khả năng giả bộ này của nàng”.

“Tớ nghĩ nàng rất giống mèo. Lười biếng mà lại khiến người khác phải say mê.”

“Nàng còn hiểu rất rõ đàn ông thích cái gì, cũng cực kỳ giỏi phô bày những điểm đó ra ngoài.”

Lời nói của Shia vừa dứt, đã thấy Gullveig nâng ly rượu chạy tới, đôi bàn tay với những móng tay đỏ thẫm ôm lấy cổ Loki, mạnh mẽ áp môi lên môi hắn. Lúc đầu Loki có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh, ý cười nhàn nhạt hiện trên khóe miệng, ôm lấy thắt lưng nàng, dịu dàng đáp lại. Freyr và Balder đứng bên vừa vỗ tay vừa reu reo.

Tôi cúi đầu, xoay người sang chỗ khác.

“Hai người đó vốn đã là một cặp. Có lẽ nàng đã chờ Loki thức tỉnh từ rất lâu rồi.” Shia nói đến đây, đột ngột che miệng lại như phát hiện mình nói lỡ cái gì: “A, không, Ena...”.

“Không sao, tớ không quan tâm”, tôi ngửa cổ uống một hơi cạn ly rượu trong tay, “Loki và Lando không phải là một người. Tính cách và hành động hoàn toàn khác biệt. Tớ chỉ đau lòng vì Lando biến mất. Sẽ nhanh chóng ổn thôi”.

Lúc này, một giọng đàn ông sang sảng vang lên phía sau chúng tôi: “Tiểu thư xinh đẹp, ta có thể mời em nhảy một điệu chăng?”.

Tôi và Shia quay đầu lại, thì ra là Teese. Hắn vẫn hơi cúi người, mái tóc vàng khê rử, lông mi và lông mày màu vàng ánh, khiến hắn trở nên vô cùng dịu dàng. Trong lòng tôi cảm khái, bạn trai của Shia quả thật rất đẹp trai. Nhưng Shia lại chỉ kênh kiệu đáp lại: “Tôi và Ena đang có chuyện riêng, lát nữa sẽ quay lại tìm anh”. Sau đó Shia hoàn toàn phớt lờ anh chàng, túm lấy tay tôi, nói: “Nana, đừng buồn. Tớ luôn ở bên cậu”.

Shia không thường gọi tôi là Nana. Lần cuối cùng cô nàng gọi tôi như thế, là khi tôi không cẩn thận, dùng một mũi lửa thiêu sạch đồng nguyên liệu trong xưởng rèn. Lần trước nữa gọi vậy, là khi tôi nhận quá nhiều thư ủy thác, chậm giao hàng, bị người ta mắng cho xối xả. Lần trước trước nữa, là khi tôi lén nói cho cô ấy biết có một anh chàng rất đẹp trai, kết quả là hôm sau lại vô tình nghe thấy hắn ta nói tôi tuy xinh đẹp nhưng không khác gì một thằng đàn ông.

Vì thế, tôi biết, trước mặt Shia bây giờ, tôi trông thảm hại đến độ nào.

“Tớ không sao đâu”, tôi cười với Shia: “Đi khiêu vũ với Teese đi, có một cô nàng xinh đẹp như cậu đứng ở đây, người khác lại chẳng dám tới mời tớ nhảy”.

Shia lúc này mới phì cười, ôm tôi thật chặt, sau đó tặng cho Teese một nụ hôn nồng nhiệt, bước vào vũ đài với anh chàng.

Tôi cầm ly rượu, ngồi vào một chiếc sofa trong góc.

Những lúc như thế này, cần làm một chuyện gì khác để phân tâm, thế nhưng, tôi không muốn nói chuyện với bất cứ ai, càng không muốn gặp bất cứ người nào.

Nụ hôn của Loki và Gullveig đã kết thúc. Gullveig đang nắm chặt lấy cánh tay của Loki, đứng dằng vế của một cô nàng rụt rè e thẹn. Ai ngờ lúc này, một cô gái có mái tóc dài đỏ rực lao tới, túm lấy cánh tay Gullveig, đẩy nàng qua một bên, đứng chắn trước mặt Loki.

Tuy Gullveig có thân hình gợi cảm và đầy đặn, nhìn qua cũng rất khỏe mạnh, nhưng lại không vượt trội về chiều cao. Cô gái vừa xuất hiện không chỉ ngực lớn mông nở, mà còn cao hơn Gullveig rất nhiều. Câu mà bọn đàn ông vẫn hay rỉ tai nhau “Thứ khiến người ta không thể kiềm chế được chính là mông ngực đầy đà” chắc chắn là để chỉ những loại “đồ sộ đầy đà” như thế này. Trước đây cứ nghĩ kích cỡ như tôi và Shia là vừa vặn, hôm nay nhìn mới thấy “hàng” của chúng tôi không khác gì cái sân bay.

Nhưng chỉ cần nhìn bờ môi hơi dày cùng màu tóc của cô gái ấy, tôi biết, nàng ta là một Người khổng lồ. Nhìn cái bộ dạng sống chết cũng phải bảo vệ Loki kia, có lẽ nàng ta cũng là một trong những người tình trước kia của hắn. Khó trách Loki thích loại con gái như thế, bản thân hắn, chính là chàng thiếu niên khổng lồ đẹp trai, lớn lên giữa vòng vây của những cô gái bốc lửa như vậy mà.

“Tiểu thư, em có thể nhảy cùng tôi điệu này không?”, một chàng trai lại gần.

“Không, cảm ơn”, tôi yếu ớt xua tay.

Sau khi chàng trai đó đi rồi, giữa hai cô gái kia lại bắt đầu bắn ra những tia lửa điện của sự căm hận và đố kỵ, nàng này một câu nàng kia một câu, thi nhau châm chọc đối phương. Họ nói những gì thì tôi nghe không rõ lắm, nhưng thái độ của cô gái tóc đỏ là khiêu khích, còn Gullveig thì khinh miệt.

Về phần Loki, cùng một lúc bị hai đại mỹ nữ tranh cướp, chắc chắn sắp đặc ý tới độ chết đi rồi. Lúc này, Shia đang tựa người vào lòng Teese, nhưng ánh mắt cứ hướng về phía tôi mà nháy nháy, tay khuỵu loạn xạ. Tôi biết cô nàng muốn nói: “Đừng có lại gần, mất giá lắm”.

Quả nhiên, ngay lập tức tôi nghe thấy có người bên cạnh nói: “Đàn bà tranh giành nhau. Các nàng ấy điên hết cả rồi”.

“Điện hạ Loki thật hạnh phúc. Sao không có cô nào ra tranh tôi vậy?”

“Tuy Gullveig xinh đẹp hơn Sigyn[1], nhưng nàng ấy chắc chắn không đấu lại được với người ta đâu. Dù sao Sigyn cũng là vợ kiếp trước của điện hạ Loki, Gullveig chẳng qua chỉ là tình nhân của ngài thôi.”

[1] Trong thần thoại Bắc Âu, Sigyn là người vợ thứ ba của Loki. Loki bị trừng phạt phải nằm dưới nọc độc của một con rắn sau khi hại chết Balder, Sigyn là người đã chắt quả nhọc nhằn cầm bát hứng nọc độc để nó không thể làm hại chồng nàng.

“Cái này thì chưa chắc. Tôi nghe nói mấy nghìn năm trước Loki đã muốn lấy Gullveig, nhưng Sigyn sống chết gì cũng không chịu ly hôn. Bây giờ, cả ba người họ đều sống lại, không còn bất kỳ trách nhiệm cũng như quan hệ hôn nhân nào, điện hạ Loki thích người nào thì chọn người ấy thôi.”

“Nếu tôi là Loki, thì tôi chẳng chọn ai. Cứ để cả đấy mà từ từ hưởng thụ, ha ha.”

“Điện hạ Loki quá loạn rồi!” Cuối cùng, một cô gái thở dài: “Haizzz, chúa tể các vị thần của chúng ta vẫn là chung tình nhất, từ đầu tới cuối cũng chỉ có một mình Frigg mà thôi.”

“Tiểu thư, ta thấy em ngồi một mình ở đây đã lâu lắm rồi, chẳng lẽ không thấy buồn chán sao?”, lại một chàng trai bước tới: “Có cần ta...”.

“Tôi ổn, cảm ơn.”

Sau đó lại thêm vài người tới nữa, tôi đều từ chối cả. Sau khi người cuối cùng đi rồi, để bản thân trông không quá buồn chán nhạt nhẽo, tôi bắt đầu tự rót rượu cho mình. Sau đó vô cùng bất ngờ khi phát hiện ra những người đó đang hòa vào mà chuốc rượu Loki.

Thực sự tôi cũng không hiểu bản thân ăn mặc như thế này, rồi lại từ chối tất cả mọi người là có làm sao. Kỳ thật, sống hơn bốn mươi năm, độc thân hơn bốn mươi năm, cũng nên yêu thử một lần rồi.

Từ trước đến giờ tôi không cho bản thân một cơ hội nào, hôm nay chuẩn bị kỹ càng, sẵn sàng mọi thứ, bắt đầu chờ mong tình yêu xuất hiện. Nhưng đến giờ tôi mới biết, thì ra, không phải cứ mở rộng vòng tay là tình yêu sẽ tới. Cuộc sống là như thế, chúng ta thường sẽ vì một mục tiêu mà dốc sức đuổi theo, đuổi theo rất xa, tới khi kiệt sức mới phát hiện thứ đang đợi mình ở đích đến từ lâu đã chẳng phải thứ khi xưa mình muốn nữa.

Trên thế giới đúng là có rất nhiều điều tốt đẹp, nhưng dù có tốt đẹp đến đâu thì cũng sẽ có ngày thay đổi. Càng tốt đẹp, càng hoàn hảo, thì thay đổi càng nhanh. Giống như con gái đẹp, giống như ái tình.

Chỉ có ký ức và nỗi nhớ nhưng là vĩnh viễn không thay đổi.

Tới lúc tôi khôi phục lại tinh thần, mới nhận ra bình rượu đã cạn tự lúc nào.

Cảm giác mê man cùng cơn đau chậm chạp xông lên não bộ. Tôi híp mắt, nhìn ra vũ đài, tìm một lúc cũng không thấy bóng dáng Shia đâu. Nói chung, vẫn không nên đi quấy rầy cô ấy. Về trước thôi.

“Tiểu thư, cô có ổn không, có cần...”

“Không cần, không cần!”, tôi bước nhanh hơn ra phía cửa.

Nhưng chân trước vừa bước được ra cửa, tay đã bị ai đó túm lại. Lúc này, đầu óc tôi đã mê man quá rồi, cảm thấy cả thế giới đều đang chao đảo. Tôi thậm chí còn không nhìn rõ người trước mặt là ai, vô thức túm lấy bờ vai hắn, để bản thân không ngã lộn ra.

Trước đây, mỗi lần nghĩ tới việc Lando lén lút hôn mình, nghĩ tới cảnh ngài mỉm cười đưa cho tôi tấm thiệp mời màu vàng rực rỡ, là tôi lại thấy trái tim mình nóng bừng lên. Tôi vẫn nghĩ, chắc ngài cũng có chút thích tôi?

Thậm chí, sau khi biết chuyện của Shia và Thor, tôi còn thấy mình thật may mắn. Tôi tự nói với bản thân, người mình thích, là một người rất hiền lành, rất tuyệt vời...

Vì sao bây giờ lại buồn như thế?

“Lando... ngài đang ở đâu...” Tôi cố gắng đứng thẳng dậy, không cho bản thân ngã vào người hắn, ánh mắt dần trở nên mơ hồ: “Lando...”.

12. Quyển 1 - Chương 12: Say Mèm Sau Dạ Tiệc

Nửa tỉnh nửa say, tôi cảm thấy mình bị người nào đó dìu đi, trong miệng mơ hồ lẩm bẩm mấy câu, nhưng ngay cả bản thân cũng chẳng nhớ được mình đã nói gì. Chuyện gì xảy ra tiếp đó, tôi hoàn toàn không hay không biết.

Sau đó, tôi mơ một giấc mơ.

Trong mơ, một chàng trai với mái tóc đen, cưỡi trần, xoay lưng về phía tôi, đang dùng vải băng bó vết thương. Tôi không rõ đây là đâu, nhưng tôi biết mình đang ngồi trên giường, còn hắn ngồi cạnh giường. Tôi liên tục nói: “Để em làm cho”, nhưng hắn chẳng thèm để ý. Tôi nhào tới, ôm lấy hắn từ đằng sau, nhẹ nhàng cọ tới cọ lui trên tấm lưng trần rắn chắc. Thế mà hắn chỉ lạnh lùng nói một câu: “Đừng cọ nữa, nếu chảy máu, em đi mà chịu trách nhiệm”. Ai ngờ, tôi chẳng biết sợ là gì, ngược lại còn hết sức vui vẻ, cao giọng nói: “Được, em chịu trách nhiệm, chuyện gì của chàng em cũng cam tâm chịu hết”. Hắn vẫn chẳng thèm để ý tới tôi, tiếp tục băng bó, động tác nhanh hơn rất nhiều.

Sau khi đã xử lý xong vết thương, hắn đột ngột quay người lại, dùng một tay vòng qua eo tôi, ôm tôi vào lòng. Tuy cảnh trong mộng hư vô mờ ảo, nhưng hơi nóng cùng cảm giác nơi bàn tay hắn rất thật. Tay hắn rất lớn, hắn chỉ cần dùng một tay cũng gần như có thể ôm trọn vòng eo tôi. Tôi ngã vào ngực hắn, nhẹ

nhàng mân mê tấm băng trắng toát, nhẹ giọng nói: “Xin lỗi”. Hấn nói: “Lần sau nếu em còn chạy lung tung một mình, có chuyện gì ta cũng mặc”. Tôi nhin không được mà cười khẽ, vén tóc ra sau tai, nhào tới hôn hấn đến say mê.

Tôi không biết hấn là ai.

Nhưng tôi biết, tôi rất yêu hấn. Chỉ ít thì trong giấc mơ ấy, tôi và hấn rất yêu nhau.

Nhưng sau khi tôi tỉnh lại, thứ cảm giác ấy đã biến mất không còn tung tích.

Hơi hé mắt, tôi lại nghĩ đến nét cười dịu dàng bên khóe miệng của Lando, còn cả giọng nói hơi trầm, rất đỗi êm tai của ngài, trong lòng tôi lại dấy lên một cơn khó chịu.

Ngay sau đó, tôi chợt phát hiện thân thể mình có điểm lạ.

Từ trước tới giờ, tôi vẫn có thói quen không mặc gì mà đi ngủ, cũng thích dùng tấm chăn dày bao trọn lấy cơ thể trần trụi của mình, sau đó, trong thứ cảm giác mềm mại ấy, tôi sẽ chìm dần vào mộng đẹp... Thế nhưng, hiện giờ, thứ cực kỳ ảm áp đang kè sát vào da thịt tôi kia, là một thân thể... không phải vóc người mềm mại của con gái, càng không phải là cái chăn bông.

Tôi mở choàng mắt, xung quanh tối đen như mực. Rèm cửa sổ chưa được kéo lại, có thể nhìn thấy sân thượng bên ngoài cửa, phía trên sân thượng là bầu trời đêm lấp lánh những vì tinh tú. Nhờ ánh sáng của những vì sao le lói vào phòng, tôi nhìn thấy rất rõ thứ mà mình đang nằm lên.

Là một người!

Là một gã trai có gương mặt nhìn nghiêng tuyệt đẹp.

Lông mi của hấn vừa dày lại vừa dài, chóp mũi cao thẳng vô cùng thanh tú, để lại một mảng bóng mờ mờ trên gương mặt. Mái tóc ngắn xoa tung trên gối, khoe ra sắc đỏ hoa hồng vô cùng lấp lánh trong bóng đêm.

Tôi thở dốc vì kinh ngạc, lui lại phía sau một chút, nhưng không tài nào nhúc nhích được. Hấn đang ôm chặt lấy tôi, không để lại chút khoảng trống nào. Giây giụa một hồi cũng không làm gì được, tôi hết cách, đưa tay xuống sờ thử, sau đó phát hiện một sự thật vô cùng khủng khiếp...

Tôi đang nằm trên người hấn.

Hơn nữa, cả hai chúng tôi... đều không mảnh vải che thân.

Nửa tiếng sau, tiếng kêu ầm ĩ của tôi cuối cùng cũng đánh thức hấn. Hấn mơ mơ màng màng đưa tay lên vò tóc, đốt ngọn đèn đặt ở đầu giường lên, nhìn tôi bằng đôi mắt còn nhập nhèm ngái ngủ: “... Làm sao thế?”.

Cuối cùng cũng có chút sức lực để giãy ra, tôi túm vội lấy chăn, quấn quanh người. Có điều, chẳng thể nào khổng chế được tâm trạng vừa phức tạp vừa tuyệt vọng đang từng đợt dâng lên trong lòng, tôi cất cao giọng hỏi: “Vì sao tôi lại ở đây? Không, đây là đâu?”.

“Gọi ta dậy chỉ vì cái này thôi sao?” Loki híp mắt nhìn tôi, làn da trắng ửng hiện dưới ánh đèn, mềm mịn tựa như đồ sứ: “Hôm trước em uống say bí tỉ, xong rồi nhào vào người ta, trùng hợp là ta cũng uống hơi nhiều, lại nghe hai cô nàng kia cãi nhau mà ong hết đầu, thế nên ta về nhà”.

“Đây là nhà anh?”

“Ừ, đúng thế”, Loki vừa nói, vừa giơ tay tắt đèn, tiếp tục ngủ.

“Anh đứng lên cho tôi!”

Loki lại thấp đèn, nhưng hơn nửa cái đầu vẫn đang vùi vào trong chiếc gối êm ái: “Ừm... còn chuyện gì nữa?”.

“Anh... Anh... Anh đã làm gì tôi rồi?”

“Làm gì em...” Loki trừng mắt lên, nhưng rốt cuộc cũng không mở mắt ra được bao lâu, lại từ từ nhắm vào: “Chúng ta làm rồi”.

Câu cuối cùng của hấn như sấm sét bổ thẳng vào đầu tôi.

Một lúc lâu sau, tôi còn hóa đá ở trên giường, chết lặng nhìn hấn.

“Ena, đừng buồn.” Loki từ từ nhắm hai mắt, nhưng khoe miệng lại nhếch lên, dáng cười ngọt ngào mà biếng nhác: “Ta rất thích cơ thể của em, cực kỳ mềm mại, vô cùng gợi cảm... Hơn nữa, rất nhiệt tình nóng bỏng, chúng ta còn làm mấy lần kia”.

Hấn vừa nói xong câu cuối, đã bị tôi cho một cái tát nỏ đom đóm mắt. Tôi nắm chặt bàn tay hơi rát, xấu hổ và giận dữ đến độ toàn thân phát run: “Anh... anh...”.

Lần này hấn đã tỉnh hoàn toàn, chậm rãi ngồi dậy, dùng mu bàn tay xoa má, nghiêng đầu cười: “Em muốn nói ta lợi dụng lúc em không tỉnh táo làm trò xằng bậy chứ gì? Thế nhưng, em cứ luôn miệng kêu tên ta, vừa ôm vừa đòi hôn, em chủ động thế, sao lại bảo là lỗi của ta?”.

“Người tôi gọi là Lando!”

“Ta chính là Lando, chẳng qua là ta đổi một cái tên thôi.” Loki xuống giường, tôi lập tức quay mặt đi. Hấn mặc quần, rót ít rượu vang vào chiếc ly để cao, uống một ngụm: “Chẳng phải em đã vui suốt mấy ngày trời khi biết ta lên hôn em sao? Giờ chúng ta lại có mối quan hệ thân mật như thế này, em phải vui mới đúng chứ?”.

Trên sân thượng, ánh sáng mờ mờ, những nhánh dây leo màu tím rủ xuống, quấn quanh cột La Mã. Loki ngồi tựa vào tấm nệm ghế sofa, ánh sáng màu bạc bao bọc từng đường cong cơ thể đầy nét quyến rũ của nam giới.

Lúc này, tôi chẳng muốn nói thêm gì, rúc sâu hơn vào trong chăn, cong lưng, dùng chăn quấn chặt cơ thể mình từ đầu đến chân.

Đây mới là giấc mơ đáng sợ nhất năm nay. Mau tỉnh táo đi, Ena, mau mau tỉnh táo đi. Sau khi tỉnh rồi, tôi có thể đoạt lại lần đầu tiên của mình từ tay gã đàn ông xằng bậy kia.

Một đêm trôi qua.

Mộng không tỉnh, tôi cũng chẳng thể đoạt lại lần đầu tiên của mình, thậm chí vì quá buồn phiền mà tinh thần suy sụp. Tôi mang theo đôi mắt thâm quầng đi ra khỏi phòng Loki, cực kỳ đau đớn nhận ra rằng, tất cả mọi người đều đã biết chuyện này.

Không chỉ như thế, sự thức tỉnh của Loki còn khiến cả chín thế giới một phen chấn động, ngay cả Thần tộc Aesir cũng thế. Trang đầu tiên của những tờ báo lớn đều in tấm hình Loki sống lại giữa biển lửa ngút trời, còn thêm cả những lời suy đoán khó mà tưởng tượng nổi của mấy chuyên gia. Nghe đâu, dân chúng tộc Aesir là những người phản ứng mạnh mẽ nhất, nhưng phía chủ thần thì lại không có chút động tĩnh nào.

Tôi đi khỏi nơi ở của Loki, chạm mặt Shia ngay trong hoàng cung Hoenir. Shia nói là đã nghe được tin, nên đặc biệt tới dịu tôi về. Tôi xua tay bảo: “Không sao, tớ ổn”. Nhưng cô nàng nhìn tôi bằng ánh mắt nghi ngờ, sống chết cũng không tin, còn gí sát mũi vào người tôi, ngửi trái ngửi phải, sau đó nở một nụ cười khiến tôi nổi hết da gà: “Cảm giác thế nào?”.

“Vẫn ổn, có chút đau đầu.”

“Nghe nói sau khi chủ thần thức tỉnh, sức lực sẽ mạnh mẽ hơn trước rất nhiều. Trước khi thức tỉnh, Loki đã lợi hại như thế, sau khi thức tỉnh chắc chắn hấn mạnh khỏi bàn. Nếu đã thế thì ở tất cả các phương diện đều phải sung mãn hơn chứ.”

“Ồ, chắc vậy.” Hấn có sung mãn hay không thì liên quan quái gì đến tôi? Cái đó liên quan đến số phận của bộ tộc, tôi không can thiệp được. Huống hồ, sau này tôi cũng không định có bất kỳ quan hệ gì với hấn nữa.

“Chắc vậy? Cậu đừng xấu hổ nữa! Nói rõ một chút xem nào...”

“Tớ không biết.”

“Hấn ta thực sự mạnh mẽ như người ta đồn hả?” Shia chớp chớp mắt, chăm chú hỏi tôi, còn xấu tính dùng cùi chỏ huých tôi vài cái.

“Có lẽ thế.”

Shia khẽ hét lên, còn nhào tới ôm chầm lấy vai tôi: “Ena đáng thương của tớ, lần đầu tiên đã gặp phải một gã như thế, hẳn có dịu dàng không? Không làm cậu bị thương đấy chứ?”.

“Dịu dàng?”, khóe miệng tôi giật giật: “Cậu nhìn vào đầu mà nói hẳn dịu dàng?”.

Phản ứng của Shia lúc này còn dữ dội hơn. Tôi không đành lòng để cô nàng thất vọng, lại bổ sung thêm câu nữa: “Loki là một gã cực kỳ thô lỗ, hoàn toàn không biết tôn trọng phụ nữ...”. Nghĩ đến mấy câu hẳn nói, tôi lại không nhận được mà nghiêng răng kèn kẹt: “Nói tóm lại, cứ nghĩ đến hẳn là tớ lại thấy bức mình!”.

“Trời ạ, em yêu, chúng ta đổi đi. Tớ lại thấy Teese quá điềm đậm, không cho tớ được tí xíu cảm giác bị chinh phục nào cả...”

Tôi vốn định nói, Loki là gã không biết tôn trọng phụ nữ, chưa được người ta cho phép đã dám làm chuyện động trời như thế... Nếu Shia mà biết tôi và Loki đã xảy ra chuyện gì, chắc chắn tôi sẽ bị cô nàng khinh bỉ cho tới chết.

“Được rồi, nhìn bộ dạng hẳn cũng không phải là người quá dịu dàng... Bây giờ cậu còn đi được không?” Cô nàng đỡ lấy cánh tay tôi.

“Tớ hơi đau đầu chút thôi, không sao đâu.”

“Đừng có nói bướng, cậu không thấy trên người có chỗ nào khó chịu sao?”

“Không.”

“Đùa gì thế... Chẳng phải cậu nói với tớ là chưa từng thân mật với đàn ông sao?”

“Không có thật mà.”

“Thế bây giờ bên dưới không thấy đau à?”

“Chỗ nào?”, tôi nghiêng đầu nhìn cô nàng, lại nhìn xuống chân mình: “Có đau gì đâu”.

Shia hung hăng gõ đầu tôi, liếc tôi một cái sắc lẹm: “Cậu không cần giả ngu với tớ. Chuyện cậu về phòng cùng với hẳn đã được truyền khắp hoàng cung rồi, có giấu cũng bằng thừa”.

“Cái gì? Mọi người đều biết cả rồi??”, tôi che mặt: “Sau này tớ phải sống thế nào đây... Hu hu, tớ không muốn sống nữa...”.

“Bây giờ không phải là lúc nói muốn sống hay muốn chết, về nhà nghỉ ngơi đi. Tớ phục cậu thật đấy, đứng vững thế kia, chân không thấy mỏi à?”

“Có mỏi gì đâu.”

Shia dừng bước, chăm chú nhìn tôi: “Ena, cậu với hẳn làm chuyện đó thật rồi à?”

Tôi che mặt: “... Ừ”.

“Vậy sao cậu không có tí cảm giác nào thế?”

“Sao lại không có cảm giác, tớ cảm thấy rất khó chịu. Nói thế nào thì cũng phải làm chuyện đó với người mình thích chứ, tớ thì lại lơ nga lơ ngơ mà mất luôn ‘lần đầu’... Lúc ngủ dậy còn chẳng biết đã xảy ra chuyện này...”

Kế tiếp là khoảng thời gian im lặng dài thật dài. Shia dùng đôi mắt xanh lam sắc sảo, hung hăng nhìn tôi: “Em yêu, em chắc chắn là Loki không có vấn đề ở ‘chỗ đó’ đấy chứ...”.

Lúc này, một giọng nói vang lên từ phía sau, chặn ngang câu nói của cô nàng: “... Đủ rồi!”.

Tôi và Shia cùng quay đầu lại. Cái người đang đứng phía sau chúng tôi, chính là Loki, mặc áo tắm dựa người vào tường, tóc còn hơi ướt: “Các cô nói nhỏ tiếng chút có được không, tốt xấu gì cũng đang đứng dưới phòng ta. Shia, cô về trước đi, ta có việc muốn nói riêng với Ena”.

“A, được.” Từ sau khi Shia giành được công việc về, không bao giờ thấy cô nàng gọi Loki là tên khốn nạn nữa. Cô nàng vỗ vỗ vai tôi, sau đó đi thẳng về nhà.

Tôi đương nhiên cũng đi theo Shia, nhưng mới được hai bước, Loki đã túm vai tôi lại, đẩy người tôi vào tường: “Em...”, hắn suy nghĩ trong chốc lát, sau đó nói: “Hôm qua là lần đầu của em?”.

Tôi nhìn hắn bằng ánh mắt hung dữ nhất của mình, một câu cũng không thèm nói. Vốn tưởng Loki sẽ cố ép tôi nói cho bằng được, nhưng cuối cùng, hắn chỉ nhẹ nhàng cản bờ môi dưới, khoe mắt khê cong: “Nói cho ta biết, hôm qua có phải lần đầu của em không?”.

Ánh mắt tôi đã lộ ra tia sáng dữ dần. Nhưng Loki nhất quyết không bỏ cuộc, ghé sát môi vào tai tôi, nói giọng ngập tràn mê hoặc cứ lên xuống trầm bổng: “Nana, nói cho ta biết... Ta là người đàn ông đầu tiên của em sao?”. Nói xong, hắn nhẹ nhàng liếm quanh vành tai tôi. Điều quái lạ là... máu trong người tôi cứ như vọt hết lên đỉnh đầu, toàn thân nóng bừng.

“Đúng đúng đúng, đúng thế.” Bởi vì tim đập nhanh quá, tôi có chút không chịu được, cố sức đẩy hắn ra.

Hắn cũng không sán lại gần nữa, chỉ nghiêm túc nói: “Quan hệ của chúng ta đã như thế, nếu để người ngoài hiểu lầm chúng ta ‘gặp dịp gặp vui’, chắc chắn sẽ ảnh hưởng không tốt đến danh dự của cả hai”.

“Anh có danh dự gì mà nói?”

“Ừ, trong chuyện này em bị ảnh hưởng nhiều nhất, không thể để như thế được.” Hắn im lặng một lúc, rồi đột ngột nở nụ cười: “Chi bằng, cứ tuyên bố với bên ngoài là chúng ta sẽ đính hôn đi”.

“Không, anh nghĩ cách khác để tránh điều tiếng đi.”

“Em yên tâm, sau khi đính hôn ta sẽ không chạm vào em nữa đâu. Tộc Aesir đã đợi ta sống dậy lâu lắm rồi, mấy năm nay, sở dĩ bọn chúng chèn ép chúng ta như thế, cũng là vì muốn ép ta ra mặt. Em cũng sắp ra chiến trường rồi, nếu không có lý do là đã đính hôn, ta cũng khó mà đem em theo được.”

“Nói vậy... Anh rõ ràng biết nếu bản thân không xuất hiện thì bọn chúng sẽ giết càng nhiều người của chúng ta, vậy mà anh còn nhịn được sao?”

“Ta muốn thức tỉnh sớm thì cũng chỉ có thể sớm được một, hai tiếng đồng hồ thôi. Dù sao, chúng ta cũng không biết Odin sẽ sống lại ở chỗ nào.”

“Odin? Nếu như Odin thực sự sống lại, chắc chắn chiến tranh sẽ lập tức kết thúc.”

“Không có chuyện đó đâu. Odin cũng chỉ là một chủ thần bình thường, chẳng qua hắn là người thống lĩnh chúng thần, người ta cứ thích thần thánh hóa hắn lên mà thôi.”

“Vậy chẳng lẽ người của cả chín thế giới này đều thần thánh hóa ngài ấy sao?”

Loki muốn nói lại thôi, cuối cùng khê thở dài, mỉm cười: “Đừng tiếp tục chủ đề này nữa. Nói tóm lại, ta sẽ báo cho em biết ngày đính hôn sau. Nhưng đính hôn thì đính hôn, ta và em sẽ chẳng có quan hệ gì cả, chúng ta không được can thiệp vào chuyện của đối phương, cũng đừng qua lại”.

Hắn bay thẳng về phòng, chẳng thèm cho tôi cơ hội trả lời.

Ai muốn đính hôn với anh chứ? Tôi ghét nhất hạng người lúc nào cũng tự cho mình là đúng.

Tôi ôm một bụng lửa giận lao về nhà, vừa vào cửa đã thấy Shia ngồi chồm hổm trên sofa, trông mặt là biết cô nàng đang có tâm sự nặng nề rồi. Tôi hỏi Shia có chuyện gì, cô nàng chỉ lắc đầu nói rằng công việc mới nhận rất khó khăn, tuy những nguyên lý của luyện kim thuật đều đã được các tiền bối đi trước tổng kết lại hết rồi, nhưng đối với Shia mà nói, đó vẫn là chuyện khó có thể tiến hành, hơn nữa lại là chuyện cô nàng không sao bắt tay vào làm được.

Đó chính là luyện kim thuật dùng để tái tạo chủ thần mà cô từng nói trước đây. Bọn họ muốn tái tạo vị chủ thần đã tan biến. Chỉ là, có một chuyện tôi nghĩ mãi không ra, rõ ràng Loki đã thức tỉnh, bây giờ cả bộ lạc đều đang tràn trề hy vọng, vì sao bọn họ không chuẩn bị khí giới, lại bận rộn chú ý đầu vào một vị chủ thần mà xác suất tái tạo thành công vẫn còn chưa biết? Shia nói bản thân không rõ lắm, cũng chỉ là người làm công mà thôi.

Tiệc sinh nhật của Loki đã mang đến cho Vanaheim một cơn chấn động kinh người, mãi tới vài ngày sau mới dần bình yên trở lại. Tôi vẫn tiếp tục sống như thường lệ, sáng sáng cùng Shia cười Dodo tới hoàng

cung Hoenir học tập, buổi chiều lại đi bộ tới phố Idun làm thêm, buổi tối thì cười trên con cự kinh khổng lồ, tung tăng về nhà giữa những tầng mây lấp lánh ánh sao. Cuộc sống rất đa dạng, phong phú, có điều, còn kèm thêm cả mấy lời đồn thổi sau dạ tiệc động trời kia nữa.

Có người nói, lời đồn thổi ấy hả, sau hai mươi tám ngày nhất định sẽ không ai nhắc tới nữa. Nhưng đúng vào lúc tôi đã chuẩn bị tinh thần sẵn sàng ném mặt nằm gai, chinh chiến với tin đồn thì Loki xuất hiện.

Thực ra hẳn cũng không làm gì quá đáng, chỉ là mỗi buổi trưa tối mời tôi đi ăn, buổi chiều thì đưa tôi về tận cửa. Tôi không muốn cười con rỗng “Đàn ông nhiệt huyết của hẳn” (hắn với Shia đều thích đặt cho rỗng mấy cái tên biến thái chết đi được), hẳn liền sẵn sàng cười cự kinh với tôi. Mỗi khi màn đêm phủ xuống vương đô, gió đêm nhẹ thổi, hẳn ngồi bên tôi, mái tóc đỏ bay bay trong gió, ánh mắt dịu dàng. Hình ảnh này kể ra thì cũng hấp dẫn ánh mắt người ta lắm, chỉ là xung quanh có vài cặp mắt to như chuông đồng cứ nhìn chằm chằm chúng tôi khiến tôi rợn người.

Thực sự tôi rất muốn hỏi Loki: “Chẳng phải anh nói chúng ta không có quan hệ gì sao?”. Nhưng những khi đối diện với ánh nhìn của hẳn, tôi lại nhớ tới khi xưa, mình đã rung động vì Lando đến thế nào. Huống hồ, hẳn cứ xuất hiện một cái là những người xung quanh sẽ tự động rút lui ngay lập tức, Fulla trước khi chạy mất còn hay hét thêm một câu: “Nếu yêu ngài thì tới luôn đi chị Ena ơi”... Về cơ bản, tôi làm gì có cơ hội nói “Không”.

Vào một đêm, tôi mơ một cơn ác mộng. Trong mộng, Shia cố sức nghiền nát tôi thành phần, sau đó vứt vào ống nghiệm, lắc lắc một hồi, cuối cùng thì ống nghiệm nổ tung. Tôi biết, nguyên nhân dẫn tới giấc mộng này là do hôm trước, cô nàng làm thí nghiệm trong nhà, khiến khói bay mù mịt. Sau khi tỉnh dậy, tôi cố gắng kiềm chế khát vọng muốn đánh cho cô nàng một trận nên thân, nhưng khi cầm lấy tờ báo ở đầu giường lên, lật mấy trang, thấy góc dưới cùng bên phải có một dòng tin nho nhỏ: Thần tộc Aesir bắt ngờ tập kích làng Jill”.

Nhưng tin như thế mấy năm qua ngày nào cũng thấy trên mặt báo, nhưng từ khi Loki thức tỉnh, tin ấy đã giảm đi nhiều, có điều, cũng không hoàn toàn biến mất hẳn được.

Thế nhưng, trên báo viết là “Làng Jill”.

Đó là mảnh đất đã nuôi tôi khôn lớn.

Bao nhiêu năm qua, đó vẫn là một ngôi làng hoang vắng, sao tự nhiên lại...

Tôi ôm theo tâm trạng lo lắng bất an, tham dự buổi học sáng. Về đến nhà, tôi vội gom tất cả đoạn kiếm ma pháp dùng để ném, cùng với dao găm, nhét vào đầy túi, khoác trên lưng, mượn Dodo của Shia, nói có việc phải về quê một chuyến, sau đó liền bay khỏi vương đô.

Làng Jill cách vương đô không xa, vì cười rỗng nên tốc độ nhanh hơn rất nhiều. Nhưng lúc đặt chân đến đó, tôi cứ có cảm giác như đã qua được mấy ngày rồi. Lơ lửng bên trên làng Jill, nhìn đám rơm rạ vương vãi trong làng, những cánh đồng hoang bao bọc bên ngoài, còn cả những dãy núi trùng trùng tít tắp ngoài xa, trong mắt tôi như lại nổi lên từng đám mây mù dày đặc... Tôi nhớ chị...

“Nana, bây giờ chúng ta phải cố gắng làm việc, sau này kiếm được nhiều tiền, sẽ đưa cả gia đình đến vương đô, trải qua những ngày tháng bình an giàu có.” Chị đã từng nói với tôi như thế.

Tôi cố gắng đè chặt cảm giác bi thương và phần nộ xuống tận đáy lòng, sau đó điều khiển để Dodo nhẹ nhàng bay thấp xuống, bay qua một nông trại.

Cuối cùng, ở cạnh một nông trại có ánh đèn leo lắt, xuất hiện hai bóng người trải dài trên nền đất khô vàng, người đang đứng cầm một cây búa cực lớn, đập mạnh vào thân thể kẻ đang quỳ.

“Nói mau! Nàng đã đi đâu rồi?” Lời vừa dứt, một búa khác lại nện xuống, người quỳ trên mặt đất đã bắt đầu kêu rên thảm thiết.

“Ena đi đâu rồi? Nói mau!”

13. Quyển 1 - Chương 13: Lễ Vật Đỉnh Hôn Của Loki

“Khụ khụ... Tôi thực sự không biết... Khụ...”, người kia bị thương rất nặng, ho khan vài tiếng: “Hơn hai mươi năm trước con bé đã đi khỏi đây rồi, trước khi đi nó chỉ nói là sẽ tới Helheim. Tối giờ vẫn chưa thấy trở về, khụ khụ...”.

Tôi nhận ra giọng nói này. Là ông trưởng thôn già, người vẫn chăm sóc tôi từ nhỏ tới lớn.

Trong hậu viện của trang trại, mấy con thú cưỡi đang bay qua bay lại: một con cốt phượng[1], ba con cốt báo[2], và một con băng long[3] đuôi dài.

[1] Bộ xương phượng hoàng.

[2] Bộ xương báo.

[3] Rồng băng.

Hồi nhỏ, tôi từng nhìn thấy một con cốt phượng, chính là bộ xương phượng hoàng được nuôi bởi gã Thần tộc Aesir đã giết chị tôi. Những con thú cưỡi này, chỉ dành riêng cho mục sư và các học giả. Còn cốt báo, chúng có hai hốc mắt đen như mực, móng vuốt và răng nanh trắng ớn, năng lực chiến đấu vô cùng mạnh mẽ.

Con băng long đuôi dài thì cả người phủ một màu lam lạnh lạnh, chân sau cực phát triển, sở trường là trèo đèo lội suối, chịu lạnh tốt, nhưng vô cùng sợ nóng. Ở những vùng đất băng giá quanh năm, chúng có thể đóng vai tắc kè hoa cực kỳ hoàn hảo, hòa làm một với băng tuyết xung quanh, khiến kẻ thù không thể phát hiện. Nó xuất hiện ở đây, chứng tỏ trước khi tới Vanaheim, bọn chúng đã đi xuyên qua Helheim...

Quả nhiên, lúc này, trong đám người có một tên nói: “Hắn đang nói dối, giết hắn đi”.

Là Thor.

Gã to con kia đã bắt đầu giơ cao cây búa, tôi thở dốc vì quá kinh ngạc, lập tức rút cây búa nhỏ giấu bên hông ra, ném về phía bọn chúng. Cây búa lớn tuột ra khỏi tay kẻ ấy, khi cây búa nhỏ của tôi đập trúng bức tường vang lên từng tiếng nổ chát chúa, cả trang trại bỗng sụp đổ trong nháy mắt. Tôi lao tới, túm lấy tay trưởng thôn, liều mạng chạy ra ngoài.

“Ai?” Giọng nói của Thor vang lên sau lưng chúng tôi, gã giơ búa ban nãy cũng đuổi theo: “Mau, mau tóm lấy chúng!”.

“Ena...” Trưởng thôn vô cùng kinh ngạc, nhỏ giọng nói: “Sao cháu lại ở đây?”.

“Bác đừng nói nữa, chạy mau.” Tôi ném tiếp một viên đạn ma pháp về phía sau, ngay sau đó, tiếng đá lở ầm ầm vang lên.

Chúng tôi tiếp tục chạy ra khỏi làng, nhưng tiếng bước chân phía sau càng lúc càng gần. Quả tim trong lồng ngực tôi như thể đã vọt lên cuống họng. Cứ tiếp tục thế này, tôi có thể đoán được chuyện gì sắp xảy ra... Sẽ có một luồng ma pháp túm chặt tôi từ phía sau, tôi sẽ chẳng thể nào nhúc nhích được, tôi hoặc trưởng thôn, một trong hai sẽ bị kiếm xuyên qua thân thể.

“Những người này tới tìm cháu, bác đừng đi ra.”

Đẩy trưởng thôn vào giữa một đồng rơm, tôi xoay người lại, đối mặt với đám Thần tộc đang lao tới.

Con mắt của hắn lóe ra ánh mắt màu xanh lá, thân hình hắn cao lớn, dù mặc quần áo, nhưng từng khối cơ bắp rắn chắc vẫn cuộn cuộn lộ rõ.

Đây là một gã chiến binh chết chóc.

Chỉ cần hắn không tới gần, tôi sẽ không sao. Tôi vừa lui ra sau, vừa rút một ống nghiệm chứa dung dịch màu vàng ra khỏi tay nải, ném vào dưới chân gã chiến binh kia. Ống nghiệm nổ tung, hai chân hắn lập tức không nhúc nhích được nữa, giống như đã sa chân vào đầm lầy. Giấy dựa thêm một lúc, hắn gần như ngã lún ra đất.

“Tao phải giết mày, giết mày...” Hắn vung hai tay, gào lên dữ tợn.

Thanh âm của hấn vang dội, khiến tôi thấy lạnh người. Tôi tiếp tục sờ soạn trong tay nải, căng thẳng tới độ chọc cả tay ra ngoài. Thế nhưng không sao, dung dịch “trói chặt” do Shia pha chế, ít nhất có thể duy trì được một phút đồng hồ. Tôi lại lấy một cây cung ngắn và mũi tên sấm sét ra, gài mũi tên lên cây cung, nhắm mắt lại, cố sức kéo, một chùm ánh sáng màu lam lao vun vút về phía hấn...

Tiếng thét của gã chiến binh chết chóc vang lên thê thảm.

Một lúc lâu sau, tôi mới dám mở mắt ra.

Gã chiến binh chết chóc nằm sóng soài trên mặt đất, máu tươi loang lổ. Tôi lập tức quay người nhìn trưởng thôn còn đang núp giữa đồng rơm, nhưng tôi chưa kịp nói gì, ba gã chiến binh khác cầm theo búa lớn đã xông tới.

Lần này tôi bình tĩnh hơn nhiều, nhanh chóng rút ra ba ống dung dịch “trói chặt”, ném về phía chúng, sau đó gài ba mũi tên lên cung, bắn.

Ba gã đó đồng loạt ngã lăn ra đất.

Nhất thời, tôi kích động đến độ không nói được câu nào. Kỳ thực, tôi đã không còn giống trước đây, thấy Thần tộc Aesir là chỉ biết cầm đầu chạy trốn; kỳ thực, tôi đã mạnh hơn bọn chúng rất nhiều. Tôi cũng không phải là người có thể dễ yên cho người ta bắt nạt mãi được.

Chỉ là, phía sau không biết còn có bao nhiêu gã đang mai phục. Tôi ngồi thụp xuống, kéo tay trưởng thôn, chuẩn bị tiếp tục chạy.

Thế nhưng, khi chúng tôi vừa mới đứng lên, gã chiến binh chết chóc tôi mới hạ ban này đã chống tay, từ từ đứng dậy. Dưới chân hấn có một quang sáng màu lam lạnh như băng đang xoay tròn lên phía trên. Mũi tên vốn phải cắm vào ngực hấn, nay đã bị những khối thịt đang liền lại với tốc độ chóng mặt đẩy ra ngoài.

Hấn vẫn đang bị trói.

Nhưng, không những thời gian sắp hết, ba gã chiến binh chết chóc sau lưng cũng lục tục đứng lên.

“Trên người một thần kim tượng có thể có bao nhiêu dung dịch luyện kim nhỉ?”, lúc này, một bóng đen bước tới gần, “Ta rất hiếu kỳ, tiểu thư Ena, phải chăng cô vốn là một luyện kim thuật sư, có thể vừa điều chế dung dịch, vừa giết địch như thường?”.

Thor khoanh tay trước ngực, chữ thập ngược trên cánh tay hấn nổi bật hẳn lên. Hấn cầm một quyển Thánh điển bóng tối, tấm áo choàng dài màu đen tung bay trong gió. Đứng giữa mấy gã lực lượng kia, hấn trông nhỏ gầy nhất. Còn tôi, tôi không có đường nào để lui.

Dung dịch tôi mang theo còn rất ít, không thể bì được với nguồn ma lực vô cùng vô tận của hấn.

“Lên hết cho ta! Bắt sống nàng!”, Thor lạnh lùng nói.

“Người không muốn ở chung với Sif nữa sao?”

“Đứng lại.”

Mấy gã chiến binh chết chóc dừng bước.

Song, gương mặt lạnh lùng của Thor không có một tia dao động. Hấn kiên quyết mở quyển Thánh điển bóng tối ra, giơ cao tay, quay mặt về phía mấy gã chiến binh giết chóc, niệm thần chú. Một đôi cánh màu đen ảo ảnh xuất hiện trên cao, lông chim lác đác rơi trên người mấy gã chiến binh. Rất nhanh, lại có thêm bóng của một tấm khiên màu tro nhạt bao trùm lên người chúng, rồi biến mất trong khoảnh khắc. Ngay sau đó, trên người bọn chúng lại xuất hiện một quang sáng màu bạc. Tiếp theo, trên cánh tay của những gã chiến binh giết chóc hiện lên những hình vẽ đan xen giữa hai màu vàng và đen... Những ma pháp bảo hộ liên tục gia tăng khiến tôi vừa kinh hãi vừa tuyệt vọng.

Cuối cùng, một ngọn lửa hùng hực hình bán cầu giáng xuống từ trời cao, nhắm thẳng vào mấy gã chiến binh giết chóc.

Bọn chúng gục ngã hoàn toàn.

“Ta nói này Thor, cái tính lằng nhằng như đàn bà ấy của ngươi bao giờ mới sửa được?”, giọng nói của Loki vọng xuống từ phía bầu trời.

Tôi, trưởng thôn và Thor, đồng loạt ngẩng đầu, nhìn thấy Loki đang cười kim dục long khổng lồ bay trên không trung. Đôi mắt hẹp dài của Thor hí lại thành một dải nhỏ: “Ngươi còn chưa chết?”, nói xong, nhoáng một cái, thân thể hắn đã xuất hiện giữa không trung.

“Không tận mắt nhìn thấy các ngươi chết, ta sao có thể an lòng mà nhắm mắt được?” Hai tay Loki nâng quả cầu lửa, luồng khí từ bên dưới cuộn cuộn bốc lên, vạt áo của hắn tung bay trong gió: “Cố ý dụ Ena tới đây, vì sợ ta sao?”.

“Ngươi đừng hoang tưởng”, Thor cười nhạt, “Ngươi dùng cầu lửa giết chết được mấy gã tiểu tốt mà đã thấy mình giỏi lắm rồi à?”.

“Biết nhiều ma pháp là lợi hại? Chẳng cái nào giết được ngươi.”

“Đúng là không thể giết người, có điều, ngươi cũng chẳng giết được ta.”

“Thế sao?” Nói xong, trong chớp mắt, Loki tung khối cầu lửa trong tay về phía trước, thân thể Thor ngay lập tức vọt đến ngay trước mặt Loki, nhưng vai hắn đã bị ngọn lửa làm bị thương. Hắn định tấn công Loki ở cự ly gần, nhưng Loki đột ngột dang tay, ngọn lửa lấy hắn làm tâm, nhanh chóng lan rộng ra bốn phía. Thor bị đánh văng ra hơn mười mét.

Trong chớp mắt đó, con mắt của Loki hóa thành màu đỏ, quần áo và mái tóc cũng như biến thành ngọn lửa rừng rực cháy, phần phật chuyển động không theo một quy luật nào cả.

Thor ôm ngực, ho khan mấy tiếng, sau đó cố gượng quỳ Thánh điển bóng tối lên, lẩm bẩm mấy câu thần chú, vết thương đã hồi phục chút ít. Thor lại niệm thần chú thêm một lần nữa, nhưng chưa chờ vết thương hoàn toàn biến mất, hai đường ánh sáng đỏ rực đã xoay tròn, lao thẳng tới và đập trúng ngực hắn.

“Ai nói trong tình huống một đấu một thì không thể giết được thần quan Bóng tối?”, Loki ôm lấy cần cổ của “Đàn ông nhiệt huyết”, nhìn Thor với ánh mắt ngây thơ như đứa trẻ: “Ngươi có thể sống tới tận bây giờ, chỉ vì lũ từng đấu với ngươi đều là rác rưởi mà thôi”. Tay trái và tay phải của Loki lần lượt tạo ra hai quả cầu lửa, ném về phía Thor. Thor thậm chí không còn thời gian để thở, chỉ có thể liên tục chữa trị vết thương cho chính bản thân mình.

Nhìn những quả cầu lửa liên tiếp lao về phía Thor, mặc dù đó là Thần tộc Aesir, tôi vẫn có chút không đành lòng. Khi Loki vẫn còn là Lando, ngài đã là ma đạo sư vang danh chín thế giới. Hôm nay Loki thức tỉnh, trở thành Hỏa thần, quyết đấu với Thor mà cứ như đứa bé đang đùa nghịch với mấy bình rượu. Đến giờ Thor còn chưa chết, cũng coi như là kỳ tích.

“Hôm nay gặp phải ngươi coi như ta xui xẻo”, Thor thở hổn hển: “Loki, chờ Odin thức tỉnh... Khụ khụ, ta xem ngươi còn đắc ý được đến khi nào”.

Trong nháy mắt, Thor di chuyển ra xa mười mét, chuẩn bị rút lui. Ai ngờ, ngọn lửa cứ như biết trước nơi hắn sẽ tới, lập tức bùng lên từ dưới lòng bàn chân hắn. Thor liền lùi về phía sau một bước, nhưng phía sau hắn lại bùng lên một ngọn lửa dữ dội hơn. Bên trái, bên phải, lửa đỏ dần dần phong tỏa mọi lối đi.

“Odin ấy hả?” Lúc này Loki đã rơi vào cơn thịnh nộ, hai mắt dường như đã biến thành hai ngọn lửa, trông đáng sợ vô cùng. “Nếu như hắn sống lại... Ha ha, ta sẽ khiến hắn chết đi lần nữa.” Lúc này, hai bàn tay Loki đan trước ngực, bắt đầu lẩm nhẩm một câu thần chú rất dài.

Xong rồi, Loki thực sự muốn giết Thor.

“Loki!” Tôi đứng dưới hét gọi, nhưng hắn xem như gió thoảng bên tai.

Dưới chân Loki đã bắt đầu lóe lên ánh sáng của ma pháp trận. Tôi lập tức bay lên cao, chắn phía trước Loki: “Không được giết hắn! Loki! Loki!... Nếu anh giết hắn, thì làm sao biết ai sai hắn tới đây?”.

Ánh lửa đỏ trong mắt Loki dần biến mất, trở lại màu đỏ tía: “... Ừ, đúng”. Nói xong, hắn ôm tôi, để tôi ngồi phía trước: “Thor, ai sai ngươi tới?”.

“Giết ta đi.”

“Người không chịu nói?” Loki búng tay, bức tường lửa vây quanh Thor thu hẹp lại, Thor kêu lên đau đớn, lại bắt đầu chữa vết thương. Loki hỏi: “Vẫn không nói?”

Thor im lặng.

Loki lại thu hẹp phạm vi bức tường lửa. Ai ngờ, kẻ có khuôn mặt nhả nhện như Thor lại là một gã rất quật cường, hấn cắn chặt môi, không kêu rên dù chỉ một tiếng.

“Thor, chắc người không biết. Gần đây ta với Sif đang bàn chuyện kết hôn”, tôi cao giọng nói.

“Cái gì?”, vẻ mặt Thor cực kỳ kinh ngạc.

“Nếu người không nói, khi về ta sẽ khích lệ nàng sớm lập gia đình. Nàng vốn rất nghe lời ta.”

“Là Shujin.”

“... Shujin? Vì sao?”

“Không biết. Ta chỉ phụng mệnh hành sự thôi”, Thor chần chờ một lúc, “Bởi vì sau khi trở về ta có nói với ngài, ở Vanaheim ta đã gặp...”.

“Thor, người có thể rút đi rồi”, Loki cắt ngang lời hắn, dỡ bỏ bức tường lửa xung quanh: “Ta cho người ba giây suy nghĩ. Một là tiếp tục nói kế hoạch của Shujin ra rồi chết cháy, hai là lập tức biến về Asgard. Một, hai”.

Thor biến mất.

“Loki!”, tôi vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ: “Sao anh lại để cho hắn chạy? Hắn đang định nói cho chúng ta kế hoạch của Shujin”.

“Hắn chỉ đang cố kéo dài thời gian thôi, nếu chờ thêm chút nữa, không chừng một đám tộc Aesir sẽ xông tới. Không ngờ bọn chúng rút quân đi rồi lại trở về, chúng ta phải đi nhanh thôi.” Nói xong, Loki điều khiển kim dực long xoay đầu lại, bay về hướng Vanaheim.

“Vừa rồi anh nói dối.” Tôi ngẩng đầu, nhìn Loki chằm chằm: “Anh có thể bỏ lỡ một cơ hội tốt để tàn sát tộc Aesir thế á? Hãy nói thật cho tôi biết”.

Loki im lặng trong chốc lát: “Chuyện chiến tranh, em biết càng ít càng tốt. Vừa nãy nếu không phải Shia nói cho ta biết em về đây thì em đã bị hắn bắt đi rồi”.

“Nói thế... Vì chuyện này nên mấy ngày nay anh mới kè kè theo tôi hả?”

“Đúng rồi, em cũng biết chuyện Shia chính là Sif?”

“Đừng có nói lảng sang chuyện khác”, tôi tin ánh mắt mình lúc này còn sắc hơn dao: “Không phải anh đang xấu hổ đấy chứ?”.

“Ta xấu hổ? Có thể sao?”

“Mặt đỏ hết lên rồi.”

“Đó là vì ta mới dùng Hỏa ma pháp.”

“Đừng có xấu hổ, quan tâm người khác là một đức tính rất tốt đẹp.”

“Ta không xấu hổ. Này, em đừng bỏ ngoài tai lời người khác nói thế chứ??”

“Tôi không bỏ ngoài tai lời anh nói, anh cũng không cần cất công giải thích cho tôi làm gì”, tôi khẽ mỉm cười, đột nhiên nhớ ra một chuyện: “Từ từ, anh mới nói cái gì? Shia là Sif thật á?”.

Loki nhìn tôi, cảm nín hoàn toàn.

Khả năng Shia là Sif cao đến hơn chín mươi phần trăm.

Loki nói, chủ thần và những Thần tộc bình thường mang đến cho người ta cảm giác rất khác nhau, hơn nữa, những chủ thần thần sống lại với vẻ ngoài không thay đổi mấy, trừ phi tuổi còn quá nhỏ hay đã quá già thì đều có sự thay đổi mà bất cứ sinh vật bình thường nào cũng có (những chủ thần thời viễn cổ được ăn trái

táo thanh xuân của Idun, thế nên mới không già đi). Mà Shia, bất luận là vẻ ngoài, tính cách hay cảm giác của người khác về cô ấy đều không khác mấy so với Sif trước đây, vậy nên, về cơ bản có thể khẳng định là cùng một người. Thế nhưng, Loki dằn đi dằn lại tôi là không được nói chuyện này cho Shia, nếu không, rất có khả năng cô nàng sẽ vì đức lang quân đang ở bên tộc Aesir mà tạo phản.

Sau khi nghe hắn nói thế, tôi suy nghĩ một lúc lâu, sau đó hỏi: “Anh có cảm giác thế với tôi không? Tôi trông có giống chủ thần nào không?”. Loki nói: “Có”. Tôi trong lòng có chút lằng lằng, hỏi: “Là ai thế?”. Hắn nói: “Trông em rất giống Ymir[4]” Tôi lại hỏi: “Ymir là ai?”. Hắn nói: “Là gã đồ tể chuyên phụ giúp Bragi với cô vợ Idun của hắn giết lợn”.

[4] Trong thần thoại Bắc u, Ymir là người đầu tiên của tộc Khổng lồ băng. Thuở ban sơ, trời đất chưa phân, thế giới vẫn là một không gian hỗn độn, chỉ có khe nứt Ginnugagap chia tách vùng đất băng giá Nifheim và vùng đất lửa Muspelheim, chính sự giao thoa giữa khí nóng và khí lạnh đã tạo ra Ymir.

Thế là từ lúc đó cho tới khi về nhà, tôi chẳng thêm để ý tới Loki nữa.

Sáng sớm hôm sau, tôi nhận được một bọc hàng. Trong bọc hàng đó có một cái hộp to và một cái hộp nhỏ.

Hộp to rất nặng, tôi mở ra nhìn thử thì thấy một quả cầu vàng tròn xoe, to cỡ quả bóng rổ. Quả cầu này được chế tác vô cùng tinh xảo: Không những bề mặt cực kỳ trơn nhẵn, bóng loáng, mà ngay cả một vết nứt cũng tìm không thấy. Tôi ôm lấy quả cầu, nhìn trái nhìn phải nhìn trên nhìn dưới, nhìn hơn hai chục phút vẫn không luận ra được nó là cái gì, chỉ biết một điều, nó lạnh lạnh, khi trời nóng nếu ôm trước ngực, chắc chắn khỏi cần quạt làm gì.

Bên trong hộp nhỏ có một chiếc nhẫn đính hồng ngọc. Dựa vào kinh nghiệm làm thợ rèn gần ba mươi năm của tôi, tôi có thể đoán, giá của cái nhẫn này, rẻ cũng phải tới tám con số.

Sau khi khẳng định chắc chắn là người đưa thư chuyển lộn đồ, tôi định bụng buổi chiều sẽ đem đồ đi trả, ai ngờ, trưa hôm đó Loki đã lù lù vác xác tới, ngồi xuống cạnh tôi, bắt đầu nói chuyện linh tinh dông dài.

Cái gã Loki này, tuy tính cách rất đáng khinh bỉ, nhưng sau một thời gian dài quan sát, tôi phát hiện ra một chuyện, hắn không phải kẻ nói nhiều, thậm chí có thể tìm ra vấn đề ngay cả khi giao lưu với người ta. Dưới con mắt của hắn, trừ phi là chuyện gì trọng đại, nếu không, phương pháp giao lưu với con trai là quyết đấu, phương pháp nói chuyện với con gái là lên giường. Đường như đó đều là những chuyện bất di bất dịch của hắn.

Chuyện kinh điển nhất chính là, năng lực làm việc của Loki rất tuyệt vời, nhưng khả năng tự lo cho bản thân thì thấp đến thê thảm. Nghe một cô hầu gái của hắn nói lại, đôi khi hắn nhốt mình trong phòng nghiên cứu bố cục và đội hình đánh trận trên chiến trường, bận rộn tới tận khuya, nếu không ai nhắc hắn ăn thì hắn sẽ không ăn, cứ bù đầu bù cổ đến lúc đói lả thì thôi. Lúc đói, hắn chẳng thèm hé răng nói với ai một tiếng nào. Thỉnh thoảng có người nhắc, hắn cũng chẳng thèm ăn, đến lúc làm xong hết việc rồi lại bắt đầu phàn nàn tại sao đám người hầu dám để hắn đói.

Nói chung, tính tình của hắn khiến người ta rất đau đầu, có điều, đám hầu gái lại thấy chịu đựng hắn là chuyện ngọt ngào hơn ăn mật.

Vậy mà sáng sớm hôm nay, khi tôi đang bình yên ngồi ăn bữa sáng, hắn đột ngột xuất hiện, hỏi tôi mấy câu chẳng hiểu ra làm sao, ví như hôm nay đi học thấy thế nào, có chỗ nào không hiểu không, ăn cơm có thấy ngon không, vân vân và vân vân.

Cuối cùng, tôi không nhịn được nữa, hỏi thẳng: “Anh có chuyện gì thì cứ nói”.

Loki ngẩn người một lúc, nói: “Em... Nhận được quà chưa?”.

“Quà đấy là anh gửi?”

“Ngoài bao hàng có viết tên ta, em không thấy à?”

“Có thấy, nhưng tưởng anh gửi nhầm địa chỉ.”

“Không nhầm, ta gửi cho em”, Loki đứng lên: “Ta đi trước, gặp sau nhé”.

Tôi còn chưa kịp hỏi hắn quả cầu kia là cái gì, tại sao hắn gửi đồng đồ này cho tôi, thì hắn đã đi mất hút.

Đúng lúc phải tham dự một tiết học Lý luận, tôi mang theo vẻ mặt in hằn dấu hỏi to đùng tới cung điện Học giả. Toàn bộ những người ngồi trong cung điện đều dùng ánh mắt cực kỳ kinh hãi nhìn tôi. Tôi cũng lấy ánh mắt y chang thế để nhìn lại. Mãi tới khi tôi ngồi xuống, Fulla mới lao tới bóp cổ tôi. Không sai, chính là bóp, lại còn hét lên đầy kích động: “Chị Ena, chị sắp dính hôn với Loki điện hạ rồi! Trời ơi, vị hôn thê của Hỏa thần!!”.

“Lão đại, sao đánh nhanh diệt gọn quá vậy, chẳng thèm nói cho chúng em một tiếng, chị đúng là hấp tấp quá.”

“Ena, cậu tiêu rồi, đêm trước còn nói với chị đây là không chịu nổi tính tình của Loki, thế mà đã dám âm thầm lén lút ước hẹn cả đời với người ta rồi...”

Tôi trừng mắt nhìn bọn họ: “Mấy người nói lung tung gì đó, ai dính hôn, tôi chỉ nhận được...”.

“Đừng cố biện hộ nữa chị Ena ơi, chị đang làm tổn thương trái tim yếu đuối của chúng em đấy”, Fulla rút tờ báo ra, chỉ vào tiêu đề, nói: “Sự thật rành rành ra thế, chị mà còn giấu nữa thì em chỉ có thể nói, em quá thất vọng về chị!”.

Một nữ chiêm bốc sư chạy lại gần, nhỏ giọng nói: “Ena, có phải điện hạ Loki rất lãng mạn, rất giỏi nói mấy lời ngon ngọt hay không?”.

Tôi nhìn tiêu đề bài báo: Hỏa thần Loki và thần kim tượng nổi tiếng Ena dính hôn. Phản ứng đầu tiên của tôi là: Mình trở thành thần kim tượng nổi tiếng từ lúc nào vậy kìa?

Tôi lắc đầu, ngồi dịch lên phía trước một chút: “Nghe giảng đi, tin đồn thất thiệt ấy mà”.

14. Quyển 1 - Chương 14: Thời Đại Của Modin

Sau đó, tôi muốn tìm Loki hỏi cho rõ ràng, kết quả, vài ngày cũng chẳng thấy bóng dáng hắc đầu. Lại thêm Shia nữa, cô nàng chọc tôi tức điên lên được. Lúc về tôi nói với cô nàng rằng mình không có ý định kết hôn, tự nhiên cô nàng nổi giận đùng đùng, bảo Loki tốt thế sao tôi còn chê. Tôi nói: “Tổ và hắc đầu chưa đủ hiểu nhau.” Cô nàng liếc nhìn tôi đầy khinh bỉ, “Cái gì cần làm cũng làm hết rồi, lại còn bảo chưa đủ hiểu”. Nói đến đây, tôi câm nín. Cô nàng thừa thế xông lên, “Cậu chưa bao giờ mở rộng lòng mình với người ta, đương nhiên là hiểu nhau chưa đủ rồi”.

Shia hình như cố ý chọc cho tôi tức điên lên hay sao, mà ngày nào cũng lôi Teese về nhà, ngồi ngay trước mặt tôi, hết ôm rồi lại hôn. Kể cả lúc cô nàng đang làm nhiệm vụ được bên trên giao phái, cũng không quên thưởng cho anh chàng một nụ hôn nồng nhiệt sau mỗi lần cho ra lò một lọ dung dịch.

Teese thì đương nhiên “thụ sủng ngược kinh[1]”. Có lẽ từ trước tới giờ, chưa khi nào hắc đầu được Shia đối xử nồng nhiệt như thế.

[1] Được yêu chiều mà vừa mừng vừa lo.

Mấy ngày sau, tôi mơ một giấc mơ.

Chính là chàng trai tóc đen lần nọ.

Nhưng lần này, gương mặt của hắc đầu có chút trẻ con hơn, đôi mắt cũng chưa đủ thâm thúy như lần đầu tôi thấy, dường như trong thoáng chốc hắc đầu đi mười tuổi vậy. Hắc đầu đứng trên một bậc thang rất cao, phía trên bậc thang là một tòa cung điện. Tôi chạy nhanh về phía hắc đầu, ôm lấy cánh tay, ra vẻ thần bí mà nói: “Em nói cho chàng một bí mật nha”.

“Ừ”, hắc đầu có chút không tập trung.

Tôi nhỏ giọng thì thầm: “Em thích chàng”.

“Ừ.”

“Phản ứng kiểu gì thế?”, tôi có chút bực mình: “Em nói là em thích chàng, chàng phải nói cái gì chứ?”.

“Hôn lễ của chúng ta tổ chức ở chỗ này nhé.”

Không biết có phải là vì bị hắn nói sang chuyện khác mà xấu hổ, hay là bực mình với tính cách không thẳng thắn của hắn, tôi hung hăng đâm vào tay hắn một cái, xoay người chạy đi.

Nhưng chưa được mấy bước, hắn đã ôm lấy tôi từ đằng sau, thở dài một hơi, nói: “Mẹ ta từng nói, khi một chàng trai thổ lộ lòng mình với một cô gái, cách tốt nhất, chính là tặng nàng một gia đình hoàn hảo và hạnh phúc suốt đời.”

Tôi nắm tay hắn, viền mắt ướt ướt.

“Xem ra lời mẹ ta nói không hoàn toàn đúng.” Tuy rằng, giọng hắn không tràn ngập sự mê hoặc và quyến rũ giống Loki, nhưng tiếng phát ra đều rất êm tai, điềm tĩnh, khoáng đạt, tựa như tiếng đàn violin.

“Nói đi nói lại thì vẫn là lỗi của em”, tôi xoay mặt ra chỗ khác, ôm chặt lấy hắn: “... Sau này sẽ không làm khó chàng nữa”.

Ngờ đâu vừa xoay đầu lại, đã bắt gặp một đôi mắt màu đỏ tím như đá quý. Chóp mũi của hắn trắng nõn, cực kì thanh tú, cọ nhẹ lên chóp mũi tôi, sau đó áo trên người tôi bị cởi. Hắn cúi đầu cắn dây áo lót của tôi, sau đó dần hạ xuống thấp hơn. Còn chưa kịp đẩy ra, đầu của hắn đã vùi vào ngực tôi.

“Không, không phải là chàng...”

Tôi thở gấp, cố đẩy hắn ra, nhưng một giây sau, cảm giác đau đớn tận tâm can nơi thân dưới đã hoàn toàn nhấn chìm tôi. Tôi ngửa đầu, giọng khàn khàn thoát ra từ cổ họng. Cảm giác gì thế này? Vì sao lại cảm thấy như có thứ gì đó xâm nhập vào cơ thể mình...

Hắn ngẩng đầu lên, khóe mắt đẹp hơi lóe lên ánh đỏ cũng dần trở nên cong vút: “Em là của ta, đừng mong trốn thoát thêm lần nữa”.

Tôi nắm lấy hai tay hắn, muốn đẩy hắn ra, nhưng cơ thể tôi bị ôm chặt cứng, không chịu nghe sai khiến của bản thân mà bị bắt đưa đẩy không ngừng. Khóe môi hắn khê cong lên, lộ nụ cười đắc ý và thỏa mãn. Thân thể trần trụi kia với những đường cong hoàn mỹ và đầy hấp dẫn bỗng như gông xiềng nặng trĩu, tàn khốc cướp đi tất cả tự do và hơi thở của tôi.

“Ena, em trốn không thoát đâu”, giọng nói của hắn lần lượt bên tai tôi.

“Không...”

Tôi cố sức đẩy, hất tung chăn trên người xuống đất.

Ngồi bật dậy, tôi ngơ ngác nhìn bốn phía, liên tục lắc đầu. Chỉ là một giấc mơ thôi, có điều... chân thực quá. Ngay cả trong mơ, tôi cũng cảm nhận được rõ ràng cơn đau đó. Loki dường như đang trừng phạt thể xác tôi, thế nhưng... sao phải cởi quần áo ra làm gì? Hơn nữa, cảm giác lúc đó không chỉ có đau đớn, còn có thêm cả... nhục nhã?

Thật kỳ lạ.

Tôi thở dài một hơi, mặc quần áo vào, tức tốc tới hoàng cung.

Cuối cùng, nội dung bài giảng đã tiến lên một trình độ mới. Lần này, đạo sư muốn chúng tôi phân đội để luyện tập thực chiến. Một tổ phân thành hai đội nhỏ, đấu với nhau. Trong tổ của chúng tôi, đội thứ nhất gồm đại ma đạo sư, luyện kim thuật sư, chiêm bốc sư; đội còn lại là thánh linh kỵ sĩ, đại tế ti và thần kim tượng.

Shia bị nhét vào đội khác. Đại tế ti của đội chúng tôi là một phụ nữ đã gần bảy mươi tuổi, thánh linh kỵ sĩ là một chàng trai tên Jie, tuổi đời còn rất trẻ. Vừa phân đội xong, Jie đã ngượng ngùng cười với tôi: “Chị Ena chắc đã quen phối hợp với ma đạo sư rồi, hy vọng sau này khi phối hợp em không tỏ ra quá kém cỏi”.

“Không có chuyện đó đâu. Chị thấy làm việc chung với kỵ sĩ an toàn hơn nhiều.”

Đây là lời thật lòng của tôi đấy. Nếu bạn phối hợp với một ma đạo sư ma lực dồi dào nhưng cơ thể mềm yếu, thần kim tượng không thành bia đỡ đạn thì cũng thành lính đánh giáp lá cà khi cần thiết, phải chế tạo tấm chắn, mũi tên ma pháp, cùng đủ các thể loại vũ khí trên trời dưới bể khác ngay tại chỗ, giúp ma đạo sư tiêu diệt tất cả những tên địch muốn tiếp cận tấn công. Mà nếu phối hợp với kị sĩ, chỉ cần nhẹ nhàng theo chân người ta, nhanh tay chế tác công cụ và chuẩn bị sẵn sàng ném vũ khí là được. Thế nên, thần kim tượng phối hợp với ma đạo sư, phần lớn đều là đàn ông.

“Thật sao? Em cũng thấy kị sĩ là nghề rất hợp với đàn ông”, Jie hình như rất mừng, “Thế nhưng chị Ena là hôn thê của Loki điện hạ. Đối với chị Ena, chắc ma đạo sư mới là nghề thích nhất đúng không?”.

“Ma đạo sư vẫn là ước mơ của chị, nhưng vì có quá nhiều hạn chế nên đành buông bỏ.” Vốn cũng không định giải thích gì thêm, nhưng chỉ trong nháy mắt, trong đầu tôi lại hiện lên giấc mơ vừa kinh khủng vừa nhục nhã kia, trái tim tôi cũng vô thức đập loạn lên: “Còn nữa, Loki điện hạ nói chị là vị hôn thê của ngài, chỉ vì chiến tranh thôi, chị với ngài ấy không phải tình nhân thật sự đâu”.

“Chị không thích ngài sao?”

“Giữa chị và ngài ấy... không giống như người ta nghĩ đâu.”

“Thật sao?”, Jie nắm chặt lấy tay tôi: “Chị Ena, chị yên tâm đi, sau này ra chiến trường em sẽ bảo vệ chị. Bảo vệ thần kim tượng là trách nhiệm và nghĩa vụ của kị sĩ mà”.

Tôi chỉ cười, hoàn thành bài luyện tập trong tâm trạng cực kỳ bất ổn.

Ngày hôm sau vẫn tiếp tục luyện tập thực chiến. Vừa mới chia đội xong, Loki - người đã mất tám mất tích vài ngày - lại xuất hiện. Hắn túm lấy tay tôi, lôi thẳng ra vườn hoa.

“Có người nói cho ta biết, em nói em với ta không có chút quan hệ nào cả, có đúng thế không?”

Trên gương mặt hắn không hề có nét cười đùa vui vẻ. Tôi băn khoăn lo lắng, suy nghĩ một lúc lâu mới trả lời: “Giữa chúng ta đúng là không có quan hệ gì mà”.

Loki im lặng nhìn tôi, một lúc lâu sau mới thản nhiên cười: “Ta biết rồi”.

Phản ứng của Loki rất bình thường, thế mà tôi lại cảm thấy hắn có chút không vui. Song, chỉ vài ngày sau, tôi biết mình lại lo lắng viên vông nữa rồi. Tuy Loki ít lời hơn trước, nhưng ngày nào hắn cũng rất đúng giờ đến đưa tôi về nhà, giữ đúng lời hứa trước đây, không can thiệp vào cuộc sống của đối phương. Tình trạng này, có lẽ vẫn sẽ duy trì tới lễ Đính hôn được tổ chức vào mùa đông.

Tuy luôn cảm thấy kỳ quặc, nhưng những gì học được trong hoàng cung và cả tốc độ tiến bộ của bản thân đã khiến tôi cảm thấy vô cùng thỏa mãn. Chỉ là, hình như Shia bị Loki lây bệnh hay sao ấy, ngày nào cũng sầu nẫu ủ ê, ngày càng ít nói.

Một ngày nọ, xưởng rèn bán được mười lăm thanh kiếm cùng một lúc, tâm trạng của tôi bay tạt lên mây. Trở về nhà, tôi thấy Shia đang ngồi ôm chân trên sô pha, tóc tai bù xù, trên tay còn cầm điều thuốc. Shia có thể coi là một con nghiện thuốc nặng, nếu không có gì cản trở, cô nàng có thể hút một hơi hơn ba mươi điều. Ai cũng biết hút thuốc sẽ ảnh hưởng đến nhan sắc, thế nên cô nàng phải dùng tới khả năng tự kiểm chế cực giỏi của bản thân để xua đi cơn nghiện.

Bởi thế, vừa nhìn thấy cảnh trước mắt là tôi biết ngay chắc chắn đã có chuyện gì rồi. Tôi lập tức vứt hết đồng hồ trên tay xuống, ngồi cạnh cô nàng: “Sao thế, Shia?”.

Shia nhìn ra ngoài cửa sổ, khóe mắt hoe đỏ: “Tớ thực sự không làm được”.

Câu trả lời rất đơn giản, nhưng tôi lập tức hiểu ngay. Đang nghĩ xem nên an ủi Shia thế nào thì cô nàng đã nói bằng thứ giọng khản đặc: “Anh ta là một tên ích kỷ. Vốn dĩ theo đuổi người khác với mục đích như thế, chắc chắn sẽ khiến đối phương bị tổn thương. Bây giờ, chỉ cần tớ soi gương thôi là lại bắt đầu nghĩ, anh ta chỉ thích gương mặt này của tớ thôi. Anh ta không hề thích tớ, không hề thích Shia!” Nói đến đây, Shia cắn chặt môi, gân xanh trên trán hơi hiện rõ.

Nhất thời trong lòng tôi vô cùng khó chịu, tôi rất muốn nói cho cô ấy biết, rất có khả năng cô ấy chính là Sif, là vợ của Thor... Nhưng, tôi hận Thần tộc Aesir, hận tất cả những gì có liên quan đến mảnh đất Asgard

kia. Nếu tôi nói ra điều đó, có phải Shia sẽ rời khỏi bộ tộc này, và tôi sẽ vĩnh viễn mất đi một người bạn?

“Shia, cậu quen hẳn ta đã được bao lâu đâu. Cậu cố chấp như thế, cũng chỉ vì chưa hiểu hết con người hẳn thôi. Vì sao không thử chú ý những người bên cạnh mình một chút xem? Ví dụ như Teese chẳng hạn, hẳn rất yêu cậu mà.”

“Hắn không yêu tớ đâu”, Shia rít một hơi thuốc, “Người như hẳn, làm gì có đứa con gái nào thèm chứ. Bây giờ tự nhiên có một cô gái vừa trẻ vừa đẹp đưa lên tận miệng, hẳn có thể từ chối sao?”

“Sao cậu lại nói hẳn như thế? Teese là một chàng trai tài giỏi, hẳn thích cậu, tớ nhìn ra điều đó.”

“Nếu hẳn tài giỏi như cậu nói, vì sao lại quần lầy tớ không buông? Đàn ông không đơn giản như cậu nghĩ đâu. Cậu đừng lo lắng thay tớ làm gì, tớ chưa thăm hại tới mức cần dựa vào một thằng đàn ông khác để vui bớt nỗi đau thất tình.”

“Shia...” Cậu là Sif, cậu chính là Sif... Tôi chẳng nói nên lời.

“Tớ sẽ quên Thor.” Shia vứt tàn thuốc xuống sàn, sau đó vỗ vai tôi: “Cậu rất may mắn. Cố mà giữ chặt lấy Loki”.

Đã tới cuối tuần. Để giúp Shia giải tỏa áp lực, chúng tôi quyết định tới phố Fjolgyn vui chơi một chuyến. Gần đây thời tiết nóng bức, tôi và Shia che chung một chiếc ô nhỏ màu hồng phấn, hớn hờ dạo qua những con đường chật ních người đi mua sắm.

Có lẽ sự kiểm chế của Shia đều dồn cả vào chuyện cai thuốc và cai đàn ông hết rồi, thế nên niềm khát khao mua sắm đã được đặt vào “trạng thái hoàn toàn nổ tung”. Cô nàng kéo tôi đi vào Thời đại Modin, đây chính là tòa thành bán những thứ đồ sang trọng, quý giá nhất của đất Vanaheim này. Nơi đây, có tới 90% hàng hóa được vận chuyển bằng đường hàng không từ cảng Modin tới, nói cách khác, 90% là hàng nhập khẩu.

Đây cũng chính là nguyên nhân khiến tôi rụng rời cả chân tay khi thấy chiếc nhẫn Loki tặng... Dòng chữ “Thời đại Modin” trên nắp hộp viền tơ vàng, cùng với dòng “Nguyên liệu Svartalfheim, gia công tại Asgard, chế tạo tại Alfheim” ở đáy hộp... Tuy địa điểm gia công là nơi tôi vô cùng căm ghét, nhưng tất cả những chi tiết trên đều nói lên rằng, cái nhẫn này tương đương một núi vàng.

Người ở Thời đại Modin giống như kim tự tháp, càng lên cao thì càng ít người. Tầng cao nhất chính là tầng năm, quanh năm hầu như đều trong tình trạng “vườn không nhà trống”, vậy nên những người bán hàng trên đó đều vô cùng buồn chán. Tầng một khá đông, nhưng phần lớn đều là những người có tuổi. Tôi và Shia đi vào đó ngó nghiêng một chút. Chắc chắn người ta sẽ nghĩ thầm: “Không biết lại là tình nhân của gã nhà giàu nào”, hoặc “Chắc lại là tiểu thư nhà giàu rồi”.

Dù tiền đều là do chúng tôi tự mình kiếm ra, nhưng đến lúc tiêu lại có chút ngượng ngùng. Shia đã đưa ra một quyết định vô cùng dũng cảm: “Chúng mình lên tầng cao nhất chơi đi”.

Cô nàng cũng thật đáng thương, mới lên tầng bốn đã bị người ta chặn lại.

Người đó chính là Teese.

“Anh chờ ở đây cả ngày, cuối cùng em cũng tới”, Teese rất hớn hờ, xông lên định ôm chầm lấy cô nàng.

Ai dè Shia dứt khoát tránh vòng tay hẳn, hỏi bằng giọng vô cùng hung hăng: “Ai nói cho anh biết tôi sẽ tới đây?”.

“Là Ena...”

Những thanh âm còn lại lập tức tiêu tan trong gió...

Bởi vì tôi đã xông thẳng lên tầng năm, ôm ngực thở dốc. Tôi thừa nhận mình rất sợ Shia sẽ phát điên lên. Mặc dù vậy, hôm trước khi nhìn thấy Teese đứng ở dưới nhà, thở dài ai oán cùng một lũ đàn ông khác, tôi lại không thể không đi an ủi hẳn, lại càng không thể chống đỡ được đôi mắt xanh lam to tròn đáng thương của người ta...

Đang muốn tìm chỗ nào đó ngồi điều hòa lại nhịp thở, đột nhiên nghe thấy một giọng nữ khàn khàn quen thuộc: “Bộ màu đỏ này thế nào?”.

“Ừ, vô cùng gợi cảm, rất hợp với em.”

Vừa nghe thấy giọng nói đó, không biết là do có tật giật mình hay là sét đánh giữa trời quang, tôi lập tức bật dậy, trốn ra phía sau bức tường ở ngã rẽ. Sau đó, tôi len lén ló đầu ra, nhìn về phía phát ra tiếng nói...

Quả nhiên là Loki và Gullveig!

Gullveig mặc một bộ lễ phục trẻ ngực màu đỏ thẫm, đeo hoa tai bằng ngọc trai lấp lánh, trắng như tuyết, bên tay trái là chuỗi vòng tay kết bằng ngọc trai. Nàng đang chỉnh trang viền áo trước ngực, chải chuốt mái tóc xoăn màu bạc, vuốt ve lớp vải cao cấp hoàn toàn không có lấy một nếp nhăn, nhìn vào gương, hơi chu môi lên, híp mắt nhìn Loki trong gương: “Anh thấy cái này đẹp à? Bộ màu trắng trông cũng được lắm”.

“Cái màu trắng thì trông trẻ trung hơn, nhưng em đủ trẻ trung rồi, thế nên mặc màu đỏ sẽ đẹp hơn”, Loki chỉ thuận miệng nói, trong giọng nói không có ý khen ngợi gì nàng, thế mà lại khiến Gullveig vô cùng hớn hờ.

Gót giày của Gullveig cao đến độ gần như khiến nàng phải khập khiễng mà đi, không hiểu sao nàng lại có thể di chuyển rất nhẹ nhàng, đầu gối nhấc cao, mông cũng vô thức đẩy đưa, nhẹ nhàng bước tới bên quầy hàng, cầm theo bộ váy trắng áp vào người ngấm ngấm: “Nếu mặc cái này vào, sau đó nhuộm tóc thành màu vàng, chắc là sẽ có cảm giác như thiếu nữ mới lớn nhỉ?”.

“Em thích cái này hả?”

Gullveig không nói gì, chỉ quay đầu lại mở to mắt, nhìn hấn một cách rất ngây thơ. Loki lập tức hiểu ý, nói với người bán hàng: “Gói cả hai bộ này cho ta”.

“Chờ chút”, Gullveig giữ hai bộ váy lại: “Váy áo của hãng này em rất thích, không thể đi xem một chút nữa sao?”.

“Không phải em còn muốn mua dây chuyền sao? Giờ cũng muộn rồi, ta còn có chút việc, hôm nay không thể về muộn quá được.”

“Vây sao...”, Gullveig suy nghĩ một chút sau đó mỉm cười, “Vây chúng ta mua dây chuyền xong sẽ về luôn, được không?”.

“Đợi lát nữa em còn muốn mua thì cứ đi xem tiếp, hôm khác ta sẽ tiếp tục đi cùng em”, Loki quay đầu lại, nói với người bán hàng: “Nếu cô ấy còn muốn mua tiếp, cứ tính tiền hết cho ta”.

“Loki, anh thật tốt với em”, Gullveig đặt hai tay lên ngực: “Em có thể đảm bảo, đây là sinh nhật hạnh phúc nhất trong vô số những sinh nhật... À không, cũng không nhiều sinh nhật như thế”.

Loki dịu dàng nói: “Năm nay bận quá. Năm sau sẽ khá hơn, đến lúc đó em muốn làm gì cũng được”.

Nhân viên bán hàng đóng gói váy áo xong, cười với hai người: “Điện hạ Loki, tiểu thư Gullveig, tình cảm của hai vị thật tốt, hai vị chắc chắn là đôi tình nhân đẹp nhất vương đô này rồi”.

Cái đám người này dường như đã quên mất tin đính hôn của Loki rồi... Thật ra, chuyện này cũng không có gì đáng nói. Chuyện hấn và Gullveig là một đôi tình nhân, tôi đã nghe người ta đồn thổi từ lâu.

Song, tới giờ tôi mới biết, thì ra “Lando” không hề biến mất, chỉ không xuất hiện trước mặt tôi nữa mà thôi. Nhìn cách Loki nói chuyện với Gullveig mà xem, thái độ tao nhã đó, vẻ mặt dịu dàng đó... có chút nào khác với trước khi thức tỉnh đâu?

Không, tôi không thể nổi điên lên được. Sao tôi lại tức giận cơ chứ?

Chúng tôi vốn chẳng có quan hệ gì cơ mà.

Thấy Gullveig đang ôm cánh tay Loki bước về phía mình, tôi lại tiếp tục cuộc hành trình trốn chạy. Ấy thế mà sau khi đã chạy xa tít tắp rồi tôi vẫn không hiểu tại sao mình lại sợ phải đối diện với hai người họ như thế, rõ ràng đã công khai nói tôi và Loki chẳng có quan hệ gì rồi cơ mà?

Xuống tầng bốn, tôi nhìn thấy Shia và Teese. Hai người đó đã làm hòa với nhau, đang đứng cạnh một quầy hàng ngấm ngấm mấy quả cầu. Tôi vốn định nói với cô nàng một tiếng sau đó về nhà luôn, ai ngờ lại nhìn thấy một quả cầu màu vàng trông rất quen mắt, thế là chạy tới xem luôn.

“Đây là cái gì thế?”

“Trứng” Shia áp sát người vào thành tủ kính, con mắt mở to, những tia sáng lấp lánh chiếu vào gương mặt trắng ngần trông đáng yêu vô cùng. Teese hoàn toàn không thèm liếc mắt đến mấy quả trứng, chỉ nhìn Shia với ánh mắt dịu dàng chiều chuộng. Nhưng Shia dường như không để ý đến ánh mắt của hắn, chỉ lẩm bẩm: “Chờ lúc tớ làm xong cái việc chết bầm kia, nhất định sẽ mua quả trứng cốt phượng này về”

Thứ cô nàng chỉ vào, chính là một vật thể hình cầu trong suốt. Bên trong có một thứ chất lỏng màu bạc đang chuyển động, còn có thêm cả đụn xương co thành một khối. Đó là sản phẩm đặc biệt chỉ tộc Aesir mới có, nhìn dưới con mắt của Thần tộc Aesir thì địa vị của nó chắc cũng ngang ngửa kim dực long của chúng tôi. Tuy nhìn bộ dạng sau khi trứng nở thì rất buồn nôn, nhưng sau khi đọc được giá tiền và đẳng cấp mua sắm của quả trứng đó, tôi cũng rất thông cảm với suy nghĩ của Shia.

Mỗi loại hàng hóa ở tộc Vanir đều có đẳng cấp mua sắm riêng. Hàng hóa cấp Một sao thì ai cũng mua được; nhưng cấp Ba sao thì chỉ bán cho Thần tộc và Tinh linh; cấp Năm sao chỉ bán cho người có danh hiệu hoặc người có tên trên các bảng xếp hạng; lên đến cấp Sáu sao thì chỉ người trong hoàng tộc hoặc mười cái tên đứng đầu trên bảng công trạng mới có thể mua được.

Đẳng cấp mua sắm của kim dực long là Năm sao, mà cái quả trứng cốt phượng này thì những Sáu sao. Dù sao cũng là đồ đem từ tộc Aesir tới, khá nguy hiểm, đầu thế để người thường tùy tiện mua về được.

Sau đó, tôi nhìn thấy một quả cầu vàng nằm ngay bên cạnh, ngoại trừ việc nó hơi nhỏ một chút ra, thì giống hệt quả cầu Loki đã gửi tặng tôi.

Thì ra là quả trứng.

Tốt, bữa tối hôm nay có đồ ăn rồi.

Vừa nghĩ vừa quay đầu lại, kết quả, phía trước có hai người đang bước tới. Tôi mỉm cười, lại quay đầu, bước nhanh về hướng đối diện.

15. Quyển 1 - Chương 15: Rồng Vàng Bốn Cánh Lolo

“Ena, cậu đi đâu...”, giọng nói của Shia vang lên từ phía sau, “Ai ya”.

“Loki, anh đi đâu thế...”, giọng nói của Gullveig cũng vang lên từ phía sau.

Tôi mới chạy được một đoạn, đột nhiên nhớ ra, sao mình phải trốn. Thế là tôi đứng lại, xoay người, suýt nữa thì lao thẳng vào vòng tay của Loki. Loki giữ tay đỡ tôi, tôi thì như đụng phải ôn dịch, ngay lập tức lùi lại phía sau: “Điện hạ Loki, chào buổi sáng”.

“Vì sao em muốn trốn chạy?”

“Chuyện này hình như không thuộc phạm vi quản lý của điện hạ Loki nhỉ.” Tôi cố chống cả tá nụ cười lên mặt, nhưng chắc trông tôi rất giả tạo, rất ỉn ẻ.

“Ta đang hỏi em, vì sao vừa nhìn thấy ta đã bỏ chạy?”

“Tôi nhìn thấy anh rồi bỏ chạy bao giờ?”

Loki bước lại gần tôi hai bước: “Em nói chúng ta không có quan hệ gì, ta đã làm y như thế rồi. Em còn chỗ nào bất mãn nữa, em còn muốn ta phải làm thế nào nữa mới vừa lòng?”.

Cùng lúc ấy, Gullveig cũng nhanh chóng bước tới bên Loki, nắm lấy tay hắn, lắc đầu: “Tiểu thư Ena, cô đừng để ý tới anh ấy, tính tình Loki vẫn xấu thế đấy...”.

Ai ngờ Loki gạt phắt tay nàng ta ra, càng áp sát tôi hơn: “Em nói đi, rốt cuộc em còn muốn tôi làm gì nữa?”.

Tôi vô thức lùi về phía sau hai bước, trống ngực đánh thành thịch, nhưng vẫn cố bắt mình phải tỏ ra bình tĩnh: “Được rồi, vừa nãy đúng là tôi có trốn anh, nhưng không giống như anh nghĩ đâu...”. Tôi đưa mắt nhìn Gullveig: “Tôi chỉ không muốn quấy rối hai người thôi”.

“Nói như em, ở thời đại Modin này bao nhiêu người như thế, số người ta quen cũng không phải chỉ một, hai, chẳng lẽ ai cũng sẽ quấy rối ta sao?”

Gullveig lại đứng ra làm hòa:

“Tiểu thư Ena, tại sao cô lại quấy rối chúng tôi được? Ta đã muốn làm quen với cô từ lâu lắm rồi, anh ấy luôn miệng khen cô là rất có tư tưởng, ta cũng sớm biết lễ Đính hôn của cô và Loki là vì vài nguyên nhân không tiện nói ra, ta sẽ không hiểu lầm đâu.”

Shia nhìn Gullveig, con mắt híp lại.

Teese và mấy người khác thì trừng mắt nhìn nhau.

“A, nói như vậy, hóa ra điện hạ Loki đã giải thích rồi. Coi như tôi nghĩ nhiều đi, ha ha”, tôi lại bắt đầu nở nụ cười dối trá: “Nếu đã chỉ là hiểu lầm, chúng ta cũng đừng nên để ý làm gì”.

Trong ánh mắt Loki đã mơ hồ hiện ra sắc lửa đỏ hung bạo, nhưng giọng nói lại vô cùng trầm ổn: “Thế nên nhiều có khi, tiểu thư Ena không cần đề cao bản thân mình quá lên như thế”, nói đến đây, hắn đột nhiên nở nụ cười, mang theo chút tà khí: “Hơn nữa, đàn bà của ta nhiều như vậy, chắc Gullveig sẽ không để ý mấy chuyện hai ta làm ra khi say bí tỉ đâu”.

“Loki...”

“Chúng ta đi trước, chúc các vị có một ngày vui vẻ”, Loki ôm vòng eo của Gullveig, nghênh ngang bước đi.

Hắn đã đi được một lúc lâu rồi, thế mà tôi vẫn đứng yên tại chỗ, hai tay nắm chặt, giận đến độ cả người run lên bần bật. Shia và Teese liếc nhìn nhau, dường như muốn tới an ủi tôi, nhưng lại không làm gì cả.

“Gullveig không hổ là đại ma đạo sư, suy nghĩ rất nhanh nhạy”, cuối cùng, Shia chỉ nói một câu như thế.

Không thèm nghe mấy lời Shia nói, tôi ôm theo một bụng lửa giận lao về nhà, lôi cái rìu mới làm từ trong phòng ra, xoay vài vòng trên không, sau đó bổ thẳng về phía quả trứng vàng to bị đang để trong góc tường. Thế nhưng trượt tay một cái, rìu trượt khỏi tay, cũng tiện đường đụng vào quả trứng vàng, khiến nó văng ra. Quả trứng vàng nảy trên mặt đất vài lần, cuối cùng bị nứt một vết. Tôi đang định đi lấy khăn lau chất lỏng chảy ra, ai ngờ một mảnh vỏ trứng đã bong ra ở chỗ nứt ấy.

Sau đó, một chiếc móng vuốt nhỏ xinh, màu vàng kim vươn ra từ khe nứt, cào cào mấy cái trên bề mặt trứng. Tôi choáng váng cả người. Cái móng vuốt nhỏ xinh đó cào cào một lúc vẫn không ra được, lại rụt vào trong trứng. Ngay sau đó, một cái miệng nhỏ màu vàng chui ra, kết quả là bị kẹt ở giữa khe, không ra được, nó lại rụt vào. Tiếp tục, một đôi mắt to xuất hiện, long lanh nước, cũng màu vàng, chớp chớp mấy cái. Bởi vì con mắt lớn quá, chỉ nhìn qua cái khe thì không đủ, thế nên, nó lại rụt về. Một lúc lâu sau, quả trứng lăn trái lăn phải, lộn vài vòng trên mặt đất, một cái chân thò ra, đập xuống đất, nhảy vài cái, vỏ trứng rung lên... Tôi trừng mắt nhìn con rồng nhỏ kia vật lộn với cái vỏ gần một tiếng đồng hồ, cuối cùng cho ra kết luận, nó ngu y chang như gã chủ nhân trước đây của nó vậy.

“Ê, con trai của Loki, cha mày dám chọc tao, nợ máu phải trả bằng máu, mày hiểu chứ?”, tôi vút lại mấy câu, sau đó tung tủy vào phòng bếp, ăn chục cơm của Shia.

Sáng sớm hôm sau, Shia xuống lầu đổ rác, phát hiện trước cửa có một cái hộp nhỏ. Cô nàng ôm nó lên lầu, mở ra xem, cả hai chúng tôi đều sững sốt... là quả trứng trong suốt mà hôm qua chúng tôi nhìn thấy ở Thời đại Modin. Chỉ là quả trứng này nhỏ hơn quả trứng cốt phượng nhiều, bên trong vẫn là một khối xương nhìn không ra hình dạng.

Shia cũng bắt đầu nghĩ có phải ai đó gửi lộn đồ không, nhưng ngay sau đó cô nàng tìm thấy một tờ giấy bên trong hộp với dòng chữ:

Hiện giờ anh chưa có đủ tiền, nhưng sẽ có ngày anh tặng em một con cốt phượng đẹp nhất thế gian.

Teese

“Đây là trứng rắn”, Shia cầm quả trứng lên, im lặng trong chốc lát. Rồi đột nhiên, cô nàng nói với tôi: “Ena, có thể cậu đứng”.

Nhưng những gì Shia có thể làm cũng chỉ là nói câu đó mà thôi. Vứt vỏ hộp ra ngoài, cầm trứng cất vào phòng, cô nàng lại ra phòng khách: “Người cậu thích thì không thích cậu, người thích cậu thì cậu lại không thích... Cuộc đời lúc nào cũng kỳ lạ như vậy đấy”.

“Ít nhất, cả hai người bọn họ đều chưa làm chuyện gì tổn thương cậu cả. Đừng buồn.”

Tôi vỗ nhẹ lên lưng cô nàng, sau đó nhặt túi rác, mở cửa xuống lầu. Nhưng vừa xuống tầng một tôi đã nhìn thấy Loki đứng ngoài cổng chính. Tóc của hắn ướt hơn một nửa, hình như trời vừa mưa thì phải. Tôi không thèm nhìn mặt hắn, ném túi rác đi, sau đó quay người định lên lầu.

“Ena.”

“Chuyện gì?”

“... Xin lỗi.”

“Xin lỗi cái gì?”, tôi quay đầu lại cười với hắn, “Tôi không nhớ anh đã làm chuyện gì có lỗi với tôi”.

“Hôm qua cư xử với em như thế, xin lỗi, đều là ta sai”, hắn lau mấy giọt nước mưa trên trán, “... Cho ta vào nhà có được không?”.

Tôi tiếp tục cười, bước tới trước cổng lớn, tay vịn song sắt, đập thêm hai đập vào mấy túi rác, đá vào góc tường, sau đó lên lầu.

Trở về phòng, tôi đang chuẩn bị tới hoàng cung thì hình ảnh quả trứng rồng trong góc tường đã đập thẳng vào mắt. Kích thước khe nứt vẫn y chang hôm qua, giờ đang hướng lên trời, móng vuốt nhỏ màu vàng vẫn đang chìa ra khỏi khe nứt, nhưng không hề động đậy. Chắc con rồng kia già giữa một rồi. Tôi lắc lắc đầu, nhét sổ ghi chép, sách và một số nguyên liệu vào trong túi, sắp xếp xong xuôi, quay đầu lại, thì thấy cái vuốt kia vẫn duy trì tư thế cũ.

Cảm giác có gì không ổn, tôi rút một cái bút ra, chọc chọc vào cái vuốt đó. Nó lắc qua lắc lại như con lắc đồng hồ, sau đó lại khôi phục trạng thái cũ. Tôi nuốt nước bọt, lại chọc thêm vài cái nữa, kết quả vẫn thế. Xong rồi, hình như tôi đã... đùa chết con rồng rồi.

Chạy vội xuống lầu, tìm một cái xẻng sắt, xúc quả trứng lên, lảo đảo bê nó xuống tầng một, định bụng vứt quách vào đồng rác cho rồi. Thế nhưng trứng rồng trơn quá, trượt một cái lăn tuốt ra ngoài, đập xuống đất, nát tan tành.

Sau đó, một con rồng nhỏ, cánh vàng đến chói mắt từ trong vỏ lăn vào góc tường, mắt nhắm chặt, hai cái chân nhỏ xíu chống lên trời, bốn cánh như bị ép dẹt ra, trải trên mặt đất. Cái bụng tròn tròn, cái đầu cũng tròn tròn, trông dễ thương hết sức. Thế nhưng vừa nghĩ tới chuyện nó chết thật rồi, da gà da vịt của tôi lại bắt đầu thi nhau khởi nghĩa.

Lúc mở cửa đi ra, tôi còn tỉnh mắt thấy khoe miệng nó đang chảy ra thứ gì đó trong suốt, giống như nước bọt, tôi lại càng lạnh hết cả người. Mở cửa lao ra, không thèm chờ Shia nữa, tôi tin chắc cô nàng sẽ thông cảm cho mình thôi.

Tôi đúng là đứa thiếu suy nghĩ mà. Nói thế nào thì nói, đây cũng là quả trứng rồng vàng bốn cánh. Sao tôi lại muốn tiêu diệt cái thứ quái thai thuộc hàng thượng đẳng như thế cơ chứ, chẳng phải nếu ném nó tới chỗ đầu giá là tôi có thể mở một đồng chi nhánh cho xưởng rèn Ena rồi sao?

Tôi rất đau buồn, cái nỗi đau buồn triền miên đó duy trì tới tận lúc bước chân vào cung điện Học giả. Cung điện rất ồn ào, tôi cố chui vào một cái góc âm u không ánh sáng, cố gắng tránh để Shia tìm được. Nhưng một sự thật hiển nhiên là chỗ này quá thừa ánh sáng, còn tóc tôi thì đen thui. Shia hiếm khi không bận tâm tới hình tượng, chạy vào cung điện với mái tóc bù xù như tổ quạ, ngồi xuống cạnh tôi.

“Cậu biết hôm nay tớ nhặt được cái gì trước cửa nhà không?”, Shia nhìn tôi, trông rất kích động.

“Không biết”, tôi trả lời tỉnh bơ.

“Một con kim dực long”, Shia hình như đang cố gắng để bản thân đừng quá kích động: “Bốn cánh!”.

“Thật hả? Bốn cánh! Lợi hại quá! Shia, cậu giàu to rồi.”

“Đáng tiếc, con rồng đó bị đóng dấu rồi.”

Đóng dấu, đó là một trong những nhân tố khiến kim dực long đáng giá gấp nhiều lần ngân dực long. Kim dực long chỉ nhận một chủ nhân, một khi đã bị đóng dấu, nó sẽ không chấp nhận ai khác nữa. Loki là một tên khốn, chắc chắn lúc mua đã lường trước chuyện tôi sẽ đem trứng đi bán đấu giá, nên trước khi tặng đã đóng dấu cho nó trước.

Tôi gật đầu, chờ Shia nói tiếp đến câu: “Đáng tiếc, con rồng đó chết rồi”. Nhưng một lúc lâu sau vẫn không đợi được câu ấy, chỉ thấy trong túi của Shia phát ra những tiếng “Grừ grừ” nho nhỏ.

“Cậu đói bụng rồi à?”

Vừa dứt lời, một đôi mắt to tròn màu vàng kim đã bắn ra tia nhìn mãnh liệt, xuyên qua khe hở trên túi Shia. Tôi có thể khẳng định, tia nhìn đó đang chiếu thẳng vào mình. Shia hình như chưa phát hiện ra chuyện đó, nói tiếp: “Cậu không biết chứ, lúc tớ tìm thấy nó, nó vẫn còn đang ngủ, bộ dạng trông khó coi lắm, nước miếng chảy ròng ròng. Không lẽ đấy là nguyên nhân khiến nó bị chủ đá ra đường?”.

Hai cái móng vuốt cào loạn xạ, cái đầu tròn tròn kia đã bắt đầu chui ra rồi. Tôi vô thức túm chặt lấy Shia. Shia thì vẫn hồn nhiên không biết gì, nói liên tục: “Cậu đừng kích động sớm thế. Đừng thấy nó nhỏ mà coi thường, nếu không tìm được chủ nhân cho nó, thì nó sẽ nổi điên lên đấy...”.

Đúng lúc này, một ngọn lửa bé xíu phun ra, đốt trụi mất mấy sợi tóc của tôi. Một thứ gì đó nho nhỏ màu vàng bay vọt lên, nhào thẳng vào mặt tôi. Trời đất bỗng tối sầm. Con rồng đó hình như không bám chắc được trên mặt tôi, thế là từ từ trượt xuống, rơi xuống đùi.

“Trời ơi...”

Xung quanh có những tiếng xì xào bàn tán. Shia thì ngẩn người ra.

Vì thế, tiểu bảo bối của Loki không chết, nó híp mắt lại cuộn người trong lòng tôi, dụi qua dụi lại, dụi qua dụi lại: “Grừ... grừ... grừ...”.

Tôi túm lấy cổ con rồng, đặt nó xuống đất, quyết định lơ nó đi cho đời êm đẹp. Nhưng nó lại dùng hai cái chân nhỏ loạng choạng bước một đoạn, sau đó dang rộng bốn cái cánh dẹp lép, ôm lấy chân ghế, ngẩng đầu, ánh mắt lộ vẻ vô cùng đáng thương, giống như một đứa bé con đang cố ôm chân người mẹ.

“A, a, tớ chưa từng nhìn thấy con kim dực long nào nhỏ như thế, dễ thương quá đi...”

“Con rồng của nhà ai thế, đáng yêu quá!”

“Cho tớ bế với, cho tớ bế với nào...”

Một đám con gái bu vào.

“Rồng vàng bốn cánh!” Một gã trai ngạc nhiên thốt lên: “Đây là thần thú chiến đấu mạnh nhất đấy...”.

Gã vừa nói xong, lửa đỏ hùng hục đã bùng lên quanh người tôi. Mấy cô gái vây xem đều bị hun cho đen thui mặt. Tôi đầu cúi xuống, con rồng nhỏ vẫn dùng bốn cánh ôm chặt chân ghế, ánh nhìn hung ác biến mất ngay tắp lự, lại nhìn tôi bằng ánh mắt tội nghiệp đáng thương: “Grừ grừ...”.

Mồ hôi lạnh túa khắp người, tôi run rẩy ôm lấy nó, đặt lên đùi, lắp bắp nói: “Lolo... đừng... đừng sợ”.

Oắt con này cứ làm như nó vừa bị ai bắt nạt, rưng rưng nước mắt, cuộn người lại, run rẩy trong lòng tôi. Mấy cô gái mặt đen thui đứng xung quanh, nhìn tôi và nó với vẻ mặt lạnh te.

Quả thật tôi từng ước mơ có một con kim dực long thật oai phong hùng dũng, nhưng chưa hề nghĩ tới chuyện nuôi rồng. Bởi kim dực long lớn siêu chậm, cũng xấp xỉ tốc độ trưởng thành của Thần tộc, có khi còn chậm hơn ấy chứ. Muốn chờ đến ngày tên oắt Lolo này có thể vừa phun lửa âm âm vừa giết địch thay tôi... chắc phải đợi tới lúc tôi bảy mươi lăm tuổi mất. Nhưng nếu là dực long tự tay mình nuôi dưỡng, nó sẽ

mạnh mẽ và trung thành hơn nhiều, thế nên đám nhà giàu, mỗi khi có con, đều sớm chuẩn bị một con rồng làm bạn với con mình, để chúng cùng nhau lớn lên.

Bởi thế, cũng không phải tôi xấu xa gì, lúc tưởng rằng Lolo đã chết, tuy tôi cũng có chút tiếc hận, song cũng âm thầm thở phào một hơi. Oắt con này bé một mẩu thế thôi, nhưng khả năng chứa của dạ dày thì vang danh khắp chốn. Nếu phải nuôi nó, chắc tôi tán gia bại sản sớm mất.

Nhưng mà sự việc rõ ràng là kinh khủng hơn nhiều so với tưởng tượng ban đầu của tôi. Kim dực long từ bé đã biết phun lửa, chuyện này thì ai cũng biết. Đến tối, sau khi tìm được những ghi chép về kim dực long trong cuốn Vanir đại từ điển, tôi mới phát hiện ra một dòng chỉ mạng: Rồng con không thể khống chế được khả năng phun lửa. Lúc tôi đọc xong câu này, oắt con Lolo kia đã hoành hành sau lưng tôi, bay tới bay lui phun trái phun phải, bay tới bay lui phun trên phun dưới...

Tôi thức trắng đêm. Sáng hôm sau, tôi lột tấm thân đầy suy kiệt ngồi trên cự kinh Ginnungagap, cực kỳ oán thán nhìn thẳng oắt con Lolo kia bay giữa không trung, bị người ta vây quanh trầm trồ, cuối cùng không nhận được mà túm lấy nó: “Mày mau lớn lên cho tao! Lớn lên!”.

Rất hiển nhiên, hành động này của tôi đã khiến những người xung quanh vô cùng bất mãn. Cuối cùng, những tràng chỉ trích của đám đông đã bị một mối lửa của Lolo cắt đứt cái phụt.

Tôi cứ tưởng mình đã đủ già dặn, bị thời gian vật lên lộn xuống bao nhiêu năm, chỉ số cảm xúc tăng cao, chỉ số thông minh tụt dốc, nhưng thật không ngờ, tuổi trẻ vẫn cứ là tuổi trẻ mà thôi. Tính nhẫn nại của tôi cực thấp, tôi nuôi Lolo được hai ngày đã không nhận được mà quăng nó cho Ferri, nhờ cô nàng đi mua thức ăn cho rồng và chăm sóc nó giúp tôi.

Ferri rất thích nghiên cứu về thú vật, cô nàng ôm lấy Lolo soi mói hồi lâu, sau đó dùng thuật ngữ chuyên môn phân tích công dụng của nhóc rồng này cho tôi nghe, kết quả là tôi nghe đến độ đầu ong ong phát nổ. Nhưng tôi cũng hiểu được đại khái như sau: Nó không phải là một con rồng tàn tật sinh non mà là giống rồng quý hiếm cực kỳ có giá, cánh nhỏ thân to, xương cốt vững chắc, đường cong uyển chuyển, khả năng phun lửa tuyệt vời. Thêm nữa, nó là rồng đực, thế nên năng lực chiến đấu chắc chắn hơn hẳn rồng cái. Sau khi lớn lên, có lẽ nó sẽ một chín một mười với thú cưỡi “Đàn ông nhiệt huyết” của Loki.

Tôi im lặng nhìn Lolo. Thằng nhãi con này là đực. Nếu là rồng cái thì tôi kiếm được cả đồng tiền rồi. Tôi hỏi: “Nếu cắt cái chỗ kia đi thì nó có đẻ trứng được không?”.

“Thế đàn ông cứ cắt chỗ đó đi là sinh con được hả?”, Ferri nhìn tôi, mặt tỉnh bơ.

Tôi liếc nhìn Lolo đang kẹp chặt hai chân, toàn thân run rẩy, lại càng cố thêm ý định vứt quách con rồng này đi.

Lolo không hổ là kim dực long, rất có nhân tính, vừa bị tôi ném cho Ferri đã bắt đầu gào thét và phun lửa mù mịt. Tôi túm lấy mặt nó, nhấn mạnh từng chữ một: “Nếu mày còn dám làm ầm ĩ nữa, tao sẽ đem mày ra chợ đem bán luôn. Nhìn mày thế này, cho dù là bị đóng dấu đi chăng nữa thì bán vẫn không dưới bảy, tám trăm vạn đâu, tin không?”.

Hai con mắt to tròn trong veo như nước của Lolo đã bắt đầu ươn ướt, ngay lập tức nó chui vào trong lòng Ferri kêu rầu rĩ từng tiếng. Tôi tự động phiên dịch mấy tiếng rên rĩ kia như sau: “Vì sao mình không phải là rồng cái chứ? Hu hu hu hu”.

Thoát được ông thần con kia, tôi chợt nghĩ, đã lâu lắm rồi mình không nhìn thấy Loki. Không lâu sau đó, tôi lại nghe được tin đồn Loki và Gullveig đã chia tay. Không biết có phải do bắt nạt Lolo nhiều quá không, mà tôi thấy mình cũng bớt cảnh giác với Loki hơn nhiều, còn bỏ chút thời gian đi dạo quanh chỗ gần nhà hẳn.

Vốn chỉ định đi dạo quanh một chút thôi, nhưng nếu có vô tình bắt gặp... thì cũng nên giả vờ bình tĩnh, đừng có cãi nhau với hắn làm gì.

Tôi vừa mới tới gần sân trước, đã thấy Gullveig ôm mặt lao ra, nướt mắt trào qua kẽ tay, trông vô cùng nhếch nhác. Cô nàng vừa nhìn thấy tôi, lập tức xoay người chạy sang hướng khác. Tôi gọi với theo: “Đại nhân Gullveig, cô sao thế?”.

“Quá đáng!”, Gullveig xoay lưng về phía tôi, ghen ngào nói: “Ta không biết mình rốt cuộc đã làm sai chuyện gì, sao hắn lại đối xử với ta như thế?”

“Là Loki sao? Anh ta làm gì cô?”

“Hắn quát ta... Nói muốn chia tay với ta”, Gullveig đưa tay cổ lau sạch nước mắt trên mặt: “Hắn vốn là loại người như vậy đấy, ai đối xử không tốt với hắn, hắn lại càng thích người đó. Thế nhưng khi chiếm được trọn vẹn người phụ nữ đó rồi, hắn sẽ chán ngay lập tức. Là ta sai, ta quá nghe lời hắn, quá nghe lời hắn...”

“Sao có thể thế được?”, nhất thời, tôi cũng chẳng biết phải nói sao: “Cô... cô đừng buồn quá”.

“Ena, cô không hiểu đâu. Bị người mình thích ghét bỏ, cảm giác này cô không hiểu được đâu...” Gullveig lắc đầu quầy quậy, bỏ đi thật nhanh.

Cô ta đi chưa được bao lâu, giọng nói của Loki đã vọng từ trên lầu xuống: “Xem đủ chưa?”.

Tôi ngẩng đầu lên. Hắn mặc một chiếc áo ngủ rộng rãi thoải mái, hình như là mới tỉnh ngủ, mái tóc ngắn màu đỏ nhìn có vẻ rất mềm, rất mượt, nhưng hơi bù xù. Nói xong câu trên, hắn quay đầu, trở về phòng.

Tôi lập tức đu người lên lan can sân thượng: “Tuy việc này không liên quan gì tới tôi, thế nhưng... Gullveig thật lòng với anh, chuyện này ai cũng biết. Anh không nên đối xử với cô ta như thế”.

Loki ngồi xuống sô pha, tự rót cho mình một ly rượu vang: “Ừ, gì nữa?”.

Nhớ tới những lời Gullveig thốt lên ban nãy, trong lòng tôi lại có chút xót xa. Chẳng lẽ Loki quả thật giống như lời Gullveig nói, khi đã chiếm hữu được hoàn toàn một người con gái, hắn sẽ bắt đầu chán ghét người ta?

Thế nên, trước đây hắn đối xử tốt với tôi như thế, đều là vì còn chưa chiếm được tôi? Sau đêm hôm đó, hắn thỏa mãn rồi, đến nên đến một ngày tôi không còn chiều theo hắn nữa, hắn liền nghĩ tôi có tồn tại hay không cũng không quan trọng? Dù chiều theo hắn, tôi cũng chỉ có thể rơi vào kết cục như Gullveig mà thôi?

Cũng không sao, tôi... tôi có yêu hắn đâu. Chỉ là đột nhiên thấy lòng mình nguội lạnh.

“Vào đây ngồi đi, đứng mãi ngoài đây không thấy mệt sao?”, Loki mỉm cười, nhấp một ngụm rượu vang.

16. Quyển 1 - Chương 16: Hỏa Thần Bị Thương

Tôi chần chờ một lúc mới bước vào, cổ họng như bị thứ gì đó chẹn lại, giọng nói phát ra khản đặc: “Hỏa thần đại nhân là một nam nhân điển hình, vốn tôi đã sớm biết thế rồi, nhưng mãi tới hôm nay mới hiểu được rõ ràng.”

“Cái gì gọi là nam nhân điển hình?”

“Một khi đã chiếm hữu được, đợi đến lúc đối phương thật lòng thật dạ yêu mình rồi thì ngay lập tức chia tay.”

“Ta và Gullveig vốn không phải tình nhân, thế nên không có khái niệm gọi là ‘chia tay’”

“Quan hệ của anh và cô ấy chính là tình nhân.”

“Lên giường xong là thành tình nhân? Vậy chúng ta có phải cũng thế không?”

“Đương nhiên không phải.” Trong phút chốc, tôi rất sợ hắn lại làm ra chuyện gì đó mà tôi không thể chấp nhận nổi. Dường như chỉ cần bản thân nói thêm mấy câu thật lòng nữa thôi, sẽ bị tổn thương tới mức thâm. Tôi nắm chặt tay, cố lấy lại dũng khí, nói với hắn: “Lần đó chỉ là chuyện ngoài ý muốn. Cả hai chúng ta đều không thích đối phương, điểm này tôi và anh đều rất rõ.”

Loki nâng ly rượu, nhìn tôi một lúc lâu, gật đầu, lại uống thêm một ngụm: “Ừ, đúng thế.”

Tôi vốn tưởng khi mình nói ra câu ấy thì sẽ thấy dễ chịu hơn một chút, ai ngờ hắn lại thừa nhận một cách bình thản như thế, nhất thời đầu óc tôi chẳng nghĩ được gì: “Anh... có thể không thích Gullveig nữa, nhưng không nên đối xử tuyệt tình như thế với người ta.” Tới đây, tôi lại chẳng biết phải nói tiếp gì nữa.

“Nhưng có những lúc, người em thích lại không có cảm giác gì với em. Bất luận em làm gì đi chăng nữa, người đó cũng sẽ không đáp lại tình cảm của em. Em có thể đi tranh đoạt, dùng mọi thủ đoạn để có được người đó, nhưng cuối cùng hắn vẫn không phải là của em, thậm chí còn có thể cực kỳ căm ghét em... Ena, em ngần ấy tuổi rồi, phải hiểu đạo lý này chứ.”

“Nếu có người làm nhiều chuyện như thế vì tôi, nhất định tôi sẽ đối xử với người đó thật tốt.”

Loki có chút giật mình, sau đó đột nhiên cười ra tiếng: “Đó là cách xử lý của cánh phụ nữ các em, Ena ạ. Em cũng vừa nói đấy thôi, ta là đàn ông.”

“Thế nhưng, Gullveig chưa từng làm chuyện gì có lỗi với ngài, không phải sao?”

“Em còn định đeo đuổi vấn đề này tới lúc nào?”, Loki đặt cái ly sang bên cạnh, có chút không kiên nhẫn, “Từ đầu chúng ta đã nói rõ với nhau, ngoại trừ việc cùng nhau vui vẻ ra, không được can thiệp vào cuộc sống của đối phương, bây giờ cô ta lại muốn nhiều hơn thế nữa. Chẳng lẽ chỉ cần Gullveig muốn, ta nhất định phải thích cô ta?”

Đột nhiên tôi lại nhớ câu hắn từng nói: Tôi và hắn đính hôn thì cứ đính hôn, nhưng chẳng có quan hệ gì cả, không can thiệp chuyện của nhau, nước sông không phạm nước giếng.

“Tôi hiểu ý anh.” Nhất thời, tôi còn không dám ngẩng đầu nhìn hắn, nhỏ giọng nói: “Những chuyện này đều là chuyện của anh, không can hệ gì tới tôi cả. Tôi cũng chỉ thuận miệng hỏi thăm thôi... Làm phiền anh rồi.”

Tôi xoay người, nhưng còn chưa kịp đi ra ngoài, cánh tay đã bị hắn níu lại.

“Em nói rõ xem nào, rốt cuộc em muốn ta phải làm thế nào?”, Loki xoay người tôi lại, “Mong ta đối xử tốt với cô ta? Ở cùng cô ta? Hay kết hôn với cô ta luôn?”

“Chuyện đó... Chuyện đó không liên quan tới tôi... Anh... buông tôi ra.”

Tôi cố gạt tay hắn ra, nhưng sức hắn rất khỏe, không những chẳng buông tay, còn túm lấy cả người tôi, áp vào lồng ngực. Tôi thậm chí còn có thể ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt trên người hắn. Không biết vì nguyên nhân gì, nhưng tôi rất sợ tư thế này, bởi thế tôi vùng vẫy mạnh hơn.

“Có phải chỉ cần ta ở chung với Gullveig thì em sẽ vừa lòng không?” Loki nhíu mày, một tay nắm lấy cằm tôi, từ từ cúi đầu, gương mặt ngày càng sát gần, nhưng giọng nói lại trở nên dịu dàng kỳ lạ: “Em không muốn gặp tôi đến vậy sao...?”

Đã chẳng còn đường lui nữa, tôi từ từ nhắm mắt, hoàn toàn không có đủ dũng khí để đối diện với ánh nhìn của Loki. Mãi đến khi môi hắn chạm lên môi tôi, tôi vẫn nghe rõ từng nhịp đập thành thịch của quả tim trong lồng ngực mình, còn cả câu nói mơ hồ của hắn: “Có thật là trong trái tim này... không có chỗ cho ta?”.

Trời dần tối.

Gió đêm nhẹ lướt qua gương mặt, mang theo cảm giác lạnh lạnh. Cũng không biết có phải là vì lạnh hay không, tôi vô thức tìm kiếm một nơi ấm áp. Đôi tay giữ chặt trước ngực hắn dần thôi vùng vẫy, tôi nép vào vòm ngực hắn, có cảm giác như chạm tới một trái tim đang đập rất nhanh, rất vội. Cơ thể của cả hai cũng kề sát hơn. Bàn tay giữ chặt cằm tôi đã thả ra, nhưng tôi không giãy giụa, ngược lại, còn hơn hế miệng, thử chạm vào đầu lưỡi hắn.

Chỉ một cái chạm nhẹ, thế mà Loki cứ như bị kích thích trong nháy mắt, hai tay vùi vào mái tóc dài của tôi, đỡ lấy đầu tôi, nhiệt tình đáp trả.

Nụ hôn ấy, kéo dài thật lâu, thật lâu.

Lâu tới độ hình như sinh ra ảo giác.

Ở một nơi ngập tràn sương khói giống như chốn thần tiên, có một cậu bé tóc đỏ như màu lửa, mặc chiếc áo ngắn màu trắng chạy về phía tôi, đôi mắt to tròn, khoe mắt hơn nhếch lên trên và làn da trắng đến không tì vết, vô cùng đáng yêu, nhưng trên người lại chi chít những vết thương lớn nhỏ. Nó nắm chặt lấy vạt áo tôi, giọng nói trong trẻo mà mềm mại: “Chị, chị ơi... chị ơi”.

Ngay trong giây phút ấy, bên tai tôi lại vang lên một giọng nói đầy mê hoặc khác, có chút mơ hồ: “Ena...”

Tôi mở to mắt, nhìn Loki hai mắt vẫn nhắm nghiền đang tập trung hết tinh thần vào huyệt hôn. Tim tôi dường như ngừng đập. Chúng tôi áp sát vào người nhau như vậy, nên tôi có thể cảm nhận được rõ ràng thân thể Loki đang nóng dần lên, cả cái cồm cộm bên dưới nữa...

Tôi đang làm gì?

Chúng tôi đang làm gì thế này?

Khẽ hét lên một tiếng, tôi đẩy hấn thật mạnh. Hấn không chút đề phòng, ngã lăn ra phía sau. Tôi lấy tay ôm ngực, lắc đầu quầy quây: “Không được, không được... Anh đừng lại gần, tôi... tôi không muốn gặp lại anh nữa...”

Loki kinh ngạc nhìn tôi, thế nhưng tiến tới không được lùi lại cũng chẳng xong, tôi chạy ra ban công, nhanh chóng tutup xuống, sau đó chạy mất.

Đêm ấy, tất cả tâm tư của tôi đều bị hình ảnh Loki lấp đầy. Song, tôi lại chẳng thể nói chuyện này với ai, kể cả Shia. Tôi đã nhìn thấy người ta hôn nhau vô số lần, bản thân cũng không phải chưa từng hôn ai bao giờ... thế nhưng, tất cả mọi chuyện phát sinh ở chỗ Loki đều không đúng.

Huyệt hôn ấy như một cái hố sâu không đáy, không một ai là không bị thu hút, nhưng một khi tới gần, ta sẽ hoàn toàn bị chìm đắm trong đó.

Sự bất an ấy cứ mãi bám lấy tôi.

Cho tới mấy ngày sau, khi tôi nghe được hai tin sét đánh.

Tin thứ nhất, Đế vương Shujin của tộc Aesir sắp tới thăm Vanaheim, đồng thời ký hiệp thương đình chiến.

Tin thứ hai, Loki rời tộc Vanir mấy ngày, trên đường gặp phải rất nhiều Thần tộc Aesir, kể cả chủ thần Hoder, Freyja, Thor, Bragi. Hai bên giao chiến, Loki bị trọng thương, bất tỉnh nhân sự.

Nếu như không phải quyết định trước đó của Shujin khiến mọi người thở phào một hơi, thì lần này Loki hôn mê, chắc chắn sẽ ảnh hưởng không nhỏ đến sĩ khí của tộc Vanir chúng tôi. Đây cũng là điều mà không ai giải thích được. Nếu Loki đã bị bọn họ đánh trọng thương, vì sao Shujin còn muốn đình chiến?

Suốt hai ngày sau khi nghe tin Loki bị thương, tôi đã tới hoàng cung đến sáu, bảy lần, nhưng lần nào cũng chẳng hỏi thăm được tin gì. Tôi đi đón Lolo về. Rất hiển nhiên, thằng oắt này oán hận tôi đã lâu, hơn nữa lòng tự trọng cũng lớn lắm, ngày xưa tôi đuổi thế nào nó cũng không đi, thế mà giờ lại đang ôm chặt lấy Ferri, trừng mắt nhìn tôi, gào thét ầm ĩ, nhất quyết không chịu về. Sau đó, tôi kiên quyết lùi xuống, nó mới không tình nguyện để tôi lùi về nhà. Có điều, cái thái độ đó không duy trì được bao lâu, trên đường, tôi thuận tay mua vài viên kẹo cho Lolo ăn, thế là nó liền không chút khách khí mà dụi tới dụi lui trên người tôi.

Mang Lolo về nhà, lại nhìn thấy Shia ngồi trong phòng khách đốt thuốc như điên, tóc tai rối bù, bộ dạng chán chường không sao tả nổi. Tôi nghĩ, chắc vì Shujin sắp tới, cô nàng lại nghĩ đến Thor nên mới thế. Vì vậy tôi ngồi xuống cạnh Shia: “Tâm trạng đang không tốt sao?”

Shia nhìn tôi, trên gương mặt chẳng có nửa điểm ưu phiền, thế nhưng đọng đầy sợ hãi: “Tôi không muốn tiếp tục làm việc trong hoàng cung nữa”.

“Sao thế? Bọn họ lại làm khó cậu à?”

“Không phải, Ena, tôi không chấp nhận được”, Shia ngón tay vẫn kẹp điếu thuốc, bỗng cô nàng ôm chặt lấy tôi: “Công việc đó quá đáng sợ... Hôm nay tôi nhìn lên bản kế hoạch, tôi không thể làm tiếp được.”

“Cậu đang nói đến chuyện... tái tạo chủ thần?”

Cơ thể Shia bỗng dừng cứng lại, buông tôi ra, sau đó vẫy vẫy tay: “Không sao. Không có chuyện gì đâu. Loki vẫn chưa về sao?”

Lolo vẫn đang vất vẻo trên đùi tôi, dùng cặp mắt ngây thơ vô tội nhìn xung quanh.

“Chưa”, tôi cúi đầu, cắn chặt răng: “Thần tộc Aesir là lũ xấu xa, bao nhiêu người như thế lại vậy đánh một mình Loki, còn ra tay rất mạnh. Tớ nghe người ta nói, không chỉ mình Loki bị thương mà con rồng của hắn cũng suýt chết...”

Nghe nói thế, Lolo bỗng dừng quay lại nhìn, bốn chiếc cánh nhỏ xinh áp trước ngực tôi: “Grừ grừ, grừ grừ...”

“Trong đám người đó, có Thor, đúng không?”

Tôi hơi sững sốt, nói: “Ừ”.

Shia ngửa đầu ra ghế sofa, thở một hơi nặng nề.

“Thôi bỏ đi, quả trứng cốt xà của cậu đâu?”

“Trả lại cho Teese rồi.”

“Cậu không thích rắn hả?”

“Không phải, trứng của loài cốt gì tớ cũng thích”, Shia quay người sang chỗ khác, rít một hơi thuốc cuối cùng, sau đó châm điếu khác: “Nhưng không phải cứ thích thì nó sẽ là của mình. Những thứ của tộc Aesir... đều như thế”.

Hôm sau, Loki được đưa về sảnh cầu nguyện dùng bữa, tôi lập tức ôm theo Lolo chạy tới hoàng cung, kết quả là không tài nào chen qua đám đông Thần tộc xúm xít bên ngoài, đành phải đi vòng ra đằng sau, kiên nhẫn nhích từng tí một.

Đợi đến lúc tôi tới được cổng chính của hoàng cung, mặt trời đã bắt đầu lặn xuống, tôi lại cảm bản đồ, lang thang trong hoàng cung nửa tiếng đồng hồ mới tìm được sảnh cầu nguyện dùng bữa. Freyr và một đám đại tể ti đang đứng trong đó, hình như mới kết thúc quá trình chữa trị. Tôi bị binh sĩ canh cửa cản lại một lúc lâu thì Freyr mới nhìn thấy.

“Để cô ấy vào đi.”

“Anh ta thế nào rồi?”, tôi lập tức chạy tới cạnh Loki. Hắn đang nhắm mắt nằm trên chiếc giường làm từ đá hoa cương, cánh tay, bắp đùi, ngực và đầu đều bị quấn đầy những băng vải dính đầy máu.

“Bây giờ thì vẫn đang hôn mê, nhưng thể lực tên tiểu tử này tốt lắm, chắc nằm một tuần là tỉnh thôi.”

“Thật sao? Thế thì tốt quá...”, tôi vỗ ngực. Lolo cũng dùng cánh đập ngực liên hồi, đập được hai cái thì lão đảo ngã lộn quay, tôi vội vàng đưa tay đỡ lấy nó: “Lần sau muốn đập thì dùng hai cánh mà đập thôi”. Lolo nghiêng đầu suy nghĩ, sau đó lại dùng nguyên cả bốn cánh mà vỗ. Tôi ôm trán: “Chẳng lẽ bốn cánh của mày không tách ra hoạt động riêng được hả?”. Lolo lại tiếp tục dùng cả bốn cánh mà vỗ ngực.

“A, nhãi con này không phải là con cháu của Loki sao?”, Freyr nói.

Tôi và Lolo ngạc nhiên nhìn hắn, không hiểu gì cả.

“Loki vẫn thường nói ‘Đàn ông nhiệt huyết’ chính là con hắn.”

“Đúng rồi, ‘Đàn ông nhiệt huyết’ sao rồi?”

“Con rồng đó phải điều trị thêm một thời gian nữa, da nó không dày bằng da Loki”, Freyr suy nghĩ một lúc, lắc đầu: “Kỳ thật, chuyện này xảy ra đều do Loki cả. Vốn dĩ Freyja chỉ định dùng ma pháp trói buộc, bắt hắn về Asgard thôi, nhưng hắn có ma pháp cực mạnh, vốn không trúng phải thần chú trói buộc, lúc đấy mà hắn chạy là không sao rồi, ai ngờ hắn cứ liều mạng xông lên, không thêm biết đối thủ một mất một còn của mình đang lù lù đứng đấy.”

“Anh đang nói Thor?”

“Thor và Hoder. Chỉ có Thor thôi thì còn đỡ, Hoder là kỵ sĩ đen, cũng là người mạnh nhất trong đội của bọn chúng, chỉ cần để hắn tới gần, nếu là người bình thường thì không chết cũng tàn phế. Nhìn vết thương trên đầu Loki, chắc là kiệt tác do hắn làm ra.”

“Hoder... Anh đang nói thần Bóng tối sao? Hắn có thù oán gì với Loki chứ?”

“Đều là chuyện rất lâu về trước rồi”, Freyr cúi đầu, ánh mắt hơi lóe lên: “Tiểu thư Ena, cô ở đây chăm sóc hắn một lúc, lát nữa ta sẽ sai người đến canh hắn, ngày mai là có thể đưa Loki về nhà”. Sau khi thấy tôi gật đầu, Freyr mỉm cười: “Ta thay mặt cho bộ dạng lạnh lùng buồn chán của hắn, xin lỗi tiểu thư Ena, sau này sẽ tìm cơ hội đền bù cho cô”.

Câu cuối cùng kia, tôi nghe mà không hiểu ra làm sao cả.

Sau khi bọn họ đi rồi, Lolo nhào tới cạnh “phụ thân” nó, lăn qua lăn lại. Tôi ngồi xuống cạnh giường Loki, hai tay tì bên cạnh thân người hắn. Vết máu trên mặt Loki đã được lau sạch sẽ, nhưng trông sắc mặt vẫn tái nhợt, chỉ có tóc là giống mọi khi, đỏ rực như màu hoa hồng diễm lệ. Trên trán hắn được băng một tầng vải dày, dù hắn có nhắm mắt, thì hàng lông mi vẫn cong vút lên. Thế đấy, kể cả lúc bị thương thì gương mặt ngủ say của hắn trong bóng đêm vẫn đẹp đến độ khiến lòng người điên đảo.

Tôi nắm tay hắn, hôn nhẹ lên trán, sau đó là sống mũi, chóp mũi, cuối cùng mới nhẹ nhàng điểm nhẹ lên bờ môi hơi hé.

Freyr là đại tể ti, thế mà cũng có lúc đoán chệch đường, Loki chỉ hôn mê một ngày một đêm đã tỉnh rồi.

Gió đã cuối thu, tiết trời se lạnh, mây trắng đầy trời, mấy điểm màu xanh cuối cùng cũng đã bị màu vàng nuốt trọn. Hậu viện của hoàng cung, lá đỏ lá tả rơi, từ bên trong nhìn ra ngoài cửa sổ, cứ có cảm giác như tuyết đỏ đang phủ ngập đất trời. Tin Loki tỉnh lại vừa truyền ra, cả hoàng cung Hoenir như hồi sinh sau giấc ngủ dài, tiếng hoan hô cười nói vang vọng tới tận những tầng mây vàng rực trên cao.

Sau khi tiết học cuối cùng kết thúc, tôi ôm Lolo chạy tới nhà Loki, vui mừng hơn hở đẩy cánh cửa phòng ngủ bằng da ra, lập tức bị khung cảnh bên trong dọa cho ngây người.

Bức tường như bị phủ một lớp bột huỳnh quang màu bạc, không trung vẫn đang lơ lửng vô số lông chim màu vàng kim, nhưng chỉ cần chúng vừa chạm đất liền biến mất như chưa từng tồn tại. Tôi nhìn kỹ, lại nhận ra đó không phải lông chim. Đây hẳn là ma pháp trị liệu Freyr dùng để chữa trị cho Loki.

Loki mặc một chiếc áo sơ mi trắng như tuyết, tựa vào đầu giường, đắp một tấm chăn bông rất dày ngang đùi, trên đầu mới được thay băng gạc. Có thể là do ảnh hưởng của thứ ma pháp kia nên cả gian phòng trông vừa mộng ảo vừa mỹ lệ.

Hai cô hầu gái đang bưng cơm trưa và khay trà đứng bên cạnh giường, một chiếc bàn nhỏ được đặt ngang chân Loki, hình như hắn đang chuẩn bị dùng cơm.

“Tỉnh rồi hả?” Tôi vẽ mặt tươi cười chạy tới, ngồi xuống bên giường: “Cảm thấy thế nào rồi?”.

“Tốt”, Loki hoàn toàn chẳng thèm nhìn tôi, vẽ mặt có chút phức tạp.

“Anh hôn mê lâu như thế, chắc giờ đói bụng rồi đúng không? Ăn cơm trước đã.” Tôi thả túi xuống đất, sau đó giúp mấy cô hầu gái bày mấy đĩa thức ăn vẫn còn nóng hổi lên bàn: “Còn nóng đấy, anh ăn từ từ thôi.”

Hai nàng hầu gái đặt hết đồ ăn xuống rồi đưa mắt nhìn nhau, lúng túng đứng đó, không biết tiếp theo phải làm gì.

“Các cô ra ngoài trước đi.”

Đợi đến khi các nàng ấy đã ra ngoài hết, Loki liền đẩy cái bàn xuống cuối giường, vùi người vào trong chăn, quay lưng về phía tôi. Lần đầu tiên nhìn hắn mặc áo sơ mi, không biết có phải vì bị thương hay không, mà tôi thấy bờ vai hắn nhìn có chút gầy gò.

“Đang giận tôi sao?” Lolo cứ bay qua bay lại trước mặt, đúng là không có tí không khí nào cả, tôi với tay tóm lấy nó, dùng một chân đè nó xuống giường, sau đó khẽ lay Loki: “Nói thế nào thì nói, sức khỏe vẫn là quan trọng nhất, trước tiên cứ ăn no đã, sau đó mới giận tiếp, được không?”

Loki vẫn chẳng thèm để ý tới tôi.

“Thực sự là bó tay anh luôn rồi đấy.” Tôi thở dài thườn thượt, xới cơm cho hần rồi cầm dao cắt nhỏ mấy miếng thịt: “Có cần tôi tự tay dứt cơm cho anh luôn không?”

“Ena.”

“Sao nào?”

“Chúng ta...”, Loki vẫn quay lưng về phía tôi: “Chúng ta... đừng gặp nhau nữa thì hơn”.

“... Vì sao?”, tôi gần như thốt ra theo bản năng.

“Chẳng phải hôm trước em nói không muốn gặp ta nữa sao? Ta cứ nghĩ mãi, nghĩ mãi, thực ra, có lẽ như thế là tốt nhất cho cả hai chúng ta”, hần dừng một chút, sau đó nói khẽ: “Ta... cũng không muốn nhìn thấy em nữa. Sau này... chúng ta cứ coi nhau như người xa lạ đi”.

“Vì sao...”

“Cứ nhìn thấy em là ta lại thấy rất khổ sở. Ta không muốn tiếp tục thế này nữa.”

Lông chim vàng óng vẫn lả tả rơi trong gian phòng rộng, có vài chiếc lông chậm rãi tan biến trên tóc Loki. Chân tôi dần buông lỏng, Lolo chui được ra, bắt đầu ra sức lay chân tôi. Loki không nói thêm tiếng nào nữa, yên lặng như đã ngủ rồi.

Tôi biết, chắc chắn sẽ không có kết cục gì tốt đẹp.

Lúc hần hôn tôi, tôi đã sớm biết... chỉ cần tôi thích hần là coi như đời tôi chấm dứt.

Đột nhiên thấy sống mũi cay cay, tôi cố cầm nước mắt, đứng lên, lặng lẽ thu dọn đồ đạc, sau đó gõ đầu Lolo, ý bảo chúng ta đi thôi. Lolo khẽ grừ grừ hai tiếng, quay đầu lại nhìn Loki, sau đó tung bốn cánh bay lên, đột nhiên nó ngoan đến lạ.

Đi ra cửa, tôi dừng bước.

Thực sự, thực sự không cam lòng tí nào, tôi vẫn còn rất nhiều điều muốn nói nhưng không thốt được một từ nào. Nước mắt rơi xuống không sao ngăn được, từng giọt, từng giọt, rơi xuống tấm thảm dày, tôi không dám sụt sịt dù chỉ một tiếng, yên lặng mở cửa phòng.

“Ena, em còn ở đó không?”, giọng nói của Loki lại một lần nữa vang lên.

“Có”, giọng mũi rất nặng, tôi không dám nói nhiều hơn một chữ, nếu không Loki sẽ phát hiện ra mắt.

“Ta thích em.”

Thời gian như ngừng trôi trong nháy mắt, đầu óc tôi trở nên trống rỗng. Đường nhìn bị nước mắt che mờ, tất cả như hóa thành ảo giác. Ma pháp hình lông vũ tựa như cánh hoa lả tả rơi, như lá đỏ đang khiêu vũ, nhẹ nhàng phiêu diêu trong gian phòng trống trải đến mênh mông.

“Mặc dù em vĩnh viễn không thích tôi, tôi vẫn yêu em”, giọng nói của Loki truyền lại từ sau lưng, hơi trầm thấp, lại có chút đau thương: “Ta biết, làm thế này em sẽ càng ghét ta hơn. Nhưng ta có thể thề, cả đời này, đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng ta khiến em khó xử... Xin lỗi!”

Tôi che miệng, cố gắng không cho mình khóc nức lên thành tiếng.

Một lúc lâu sau, cả gian phòng vẫn ngập trong sự tĩnh lặng vô biên.

“Em sao thế?”, hần lại hỏi.

Thực sự tôi không thể dùng bộ dạng này mà đối diện Loki được. Tôi lau nước mắt, muốn quay đầu lại, cười đáp lời hần. Được người mình thích tỏ tình, đáng lẽ phải vui sướng đến phát điên mới đúng, nhưng không hiểu sao, lúc nghe Loki nói mấy câu này, tôi chỉ thấy nỗi bi thương khắc sâu tận đáy lòng.

Tôi vẫn không quay đầu lại, mãi tới khi Loki xuống giường, bước tới sau lưng tôi: “Ena?”, hần xoay người tôi lại, mặt đối mặt.

Gương mặt hắn bị nước mắt làm nhòe đi, nhưng tôi vẫn nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Loki. “Vì sao lại khóc?”

Tôi lắc đầu, không nói được câu gì.

“Ta chỉ muốn nói cho em biết thôi, đầu yêu cầu em đáp lại”, hắn cười khổ, lau nước mắt cho tôi: “Đừng buồn, cứ quên nó đi. Ngoan, nghe lời ta... Đừng khóc nữa”.

Giọng nói của Loki rất dịu dàng, còn mang theo nỗi áy náy khó kìm nén được, như thể hắn đã làm sai chuyện gì lớn lắm, cần tôi tha thứ.

Tôi bước lên trước một bước, ôm chặt lấy Loki, sau đó nép trong vòng tay ấy, khóc òa lên.

17. Quyển 1 - Chương 17: Ngày Lễ Nữ Thần

Từ hôm đó trở đi, ngày nào tôi cũng tới nhà Loki thăm hắn. Ngoại trừ hôm tỏ tình với tôi xong Loki có chút buồn bã, ngay hôm sau hắn đã khôi phục hoàn toàn bộ dạng ngày xưa. Mỗi lần tôi hỏi thăm về vết thương, hắn đều đáp một câu duy nhất: “Vết thương bé bằng mắt muỗi ấy, dùng nước rửa mấy lần là được rồi.”

Tôi lại hỏi hắn thế vết thương trên đầu đã hết đau chưa, liệu sau này có để lại sẹo không, hắn nói: “Đàn ông con trai bị sẹo thì đã làm sao?”, khiến tôi dở khóc dở cười.

Thế nhưng đúng như lời Freyr nói, khả năng hồi phục của Loki ngang tầm siêu nhân. Chỉ một tuần sau, hắn lại bắt đầu vào hoàng cung làm việc. Từ khi Shujin nói sẽ ký hiệp thương đình chiến, số lượng Thần tộc Aesir xâm nhập vào lãnh thổ của chúng tôi giảm đi rất nhiều, toàn lãnh thổ cũng được hòa bình hơn xưa không ít. Thế nên, phần tử hiếu chiến chán ngấy việc nội bộ quốc gia như Loki đã bắt đầu làm mấy chuyện hắn cảm ghét.

Một hôm, lần đầu tiên tôi tới thăm Loki từ sáng sớm tinh mơ, ai ngờ quản gia lại nói hắn đã tới thần điện Balder rồi. Sau đó ông ấy hỏi có phải tôi sắp vào hoàng cung không, rồi đưa cho tôi một bản kế hoạch luyện kim còn niêm phong, nhờ tôi chuyển cho Loki.

Tôi tới thần điện Balder, loanh quanh một lúc lâu trước đại sảnh mênh mông, phát hiện bên trong điện ngoài mấy gã lính đang đứng canh thì chẳng còn ai khác. Tôi thấy thật quái lạ, đang định trả bản kế hoạch về cho ông quản gia, ai ngờ vừa quay người lại đã chạm mặt Balder.

Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy ngài ấy – pháp vương của bộ tộc chúng tôi - ở cự ly gần như thế. Balder tuổi còn rất trẻ, mặc một bộ khôi giáp làm từ bạc nguyên chất, mái tóc ngắn màu vàng kim, nhưng da lại nghiêng về sắc đồng, khỏe mạnh, ngũ quan cân đối, nam tính cương nghị, trên mặt có một vết sẹo dài, cộng thêm thân hình cực kỳ to cao cường tráng, hoàn toàn không thấy vẻ non trẻ nào.

“Điện hạ Balder”, tôi có chút mất tự nhiên, hành lễ với hắn.

Balder nhíu mày nhìn tôi: “Sao cô lại tới đây?”

Tôi ngơ ngác nhìn hắn: “Chỗ này cấm vào ạ?”

“Đi theo ta”, Balder xoay người bước đi.

Hắn dẫn tôi ra khỏi thần điện Balder, đi xuyên qua một vườn hoa, tiến vào cung điện Hỏa thần. Trong suốt hành trình, hắn không nói lấy một câu. Tôi chẳng hiểu ra làm sao cả. Lúc bước vào hành lang của cung điện Hỏa thần, đột nhiên tôi nghe thấy tiếng chuyện trò vọng ra từ một gian phòng nhỏ.

“Thật ra... có đôi khi tôi vẫn nghĩ... Có hay không cũng không quan trọng.”

“Mọi chuyện đều do cậu quyết định, chúng tôi chỉ giúp đỡ cậu thôi. Loki, không phải tôi có ý gì đâu, nhưng cậu làm gì cũng hết sức quyết đoán đến mức đáng sợ, không bao giờ chừa cho bản thân đường lui nào cả, sao gặp chuyện này lại do dự như đàn bà thế?”

“Freyr”, Balder gõ mấy tiếng, sau đó đẩy cửa ra: “Luyện kim thuật sư của các người đâu?”

Freyr và Loki đồng thời quay đầu lại, thấy tôi đứng sau Balder thì đều ngẩn người. Cùng lúc ấy, Lolo vốn bị tôi nhét trong túi, cuối cùng cũng không thở nổi, giấy giữa bay ra, xẹt qua xẹt lại trên đỉnh đầu Balder.

Ánh mắt của Freyr chuyển từ người tôi sang gương mặt Balder, sau đó lại chuyển từ gương mặt Balder lên đỉnh đầu hắn, nhìn chằm chằm một lúc, vô thức đáp lời: “Chắc bọn họ vẫn đang làm việc...”

Lolo bắt đầu lượn vòng vòng, cánh đập liên hồi, nghe chừng cu cậu đang vui vẻ lắm. Thế nhưng bay lượn được một lúc, một trận gió lớn thổi qua, mấy cái cánh nhỏ xíu của Lolo bắt đầu run lên trong gió. Nó sụt sịt mũi, lại vỗ cánh mấy cái, lại sụt sịt mũi. Đến lúc này thì cả Loki cũng phải nhìn lên: “Ena... Ta nghĩ, em nên bảo nó xuống đi...”

“Ena?”, Balder có chút giật mình, quay đầu nhìn tôi, Lolo lại sụt sịt thêm cái nữa.

“Dạ đúng, thưa Điện hạ”, tôi cũng nhìn Lolo.

Balder nhìn theo ánh mắt của chúng tôi, ngửa đầu lên. Đúng lúc này, Lolo không nhin nổi nữa, hắt xì một cái rõ to. Lửa đỏ rừng rực lại bùng lên, Lolo hắt xì xong cũng thấy hơi xấu hổ, dùng cả bốn cánh mà che cái bụng nho nhỏ của mình, nhăn nhó nhí nhí. Thế là tôi lại phải đưa tay ra đỡ lấy nhóc.

Nửa phút sau, Balder cầm khăn tay, lau gương mặt đen như đất nồi, dùng dùng bỏ đi.

“Lolo! Từ sáng tới tối, lúc nào cũng gây chuyện, tao đánh chết mày!” Tôi túm Lolo lại, tét vài cái thật mạnh vào mông nó, nó giấy giữa một lúc, sau đó ngã vật ra lòng bàn tay tôi, giả chết.

“Lo... lo?”, Freyr kinh ngạc nhìn tôi.

“Ena”, Loki cũng hí hóp mắt nhìn tôi.

“Đây là đồ mà quân gia nhà anh nhờ tôi mang đến. Tôi còn có việc nên phải đi trước”, tôi túm lấy Lolo, chạy ra ngoài.

“Chờ đã, để ta đưa em về.”

“Người bệnh thì phải ở nhà tĩnh dưỡng chứ...”

“Để ta đưa em về.”

Hai mươi phút sau, tôi đã ngồi chễm chệ trên lưng của Đàn ông nhiệt huyết, Lolo thì cố dùng bốn cánh ôm chặt lấy cái sừng trên lưng cha nó, nhưng ôm hoài vẫn không vững được, mấy lần suýt bị gió mạnh thổi bay đi mất. Tôi ngấm sừng của cha nó, rồi lại liếc nhìn sừng của Lolo... Ôi trời, cái sừng của Lolo á, phải dùng kính lúp soi thì mới thấy.

Làm sao một con rồng có thể phát triển từ một cục bé xíu như vậy thành một đồng to đùng thế kia nhỉ?

Tôi lại lén ngấm bóng lưng của Loki. Tuy mùa đông chưa tới, nhưng Hỏa thần đại nhân đã bắt đầu đi giày da và mặc áo choàng trắng như tuyết, dày thiệt là dày, lại còn cao cổ nữa. Cũng vì sợ lạnh, nên Loki không dám bay quá cao. Bay ở tầng trời thấp, như thể lướt qua vô số song cửa của những tòa nhà vàng óng, bên dưới kia là những chiếc lá đỏ đang xoay tròn nhảy múa. Màu đỏ trập trùng, như màu tóc của Loki.

“Loki”, tôi gọi nhỏ.

“Sao?”

“Nghe nói mùa đông ở Alfheim rất đẹp, vừa lúc khóa học của tôi sẽ kết thúc vào ngày lễ Nữ thần. Tới lúc ấy, chúng ta tới chỗ đó thăm thú một chuyến nhé?”

Loki chẳng nói gì. Áo choàng của hắn bị từng cơn gió thổi tới hất tung lên.

“Loki, vào ngày lễ Nữ thần, chúng ta cùng tới Alfheim chơi có được không?”, cô lấy dũng khí, tôi hỏi thêm lần nữa.

“Ta không đi”, Loki ngừng một chút: “Mùa đông, ở chỗ đó rất lạnh”.

“Có tôi ở đây, không lạnh đâu.” Tôi chỉnh lại áo choàng của Loki, sau đó ôm hân từ phía sau, tựa vào lưng hân. Người ta khi đứng trong gió lớn, luôn cảm lạnh hơn nhiều, dường như dù mình nói gì đi nữa, cũng chẳng ai nghe thấy.

Trong khoảnh khắc đó, thân thể Loki khẽ run lên, rồi vẫn duy trì mãi trong tình trạng cứng đờ ấy.

Một lúc lâu sau, hân mới nói khẽ: “Em cứ như thế... Thà đừng gặp nữa còn hơn”.

Tôi hít sâu một hơi, cô ôm hân chặt hơn.

Cùng lúc đó, Lolo cũng đang cố gắng ôm chặt lấy cổ tôi, siết thật lực. Tôi sắp tắt thở rồi.

Tôi có thể khẳng định khóa học sẽ kết thúc vào ngày lễ Nữ thần là vì có đủ tự tin vượt qua kỳ thi cuối cùng ngày hôm đó. Nhưng có một hôm, tôi thấy Shia đang hứng chí bừa bừa viết kế hoạch du ngoạn mùa đông, đột nhiên tôi nghĩ: Có phải mình quá quan trọng hóa chuyện thi cử lên không. Nếu cô nàng Shia qua được, thì tôi có thể cam đoan rằng kỳ thi lần này cả đám thực tập sinh chẳng ai rớt hết.

Song, sự thật đã chứng minh tôi chẳng quan trọng hóa cái gì lên cả. Một tuần sau, Teese gia nhập đợt tập huấn. Trong kỳ thi tháng Mười một, thành tích của hân ta còn cao hơn cả Shia.

Shia bảo lý do cô nàng không qua nổi kỳ thi là vì chỉ số thông minh của con gái tóc vàng tương đối thấp. Tôi vẫn cho rằng khái niệm này rõ là vô vẩn, đáng lẽ phải giải thích là: Chỉ số thông minh bình quân của con gái tóc vàng tương đối thấp. Nếu Shia không có mái tóc vàng thì giá trị bình quân ấy chắc chắn sẽ khôi phục ở mức bình thường.

Tháng Mười một, ở vương đô bắt đầu có những trận tuyết nhẹ. Những bức tượng trên đỉnh hoàng cung Hoenir dần phủ một tầng tuyết trắng. Tối trưa, ánh mặt trời ảm áp soi rọi khắp nơi, lớp tuyết trắng như lên trút bỏ áo ngoài, chỉ còn lại một tầng băng cực mỏng. Lúc này, ba pho tượng như được phủ lên mình bởi tầng ma pháp, tỏa ra thứ ánh sáng bàng bạc đẹp đến kinh người.

Thế nhưng, nhiệt độ của Vanaheim vẫn còn bình thường chán. Đất Alfheim mới thực sự lạnh đến tận xương tủy.

Thông qua quyển sách ma pháp, tôi và Loki tới được thế giới của các Tinh linh, vừa mới tới nơi, đã bị một trận gió lạnh thấu xương quất thẳng vào mặt. Cây thế giới sẽ không bị khô héo trong trời đông giá buốt, nhưng từ lâu nó đã bị từng đụn tuyết thật dày phủ lấp, khoảng không phía trên tán cây thậm chí còn lớn hơn những đám sương mù lạnh lẽo trắng nhợt như màu sữa, hội tụ thành từng đám mây mù, dần bay lên phía bầu trời lấp lánh ánh sao.

Ở Vanaheim mới là buổi chiều, thế mà nơi đây đã tối đen.

Alfheim là thánh địa nghỉ ngơi trong những ngày đông đến. Trời vừa se lạnh, các chủng tộc ở chín thế giới đều đổ về đây. Mặc dù, chiến tranh sẽ tạm đình chỉ trong ngày này, nhưng mỗi khi liếc thấy bóng dáng Thần tộc Aesir là tôi vẫn thấy run người.

Bởi vì rất nhiều nơi đều tổ chức hoạt động kỷ niệm ngày lễ Nữ thần, và dù là địa phương khác biệt, nhưng cuối cùng cũng đều thông qua thi đấu để trao phần thưởng và danh hiệu Nữ thần cho người chiến thắng. Mà Tinh linh – vốn được cả thế giới tôn xưng là “Biểu tượng của dung nhan xinh đẹp và thanh xuân ngàn năm” – lại càng coi trọng ngày lễ này hơn, thế nên “Nữ thần Tinh linh” tự nhiên trở thành danh hiệu cao quý nhất.

Lễ mừng của tộc chúng tôi được tổ chức chủ yếu ở khu vực cảng Modin, hình thức thi là so nhan sắc, “Nữ thần Vanir” năm ngoái chính là Gullveig. Hình thức thi của tộc Aesir là lựa chọn những cô gái có khí chất thanh cao và có thực lực, “Nữ thần Aesir” năm ngoái là Lãnh chúa Bóng tối – Freyja. Jotunheim thì tổ chức so tài bằng đấu võ (tôi vẫn chẳng hiểu rõ cuộc họ định chọn nữ thần hay võ thần nữa), “Nữ thần Khổng lồ” năm ngoái là vợ kiếp trước của Loki – Sigyn. “Nữ thần Người lùn” năm ngoái là một thợ khai quật rất nổi danh...

“Nữ thần Tinh linh” mỗi năm hầu như đều là người mới, hơn nữa phần lớn người thắng đều là Tinh linh hoặc Người khổng lồ. Số lần thắng của Thần tộc chưa tới một phần mười. Điều này có liên quan tới hình thức cho điểm của vòng thi thứ nhất...

Khoảng không phía trên cây thế giới – cũng chính là thành chính – có một trái táo màu vàng, đó chính là trái táo của Idun[1], cô gái nào có thể lấy được trái táo đó xuống thì sẽ giành được danh hiệu “Nữ thần Tinh linh”. Không chỉ thế, ăn trái táo đó vào sẽ có thể trẻ ra hai mươi tuổi, bất kể là chủng tộc gì. Nhưng nếu là người mới thành niên thì ăn vào sẽ không có tác dụng. Chỉ trong chốc lát nữa thôi, những người tham gia cuộc thi sẽ bắt đầu hùng hổ lao vào chiến đấu vì một trái táo con con.

[1] Idun là hóa thân của thanh xuân và tuổi trẻ, đồng thời phụ trách quản lý cây táo vàng có thể khiến chư thần duy trì tuổi thanh xuân.

Đứng nhìn năm gốc đại thụ vây quanh cây thế giới Yggdrasil, tôi mặc một chiếc áo choàng lông trắng có mũ, đeo một đôi găng cũng trắng như tuyết, kéo tay Loki: “Lát nữa nhờ hết vào anh đây, nói gì thì nói hôm nay tôi phải ăn được quả táo vàng!”.

“Ta thì không có vấn đề gì, nhưng trừ phi ăn gian, chứ không thì xác suất lấy được trái táo chưa được nổi năm mươi phần trăm”, Loki bước lên trước vài bước: “Đi theo ta”.

Chúng tôi tới xếp hàng bên cạnh dòng sông băng, vô số những cô gái xinh như mộng ăn mặc đủ loại quần áo đi qua đi lại như trẩy hội.

Lần thi này được tiến hành theo kiểu đấu loại, vòng thứ nhất là thi sắc đẹp. Cửa này không quá khó qua, chỉ cần dung mạo hơn bình thường một chút, giọng nói không đến nỗi tệ, bước lên lượn một vòng, hát một bài, chỉ cần để cho mấy vị giám khảo đến từ tám chủng tộc khác nhau chấm cho hơn bốn mươi điểm (điểm tối đa là tám mươi) là dư sức qua cầu. Mỗi chủng tộc có hai giám khảo, giám khảo thuộc chủng tộc nào thì không được chấm điểm cho “gà nhà”. Theo luật đó, giám khảo của tộc Aesir và Vanir chắc chắn cho tộc đối địch không điểm, vừa lên sân khấu chưa kịp thi thố gì đã mất đứt hai mươi điểm, vậy nên có một sự thật không thể nào tránh được, ấy là các thí sinh Thần tộc thường bị bắn rụng như sung ở ngay vòng loại.

Tôi quay đầu lại, cười với Loki: “Anh đoán thử xem tôi có thể giành được bao nhiêu điểm?”

“Ba mươi chín”, Loki trả lời không do dự.

Tôi đắm hân một cú, sau đó xoay mặt đi, không thêm để ý tới hân nữa.

Lúc này, tôi đột nhiên nghe được giọng nói của một vị giám khảo Tinh linh truyền tới từ phía trước: “Thần tộc Vanir, Shia”.

Tôi và Loki đưa mắt nhìn nhau, sau đó cùng nhào người nhìn lên phía trước... Không phải trùng tên, đúng là Shia thật.

Cô nàng mặc một bộ váy mùa đông đỏ thẫm, mái tóc xoăn vàng kim lấp lánh hơn hân ngày thường. Chuyện đáng nhắc tới nhất chính là, trong thời tiết rét căm căm như thế này, ấy thế mà cô nàng vẫn dám mặc một bộ váy trễ ngực, khoe ra vòng một căng đầy nhựa sống. Shia hát cao giọng mặt trang điểm đầy tinh tế, ngẩng đầu ưỡn ngực đi tới bên cạnh sông băng, nhẹ kéo tà váy, sau đó bắt đầu cất cao giọng hát bài cô nàng thích nhất – Quả táo vàng của Idun. Kể ra thì cũng rất hợp với hoàn cảnh hiện giờ.

Ngay sau đó, hai giám khảo tộc Aesir mở rộng cánh tay, hai vòng tròn băng ma pháp cực lớn từ từ mọc lên. Giám khảo Khổng lồ một người cho tám điểm, một người cho chín điểm. Hai vị giám khảo Tinh linh thì cho một điểm mười và một điểm chín. Giám khảo tộc Người lùn thì một người cho năm điểm, một người cho bảy điểm.

Điểm tổng cộng là bốn mươi tám. Shia không thêm để ý tới hai giám khảo tộc Aesir, mà quay sang trừng mắt nhìn gã Người lùn dám cho cô nàng năm điểm. Rất hiển nhiên, cái điểm năm ấy chọc đến tự tôn của cô nàng nhiều hơn hai điểm không nhiều. Thế nhưng dù sao Người lùn cũng thuộc phe ủng hộ Thần tộc Aesir, lại thêm vụ rất ghét tóc màu nhạt, tiêu chuẩn thẩm mỹ bất đồng, chuyện này cũng chẳng trách được người ta.

Sau đó, một Tinh linh còn lâu mới đẹp bằng Shia ẵm trọn sáu mươi ba điểm. Tiếp nữa là một Thần tộc Aesir bị Tinh linh cho điểm cực thấp nên bị rớt – ba mươi chín điểm. Tôi quay đầu, liếc mắt nhìn Loki. Loki dùng ánh mắt vô tội nhìn lại, khẽ nở nụ cười.

Đúng lúc này, ánh nhìn của tôi bị một bóng người thu hút.

Từng bông hoa tuyết nhẹ nhàng từ tầng trời cao vút.

Chàng trai kia đứng ở bên bờ sông tít phía đằng xa, có mái tóc ngắn đen sẫm, mặc chiếc áo dài trắng như tuyết được làm từ da sói. Lúc này, hắn ta đang chống hai tay vào hông, hơi nghiêng đầu, miệng phả ra làn sương trắng, ngẩng lên nhìn cây thế giới Yggdrasil. Phía sau có một nhóm tùy tùng cung kính mà yên lặng đứng chờ.

Bởi vì đứng quá xa, nên tôi không nhìn rõ khuôn mặt hắn, chỉ biết đó là một Thần tộc Aesir.

Tôi không biết vì sao mình không tài nào rời mắt khỏi con người đó.

“Thần tộc Vanir, Ena.”

Mãi đến khi tiếng gọi vang lên, tôi mới lấy lại tinh thần. Tôi quay mặt về hướng Loki, giơ cao tay ra ký hiệu tắt thở, sau đó chậm chậm chạy tới bên bờ sông.

Mỗi chủng tộc có một quan niệm riêng về cái đẹp: Người khổng lồ thích vẻ đẹp hoạt bát, khỏe khoắn; Người lùn lại thiên vị những người có dáng vẻ hiền dịu đảm, đức hạnh hiền lành; Tinh linh nghiêng về nét đẹp thanh thoát đáng yêu; Thần tộc Vanir thì đặc biệt ưa thích những cô nàng quyến rũ tóc vàng; Thần tộc Aesir cực kỳ coi trọng những cô gái tóc đen có vẻ đẹp lạnh lùng cao quý.

Tôi tuy không có tí ưu thế nào cả, nhưng tôi không tự đặt ra yêu cầu cao như Shia, bốn mươi điểm là đủ rồi.

Tuyết rơi càng lúc càng lớn, từng bông, từng bông như khiêu vũ giữa trời.

Nhìn về phía chàng thanh niên tóc đỏ nổi bật giữa đám đông, tôi không kìm được nở nụ cười với hắn.

Từng cơn gió lạnh rít bên tai, tôi hạ chiếc mũ liền áo xuống, mái tóc đen dài tới thắt lưng bị gió thổi tung, bay loạn trong gió tuyết.

Ban đêm, những vì sao giăng kín bầu trời như treo lơ lửng trên đỉnh cây thế giới, tỏa ra tia sáng nhẹ nhàng êm dịu, chiếu xuống mặt đất phủ đầy tuyết bên sông. Ánh đèn lấp lánh từ bờ bên kia chiếu rọi qua đây, phản chiếu vào từng đôi mắt. Những bông hoa tuyết nhẹ nhàng rơi như biển ảo thành đủ thứ sắc màu dưới ánh sao khuya, rơi là tả trên vai, trên tóc.

Hai tay bắt chéo trước ngực, tôi hít sâu một hơi, bắt đầu cất giọng.

Tôi thường xuyên buộc tóc, thỉnh thoảng mới để xả, thế mà mái tóc dài kia chẳng chịu phối hợp với tôi, cứ bay loạn lên, che hết tầm mắt. Đưa tay vén tóc ra sau, tôi bất gặp ánh nhìn chăm chú của Loki, ánh mắt thậm chí còn có chút ngẩn ngơ. Đột nhiên tôi thấy dũng khí của mình được tăng thêm nhiều lắm, ý cười vương trên khóe miệng, tôi ngâm nga hoàn chỉnh khúc hát Hồi ức nơi thần điện Valhalla.

Dần dần, tuyết rơi dày hơn, từng bông tuyết lớn như cánh hoa, mang theo hơi lạnh mùa sương của trời đông, xoay tròn theo gió, khiến đường nhìn có chút mơ hồ không rõ. Tôi thậm chí có thể nghe thấy tiếng vọng của chính mình, không quá rõ ràng, âm vang hư vô mờ ảo, như bị thứ gì khiến cho nát vụn, dư âm chưa hết, âm khác đã vang lên, đánh tan âm trước, lặp đi lặp lại nhiều lần, mãi quẩn quanh nơi mảnh đất trống trải mênh mông này.

Sau khi âm thanh cuối cùng chấm dứt, vẫn không có vị giám khảo nào chấm điểm. Mọi người đều nhìn cả vào tôi.

Tôi bắt đầu thấy có chút hối hận.

Chẳng lẽ vừa rồi mình hát say sưa quá... Hay là tiếng quá to?

“Tiểu thư Ena”, lúc này, một vị giám khảo tộc Vanir ngẩng đầu nhìn tôi: “Cô biết cổ ngữ Thần tộc sao?”.

“Tôi chỉ biết sơ sơ. Khúc ca này là do chị tôi dạy khi còn bé.”

Cổ ngữ Thần tộc là ngôn ngữ của Thần tộc trước khi thế giới mới được sinh ra, không phân ra là Vanir hay Aesir. Khi chị dạy cho tôi bài hát này, chị đã từng thủ thỉ, nếu có một ngày chúng ta được nói lại thứ ngôn ngữ ấy, vậy thì chắc chắn đó là ngày hòa bình trở lại.

Vị giám khảo kia gật đầu, mấy vị giám khảo còn lại mới chợt nhớ ra còn cần chấm điểm.

Giám khảo Khổng lồ cho điểm đầu tiên, chín điểm và tám điểm.

Giám khảo Tinh linh cho một điểm chín và một điểm mười.

Giám khảo Người lùn cho một điểm tám và một điểm bảy.

Tốt, năm mươi mốt điểm. Không ngờ tôi lại biểu diễn thành công như thế. Ôm tâm trạng cực kỳ thỏa mãn định xuống phía dưới, tôi lại đột ngột thấy số mười ma pháp hiện lên trên tay một giám khảo tộc Aesir.

Tôi há hốc mồm, may mà chưa kịp thốt ra: “Ông nhìn kỹ giùm cái, tôi là tộc Vanir đây”. Đương nhiên, không phải một mình tôi kinh ngạc, những người xếp hàng cũng không hiểu ra sao, xì xào bàn tán.

“Cậu xem kỹ lại đi, cô ta là Thần tộc Vanir”, vị giám khảo tộc Aesir còn lại đẩy nhẹ tay của người vừa chấm điểm.

“Tôi biết. Nhưng cậu không thấy bất luận là xét về bề ngoài, khí chất hay giọng hát, cô ta đều hoàn mỹ tới mức không chê vào đâu được sao? Không cho điểm tôi đa thì tôi thấy có lỗi với lương tâm mình lắm.”

“Đúng là cô ta rất đẹp, nhưng chẳng ảnh hưởng gì đến chuyện chấm điểm cả.”

Thế là tôi lãnh một điểm không.

Nghe được mấy câu đối thoại của hai người đó, suýt nữa thì tôi ngã lộn ra đất. Sống bao nhiêu năm trên đời rồi, thế mà lời nhận xét tốt đẹp nhất tôi từng nghe lại thốt ra từ miệng một Thần tộc Aesir. Có điều, đúng là tộc Aesir rất thích khí chất lạnh lùng, cũng chính là thứ mà Shia gọi là “lâm lì” ấy. Hơn nữa, đối với bọn họ, màu đen là màu cao quý nhất, tóc đen mắt đen có một địa vị vô cùng vững vàng.

Đột nhiên tôi nhớ tới chàng trai mình vừa nhìn thấy ban nãy.

Nhìn về phía bờ sông, nơi người đó vừa đứng đã chẳng còn bóng dáng một ai.

Nhưng chuyện này cũng không còn quan trọng nữa. Tôi chạy tới chỗ Loki, ngẩng mặt cười với hắn: “Thấy sao?”.

“Đẹp lắm”, Loki nhẹ nhàng vuốt ve gò má tôi, giọng nói dịu dàng như nước: “Lúc nào em cũng đẹp”.

Tôi bị hắn nói cho ngượng chín mặt, cúi đầu cười khan: “Tôi ở trên cây chờ anh, anh nhất định phải lên đây, không lại mất công tôi gán cổ lên hát này giờ”.

“Được.”

Tôi quay người bay lên cây. Trong lúc ấy, tôi đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Những Thần tộc Aesir địa vị tương đối cao đều có mái tóc màu đen, mà sở hữu màu tóc đen thuần túy chỉ có hai người: Hoder và Shujin.

18. Quyển 1 - Chương 18: Cây Thế Giới

Theo đúng quy trình, ở vòng thi thứ hai, các nữ thần vượt qua vòng trước bắt đầu tuyển dùng sĩ cho mình. Các dùng sĩ sẽ so tài võ nghệ với những người bảo vệ cây thế giới, sau đó những người bảo vệ sẽ để cho gấp đôi số dùng sĩ lên cây, để các nữ thần chọn cho mình một người hợp tác thích hợp nhất. Mỗi dùng sĩ chỉ có hai cơ hội lựa chọn, nếu bị nữ thần từ chối đến lần thứ hai thì sẽ bị loại. Cũng tương tự như thế, nếu nữ

thần nào không có dũng sĩ theo đuổi, hoặc từ chối tất cả những người theo đuổi, vậy vị nữ thần đó cũng chỉ đành ngậm ngùi dừng lại ở vòng hai.

Cành to nhất của cây thế giới có thể trụ vững được khi có đến ba đứa như tôi ngồi lên ấy chứ, vì vậy tôi ngồi trên cành thấy rất an toàn. Thế nhưng chỉ một lúc sau tôi đã bị cuốn vào một cuộc so sánh với vị mỹ nữ tóc vàng đối diện. May là không lâu sau, có một gã trai khổng lồ còn rất trẻ đã quỳ xuống trước mặt Shia, nhìn cô nàng bằng ánh mắt chân thành tha thiết nhất.

“Tôi không biết nói tiếng của Người khổng lồ”, Shia xua xua tay.

Chàng trai khổng lồ vẫn không bỏ cuộc, nói với cô nàng mấy câu gì đó mà đến tôi cũng chẳng hiểu được.

“Tôi không nói được tiếng của Người - khổng - lồ, hiểu không?”, Shia kéo dài giọng, sau đó chỉ lên trên ngọn cây, rồi vẽ một đường cong trong không khí: “Tôi muốn ăn quả - táo - vàng, tôi muốn làm nữ - thần, hiểu không!!!”. Lời vừa dứt, một ánh mắt đầy thù hận như sóng điện bị cô nàng lia sang chỗ tôi.

Tôi nghiêng người, tránh được dòng điện vô hình ấy, sau đó hất mặt lên, ném cho cô nàng một luồng sóng điện y chang. Shia chỉ giơ tay vẫy một cái đã đánh bay luồng điện của tôi, sau đó xoay mặt nhanh như chớp, mỉm cười với một gã Thần tộc Vanir: “A, xin lỗi, tôi đã hẹn với anh trai là sẽ đi cùng nhau mất rồi”.

Shia, cậu lòi đầu ra một ông anh trai thế?

“Nhưng nếu đi cùng anh trai thì không thể lấy được táo vàng, những người tham gia cuộc thi này nhất định phải có tình yêu”, gã Thần tộc kia hôn lên tay cô nàng: “Tiểu thư Shia, ta ngưỡng mộ em đã rất lâu rồi...”.

Tôi còn đang cảm khái rằng “anh chàng này đẹp trai quá trời”, thì đã có người quỳ xuống trước mặt tôi. Tôi quay đầu lại, đang định nói “anh đi tìm người khác đi”, lại bị người kia dọa cho một trận.

“Hãy đi với ta.”

Thái độ của hắn ta rất lạnh lùng, nhưng giọng nói cực êm tai, hơn nữa trong mắt lại bùng cháy thứ ham muốn độc chiếm người khác. Bình thường, con gái khó mà chống cự được loại đàn ông như thế, hơn nữa, hắn ta cực kỳ đẹp trai, sở hữu mái tóc dài màu tím nhạt, cùng chiếc mũi cao, thẳng...

Vừa nhìn đến đó thôi, tôi đã suýt ngã lộn cổ từ trên cây xuống.

“Không cần, không cần.”

Tôi vừa mới mở miệng, hắn đã kinh ngạc nhìn tôi: “Tiểu thư, cô đang nói giỡn với tôi sao?”.

“Đi đi, đi đi.”

Tôi cố hết sức kiềm chế ham muốn của bản thân, cố ngăn mình đừng lòi thứ gì đó từ trong túi ra mà ném chết hắn. Nhưng hắn vẫn không tin sự thật bày ra trước mắt, tiếp tục nói: “Dù có muốn từ chối, cũng không cần thiết phải giả dạng đám chó Vanir như thế”. Sau đó hắn đứng lên, trong chớp mắt di chuyển tới trước mặt một cô gái tộc Aesir khác.

Hắn đi rồi, tôi vẫn chưa hoàn hồn, lấy tay ôm ngực, sau đó lại phải đối mặt với một gã Aesir có mái tóc màu lam: “Cô đi một mình sao?”.

Shia nhìn tôi, thở dài bất đắc dĩ, sau đó đưa tay cho “ông anh trai” Teese của cô nàng nắm, nghiêng ngàng đi mất.

“Tôi là Thần tộc Vanir.”

Hắn ta nhú mào, cũng nhanh chóng bỏ đi.

Tiếp sau đó là một gã Người lùn, thêm một gã Thần tộc Aesir, một gã Khổng lồ, cuối cùng mới thấy một anh chàng Thần tộc Vanir: “Xin thứ lỗi cho sự mạo muội của tôi, phải chăng tiểu thư là Thần tộc Vanir?”.

Vừa nhìn thấy nụ cười tủm tỉm rất quen thuộc của tộc Vanir, tôi cảm động đến độ nước mắt chảy ròng ròng:

“Phải, đương nhiên phải rồi.”

“Quả nhiên, vẻ ngoài của tiểu thư thật đặc biệt, nhưng chỉ cần nhìn tư thế ngồi và thần thái của em, thêm cả gương mặt dịu dàng kia nữa, liếc mắt là ta có thể nhận ra em chính là thực nữ của bộ lạc mình. Không biết ta có vinh hạnh được trở thành dũng sĩ của em không?”

“... Thật ngại quá, tôi đang chờ một người bạn.”

Hắn vừa đi khỏi, một gã tộc Aesir đã lao tới, dùng thứ ngôn ngữ chỉ nghe thôi đã thấy mất cảm tình mà nói với tôi: “Vừa nãy cô cười cợt gì với gã Vanir kia? Bán đứng bộ tộc như thế, không biết xấu hổ à?”

“Tôi có phải tộc Aesir...”

Lời nói chưa dứt, một khối cầu lửa cực kỳ quen thuộc đã giáng xuống từ trời cao. Gã Aesir kia bị đánh rớt xuống gốc cây.

“Xin lỗi Ena, vừa nãy ta bị Freyja với Hoder chặn lại”, Loki xuất hiện trước mặt, nắm lấy tay tôi: “Gã vừa nãy không làm gì em chứ?”

“Bọn họ cũng tới đây?”

“Hôm nay ngay cả Shujin cũng tới”, mặt Loki nhăn lại: “Nhưng hình như chúng chỉ đi ngang qua đây chứ không phải tới tham gia thi đấu”.

Nói thế thì nam nhân tóc đen ban nãy không phải Hoder thì chính là Shujin. Nhịp thở của Loki hơi gấp, tôi nhìn hắn một lượt từ trên xuống dưới. Hắn lau mồ hôi trên trán, ngạc nhiên nhìn tôi: “Em sao thế?”

“Anh không bị thương chứ?”

“Hôm nay không thấy Thor đâu, hai người kia còn chưa đủ làm món tráng miệng cho ta.”

“Đúng là Hỏa thần đại nhân, thật lợi hại.” Tôi híp mắt lại gần hắn, dang tay ra: “Hỏa thần đại nhân, bế tôi lên cây nào”.

Loki bật cười, lập tức bế bồng tôi lên.

Mấy vòng thi sau có hơi bất thường một chút. Bởi vì sau khi lên thêm một tầng cây nữa, các vị nữ thần không thể chạm chân xuống đất, càng không thể lơ lửng bước trên không hay di chuyển tức thời. Nói cách khác, ôm cũng được mà công cũng được, những dũng sĩ phải cố gắng kiên trì, đưa các vị nữ thần lên tới đỉnh của cây thế giới.

Đột nhiên, một bóng người lóe lên, xuất hiện ở chỗ cách chúng tôi không xa.

Hắn chính là Thor đang dùng ma pháp nâng một cô gái cực kỳ xinh đẹp của tộc Aesir. Hắn lạnh lùng liếc mắt nhìn chúng tôi: “Hôm nay ta tới đây tham gia thi đấu, không đánh với các người”. Nói xong, hắn liền bay vọt lên phía trước, men theo cầu thang bộ bằng gỗ.

“Lần trước, lúc kéo cả đám người vây đánh ta, hắn dương dương tự đắc lắm cơ mà, sao bây giờ lại nhũn như con chi chi thế?”, Loki nở nụ cười xấu xa: “Đã thế, đợi đến lúc thi xong ta nhất định phải vờn hắn một trận ra trò”.

“Hình như hắn dùng ma pháp để ôm nữ thần lên cây... Vậy cũng được hả?”

“Đương nhiên là được.”

“Vậy sao anh không dùng?”

“Không muốn dùng.”

“Chẳng phải thể lực của ma đạo sư rất có vấn đề sao?”

“Ta trước tiên là Hỏa thần, kế đó mới là ma đạo sư. Thể lực của ta rất tốt, bất kể là phương diện nào”, Loki hơi cúi đầu, dịu dàng thì thầm bên tai tôi: “... Phương diện nào cũng thế”.

“Phương diện nào cũng thế? Ví dụ thử coi?”

“Đợi lúc về nhà sẽ làm mẫu cho em xem.”

“Được”, tôi ôm lấy cổ Loki, ngã người dựa lên vai hắn, “Chúng ta đi thôi”.

Trong một hốc lớn nằm lưng chừng trên cây thế giới, nhóm nữ thần – dũng sĩ đầu tiên đang đợi sẵn, đa phần các nữ thần đều được các dũng sĩ cõng trên lưng. Đường như chỉ có mấy dũng sĩ Khổng lồ là đang bế mấy nữ thần Tinh linh hoặc Người lùn, thêm cả tôi và Loki nữa.

Teese đang cõng Shia. Hai tay Shia vòng qua, ôm chặt lấy cổ hắn, đứng chuẩn bộ dạng một cô gái nhỏ e thẹn dịu dàng. Gương mặt hai người kề sát nhau, nói được vài câu lại thơm đối phương một cái. Tôi rất hiếu kỳ, không biết Thor nhìn thấy màn này sẽ nghĩ gì. Tôi vô thức nhìn xung quanh tìm một vòng, nhưng chẳng thấy bóng dáng hắn đâu.

“Ena, lát nữa mà có thua chị đây thì cũng đừng ngoác mồm ra khóc nhé”, Shia lại bắt đầu khiêu khích tôi.

“Hai đứa ranh các cậu, một mình tớ đủ sức cho đo ván rồi.”

“Xì, có Hỏa thần chống lưng thì giỏi lắm đấy à? Giết chết không tha!”, Shia nói xong, lại hôn Teese một cái thật mặn nồng.

“Ai nói với cậu là tớ dựa hơi Loki? Một mình chị Ena đây đủ đánh văng cả hai người rồi...”

Nhưng Shia chẳng thèm để ý tới tôi, nói với Teese bằng cái giọng ngọt như đường: “Chúng mình là đôi tình nhân vô cùng ăn ý, chứ đâu có giống hai đứa ranh con trong thời kỳ ám muội, quanh co vòng vèo, lồi lõm kéo kéo kia, anh yêu nhỉ?”.

Tôi nghe cô nàng nói thế mà đỏ bừng mặt, chẳng dám ngẩng đầu lên nhìn Loki nữa. “Nói lằng nhằng cái gì đấy, chị đây ám muội bao giờ, tuyệt đối không ám muội...”

“Theo lời cậu nói, thì hai người các cậu chính là tình nhân rồi? Là tình nhân thì hôn nhau một cái cho chị xem nào.”

Những người xung quanh đều nhìn chúng tôi, tôi bắt đầu cuống cả lên. Ngay lập tức, Loki nâng cằm tôi lên định hôn một cái.

“Không được, bao nhiêu người thế này, không được.”

“Hôn nhẹ một cái thôi, không sao đâu.”

Nhìn vào mắt Loki, tim tôi lại bắt đầu đập loạn cả lên. Còn chưa kịp đáp lời, hắn đã nghiêng đầu, cúi xuống, nhẹ nhàng chạm bờ môi tôi. Trong khoảnh khắc, trái tim tôi như muốn lao ra khỏi lồng ngực.

“Oa, tớ quên mất là hai người đã... Là tớ sai lầm, hai người được đấy!” Tôi bị Shia nói cho không còn mặt mũi nào mà nhìn đời nữa, vùi mặt vào lòng Loki nhất quyết không chịu ngẩng đầu lên. Vậy mà Shia vẫn cứ oang oang bên cạnh. Tôi không khỏi thở dài cảm khái, cô nàng này đúng là chỉ ở trước mặt Teese mới có thể lộ bản chất đến độ này.

Đúng lúc ấy, phía sau đột ngột truyền đến âm thanh nũng nịu của một cô gái tộc Aesir: “Chồng ơi, anh cứ nhìn chăm chăm con bé tộc Vanir kia làm gì thế?”.

“Đâu có”, là giọng của Thor.

Tôi, Loki và cả Shia đều không kìm được mà đổ dồn ánh mắt về phía phát ra tiếng nói: Thor đang dùng ma pháp, bế một cô gái Aesir có màu tóc giống hệt như hắn lên. Cô gái kia ăn mặc vô cùng gợi cảm, nhưng gương mặt thì non choẹt, còn trẻ hơn cả Shia nữa. Cô ta không chỉ có gương mặt xinh đẹp ngọt ngào, đường cong lá lướt tinh tế, mà vóc người cũng khá cao. Đôi mắt cô nàng to tròn, không dài hẹp như mắt của Thần tộc Aesir, hình như là hỗn huyết của tộc Aesir và Người khổng lồ.

Cô ta hoàn toàn chẳng đếm xỉa gì đến ánh nhìn của chúng tôi: “Mấy nữ nhân tộc Vanir cứ thích khoe khoang cái mái tóc vàng tằm thường dung tục, màu môi rỏ tiền cộng với thân hình thô cứng, còn thích nhập nhằng không rõ với tất cả đám đàn ông theo đuổi mình, thật là không thể hiểu nổi. Chồng à, không biết mấy cô nàng nào ngán đó đang nghĩ cái gì nhỉ?”.

Gương mặt Shia vốn đã trắng bóc, lúc này hoàn toàn không có tí sắc hồng nào. Nhưng Thor dường như không phát hiện có người đang nhìn mình, hắn quay đầu nhìn sang chỗ khác: “Ta không biết”.

Thì ra Thor đã kết hôn, cũng không ngờ Shia sẽ tới chỗ này. Bên hông của vợ hắn có một túi đựng ống nghiệm, hắn cô nàng là một phục ma quan. Cô nàng dám nói mấy câu ngông cuồng như thế, tôi cũng có thể lơ mơ đoán được, dưới sự bảo vệ của ông chồng là người đứng đầu đám thần quan Bóng tối ở Asgard, cô nàng đã giết được không ít Thần tộc Vanir, nói không chừng còn chưa bị đánh bại lần nào.

Shia bình thường tuyệt đối không chịu được khi bị người ta nói thế. Vậy mà lúc này cô nàng ngây ra như phỗng, chắc chắn là vì câu “chồng ơi” nũng nịu của vị mỹ nữ hồn huyết kia.

“Chồng ơi, sao chồng cứ nhìn con bé xấu xí tộc Vanir kia làm gì?” Cô nàng khẽ đẩy Thor, “Người như cô ta ra đường chỗ nào chả gặp”.

Lúc này, khóe mắt Shia đã bắt đầu hoe đỏ. Cô ấy ôm chặt cổ Teese, vùi đầu giữa hai cánh tay. Bấy giờ Teese mới để ý thấy sự tình có gì không ổn, vội vã hỏi: “Shia, em làm sao thế?”.

“Anh ném tôi đến chỗ bọn họ đi”, tôi ngẩng đầu nói với Loki.

“Em định làm gì?”

“Chỉ cần chân không chạm đất, người không di chuyển thì vẫn đúng nội quy. Cầm anh xoay người lại, tự tôi lo được.”

“Được”, Loki nghe lời tôi, “Em nhớ cẩn thận, đừng di chuyển”.

Tôi lơ lửng trước mặt hai người kia, nhìn xuống cô vợ của Thor: “Cô em, thử nói lại mấy câu vừa nãy xem nào”.

Cô ta nghiêng đầu nhìn tôi: “Chị à, sao chị lại nói tiếng của tộc Vanir”.

“Bởi vì chị đây tới từ Vanaheim...”, tôi mỉm cười, nhéo má cô ta: “Cô bé, sau này làm việc gì cũng nên kiềm chế một chút. Chồng của cô em lại thích mấy cô nàng xinh đẹp có mái tóc vàng giá rẻ mà cô em vừa chê bai đấy, còn năm lần bảy lượt mò tới nhà của người ta cơ. Chị đây bị chồng em làm phiền sắp điên lên rồi đấy... Em nói xem, sao ông chồng yêu quý của em chẳng thèm nhìn xem người ta đã có bạn trai chưa mà cứ liều chết xông lên quần lấy là thế nào?”.

Cô vợ của Thor rít lên một tiếng, tất cả mọi người trong hốc cây đều quay lại nhìn chúng tôi. Cô nàng vừa hoảng sợ vừa tủi thân, gào lên: “Chồng ơi, trò này em không chơi nữa, giúp em giết cô ta! Thả em xuống!”.

“Jarnsaxa[1], đừng...”

[1] Trong thần thoại Bắc u, ngoài nữ thần Sif xinh đẹp, Thor còn yêu một cô gái Khổng lồ tên là Jarnsaxa và có với cô một đứa con tên là Magni.

Thor chưa nói hết câu, cô nàng đã giãy giụa nhảy xuống đất, giơ một cái ống nghiệm lên cao: “Cả con điếm tóc vàng kia, thêm cả gã đàn ông của nó nữa, em đều muốn giết! Chồng phải giúp em! Em phải dùng máu để rửa đất Alfheim này...”.

Đúng lúc này, Loki quay người lại, mỉm cười với cô ta: “Ta chính là người đàn ông của cô ấy. Người muốn giết ta?”.

Tất cả mọi thứ như ngưng lại, kể cả cánh tay của Jarnsaxa.

Được lắm, Loki, anh lại đoạt đất diễn của tôi rồi.

Một lúc lâu sau, Jarnsaxa mới thu tay lại, thì thầm với Thor câu gì đó. Thor gật đầu. Jarnsaxa nói thêm câu nữa nhưng lại quên hạ giọng xuống: “Chúng ta không đánh lại hắn ta sao?”. Thor nhìn cô ta, im lặng không nói gì.

Jarnsaxa nắm chặt hai tay, cực kỳ không cam lòng, nhìn tôi đầy căm tức, hừ một tiếng, sau đó bỏ ra ngoài.

“Cô em, nhớ hỏi ông chồng quý hóa của cô xem có chuyện ban nãy chị nói không nhé”, tôi nói với theo, nhưng hai người đó đã đi xa lắm rồi.

“Ena, thế là được rồi.” Loki lại ôm lấy tôi, giống như đang dỗ trẻ: “Nghe lời ta, hôm nay cứ chơi cho thỏa thích đi, đừng gây chuyện với người khác”.

“Anh còn không biết ngược mà nói chuyện này với tôi”, tôi nghiêng rằng nghiêng lợi: “Vừa nãy đã bảo anh đừng có xen vào cơ mà, sao không nghe lời tôi?”.

“Ta cũng chỉ lo lắng cho em thôi, ban nãy bọn họ thực sự muốn ra tay.”

“Anh nghĩ tôi không đối phó được con ranh ấy à?”

“Đối phó được, đương nhiên đối phó được. Đến ta còn chẳng phải đối thủ của em, hai người bọn họ sao làm khó em được, cứ coi như ta sai rồi, được không?”

“Vốn dĩ là lỗi của anh mà.”

Vừa dứt lời, một nữ Tinh linh khoác trên mình bộ váy màu xanh lá xuất hiện, nói: “Mọi người hãy chuẩn bị sẵn sàng. Một phút sau chúng ta sẽ bắt đầu thi trả lời câu hỏi, nhóm các vị có tất cả mười đôi nữ thần – dũng sĩ. Đôi nào trả lời được mười câu hỏi thì có thể lên tầng tiếp theo, đôi nào trả lời sai ba câu liên tiếp sẽ bị loại.”

“Đợi lát nữa, thả cho Shia lên trước nhé?” Tôi nhìn Shia nãy giờ im lặng suốt, mắt đỏ ngầu, thêm cả Teese vẫn đang bắt lực trong việc an ủi: “Tôi lo cho cô ấy quá”.

“Ừm.”

Một phút sau.

“Được rồi, chúng ta bắt đầu thôi, câu thứ nhất”, giọng nói của Tinh linh mặc váy màu xanh lá quần quanh trong hốc cây trống trải: “Trước cuộc chiến hoàng hôn của chư thần, vị Thần tộc Vanir được phái tới Asgard, rồi sau đó gián tiếp gây nên chiến tranh là ai?”.

“Gullveig”, Loki lập tức trả lời.

“Loki”, tôi kéo tay hắn.

“Suýt... Để lát nữa nói sau.”

“Câu thứ hai, điện Anh Linh còn được gọi là gì?”

“Cung điện Vahalla”, Loki và một gã Thần tộc Aesir cùng lúc trả lời.

“Câu thứ ba, cây thế giới là loại cây gì?”

“Cây tần bì[2].”

[2] Tần bì: Tên tiếng Anh là Ash, tên khoa học là Fraxinus, là một loại cây mọc rất nhiều ở vùng Bắc Mỹ và Đông u, có vân gỗ cực đẹp và màu gỗ rất dịu nhẹ.

...

“Không hổ là Loki điện hạ”, Tinh linh mỉm cười, nói: “Câu thứ mười, vị Thần tộc đầu tiên nuôi dưỡng cự kình Ginnungagap thành phương tiện giao thông là ai?”.

Chẳng ai giành nữa, tất cả đều chờ Loki trả lời, nhưng Loki không nói lời nào. Lúc này, Teese lên tiếng: “Mimir”.

Sau đó Loki vẫn im lặng, nhưng đám người trong hốc cây thì lại bắt đầu xì xầm to nhỏ. Tất cả mọi người đều nhỏ giọng thảo luận về đáp án, mãi đến năm phút sau, Shia và Teese được phép lên tầng trên, Loki mới giành trả lời câu hỏi cuối cùng, ôm tôi theo sau bọn họ.

Loki đứng ở cửa hốc cây trên cùng, buông tôi xuống, nghiêm túc nói: “Cửa này khó qua nhất. Lát nữa em đừng vội trả lời câu hỏi của giám khảo bên trong, cũng đừng chạy lung tung, đã hiểu chưa?”.

“Biết rồi”, tôi gật đầu.

Cuối cùng đã tới được đây rồi.

Nhưng chẳng bao lâu sau, cánh cửa gỗ khổng lồ trước mặt chúng tôi bị đá văng ra. Teese nổi giận dùng đòn đi ra, Shia nổi gót ngay phía sau, vừa lau nước mắt vừa nghẹn ngào: “Teese, anh đừng đi, nghe em giải thích...”

Teese đã hoàn toàn coi tôi với Loki là người vô hình. Hắn ta quay lưng về phía Shia, hít sâu một hơi: “Em và Thor có quan hệ gì?”

“Em và hắn ta không có chuyện gì cả, em không thích hắn.”

Lông mày của Teese nhíu lại với nhau, chân khễ di chuyển, nhưng hắn vẫn cẩn thận nhảy xuống khỏi cây thể giới, bước nhẹ hai bước giữa không trung, lại tiếp tục nhảy xuống, cuối cùng, hoàn toàn biến mất giữa biển sương mù dày đặc.

Tôi ôm ngực hít một hơi thật sâu. Loki nắm tay tôi, bước vào trong.

Bên trong có một thiếu niên mái tóc màu bạc trông vô cùng quái dị. Cậu ta cười với Loki: “Đã lâu không gặp, đại nhân Lando”.

Loki chỉ hờ hững đáp lời: “Mani, lát nữa người hát xong, cho dù kết quả thế nào thì cũng phải để chúng ta qua cửa, hiểu chưa?”

Thực ra trước kia không có vòng kiểm tra này, nhưng vì mấy năm gần đây, càng ngày càng xuất hiện nhiều tổ hợp Người lùn và Người khổng lồ lợi dụng lẫn nhau, thế nên các Tinh linh đành phải nhờ Mani cất cao giọng hát để kiểm tra tình yêu giữa nữ thần và dũng sĩ. Nói cách khác, vị dũng sĩ mà nữ thần chọn không chỉ cần cường tráng khỏe mạnh, tài trí hơn người, bọn họ còn phải dùng tình yêu chân thành để thoát được sự mê hoặc của giọng hát Mani, mới có tư cách tiếp tục thi đấu.

“Ta đúng là chẳng hiểu nổi người. Ôm theo một người đàn bà không yêu mình tới đây, có ý nghĩa gì chứ? Không phải người thực sự thèm thuồng quả táo vàng chúng ta ăn đến mòn răng ngày xưa đấy chứ?”

Loki ôm lấy tôi, nhẹ giọng nói: “Lát nữa ta sẽ đánh thức em”.

“Loki...”, tôi ngẩng đầu nhìn hắn, khóe mắt ướt ướt: “... Anh biết lát nữa tôi sẽ gặp ảo giác?”.

“Hắn không phải mới ngu một, hai ngày, quen dần đi là vừa”, Mani nhún vai: “Hỏa thần đại nhân, nếu thả người của này thì ta sẽ được gì?”.

“Ta sẽ giữ lại cho người cái mạng .”

Mani đưa tay lên xoa cổ, nuốt nước bọt, sau đó hắn còn nói thêm cái gì nữa, nhưng tôi không có tâm trí đâu mà quan tâm.

“Chờ chút.”

Tôi kéo tay áo của Loki, đột nhiên không còn chút tự tin nào cả, trong đầu đầy rẫy hình ảnh Shia khóc dưới theo Teese ban nãy. Thực ra, lúc đầu tôi nghĩ Loki tới dự lễ Nữ thần là muốn cho hắn một bất ngờ lớn, để hắn biết rằng tôi sẽ không bị Mani mê hoặc. Thế nhưng...

“Nếu như, tôi chỉ nói nếu như thôi nhé, nếu tôi gặp phải ảo giác”, tôi nắm chặt tay hắn, cố lấy dũng khí nói một hơi, “có phải anh sẽ không thèm để ý đến tôi nữa? Rồi lễ Đính hôn tháng sau của chúng ta cũng sẽ bị hủy luôn?”.

Loki chỉ đắm đắm nhìn tôi, vô cùng kinh ngạc, chẳng nói câu nào.

“Loki, Loki”, tôi lắc tay hắn, lại quay đầu nhìn về phía Mani, “Loki làm sao thế?”.

Cái miệng của Mani đóng mở liên tục, nhưng tôi chẳng nghe được hắn nói gì.

Một lúc lâu sau, Loki mới nhỏ giọng nói với tôi: “... Mani vẫn đang hát”.

19. Quyển 1 - Chương 19: Đưa Hấu Và Đưa Chuột

Tôi lại quay đầu liếc nhìn Mani, miệng của cậu ta vẫn đang động đậy, nhưng không phát ra âm thanh nào cả. Tôi chạy lại gần, ghé sát tai vào miệng cậu ta nghe thử. Loki túm tay tôi lại, ôm tôi vào lòng: “Nói cho ta biết, ta là ai?”.

“Loki”, tôi chẳng hiểu ra làm sao cả: “Chẳng lẽ bây giờ tôi đang bị ảo giác?”.

Loki nhìn ta, hơi thở đột nhiên trở nên dồn dập. Hắn vẫy vẫy ta với Mani: “Chúng ta đi được chưa?”.

Mani bĩu môi: “Ghét nhất gặp phải mấy cặp như các người, chẳng nghe được tiếng ca tuyệt vời của ta...”. Câu tiếp theo tôi không nghe thấy, bởi Loki đã lôi tôi đi thẳng ra cửa sau mất rồi.

Gió lạnh rít gào giận dữ, len lỏi vào khe áo, hoa tuyết mang theo những nhánh băng nhỏ, từng đợt sóng còn hạ xuống giữa trời đêm. Ánh đèn hắt lên từ phía bờ sông dưới cây thế giới, Loki đứng xoay lưng về phía ánh sáng, nét mặt có chút mơ hồ.

Tôi cũng không có thời gian quan sát hắn. Vừa tới chỗ này, hắn đã áp người tôi lên thân cây, từng nụ hôn như mưa giông vùn vụt rơi xuống bờ môi tôi, nhiệt tình tới độ gần như thô lỗ. Tôi bị hành động ấy của hắn dọa cho ngây người nhưng lại không muốn chạy trốn, chỉ đành ngây ngô đáp lại. Song, chỉ cần tôi chủ động một chút thôi, hắn sẽ càng nhiệt tình hơn, thậm chí là ngang ngược quăn lầy tôi.

Cuối cùng cũng có khoảng dừng để nói, tôi lập tức chặn bờ môi hắn lại: “Chờ chút, tôi không hiểu gì cả... Ban này tôi có nghe thấy gì đâu”.

“Nếu em không yêu ai cả, vậy sẽ nghe được tiếng hát của hắn mà không bị ảo giác chi phối”, Loki nâng cằm tôi lên, giọng nói khản đặc: “Nếu em không nghe thấy bất cứ âm thanh nào, vậy người em yêu đang ở ngay bên cạnh”.

Loki áp sát tôi, khéo léo nói trắng ra tình cảm của bản thân, trong nháy mắt tôi luống cuống chẳng biết làm thế nào, chỉ có thể dè tay lên ngực hắn, kiễng chân lên, chạm nhẹ vào bờ môi hắn.

Loki ngẩn người, sau đó hơi bình tĩnh lại, ôm lấy đầu tôi, dịu dàng hôn, một nụ hôn như chuồn chuồn đập nước. Giữa những nụ hôn tình tứ ấy, giọng nói hắn khẽ run lên: “Em thật sự... thích ta?”.

“Ừm”, bàn tay tôi ôm lấy gương mặt Loki, ánh nhìn chìm trong đôi mắt lấp lánh tinh quang của hắn: “Em thích anh. Thích nhất!”.

Loki lấy tay che mắt, đầu hơi gục xuống, nhưng khóe miệng kia rõ ràng đang nhếch thành một nụ cười.

Rất lâu, rất lâu.

Hắn hơi cúi xuống, bế bổng tôi lên, sau đó xoay tròn tại chỗ.

“A... Thả em xuống, cẩn thận ngã.” Mái tóc dài rối tung trong gió, tôi sợ đến độ ôm chặt lấy bờ vai hắn: “Loki, đừng xoay nữa, rớt xuống bây giờ...”.

Không biết qua bao lâu, Loki mới chịu thả tôi xuống, chống tay vào thân cây thở hồng hộc: “Chóng mặt quá”.

“Ngốc ghê vậy đó.”

“Ena.”

“Gi?”

“Lúc về lập tức dính hôn”, Loki cầm tay tôi, quay đầu lại, chăm chú nhìn sâu vào mắt tôi: “Sau đó, hai chúng ta lấy nhau nhé!”.

Tôi im lặng trong chốc lát, sau đó hất tay hắn ra, bước về phía trước: “Anh điên rồi”.

“Anh nghiêm túc đấy”, Loki hét ầm lên sau lưng tôi: “Ena, lấy anh nhé!”.

“Anh nói nhỏ thôi”, tôi lập tức lao tới chặn miệng hắn, đúng lúc nhìn thấy một đôi tình nhân cụt hứng bỏ đi bởi tiếng hát của Mani qua ô cửa sổ, “Đừng vội nói cái gì mà lấy hay không lấy, em nói trước, anh mà còn lằng nhằng xằng bậy thì chúng ta chia tay luôn”.

“Một người vốn hai bàn tay trắng, giờ đã có tất cả, anh còn xằng bậy cái gì được nữa.”

“Lại bắt đầu bốc phét rồi đây”, tôi nhéo nhéo mặt hắn: “Đi nhanh lên, em muốn quả táo vàng”.

Loki nắm lấy tay tôi, bước lên cầu thang.

Cuối cùng đã tới cửa ải cuối cùng.

Lần thi này mục đích chỉ đơn thuần là loại bỏ ứng viên, cũng chính là thi uống rượu. Hội trưởng lão Tinh linh sẽ rót ba ly rượu cho những đôi nữ thần – dũng sĩ tới được cửa này, còn nhiệm vụ của chúng tôi, đương nhiên là tiêu diệt xong ba ly rượu mà không ngã lăn ra đất. Những người vòng một còn đứng vững được, sang đến vòng hai sẽ tăng thêm một chén. Bởi vì rượu rất nặng, nên phần lớn các đôi đều ngã ngay từ vòng thứ nhất.

Tôi và Loki, cùng mười mấy đôi nữ thần – dũng sĩ sống đôi đứng tập trung một chỗ, trước mặt mỗi đôi đều có một chiếc bàn, trên bàn bày ba ly rượu đã được rót đầy.

Sau khi trưởng lão Tinh linh tuyên bố cuộc thi bắt đầu, tôi bưng một ly rượu lên: “Tửu lượng của em không tốt lắm, em một anh hai, được không?”.

“Em không cần uống”, Loki nắm tay tôi: “Đây là rượu mật nghìn năm, cực mạnh, chắc chắn em không chịu được đâu. Để anh uống cho”. Nói xong, hắn lấy chén từ trong tay tôi, ngửa đầu uống cạn.

“Anh coi thường em à? Cái chén bé bằng đó mà em không uống được sao?” Đợi hắn uống xong một chén nữa, tôi tranh lấy ly rượu cuối cùng, không để ý lời can ngăn của hắn, uống một hơi cạn sạch.

Cay đến độ tôi muốn khóc tại chỗ luôn, tôi nói bằng thứ giọng khản đặc: “Không có tí cảm giác nào hết!”.

“Em...”, Loki vỗ lưng tôi, “Đừng cố quá làm gì. Anh đi tìm thuốc giải rượu cho em”.

“Không được, vậy sao thành nữ thần được.” Tôi ôm lấy thắt lưng của Loki, dương dương đắc ý nhìn vô số người xung quanh gục như thân chuối. “Lolo, tửu lượng của anh thật tốt. Tiếp tục, tiếp tục...”

“Anh không phải Lolo... Ena, đừng ngủ”, hắn lay tôi, “Ena? Em say rồi hả...”.

Tôi không nghe được hắn nói tiếp cái gì, cũng chỉ mơ hồ nhớ được sau đó Loki đỡ lấy tôi, đi lên đỉnh của cây thế giới, toàn bộ trời tuyết của đất Alfheim tràn ngập trong ánh mắt. Những ngôi nhà nhỏ phía xa đều mang trên mình sắc trắng, như những khối gạch nhỏ kết băng, tỏa ra thứ ánh sáng như sơn bóng.

Sau đó, trưởng lão Tinh linh đặt quả táo vàng vào tay tôi. Toàn bộ các chủng tộc đứng dưới tán cây đều vỗ tay, reo hò, chúc mừng “Nữ thần Tinh linh” của năm nay. Thế nhưng, những chuyện đó dường như cũng chẳng còn quan trọng.

Tôi vốn không tới đây vì quả táo này.

Chỉ là muốn cho hắn biết tâm ý của mình thôi.

Gió thổi vi vu, tuyết đọng trên cành cây lá tả buông rơi, hóa thành tầng tuyết thứ hai, rồi cuốn mình vào trời tuyết mịt mù. Thỉnh thoảng, có mấy hạt tuyết li ti rơi xuống mái tóc, đậu trên hàng mi của Loki, sau đó tan chảy rồi biến mất trên làn da.

Trong thời khắc đó, tôi nhìn hắn, trong lòng thầm xuất hiện thứ ý nghĩ mà ngay cả tôi cũng không thể nào tin nổi: Kỳ thật, nếu thực sự xây dựng gia đình với hắn, sinh vài đứa con cho hắn, rồi bên nhau cả đời... có lẽ sẽ vô cùng hạnh phúc.

Đến lúc tôi tỉnh lại, đã là trưa ngày hôm sau. Vừa nhìn ra bên ngoài, mặt trời cao cao tỏa sáng, tôi lập tức giật mình vì còn chưa ghé qua xưởng rèn, liền vội vã lao xuống giường, nhưng đầu tôi đột nhiên ong ong cơn đau giận dữ, tôi quỳ sụp xuống đất.

“Có chuyện gì mà vội thế?”, giọng nói của Loki vang lên từ phía sau, kể đó hắn giơ tay đỡ tôi lên giường.

“Em phải đi làm”, tôi ôm đầu, giãy giụa muốn xuống giường.

“Cuối tuần cũng phải đi làm?”

“Đúng rồi, hôm nay là cuối tuần.” Tôi thở phào một hơi, chui vào trong chăn, nhưng lại bật dậy ngay lập tức: “Sao em lại ở nhà anh?”. Sau đó lại giật giật mép áo: “Quần áo ai đây?”.

“Của anh đấy. Hôm qua em ới đầy người, anh lại chẳng có cái áo ngủ nào của nữ cả, thế nên tắm xong anh mặc tạm cho em cái của anh.” Loki đặt quyển sách trên tay lên đầu giường, nắm bàn tay đang vò áo của tôi, tiến lại gần, ôm lấy tôi: “Cỡ cũng vừa người, có thể làm váy ngủ được”.

“Quần áo là anh thay?”

“Ừ.”

“Tắm... cũng là anh tắm?”

“Ừ.”

“Chúng ta... không làm gì chứ?”

“Đương nhiên là có làm”, Loki mỉm cười xoa xoa gương mặt tôi, “Hôm qua tuy em say không biết trời đất gì, nhưng vẫn rất nhiệt tình, vô cùng đáng yêu đấy”.

Tôi cảm thấy đầu vào gối ngủ, không dám ngược mặt nhìn đời nữa. Loki lay lay, rồi gọi tôi mấy lượt, tôi đều chẳng thèm để ý tới. Trạng thái này giằng co được một phút đồng hồ, hần mới nói nhỏ: “Đùa em chút thôi, hôm qua em say bí tỉ, dù có thắm thiết một phen cũng đâu có cảm giác gì. Còn nữa, tắm là do hầu gái tắm cho em, quần áo cũng do hầu gái thay. Mấy chuyện đục nước béo cò như thế đời nào anh làm chứ”.

“Anh mà không đục nước béo cò?”, tôi ngồi phắt dậy, “Lần trước gã nào nhân lúc em say rượu mà giở trò xằng bậy hả?”.

Loki ngậy người nhìn chăm chăm tôi một lúc lâu: “Không phải tới giờ em vẫn nghĩ lần trước chúng mình làm thật đấy chứ?”.

“Chả lẽ không phải?”

“Làm hay không làm chẳng lẽ em không biết?”

“Anh đừng có lừa em, em nhìn tận mắt, nhớ tận trong lòng.”

“Em tận mắt nhìn thấy?”, Loki áp tay lên trán tôi: “Chẳng lẽ ngủ đến phát sốt luôn rồi?”.

“Lần đấy... Rõ ràng em chẳng mặc cái gì...”

“Không mặc quần áo cũng đâu có nghĩa là làm rồi.” Hần thở dài thườn thượt, hôn nhẹ lên đầu tôi: “Hôm đó anh cũng uống say bí tỉ, làm gì còn sức giở trò với em”.

Tôi ngẩng đầu, nhìn hần chòng chọc: “Anh nói thử cho em nghe đại khái quá trình làm chuyện đó xem nào”.

Lúc này không khí như hoàn toàn ngưng tụ, lửa trong lò sưởi tí tách reo vui, có trận gió lạnh thổi vào khiến cửa sổ mở tung, va vào tường çat chúa. Loki e hèm mấy tiếng, xuống giường đóng cửa sổ lại, sau đó quay về, im lặng nhìn tôi. Tôi cũng nhìn lại hần: “Sao thế?”.

“Ena, em bao nhiêu tuổi rồi?”

“Bốn mươi bảy. Sắp bốn mươi tám rồi.”

Loki há hốc miệng, tiếp tục im lặng. Cuối cùng hần ôm lấy tôi, ghé cằm trên đỉnh đầu tôi, vỗ vỗ lưng tôi như đang an ủi: “Nếu đã thế, buổi tối đến chỗ em, anh sẽ từ từ dạy em”.

Hai, ba tiếng sau, hần sai hầu gái mua cho tôi một bộ quần áo mới, đưa tôi về tận cửa nhà, sau đó quay về hoàng cung làm việc. Đợi đến lúc chỉ còn một mình, ý thức được hai ngày này đã xảy ra chuyện kinh thiên động địa gì, tôi nắm chặt tay kích động nhảy dưới lầu một lúc lâu, rồi mới bò lên gác.

Móc chìa khóa ra mở cửa, tôi nghe thấy tiếng kêu của Shia vọng ra từ trong phòng. Tiếng kêu đó rất kỳ lạ, giống như bị ai đánh, nhưng lại mang cảm giác cực kỳ vui sướng. Tôi vọt tới trước cửa phòng cô nàng, định mở cửa ra, nhưng cửa bị khóa mất rồi. Vậy là tôi gõ cửa bùm bụp: “Shia, cậu không sao chứ? Shia, mở cửa ra coi!”

Tiếng kêu bỗng tắt hẳn. Trong phòng truyền ra đủ thứ tiếng lách lạch cạch, còn có tiếng vải soàn soạt, soàn soạt.

Một lúc sau, cửa phòng mở. Shia vò mái tóc rối bù: “Ena?... Không phải cậu tới chỗ Loki sao, sao tự nhiên về sớm thế?”

Teese ở trần nửa người trên, bước tới: “Ena, chào em”.

“Chào anh”, tôi cười với hai người họ: “Em vừa nghe thấy tiếng kêu của Shia, cứ tưởng cô ấy có chuyện gì... Không sao là tốt rồi. Em không quấy rầy hai người nữa”.

Hai người họ trợn mắt há mồm nhìn tôi.

“Shia, lát nữa cậu tới phòng tớ một lát, tớ có chuyện muốn hỏi.”

Sau khi bỏ lại mấy câu này, tôi rất tự giác về phòng mình. Tôi vốn định đọc sách một lúc, sau đó làm mấy thanh đoản kiếm mà mình vẫn “tia” từ mấy hôm trước, nhưng ngay sau đó tôi phát hiện một chuyện, mấy sơ đồ cấu tạo mà bình thường tôi vô cùng ham thích, sau khi tiến vào bộ não, lập tức chúng đều hóa thành gương mặt của Loki. Tôi đập đầu vào trang sách, mất hết hứng thú, thở dài thườn thượt. Lúc này, tiếng gõ cửa vang lên.

“Vào đi...”

Không lâu sau đó, giọng nói Shia vang lên phía sau tôi: “Chẳng phải cậu đã lên giường với Loki rồi sao?”

“Thì đúng là lên rồi.”

“Vậy sao vừa nãy cậu lại hỏi tớ...”, nói đến đây, Shia dừng lại, “Rốt cuộc là cậu có biết tớ đang nói cái gì không đấy?”

Tôi nhìn Shia, Shia cũng nhìn tôi.

Đột nhiên, cô nàng lao vào trong bếp, cầm lấy một quả dưa chuột với nửa quả dưa hấu đi ra, đặt dưa hấu lên bàn. Cô nàng giơ quả dưa chuột lên cao: “Tớ đang nói chuyện như thế này này...”. Sau đó dưa chuột lao tới như mưa rào mùa hạ, tôi tấp dậm vào dưa hấu.

Nước dưa hấu đỏ như máu văng ra tung tóe, bắn lên cả mặt tôi.

“Cậu với Loki đã làm thế này chưa?”

Tôi ngẩng đầu nhìn cô nàng, kinh hãi đến độ không nói được câu nào.

Shia rút dưa chuột ra, lại thẳng tay dậm vào dưa hấu, cứ như cô nàng đang cầm một cây đao lớn mà múa may, dậm dậm rút rút, khiến cho ruột dưa hấu nát bét hết cả. Thứ chất lỏng đỏ như máu ấy bắn loạn khắp nơi, cực kỳ kinh khủng, cực kỳ bạo lực.

Shia nắm chặt quả dưa chuột ướt đẫm nước dưa hấu: “Đây là phần thân dưới của hần”, sau đó chỉ quả dưa hấu: “Còn kia, là của cậu”. Cô nàng túm lấy cổ áo tôi: “Thế này, mới gọi là làm tình. Các cậu đã làm chưa?”

Ánh mắt tôi như bị đóng đinh ở quả dưa hấu bị dậm cho tơi tả.

Gương mặt Shia hết sức lạnh lùng, chăm chú nhìn tôi.

Một lúc lâu sau, tôi mới dám đưa tay lau đám “máu tươi” trên mặt, run giọng nói: “Lo... Loki bảo lát nữa sẽ tới, anh... anh ta nói muốn dạy tớ”.

“Rất tốt, từ từ hưởng thụ đi.” Shia lại cầm phập quả dưa chuột vào nửa quả dưa hấu, sau đó hất tóc ra sau, nghênh ngang đi mất.

Thời gian chậm chậm trôi qua.

Tôi ngồi bên bàn học, mặc áo giáp, trong tay lăm lăm đoản kiếm và rìu, mồ hôi túa ra trên trán, cả người cứng đờ nhìn chòng chọc vào đồng hồ. Cuối cùng, đúng bảy giờ bốn mươi lăm thì chuông cửa reo lên.

Chưa tới mười giây sau, Shia ra mở cửa.

Tôi đứng bật dậy, hai tay lẫn hai chân run lẩy bẩy. Tiếng bước chân tới gần, nhưng bên ngoài lại vọng vào tiếng cười của một cô bạn của Shia: “Cái cô nàng này, mấy ngày nay cậu chỉ biết ở với đàn ông, ném chúng tớ tới chỗ nào rồi?”.

“Mặc kệ cậu nói gì thì nói. Cậu chờ chút, tớ đi sắp xếp mấy thứ rồi ra ngay.”

Năm phút sau, Shia gõ cửa phòng tôi: “Ena, tớ ra ngoài chơi với mấy cậu ấy, không về trước mười hai giờ đâu. Tối lúc Loki đến, cậu nhớ phải từ từ mà hưởng thụ một buổi tối tốt đẹp đấy nhé”.

“Loki sắp tới?”, cô bạn của Shia reo lên: “Tớ nghe nói Loki cực sung mãn ở phương diện đó, bạn cậu đúng là lời to rồi”.

“Ena vẫn còn là xử nữ đấy nhé.”

“Á, không. Ena đáng thương... chắc chắn phải mất mạng rồi chứ.”

Mấy cô nàng cười nói rộn ràng, rời khỏi nhà. Tôi rất muốn lao ra, cầu xin Shia đưa tôi đi theo luôn, nhưng không sao cử động được. Sau khi bọn họ đi được khoảng năm phút, chuông cửa lại vang lên lần nữa. Chắc là Shia quên đem theo chìa khóa. Tôi bỏ đồng “vũ khí” trên tay xuống, chạy nhanh ra mở cửa.

“Buổi tối tốt lành”, Loki cười với tôi, rất dịu dàng.

“Buổi tối... tốt lành.”

Loki hôn nhẹ lên má tôi, sau đó ôm eo tôi bước vào, đứng ở phòng khách: “Nhà em rất ấm áp. Từ hồi đó tối giờ em vẫn ở đây cùng với Shia?”.

“Đúng thế”, tôi cứng đờ người, bước tới cạnh sofa, “Anh ngồi đi”.

Loki ngồi xuống, kéo tôi ngồi xuống đùi hắn. Tôi vội đứng bật dậy: “Em... em đi rót cái gì cho anh uống nhé. Anh muốn uống nước hoa quả hay nước trắng?”.

“Nước hoa quả đi.”

Tôi xoay người lao vào bếp.

Nhưng Shia với Teese đã tiêu diệt sạch đồng nước hoa quả tôi mua về rồi. Tôi ngần ngừ một lúc, cuối cùng đem quả dưa hấu bị đâm nát tới bởi kia đâm cho nát thêm, sau đó đổ nước dưa hấu vào cốc.

“Cảm ơn!”

Loki đỡ lấy cốc nước dưa hấu. Tôi mắt mở trừng trừng, nhìn hắn uống cạn thứ nước đỏ tươi như máu đó, trong lòng vô cùng sợ hãi, đứng yên tại chỗ không dám động đậy. Hắn đặt cốc xuống bàn, lại liếc mắt nhìn tôi, đứng lên: “Không đưa anh đi thăm phòng của em sao?”.

Cả người tôi cứng đờ, bước về phía trước, hắn đi ngay phía sau tôi. Lần đầu tiên tôi cảm thấy quãng đường từ phòng khách tới phòng ngủ lại xa như vậy.

Vừa mới vào phòng, hắn đã ôm tôi vào lòng, nhẹ nhàng hôn tôi. Tôi đáp lại nụ hôn của hắn, nhưng trong đầu tràn ngập hình ảnh quả dưa hấu bị đâm nát kia cùng với nước dưa hấu vừa bị Loki uống cạn. Loki vừa hôn tôi, vừa cởi áo khoác ra, ném đi. Trong khoảnh khắc áo rơi xuống đất, cơ thể tôi cũng run lên. Sau đó, tay hắn len vào trong áo lông tôi mặc, bắt đầu ve vuốt thất lưỡng tôi.

“Loki, từ từ, không được...”, tôi đẩy hắn ra, “Giờ còn sớm quá, đợi một lúc nữa đi”.

Loki ngây người, sau đó cười phá lên. Hắn bế tôi, đặt lên giường, sau đó cúi người trước mặt tôi, nói: “Anh biết em rất căng thẳng, nhưng đừng lo lắng quá, không nhất định phải làm luôn hôm nay. Chỉ cần nhìn thấy em là anh vui rồi”.

Dưới ánh đèn yếu ớt, gương mặt của Loki đẹp đẽ mà thanh tú. Cảm giác sợ hãi ban nãy trong nháy mắt tan thành mây khói, tôi véo chớp mũi của hắn: “Chỉ cần lúc em rảnh rồi ở nhà, anh đến lúc nào cũng được”.

Loki nghĩ một lúc: “Thế thì ngày mai anh cũng tới?”.

“Ừm... Được.”

“Bí quyết rèn vũ khí cao cấp... Chăm chỉ quá nhỉ?”, Loki lôi quyển sách tôi đặt đầu giường ra, “Anh có thể xem một chút không?”.

“Đương nhiên rồi.”

Sau đó hắn nằm sấp, lật vài trang sách, chỉ vào một cây ma trượng, nói: “Cái này hồi trước anh có tìm người làm thử”.

Tôi ôm gối, nằm xuống cạnh hắn: “Cái này em chưa làm bao giờ. Giá cao quá, nhu cầu trên thị trường không lớn. Anh thấy nó dùng tốt không?”.

“Không biết, Freyr cướp mất rồi”, Loki lại lật thêm vài trang, xem rất chăm chú.

Tôi chọc chọc gương mặt hắn: “Anh xem hiểu thật đấy à?”.

“Đọc không vô”, hắn rất hùng hồn giở sang trang tiếp: “Anh có phải thần kim tượng đâu”.

“Thế anh còn xem làm gì”, tôi đẩy hắn một cái, “... Được rồi, em có chuyện muốn hỏi anh”.

“Gì?”

“Vừa nãy em nghe mấy người nói, lúc làm chuyện đó, sẽ... đi đời nhà ma. Thật hay giả vậy?”

“Cái gì cơ?”, Loki nghĩ một hồi, sau đó thành linh hiểu ra, “Shia nói cho em quá trình cụ thể rồi à?”.

“Ừm... rất chi tiết”, tôi nuốt nước bọt cái ực, con mắt mong ngóng nhìn hắn: “... Sẽ chết thật à?”.

“Người khác thì anh không biết”, Loki ôm lấy cổ tôi, nhẹ nhàng nói lời mê hoặc: “Thế nhưng làm với anh, chắc chắn em không sống nổi đâu”.

Cả người tôi run bắn lên, sợ hãi nhìn hắn, hình ảnh “máu tươi” bắn tung tóe khắp nơi lại hiện lên mồn một trong đầu.

20. Quyển 1 - Chương 20: Một Ngày Của Bốn Ngày Sau

Đương nhiên, đêm đó chẳng xảy ra chuyện gì cả. Đường như sợ tôi suy nghĩ lung tung, Loki còn định về nhà ngủ, nhưng tôi cứ liên tục nói không sao, sau đó giữ hắn lại ngủ cùng. Lúc ngủ, tôi mặc cả tá quần áo, cũng chẳng dám nằm quá gần hắn, cả đêm không ngon giấc.

Ngày hôm sau, tôi tới xưởng rèn làm việc như bình thường, Ferri đột nhiên cho Lolo phun lửa để hàn vũ khí. Xem cảnh đó xong tôi hết sức hưng phấn, cuống quýt bảo gã Khổng lồ tắt bếp lửa ngay, sau đó nói: “Từ giờ chúng ta có bếp lò thiên nhiên rồi”. Lolo khẽ grừ grừ vài tiếng, Ferri mặt trắng bệch, nói với tôi: “Lão đại, tha cho nó đi... Nó còn bé lắm...”.

Cả ngày tôi đều mơ tưởng tới Loki, Lolo suýt nữa bị tôi giày vò đến chết. Buổi chiều hoàn thành công việc, Shia vì còn phải tiếp tục hoàn thành nốt đám công việc bị khóa học làm chậm trễ nên phải về sau. Tối lúc tôi về đến cửa nhà, thấy Loki và cô bạn của Shia đang đứng ở cửa nói chuyện phiếm với nhau:

“Sao cơ? Chưa xảy ra chuyện gì á? Vì sao?”, cô bạn của Shia kinh ngạc nhìn Loki.

“Cô ấy còn quá nhỏ, chắc chưa sẵn sàng.”

“Cô ấy đã trưởng thành rồi, hoàn toàn đủ năng lực tiếp thu!”

“Không sao, ta đợi được.”

“Loki điện hạ, ngài thật quá si tình, tôi...”, nói tới đây, cô nàng nhìn thấy tôi, “Ena, nhanh nhanh mở cửa đi. Điện hạ Loki chờ ở đây lâu lắm rồi đấy”.

Sau khi vào nhà, cô bạn của Shia vào bếp giúp Shia làm cơm, tôi vào phụ cô ấy, Loki cũng bám theo tôi, khiến cô nàng vừa mừng vừa lo, có chút mất tự nhiên. Không lâu sau Shia cũng về nhà, đuổi tôi với Loki ra khỏi bếp. Chúng tôi chẳng biết làm thế nào, đành lủi thủi về phòng khách ngồi chờ.

Sau bữa cơm tối, Teese tới, năm người chúng tôi chụm đầu vào chơi mấy ván cờ Thần tộc tới tận hơn mười giờ đêm, sau đó thì cô bạn của Shia đi về, Shia với Teese lôi nhau về phòng, tôi với Loki cũng đành lóc cóc về phòng ngủ.

Hắn vẫn ngủ chung với tôi, sau một đêm phóng túng hôm trước, dường như tôi không còn sợ đến lấy bầy cả người nữa, lúc ngủ có ôm tay Loki chặt một chút, trong bóng đêm cũng dám thơm hắn một cái. Tôi mới hôn được một nửa, Loki đột ngột đẩy tôi ra, bảo tôi ngủ sớm đi. Tôi nói mình không thấy buồn ngủ, cơ thể lại vô thức áp sát người hắn. Nhưng vừa sát lại gần, tôi đột nhiên cảm thấy có thứ gì đó rất cứng rắn đang chạm vào da mình. Hơi thở của Loki đột nhiên trở nên dồn dập, hắn vươn tay xoay người tôi lại, ôm chặt lấy tôi từ phía sau lưng, nói: “Ngủ ngon”.

Từ sau lần đầu tôi từ chối Loki, hắn không nhắc lại chuyện đó thêm lần nào nữa. Tình cảm giữa hai chúng tôi vẫn như tốt như trước, hắn thường ghé nhà tôi ngủ qua đêm, đêm nào cũng xảy ra chuyện y chang đêm trước, lần nào cũng không nói được mấy câu đã ngủ say như chết.

Theo đó mà tình cảm của tôi dành cho Loki ngày càng sâu đậm, cảm giác tội lỗi cũng chông chênh lên theo. Hơn nữa, cứ khi tôi ngủ cùng hắn thì sẽ xảy ra mấy chuyện cực kỳ quái lạ: Lúc hôn nhau hoàn toàn không có cảm giác hiền hòa dịu nhẹ như ban ngày, thân thể cứ như bị lửa hun cho nóng rực, hoàn toàn không kiểm soát được hơi thở lẫn nhịp tim.

Có một lần đang hôn nhau say đắm, Loki thậm chí đã đè lên người tôi, giữ chặt lấy hai tay, dùng đầu gối tách hai chân của tôi ra, dùng thứ đang cương cứng kia đụng chạm tôi qua lớp áo, ám chỉ cực rõ ràng. Có điều, tôi vẫn không quên được hình ảnh quả dưa dầm máu nọ, nên khi gặp cảnh ấy, tôi lại sợ tới độ rên lên. Loki lập tức bật dậy như bị sét đánh, lấy cốc đi uống nước chuồn ra khỏi phòng, mãi tới khi tôi sắp ngủ rồi hắn mới trở về.

Sau hôm đó, Loki nói tạm thời không tới nhà tôi ngủ nữa, hắn bảo, đợi sau khi đính hôn xong rồi tính tiếp.

Chỉ còn vài ngày nữa là tới lễ Đính hôn.

Chiều thứ Bảy, tôi tới nhà hắn chơi, hắn đang nằm trên giường đọc sách, tôi cũng chạy tới bên cạnh cùng xem với hắn. kết quả là chúng tôi nói chuyện đến quên trời quên đất, tới lúc nhận ra thì đã gần mười giờ đêm. Loki bảo tôi ở lại nhà hắn ngủ, nhưng tôi không mang theo bộ quần áo nào để thay cả.

“Không sao, mặc của anh đi. Lần sau em mang theo vài bộ quần áo để sẵn ở nhà anh là được.”

“Ừm.”

“Đi tắm nhanh đi.”

Đây là lần đầu tiên tôi bước vào phòng tắm nhà hắn. Cạnh bồn rửa mặt chỉ có mỗi bàn chải đánh răng, dao cạo râu, và một lọ Cologne^[1]. Không giống kiểu chắt ních toàn chai với lọ như bồn rửa của tôi và Shia. Xà bông của Shia có đến bốn loại: một để rửa mặt, một để rửa cổ, một để rửa tay, thêm một để tắm nữa.

[1] Nguyên văn là , tên tiếng Pháp là Eau de Cologne, là một loại nước hoa nhẹ, chứa từ 2% đến 3% tinh dầu. Loại nước hoa này được bán lần đầu năm 1709 bởi một người Ý tên là Giovanni Maria Farina.

Phòng tắm ngập tràn mùi hương cực kỳ quen thuộc, mùi của Loki. Sau khi cởi bỏ quần áo, tôi tắm mà cứ thấp tha thấp thỏm. Đến lúc dùng khăn tắm của hắn chà người, tôi lại càng cảm thấy kỳ cục, hận là không thể lao thẳng đầu vào bồn nước cho rồi.

Sau khi tắm xong, tôi ló đầu từ phòng tắm ra. Loki đang nằm trên giường đọc sách, chỉ quần một cái khăn tắm ngang hông, đầu tóc đã khô hơn nữa. Thấy tôi ló đầu ra, hắn liếc nhìn đồng hồ, sau đó lắc đầu, tỏ vẻ

bắt đắc dĩ: “Con gái tắm rửa phiền phức thật. Anh tắm ở dưới lầu, chờ đợi gần nửa tiếng đồng hồ rồi”.

“Anh nghĩ ai cũng cầu thả như anh sao?”

“Đàn ông con trai có cầu thả một chút cũng không sao”, Loki nhướn mày, mái tóc ướt hơi xoăn, có vài sợi tóc đỏ dính vào hai bên má, càng làm nổi bật gương mặt thanh tú vừa gợi cảm của hắn, “Em trốn ở đây làm gì, ra đây đi”.

Tôi “ừm” một tiếng, sau đó dùng khăn tắm quấn quanh người, lê chân ra ngoài. Tới tận lúc tôi đi ra, ngồi xuống cạnh Loki, ánh mắt hắn vẫn không rời khỏi người tôi một giây nào. Cuối cùng hắn ném đồng quần áo lên đầu tôi: “Mặc đồ xong thì gọi anh”, rồi xoay lưng về phía tôi.

“Loki, thực ra có một chuyện em vẫn muốn nói với anh”, tôi cầm lấy áo ngủ của hắn, mở ra vuốt vuốt vài cái.

“Sao?”

“Không phải em không muốn làm chuyện đó với anh... Nhưng chuyện đó đáng sợ quá... Em... còn chưa chuẩn bị tinh thần để chịu cảnh bị thương nặng.”

“Bị thương nặng? Ý em muốn nói là gì thế?”

Sau đó, tôi kể đại khái cho Loki nghe về câu chuyện quả dưa hấu và quả dưa chuột, nhưng nghe xong Loki chẳng nói gì. Tôi cúi đầu, bắt đầu cởi nút trên bộ áo ngủ ra. Loki đột nhiên nói: “Đây là lý do em không muốn làm chuyện đó với anh à?”.

“Vâng.”

“Được rồi, nếu chuyện đó không giống như Shia nói thì sao?”

“Vậy đương nhiên em đồng ý”, tôi cởi khăn tắm ra, chuẩn bị thay quần áo.

Loki đột ngột đứng dậy. Tôi sợ đến độ lại giật khăn tắm, quấn chặt lấy cơ thể. Nhưng Loki chỉ tới bên cửa sổ, kéo kín rèm. Sau đó hắn về giường, lật chăn lên, đẩy tôi ngã ra, kế đó dùng một tay giật phẳng cái khăn tắm khỏi người tôi.

“Anh làm gì thế...” Tôi vốn định túm lấy chăn che người lại, nhưng không che kịp, cơ thể trần trụi của hắn đã áp lên người tôi.

Đèn tắt, chung quanh một mảnh tối om.

Đêm nay, dường như chỉ mới bắt đầu.

...

Sáng sớm của bốn ngày sau là một buổi sáng hết sức bình thường. Giống như mọi ngày bình thường khác, tôi rời giường lúc sáu giờ sáng, đứng xếp hàng trên đường, chờ cự kình Ginnungagap số 22. Bầu không khí vẫn trong lành như trước, bốn phía ồn ào bởi những giọng nói khác nhau, thậm chí là ngôn ngữ khác nhau.

Tâm trạng tôi vô cùng phức tạp, còn thân thể thì hết sức khó chịu.

Thắt lưng muốn gây làm đôi, cơn đau lạ lùng giữa hai bắp đùi chỉ tăng chứ không thấy giảm. Những vết xanh tím chỉ chút trên người, tôi phải dùng cái áo lông cao cổ dài tay mới che hết được. Không chỉ thế, tôi còn không dám ngẩng mặt lên mà nhìn người khác. Nói tóm lại, giờ Ena tôi như một cô gái rừng rú bị nhốt vài chục năm, đột nhiên bị ném tới giữa thành phố phần hoa đô hội.

Lúc này, phía trước có một cô nàng Thần tộc sở hữu mái tóc dài màu bạc, đang khoe khoang chiếc vòng cổ mới với cô bạn đi cùng. Cô bạn kia lấy tay che miệng, kinh ngạc kêu lên: “Cái này chẳng phải là cùng kiểu với chiếc vòng Gullveig đại nhân đeo trong buổi dạ tiệc lần trước sao? Trời ơi, cái này chắc chắn quý giá vô cùng. Cậu không hối hận đấy chứ?”.

“Không hối hận”, cô gái kia mỉm cười, “Tuyệt đối không hối hận”.

Nghe đoạn đối thoại đó, mặt tôi hết đỏ lại chuyển sang trắng, trong đầu hiện lên khung cảnh buổi tối của ba ngày trước:

“Anh sắp vào đây”, hấn một tay đỡ eo tôi, một tay đan lấy tay tôi, “Một khi anh đã vào rồi, em sẽ không còn là trinh nữ nữa... Giờ hối hận vẫn còn kịp...”

“... Em sẽ không hối hận.”

...

Cứ như sợ người ta thấy mình có gì khác lạ, tôi cúi gằm đầu xuống. Lúc này, không biết hai cô nàng kia mắc chứng gì, đột nhiên lao vào nhau. Những người xung quanh, kể cả tôi, đều không tự chủ được mà quay đầu lại nhìn hai cô nàng. Cô nàng tóc bạc lao tới, quơ loạn trước ngực bạn cô: “Cười tởm hử, dám cười tởm hử, xem tở ‘xử lý’ ngực cậu đây!”.

...

“Không được, không được chạm vào chỗ đó.”

“Không được? Đã thế anh càng muốn.” Hai bàn tay to nắm lấy tay tôi, áp xuống gối mềm, giọng nói của hấn rất dịu dàng, nhưng nội dung lời nói thì miễn bàn: “Không chỉ chạm, anh còn muốn hôn, muốn cắn, muốn liếm...”.

“Thôi thôi! Đừng nói nữa!”

...

Tôi ôm đầu, nhắm tịt mắt lại.

Lúc này, một con cự kình hạ cánh xuống từ trên cao, nhưng không phải số 22. Số 22 vẫn đang lóc cóc phía sau chưa tới được, một gã Khổng lồ nhỏ giọng phàn nàn: “Sao lần nào cũng bị cự kình khác chặn đường thế, không nhúc nhích được tí nào à?”.

...

Tay tôi đan vào tóc hấn.

“... Đừng sợ, thả lỏng một chút.”

Một lúc lâu sau, giọng nói của hấn bỗng lâm vào tình dục mà khàn đặc vang bên tai tôi: “... Anh... Có thể di chuyển được chưa?”.

...

Tôi lắc đầu quây quây, liều mạng muốn tống hết đám ký ức đó ra khỏi đầu, lắc mạnh, lắc thật mạnh. Tôi theo dòng người bước lên cự kình, phía sau đột nhiên truyền tới tiếng thở gấp gấp của một chàng trai: “Hô... Ha... Vợ ơi, sao em đi không gọi anh, suýt nữa là không đuổi kịp rồi”.

“Chờ đến lúc anh mua được ngân dực long, tôi không chỉ ngày ngày gọi anh, mà còn ngày ngày làm cơm sáng cho anh ăn nữa đây!”

“Anh vẫn đang nỗ lực kiếm tiền mà... Vợ ơi chờ đã, vợ ơi, anh yêu em!!!”

...

Ánh trắng len lỏi qua rèm cửa, chiếu vào phòng ngủ, phủ một tầng ánh sáng bàng bạc lên thân thể cân đối, cường tráng của hấn. Trong phòng vô cùng yên tĩnh, chỉ còn tiếng thở gấp gấp, dồn dập của hai người.

“Ena... Ena... Anh yêu em...”

Ngồi trên mây tấm nệm mềm được xếp trên lưng cự kình Ginnungagap, đưa mắt nhìn những tầng mây chống chọi, những tòa nhà san sát phía dưới kia, tôi hít sâu một hơi, cố gắng điều chỉnh lại tâm trạng đã sớm biến thành một mớ bòng bong của mình. Kỳ thực, đó chỉ là một giai đoạn tất yếu mà đời người phải trải qua thôi, thế giới vẫn như cũ, có chút mẻ miếng nào đâu.

Đất Vanaheim buổi sớm mai như một con rồng khổng lồ còn đang say ngủ, hoàng cung Hoenir vẫn là nơi cao nhất của toàn thị tộc, ánh mặt trời vẫn ảm áp, trên không trung vẫn có vô số người đang cưỡi thú bay, lượn qua lượn lại.

Lúc này, có một cô gái mặc quần, trông rất nam tính, dang chân cười trên lưng một con ngan dực long, nhưng khả năng cười thú của cô nàng có vẻ không được khá khẩm cho lắm, hai tay ôm chặt lấy cổ rồng, hai chân bám chặt thân rồng, cả người cứng đờ, lao thẳng về phía trước.

Tôi ôm mặt, khỏi nhìn gì nữa có lẽ tốt hơn.

Cuối cùng cũng tới Phố Idun, tôi ôm theo đồng bản vẽ thiết kế cùng túi vải lao xuống, nhưng vô cùng bất hạnh, đụng phải Shia ăn mặc vô cùng diêm dúa, đang đứng trước cửa hàng của cô nàng. Có điều, lúc này không phải cô nàng đang ra kéo khách, mà là cùng cái con người khi nào cũng chăm chỉ tới thăm cô nàng trước khi đi làm việc – Teese – nói chuyện phiếm.

Tối vốn định quay mặt chạy lẹ, nhưng Shia đã hét lên: “Ena, sao mấy ngày hôm nay cậu không về nhà? Cả cái xưởng rèn bảo bối cũng không cần nữa hả?”

“Suyt...”, tôi bước về phía Shia, nhỏ giọng nói: “Mấy hôm nay tớ có chút chuyện cần ra ngoài, tớ cũng nói với Guffy rồi, nhờ con bé trông cửa hàng hộ”.

“Thật không? Cậu đi đâu?”

Teese nhìn chằm chằm vào chân tôi: “Ena, em ổn chứ? Sao lại đi khắp khiêng thế kia?”

“Em bị ngã. Em đi kiếm chút khoáng thạch, không cẩn thận bị ngã.”

“Khoáng thạch gì mà không mua được ở phố này, cần cậu đích thân đi kiếm, lại đi một mạch tận bốn ngày?”, Shia nhướn mày, “Cậu đi đi lại lại mấy lần thế?”.

...

Đêm đó trôi qua, sáng sớm ngày hôm sau, tôi phát hiện mình với Loki đang quấn chặt lấy nhau, hần còn dùng ánh mắt dịu dàng như biển rộng mà nhìn tôi, chẳng biết đã nhìn bao lâu. Tôi cuống quýt giật hết chân về phía mình, quấn chặt lấy người, nhưng sau đó cơ thể không mảnh vải của hần lại đập ngay vào mắt, vì thế, tôi lập tức lấy tay che mặt.

Hần gỡ tay tôi ra, giả giọng uất ức: “Không công bằng. Hôm qua anh mới có một lần, còn em thì không biết bao nhiêu lần rồi”.

“Đừng nói nữa. Em không muốn nghe!”

“Anh phải đòi nợ chứ”, hần hoàn toàn chẳng thèm đếm xỉa đến sự chống cự yếu ớt của tôi mà ôm chầm lấy: “Nào, thử ngồi lên trên xem sao”.

...

Tôi gõ đầu mình một cái thật mạnh, sau đó hít sâu: “Tớ đi tới chỗ xa lắm. Vì khoáng thạch cũng cần hấp thu tinh hoa trời đất, mấy thứ bán ở đây sao tốt bằng đồ mình tự đi tìm được. Cậu là luyện kim thuật sư, làm sao hiểu nổi mấy thứ này”.

Shia và Teese cái hiểu cái không vẫn gật đầu lia lịa. Tôi nở nụ cười thỏa mãn, xoay người đi về phía xưởng rèn Ena. Song, vừa đi sang đường, đến trước cửa xưởng rèn, giọng nói oang oang của Shia cũng men theo con đường và dòng người, truyền tới tai tôi:

“Ena, thì ra cậu tới cung điện Hỏa thần để thu thập tinh hoa à? À không, là thu thập khoáng thạch tinh hoa chứ?”

Lúc này, tất cả những người có mặt trong xưởng rèn Ena đều nhìn tôi với ánh mắt cực kỳ... kinh dị.

Thế nhưng tôi có một ưu điểm, ấy là biểu cảm không hiện trên mặt. Tôi lẳng lặng đi vào, buông mấy bản thiết kế trong tay xuống, bắt đầu một ngày làm việc. Quả nhiên xưởng rèn là nơi dễ khiến tôi tập trung nhất, chỉ một lúc sau, tôi đã hoàn toàn chìm đắm vào việc chế tác “Kiếm kỵ sĩ thánh”.

Công nhân đã làm xong thân kiếm từ hai ngày trước. Tôi đưa nguyên liệu cho Guffy, liếc mắt nhìn thấy Ferri đang nắm chặt lấy chuỗi kiếm nạm vàng trong tay, vuốt lên vuốt xuống mấy lần.

“Cứ thấy nó trơn trơn thế nào ấy, dễ tuột tay. Lão đại, cái này có cần gia công lần nữa không nhỉ?”

Tim tôi lại được một phen hoảng hốt.

“Lão đại?” Ferri vung tay, bắt đầu dùng cái chuôi kiếm chưa được lắp thân mà múa may quay cuồng, đâm vào cái gối mềm, “Để tuột tay lẫn này”.

Tôi gật đầu lia lịa: “Ừ, được”.

...

Hôm sau, lúc tôi dậy thì trời đã muộn lắm rồi, vốn định về nhà luôn, rồi ngày thứ ba đi làm như bình thường. Nhưng từ lúc tôi bò xuống giường tới khi mặc quần áo vào người, Loki vẫn chỉ chống cằm, cười khanh khách nhìn tôi: “Em nữ đi chắc?”.

Đương nhiên không nữ. Song, một lát sau, tôi vẫn cố nói cứng: “Ngày mai em phải tới xưởng rèn”.

Tôi xoay người, mở cửa. Loki lại bế bổng tôi lên, ném xuống giường.

...

“Được được, gia công thêm chút nữa”, tôi kiên quyết nói.

“Lão đại, chị đã nói một lần rồi.”

“Hôm nay lão đại cứ kỳ kỳ sao ấy”, Guffy nói.

“Chị Ena, sau tai chị có cái gì kia?”, Fulla ngó qua, trừng mắt: “Sao tím hết lên thế kia?”.

“Không biết”, tôi vội che tai lại: “Tập trung làm việc đi”.

...

Buổi tối ngày thứ hai, tôi quyết tâm phải về bằng được. Tôi xuống giường, cố tách người Loki ra, ôm đồng quần áo với đồ dùng chạy ra tận cửa, đứng đó mặc vào, định bụng mặc xong là đập cửa chuồn gấp. Nhưng tôi mới mặc xong áo lót và áo trên thì hắn đã xông tới.

Tôi sợ đến độ mở cửa ra ngay tắp lự, quên luôn chuyện mình còn chưa kịp mặc quần. Hắn lao tới, đè người tôi dính lên cửa, cản tai tôi. Cửa đóng cái sầm.

...

Phịch!

Lúc này, một vật gì đó màu vàng kim không biết từ chỗ nào bay vọt ra, nhào lên cổ tôi, rõ ràng nó tính không được chuẩn lắm, lao tới, kéo cổ áo tôi trĩu xuống. Tôi còn chưa kịp quay người lại, Fulla đã sợ hãi rên lên: “Cổ chị...”.

Tôi lập tức kéo cổ áo lên, liều mạng nháy mắt với cô nàng. Cô nàng như hiểu ra gì đó, chậm rãi gật đầu, sau đó lon ton tới chỗ Guffy. Tôi trừng mắt liếc Lolo một cái sắc lẹm, bóp cổ thẳng ranh đó, dùng sức mà lay mà lắc. Bốn cái cánh bé xiu của cu cậu rất có quy luật mà phe lên phẩy xuống.

“Cô đừng có mà giết sát vào người tôi như thế, tôi sắp bị bếp lò hun cháy rồi đây này”, Guffy đẩy Fulla ra, “Trời ơi, muốn tắm một cái quá”.

...

Sau đó, đừng nói là về nhà, ngay cả sức để bò lên giường tôi còn chả có, cả người rũ rượi ngồi phịch xuống cạnh cửa. Loki cúi xuống bế tôi dậy, ném lên giường, lại lao tới hôn tôi một trận đất trời điên đảo, sau đó thì đi tắm.

Sáng sớm ngày thứ ba tỉnh lại, tôi phát hiện hắn còn đang ngủ, bèn lén lút vào nhà tắm, định bụng tắm xong là chuồn.

Ai ngờ tôi mới tắm được một nửa thì cửa phòng tắm đột ngột mở ra. Tôi co rúm thành một cục, ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài. Loki chẳng thềm nói một câu, trực tiếp bước vào bồn tắm. Nghĩ lại, chắc lúc đó tôi chà xát nhiều quá tới độ trở nên ngốc nghếch mất rồi, thế nên tắm được một nửa, tôi nhận thấy thứ gì đó đang có xu hướng biến hóa, thế là tôi lại ngồi dậy theo phản xạ có điều kiện.

...

“Lão đại, lão đại”, có ai đó đang lay vai tôi.

Tôi dụi mắt, mơ màng ngẩng đầu lên, Guffy sờ tay lên trán tôi: “Chị có khỏe không? Đã năm giờ rồi”.

“A, được... đi về thôi.” Tôi lắc lắc đầu, muốn đứng lên, nhưng không biết vì sao, cả cột sống lẫn phần eo đều đau dữ dội, còn đau hơn hồi sáng nữa.

Sau khi tất cả mọi người đều đã về hết, tôi vẫn còn nằm dài ra bàn.

“Ena.”

Vừa nghe thấy giọng nói ấy, tôi lập tức chấn chỉnh tinh thần bật dậy ngay lập tức, chậm rãi quay đầu lại.

“Làm sao vậy? Em mệt thế ư?”, Loki ngồi xuống cạnh, ôm lấy thắt lưng tôi, đột nhiên trong mắt hắt ánh lên chút áy náy: “Còn đau không?”.

“Không đau lắm. Nhưng toàn thân chỗ nào cũng thấy khó chịu.”

“Xin lỗi, là lỗi của anh... Anh hơi mất kiểm soát”, Loki ôm chặt lấy tôi: “Sau này anh sẽ chú ý hơn”.

Rồi hắn ôm lấy Lolo, đỡ tôi đi ra ngoài, cười lên lưng kim dực long. Con rồng mới bay lên một lúc, tôi đã ngủ thiếp đi. Tới khi tỉnh lại, tôi phát hiện mình đã ở trong nhà hắn rồi.

“Em muốn về nhà. Em không muốn ở đây”, tôi đứng lên.

“Ena, mấy ngày tới em đừng ra ngoài, về phía xưởng rèn, anh sẽ sai người trông nom cẩn thận.”

“Vì sao?”

“Shujin sắp tới rồi, không an toàn.” Loki im lặng trong thoáng chốc. “Trước hết em cứ ở đây nghỉ ngơi vài ngày đi.”

Nói xong, hắn ra ngoài, đóng cửa lại.

“Anh nói thế là có ý gì?” Tôi nhào ra cửa, nhưng cửa đã bị khóa, tôi cố sức gõ liên hồi: “Loki? Loki? Xảy ra chuyện gì thế?”.

“... Chờ hắn đi rồi anh sẽ thả em ra.” Hắn nói xong câu đó, tiếng bước chân dần đi xa.

21. Quyển 1 - Chương 21: Shujin

Cứ như vậy, tôi bị nhốt trong phòng ngủ của Loki mà chẳng hiểu tại sao. Tôi vốn cũng định phi thân ra từ cửa sổ, nhưng hắn đã sớm giăng một đồng ma pháp ngoài song cửa. Còn hai ngày nữa thôi là đến lễ Đính hôn của tôi và hắn, chẳng hiểu sao Loki lại hành động thế này.

Tôi ủ rũ ngồi ở đầu giường, ôm Lolo trong lòng, ngẩn người ra. Chỉ một lát sau, con rồng non ngu ngốc đó đã dựa vào cánh tay tôi mà ngáy o o. Tôi chẳng có gì làm, đành lục lại mấy thứ trên cái giá sách chiếm nguyên cả một bức tường lớn trong phòng của Loki ra xem. Tuy tôi có mục tiêu trở thành một Chiến trường thần kim tượng, nhưng đám sách vở liên quan đến quân sự mà hắn thích thì tôi lại chẳng ưa được cuốn nào.

Thứ duy nhất còn miễn cưỡng thấy có hứng đọc, là một quyển sách rất dày, có tên Nghiên cứu thuật luyện kim đương đại, nhưng nó nằm tít ở tầng trên cùng của giá sách. Tôi phải bê một cái ghế ra, trèo lên lấy, kết quả là quyển sách quá nặng, rớt xuống, suýt nữa thì đập trúng đầu tôi. Một đám giấy vốn được kẹp giữa sách rơi tung tóe trên mặt đất.

Không ngờ Loki cũng đọc sách liên quan đến thuật luyện kim.

Tôi nhảy xuống ghế, nhặt sách lên, mở mấy tờ giấy bị rơi ra xem, đều có nếp gấp, viết kín thứ ngôn ngữ gì đó mà tôi chẳng đọc được chữ nào, nhưng tôi biết nó có dây mơ rễ má gì đó với thuật luyện kim. Sau đó, tôi nhìn thấy một bức tranh được vẽ bằng cọ nước trên tờ giấy nhỏ nhất.

Phong cách vẽ đậm nét cổ xưa, cả bối cảnh tranh lẫn quần áo của nhân vật đều mang đậm thứ hơi thở xa xôi cũ viễn. Người con gái trong tranh mặc bộ váy dài trắng muốt, nàng có mái tóc rất dài màu vàng nhạt, trên mái tóc ấy còn ẩn hiện vài cọng lông chim màu trắng. Đôi mắt của nàng cũng có màu nâu vàng nhàn nhạt, đường nét gương mặt vô cùng quyến rũ, lại có vẻ kín đáo bí ẩn, ngũ quan không chỉ nhu hòa, còn cực kỳ xinh đẹp. Hơn nữa, vóc người nàng không đầy đặn như Người khổng lồ, cũng chẳng gầy gò mảnh khảnh như tộc Tinh linh, mà được ghép từ những đường nét khỏe gỏi nhất, cân xứng vô cùng.

Trào lưu gợi cảm với bờ ngực nở nang mà Gullveig đẩy lên đã lan tràn đến từng góc ngách của đất Vanaheim, đến cả một cô gái trẻ như Shia còn không nhận được mà bắt chước. Tiêu chuẩn thẩm mỹ của Thần tộc bây giờ đang dần thay đổi, vậy nên cách đánh giá người con gái đẹp cũng khiến bao người phải cãi nhau đến sứt răng mẻ lợi.

Thế nhưng, tôi vẫn có thể khẳng định một điều, cô gái trên bức tranh này là tiêu chuẩn người tình trong mộng của tất cả đàn ông tộc Vanir, không cần bàn cãi.

Thực ra, tôi cũng rất thích vẻ đẹp này, nhưng lại chẳng thể nào ca ngợi.

Bởi vì dù phong cách ăn mặc, khí chất, màu tóc cũng như thần thái gương mặt đều khác rất nhiều, nhưng gương mặt của nàng hoàn toàn chẳng khác gì gương mặt tôi.

Thì ra, con người vĩ đại, có tiếng trong truyền thuyết như Loki, cũng không thể không yêu mến những mỹ nữ tóc vàng. Tuy rằng rất vui khi hắn vẽ tôi, thế nhưng mái tóc vàng lấp lánh như mặt trời đã khiến nổi vui sướng của tôi tụt dốc thảm hại.

Từ nhỏ tôi đã sở hữu một mái tóc màu đen, thứ màu đen mà tộc Vanir căm hận, còn tộc Aesir lại tôn sùng.

Tự nhiên có một cơn giận dữ không tên bùng lên trong lồng ngực tôi. Sao hắn dám có những ý dâm loạn như thế đối với tôi? Có phải Loki thích con bé tóc vàng nào rồi nên mới cố tình vẽ tôi ra thế này không?

Đột nhiên, mấy tiếng rên rỉ grừ grừ của Lolo vang lên sau lưng tôi. Tôi quay đầu lại, nó đã đập cánh phạch phạch bay tới bên cửa sổ, mặt áp sát vào song cửa, đôi mắt to tròn mở lớn. Tôi cũng đưa mắt nhìn theo.

Tuyết rơi rất dày, đêm nay bầu trời cũng chỉ chít những vì tinh tú. Bóng tối lan tràn trên bầu trời, dưới mặt đất, khiến ánh đèn của hàng vạn ngôi nhà ở đất vương đô lại càng trở nên huy hoàng chói lọi hơn bao giờ hết. Những bông hoa tuyết được ánh sao chiếu rọi, ánh lên những tia bằng bạc, khiến người ta chẳng thể nào phân biệt được đâu là ánh đèn, đâu là tinh tú, đâu là tuyết rơi.

Giữa quảng ánh sáng mênh mông rực rỡ đó, một đàn cốt phượng cực đông từ phương xa bay tới, rồi bắt đầu tản ra, lơ lửng phía trên Hoàng cung Hoenir.

Tôi chưa từng nhìn thấy đàn cốt phượng nào đông như thế. Hơn nữa, mỗi con cốt phượng đều chở trên lưng một Thần tộc Aesir có mái tóc đen tuyền.

Thừa hưởng gen di truyền từ dòng giống lớn lên trên đất tộc Aesir, cốt phượng có khả năng di chuyển trong nháy mắt. Thế nên tuy không thể phun lửa như kim dực long, chúng vẫn là những sinh vật khiến người ta sợ hãi và kiêng dè nhất trên thế giới này. Chỉ cần nhìn những quảng sáng màu lam nhạt chuyển động theo từng đường di chuyển của chúng thôi là tôi đã thấy rét lạnh cả người.

Sau khi đám cốt phượng đó lượn vòng quanh bầu trời trên đỉnh hoàng cung một lúc, một con hắc dực long lớn đến kinh người đột nhiên xuất hiện giữa bầy cốt phượng.

Tôi khẽ rên lên một tiếng, gần như ngã ngồi xuống đất.

Lúc này, ngay cả Lolo cũng nhào tới bên cạnh tôi, cả người run lấy bầy.

Thân mình con hắc dực long đó cũng chỉ xấp xỉ kim dực long, nhưng cả đuôi và cánh đều lớn gấp nhiều lần, lớn đến độ tần số vỗ cánh chỉ bằng một phần ba bầy cốt phượng xung quanh.

Tôi không nhìn rõ mặt người đang cười trên lưng hắc dực long, nhưng chỉ cần nhìn mái tóc đen như trời đêm ấy, cùng thể trận được bảo vệ bởi một đám Thần tộc Aesir, thì tôi đoán chắc người đó chính là Shujin.

Tôi áp tay lên ngực, sợ đến độ chẳng nói được câu nào. Lolo run rẩy chui vào trong lòng tôi, không dám nhìn ra bên ngoài nữa.

Tôi có thể cảm nhận được sức mạnh áp đảo của đội quân này.

Hiện giờ, hoàng cung Hoenir, thậm chí là cả đất Vanaheim này đều đang trong trạng thái không phòng bị. Nếu bọn chúng đột nhiên tấn công, e rằng đô thành sẽ thất thủ trong chớp mắt.

Tuyết rơi ngày càng lớn, ánh sáng bàng bạc cũng càng lúc càng rực rỡ. Những bông tuyết bay gần mặt đất thì bị đèn đuốc của vương đô nhuộm lên mình một tầng sáng vàng. Nếu không nhìn kỹ, còn tưởng rằng vô số tinh tú trên trời kia đã rớt khỏi màn đêm cao vút, rơi đầy mặt đất Vanaheim.

Đúng lúc này, Shujin giơ tay lên ra hiệu.

Toàn bộ bày cốt phượng, kể cả chính bản thân hắc và con hắc dực long khổng lồ, đồng loạt biến mất khỏi bầu trời, để rồi ngay sau đó, xuất hiện ở cổng lớn của hoàng cung Hoenir.

Một phút sau, tất cả Thần tộc Aesir đều biến mất trên lưng thú cưỡi, chấn hắc bọn họ đã vào trong cung, tôi không thể nhìn thấy nữa. Bầy cốt phượng lập tức chia thành hai đội, trong chớp mắt di chuyển tới hai bên trái phải trước cửa hoàng cung. Tiếp sau đó, ánh sáng màu lam nhàn nhạt trên thân đám cốt phượng tắt ngúm, chúng từ từ cuộn mình lại, hóa thành một đồng xương trắng nằm trên mặt đất.

Chỉ còn con hắc dực long vẫn đang lơ lửng trên cổng chính, hai cánh lớn đập liên hồi, đôi mắt màu lục tỏa sáng trong đêm tối như đang theo dõi toàn bộ mảnh đất này.

Hai tiếng sau, Loki trở về.

Hắn đẩy văng cửa chính ra, vội vã bước vào, sau đó lập tức áp lên người tôi. Thậm chí, còn chưa nói được câu nào, Loki đã bắt đầu cởi quần áo tôi ra.

“Chờ chút đã”, tôi giữ tay hắn lại, “Hôm nay thực sự em rất mệt, không muốn làm gì cả”.

“Vậy sao”, Loki thở dài một tiếng, sau đó tựa lên đầu giường.

Vốn định hỏi hắn xem đã xảy ra chuyện gì, cũng định giận dữ vì dám vẽ tôi thành con khỉ lông vàng chói như thế, còn muốn mắng cho hắn một trận tới bởi vì cái tội dám nhốt tôi trong phòng, nhưng tôi đợi một lúc lâu, hắn vẫn im lặng như cục đá. Đột nhiên thấy trong lòng khó chịu vô cùng, tôi tới gần, ôm đầu hắn: “Hôm nay mệt lắm rồi đúng không? Nhắm mắt lại nghỉ ngơi một chút đi”.

Đột nhiên, Loki ngẩng đầu nhìn tôi, sau đó vùi đầu vào lồng ngực tôi, giọng nói có chút nghẹn ngào: “Xin lỗi...”.

“Không sao cả”, tôi nhẹ nhàng vuốt ve tóc hắn: “Bất kể có chuyện gì xảy ra, em đều sẽ ủng hộ anh”.

Cứ tưởng sau khi xin lỗi, Loki sẽ thả tôi ra, ai ngờ ngày kế tiếp tôi vẫn bị nhốt trong phòng không cửa quay được gì. Thế nhưng chỉ một ngày nữa là tới lễ Đính hôn, thư mời cũng gửi cho người ta hết rồi, tôi chẳng tin một mình hắn có thể đi đính hôn được.

Lúc trời tối, Loki lại ra ngoài.

Tuyết rơi lớn hơn ngày hôm trước, một mảnh trắng xóa như tầng tầng lông ngỗng mềm mại, như vô số cánh hoa bị gió thổi tung, bao trùm toàn bộ vương đô, che lấp tất cả những nóc nhà vàng ánh. Từng bông tuyết rơi xuống bệ cửa sổ, dần dần tan vào trong lớp ma pháp bằng lửa mà Loki đã giăng ra.

Tôi với tay ra ngoài cửa sổ, phát hiện đúng là ma pháp đã bị trung hòa rồi, lập tức hờn hờ ôm Lolo nhảy phốc ra ngoài. Ai ngờ Loki không chỉ giăng một tầng ma pháp lửa, còn bồi thêm một lưới ma pháp ràng buộc khả năng đi bộ trên không trung. Thấy mình sắp sửa có nguy cơ rơi tự do xuống dưới, thực hiện cú “hôn mê” nồng nàn với mẹ đất thân yêu, tôi nhanh trí vươn tay nắm lấy một ống dẫn trên tường. Có điều, bề mặt ống nước đã đóng một lớp băng dày, tôi không tài nào nắm chặt được, thế là người tôi lao thẳng xuống dưới.

Cuối cùng, mộng tôi vẫn nện cái “rầm” xuống mặt đất ở tầng một. Đau đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng lại chẳng dám rên rỉ câu nào.

Bởi vì tôi nghe thấy tiếng bước chân của một nhóm người từ phía sau truyền lại.

Chắc chắn không thể là Loki. Tôi thở một hơi dài, sau đó đứng lên, ôm Lolo lén chạy về hướng hoàng cung.

“Ai?”

Nghe giọng nói ấy vang lên, tôi nhất thời không biết phải khóc hay cười cho hợp cảnh. Chỗ này rõ ràng là đất của tộc Vanir, gã Thor đó là cái thá gì mà dám to mồm hỏi “Ai?” ở đây. Tôi cũng ngửa mắt với hắn từ lâu lắm rồi, xoay người lại cao giọng nói: “Một con dân của đất Vanaheim”.

Tuyệt lớn nhanh chóng rơi đầy đầu, Lolo lạnh tới độ rúc vào khuỷu tay tôi, run lấy bầy.

Trong chớp mắt, hai gã Thần tộc Aesir đã xuất hiện ngay trước mặt. Một trong hai người đương nhiên là Thor. Cả hai đều mặc trang phục đen tuyền, trên người Thor là chiếc áo choàng dài của thần quan Bóng tối, gã còn lại thì mặc một bộ giáp xen giữa hai màu đen và bạc, trên lưng đeo thanh kiếm khổng lồ còn to hơn bắp tay hắn – thanh kiếm của thần Bóng tối.

Hắn có một mái tóc đen tuyền thả xuống ngang vai, kiểu tóc có chút lộn xộn, phần đuôi hơi cong lên, đôi mắt màu lam thẫm, không hề có tiêu cự, người ngoài nhìn vào chẳng thể biết hắn đang quan sát cái gì. Gương mặt hắn trông còn rất trẻ, có lẽ cũng chỉ xấp xỉ tuổi tôi. Hắn cao gần bằng Thor, nhưng mặc dù đã tròng áo giáp lên người, vẫn không thể che đi thân hình gầy gò của hắn. Có lẽ vì hắn vẫn chỉ là một thiếu niên, nên không có được vẻ thành thực chín chắn của người trưởng thành chẳng?

Nếu như không phải ánh mắt hắn lạnh lẽo không cảm xúc, lại mặc chiến giáp trên người, thì hắn đúng là một mỹ thiếu niên đáng yêu cực kỳ tiêu chuẩn.

Quên nói thêm một điều, tôi biết hắn là ai.

“Đây là nhà của Hỏa thần đại nhân, không biết ngài Thor và ngài Hoder đang làm gì ở chỗ này vậy?” Tôi biết bọn họ đến đây để hòa đàm, nhưng nổi phần hận với tộc Aesir dù có chết, tôi vẫn không dứt bỏ được.

“Nhà của Loki thì sao? Chúng ta tới tộc Vanir hòa đàm, không có nghĩa là hòa đàm với Loki!”, Thor nói.

“Nếu không hòa đàm với ngài ấy, e là chẳng có cách nào hòa đàm với tộc Vanir đâu. Huống hồ, còn chưa biết ngài ấy có chịu ký vào bản hiệp ước đấy hay không cơ mà”, tôi ôm siết lấy Lolo, liếc mắt nhìn Thor: “Tôi đi trước, các ngài cứ tự nhiên”.

“Loki đang ở đâu”, lúc này, một giọng nói như có như không truyền vào tai tôi.

“Xin hỏi ngài Hoder định làm gì?”

“Giết hắn.”

Nghe câu ấy, đột nhiên trong đầu tôi lại hiện lên hình ảnh Loki trọng thương vì bọn họ vậy đánh, ngọn lửa giận vô danh lặng lẽ len lỏi trong lòng: “Thần Bóng tối, không phải tôi có ý xem thường ngài, nhưng trừ phi ngài đem theo một đám người tới, nếu không người bị giết chắc chắn là ngài”.

“Kể cả phải dẫn người theo, ta cũng muốn giết hắn.”

“Hèn hạ.”

Câu nó vừa thoát ra khỏi miệng, Hoder đã rút thanh kiếm lớn trên lưng ra, ánh sáng bạc vừa lóe lên dưới chân, thân thể hắn đã biến mất không tung tích. Tôi khẽ run, sau đó bay lên không trung một đoạn. Quả nhiên, vừa mới bay lên, Hoder đã xuất hiện ngay chỗ tôi vừa đứng, hai tay nắm chặt kiếm, mũi kiếm lê trên mặt đất.

Hắn lại biến mất giữa một quang sáng bạc.

Đánh nhau với Hoder, tôi đi đời là cái chắc. Tôi vội vàng lúi bình ống nghiệm sương mù vẫn mang theo người, ném xuống đất, Lolo cũng bay khỏi tay tôi. Sau đó tôi rút một thanh đoản kiếm ra, dùng sức phi

xuống dưới. Phía dưới truyền đến một tiếng “choang” giòn tan, thanh kiếm của Hoder đã đánh bay thanh đoản kiếm của tôi.

“Grào...”

Tiếng rỗng non nốt vừa vang lên, ngọn lửa hung dữ đã bùng cháy giữa trời tuyết trắng. Hoder hét lên đau đớn, ôm tay, thanh kiếm khổng lồ rơi xuống đất. Ngay sau đó, Lolo vỗ cánh nhào vào lòng tôi.

“Thứ gì đó?”, Hoder ngẩng đầu nhìn lên.

“Grào! Grào!” Lolo nằm trong lòng tôi, bắt đầu nhe nanh múa vuốt, khiêu khích hẳn.

Hoder vẫn không từ bỏ ý định, nhặt kiếm lên, định di chuyển tới chỗ tôi, tôi lại phải bay cao thêm một chút. Đúng lúc đó, vô số những dây gai màu đen lao khỏi nền đất, cuốn lấy chân của Hoder.

“Hoder, người đang làm gì?”, một giọng nam vọng lại từ phía xa xa.

Trong mắt Hoder ánh lên vẻ kinh hoàng đây có lẽ là biểu cảm duy nhất tôi từng nhìn thấy trên mặt hắn. Thế nhưng, ngay lập tức hắn lại trưng lên bộ mặt xác chết của mình: “Giết người”.

“Giết ai?”

“Lũ chó Vanir.”

“Trước khi tới đây ta đã nói gì?”

“... Không được giết người trên đất Vanaheim.”

“Vậy người đang làm gì?”

Hoder nắm chặt kiếm trong tay, mở miệng, nhưng không nói câu nào.

“Quay về.”

Hoder tra kiếm vào vỏ kiếm đeo sau lưng, sau đó di chuyển tới một nơi vượt xa tầm nhìn của tôi.

Tới tận lúc hắn biến mất, tôi vẫn không nghe được câu đối thoại nào giữa hai người đó. Điều chiếm lấy tâm trí tôi chính là giọng nói của người đàn ông mới xuất hiện. Rất thân quen, quen đến độ như vừa mới hôm qua còn nghe hắn thì thầm. Có điều, tôi lại không nhớ nổi đã nghe thấy giọng nói đó ở đâu.

Trời tuyết mênh mông, như hàng vạn hàng ngàn con bướm trắng đang bay lượn.

Một bóng người cao lớn xuất hiện giữa tuyết trắng và bóng tối vô biên. Đôi giày bó chặt giẫm trên nền tuyết, vang lên những âm trong trẻo. Hắn mặc y phục đen, bên ngoài khoác tấm áo choàng lông màu tuyết, rất dày, mái tóc ngắn đen thẫm như phản chiếu ánh sáng của những bông tuyết xung quanh.

Tôi biết tuổi hắn không còn trẻ, nếu không muốn nói là rất già. Nếu không biết tên của hắn, chắc chắn tôi sẽ chỉ nghĩ rằng kẻ trước mặt mình là một người đàn ông để râu quai nón, mới bước vào tuổi trung niên, bởi vì gương mặt và thân thể của hắn được chăm sóc tốt lắm, hầu như không khác chút nào so với chàng trai tóc đen, anh tuấn vẫn xuất hiện trong những giấc mơ của tôi.

“Thor, người cũng về đi.”

Thor đáp lời một tiếng, rồi biến mất trong nháy mắt. Người ấy làm như tôi không hề đứng đó, lập tức rời đi.

“Chờ chút đã”, tôi nhảy xuống đất, không nhận được tiến lại gần: “Ngài là... Shujin?”.

Hắn dừng bước, quay đầu nhìn tôi.

Tôi ôm Lolo chặt hơn, đột nhiên thấy mình chẳng biết nên nói gì nữa. Ngày trước, tôi cực kỳ căm hận Shujin, thế nên chưa từng tỉ mỉ ngắm kỹ gương mặt của hắn. Lần đầu tiên thấy mặt, phản ứng đầu tiên của tôi không phải là cảm thán hắn cao thể nào, khí phách ra sao, hay là có bao nhiêu uy nghiêm khiến người ta không dám tới gần... Tôi chỉ bị sững sờ bởi gương mặt hắn.

Đó là gương mặt mà tôi đã thấy vô số lần trong những giấc mộng mê man, vừa quen thuộc lại quá đỗi lạnh lùng. Chỉ là lần này gặp mặt, gương mặt đó như già đi năm mươi tuổi.

“Đúng”, hắc lạnh lùng trả lời tôi, sau đó lại quay người đi tiếp.

Đáng lẽ tôi phải cảm hận hắc, hận hắc đã giết gia đình tôi, giết người trong tộc tôi, khiến biết bao người trong bộ tộc phải lang bạt tha hương. Thế nhưng không hiểu sao, tình cảm của tôi với hắc không giống như với Thor, với Hoder hay bất cứ một Thần tộc Aesir nào.

Nhìn hắc, tôi có cảm giác hắc không thuộc về bất cứ một thị tộc nào cả.

Bầu trời đen kịt và tuyết rơi mênh mông như hợp thành một thể, hắc xoay người bỏ đi, bóng lưng ấy cùng với cảnh tôi đã thấy trong giấc mơ cũng bắt đầu hòa làm một, giống như một đoạn hồi ức, rất mơ hồ cũng rất đỗi xa xôi.

“Bệ hạ”, tôi vội chạy lên phía trước, “Tôi có một câu muốn hỏi ngài”.

Hắc dừng lại, nhưng chẳng quay đầu.

“Trước đây, bệ hạ đã tới Vanaheim lần nào chưa?”

“Chưa từng.”

“Thế nhưng, tôi cứ cảm thấy đã gặp ngài ở đâu đó rồi?” Nếu nói là thấy trong mơ thì hoang đường quá, tôi thầm nghĩ: “Không phải trong sách, cũng không phải trên chiến trường... Hình như tôi đã từng nhìn thấy dáng dấp thời trai trẻ của bệ hạ”.

“Vậy sao?”, Shujin quay người lại, khóe miệng nhếch lên: “Cô bé, cô vẫn còn quá trẻ. Nếu là sáu, bảy mươi năm trước, nói không chừng ta có thể trả lời được câu hỏi này của cô”.

Tôi ngơ ngời một lúc lâu, không hiểu câu đó của hắc có ý gì. Mãi đến lúc hắc lại xoay người bước tiếp, tôi mới chợt tỉnh ra, nhận không được mà hét ầm lên: “Tôi không có ý đó! Tôi đã có người mình thích rồi, ngài đừng hiểu lầm”.

Song, hắc dường như chẳng để lời tôi nói lọt vào tai, bóng dáng dần biến mất trong trời tuyết mịt mùng.

Đột nhiên tôi nhớ lại khi Loki còn chưa thức tỉnh, hắc từng nói với tôi rằng Shujin cực thích những cô gái trẻ trung xinh đẹp. Rõ ràng sự thực không phải vậy, thế nhưng, tôi thật sự không có tí ý nghĩ gì về chuyện đó... Càng nghĩ càng điên, tôi không biết nên làm thế nào, đành gờ chân đá bay mấy đụn tuyết đi cho hả giận.

Đúng lúc này, giọng nói của Loki vang lên sau lưng tôi: “Có chuyện gì mà trông em tức giận thế?”.

Tôi giật nảy người, quay phắt lại, xua tay lia lại: “Không có gì, vừa nãy có gặp một gã tởn nhợt muốn chết. Mới hỏi có mấy câu, hắc đã tưởng em tán tỉnh hắc. Đúng là không đỡ nổi”.

Chuyện tôi mơ thấy Shujin, tôi không thể nào để Loki biết được. May mà hắc cũng không để ý lắm, chỉ bước lại gần, sau đó hai mắt hơi híp lại: “Ena, hình như anh đã nói với em, đừng ra khỏi phòng anh, đúng không?”.

“Em biết... Thế nhưng ở trong hoài chán lắm. Bên ngoài mới có tuyết rơi, em định ra ngoài đi dạo mấy vòng.”

“Được rồi, dù thế nào tối mai chúng ta cũng đính hôn, vài hôm nữa Thần tộc Aesir cũng sẽ rời đi, em sắp tự do rồi.” Hắc đặt tay lên vai tôi, rồi khẽ hôn lên trán: “Tuyết rơi nhiều như thế, em không thấy lạnh sao?”.

Đột nhiên tôi thấy cần cổ lạnh buốt, một nắm tuyết rơi tọt vào trong áo tôi. Tôi há hốc miệng, vội túm áo rũ vài cái: “Lạnh quá đi, anh có bị thần kinh không đấy!”, sau đó vốc một nắm tuyết lớn trên nền đất, ném vào mặt Loki.

“Sợ quá đi, nữ vương nổi điên rồi!”

Loki chặn hai tay trước ngực, liên tục lùi lại, vòng ra sau lưng, ôm chặt lấy tôi. Tôi chưa chơi đủ, cố sức chọc hấn vài cái nữa, ngay cả Lolo cũng lớn vồn bên cạnh đập hấn mấy phát, nhưng hấn vẫn chẳng chịu buông tay.

Nhịn không được mà cười phá lên, tôi ôm cổ hấn, sau đó hôn hấn một cái rõ kêu. Loki dịu dàng đáp lại nụ hôn ấy. Hoa tuyết như những mảnh vỡ nhỏ xinh màu trắng muốt, lả tả rơi xuống thân thể chúng tôi, đậu trên tóc đỏ như màu hoa hồng của hấn.

Nụ hôn ấy, kéo dài thật lâu.

Cuối cùng, Loki khẽ thì thầm vào tai tôi: “Hôm nay đã nghỉ ngơi đủ chưa?”.

Người vốn đang run lên cầm cập, thế mà nghe xong câu đó, mặt tôi nóng bừng lên như bị lửa thiêu: “... Rồi”.

Sau khi vào phòng ngủ, Loki đi tắm, tôi thì ra ban công, định bụng đóng cửa lại, nhưng đột nhiên nhìn thấy bên dưới ban công có bóng người đang đứng ở một nơi thật xa xôi.

Tuyết trắng bay nghiêng, Shujin đứng đó, lẳng lặng giữa trời tuyết ẩm đậm mịt mù.

Hấn ngẩng đầu nhìn về hướng này, áo khoác rất dài, cũng rất dày. Hấn đứng đó, như đã đứng cả mấy nghìn, mấy vạn năm.

Đúng lúc tôi đang do dự không biết có nên đóng cửa lại hay không thì hấn xoay người đi mất.

22. Quyển 1 - Chương 22: Tiệc Đình Hôn Tại Cung Điện Ánh Sáng

Vào đêm tổ chức lễ Đính hôn, một vầng trăng lạnh lẽo lơ lửng trên bầu trời ngập đầy tuyết trắng bị vài phiến mây mỏng manh che lấp đi gần nửa. Vườn hoa trong cung đã sớm bị màu tuyết tinh khôi bao phủ. Trong hoàng cung, những ngọn đèn đã được thắp lên, ánh đèn hòa chung với ánh sáng của tuyết, của trăng, của đèn đuốc ngoài kia, nối liền thành một dải, mênh mông tới tận chân trời, giống như dải ngân hà vắt ngang bầu trời rộng lớn.

Sau khi tuyên thệ trước tế đàn, Freyr trở thành đại tế ti chủ trì nghi lễ, thực hiện “Lời thề trời buộc” cho hai chúng tôi. Ma pháp này có tác dụng khá mạnh, chỉ cần một trong hai người có một kẻ “vượt rào” là người còn lại sẽ biết ngay lập tức, còn có thể xảy ra phản ứng cộng hưởng. Nói cách khác, nếu sau này Loki có dám lăng nhăng xằng bậy với một con ranh nào đó, thì cảnh tượng âu yếm của hai người ấy sẽ lập tức xuất hiện trong đầu tôi, vài giây sau đó, nếu tôi phát điên lên hoặc là nghĩ không thông mà làm gì đại đột, Loki cũng sẽ làm chuyện tương tự.

Tuy Loki là người đưa ra yêu cầu dùng “Lời thề trời buộc”, nhưng đối với tôi – người vừa đính hôn với hấn – mà nói, đây quả thực là một xiềng xích rất đổi ngọt ngào.

Người đến người đi, tất cả đều khoác trên mình những bộ trang phục thanh tao nhã nhặn, túm tụm với bạn bè, thấp giọng nói cười. Buổi tiệc hôm nay chẳng hề thua kém so với tiệc sinh nhật mừng Loki tròn sáu mươi tuổi. Trái ngược với sự kinh ngạc và sợ hãi bởi Hỏa thần thức tỉnh ngày hôm đó, bầu không khí hôm nay rất đổi yên ả, vui tươi.

Loki vẫn đang ở đằng kia, nói chuyện gì đó với Freyr. Giống tôi, hấn cũng phủ một màu trắng ngần từ đỉnh đầu tới gót chân, bao gồm quần áo, giày, găng tay, ngay cả hoa tai màu đỏ cũng đã đổi thành một viên kim cương lấp lánh. Chỉ có mái tóc kia là vẫn giữ nguyên màu đỏ hoa hồng rực rỡ đến ngất ngây.

Tôi rất thích mái tóc của hấn, tuy là màu nóng, nhưng lại hơi xoăn, có chút bồng bênh, tóc cũng rất dày, nên chỉ cần hấn khẽ mỉm cười là lại toát lên khí chất vô cùng diễm đạm. Đặc biệt là đám tóc mai, đuôi tóc có chút rối bù, ngang ngược chẳng chịu vào nếp, như ẩn như hiện, làm nổi lên vành tai trắng ngần, khiến gương mặt hấn lại càng thêm hấp dẫn.

Lúc này, Loki đang quay nghiêng mặt với tôi, vừa nghe Freyr nói vừa gật đầu phụ họa, nói vài câu... Sau đó hắn liếc thấy tôi, liền nói thêm vài câu nữa với Freyr, rồi bước về phía bên này.

Tôi lập tức đứng bật dậy khỏi ghế.

“Em cứ nói rằng từ nhỏ đã ước làm ma đạo sư, nhưng cái chức vị này xem ra không hợp với em cho lắm”, hắn dịu dàng cười với tôi.

Chẳng hiểu hắn nói gì, tôi nghiêng đầu, dùng ánh mắt ngây thơ nhất của mình để nhìn hắn.

“Ma đạo sư cần khả năng nhần nại rất cao, công việc thần kim tượng lại thích hợp với những người có chút bốc đồng nhiệt huyết, thế nên anh nghĩ cái vị trí thần kim tượng này vẫn hợp với em hơn.”

Tôi nhìn hắn đăm đăm một lúc lâu, đột nhiên ngộ ra hắn đang ám chỉ điều gì. Đêm qua... Cảm giác mặt mình sắp “cháy đen thui”, tôi giả bộ chẳng thèm để ý, lấy tay xoa xoa má, sau đó nhìn ra chỗ khác: “Chắc vậy”.

Loki lại nở nụ cười cực kỳ vô tội, thuần khiết đến kinh người: “Anh biết vợ sắp cưới của anh lúc nào cũng nóng vội, thế nhưng mong em nhần nại đến lúc bữa tiệc kết thúc, được không?”.

“Anh... Sau ngày hôm nay đừng hòng tôi ngủ với anh.”

“Thật không?” Loki sán lại, nhẹ nhàng thì thầm bên tai tôi: “Vây em phải hứa với anh, đừng giống hôm qua, nhào hắn lên đùi anh, còn luôn miệng giục anh mau mau một chút...”. Tôi lập tức bịt miệng Loki, nhưng hắn lại nở nụ cười ác ý, sau đó mút mút ngón tay tôi.

Tôi rút tay về như điện giật. Đúng lúc này, có người đứng sau lưng Loki nhỏ giọng nói: “Loki điện hạ, khách quý từ Jotunheim đã tới rồi.”

Loki xoay người lại, lập tức khôi phục bộ dạng cao quý, ôn hòa: “Tốt, mời họ vào đi”.

Cái gã đó trở mặt còn nhanh hơn chong chóng.

Quả nhiên, quan hệ giữa Loki và những Người khổng lồ rất tốt. Một nhóm Người khổng lồ cao lớn, mặc trang phục cực kỳ hoa lệ, nối tiếp nhau bước vào điện, có cả Quốc vương Jotunheim cùng vài người con trai, con gái, cả cha mẹ của Loki cũng tới. Những người này vừa bước vào điện, rất nhiều Thần tộc Tinh linh có chút gầy gò lập tức biến thành người tí hon.

Tôi không hiểu được ngôn ngữ của bọn họ. Cha mẹ Loki cũng chẳng phải đôi dưa lệch như người ta đồn đại. Chỉ ít Hải thần Njord vẫn cao hơn vợ ông chút xíu. Ông liếc mắt nhìn tôi, sau đó dùng ánh mắt khó hiểu nhìn Loki, rồi đột nhiên bật cười ha hả: “Quả nhiên là cô gái mà con trai ta đã chọn, rất đẹp, nhìn qua cũng thông minh lanh lợi lắm”.

Loki nói chuyện vui vẻ với những Người khổng lồ, tôi thì giao lưu tình cảm với cha hắn. Một lúc sau, Loki dẫn những Người khổng lồ ấy tới chỗ ngồi, chỉ còn một cô gái Khổng lồ có mái tóc màu lửa đỏ rực đứng lại không theo. Cô ta khoanh tay trước ngực, nhìn tôi từ đầu tới chân một lượt: “Cái vóc người này khác gì đám nít ranh chưa phát dục, mặt cũng còn non lắm. Thật không hiểu nổi tại sao Loki lại thích cô?”.

Tôi vẫn nhớ người này, là Sigyn, cô vợ cuối cùng trong kiếp trước của Loki. Tôi nhìn cô ta trong chốc lát, cũng đành im lặng... So với cô ta, thì người người nhà nhà đều là ranh con chưa phát dục.

“Đúng là tuổi của tôi nhỏ một chút, vừa hay là Loki nhìn cũng không quá trưởng thành, thế nên đi với nhau không sợ người ta tưởng là mẹ dẫn con trai đi dạo phố.”

Mặt Sigyn tái mét: “Đúng là Loki nhìn còn rất trẻ, nhưng bất kể ở Jotunheim hay ở tộc Vanir toàn đám con trai ẻo lả của các người, anh ấy luôn là người đàn ông gợi cảm nhất, hoàn toàn không giống với đứa con nít như cô. Cô lấy gì mà đòi đứng bên cạnh anh ấy?”.

“Có thể không tiếc lời khen ngợi một người đàn ông không thuộc về mình như thế, tấm lòng của tiểu thư Sigyn thật rộng rãi, mời tiểu thư vào trong điện ngồi nghỉ đi thôi.”

Sigyn càng điên tiết hơn, bộ ngực tròn căng cũng run lên bần bật: “Không biết xấu hổ. Odin không còn nữa, liền chạy đi quyến rũ chồng người khác. Không hiểu sao Loki lại để ý tới cái thứ đàn bà như cô”.

“Tiểu thư, có phải trước lúc tới đây cô có uống vài ly rượu, nên giờ bắt đầu nói năng lộn xộn không?”

Cô ta còn chưa mở miệng nói tiếp, một giọng nói hơi khàn đã vang lên phía sau: “Tiểu thư Sigyn không biết Loki có sở thích đi nhặt giày cũ[1] của Odin sao? Chỉ cần là đồ của Odin thì hẳn đều muốn cướp, cô nghĩ hẳn si mê Frigg thật đấy à?”

[1] Nguyên văn: (pò xié), nghĩa là đôi giày cũ đã đi đến nát cả ra. Thường được dùng để chỉ hạng đàn bà lăng loàn, quan hệ với những người đàn ông khác ngoài chồng mình, dùng với ý mỉa mai.

Là Gullveig. Cô ta nâng ly rượu, đưa tay vuốt ve mái tóc bông bênh, đứng trước mặt chúng tôi: “Huống hồ, vị tiểu thư Ena đây không phải là Frigg, chỉ có cái mặt giống mà thôi. Frigg đã sớm đi đời rồi”, nói xong câu cuối cùng, cô ta sải bước bỏ đi.

So với sự ghen ghét đố kỵ của Sigyn, một câu nói tưởng như hơi hợt của Gullveig lại khiến tôi bứt rứt không yên. Vốn định hỏi cô ta thêm vài câu nữa, nhưng cô ta cũng giống như Loki, chắc chắn sẽ không cho tôi một câu trả lời đúng mười phần sự thật. Sigyn đột nhiên như nghe thấy tin mừng, chạy đuổi theo Gullveig – tình địch trong quá khứ – để hỏi rõ ràng, lòng tôi lại càng bất an.

Đúng lúc này, có người vỗ vai tôi. Tôi xoay người lại, thấy vị mỹ nữ tóc vàng đang cười tủm tỉm trước mặt, tôi suýt hét âm lên, lao tới ôm chầm lấy cô nàng: “Shia! Tôi nhớ cậu quá”.

“Chỗ này đông người, là cô dâu xin chú ý hình tượng, chú ý hình tượng.” Shia đẩy tôi ra, sau đó giả bộ bực mình cau mày nhăn mặt: “Thời gian trôi nhanh quá, ngay cả cái đồ gái ế ngốc xit vạn năm như cậu cũng sắp kết hôn rồi”.

“Kết hôn? Chúng tớ đâu đã nghĩ xa thế...” Làm ơn quên luôn cái lời cầu hôn kích động của Loki đi nhé.

“Chưa định kết hôn? Vậy đừng trách tớ không nhắc nhở cậu trước, cậu vốn dốt đặc cán mai về mấy chuyện này...” Nói đến đây, Shia đảo mắt nhìn xung quanh, sau đó sấn lại thì thầm: “Ai ngờ được đi loăng quăng lại đập trúng mỏ vàng như vậy chứ, cũng nên nghĩ xem phải làm thế nào để cầm cho chặt đấy”.

Tôi nhìn cô nàng dăm dăm, mắt chớp chớp.

“Bó tay với cậu luôn. Nhưng theo quan điểm của Shia này thì có lẽ Loki yêu cậu thật lòng đấy, đã muốn có thì lập tức kết hôn đi thôi.”

“Hả, cậu nói là có em bé á?”

Shia nhìn tôi một lúc, sau đó cười tủm tỉm mà gật đầu: “Cái này cậu tự đi mà hỏi Loki, lần này bạn không rảnh giải thích nữa đâu... Thật ra hôm nay tớ đến đây, còn một mục đích nữa, là để cắt đứt triệt để với một người”.

Lúc này, tiếng giày cao gót vội vã nện xuống sàn nhà, âm vang một góc cung điện, Sigyn không thềm để ý tới hình tượng, cuống cuống chạy đến chỗ Loki, túm lấy tay hắn, lớn tiếng chất vấn: “Anh thực sự không để ý? Dù cô ta có là đồ tái tạo? Loki, anh điên rồi!”.

Tiếng nói cao chót vót của nàng thu hút ánh mắt tò mò của tất cả mọi người.

Gullveig đang đứng đưa một chiếc ly để cao, ung dung bình tĩnh đứng bên cạnh bàn ăn, cười nhạt.

Loki vội vã liếc mắt nhìn tôi, sau đó mới nở nụ cười rất dịu dàng với Sigyn: “Ta rất ghét đám phụ nữ cứ thích gân cổ lên mà nói, rất đau tai, cũng rất khó nghe, lại càng ghét bị đám phụ nữ không có chút quan hệ gì với mình lăng nhăng làm phiền”.

Đẹp êm Sigyn không phải chuyện gì khó khăn. Quả nhiên, Loki chỉ cần dùng một câu châm chọc đã khiến cô ta im miệng. Thế nhưng, ánh mắt lạnh lùng của hắn lại hướng thẳng về hướng Gullveig đang đứng. Gullveig mở to hai mắt, lùi về phía sau một bước, suýt nữa thì va đổ bàn ăn.

Tôi bị chuyện này làm cho đầu óc choáng váng.

Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng mình là một sinh mệnh được tái tạo. Dù sao tôi cũng có người thân, có tình cảm và tư tưởng hoàn toàn độc lập.

Thế nhưng, từ trước tới nay, vô số chủ thần khi nhìn thấy tôi, không hoảng hốt thì cũng kinh ngạc đến sững người. Ngay cả Thor cũng không ngoại lệ. Tôi vẫn cứ nghĩ họ giật mình vì mái tóc đen của tôi thôi.

Vậy nên, có lẽ chuyện tôi giống Frigg, là thật.

Cả trái tim đột nhiên trở nên trống rỗng. Tôi vịn lên một góc ghế tựa người vào cây cột La Mã vững chãi trong đại điện. Shia nhìn tôi, có vẻ rất lo lắng, định nói gì đó nhưng rồi lại chần chừ không mở miệng. Tôi im lặng một lúc lâu, sau đó mới nhìn cô nàng, cười có chút chua xót: “Tớ... Không giống ai cả, đúng không?”.

“Ena...” Ánh mắt của Shia ánh lên vẻ đau lòng, cô nàng nắm lấy tay tôi: “Cậu là Ena, chỉ là Ena mà thôi. Đừng để ý tới mấy lời khiêu khích của đám phụ nữ đó”.

Tôi đột nhiên nhớ đến bức họa mà Loki kẹp trong quyển sách nợ, thậm chí chẳng dám đoán xem người đó là ai.

Đến lúc tôi ngẩng đầu lên, Loki đã “xử lý” xong Sigyn, bước tới cạnh tôi. Shia nháy mắt mấy cái với tôi, sau đó bỏ ra chỗ khác.

“Đừng để ý tới bọn họ. Đối với chuyện trong quá khứ, ta không định nhớ lại làm gì”, Loki cầm tay tôi, dịu dàng mà kiên quyết: “Ta không thể thay đổi quá khứ, cũng không bắt em phải tin ta. Thế nhưng ta có một câu muốn nói với em: Hôm nay, người đính hôn với ta là em, sau này người cùng ta sống suốt đời cũng chỉ có thể là em, người khác đừng mơ thay thế”.

“Em tin”, tôi nắm tay Loki, ngẩng đầu cười tủm tỉm: “... Anh nói gì em cũng sẽ tin vô điều kiện”.

Trong giây phút ấy, không biết có phải do ánh đèn rực rỡ quá không mà con mắt của Loki đột nhiên sáng bừng đến lạ kỳ.

Hắn ôm lấy gương mặt tôi, đang định hôn xuống, thì phía ngoài cửa cung điện đột nhiên lóe lên những tia sáng bạc.

Shujin đứng chính giữa, bên cạnh hắn là Hoder và Thor, phía sau có một hàng quỷ tượng, một hàng phục ma quan và hai hàng hắc kỵ sĩ. Thế nhưng hắn chỉ dẫn Thor và Hoder, thêm mấy gã tùy tùng đi vào trong điện, ba hàng Thần tộc Aesir còn lại đều đứng chờ ngoài cửa.

Loki híp mắt, kéo tôi ra sau lưng, bước lên trước hai bước: “Hoan nghênh những người bạn tới từ tộc Aesir”.

Cung điện Ánh Sáng đột nhiên rơi vào im lặng.

Shujin dường như không thấy có gì bất ổn, khoe miệng vẫn động nụ cười lạnh lẽo, thông thả bước vào. Hoder và Thor đi bên hắn, cũng mang vẻ mặt thần nhiên, hờ hững.

Bọn họ bước qua tấm thảm mừng màu đỏ thẫm, mặt đất lát đá hoa cương, tiếng bước chân quẩn quanh trong từng góc ngách của cung điện. Cuối cùng hắn đứng trước mặt tôi và Loki, nụ cười có chút dịu dàng hơn: “Chúc mừng hai vị”.

“Cảm tạ”, Loki bình thần trả lời, nhưng bàn tay của hắn siết lấy tay tôi, rất chặt.

Tình cảnh có chút khó xử. Đúng lúc này Freyr vội bước ra hòa giải: “Nếu chúng ta cùng tộc Aesir đã hóa thù thành bạn, vậy thì mọi người cũng đừng khách khí làm gì, mau hưởng thụ buổi tiệc vui vẻ tối nay thôi. Bệ hạ Shujin, đại nhân Thor, mời sang bên này”.

Hoder liếc Freyr một cái, chẳng nói lời nào, sau đó dẫn hai gã tùy tùng bước sang một góc.

“Ừ. Đi tận hưởng một chút đi”, Shujin đuổi mấy gã tùy tùng sau lưng đi, sau đó quay đầu lại, vỗ vai Loki: “Đối xử với vị hôn thê của người tốt một chút”.

“Chuyện ấy không cần ngài nhắc nhở.” Thân người Loki gần như che khuất tôi, bàn tay lại càng siết chặt hơn.

Rất rõ ràng, Shujin cũng phát hiện Loki có chút bất thường. Hắn nhướng mày, khoe miệng khê nhếch lên, sau đó cởi áo khoác ném cho tùy tùng, một mình đi tới ghế dành cho chủ tọa tộc Aesir, nghỉ ngơi chốc lát.

Sau khi yên vị, Shujin ngồi một lúc lâu rồi nâng ly rượu vang đỏ chậm rãi nhấp nháp, đám tùy tùng bên cạnh im lặng như tượng đá. Nhưng chỉ một lúc sau, có một cô gái trẻ tộc Vanir sau khi lượn qua lượn lại trước mặt hắn vài vòng, đã quyết định tới gần bắt chuyện.

Tôi vẫn nghĩ Shujin là một vị đế vương nghiêm túc, lạnh lùng như núi tuyết nghìn năm, vậy mà cô gái kia nói chưa được mấy câu, hắn đã gật đầu, sau đó dịu dàng tiếp chuyện.

Có thể được vị đế vương đứng đầu tộc Aesir lên tiếng trả lời, đây đương nhiên là một chuyện khiến người ta hưng phấn không thôi. Nhưng cô gái kia phản ứng cũng hơi quá khích, hai gò má đỏ bừng, đứng ngồi không yên, tay cũng lơ ngơ không biết để đâu cho phải.

Cha của Loki gọi hắn, thế là hắn bảo với tôi, anh đi một lúc sẽ về.

Tôi liếc mắt nhìn về phía Shujin, bên cạnh hắn lại có thêm vài cô gái. Hiển nhiên các nàng quen kiểu nói chuyện với Shujin, vừa vỗ tay vừa cười giòn giã, cổ bày ra vẻ mặt đáng yêu ngoan ngoãn, hỏi hắn vài câu. Tôi thậm chí còn nghe được âm thanh nũng nịu của một cô nàng: “Tiếng Aesir bệ hạ nói thật sự rất du dương, nghe êm tai quá. Em thích tiếng Aesir nhất trên đời”.

Tiếng Aesir rất du dương. Thích tiếng Aesir nhất trên đời.

Vừa nghe câu đó, hơi thở của tôi đột nhiên trở nên dồn dập, tức đến độ muốn lật bàn.

Lúc này, có hai cô gái tộc Aesir đi vòng qua tấm màn đỏ sau lưng tôi, mấy câu thì thầm bay tới bên tai tôi: “Bệ hạ lúc ở Asgard làm gì có ai dám tới gần. Phụ nữ tộc Vanir đúng là danh bất hư truyền, vừa thấy đàn ông có tiền có thế là đã rối rít đưa lên tận cửa. Cũng chẳng nghĩ lại xem người đó có phải là kẻ đã giết cả nhà bọn họ hay không”.

Dây thần kinh lý trí của tôi cuối cùng cũng đứt phụt.

Tôi chấn chỉnh khí thế, sau đó bước tới trước mặt Shujin cùng đám con gái kia: “Đi về”.

Shujin ngẩng đầu nhìn tôi. Đám con gái kia vẫn hoàn toàn không để ý, vây quanh Shujin, tỏ vẻ những lời ngọt ngào nũng nịu. Tôi hít sâu một hơi, sau đó cao giọng nói lại: “Có nghe thấy không, đi về”.

Lúc này, bọn họ đã nhận ra sự có mặt của tôi. Vài người lộ ánh mắt khiếp sợ, nhưng có một cô gái trẻ tầm ba lăm, ba sáu tuổi cao giọng trả lời: “Về? Về đâu?”.

“Về chỗ ngồi của Thần tộc Vanir.”

“Chị à, chị đang phân biệt chủng tộc đấy, cái này không được tốt lắm đâu. Huống hồ cung điện lớn nhường này, vốn chuẩn bị để mọi người tụ hội với nhau mà.” Cô nàng lại liếc nhìn tôi bằng đôi mắt quyến rũ đưa tình, bàn tay đặt lên đùi Shujin: “Hơn nữa, chị đã có gia đình rồi, còn có ý với bệ hạ sao?”.

Shujin liếc mắt nhìn bàn tay trắng trẻo mịn màng kia, sau đó nắm lấy bàn tay ấy, nhấc một ly rượu trên bàn lên: “Rượu này hương vị rất thuần, thử một chút xem sao”, sau đó ngồi xích vào bên trong một chút.

Chi tiết nhỏ này không bị bất cứ người nào bỏ qua. Cô nàng vô cùng xấu hổ, ngửa đầu uống một hớp rượu: “Tưởng là giả được cho người có quyền có thế là giỏi lắm sao, cứ dọn dẹp hết đám tình nhân của người ta đi rồi hãy nói, sống an phận một chút, đừng có ngày đêm nghĩ ngợi lung tung”.

Tôi cầm một ly rượu lên, nện xuống mặt bàn, rượu trong chén văng hết lên bộ váy hồng nhạt của cô nàng.

“Thật có lỗi”, tôi thờ ơ nói, “Váy áo dơ rồi, về nhà thay đi”.

Cô ta trợn mắt nhìn tôi, thậm chí còn chưa kịp lau vết rượu loang trên váy, hai mắt đã đắm lệ nhìn Shujin. Hắn mỉm cười, khẽ gật đầu: “Về nhà thay đồ rồi lại đến đi. Tiểu thư Ena đây chắc cũng không cố ý đâu”.

Cô ta đứng dậy, uất ức bật khóc, sau đó rời khỏi chỗ ngồi.

“Các cô còn ai muốn về nhà thay áo nữa không?”

Tôi vừa thốt ra câu này, cả đám con gái kia đều đứng bật dậy, có người oán hận, có người sợ hãi, rồi đều đi cả.

“Đã quấy rầy bệ hạ rồi”, sau khi để lại câu này, tôi cũng rời đi.

Liếc nhìn Loki, hắn vẫn đang nói chuyện với cha mẹ.

Tôi ngồi bên ngoài cửa ngách, ngây người nhìn khu vườn ngập trong tuyết trắng.

Rõ ràng là một ngày cực kỳ quan trọng, cực kỳ hạnh phúc, vì sao tôi chẳng thấy vui gì cả?

“Lấy Loki, chắc áp lực rất lớn”, một giọng nói vang lên từ phía sau.

Tôi quay đầu lại, thấy Shujin đang đứng trên bậc thang. Hắn không mặc áo khoác, nhưng vóc dáng vẫn cường tráng vô cùng, trên cổ có đeo một sợi dây kẻ sọc xương quai xanh, hoàn toàn không giống một người đã hơn hai trăm tuổi. Tôi còn chưa kịp đáp lời, hắn đã bước xuống cầu thang, ngồi cạnh tôi: “Vừa đính hôn hoặc mới kết hôn đều thế cả, một thời gian nữa sẽ tốt lên thôi”.

“Thứ cho tôi vô lễ, nhưng bộ hạ chưa kết hôn, lại chẳng chung tình, thế nên không có tư cách nói mấy câu này.”

Shujin bật cười: “Thì ra cô cũng biết chút ít về ta”.

Đứng nơi này, tuy không nhìn thấy cảnh sắc bên dưới tòa thành, nhưng vẫn có thể thu vào tầm mắt vạt ánh đèn khuya dưới mặt đất Vanaheim. Một lát sau, bầu trời bắt đầu có tuyết rơi, tuyết rất nhỏ, rất nhẹ, xoay tròn buông mình xuống, rồi lại lập tức bị lớp tuyết dày dưới đất cùng bóng đêm vô tận của vương đô nuốt chửng.

Shujin móc một sợi dây chuyền từ trong ngực ra, mặt dây chuyền là một con bướm màu vàng kim rực rỡ.

Dưới ánh trăng mờ ảo, con bướm vàng tỏa ra từng tia sáng nhạt nhòa.

“Đúng là ta đã từng có rất nhiều phụ nữ”, Shujin nhìn con bướm, khẽ thì thầm, “Thế nhưng, dù là người đàn bà xinh đẹp quyến rũ đến đâu đi chăng nữa, cũng đều chẳng sánh bằng một khoảnh khắc của nhiều năm về trước, ta cùng nàng ngồi trên thảm cỏ, nhâm nhi một tách trà chiều”.

Hoa tuyết loạn bay, rơi trên vai, đậu trên bờ mi của hắn. Ánh sáng phản quang trên bông tuyết chiếu vào đôi mắt đen thâm thúy của Shujin, ánh mắt vốn thăm thẳm như vực sâu đột nhiên trở nên trong trẻo đến lạ kỳ. Trong chớp mắt ấy, vị đế vương luống tuổi ấy bỗng thoát xác trở thành một cậu thiếu niên đang ôm ấp nhớ nhung về mối tình đầu.

Hắn nhìn con bướm màu vàng kim, như thể đang nhìn người con gái lần đầu tiên cho hắn biết thế nào gọi là rung động.

23. Quyển 1 - Chương 23: Chúa Tể Của Các Vị Thần

“Bộ hạ đang nhắc tới người ngài từng thích?”

“Là vợ của ta. Thế nhưng nàng đã qua đời từ rất lâu rồi.” Shujin mỉm cười, trong ánh mắt là màu tuyết long lanh như ngọc: “Cô bé à, phải tin tưởng vào người mình thích”, sau đó hắn đứng lên, định quay về cung điện.

Đúng lúc này, có tiếng hai người đang cãi nhau vọng lại từ bờ sông bên kia, xuyên qua rừng cây rậm rạp.

“Tôi nói lại lần nữa, anh đã có gia đình rồi, lại không phải người tộc Vanir, đừng lại gần tôi nữa”, tiếng giầy cao gót dồn dập vang lên, là Shía: “Buông tay ra! Thor, buông tay ra!”.

Shujin dừng bước.

“Không, em đừng đi. Em mới là vợ của anh, trước đây chúng ta vốn đã là một đôi! Chỉ cần em đồng ý về với anh, anh có thể từ bỏ tất cả, cả thị tộc, gia đình, cả địa vị bây giờ, cái gì cũng bỏ...”, giọng một người đàn ông trẻ tuổi, nhưng nói bằng tiếng của tộc Aesir.

Nghe câu đó xong, Shujin chỉ cười nhạt, sau đó bỏ đi.

“Tôi không phải là Sif. Anh nhìn cho rõ đi, tôi không phải là chủ thần nào cả, tôi là Shia.”

“Được được, em không phải Sif. Em là ai cũng được, người anh yêu chỉ có mình em thôi, anh không cần ai nữa.”

“Cút ngay... A, cút... a... ư...”

Đúng là được mở rộng tầm mắt, cái gã Thor lằng nhằng như đàn bà ấy lại có lúc mạnh mẽ quyết liệt thế này. Thêm nữa, tôi thật không ngờ, Shia mà cũng có ngày nhũn như con chi chi, mềm lòng như thế... Nếu là trước đây, gã Thor đã sớm ăn một cái bạt tai bay rằng cửa rồi. Tiếp đó, tiếng khóc nức nở của Shia vọng ra từ trong rừng.

Có lẽ, từ trước tới nay tôi đã quá ích kỷ.

Về tới cung điện, tôi thấy nhiều người mệt mỏi vì đứng lâu, vài người đã rời đi. Hoder hình như tửu lượng không được cao lắm, đang cuộn mình trong một góc, mái tóc đen bóng xỏa tung trên chiếc gối dựa đằng sau, làm nổi bật gương mặt mềm mại trắng trẻo, hết sức thanh tú. Thật lòng mà nói, nếu không phải thường ngày hẳn cứ đeo cái bộ dạng đặng đặng sát khí như muốn đập chết người ta tại chỗ như thế, gương mặt thanh tú của hắn thực sự sẽ khiến rất nhiều người điên đảo. Đúng lúc này, Freyr bước tới, vỗ vỗ mặt hắn cho hắn tỉnh, nhìn thì có vẻ dùng sức không nhẹ chút nào. Hoder ngẩng đầu lên, dùng con mắt in hằn tơ máu, không hề có tiêu cự mà nhìn Freyr trừng trừng, sau đó đứng dậy, đi lướt qua Freyr.

Ít khi thấy Freyr bày ra bộ mặt lạnh lùng tàn bạo như thế. Hai người này có thù oán gì với nhau không biết? Hay là Hoder vốn là một phần tử hận đời, với ai cũng sát khí đằng đằng như có thù giết cha giết mẹ?

“Ena.”

Nghe tiếng gọi, tôi lập tức quay đầu lại. Loki đang nhìn tôi bằng ánh mắt thật dịu dàng: “Tối nay anh có chút việc bận, em về trước đi, ngày mai anh lại tới tìm em”.

“A... được, bây giờ em về được chưa?”

“Em muốn về lúc nào cũng được, nói với Freyr một tiếng, cậu ta sẽ phái người hộ tống em.”

Tôi gật đầu, Loki nhẹ nhàng hôn lên má tôi một cái, sau đó rời đi.

Tôi cũng thấy mệt lắm rồi, nên sang cung điện bên cạnh tìm Shia, định về cùng cô ấy. Kết quả lại bất ngờ Shia đang ngồi trên bậc thang, ôm chặt hai chân, vùi mặt vào đầu gối. Tôi bước tới, ôm lấy vai cô nàng: “Chúng ta về nhà thôi”.

Shia ngẩng đầu, hai mắt đỏ hoe, nhưng chẳng có giọt nước mắt nào. Cô nàng đắm đắm nhìn tôi một lúc, đột nhiên cười khê: “Sao, tướng tử đang khóc à?”.

“Ừ.”

“Nếu khóc thì phấn trang điểm sẽ nhòe nhoẹt ra mất. Về nhà rồi khóc sau.”

“...”

Tôi bảo Shia đứng chờ ở cửa trước, một mình phóng như bay về chỗ Loki, định thay lễ phục. Thế nhưng mới đi được một đoạn, lại bất gặp bóng của hai người đàn ông đứng trên dãy hành lang uốn lượn. Không biết đêm nay có chuyện gì, đi tới chỗ nào cũng nghe được người ta tâm tình.

Chỉ có điều, lần này là Shujin và Loki, nội dung nói chuyện của hai người họ cũng khiến tôi vừa ngạc nhiên vừa khiếp sợ.

“Anh, anh đừng bám theo nàng nữa”, giọng nói của Loki rất bình tĩnh, nhưng trong đó lại phảng phất một tia hèn mọn, thậm chí là khẩn khoản cầu xin: “Anh đã cướp đi Frigg rồi, đừng cướp thêm Ena nữa”.

Anh? Frigg?

Lời này có ý gì?

“Người lại nghĩ nhiều rồi, Loki. Việc ta định chiến chẳng liên quan gì đến vị hôn thê của người cả. Chỉ là vì người cũng đã thức tỉnh rồi, nếu đánh tiếp chỉ khiến hai tộc cùng thê thảm thôi.”

“Nói láo”, Loki lạnh lùng nói, “Khi ta thức tỉnh, người vẫn không có ý ngừng chiến, là sau khi Thor nhìn thấy Ena, người mới thay đổi ý định”.

“Người thích nghi thế nào cũng được, ngày mai ta sẽ đi. Không cần lo lắng lung tung.”

Im lặng thật lâu sau đó Loki nói: “Vì sao người không thức tỉnh?”.

“Vì không cần thiết.”

Câu nói vừa dứt, tiếng bước chân tiến lại gần, Shujin hình như định quay lại cung điện. Tôi vội lui lại phía sau, ngay cả mục đích ban đầu cũng quên sạch, lập tức cùng Shia cười Dodo phóng về nhà, không thềm nói với Freyr một tiếng.

Ngẫm nghĩ mãi đoạn đối thoại của họ, tôi đột nhiên phát hiện, hình như mình đã biết được một bí mật kinh người: Anh trai của Loki, người mà Frigg yêu say đắm, vị chủ thần mãi chưa thức tỉnh... Người thỏa mãn tất cả các điều kiện trên chỉ có một.

Lại ngẫm nghĩ sâu xa hơn, lúc này ở hai tộc, những chủ thần đã thức tỉnh gồm có Loki, Balder, Freyr, Hoder, Thor, Heimdall, Freyja, Bragi. Những chủ thần chưa thức tỉnh chỉ còn Sif, Tyr, Frigg và Odin.

Sif chắc đến chín phần chính là Shia. Trong ba chủ thần còn lại, có một người đã tan biến vĩnh viễn. Nếu như người đó không phải là Odin, vậy thì khả năng rất lớn Shujin chính là Odin. Thế nhưng người giết chúa tể các vị thần chính là Loki, nếu Shujin là Odin, vậy tại sao lại muốn đình chiến?

Lúc này Shia đã tẩy trang, đang ngơ ngác ngồi trên sô pha.

Tuy có khả năng sẽ mất người bạn này vĩnh viễn, nhưng nhìn bộ dạng thần thờ của Shia suốt mấy ngày qua, quả thực tôi không thể giấu cô nàng thêm nữa. Tôi ngồi xuống cạnh cô nàng: “Shia, có chuyện này tớ nghĩ cậu nên biết”.

“Chuyện gì?”, Shia lau nước mắt.

“Có lẽ cậu chính là Sif.”

Shia phì cười, rõ ràng không tin lời tôi nói.

“Là Loki nói cho tớ biết. Hắn nói giữa các chủ thần có mối liên hệ cảm ứng lẫn nhau”, tôi suy nghĩ trong chốc lát, lại nói: “Thế nên, nếu thật sự cậu yêu Thor nhiều đến thế... Cậu có thể đi cùng hắn. Tuy chúng ta đã hòa đàm với tộc Aesir, nhưng không biết cái hiệp định này có thể kéo dài được bao lâu, thế nên, tớ không hy vọng sau này gặp cậu trên chiến trường”.

Shia e dè nói: “Cậu nói thật?”.

“Ừ. Ngày mai hắn đã đi rồi. Cậu suy nghĩ cho kỹ rồi quyết định đi.”

Shia ngơ ngác nhìn tôi một lúc lâu. Sau đó, cô nàng bật dậy, lao ra cửa, không hề quay đầu lại.

Tôi ngồi yên tại chỗ, đầu óc trống rỗng. Tuy tôi đã sớm lường trước mọi chuyện sẽ thế này, nhưng đến lúc nó xảy ra thật, vẫn thấy thật khó chấp nhận. Tôi lẩn lộn trên sô pha, thay đổi vô số thế ngồi, cuối cùng quyết định nằm ngửa ra, cả đêm mất ngủ.

Ngày mai chuẩn bị ít quà, nói lời tạm biệt với Shia vậy.

Bầu trời đêm thuần một màu xanh thẳm, vô số vì tinh tú như những hạt cát màu bạc, rơi lả tả khắp vòm trời. Đêm đó không có trăng, nhưng dưới ánh sáng của ngàn vạn ngôi sao, mặt cỏ vẫn bị ánh sáng lấp lánh nhuộm một màu vàng chói lọi. Vô số những cánh bướm hoàng kim bay lượn trên mặt cỏ, ngưng tụ những tia sáng đẹp đẽ nhất, mỹ lệ nhất thế gian, kỳ lạ mà huyền ảo.

Tôi chạy xuống khỏi bậc thang, ngồi trên thảm cỏ bao la, nhắm mắt, thốt lên trong hạnh phúc: “Chàng biết không, em đã quyết định mình nên chết thế nào rồi, em sẽ biến thành vô số cánh bướm hoàng kim, từng giây từng phút bay lượn bên chàng, khiến chàng cả đời không quên được”.

“Không có chuyện đó đâu”, giọng nói quen thuộc vang lên bên tai, sau đó chàng bước tới, ngồi xuống cạnh tôi.

Tôi quay đầu lại, liếc chàng một cái sắc lẹm, không quên nhăn nhó mặt mày: “Chàng đúng là đồ củ cải ruột hoa[1], có phải chàng đang tính sớm quăng em sang một bên để tìm cô nào khác không?”

[1] Nguyên văn là “Hoa tâm đại la bạc”, cụm từ này thường được dùng để chỉ những kẻ đa tình. Có hai cách giải thích: Khi củ cải trắng già đi, thân củ cải vốn rất mọng nước sẽ chỉ còn lại những sợi sơ như hoa, hàm ý chỉ hai người yêu nhau sâu đậm nhưng sau một thời gian thì tình yêu cũng phai nhạt; Còn có cách gọi khác là “Hong tâm la bạc”, nghĩa là củ cải ruột hong, khá phổ biến ở miền Bắc Trung Quốc. Bên ngoài củ cải trắng tinh, phải cắn vài miếng mới thấy được ruột hong, ý chỉ một người bên ngoài nhìn thì có vẻ trong sạch, thế nhưng rất đa tình.

“Nếu em chết, chắc chắn ta sẽ lập tức tìm một người khác thế chỗ em, hai ngày sau sẽ không nhớ một chút gì về em nữa.”

“Không thêm để ý tới chàng nữa”, tôi xoay người qua chỗ khác.

Chàng dùng một tay ôm lấy vai tôi, hơi thở nóng rực phả vào bên cổ. Giọng nói trầm thấp của chàng lặng lẽ vang lên: “Lại không để ý tới ta nữa?”.

“Không thêm.”

“Haizzz, vậy sao”, chàng đứng lên, ra vẻ phải đi, “Ta còn muốn nói, phải nuôi một ít bướm hoàng kim trong cung điện của em, nếu em đã không thích thì thôi không nuôi nữa”.

“Chờ đã, Odin”, tôi vội vàng đứng bật dậy, đuổi theo chàng, “Bướm hoàng kim đâu có nuôi được?”.

“Trên lý thuyết là thế.”

Ngay lập tức hiểu ra, tôi cười rạng rỡ, ôm lấy thắt lưng Odin, dựa vào lòng chàng: “Yêu chàng nhất trên đời”.

“Sau này còn nói mấy câu muốn chết muốn sống đấy nữa không?”

“Không nói, không nói nữa”, tôi cười ngọt ngào, “Không bao giờ nói nữa, em muốn ở cạnh chàng cả đời, vĩnh viễn không đi đâu cả”.

“Hừ, nói ngọt cũng không ích gì đâu.”

Chàng trai tóc đen vẫn giữ vẻ mặt thờ ơ, nhưng trong ánh mắt kia là vẻ rất dỗi dượng. Ánh sáng trên cánh bướm hoàng kim chiếu vào mái tóc chàng, đến cả đường viền gương mặt cũng lấp lánh một tầng vàng kim nhàn nhạt.

Nắm tay chàng trở về nhà, tôi viết một đoạn lưu bút vào trong nhật ký:

Hôm nay chàng lại ngang nhiên uy hiếp em nữa rồi, thật ra em cũng có ý chọc chàng đâu cơ chứ (đáng tiếc là từ trước tới giờ chưa chọc cho chàng nổi điên lên được lần nào). Nếu em chết rồi, nhất định chàng sẽ cô đơn. Mà em lại không đành lòng nhìn chàng đau khổ. Nếu có một ngày chàng phải rời xa nhân thế, em nhất định sẽ dùng mọi cách để mình tỉnh dậy, ngã lăn khỏi sô pha.

Bầu trời u ám như tích tụ đã lâu, từng đợt mưa lớn ào ào trút xuống mặt đất, không hề có tiết tấu, vội vã mà hung bạo, tựa như bầy sói hung tàn nuốt chửng vương đô. Nằm ngửa trên sô pha, tôi ngây người một lúc lâu mới hoàn hồn, thì ra tôi lại vừa nằm mơ.

Giấc mơ vẫn rất mơ hồ, nhưng đây là lần đầu tiên tôi nói chuyện với người đàn ông đó.

Trong giấc mơ, hình như tôi gọi hắn là... Odin?

Đột nhiên thấy đầu óc là một khối hỗn loạn, tôi nhìn đồng hồ, không ngờ đã hơn sáu giờ sáng, còn phải sang chào tạm biệt Shìra nữa. Giờ này chắc chưa có cửa hàng nào mở, tôi đành lấy một chiếc vòng tay mình đã đeo rất nhiều năm ra làm lễ vật tặng cho Shìra vậy.

Cầm ô chạy về phía hoàng cung Hoenir, vừa lúc gặp được Hoder đang điều chỉnh quân đội và bầy thú cười tại cửa hoàng cung, tôi vội hỏi hắn xem Thor ở chỗ nào.

“Thor? Sáng nay Sif tới tìm hần, hần kích động như bị lên cơn, mặt trời vừa ló dạng đã mang nàng về Asgard rồi.”

Tôi ngẩn cả người, nói: “Sif... đi rồi sao?”.

“Đi rồi.”

Tôi cúi đầu, nhìn chiếc vòng tay mà mình đã mất bao công sức gói ghém, khẽ gạt đầu với Hoder, nói một câu cảm ơn, sau đó rời đi.

Lúc này tôi chẳng còn hơi sức đâu mà đi trên không nữa, xuống tới phía dưới hoàng cung, tôi liền thông thả rảo bước trên còn đường quanh co để về nhà. Tôi đi chưa được mấy bước, cuồng phong cùng cơn mưa xối xả ào ào lao tới, thổi bay chiếc ô trên tay. Trong chớp mắt, cả người tôi ướt nhẹp.

Chiếc ô lăn mấy vòng trên đường, bị thổi bay ra tít đằng xa. Tôi chạy đuổi theo nó một đoạn dài, nhưng đuổi thế nào cũng không kịp, đành mặc kệ nó bị gió cuốn đi. Tôi vội vàng lau qua loa nước mưa trên mặt, trú dưới mái hiên bên cạnh, ôm cánh tay đứng đợi mưa ngớt một chút rồi về.

Trời vẫn chưa sáng hẳn, con đường này lại hẹp, mưa lất phất rơi, trông thật tiêu điều. Khí trời rất lạnh, hai cánh tay và bờ môi tôi nhanh chóng mất đi cảm giác, hơn nữa mưa rơi nghiêng, thế nên có đứng dưới mái hiên cũng không tránh được.

Răng bắt đầu va vào nhau lập cập, tôi đang định đội mưa chạy về nhà, đột nhiên thấy có gì che phía trên. Ngẩng đầu, là một chiếc ô.

Tôi quay đầu lại, thấy Shujin đã đứng sau lưng tôi tự bao giờ.

Tôi phải ngẩng đầu hết cỡ mới thấy được gương mặt hần.

Hần có một gương mặt cực kỳ sắc nét, lại rất đổi già nua, nhưng đôi mắt đen kia thì lại thâm thúy đến mê người, giống hệt như chàng trai trẻ tôi mơ hồ thấy trong những giấc mộng, dường như chưa từng thay đổi.

Odin, em muốn mãi mãi, mãi mãi ở bên chàng.

Trong giấc mơ, tôi đã nói lên câu đó bằng cả tấm lòng.

Lắc đầu quầy quậy, tôi cười với hần: “Hôm nay bệ hạ phải trở về sao?”.

“Đúng. Ta đứng bên trên hoàng cung, thấy ô của cô bị gió hất văng đi, thế nên xuống đây xem sao.” Thái độ của hần rất ôn hòa, nhưng lạnh lùng hơn trong giấc mơ của tôi nhiều, đó là thái độ chỉ dùng để nói với một người xa lạ: “Đi nào, ta đưa cô về”.

“Không cần đâu, tôi đứng đây cũng...”

“Đi thôi.”

Thái độ khiến người ta không tài nào từ chối được. Tôi đành nhắm mắt nhắm mũi sóng vai đi cùng hần trên con đường trở về nhà.

Trên nền trời ảm đạm một màu tro xám, đục long và thiên lộc chẳng có mấy con, nhưng những con cự kình Ginnungagap vẫn rất cần mẫn, chậm rãi bay ngang, phía trên là vô số những tấm chắn ma pháp chống mưa cực dày. Bay trên lưng chúng trong những ngày mưa, người ta dễ có cảm giác như đang dạo chơi giữa đại dương mênh mông rộng lớn.

Ô của Shujin rất lớn, trên người tôi chẳng còn chỗ nào khô cả, nhưng hần vẫn rất kiên trì che ô về phía tôi, để mặc một bên vai mình ướt đầm. Tôi muốn nói câu gì đó, nhưng mỗi lần ngẩng mặt lên, thấy gương mặt nghiêng vừa quen thuộc lại vừa xa lạ đó, tôi chỉ nuốt mấy câu chực nói vào trong bụng.

Vượt qua hai con phố.

Trên đường rất ít người qua lại, nhưng bất cứ ai đi ngang qua chúng tôi đều phải quay lại liếc nhìn.

“Bệ hạ, đến bến đỗ cự kình là được rồi, tôi sẽ cười cự kình về nhà”, tôi chỉ về phía trước.

“Được.”

Không có ai đứng chờ cự kình cả. Chúng tôi đứng ở trạm chờ ngay ngã tư đường cái, đợi chuyển tiếp theo. Những hạt mưa rơi xuống nóc trạm chờ làm bọt nước bắn tung lên.

Năm phút sau, một con cự kình từ từ hạ xuống, tôi bước lên phía trước hai bước, Shujin cũng bước theo, đưa ô cho tôi.

“Không cần đâu... Lên đó mưa không chạm vào người được.”

“Ta có thể di chuyển trong nháy mắt”, hắn rất kiên trì.

Tôi đành miễn cưỡng nhận lấy chiếc ô. Hắn vừa xoay người lại, tôi cuối cùng cũng không nhịn được, kêu lên: “Bệ hạ, tôi có một chuyện muốn hỏi ngài”.

Hắn quay lại, đứng dưới tán ô: “Chuyện gì?”

Một bóng đen khổng lồ che lấp khoảng không trên đầu chúng tôi, rất nhanh, cự kình đã hạ cánh xuống trạm chờ.

“Ngài... có phải là Odin không?”

Trong mắt hắn thoáng vụt qua một tia kinh ngạc, nhưng ngay sau đó, hắn nở nụ cười: “Chuyện này có liên quan gì đến tiểu thư Ena đâu”.

“... Xin lỗi, là tôi thất lễ”, tôi có chút xấu hổ, cúi đầu: “Cảm ơn ngài, tôi về nhà đây... Hẹn gặp lại!”.

Tôi xoay người, bước lên cự kình.

Mặt đất bốn phía là từng đám bọt nước bắn tung, dường như không phải mưa đang rơi, mà là có ai đó đang đổ từng tảng nước khổng lồ xuống mảnh đất Vanaheim này vậy.

Vừa tới gần cự kình, tôi đã bị một người ôm chặt từ phía sau. Trong nháy mắt, cơ thể tôi cứng lại, không biết phải phản ứng thế nào. Tôi lại càng không dám động đây mảy may, chỉ có thể để mặc cho bàn tay cầm ô trở nên lạnh lẽo.

“Bệ hạ...?”

“Em thật nhẫn tâm”, giọng nói của hắn khàn khàn, như chưa từng thay đổi, hòa vào tiếng nước mưa, lại thêm một phần tang thương và sầu muộn.

Tiếng mưa rơi, vừa như chất chứa điều gì bí ẩn, vừa đau đớn tang thương, kéo dài bất tận, như hàng ngàn hàng vạn sợi tơ vô tình vây quanh trái tim trong lồng ngực, như siết chặt, như bóp nghẹt, cắt không được, cứa cũng chẳng xong.

“Xin lỗi, tôi không hiểu ngài đang nói gì.”

Hắn vẫn cố sức siết chặt lấy tôi, thân thể tôi đau đớn như muốn vỡ vụn thành hàng ngàn mảnh nhỏ.

“Bệ hạ, cự kình sắp đi rồi. Xin ngài buông tay ra.”

Hắn vẫn không có phản ứng gì. Tôi cắn răng, cố sức vùng khỏi vòng tay của hắn. Thế nhưng tôi vừa thoát được ra, hắn đã xoay người tôi lại.

Bờ môi lạnh như băng của hắn áp lên môi tôi.

Từng hạt mưa vỡ vụn trên thân thể, tiếng mưa rơi như một khúc nhạc dương cầm, vội vàng mà réo rắt. Chiếc ô lại một lần nữa rơi khỏi tay tôi, lăn dài trên con phố.

Thân thể khổng lồ của cự kình nhẹ nhàng rời khỏi mặt đất, từ từ bay lên, hướng về phía trời cao.

Tôi dùng sức đâm liên tiếp vào ngực hắn, nhưng sức lực chỉ như con muỗi vo ve, hai bờ môi chạm nhau trong chốc lát, hắn liền ôm lấy gương mặt tôi, không cho tôi bất cứ cơ hội phản kháng nào, hôn tôi đầy thô bạo.

Tôi cố sức giãy giụa, thời gian dường như dừng hẳn, chỉ còn cơn mưa vẫn đang hối hả rơi, lăn trên gò má, tựa như nước mắt. Về sau, ngày cả cơn mưa cũng như đông lại.

Ánh hoàng kim vạn trượng cấp tốc lan tràn khắp từng góc ngách của thế gian này, bầu trời ảm đạm như bị ánh sáng vàng nhuộm đẫm. Ánh sáng quá rực rỡ, quá chói lòa, tôi vô thức nhắm nghiền mắt lại.

Dần dần, cảm giác bị râu mép cọ vào hoàn toàn biến mất, thân thể đang áp sát ôi kia cũng trở nên cường tráng lạ kỳ. Sau một nụ hôn dài mê tảo bạo, cuối cùng cũng có cơ hội vùng ra, tôi chặn miệng lại, sau đó dùng hết sức bình sinh đẩy hắn ra.

Tôi đẩy quá mạnh, nên lão đảo vài bước mới đứng vững lại được. Vừa hoàn hồn đã ngơ ngẩn cả người trước cảnh tượng: Tất cả vạn vật trong trời đất, kể cả nhà cửa, đường xá, biển giao thông, kể cả những đám mây lơ lửng tận tầng trời cao vút trên kia... đều bị nhuộm một màu vàng thần thánh, tất cả những vật đang chuyển động đều như bị đóng băng, kể cả nước mưa cũng như bị một thế lực vô hình chặn lại, lơ lửng giữa không trung.

Mà người đứng trước mắt tôi, nào có phải là Shujin ngày trước.

Tôi cứ nghĩ mình bị ảo giác, nhắm nghiền mắt lại, lắc đầu quầy quậy một lúc lâu, sau đó mới hé mắt ra. Thế nhưng mọi chuyện vẫn y nguyên, người đứng trước mắt tôi, vẫn là một chàng trai trẻ mặc bộ áo choàng dài trắng như tuyết của Shujin, cao lớn mà anh tuấn đến khó tin.

Tôi đã thấy chàng rất nhiều lần, lần gần đây nhất, là trong giấc mơ lúc hừng đông. Thế nhưng, không lần nào giống như lúc này đây, tôi có thể nhìn rõ từng đường nét trên gương mặt ấy. Chàng không còn mờ ảo, cũng anh tuấn hơn, nhưng ánh mắt thì hoàn toàn khác với vẻ ảm áp dịu dàng trong mộng.

“Chuyện gì đang xảy ra? Ngài là... Bộ hạ Shujin?”

“Là ta.” Giọng nói của hắn, ngoại trừ trẻ ra rất nhiều thì không có gì thay đổi.

“Vì sao... mọi thứ đều dừng lại?” Tôi nhìn xung quanh, lại nhìn Shujin, “Vì sao ngài lại biến thành thế này?”.

Shujin còn chưa đáp, một giọng nói lạnh lùng đã vang lên sau lưng hắn: “Bởi vì chúa tể của các vị thần đã thức tỉnh”.

Loki – vẫn mặc trên người trang phục đính hôn – đứng ở góc cuối con đường.

24. Quyển 1 - Chương 24: Dấu Hiệu Thần Tộc Được Phục Chế

Bởi vì ướt nước mưa, nên mái tóc đỏ của Loki sẫm màu hơn thường lệ. Mái tóc vốn bông bênh mềm mại, nay dính vào bên má, lộ ra một chút nhếch nhác và thêm vài phần thâm hại. Vừa thấy Loki, trong lòng tôi đột nhiên có một thứ cảm xúc thân thiết khó nói thành lời, vội chạy về phía hắn:

“Loki.”

Loki túm lấy tay tôi, kéo tôi vào vòng tay của hắn, sau đó lạnh lùng nhìn về phía chàng trai tóc đen trước mặt: “Chúng ta sắp kết hôn rồi, ngươi còn muốn làm gì?”.

Chàng trai đó hờ hững nhìn chúng tôi, không nói câu nào.

Tôi quay đầu lại, hỏi khê: “...Ngài thật sự là Odin”.

“Phải.”

Lúc này, ánh sáng hoàng kim biến mất, vạn vật lại khôi phục dáng vẻ ban đầu. Trời mưa rả rích, trên con đường chật chội có thêm vài đám bọt nước vỡ tung. Mấy cô gái tộc Tinh linh che ô đi ngang qua, tò mò nhìn sang bên này, nhưng không dám lại gần.

Tôi lại nhớ tới giấc mộng lúc hừng đông, vừa ngọt ngào lại vừa khiến trái tim chết lặng, còn có cả ánh mắt ôn nhu như biển rộng đã theo tôi suốt từ những ngày thơ ấu đại cho tới lúc lớn lên. Thế nhưng, lúc này nhìn những người đang đứng ngay trước mặt kia, tôi chợt nhận ra hiện thực sao lại xa lạ đến thế. Tôi nhú mào, xoay người ôm chầm lấy Loki, vùi đầu vào lồng ngực hắn.

Bầu không khí khó xử, gượng gạo đó không duy trì được bao lâu. Cuối cùng, tôi chỉ nghe thấy giọng nói trong trẻo mà lạnh lùng của Odin vang lên, tựa như cơn mưa đầu đông liên miên chẳng dứt...

“Tiểu thư Ena, hôm nay ta đường đột, xin lỗi... Ta sẽ quay về Asgard.”

Trời đã sáng hơn một chút, nhưng bởi trời mưa nên bầu không khí vẫn ảm đạm một màu xám nhạt. Dưới màn mưa lạnh buốt, vài con chim màu trắng đang đậu trên nóc nhà, nhìn trái, ngó phải, hệt như những đứa trẻ lang thang chẳng tìm được chốn đi về.

Không lâu sau, Odin rời đi.

Tôi còn chưa biết nên làm thế nào để phá tan bầu không khí căng thẳng thì Loki đột ngột hất tay tôi ra.

Tôi ngơ ngác ngẩng đầu nhìn Loki. Những hạt mưa lớn lạnh như băng chảy dài trên gò má, nhưng hắn chẳng thèm đưa tay lau mặt, ánh mắt nhìn tôi hết sức lạnh lùng, thậm chí còn phảng phất một tia căm hận: “Kể từ giờ cô đừng lại gần ta”, nói xong, hắn quay người đi.

Tôi vội vã chạy vòng lên trước mặt hắn: “Vừa nãy chỉ là chuyện ngoài ý muốn thôi, em cũng không biết tại sao lại thế nữa... Loki, nếu anh đến sớm một chút, chắc chắn sẽ hiểu...”.

“Không phải cô tự nguyện sao?”, đồng tử của hắn đột ngột co lại, “Nếu cô không có ý với hắn, sao lại để hắn đưa về nhà? Sao lại hỏi hắn một vấn đề miễn cảm như thế? Cô nói xem!”.

“Người miễn cảm là anh. Thật sự em không có ý gì với hắn. Chỉ là em đoán hắn là Odin, tò mò nên mới thử hỏi một câu thôi... Nếu biết anh không thích, nhất định em sẽ không hỏi.”

“Ta không muốn nghe.”

Hắn tiếp tục bước về phía trước, tôi túm lấy vạt áo hắn, khẽ nói: “Loki... thực sự chỉ là hiểu lầm thôi”.

Hạt mưa rơi trên mặt đất, kết thành vô số những dòng suối nhỏ, róc rách không ngừng nghỉ.

“Buông ra.”

Vừa nghe câu đó, tay tôi run bắn lên. Giọng nói không lớn, nhưng rất rõ ràng, rất dứt khoát. Tôi không cam lòng, túm áo hắn chặt hơn.

“Xin lỗi, em không nên ở một mình với hắn”, lúc này, giọng nói của tôi cũng hơi run rẩy: “Từ nay về sau em sẽ không làm thế nữa...”.

“Buông ra!”

Tôi chẳng thốt lên được câu gì nữa. Bàn tay buông lỏng ra một chút, lại buông lỏng ra một chút, giống như thế này đây, sức lực đã cạn kiệt rồi. Trước khi tôi hoàn toàn buông tay, Loki đột nhiên túm lấy tay tôi, thô bạo hất sang một bên, sau đó lập tức bỏ đi.

Tôi rụt hai vai, lui về phía sau hai bước. Loki chẳng thèm quay đầu lại lấy một lần, cứ thế bay thẳng lên không trung, đi về phía hoàng cung Hoenir.

Nhìn bóng lưng xa dần của Loki, đột nhiên tôi nhớ lại mấy ngày trước, ngồi trong nhà hắn gọt hoa quả, không cẩn thận làm đứt tay, tôi còn giả bộ khóc lóc kêu đau. Hắn hoảng đến độ nói năng lắp bắp, túm chặt tay tôi gào ầm lên bảo người ta gọi đại tể ti tới ngay lập tức. Tôi phải ra sức ngăn cản, hắn mới chịu thôi.

Thực sự, tôi không hiểu mình sai ở chỗ nào.

Hay tất cả chỉ là cái cớ để hắn có thể ghét tôi?

Mưa càng rơi càng lớn. Chóp mũi tôi cay xè, đường nhìn cũng mờ đi, nhưng bởi mưa lớn quá, nên tôi chẳng thể biết được có phải mình đang khóc?

Tôi về nhà, tắm rửa, sau đó mở mấy bức thư ủy thác mới nhất ra xem nhưng chẳng đọc được chữ nào, tôi lao thẳng đầu vào gối, nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Lúc tôi dậy thì mặt trời đã lặn, mưa cũng ngớt đi nhiều, Fulla và Guffy đột ngột lao vào phòng ngủ. Không biết hai đứa nó vào bằng cách nào, tôi chỉ nói thân thể không được tốt lắm, nhờ hai đứa trông giúp xuống rên, mấy ngày nữa tôi lại tới.

“Oa, chị Ena ơi, không phải chị có thai rồi đấy chứ?” Fulla chống cằm, mắt sáng như sao nhìn tôi.

“Đừng có nói mò, cô xem lão đại còn trẻ thế này, sớm có con vậy thì đáng thương lắm.” Guffy gõ đầu Fulla mấy cái, sau đó không biết từ đâu rút ra một tờ báo. “Lão đại, xem cái này đi, xem xong đừng hoảng nhé”.

Guffy chỉ cho tôi xem bảng xếp hạng danh nhân của các chủng tộc cuối năm nay.

Bên phía tộc Aesir, trên bảng công trạng, Shujin đứng đầu, Hoder thứ hai, Freyja đứng thứ ba. Bên bảng tài sản, Shujin vẫn đứng đầu, thứ hai là Thor, thứ ba là Bragi. Thần quan Bóng tối đứng đầu là Thor, đại vu sư đứng đầu là Freyja, Hoder là Hắc kỵ sĩ số một Shujin xếp thứ mười hai. Người đứng đầu trên bảng phục ma quan là Heimdall, vợ của Thor – Jarnsaxa đứng thứ mười bảy. Bảng xếp hạng quý tượng có sự thay đổi rất lớn, vẫn không có ai đặc biệt ưu tú.

Bên phía tộc Vanir, Loki chiếm danh hiệu cao nhất của cả bảng công trạng và đại ma đạo sư, xếp hạng hai trong số những người giàu có nhất. Balder đứng đầu trên bảng tài sản, công trạng xếp hạng hai. Freyr đứng đầu bên đại tế ti. Shia cũng leo được tới vị trí số hai mươi ba trên bảng luyện kim thuật sư. Đứng đầu bảng thần kim tượng vẫn là Mim – người cộng tác lâu dài của Loki. Sau đó, ở vị trí thứ tư, tôi nhìn thấy mấy chữ sau:

Ena, những tác phẩm tiêu biểu trong năm: Thần tượng Ena, rìu ánh sáng, thanh kiếm ánh sáng, bao tay tà thần.

Tôi nhìn tờ báo đăm đăm, sau đó lại nhìn Guffy và Fulla. Hai người cùng nhau túm tay tôi, gạt đầu lia lịa.

Thứ tư...

Tôi lại có thể leo lên vị trí thứ tư...

“Guffy, tờ báo của em là báo hồi sáng rồi. Chiều nay, toàn bộ báo đều bị thu về, phát hành bản mới. Cái đầu đề đúng là khiến chị sợ muốn chết...”, đúng lúc này, cửa phòng ngủ bị đá mở toang, Shia ôm ngực: “Odin thức tỉnh rồi, Shujin chính là Odin”.

Tôi trừng mắt nhìn cô nàng.

“Ena, cậu tỉnh rồi à?”, Shia vội chạy tới bên giường tôi: “Chủ thần Odin cuối cùng cũng thức tỉnh rồi, đáng tiếc lại là ở tộc Aesir. Cậu nói xem, sao chúng ta lại xui xẻo thế chứ...”.

“Shi... Shia”, tôi dụi mắt: “Sao cậu lại về rồi?”.

“Về? Về từ chỗ nào?”

“Asgard.”

Cô nàng chớp mắt mấy cái, vẻ mặt ngơ ngác: “... Tổ nói muốn đi Asgard lúc nào?”.

“Grừ grừ.” Đầu của Lolo ló ra khỏi túi của Shia, cả bốn cái cánh nhỏ xíu đều dán cả lên lưng tôi, như đang an ủi vỗ về tôi vậy: “Grừ grừ, grừ grừ grừ grừ, grừ grừ grừ grừ...”

Mặt của Shia đen thui: “Đứa nào ra đây phiên dịch coi thẳng ranh này đang nói cái gì”.

“Grừ grừ grừ, grừ grừ ...” Lolo dụi đầu vào lưng tôi, tôi nhấc nó lên, lần đầu tiên dụi dằm ôm nó vào lòng. Thế nhưng vì nó còn quá nhỏ, nên tôi cứ có cảm giác ôm một chút cũng sẽ bóp nghẹt nó, vậy nên cái ôm này cũng thật mơ hồ, như chẳng hề có thật.

“Shia, không phải cậu đi với Thor sao, Hoder có nói cậu tới gặp Thor.”

“Tớ tới gặp hán ta thật, nhưng có đi với hán đâu.” Shia móc một cái gương nhỏ ra, khề mím đôi môi đỏ tươi, “Tớ sẽ không vì hán mà đánh mất bản thân mình”.

“Gả cho hán không coi là đánh mất bản thân đấy chứ?”

“Hiện tại, Thor hơn tớ nhiều lắm. Cậu cũng biết tớ ghét cay ghét đắng chuyện về cô bé Lọ Lem mà.” Shia nhìn vào gương, chỉnh trang lại đám lông mi cong vút, nhíu mày: “Nếu yêu một chàng hoàng tử, trước hết tớ phải biến thành nữ hoàng, rồi mới đi chinh phục hắn sau”.

Tôi rùng mình: “Cậu đáng sợ quá”.

Shia phản bác ngay: “Cậu không muốn tớ về à?”

“Ừ, vừa nhìn thấy cậu tớ đã đau cả đầu.”

“Cậu muốn chết lắm rồi đúng không?” Shia túm Lolo ra, sau đó coi nó như vũ khí ném thẳng vào đầu tôi. Lolo phản ứng hơi chậm, nên đã đập trúng đầu tôi rồi mới nhớ tới chuyện phải bay lên, kết quả là loạng choạng thế nào lại lao thẳng vào đám chăn.

Fulla và Guffy vội túm chặt Shia đang lên cơn động kinh, một lúc sau cô nàng mới bình tĩnh lại, đứng trước mặt tôi trong tư thế của một nữ hoàng, lật báo ra xem: “Nói đi cũng phải nói lại... Mãi hôm qua tớ mới nghe nói Shujin... À không, Odin khi ở tộc Aesir rất khó gần. Ai ngờ tại tiệc tối hôm qua hắn lại hiền lành với mấy con ranh đó như thế chứ, có lẽ đúng là muốn giảng hòa với chúng ta thật”.

“Rất khó gần?”

“Ừ, Thor nói cho tớ biết, hắn là tình nhân trong mộng của đám con gái trẻ trung xinh đẹp. Thế nhưng kẻ nào tới gần cũng bị hắn cự tuyệt, bất kể là bám riết không buông hay là lật mềm buộc chặt, chưa chiêu nào có tác dụng với hắn. Thế nên, có người nói mấy năm nay không ai dám theo đuổi hắn.”

Sao khác với những gì tôi được nghe quá vậy?

“Nhưng đó là quá khứ rồi.” Shia xoay tờ báo ra trước mặt tôi, chỉ vào bức họa cực lớn của Odin ngay trên trang bìa, “Hiện giờ bộ dạng hắn như thế này, lại là chúa tể của các vị thần, tớ thấy cứ cho là hắn chặn cả đám ngoài cửa thì các chị em vẫn sẽ đứng trước nỗi sợ hãi của người sau mà lao tới thôi”.

Đó là bức họa vẽ cảnh Odin đứng trước chúng thần, tiến hành một nghi thức vô cùng trọng đại. Gương mặt hắn vẫn tràn trề khí khái, nhưng lại rất dễ gần, tươi cười vui vẻ.

“Sau khi Odin trở lại, chính sách ngoại giao có thay đổi không?”, tôi hỏi.

“Không, chúng ta vẫn đang trong trạng thái đình chiến.”

“Vậy cậu và Thor...”

“Chia tay rồi.”

Thảo nào Thor phải đi về trước. Hóa ra không phải vui sướng, mà là ức chế quá nên phải chạy về.

Tôi chui rúc trong nhà tròn hai ngày, cuối cùng vì không còn gì bỏ bụng nữa mà phải bò ra ngoài mua sắm một phen. Trước khi ra cửa, tôi vòng qua phòng Shia hỏi xem cô nàng có muốn tôi mua giúp gì không. Lúc này Shia đang vò đầu bứt tai dưới ngọn đèn bàn, tôi vốn định lén vào dọa cô nàng một trận chơi, ai dè liếc mắt nhìn qua đồng giấy tờ chất đầy trên bàn, lại bắt gặp một hình vẽ dạng elip màu đen, trông vô cùng quen mắt.

Shia đang đeo kính, cắn đầu bút, xoay trái vặn phải, trong lúc lơ đãng liếc ra sau thấy tôi, cô nàng mới hét ầm lên: “Trời ơi, Ena, cậu muốn hù chết tớ đấy à!”.

“Cái gì đây?”, tôi chỉ vào hình vẽ kia.

“Hả, cái này à, là dấu hiệu của Người khổng lồ được phục chế.” Nói đến đây, Shia lại rút ra một tờ giấy khác, trên đó là một bức vẽ màu đen cùng phong cách, chỉ có điều là ở dạng hình thoi, “Còn đây là dấu hiệu của Thần tộc được phục chế”.

Năng lực tự hồi như đột nhiên biến mất, tôi máy móc lặp lại lời Shia: “Dấu hiệu của Thần tộc được phục chế?”.

“Ừ, một sinh mệnh được tái tạo nhất định phải được khắc ấn, nếu không sẽ bị lẫn lộn với người thật mất.”

“Thần tộc được phục chế không phải sẽ vĩnh viễn giữ nguyên hình dạng sao? Không khắc ấn thì cũng có thể phân biệt được với những Thần tộc bình thường mà?”

“Đứa nào nói với cậu thế?”, Shia đẩy kính mắt lên, “Thần tộc được phục chế có hai loại, một có thể phát triển, một thì không. Loại có thể phát triển sẽ lớn lên, từ lúc còn bé xíu cho tới khi mặt mũi nhẵn nhéo, cơ bản không khác gì Thần tộc bình thường, ngoại trừ việc tính tình hơi trầm mặc, tình cảm hơi nghèo nàn... Nói ngắn gọn là y chang tính cậu, cứ để một Thần tộc được phục chế đứng cạnh cậu xem, đảm bảo mười người thì cả mười người bị lẫn”.

“A... thế sao”, tôi đưa tay lên vuốt trán, “Cậu có muốn ăn gì không, tớ mua về cho?”.

“Không cần đâu, lát nữa tớ ra ngoài ăn với Teese rồi.”

“Vậy tớ đi trước đây.”

Đi ra khỏi phòng Shia, tôi nhẹ nhàng đóng cửa lại, sau đó từ từ vén vạt áo lên lên, nhìn chằm chằm vào ấn màu đen có hình thoi hằn trên thắt lưng mình, ngơ ngác một lúc lâu.

Chị vẫn nói với tôi rằng, đây là vết bớt.

Tôi vào trong bếp, mở vòi nước ra, sau đó cố sức cọ rửa dấu ấn đáng nguyên rửa đó. Dùng bàn tay xát, dùng móng tay cào cào, thậm chí còn lấy bàn chải chà đi chà lại... Cuối cùng, rách da, máu chảy, nó vẫn chằm chệ trên eo tôi. Màu đen tận cùng, màu đen u uất, đến cả màu đỏ tươi của máu cũng không tài nào che lấp được.

Cuối cùng, tôi ngồi bệt xuống sàn bếp, máu chảy lênh láng trên nền nhà, nhưng tôi không hề cảm thấy một tia đau đớn.

Tôi là một Thần tộc được phục chế, không thể coi là người dân hợp pháp của tộc Vanir, thậm chí còn không đủ tư cách làm một sinh mệnh có đầy đủ linh hồn.

Thế nhưng tôi biết, tôi hiểu mình muốn cái gì...

Trở thành thần kim tượng hạng nhất, xông pha chiến trường giết địch để bảo vệ bộ tộc, cố gắng để xương rên của mình phát triển thật lớn mạnh, đại lý chi nhánh sẽ phủ khắp vương đô, rồi làm chị em tốt với Shia cả đời, mua được một con thú cưỡi chỉ thuộc về mình... còn cả, trở thành vợ của Loki.

Tôi có tình cảm mà.

Ít nhất tôi cũng biết khóc, biết cười.

Đúng lúc này, một bóng dáng nhỏ màu vàng lao vào phòng. Thân mình bé xíu của Lolo cuộn tròn trong lòng tôi. Nó dùng bốn chiếc cánh bé tí xíu áp lên bụng tôi như đang cố vòng tay ôm tôi vậy. Tôi nhẹ nhàng xoa đầu nó, Lolo grừ grừ vài tiếng, sau đó dụi cái đầu bé xíu vào lòng tôi.

Hôm sau, tôi mang theo Lolo, về làng Jill.

Chuyện Odin thức tỉnh đã thành đề tài nóng bỏng nhất khắp đường trên phố dưới, cả con phố dài đều dán kín hàng đồng bức họa cỡ lớn của Odin – gương mặt anh tuấn mê người mà lại lạnh lùng nghiêm nghị, ngay cả những người chẳng hề quen biết nhau khi cười trên cự kính cũng có thể tán phét về vấn đề này đến độ nước bọt tứ tung. Ở bên này như thế, không biết bên tộc Aesir còn ồn ào náo nhiệt đến cỡ nào.

Có điều, ngày trước khi thức tỉnh Loki từng nói, đặt niềm tin và hy vọng vào Odin là hành vi ngu xuẩn, thù hận ba nghìn năm đằng đẳng của chúng tôi với tộc Aesir không thể biến mất chỉ vì một bản hiệp thương đình chiến hay sự thức tỉnh của Odin.

Nói thì nói cho sướng miệng thế thôi, lòng thù hận của chúng tôi với tộc Aesir chẳng giảm một phân một hào nào cả. Thậm chí có vài người hiếu chiến còn cao giọng, cả Odin và Loki đều đã thức tỉnh, chỉ bằng đánh một trận cho xong cả thù cũ nợ mới luôn đi, nếu như ta là chủ thần, nhất định ta sẽ là người đầu tiên giết sạch tộc Aesir.

Sau khi về tới làng Jill, tôi mới phát hiện ra thôn làng đã bắt đầu được xây lại, trường thôn mặc áo bông dày, đang chỉ huy một nhóm người vận chuyển nguyên vật liệu như đá, gỗ v.v... vào làng, cũng không thiếu người từ những thành trấn xung quanh tới tham quan hay xem xét tình hình.

“Ena, con đã về rồi đấy ư?”, trưởng thôn vừa nhìn thấy tôi, liền nở nụ cười hiền hậu: “Lần trước cảm ơn con đã cứu ta”.

“Không đâu ạ, đâu phải công của một mình con.”

“Đúng rồi, còn cả chồng chưa cưới của con nữa, sau khi trở về con nhất định phải thay ta cảm ơn ngài.”

“Trưởng thôn, con về đây vì có chuyện muốn hỏi ông... Ông hãy nói thật cho con biết, chuyện này với con quan trọng lắm.”

“Nhất định rồi, con cứ nói đi.”

“Con... có phải là con đẻ của cha mẹ con không?”

Nụ cười của trưởng thôn đột nhiên biến mất không dấu vết: “Họ đã qua đời nhiều năm như thế rồi... Ena, con nghe được điều gì sao?”.

“Nếu như ông biết, xin hãy nói cho con”, tôi nhìn trưởng thôn, khẩn thiết nói, “Bất kể sự thật như thế nào, họ mãi mãi là cha mẹ của con. Chỉ là, giờ con đang gặp một chuyện rất khẩn cấp, con phải điều tra xem ai là cha mẹ ruột của con”.

Trưởng thôn im lặng trong chốc lát, sau đó cúi đầu: “Chuyện này e là con không tìm hiểu được”.

“Ông nói thế nghĩa là sao ạ?”

“Lúc cha mẹ nuôi nhặt được con, con mới hơn một tuổi, trên người không có chút manh mối nào cả. Lúc đó ta và vợ ta nhìn thấy màu tóc và màu mắt của con, đều khẳng định con chính là hồn huyết giữa tộc Vanir và tộc Aesir, nhưng cha mẹ con khẳng khái muốn nuôi dưỡng con...”

Sau khi về nhà, tôi vẫn bồn thần hốt hoảng.

Loki lúc nào cũng thích ngắm soi mấy chi tiết nhỏ xíu trên người tôi, nhưng hắn chưa từng hỏi tôi một câu về dấu ấn bên hông.

Hắn đã biết...

Hắn đã sớm biết rồi...

Tôi là bản phục chế của ai?

Nhớ lại vô số những chuyện đã xảy ra trong quá khứ, cả vẻ đau thương thất thần của Loki đôi lúc nhìn tôi... Nào giống đang nhìn một người mới quen được một năm?

Đến lúc tôi về nhà, trời đã tối sầm.

Một vầng trăng tròn treo lơ lửng trên cao, những vì sao thưa thớt, đến độ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Đêm nay tuyết không rơi, nhưng tầng tuyết đọng trên đường vẫn dày vài xích[1], lớp nọ chồng lớp kia, thật dày, thật chặt, thậm chí giẫm lên cũng không để lại vết chân.

[1] Một xích bằng 1/3 mét.

Tôi tra chìa khóa vào ổ, đột nhiên có một bàn tay chặn cửa lại. Tôi hốt hoảng quay đầu, sợ đến độ chút nữa thì đánh rơi Lolo xuống đất.

Loki đang đứng phía sau tôi.

Trong bóng đêm, đường nét gương mặt hắn có chút mờ lung mờ ảo, nhưng tôi vẫn có thể nhận ra hai gò má của hắn gầy đi nhiều lắm. Ánh trăng nhạt nhòa phủ xuống mái tóc hắn, màu đỏ mê người ấy vẫn đẹp như thứ báu vật quý giá nhất thế gian. Chỉ là, hình như hắn vừa chạy một quãng đường dài đằng dặc, hơi thở có chút dồn dập.

“Ta không để ý chuyện em thích hắn”, miệng Loki nồng nặc mùi rượu, “... Thực sự, ta không để ý đâu”.

“... Anh uống rượu à?”

“Có uống một chút, nhưng ta không say.” Nói đến đây, hắn có chút lảo đảo, tay kia cũng chặn lên ván cửa sau lưng tôi: “... Nói đi, nói em yêu ta, ta sẽ quên hết những chuyện đã xảy ra trong quá khứ”.

Tôi ngừng thở: “Mấy câu này anh không nên nói với tôi”.

“Quả nhiên, ta biết mà...”, hơi thở của Loki càng hỗn loạn hơn, hắn nghiêng đầu ho khan mấy tiếng, “... Nhìn xem, em xinh đẹp như thế, rực rỡ như thế, quả nhiên... em quá xa xỉ với một kẻ như ta”.

“Loki, đừng nói nữa, tôi không muốn nghe.” Tôi bịt miệng hắn lại, từng giọt nước mắt lăn dài trên má.

Hắn nắm lấy tay tôi, dịu dàng lau nước mắt cho tôi: “... Ta lại khiến em phải đau khổ nữa sao?”.

“Câm miệng, tôi không muốn nghe câu nào nữa!”, tôi đẩy hắn ra.

“Đừng bỏ ta lại nữa”, Loki ôm chặt lấy tôi: “Frigg, ta không cần gì cả... Ta chỉ cần em ở bên ta thôi”.

25. Quyển 1 - Chương 25: Frigg Số Hai Biến Mất

Nửa đêm, Shia đã say ngủ. Sau khi nhốt Loki ngoài cửa, tôi một mình ngồi trước cửa sổ gỡ sách ra tra cứu. Trên bản thân kim tượng, tên tôi leo lên vị trí thứ tư, việc làm ăn cũng tự nhiên trôi chảy, nhưng yêu cầu càng ngày càng cao, đương nhiên thời gian chế tác cũng càng ngày càng dài. Nói thật lòng, áp lực cũng lớn như tòa núi vậy.

Bận rộn một hồi tới hơn một giờ đêm, cơn buồn ngủ bắt đầu kéo đến, tôi nhoài người ra bệ cửa sổ, nhắm mắt nghỉ ngơi một chút. Đúng lúc tôi sắp mơ màng chìm vào giấc ngủ, đột nhiên tiếng hét chói tai của Shia vang lên ngoài ban công. Tôi lập tức ném hết mấy thứ đồ trong tay xuống, chạy tới trước cửa phòng cô nàng.

“Shia, Shia! Cậu làm sao thế?”

Tiếng chân dồn dập của Shia vang lên, cửa đột ngột bị kéo ra. Shia vừa nhìn thấy tôi, đã hoảng hốt lui về phía sau hai bước, va phải ghế dựa, suýt nữa thì ngã lăn ra đất: “Đủ rồi, ta không chịu được nữa, thật sự chịu không nổi nữa...”.

Tôi vội chạy tới đỡ Shia, nhưng cô ấy liên tục lùi lại phía sau, khóc lóc không ngừng: “Cô là ai, đừng có qua đây!”.

“Có phải cậu mơ thấy ác mộng không? Tớ là Ena đây mà.”

Cả người Shia run lẩy bẩy, nói: “... Ena?”.

“Đúng thế, là tớ đây”, tôi lại gần ôm lấy vai cô ấy: “Không sao, không sao rồi, chỉ là một cơn ác mộng thôi, mọi chuyện vẫn ổn mà”.

“Không, cậu không biết đâu...”, Shia ôm mặt, thở dốc, “Tớ mơ thấy, tớ mơ thấy khắp thế giới này đều... đều...”. Nói đến đây, cô nàng im bật.

Tôi phải vỗ về an ủi mãi, Shia mới dần chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, tôi cười cự kình tới xưởng rèn Ena, giao bản thiết kế ma trượng kiểu mới vừa vẽ xong hôm qua cho Fulla, bảo cô ấy chỉnh sửa thêm chút nữa, sau đó có thể treo bán ở ngoài cửa luôn. Nếu may mắn, có thể tháo luôn cây ma trượng Kim Linh cũ xuống.

Tôi lật tung đồng thư ủy thác mới nhận hai ngày gần đây, còn đang do dự xem nên chọn cái nào thì đột nhiên có tiếng giày cao gót vang lên trước cửa: “Ai da, xưởng rèn này cũng khá thật, tuy rằng hơi nhỏ một chút”.

Tất cả mọi người trong xưởng đều dồn ánh mắt ra phía cửa. Là Gullveig, hôm nay cô ta mặc áo choàng dài màu đỏ tía của ma đạo sư, vai đeo túi xách. Cô ta nở nụ cười, đôi môi đỏ mọng cực kỳ quyến rũ, hơi lóe lên thứ ánh sáng trong veo: “Ena, ta có chuyện muốn nói riêng với cô, theo ta đi một chuyến được không?”

Tôi buông đồ trên tay xuống, theo cô ta ra ngoài.

“Có chuyện gì vậy?”

“Xem ra tâm trạng của cô cũng tốt lắm, vẫn còn tâm trí đi làm đồ cho người ta”, khoe miệng của Gullveig khẽ nhếch lên: “Đợi buổi chiều làm xong việc, ta dẫn cô tới một nơi”.

“Gần đây tôi hơi bận, nếu không phải là việc gì cấp bách thì thôi đi.”

“Yên tâm, ta sẽ không làm hại cô đâu. Từ lúc ở chung với Loki tới giờ, cô không phát hiện ra hắc thường đột nhiên biến mất không tung tích sao?”

Tôi nhìn cô ta, không phản ứng gì cả.

“Ta chỉ muốn cho cô biết hắc ta đi đâu, làm gì mà thôi.”

“Anh ấy cũng cần có không gian của riêng mình. Tôi không quan tâm chuyện ấy.”

“Sáu giờ, cửa tây của hoàng cung Hoenir”, cô ta dùng bộ móng dài nhọn khẽ lướt qua cằm tôi: “Ta chờ cô, nhớ tới đây”.

Sau khi trở lại xưởng rèn, tôi cũng không quá để tâm tới lời Gullveig. Hiện giờ, chỉ cần nhắc tới tên Loki thôi, tôi đã thấy thế giới phủ một màu tro xám, hoàn toàn không còn sức lực đâu để tò mò xem hắc đang toan tính cái gì.

Bận rộn cả buổi sáng, tới hơn ba giờ chiều, đột nhiên trong đầu tôi hiện lên một chuỗi hình ảnh: Loki mặc áo choàng đen, đội mũ trùm liền áo, vành mũ hơi rủ xuống, chỉ để lộ sống mũi cao thẳng cùng mái tóc bông bênh xõa tung của hắc. Hắc đang ôm một cô gái không mảnh vải che thân có mái tóc đỏ rực như màu lửa từ phía sau, thô bạo tiến vào thân thể cô ta.

Chuỗi hình ảnh đó kéo dài không quá mười giây, nhưng đem lại cảm giác hết sức mạnh mẽ, cũng rất rõ ràng. Cô gái kia quay lưng về phía hắc, nên tôi không biết mặt mũi cô ta thế nào. Chỉ biết, đó chẳng phải là ảo giác.

Lời thề trời buộc đang phát huy tác dụng.

Bản vẽ thiết kế trong tay rơi xuống đất.

Sáu giờ, tôi tới cửa tây hoàng cung Hoenir.

Gullveig hình như cũng đoán được tôi sẽ đến, cô ta chẳng nói gì, chỉ vẫy tay với tôi, sau đó đi vào phía trong hoàng cung. Cuối cùng, cô ta dừng lại trước cửa cung điện Hỏa thần: “Đợi lát nữa chúng ta vào trong mật thất rồi, cô đừng nói gì cả, cũng đừng tạo ra tiếng động, cứ đi theo đám đông sẽ không bị phát hiện”.

“Cô có ý gì?”

“Ừm... Cô cứ vào sẽ biết. Nói cho cùng, Loki ở tận cùng bên trong, cô tin ta đi, sẽ không có chuyện gì ngoài ý muốn đâu.” Gullveig nhìn tôi, nở một nụ cười xinh đẹp: “Nếu như đã làm đúng lời ta rồi mà vẫn bị phát hiện, cô chỉ cần nói ta dẫn cô vào là được, đổ hết trách nhiệm lên người ta là ổn thôi”.

Tôi vẫn nhìn cô ta bằng ánh mắt nghi ngờ.

“Ena, nếu ta thật sự muốn giết cô, ta có hàng trăm hàng nghìn cách khiến cô biến mất trong nháy mắt, đồng thời không để lại bất cứ dấu vết gì. Chỉ là có một số chuyện, ta nghĩ cô có quyền được biết, nên mới đưa cô tới đây.”

Cuối cùng, tôi không kìm nổi tò mò, cùng cô ta vào trong cung điện Hỏa thần. Gót giày nhọn hoắt của Gullveig nện đều đều trên mặt đất như được kết từ băng tuyết, từng chuỗi âm thanh “cộp cộp” đều đặn vang lên, đám lính đứng canh trong điện đứng yên như tượng, gương mặt lạnh lùng, nhìn thẳng về phía trước.

Chúng tôi dừng lại ở cuối dãy hành lang. Chỗ đó có một tấm bia đá khắc chi chít Thần tộc cổ ngữ. Gullveig niệm một câu thần chú, sau đó dùng ngón tay được bao bọc giữa một tầng ánh sáng tím, chạm nhẹ vào tấm bia. Tấm bia tự động di chuyển sang bên, lộ ra một con đường bí mật.

“Bên dưới có đèn, sau khi vào trong cô sẽ gặp sáu cánh cửa, mở cánh cửa ngoài cùng bên trái ra, đi vào trong là được. Nếu như trong đó không có ánh đèn, cô cứ men theo vách tường bên phải sờ một lúc, sẽ thấy chốt mở. Nhưng phải nhớ kỹ, vào rồi thì phải đóng cửa lại.”

“Nếu vậy, tôi ra bằng cách nào?”

“Tranh thủ lúc không có ai, men theo đường cũ mà về, hoặc là chờ ta tới đón cô.”

“Cô không đi cùng tôi?”

“Không”, Gullveig chỉ vào con đường bí mật, “Đi nhanh đi, phải nhớ, đừng gây ra tiếng động”.

Tuy không thể chắc rằng gặp Loki rồi tôi sẽ bình tĩnh được, thế nhưng sau một hồi do dự, tôi vẫn đi vào.

Tôi men theo bậc thang, đi xuống dưới, chỉ lúc sau đã thấy một căn phòng tối, ánh lửa vô cùng yếu ớt, phía trước có sáu cánh cửa lớn, trước mỗi cánh cửa đều có một tấm bia, trên đó khắc chi chít chữ và các ký hiệu liên quan đến thuật luyện kim, còn cả Thần tộc cổ ngữ nữa. Tôi bước vào trong cánh cửa ngoài cùng bên trái.

Lần mò tiến về phía trước, quả nhiên ánh sáng dần dần biến mất.

Không biết qua bao lâu, tiếng vọng của bước chân càng lúc càng nhỏ, hình như tôi đã vào trong một căn phòng. Giữa một mảnh tối om, tôi men theo vách tường sờ soạng, quả nhiên có một mặt tường đá. Sờ lên trên một chút, vẫn không thấy chốt mở đâu, tôi tiếp tục lần mò lên trên.

Lúc này, khuỷu tay tôi đột nhiên chạm phải thứ gì đó...

Hình như là... một người?

Tôi suýt nữa buột miệng kêu lên, cuối cùng cũng tìm lại được.

Chẳng lẽ tôi bị phát hiện rồi?

Thế nhưng người kia không có chút phản ứng nào.

Toàn thân bắt đầu nổi da gà, tôi nhắm mắt nhắm mũi tiếp tục sờ soạng. Cuối cùng cũng thấy một cái chốt, tôi liền nhấn xuống. Trong nháy mắt, cả nóc căn phòng đều tỏa ra thứ ánh sắc màu xanh lá.

Gần như cùng lúc, người kia ngã vào lòng tôi, mái tóc đen dài cũng phủ kín thân người tôi.

Tôi lập tức bịt miệng, mất một lúc lâu để lấy lại bình tĩnh, sau đó run run nâng nàng dậy. Thế nhưng sau khi thấy gương mặt nàng, tôi không nhận được mà thét lên.

Đó là gương mặt của tôi.

Ngẩng đầu, tôi nhìn bốn phía.

Trong phòng có rất nhiều người.

Chật kín người, mỗi người nhìn về một hướng khác nhau, thế nhưng ánh mắt đều không hề có tiêu cự, và cùng mang gương mặt của tôi.

Tôi cố sức đẩy người vừa ngã xuống kia ra. Nàng cứ như đã bị rút xương, cả thân người mềm nhũn, sóng soài trên mặt đất.

Những cô gái có gương mặt giống hệt tôi kia, mỗi người có một màu tóc, mặc quần áo khác nhau, đứng trên một chiếc bệ, trước mỗi bệ đều có đánh số. Tất cả đều là phiên bản phục chế của một người, nhưng ngũ quan và màu da vẫn có sự khác biệt, dù chỉ là rất nhỏ, nếu không nhìn kỹ thì không sao nhận ra được.

Nhưng đó vẫn không phải là chuyện khiến người ta thấy buồn nôn nhất.

Trong góc phòng, có một thùng gỗ rất lớn, phủ đầy bụi bặm, trong thùng chất đầy những sản phẩm thất bại sứt sọc què cụt: Có cái không chân, không tay, có cái mất đầu, có cái mặt bị méo, cũng có cái làm hoàn toàn không giống... Tất cả đều bị nhét vào trong, bởi vì quá đầy, thế nên có vài cánh tay và cẳng chân lòi ra ngoài.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng người: “Haizzz, mấy ngày hôm nay tình hình đúng là xấu, ngoại hình càng làm biến dạng, độ dung hợp với đá Linh Hồn cũng quá thấp. Không biết Loki điện hạ định làm đến khi nào mới vừa lòng đây. Trước tiên cứ đem đồng phế phẩm bên trong vứt hết đi đã”.

Tôi hoảng loạn đưa mắt nhìn xung quanh, cuối cùng vội vàng cởi quần áo của cô gái tóc đen kia ra, mặc vào, sau đó toát hết mồ hôi mới vứt được cô ta vào thùng rác. Tôi lập tức nhảy lên trên bệ, với tay tắt đèn.

Một lúc sau, có tiếng bước chân của ba người vọng lại, dừng ở cửa. Đèn đã được bật sáng.

Có hai người mặc áo choàng đen, đeo kính, một người là Nerthus, một người là Freyr, người còn lại là... Shia.

Nerthus thở dài cảm khái: “Nếu như có thể tìm lại bản số 2 bị mất năm xưa thì tốt rồi. Bản đó được chế tác hoàn mỹ nhất, độ dung hợp cũng cao nhất, đáng tiếc, năm đó Mim nhất thời hồ đồ, còn chưa phong ấn đã khảm đá Linh Hồn lên. Nếu như nàng ta không bị phá hư, hiện giờ chắc đã lớn bằng một cô gái trưởng thành rồi”.

Shia im lặng một lúc lâu, sau đó khẽ nói: “Tôi hoàn toàn không tán thành cách làm này của Loki điện hạ. Lúc trước không phải ngài đã nói dừng kế hoạch phục chế chủ thần lại rồi sao? Sao giờ lại bỗng nhiên còn làm dữ dội hơn xưa nữa?”.

“Nói thật lòng, ta nghĩ nếu không tìm lại được bản số 2, e là không tài nào phục chế được Frigg. Nói cho cùng thì phiên bản đó cũng đã được khảm đá Linh Hồn, cứ coi như phục chế thành công, thì cũng chỉ có bản đó thôi. Thế nhưng Loki điện hạ không chịu tin... Thôi được, cứ mang mấy bản từ số 127 đến số 137 ra đã.”

Đúng lúc này, Freyr đột nhiên lên tiếng: “Hai người nói thử xem... Có khi nào tiểu thư Ena chính là số 2 không?”.

“Đại nhân Freyr, tôi không muốn nói tiếp về vấn đề này nữa”, Shia gằn từng chữ một, “Ena là một Thần tộc có da có thịt trắng hồng, cô ấy hoàn toàn không giống đám phục chế này đâu. Chỉ là, bộ dạng của cô ấy giống Frigg thôi, tôi có thể lấy mạng mình ra đảm bảo”.

Freyr im lặng một lúc lâu, sau đó giọng cao pháp trượng lên, niệm một câu thần chú, ánh sáng màu bạc chiếu rọi lên người tôi cùng với chín bản phục chế bên cạnh. Sau đó, chúng đều bước xuống khỏi bệ, tôi cũng xuống theo, cùng chúng xếp thành hàng.

Sau đó, chúng tự động đi theo Freyr.

Shia lơ đãng liếc qua, nhưng ánh mắt ngay lập tức ghim chặt trên người tôi: “Chờ chút”.

Freyr và Nerthus cùng ngừng lại. Shia vội chạy tới trước mặt tôi: “Bản này.. tại sao trông giống Ena vậy?”.

Nerthus cười chế nhạo: “Cô vừa nói Ena hoàn toàn không giống bản phục chế, sao giờ lại lẫn lộn rồi?”.

“Tiểu thư Shia, ta biết cô rất muốn rút khỏi kế hoạch này, thế nhưng nếu đã bắt đầu rồi thì không thể ngừng lại được, cô phải biết rõ điều này.” Nói xong câu đó, Freyr tạo ra một quả cầu ánh sáng, tiếp tục dẫn theo hàng người bước lên phía trước.

Chúng tôi trở về chỗ sáu cánh cửa lớn.

Đột nhiên có một luyện kim thuật sư bước ra từ cánh cửa thứ hai, tay cầm một chiếc cốc chịu nhiệt, bên trong chứa đầy thứ chất lỏng đặc sệt, có màu đỏ của thịt người. Hắn chào hỏi Freyr một tiếng, liền bước vào trong căn phòng thứ ba. Trong khoảnh khắc khi cửa được mở ra rồi đóng lại, tôi nhìn thấy trong căn phòng đó có một bể chứa hình trứng cực lớn, trong suốt.

Bể chứa đó chia làm năm tầng, tầng trên cùng chứa đầy đá quý đủ loại màu sắc, từ tầng thứ hai đến tầng thứ tư chảy thứ chất lỏng màu lam, màu của chất lỏng nhạt dần từ trên xuống dưới, đá quý cũng từng viên

từng viên rơi xuống, dần dần tan vào chất lỏng. Tầng cuối là một lớp chất lỏng trong suốt sủi bọt, bên trong có vô số những con mắt đang chuyển động không ngừng.

Tuy biết đó chính là thuật luyện kim cao cấp, nhưng tôi vẫn thấy từng đợt buồn nôn cuộn cuộn trào lên vom hòng.

Tôi... cũng được chế tạo ra như thế này sao?

Cuối cùng Freyr dẫn chúng tôi bước vào cánh cửa thứ sáu.

Bên trong cánh cửa đó là một căn phòng hình lục giác, nền nhà lát bằng đá tảng, chính giữa căn phòng kê vài chiếc bàn, trên bàn là hàng đồng chai lọ chất đầy như núi.

Loki ngồi bên bàn, một bản phục chế Frigg có mái tóc đỏ rực đứng bên cạnh hắn. Thấy chúng tôi tới, hắn chỉ vào bản phục chế tóc đỏ kia, nói: “Khảm đá Linh Hồn cho số 106 đi”.

Nerthus nói: “Loki diện hạ, độ dung hợp của số 106 chỉ có 2.12% thôi”.

“Đấy đã là độ dung hợp cao nhất rồi.”

“Nhưng đá Linh Hồn của Frigg một năm chỉ có một viên... Nếu như thất bại... Hay là trước tiên chúng ta cứ khảm thử đá Linh Hồn khác xem sao? Xác suất thành công khi khảm đá Linh Hồn của Thần tộc Aesir bình thường là hơn 20%, chỗ tôi vẫn còn hơn hai nghìn viên...”

“Ta không đợi được nữa.”

Freyr thấp giọng nói: “Loki... người điên rồi”.

“Ta chỉ muốn thần Tình yêu trở lại thế gian thôi, có gì sai sao?”

Freyr im lặng.

Nerthus nói: “Bằng không chúng ta thử xem qua mấy bản mới làm một chút?”.

Loki do dự một lúc, đứng lên, bắt đầu xem từ số 137, sau đó đi dần sang bên phải, cau mày nhăn mặt. Cuối cùng hắn đứng trước mặt tôi, nhìn chăm chăm tôi một lúc lâu, nói khẽ: “Thử bản này trước cho ta”.

Nerthus nắm ngón tay tôi, nhúng vào một chiếc bình thủy tinh, sau đó đẩy sang một bên thí nghiệm: “Shia, cái này là phế phẩm. Sao không xử lý nó đi?”.

Shia kiếc mắt nhìn tôi: “Tôi... tôi không biết”.

“Vứt nó đi”, Nerthus nói.

“Từ từ”, Loki tóm tôi lại, “Để nàng ở lại, các người ra ngoài đi”.

Mấy người liếc mắt nhìn nhau, sau đó im lặng đi ra. Cửa vừa đóng, Loki đã vòng ra trước mặt tôi, nâng cằm tôi lên, cúi đầu dịu dàng ngắm nghía: “Một người đẹp thế này, lại là phế phẩm sao, đáng tiếc thật”.

Tôi nhìn hắn, không hề nhúc nhích.

“Trước khi vứt đi, thử tính năng một chút xem sao nhĩ”, Loki cười xấu xa, ôm lấy eo tôi, sau đó cởi nút thắt trước ngực tôi ra.

Tôi rất muốn vùng ra khỏi tay hắn, thậm chí muốn cho hắn một bạt tai nẩy lửa, nhưng lại nghĩ đến những lời Gullveig nói lúc trước, tôi chỉ có thể giữ vẻ mặt thờ ơ nhìn phía trước, giống như một con búp bê không có linh hồn.

Sau khi thấy tôi nằm dài ra bàn, hắn cởi áo choàng đen. Tôi nhìn thấy số 106, màu tóc của nàng gần giống Loki, đôi mắt màu xanh da trời nhàn nhạt. Đôi mắt ấy rất đẹp, cũng rất dịu dàng, nhưng lại không có chút linh khí nào.

Chẳng lẽ đôi mắt của tôi cũng giống vậy sao?

Tôi không biết.

Có thể đúng như lời họ nói, tôi đúng là Frigg số 2 đã biến mất năm xưa. Còn Loki cũng đã sớm biết tôi chính là Thần tộc được phục chế, vậy tại sao lại muốn tôi hiểu lầm rằng hắn yêu tôi?

Tôi cũng không biết, giờ phút này, sao hắn phải tốn hết sức lực để chiều lòng một bản phục chế làm gì?

Cũng chẳng ngờ hắn lại có thể làm đến cùng như thế.

Trong suốt khoảng thời gian đó, hắn chỉ nắm tay tôi, khẽ rên rỉ, tiếng rên khàn khàn mà gợi cảm, như cố gắng kiềm chế, không giống trước đây, nhiệt tình như lửa, phóng túng như mưa. Thế nhưng, hai chúng tôi đã quá quen với thân thể của nhau, muốn không có phản ứng thật quá khó khăn. Tôi chỉ đành hơi hé miệng. Mỗi lần bị hắn đâm xuyên đến tận cùng, tôi đều khẽ khàng thở dốc để phóng ra thứ cảm giác kích thích và xâm chiếm mà bản thân không tài nào nhận hết.

Trên bàn, mấy cái ống nghiệm rơi khỏi cái giá mỏng manh, rơi đầy trên đất, vụn nát thành từng mảnh.

Loki làm như không thấy, ôm lấy tôi, ngồi lên bàn. Tay chân tôi không thể phản ứng gì được, chỉ có thể mềm nhũn buông thông bên người. Hắn ôm chặt tôi, tóc tai rối bời, gương mặt cũng nhuốm sắc hồng: “Cô biết không, ta nhất định sẽ khiến Frigg sống lại. Ta sẽ làm ra được một thần Tình yêu còn hoàn mỹ hơn Frigg năm xưa. Lần này, trừ ta ra, bất kể ai cũng đừng hòng có được nàng, cô đã biết chưa?”

Tôi không biết phải phản ứng thế nào, chỉ sợ hắn đang thử tôi.

“Cô đừng mơ tưởng Odin sẽ đến cứu cô. Hắn ta không thèm liếc mắt nhìn một con búp bê chẳng có linh hồn như cô đâu.” Thanh âm của hắn, bởi vì hưng phấn mà khẽ run lên, nhưng giọng điệu lại lạnh nhạt tới độ khiến người ta rét lạnh: “Bởi vì, cô cũng chỉ là một bản phục chế mà thôi”.

Thân thể tôi khẽ run lên, còn hắn dường như không phát hiện ra.

“Loki... Kể cả tôi có là bản phục chế đi chăng nữa, dù không có linh hồn, tôi cũng sẽ biết đau”, tôi nhú mày nhìn hắn: “Nếu như trong những câu anh nói ngày xưa có một câu là thật, xin anh đừng làm tổn thương tôi nữa”.

Loki đột nhiên dừng động tác lại, lặng lẽ nhìn tôi: “... Cô tưởng ta yêu cô thật?”.

Trong giây phút đó, tim tôi như ngừng đập

Ánh lửa yếu ớt phản chiếu trong đôi mắt màu đỏ tía của hắn.

Tôi nhìn hắn, thật lâu, hai dòng chất lỏng bé xíu, nóng đến bỏng rát tâm can, nhẹ nhàng lăn trên gò má.

“Tôi hiểu ý anh... Tôi sẽ đi khỏi đây.”

“Cô còn định đi? Ena, chỉ cần ta còn sống, ta sẽ giam cầm cô cả cuộc đời, cho tới khi ta biến mất khỏi cõi đời này.” Hắn nâng cằm tôi lên, lạnh lùng nhìn vào mắt tôi: “Nếu hai ta không có chút tình cảm nào với đối phương, vậy cứ dần vặt lẫn nhau đi”.

Từ sau hôm đó, mỗi ngày tôi chỉ có thể tới xưởng rèn, làm việc xong là đều bị Loki đón đi, nhốt trong nhà hắn, thêm cả mấy tầng ma pháp cách ly cực mạnh, không đi đâu được. Tôi cũng từng chống cự, nhưng ngay sau đó sẽ bị ma pháp cướp đi tiếng nói, nếu có liều mạng chống cự thì người ngoài cũng chỉ cho là đôi tình nhân đang cãi cọ, một chốc là lành.

Trong đầu tôi không còn hiện ra hình ảnh hắn quan hệ cùng ai khác nữa, nhưng tôi vẫn bị hành hạ mỗi ngày, bất kể thời gian, không phân địa điểm, thống khổ vô cùng.

Nhiều khi, Loki sẽ đi đâu đó suốt ba, bốn ngày, tôi không biết hắn làm gì, chỉ biết khi quay về, trên người hắn sẽ có vài vết thương, sau đó hắn sẽ lăn ra ngủ, lúc dậy cũng chỉ ăn vài miếng.

Thời gian cứ thế trôi qua, hai tháng sau, hắn gầy đi rất nhiều, cuối cùng ngã bệnh.

26. Quyển 1 - Chương 26: Sự Trở Về Của Frigg

Đông qua xuân đến, tiết trời dần trở nên ấm áp. Loki mê man trên giường hai mươi mấy tiếng đồng hồ, sau khi tỉnh dậy lại không chịu ăn gì. Tôi vội vào nhà bếp, tối mắt tối mũi, vật vờ hơn hai tiếng, cuối cùng nấu được một bát canh thuộc hàng miễn cưỡng chấp nhận được, bưng tới bên giường cho hắn: “Loki, uống chút canh đi”.

Nhưng hắn dường như không nghe thấy lời tôi nói, giữ nguyên tư thế quay lưng về phía tôi. Tôi lại gọi thêm vài tiếng nữa, hắn vẫn không có phản ứng gì. Tôi vòng ra phía trước mặt Loki, ngồi xuống: “Mồm miệng có nhạt nhẽo thế nào cũng phải ăn vài miếng chứ. Nếu anh không có sức mở miệng thì để tôi đút cho anh”.

Hai con mắt vô hồn của hắn nhìn thẳng về phía trước, môi tái nhợt, khô nứt, mái tóc đỏ như mất đi hoàn toàn sức sống, xơ tung trên gối. Thiếu đi nét kiêu ngạo cùng vẻ mặt bùng bùng sức sống mọi khi, Loki lúc này chỉ như một thiếu niên bình thường đang trong cơn bệnh nặng.

Đợi một lúc lâu hắn vẫn không phản ứng gì cả, tôi đứng lên, đắp lại chăn cho hắn, định bụng ra ngoài. Đột nhiên hắn túm tay tôi lại, ngẩng đầu nhìn tôi, trong mắt ánh lên tia tuyệt vọng. Thế nhưng, hắn chỉ há mồm ra, định nói gì đó mà chẳng thốt thành câu, cuối cùng lại nhắm mắt, trằm chằm kín đầu.

“Nếu muốn ăn gì thì gọi một tiếng, tôi xuống lầu một chút.”

“... Nếu cô dám chạy, ta tuyệt đối sẽ không tha cho cô đâu”, câu nói mơ hồ vọng ra từ lớp chăn dày.

Lúc này tôi mới nhớ ra, khi bị bệnh, ma pháp của Loki sẽ yếu đi rất nhiều, lúc này tôi thừa sức xông ra ngoài. Tôi nghĩ một chút, sau đó trả lời: “Tôi về nhà lấy chút đồ, sẽ về nhanh thôi”.

Sau khi đóng cửa, tôi nghe thấy tiếng Loki gọi, còn có cả tiếng hắn xuống giường nữa. Thế nhưng lúc này mà không đi thì không biết lúc nào mới có cơ hội để về, nên tôi nhanh chóng lao ra cửa. Tôi tạt qua nhà một chuyến, kiểm tra thư từ, nhanh chóng lật mấy bức thư ủy thác mới nhất ra xem, sau đó bỏ vài thứ cần dùng vào túi, lên lầu lấy ít nguyên liệu, quần áo và thuốc men, sau đó vác cả đồ chạy về nhà Loki.

Sau khi về tôi chẳng thấy Loki đâu, nghĩ bụng chắc hắn lại tới cung điện Hỏa thần rồi, thế là tôi vội vàng cất đồng thuốc men cẩn thận, sau đó thẳng tiến cung điện Hỏa thần. Thế nhưng vừa mới tới gần cung điện, tôi đã thấy cảnh Gullveig đang cố sống cố chết túm lấy tay áo Loki, vẻ mặt vô cùng tức giận: “Loki, anh đã hoàn toàn mất kiểm soát rồi, tỉnh táo lại một chút có được không!!!”.

Loki không thèm để ý, nhả mày gạt tay cô ta ra, rồi đi vào bên trong cung điện. Tiếng giày cao gót lộp cộp vang lên, chỉ lát sau Gullveig đã đứng chắn trước mặt hắn: “Bất kể là chủ thần hay là bản phục chế có gắn đá Linh Hồn, trên đời này cũng chỉ có thể có một mà thôi, đã có một người rồi, dù phục chế tiếp cũng không thành công được, chuyện này anh phải biết chứ. Frigg số 2 đã được gắn đá Linh Hồn, anh tiếp tục phục chế chủ thần cũng có nghĩa lý gì đâu?”.

“Đó là chuyện của ta, liên quan gì đến cô?”

Loki vòng qua người cô ta, tiếp tục vào bên trong cung điện. Nhưng hắn chưa đi được mấy bước, câu nói của Gullveig đã chặn bước chân hắn lại: “Kỳ thực anh vốn đã biết Ena chính là Frigg số 2, đúng không?”.

Loki đứng yên tại chỗ, không hề động đậy.

“Em không biết cụ thể chuyện gì đã xảy ra, nhưng chuyện Odin thức tỉnh chắc chắn có liên quan tới Ena. Với tính cách của hắn, không thể có chuyện bất ngờ thức tỉnh trước lúc rời khỏi Vanaheim như thế được.” Gullveig nhìn theo bóng lưng Loki, nói chậm chậm từng chữ một: “Chỉ có nụ hôn chân thành của thần Tình yêu mới có thể khiến hắn ta thức tỉnh vô điều kiện... Có người báo cho em biết, trước khi Odin rời đi, hắn đã đi cùng với Ena một đoạn đường”.

Thân thể Loki cứng lại, nhưng hắn vẫn im lặng không lên tiếng.

“Có lẽ sức mạnh của Ena có thể sánh được với thần Tình yêu kiếp trước, nhưng người Odin yêu là Frigg, chứ không phải một bản phục chế có khả năng trở thành thần Tình yêu! Thế nên, Loki, anh tự hỏi lại bản thân mình xem, người anh muốn là thần Tình yêu, hay là Frigg???”

“Cô ta không phải Frigg số 2”, Loki thờ ơ nói, “Cô ta còn chưa có đủ tư cách làm bản phục chế của Frigg”.

Không muốn nghe thêm bất cứ câu nào nữa, tôi ôm đầu, bước giật lùi lại phía sau.

“Nếu anh đã không coi Ena ra gì như thế, thì trả lại tự do cho cô ta đi, thông báo với bên ngoài, Ena là Thần tộc được phục chế, xóa bỏ hôn ước với cô ta, sẽ chẳng có ai nói anh làm sai cả. Chứ với bộ dạng bây giờ của anh, tất cả mọi người sẽ nghĩ Loki vĩ đại đã phải lòng một sinh mệnh được tái tạo nhờ thuật luyện kim...”

“Câm miệng”, Loki đột ngột quay đầu lại, ánh mắt đỏ rực, “Những gì cô đang nói, là sự sỉ nhục đối với Frigg!”.

“Anh cũng tự biết mình đang sỉ nhục Frigg?”, nói đến đây, giọng nói của Gullveig trở nên mềm mỏng hơn nhiều: “Thực ra trước khi Odin thức tỉnh, em cũng như anh, tưởng rằng Ena chính là Frigg. Thế nhưng, giờ Odin đã thức tỉnh rồi. Nghĩ lại mà xem, Frigg là một người như thế nào, vừa xinh đẹp tuyệt trần lại cao quý không gì sánh được, Ena có chỗ nào có thể sánh với nàng? Bây giờ anh đây đưa không rõ với một thứ hàng loại hai như thế, không phải đang sỉ nhục nàng sao?”.

Ánh mắt Loki tối sầm, lại im lặng không nói câu nào.

Đến bây giờ, rốt cuộc tôi cũng hiểu ý của hai người họ.

Vị chủ thần bị hủy diệt cả thể xác lẫn linh hồn kia chính là Frigg. Muốn nàng sống lại, chỉ có một cách, là phải có một vị thần cùng đẳng cấp với nàng, dùng chính tính mệnh của mình giúp nàng thức tỉnh. Thế nhưng chỉ có một vị thần duy nhất cùng đẳng cấp với nàng, đó chính là Odin. Vậy nên, ngày trước Gullveig và Loki đều nghĩ tôi chính là Frigg, cũng vì lẽ đó mà Loki từng cho dừng việc phục chế Frigg lại.

Thế nhưng Odin không chết, nên bọn họ cũng xác định chắc chắn rằng tôi chỉ là bản phục chế mà thôi.

Đó cũng chính là nguyên nhân khiến thái độ của Loki đối với tôi đột nhiên thay đổi.

Bức tranh kếp giữa quyển sách ngày ấy, vốn chẳng phải là tôi.

Tôi bây giờ, ở bên cạnh hắn, không ngừng cố gắng, không nề hà muốn thử cứu vãn mọi thứ thì cũng có ý nghĩa gì đâu? Trong mắt Loki, con bé Ena có mái tóc cùng đôi mắt màu đen như mực này, cho tới giờ vẫn đều là cái bóng của vị nữ thần xinh đẹp cao sang kia.

Gullveig tiến lên, dè dặt mà dịu dàng ôm lấy Loki, cứ như đang cố an ủi vỗ về một con sói nhỏ bị thương.

Tôi nhẹ nhàng lùi lại phía sau, quay về nhà Loki, dọn dẹp hết đồ đạc, sau đó chạy tới bên ngoài hoàng cung Hoenir. Có thể mảnh đất Vanaheim này vốn không thích hợp với tôi, thôi thì tới một thành phố khác, làm lại từ đầu, rồi mọi chuyện sẽ ổn cả thôi.

Mặt trời dần ngả về tây, giờ chính là lúc mà ánh tà dương phía chân trời song song với khối kiến trúc vàng kim của hoàng cung. Hàng vạn tia sáng rực rỡ phủ lên mảnh đất rộng lớn này, cùng với ba bức tượng thần Lửa, thần Mặt trời và thần Ánh sáng trên đỉnh hoàng cung nữa.

Phía trên cầu thang đường như dài vô tận, có bóng dáng một người con gái.

Nàng mặc chiếc áo choàng dài trắng tinh khôi như đợt tuyết đầu mùa, bên hông thắt dải đai lưng vàng óng ánh, trên đó có treo một chuỗi chìa khóa bạc. Mái tóc vàng dài đến tận hông, giữa làn mây tóc ấy lấp ló vài sợi lông vũ trắng tinh.

Cảnh tượng đó, khiến cho đám lính canh gác đều ngẩn người.

Thậm chí chẳng có một ai dám bước ra hỏi chuyện nàng.

Đúng lúc này, Freyr dẫn theo một đám người đi qua, nhìn thấy nàng cũng tròn mắt lên.

Ánh sáng hoàng kim tỏa ra từ phía sau người con gái ấy vô cùng chói mắt, thế nên tôi không nhìn rõ gương mặt nàng. Bóng của nàng kéo dài trên mặt đất, thật dài, gần như bao trùm cả người tôi.

Một lúc lâu sau, Freyr vẫn không tin vào mắt mình: “Là... Bệ hạ sao?”.

“Freyr, đã lâu không gặp”, nàng bước lên mấy bước, nở nụ cười mỹ lệ nhất thế gian: “Ta đã trở về”.

Mỗi bước chân của nàng đều tỏa ra thứ khí chất cao quý vô ngần. Thế nhưng, trong giây phút nhìn rõ gương mặt của nàng, tôi lại chẳng nhận ra ngay rằng hai chúng tôi giống hệt nhau.

Từ trước tới giờ, Freyr khi nào cũng ung dung giữ lễ, nhưng lúc này hình như phản ứng bị chậm mất nửa nhịp so với người thường, nói năng cũng lắp ba lắp bắp: “Ta... ta không nhìn lầm chứ? Sao có thể thế được, không phải ngài đã sớm... Hay là, ngài mới được phục chế?”.

“Cái thằng bé này, chẳng thay đổi chút nào”, nàng cười khê: “Có phải lại chuẩn bị nói cái gì mà ta muốn bỏ Odin rồi gả tới đất Jotunheim đúng không?”.

“Trời ơi, là thật sao... Chuyện này thật không thể tin nổi. Ngài chờ một chút, để ta đi gọi Loki, ta dám cá hắn mà thấy ngài chắc chắn sẽ phát điên luôn.”

“Chờ đã”, nàng bước lên phía trước, trong ánh mắt vàng kim chứa nét đau buồn: “Ta ... vẫn chưa biết mình sẽ đối diện với hắn thế nào”.

“Ngài cứ từ từ mà nghĩ. Ta đi lôi hắn tới đây, cũng mất một lúc lâu. Ngài không biết mấy ngày gần đây hắn điên điên dở dở thế nào đâu...” Mới nói đến đây, tiếng của Freyr đã biến mất đằng sau tòa lầu tháp cao vút.

Người con gái tóc vàng bắt đầu dĩ nỡ nụ cười, hai tay đan vào nhau, bất an đi đi lại lại, đúng lúc nàng ngừng đầu lên, lại bắt gặp tôi vẫn đang thất thần đứng đó. Vốn chỉ là lơ đãng chạm phải ánh mắt nhau, nhưng ngay lập tức, nàng đã kinh ngạc nhìn tôi chăm chú: “Cô...”.

Tôi cân nhắc câu từ trong chốc lát, sau đó giải thích ngắn gọn với nàng: “Mấy tháng trước đây, tộc chúng ta và tộc Aesir có chiến tranh. Tôi là thần Tình yêu được phục chế, vốn là để thay thế Frigg ra chiến trường. Thế nhưng sau đó hai tộc ký kết hiệp định đình chiến, nên tôi lại sống như một Thần tộc bình thường.”

“Loki và mọi người suy nghĩ thật chu đáo.” Nàng cười khê, không hề có chút địch ý nào với tôi, “Nhưng bề ngoài của cô thực ra khác ta nhiều lắm, khí chất rất thần bí, thế nên cũng không thể coi là bản phục chế được, đúng không. Nói cho ta biết tên của cô”.

“Ena.”

“Ena”, nàng khê gật đầu, “Rất vui được biết cô, ta là Frigg”.

“Tôi biết.”

Nhìn nụ cười như cơn gió đầu xuân của nàng, tôi đột nhiên phát hiện ra điểm khác biệt lớn nhất giữa tôi và Frigg: Từ trước tới nay, tuy trong lòng suy nghĩ rất nhiều, nhưng tôi không biết phải biểu đạt nó bằng cách nào, thậm chí nở một nụ cười cũng thấy như tra tấn. Đừng nói là tôi không giống con gái, thậm chí còn chẳng có điểm gì giống một Thần tộc bình thường. Mà nàng, đúng như lời Loki từng nói, cực kỳ chói mắt, cực kỳ xinh đẹp, là vị thần Tình yêu được ánh sáng vây quanh.

Ánh nắng chiều trải dài trên mặt đất, vừa ấm áp vừa đem lại cảm giác thần thánh, thiêng liêng.

Bên dưới hoàng cung là đất vương đô mênh mông rộng lớn, từng tòa kiến trúc đan vào nhau như những khối vàng lấp lánh, cùng với ánh nắng chiều, trải dài đến tận đường chân trời phía xa xa, sau đó như hòa làm một với vầng mặt trời khổng lồ.

Sắp phải nói lời tạm biệt với mảnh đất mình đã sống bao năm rồi.

Tà váy trắng tinh khôi của Frigg bị nhuộm một tầng nắng chiều nhàn nhạt. Một cơn gió nhẹ thổi qua, vài sợi tơ vàng cùng lông vũ trắng mềm mại đong đưa. Nàng vô thức vươn tay vén tóc ra sau gáy, động tác nhỏ thôi mà vẫn đẹp đến kinh người, khiến hai người đứng sau lưng nàng cũng phải ngẩn ngơ.

Đó là Loki và Gullveig.

Gương mặt Gullveig vừa căng thẳng vừa kinh ngạc, còn Loki lại không biểu hiện gì. Hắn chỉ ngơ ngác đứng yên tại chỗ, ánh mắt dõi theo bóng lưng nàng.

Frigg dường như cảm nhận được điều gì đó, đột nhiên xoay người lại.

Sau đó là một khoảng lặng rất dài.

Mãi đến khi ánh nắng mặt trời tắt hẳn, có vài vì sao bé nhỏ đã bắt đầu le lói trên bầu trời.

“Loki... Ta trở về rồi”, giọng nói của nàng vừa tinh tế vừa mềm mại. Sau khi nói xong câu đó, thân người nàng còn khẽ run lên, quả thực khiến người nghe không khỏi động lòng.

Loki vẫn chẳng nói gì, chỉ đứng yên lặng, lặng lẽ nhìn nàng. Bệnh của hắn chưa khỏi hẳn, bờ môi trắng bệch, thân thể cũng gầy gò hơn thường ngày rất nhiều. Có lẽ bị thái độ của hắn ảnh hưởng, Frigg nghiêng đầu sang bên, hai mắt hoe đỏ:

“Chàng ... không chào đón ta sao?”

“Vì sao không về chỗ Odin?”, đây là câu đầu tiên Loki thốt ra, thờ ơ, lạnh nhạt. “Hay là vì hắn đã hy sinh mạng mình để cô sống lại, giờ cô không còn chỗ nào dựa vào nữa nên phải tới bên ta?”

Frigg vội ngừng đầu: “Không, Odin vẫn còn sống, chuyện ta thức tỉnh không liên quan gì đến hắn”.

“Vậy thì cô là giả rồi. Nói, là bản phục chế số bao nhiêu?”

“Freyr vẫn thế, không ngờ ngay cả người cũng không thay đổi chút nào. Ta vẫn nghĩ người sẽ có chút đau lòng, sẽ có chút hối hận. Loki, người khiến ta quá thất vọng rồi”, nước mắt bồi hồi nơi khóe mắt Frigg, “Người lúc nào cũng cao giọng nói thích ta, nhưng có chuyện nào người làm không mà không tổn thương ta? Odin thực sự tốt hơn người rất nhiều”.

“Odin tốt hơn ta rất nhiều... Xin lỗi, câu này ta nghe nhầm tai lắm rồi”, Loki cười lạnh: “Nếu lần này cô chỉ định trở về để nói, cô cảm hận những gì ta đã làm trước đây, thì phiền cô cút về Asgard tìm thằng chồng tử tế của cô đi”, nói xong, Loki xoay người đi thẳng.

Rất hiển nhiên, phản ứng của Loki khiến tất cả mọi người kinh ngạc vô cùng.

Nhưng tôi không thấy ngạc nhiên, từ trước đến nay hắn vốn là người như thế.

“Chờ chút đã... chẳng lẽ người không có câu gì muốn nói với ta sao?”

Loki dừng bước, đột nhiên xoay người đi tới bên cạnh tôi, nắm lấy tay tôi: “Ta đã đính hôn rồi, tâm tư đều đặt cả ở người vợ chưa cưới này, không còn hơi sức đâu mà để ý tới cô”.

Frigg hoảng hốt: “Người nói... cô ta?”.

“Đủ rồi đấy, Loki”, tôi hất tay hắn ra: “Anh không còn là trẻ con nữa, đừng làm mấy chuyện khiến mình sau này phải hối hận. Anh xem, Frigg chẳng phải đã trở về rồi sao, hơn nữa việc đầu tiên nàng làm sau khi sống lại là về đây tìm anh, anh nên quý trọng cơ hội này mới phải”.

Loki giật mình, ngơ ngác nhìn tôi.

“Vài ngày sau tôi sẽ dọn đi, trước khi đi tôi sẽ tới tìm anh để hủy hôn ước”, tôi cười với hắn: “Chăm sóc thân thể cho tốt, đợi được hạnh phúc tới cũng không dễ dàng gì”.

Tôi ôm theo bao lớn bao nhỏ, nhanh chóng bước vào ma trận vận chuyển, xuống tới bên dưới hoàng cung.

Đứng trong dòng người, chờ cự kình để về nhà, tôi nhắm chặt đôi mắt ướm lệ, tự nhủ mình cũng biết diễn quá ấy chứ. Còn về chút ít không cam lòng cùng đau đớn kia... Chắc sẽ mau chóng biến mất thôi.

Sau khi về nhà, tôi tốn cả một buổi tối để sắp xếp đồ đạc, chỉ là, tình cảm với nơi ở hơn ba mươi năm này, thật sự đã sâu đậm quá rồi. Lúc Shia về nhà còn dẫn theo cả Teese, trên tay là một đồng hồ - kết quả của một buổi điên cuồng “chém giết” dây phổ mua sắm.

Shia không hề ngại phiền phức, chạy ngay về phòng thay quần áo cho Teese ngắm, nhưng mấy câu Teese nói nào có vào được tai cô nàng, Shia chăm chăm sải bước trên đôi giày cao gót, tay nắm váy, đi qua đi lại trước gương, rồi sau đó, lại thay ngay một bộ khác với tốc độ nhanh hơn sao Chổi.

Teese nhìn theo cô nàng với vẻ mặt thật cô đơn, cuối cùng, Shia vẫn thắng.

Tôi đột nhiên nhớ tới ngày trước, có lần nói chuyện với Shia về Thor.

“Em yêu à, tình yêu cũng chia thành hai loại, có biết không? Một là chinh phục và bị chinh phục. Loại còn lại là chinh phục và chống trả. Rất nhiều phụ nữ đều có khát vọng mãnh liệt muốn bị một người nào đó chinh phục, nhưng Shia này không thể. Cái tớ quan tâm, không phải là quá trình của một câu chuyện tình yêu, mà là kết quả”, Shia đắp mặt nạ dưa chuột, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tớ muốn thắng”.

Lúc đó tôi còn ôm bụng cười đến nổi lăn từ trên giường xuống đất, không phải vì câu nói của Shia có gì đáng cười, mà là nói xong câu đó, cô nàng lập tức gỡ ngay một miếng dưa chuột trên mặt ra, bỏ vào miệng nhai rôm rốp. Ai ngờ gỡ có một miếng, toàn bộ đám còn lại cũng rơi xuống theo dây chuyền, rơi xuống đất bằng sạch.

Hai ngày kế tiếp, sau khi trở về từ hoàng cung Hoenir, Shia nói với tôi, Frigg có thể sống lại, đều là nhờ công lao của nữ thần Bóng đêm Nott[1], nhưng nàng chỉ có ký ức của kiếp trước và không có cách nào thức tỉnh.

[1] Trong thần thoại Bắc Âu, Nott là nữ thần đại diện cho bóng tối. Nàng là con của người khổng lồ Norvi, có ba đời chồng. Lần lên xe hoa thứ hai là với Annar, sinh ra nữ thần Đất Jord – cũng chính là mẹ Thor sau này. Nhưng trong truyện này, Thiên Lại Chỉ Diên xây dựng nhân vật Nott là mẹ của Frigg.

Lúc này, tôi cũng sắp xếp đồ đạc xong xuôi, liền tới nhà Loki một chuyến. Quản gia để tôi lên thẳng tầng hai. Tôi thấp thỏm gõ cửa, chỉ một lúc sau cửa đã mở.

Người đứng trước cửa là Frigg, nàng mặc một bộ áo ngủ của nam. Mái tóc nàng vẫn ẩn hiện mấy sợi lông vũ trắng tinh như tuyết, chỉ có điều đã được buộc hờ lên, thiếu vài phần cao quý hờ hững, nhưng lại thêm vài phần dịu dàng chân thực. Nàng nghiêng đầu nhìn tôi một lúc, sau đó nở nụ cười: “Ena, lại gặp cô rồi”.

Tôi cũng cười với nàng: “Loki có đây không?”.

Lời vừa dứt, một bàn tay đã ôm gọn thắt lưng Frigg, Loki xuất hiện phía sau nàng: “Có chuyện gì?”.

“Tôi tới hủy hôn ước.”

“Vào đi rồi nói.”

Loki mở rộng cửa phòng. Hắn cũng đang mặc áo ngủ, trong phòng giường chiếu bừa bộn, chiếc áo choàng trắng cùng thắt lưng vàng của Frigg vắt hờ trên ghế. Tôi cắn chặt răng, quay mặt không nhìn. Hắn rất tự nhiên nằm dài trên giường, vòng tay ôm Frigg vào lòng.

“Nói đi, cô muốn thế nào?”

“Tôi chỉ muốn gỡ bỏ Lời thề trói buộc.”

Loki vuốt ve mái tóc vàng óng ả của Frigg, mắt đắm đắm nhìn ngắm những sợi tóc như mang trong mình ánh sáng ấy: “Muốn giải trừ Lời thề trói buộc, nhưng có công khai với người ngoài không cũng không quan trọng?”.

“Đúng thế.”

Loki bỗng nhiên dừng tay lại, im lặng không nói gì.

“Loki, còn một chuyện phiền phức nữa”, Frigg nắm tay hắn, “Thần Tình yêu chỉ có một, nhưng trên người Ena đã khảm đá Linh Hồn của em rồi... Nếu cô ấy còn sống thì em không thể thức tỉnh được”.

Loki nhìn nàng.

Tôi nhìn Frigg, không dám tin những gì mình được nghe, tất cả sáu muện ban này đều biến thành kinh hoàng tột độ: “Cô không thể bắt tôi chết được”.

“Đương nhiên không phải thế, còn có biện pháp khác mà”, bàn tay kia của nàng cũng áp lên tay Loki: “Lấy đá Linh Hồn ra, sau đó khảm đá Linh Hồn của một thần tộc Aesir bình thường lên cô là được”.

“Vậy có khác gì giết tôi!”

Frigg bặm môi, nhìn tôi bằng ánh mắt đắm đắm: “Thế nhưng, Ena, ta mới là thần Tình yêu đích thực...”.

Loki quay sang nhìn tôi, sau đó bước lại gần.

“Không, Loki, các người không thể làm thế được!” Cả người tôi run bắn lên, đi giật lùi về phía sau. “Mặc kệ các người nói thế nào, tôi vẫn là một con người có năng lực tư duy độc lập, các người không thể làm thế với tôi được!!”

“Ai nói ta muốn giết cô?”, Loki đứng trước mặt tôi, từ trên cao nhìn xuống: “Không giết cô, nhưng cô phải ở lại Vanaheim. Nếu đã chiếm vị trí chủ thần, vậy thì cố mà hoàn thành nghĩa vụ của chủ thần đi, đời đời trung thành tận tụy với hoàng thất Vanir”.

“Loki...”, Frigg nhú mào nhìn hần.

“Được.” Tôi nghe thấy thanh âm run rẩy của mình vang lên trong phòng: “Cái này tôi làm được”.

“Giờ cô có thể đi rồi.”

“Chờ chút đã... Vậy lúc nào hôn ước bị hủy bỏ?”

“Cô còn nghĩ tới chuyện hủy bỏ hôn ước?”

“Đương nhiên.”

“Lúc này cô đang có chuyện nhờ ta, vậy thì phải tỏ thái độ cầu xin người khác chứ”, nụ cười của Loki lạnh lùng như đá, “Không biết cách lấy lòng người khác sao?”.

“...Anh muốn tôi làm thế nào?”

“Cởi quần áo ra.”

27. Quyển 1 - Chương 27: Căng Modin

“Anh đang đùa gì thế?”, tôi liếc mắt nhìn Frigg, lại nhìn Loki: “Tôi không làm được”.

“Vậy thì cứ ràng buộc cả đời đi. Chỉ cần cô không ngại trong cuộc sống sau này, mỗi ngày mỗi đêm đều sẽ có vài hình ảnh đặc thù hiện lên trong đầu.”

“Anh đừng ép người quá đáng.”

“Ta không ép cô, nếu cô cởi quần áo ra, ngoan ngoãn nằm trên giường, ta sẽ lập tức gỡ bỏ Lời thề trời buộc cho cô.”

Lúc này, Frigg cũng đã xuống khỏi giường, chạy tới bên Loki, ôm lấy cánh tay hần: “Loki, đừng ép người khác như thế. Nếu chàng muốn, em... em đã sẵn sàng rồi”.

Loki hất tay nàng ra, híp mắt nhìn tôi: “Nghĩ xong chưa?”.

Tôi nắm chặt tay, mất một lúc lâu mới can đảm nhìn không lao lên đấm cho hần vỡ mặt. Xoay người, đập cửa, tôi lao ra ngoài. Chạy qua một đoạn hành lang, tôi lập tức quẹo xuống lầu, nhưng mới đi xuống được nửa cầu thang, một quãng lửa đỏ rực đã bùng lên chắn đường.

Tôi xoay người lại. Loki đã đứng ngay sau lưng. Tôi sợ hãi hít sâu một hơi. Hai tay ôm ngực, màu mắt hần vô cùng rực rỡ, mái tóc và quần áo bay phấp phật trong khi không có một cơn gió nào, giống như ngọn lửa mãnh liệt đang bùng cháy trên cầu thang.

“Anh không thể giết tôi.” Tôi lui lại phía sau, lưng đụng phải tường, khớp hàm run lên bần bật: “Tôi không làm điều gì có lỗi với anh cả... Anh... Anh không được giết tôi”.

Ánh mắt Loki lúc này đã biến thành màu lửa đỏ, giống hệt cái ngày Hỏa thần hoàn toàn thức tỉnh. Lúc này, cảm xúc của hần đã không chịu kiểm soát của bản thân nữa. Tay trái hần bùng lên một ngọn lửa, còn tay phải ngưng tụ một trái cầu lửa.

Tôi ôm đầu, co người lại: “Không, đừng...”.

Đúng lúc đó, ánh lửa bao trùm trời đất giăng kín mắt tôi. Tôi kêu lên kinh hãi.

Thế nhưng... Trên người tôi không có cảm giác gì cả.

Tôi run rẩy buông thông tay. Dưới chân Loki lửa bốc lên rùng rục, một khối cầu lửa khổng lồ nổ tung trước mặt tôi, ngay lập tức gương mặt hắn chỉ còn cách tôi vài phân.

Chưa kịp hoàn hồn nghĩ xem chuyện gì vừa xảy ra, tôi đã bị ép vào góc tường. Loki túm lấy cổ tay tôi, ghì chặt lên tường, sau đó hắn cúi đầu, từng nụ hôn rơi như mưa xuống bờ môi tôi, tới tấp mà điên dại. Trong chớp mắt ấy, thân thể Loki như biến thành lửa đỏ, nóng bỏng, hừng hực cháy, như muốn đem tất cả đốt thành tro bụi.

Trong tình huống này, tôi nào dám phản kháng thêm gì nữa, nhưng ngay sau đó, tôi nghe tiếng vải bị xé toạc, sau đó một bàn tay bất ngờ luồn vào vạt áo, len lỏi vào nội y. Tôi lắc đầu quầy quậy, cố sức gạt tay hắn ra, giọng bắt đầu nức nở: “Buông ra, buông tôi ra...”.

Loki hoàn toàn bỏ lời tôi nói ra ngoài tai, túm lấy cổ áo, giật mạnh xuống, áo quần tôi rách tả tơi. Tôi vội vàng giơ hai tay che thân thể, nức nở hét lên: “Loki! Tôi chịu đựng anh đủ rồi, cả đời này tôi không muốn gặp mặt anh nữa!!!”.

Người Loki đột nhiên cứng đờ, tay dần buông lỏng. Cùng lúc đó, ngọn lửa đang thiêu đốt căn phòng cũng tắt hẳn.

“Cô nói gì?”

“Tôi nói là anh vô sỉ, ấu trĩ, ích kỉ, đáng ghét... Sao tôi lại đi thích loại người như anh chứ?” Dùng tấm áo rách tả tơi che bờ ngực, tôi quay người chạy xuống lầu.

Loki ngăn người vài giây, sau đó lập tức tóm cổ tay tôi lại.

Tôi cố giằng tay ra, nghiêng răng cho hắn một bạt tai rồi đạp cửa xông ra ngoài.

Dưới lầu có một cái hố hình bán cầu, lõm sâu xuống đất, ít nhất cũng phải sâu đến mười mét.

Mình không thể ở nơi này được nữa. Loki và Frigg hiện đang ngồi chung một chiếc thuyền, ai dám chắc một ngày nào đó hai người ấy đột ngột lên cơn, muốn Frigg ngồi lại vị trí chủ thần, vậy thì cái mạng nhỏ của tôi khó mà giữ được.

Hộc tốc chạy về nhà, kiểm kê lại đồ đạc đã sắp xếp từ hôm trước, sau đó tìm người vận chuyển, đưa toàn bộ đồ đạc tới cảng ngoài Vanaheim. Tôi để lại một bức thư cho Shia, nhờ cô nàng quản lý xưởng rèn giũa, sau này có cơ hội nhất định tôi sẽ về lo liệu. Tới lúc đồ đạc đều dọn hết, tôi khoác áo choàng lên, ôm Lolo chạy ra ngoài.

Lúc đứng đợi cự kình, tôi liếc thấy một con kim dực long bốn cánh xé toạc bầu trời, cấp tốc bay về hướng nhà tôi.

Tôi kéo vành mũ sụp xuống, theo dòng người bước lên cự kình. Sổ tài khoản của Vanaheim đến nơi khác thì không dùng được, hơn nữa, mỗi một ngày chỉ có thể rút ra tối đa năm trăm vạn Vader, thế nên tôi cũng chỉ có thể vác theo năm trăm vạn Vader tiền tiết kiệm, bước lên lưng rùa bạc Vanir, bắt đầu hành trình tới cảng Modin.

Đã lâu lắm rồi tôi chưa rời khỏi vương đô.

Rùa bạc Vanir có vây của rùa biển cùng cái miện tròn tròn, khi bay trong không trung, đám vây thỉnh thoảng sẽ đong đưa lên xuống. Nhìn khắp bầu trời đều chỉ thấy loại thú bay này cùng núi cao mây trắng. Tai nghe những người xung quanh ồn ào cảm thán về chuyến du lịch hoặc hành trình trở về... cuối cùng tôi nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Sau quãng thời gian hai ngày một đêm, cuối cùng rùa bạc tốc độ siêu “rùa” đi từ Vanaheim tới Modin cũng đã hạ cánh an toàn.

Modin là một tòa thành trắng như tuyết, cực kỳ xinh đẹp, nó không có những tòa kiến trúc cổ điển xa hoa, lại càng chẳng có những con rồng bay lượn ngợp trời, thế nhưng bầu không khí trong lành ngập tràn sức

sống nơi đây là thứ mà một thành thị dân cư đông đúc, áp lực kinh người như Vanaheim chẳng thể nào sánh được.

Bởi vì tộc Vanir tọa lạc chính giữa chín thế giới, nên Modin nghiêm nhiên trở thành bến cảng lớn nhất, phồn hoa nhất. Khi chúng tôi còn giao chiến với tộc Aesir, nơi đây chỉ mở đường tới sáu thế giới. Hiện nay đã đình chiến, vậy nên có thể nhìn thấy lác đác vài bóng Thần tộc Aesir ở cảng Modin.

Đứng ở khu vực phụ cận bến cảng, tôi còn có thể nhìn thấy khe nứt khổng lồ Ginnungagap trong truyền thuyết. Khe nứt này vắt ngang dưới lãnh thổ tộc Vanir, thuở ban sơ còn là một khe nứt đen thui như mực, nay đã biến thành dải ngân hà lấp lánh tinh quang.

Tôi bước xuống từ trên lưng rùa bạc, tìm người giúp chuyển đồ, đồng thời liên lạc với chủ cho thuê nhà đã tìm từ mấy hôm trước. Tôi vẫn cảm thấy cả người rã rời mệt mỏi, tính thử một chút, giờ cũng là lúc đến kỳ kinh nguyệt, nhưng chắc tại dạo này mệt mỏi quá độ, nên chậm mất vài ngày. Vậy là, sau khi xử lý ổn thỏa mọi thứ, tôi cũng lười sắm sửa nhà mới, đi thẳng ra nhà trọ nghỉ ngơi.

Nghỉ ngơi hai, ba ngày rồi, tôi vẫn chẳng thấy kinh nguyệt đâu. Xem ra đúng là lần này hành xác hơi quá.

Không còn lòng dạ nào mà nghỉ ngơi nữa, tôi bắt đầu sắm sửa cho nhà mới, cũng tính toán con đường kinh doanh sau này.

Khu vực xung quanh cảng Modin hết sức ầm ĩ, nhưng giá thuê phòng lại cao ngất ngưỡng, phân nửa nguyên nhân chắc chắn là do tính cách ồn ào ưa náo nhiệt của người bến cảng rồi. Trên con phố náo nhiệt nhất của bến cảng có một xưởng rèn cực lớn, là chi nhánh tại Modin của xưởng luyện kim Mim.

Mim là thần Trí tuệ, tuổi còn lớn hơn cả Odin. Ngài vẫn là người tôi vô cùng kính trọng, là một trong những vị thần thức tỉnh sớm nhất của Vanaheim. Kỳ thực, nếu nói đúng ra ngài chỉ là một thần kim tượng, nhưng lại nghiên cứu rất sâu về thuật luyện kim, vì thế ngài có không ít cống hiến cực kỳ quan trọng cho nền chính trị nội bộ của Vanaheim.

Xưởng luyện kim Mim thực chất chính là tổ hợp của xưởng luyện kim và xưởng rèn. Nếu đã là chi nhánh của nó, chắc chắn tiền lương không thấp. Tôi tới hiệu làm tóc, nhuộm màu trắng bạc, còn làm xoăn, sau đó hóa trang một chút, ẩn lên mặt một hình xăm lông chim trắng có thể duy trì hiệu lực ba tháng, sau đó khoác bộ quần áo thợ rèn bình thường, lập tức chạy tới xưởng rèn xin việc.

Tuy chỉ cần chìa chứng chỉ Thần kim tượng ra, tôi lập tức sẽ có việc ngon ơ, nhưng trên chứng chỉ tên tôi lù lù ra đó, vì thế tôi đành lóc cóc đi phỏng vấn, sau đó bị kiểm tra tay nghề, cuối cùng mới quyết định có được tuyển hay không. Đương nhiên, tôi phải nhét Lolo vào trong túi, không thì sẽ thu hút ánh mắt của người ta.

Có điều, rất quái lạ, tôi vừa mới bước vào trong xưởng, tất cả mọi người đều lập tức quay đầu lại nhìn tôi chằm chằm. Một gã thợ khảm còn lơ ngơ thế nào, khiến viên đá quý từ chuôi kiếm trên tay rớt cái bộp xuống sàn nhà: “Ồi thánh thần ơi...”.

Đấy, đã bảo là thẩm mỹ của bộ tộc tôi rất khác thường, tôi mới đổi màu tóc thôi mà đã thành báu vật trong mắt bọn họ rồi.

Tôi bước vào, nói ngắn gọn mục đích của mình, sau đó một gã quần đốc lôi một khối sắt, một viên đá quý rẻ tiền cùng mấy thứ công cụ linh tinh khác ra, bảo tôi làm một thanh đoản kiếm tại chỗ cho hắn xem. Thế nhưng ánh mắt hắn thì cứ như mọc rễ trên người tôi ấy.

Tôi lấy búa vàng và dùi của mình ra, gõ bốp bốp choang choang vài cái, ép xuống, kê vào nhau, sau đó bảo Lolo thò mồm ra khe túi, phun lửa hàn sắt, rồi khảm đá quý lên, đổ dung dịch vào thân kiếm, tiếp theo đổ dung dịch làm lạnh lên, lau khô, đưa cho quần đốc xem.

Lúc này, ánh mắt mọi người đã chịu rời người tôi mà chuyển tới thanh đoản kiếm.

Quần đốc cầm thanh đoản kiếm, chỉ nói một câu: “Tuy bây giờ đang thiếu công nhân, nhưng chúng ta chỉ cần thợ rèn sơ cấp... sợ rằng mời không nổi cô vào làm”.

“Tôi có thể làm công nhân tạm thời, một tháng hai vạn Vader được không?”

Độc công ngăn người, sau đó nói: “Đương nhiên được”.

Thế là cuộc sống mới của tôi bắt đầu. Rất hiển nhiên, Ena tôi ngày trước thích nghi được với cuộc sống trên cả biển thái ở Vanaheim, đến chỗ này rồi, nhàn hạ khỏi nói. Mỗi ngày, mười giờ sáng đi làm, chiều ba giờ đã tan, tôi có cả đồng thời gian để đi làm quen hoàn cảnh, xem xét tình hình. Đợi khi cuộc sống đã tạm ổn, tôi sẽ lên quay về Vanaheim một chuyến, rút toàn bộ tiền ra, sau đó bán rẽ xương rên Ena cho Shia.

Thế nhưng, mới qua được một tuần, tôi đã nghênh đón hai chuyện có vẻ xui xẻo cùng ba chuyện tương đối hài lòng.

Chuyện thứ nhất là Lolo bị người ta phát hiện. Trời dần nóng lên, tôi không ném nó ở nhà một mình được, chỉ có thể ngày ngày nhét nó vào túi mang đi, nhưng cứ nóng một tí là nó lại phun lửa tứ tung. Có lần, một cô bé thợ phụ nhìn thấy có ánh lửa lóe lên từ khe hở trong túi tôi, cứ tưởng túi tôi bốc cháy, thế là cô nàng lập tức hét ầm lên, rồi đổ một đồng dung dịch làm lạnh vào. Đương nhiên, sau đó Lolo ướt nhèm, nổi điên lao ra ngoài.

May mà lúc đó chỉ có mình tôi với cô nàng. Cô nàng cũng chỉ mới thấy kim dực long trưởng thành qua màn ảnh thôi, cơ bản không biết Lolo bé xíu như cục bột của tôi chính là con rồng chiến đấu thuộc hàng thần thú. Tôi bốc phét rằng nó là con thú cười tôi mua về từ Svartalfheim, cô nàng tin sái cổ. Đương nhiên, mấy cô bé con nhìn thấy Lolo mà không phát điên lên ít đến gần như tuyệt chủng. Hôm đó Lolo cực thảm, nhìn tôi bằng ánh mắt vô cùng oán hận.

Từ đó về sau, tôi cũng chỉ đành ném Lolo ở nhà trông cửa, thế là nó càng u oán hơn.

Chuyện thứ hai thì khó đối phó hơn một chút.

Buổi sáng ngày hôm đó, tôi tan nát cõi lòng nhìn thấy bức ảnh to dùng của mình chinh inh trên báo, hoàng gia loan tin nếu ai tìm được tôi sẽ được thưởng lớn, ngược lại, kẻ nào dám chứa chấp tôi sẽ bị phạt cực nặng. Ngày hôm sau tôi còn rụng rời chân tay hơn khi biết đất Modin này đã bị quân đội tới từ vương đô lục soát vài vòng, thậm chí còn có Quan thống lĩnh ánh sáng kéo cả đội kỵ sĩ xông vào xương rên Mim. Có điều, ai chả biết Mim và Loki cùng phe, đám người đó lục soát mấy ngày nay đã mệt mỏi rã rời, hùng hổ tiến vào như ăn cướp, nhưng vừa nhìn không thấy có người nào tóc đen một cái đã bỏ đi bằng sạch.

Kỳ thật, hai ngày đầu lúc mới tới Modin, bởi vì công việc quá bận rộn nên tôi không cảm thấy gì, song, cuộc sống vừa ổn định, tôi đã thấy nhớ Shia vô cùng, cả đám bạn bè ở xương rên nữa... Còn Loki, tôi càng nhớ đến hàng đêm không ngủ nổi.

Có điều, tôi và hắn đã tới nước này rồi, làm gì còn cơ hội nào mà cứu vãn nữa, đúng không?

Quên hắn đi, rồi chờ một đoạn tình duyên mới, đó mới là lựa chọn sáng suốt nhất.

Tuy rằng nhân duyên chưa tới, nhưng cơ hội thì tôi có cả rồi... Mới tới Modin được vài ngày, cái tin “Xương rên Mim xuất hiện một mỹ nữ tuyệt sắc tóc bạc tên gọi Nana” đã lan khắp hang cùng ngõ hẻm, mấy chuyện khiến tôi hài lòng, nói thật phần lớn đều nhờ cái tin này mà ra.

Từ sau khi nhuộm tóc, cuộc đời tôi như bước sang trang mới. Cứ hai, ba ngày lại có thêm một gã tới “trồng cây si”, hoa tươi với thư tình thì ùn ùn không dứt, thỉnh thoảng còn có cậu ấm nhà nào cưới ngân dực long nghe danh mà tới... Chuyện này hoàn toàn có thể liệt vào hàng sự kiện của Modin. Ngân dực long bán ở ngoài đất vương đô đều có giá đắt đến rụng rời.

Tôi nghĩ Shia mà thấy cảnh này chắc chắn sẽ phán một câu: “Cuối cùng em yêu cũng đã đạt tới một nửa cảnh giới của chị rồi đấy”.

Vào buổi chiều của một tháng sau, tôi ra khỏi xương rên, một anh chàng luyện kim thuật sư sát vách có mái tóc màu bạc tên là Seiin gọi với theo tôi. Tôi cười với hắn, hỏi hắn gọi tôi có chuyện gì.

“Nana, em tới chỗ này chưa lâu mà ‘cây si’ đã nhiều quá.” Tóc của hắn màu bạc tự nhiên, dưới ánh mặt trời trông vô cùng bắt mắt.

Tôi có chút lúng túng gãi đầu: “Vâng... Cảm ơn anh”.

Hắn suy nghĩ một chút, sau đó khẽ nói: “Không biết nếu anh cũng muốn theo đuổi em thì em sẽ nghĩ thế nào?”.

“Hả?”

Chuyện này đúng là bất ngờ quá. Seiin là con của một lãnh chúa, tướng mạo không tồi, có năng lực, lại có Vader, điểm then chốt là, trong thời đại mà tất cả những luyện kim thuật sư ưu tú đều tới vương đô, thì ở những nơi khác, luyện kim thuật sư trở thành đồ hiếm. Không ít tiểu thư có ý với hắn, nhưng người ta đồn rằng tiêu chuẩn của hắn rất cao nên chưa ai dám theo đuổi.

Seiin có chút xấu hổ: “Thực ra, anh biết em sẽ không thích anh, nếu chuyện này khiến em khó xử, vậy thật có lỗi với em quá”.

Vừa nghe câu đó, chỗ mềm yếu nhất trong trái tim tôi đột nhiên vỡ tan tành.

Có phải đám đàn ông đều thích dùng chiêu này để đối phó với nữ giới không?

“Không không, anh có làm sai gì đâu. Chỉ là gần đây công việc bận quá, em còn chưa nghĩ tới chuyện yêu đương. Nếu anh không để ý, vậy chuyện này để sau lại nói đi.”

Hiển nhiên, Seiin không hề hài lòng với câu trả lời của tôi, nhưng hắn vẫn dịu dàng lịch sự như mọi ngày, đúng là rất có phong cách của đàn ông đất Vanaheim.

Sau khi hắn đi rồi, đột nhiên tôi thấy hình như mình trưởng thành hơn nhiều lắm.

Lần trước, khi nghe thấy mấy câu như vậy, chẳng hiểu sao tôi lại thấy đau lòng tới độ không kiềm chế được, khóc đến trời long đất lở.

Đúng lúc này, giọng nói của một người vang lên sau lưng tôi: “Vì sao cô từ chối? Gã đó nhìn cũng không tệ lắm đâu”.

Tôi lập tức xoay người lại, ngạc nhiên thốt lên: “... Sao anh lại ở chỗ này?”

Người đứng phía sau tôi là Thor. Hắn thở dài một tiếng: “Sao lại nhuộm tóc thế kia? Cô không biết màu đen chính là màu cao quý nhất à? Hay là sợ người khác nhìn ra cô là Thần tộc Aesir?”.

“Anh đùa gì thì đùa, đừng đùa cái đấy”, tôi vác túi lên vai, sau đó thẳng tiến về nhà mình.

Ai ngờ Thor cứ thế lẻo đẻo theo tôi. Tuy ở Modin cũng có lác đác vài bóng Thần tộc Aesir, nhưng rất ít, tôi đi cùng hắn như thế khiến cho tần suất bị người ta ngoái đầu nhìn cao đến mức ngất ngưỡng.

“Ta nghe tin cô đã rời Vanaheim, có hứng thú tới Asgard làm việc không?”

“Không.”

Hắn nở nụ cười nhàn nhạt: “Cô bị Loki đá rồi đúng không? Ở lại làm gì nữa. Chúng ta đang cực thiếu quỹ tượng, nếu cô tới, nhất định tiền đồ xán lạn gấp chục lần lúc ở Vanaheim...”

“Quan hệ tình cảm của Loki chưa bao giờ ảnh hưởng đến dòng máu đang chảy trong người tôi. Đừng có đi theo tôi nữa, tôi không muốn người khác nhìn thấy rồi hiểu lầm này nọ.”

“Thế thì nói cho ta biết gần đây Shia sao rồi.”

“Từ lúc đi cho tới giờ tôi vẫn chưa liên lạc lại với Shia, nhưng trước lúc rời Vanaheim, cô ấy vẫn đang hẹn hò với Teese, tình cảm rất ổn.”

Thor cúi gầm mặt xuống, con ngươi của hắn dưới ánh mặt trời trông hệt như viên đá quý mang sắc xanh mê hoặc: “Cô ấy hạnh phúc là tốt rồi.”

“Thor, vừa nãy anh mới hỏi tôi tại sao lại cự tuyệt Seiin đúng không?”

“Đúng thế.”

“Không phải tôi không có cảm tình với anh ta, nhưng trong trái tim tôi vẫn tồn tại hình bóng của một người con trai khác. Nếu không phải là người mình thích, tôi không thể để người ta bước vào trái tim mình được.”

Thor ngăn người một lúc, sau đó lại cười phá lên: “Đừng nói như thể cô cao thượng lắm vậy. Cô từ chối hẳn, chỉ vì xét về mặt nào hẳn cũng chẳng sánh được với Loki, nếu có người còn tuyệt vời hơn Loki xuất hiện, cô lại chả lao tới gặp ấy chứ”.

Tôi ngẫm nghĩ một hồi, cũng cười theo: “Cũng đúng. Tìm được một người tuyệt vời hơn Loki, còn khó hơn lên trời nữa”.

“Nói vớ vẩn. Loki có chỗ nào tốt, ta thấy hẳn chỗ nào cũng giống hạng vớ đi.”

“Rốt cuộc anh định nói cái gì?”

Về tới nhà tôi, hẳn lại đưa ra yêu cầu muốn tôi tới Asgard làm việc. Tôi thẳng tay sập cửa lên lầu, sau đó ngồi viết thư cho Shia, nói cho cô nàng biết tình hình gần đây, chuyện Thor xuất hiện tại Modin, còn cả chuyện tôi nhớ cô nàng lắm lắm.

Tôi kéo rèm cửa ra, sau đó gọi một con rắn bay tới. Con rắn vàng có đôi cánh bằng xương lao vào cửa sổ, đuôi ngúng nguẩy liên hồi. Tôi đưa thư cho rắn bay, đặt hai trăm Vader vào miệng nó. Nó lập tức dùng đuôi cuốn lấy bức thư, nhoáng một cái đã biến mất giữa tầng mây trùng điệp.

Tối tới, tôi phát hiện thêm một chuyện, vẫn chưa thấy kinh nguyệt đâu. Đột nhiên tôi nhớ lại những đêm trước đây, dựa vào lòng Loki say ngủ, bỗng thấy sao cái giường chật hẹp của mình trống trải quá chừng. Cơ thể tôi rã rời mệt mỏi, vậy mà lần qua lộn lại một hồi mà không tài nào ngủ nổi.

Tôi ngồi dậy rót cho mình một ly nước quả. Cánh Modin dường như đã rơi vào giấc ngủ dài, nhưng vẫn phản xạ lại ánh sáng rạng rỡ của vàng trắng. Từ chỗ này có thể thấy được rìa của khe nứt Ginnungagap, sao trời lấp lánh, chậm rãi lững lờ trên nền đêm yên tĩnh, xinh đẹp đến độ khiến người ta có cảm giác mình đang lạc vào một giấc mơ.

Tôi uống một ngụm nước quả, hương vị thật thân quen.

Có lần tôi mua thứ nước này cho Loki uống, hẳn hẳn mặt nói ghét nhất mấy thứ đồ ăn vặt của con gái. Tôi xụ mặt ra, rót một cốc rồi uống ừng ực. Thế nhưng mới uống được một ngụm, hẳn đã nắm lấy tay tôi, sau đó hôn tôi một cái, cuối cùng chếp miệng, nói hình như hơi chua, song cũng không tồi.

Lúc đó, nụ cười của Loki có chút giống mấy gã lưu manh, có điều, mái tóc đỏ bồng bênh áp bên tai lại khiến hẳn trông hết như đứa trẻ.

Tôi uống thêm một ngụm nước quả nữa, chếp miệng. Đúng là chua thật.

Sau đó tôi đi rửa cốc, rửa luôn cả tay.

Có một hôm tôi vào nhà tắm rửa mặt. Loki mang vẻ mặt lơ mơ ngái ngủ chạy theo vào, đầu bù xù như tổ chim, rồi hẳn hôn chụt lên má tôi một cái, bàn tay to như tay gấu vòng qua eo, tựa cằm lên vai tôi, nói rằng ghét tôi nhất trên đời, ngày nào cũng rời giường rõ sớm. Sau đó, tôi tới đâu hẳn cũng dính theo tới đấy.

Tôi lắc đầu lia lịa, cố bắt mình tỉnh lại. Tôi về giường, trùm chăn kín đầu. Lại nhớ tới có một lần, tôi cãi nhau với Loki, cũng rúc vào chăn hơn mười phút đồng hồ. Hẳn kéo thể nào tôi cũng không chịu ra, cuối cùng hẳn đành bế bổng cả tôi lẫn cái chăn lên.

Trời sáng, tôi mở mắt ra, phát hiện thì ra mình trùm chăn kín mít mà ngủ cả một đêm.

Đã ba mươi chín ngày rồi, tôi vẫn vật vờ trong tình trạng này. Rốt cuộc phải chờ bao nhiêu lần ba mươi chín ngày nữa tôi mới có thể quên được Loki?

28. Quyển 1 - Chương 28: Xưởng Luyện Kim Mì

Trời vừa sáng, tôi đã nhận được hồi âm của Shia: Rốt cuộc cậu đang làm cái trò gì thế? Không nói câu nào đã đi không thấy bóng là sao? Tổ không quan tâm cậu với Loki có chuyện gì, nhưng chỉ vì hẳn mà cậu bỏ

dở sự nghiệp và cuộc sống thường ngày, thậm chí cả bạn bè, liệu có đáng không? Nếu cậu không giải thích rõ ràng, tình cảm hai mươi năm của chúng ta coi như chấm dứt tại đây!

Nét chữ như phượng múa rồng bay, muốn vận vẹo thế nào thì vận vẹo thế ấy, phần cuối tờ giấy, chỗ chữ cái cuối cùng thậm chí còn bị ngòi bút chọc thủng một vệt dài. Cũng chẳng thêm ký tên.

Gấp bức thư lại, tôi ngồi trước gương chải đầu, phát hiện phần chân tóc đen lại lộ ra rồi. Xem ra chiều nay lại phải đi nhuộm tóc lần nữa. Tôi hóa trang, vác túi lên lưng, sau đó tới xưởng luyện kim Mim.

Thế nhưng không hiểu có phải bản thân bị ảo giác hay không, tôi cứ có cảm giác hôm nay con đường bên ngoài xưởng luyện kim cực kỳ vắng người. Thường ngày, trước cửa lúc nào cũng tấp nập thợ rèn cùng các học viên ra vào không ngớt, vậy mà hôm nay đến cả khách hàng cũng chẳng có mấy người.

Đến lúc vào trong xưởng, tôi lại bị khung cảnh trước mặt dọa cho sợ thót tim: Cửa xưởng chen chúc cả đông người, hình như tất cả những người làm việc trên con phố này đều chen cả vào đây hay sao ấy, lão đại đứng ở đầu hai, vẻ mặt hết sức phức tạp. Một người phụ nữ trung niên đang đứng trên cầu thang, cao giọng nói cái gì đó.

Người phụ nữ ấy là một thần kim tượng, tên là Cole, từ miền Nam tới đây. Cô ta lấy một anh chồng Thần tộc Vanir, nhưng nhiều năm trước đã chết trên chiến trường khi quân Aesir xâm lăng, từ đó cô ta ở vậy tới giờ. Người ta đồn rằng cô ta rất có cảm tình với Seiin.

“Mọi người đều biết, Modin chẳng phải nơi phồn vinh nhất của tộc Vanir, ngoại tộc rất nhiều, bản thân tôi cũng là hỗn huyết của Thần tộc và Người khổng lồ, thế nên không quá để ý mấy chuyện phân biệt chủng tộc nọ kia.” Cole bước xuống hai bậc cầu thang, sau đó cao giọng nói: “Thế nhưng tôi tin rằng tất cả những ai đang ngồi ở đây đều không thể chấp nhận chuyện một gã đàn ông đã kết hôn của tộc Aesir nuôi người tình trên lãnh thổ của chúng ta”.

“Cô đang nói ai?”, một chàng trai tộc Vanir không nhịn được mà đứng lên hỏi.

“Đầu tiên phải nói rõ, chúng tôi đã điều tra tỉ mỉ thân phận của gã đàn ông tộc Aesir kia rồi. Hắn sống ở Asgard, nhưng không phải người Asgard bản địa, đã kết hôn, cũng đã có con, khoảng chừng một trăm hai mươi lăm tuổi, tới Vanir làm một cuộc mua bán nhỏ, chuyện này Seiin có thể chứng minh.”

Lúc này tôi mới để ý tới Seiin đang đứng bên cạnh lão đại. Hắn nghe Cole nói xong, khẽ gật đầu.

Đúng lúc này, có một người đàn ông đập bàn giận dữ: “Chúng ta không có hứng thú với đám chó Aesir kia! Mau nói tên con đàn bà đó ra!”.

“Cole, rốt cuộc người đó là ai? Cô có chắc chắn cô ta là người tình của gã đó không?”

“Cô ta lai lịch không rõ ràng, còn nhuộm tóc thành màu bạc, tôi đoán chắc tên cũng là giả. Cô ta tới Modin đã hơn một tháng, nhưng trong chúng ta chưa ai biết rõ quá khứ của cô ta, cũng không biết quê quán cô ta ở đâu, thậm chí còn chẳng hay trước đây cô ta đã làm những việc gì. Các vị nói xem chúng ta có thể tin được loại người như thế không?”

Đột nhiên tôi thấy lạnh cả người.

Trong xưởng, rất nhiều nam nhân đều im lặng.

“Tôi biết có rất nhiều người ngồi ở đây từng theo đuổi cô ta, cũng từng không hiểu nổi vì sao cô ta không đến với bất cứ người nào.” Hai cánh tay Cole ôm lấy thân thể hơi đầy đặn của mình, ánh mắt nhìn ra phía cửa, rồi dừng lại trên người tôi, “Đó là vì cô ta thích đàn ông tộc Aesir, chẳng cần biết hắn già xấu ra sao, đã có vợ hay chưa, cũng không quan tâm người ta hai bàn tay trắng, đói rách thế nào, đều vội vã lao tới mà xun xoe nịnh nọt”.

Mọi người ngơ vặc nhìn theo ánh mắt cô ta.

Haizzz, thế là hôm qua tôi bị người ta bắt gặp đi trên đường với Thor rồi. Nhưng không hiểu sao hắn lại bị nói thê thảm thế, càng không hiểu sao lại bị người ta hiểu lầm tôi với hắn có gì âm mưu.

Tôi ngẫm nghĩ một lúc, sau đó nói: “Tôi với người đàn ông tộc Aesir hôm qua chỉ coi như quen biết mà thôi. Cole, xin cô đừng áp cái suy nghĩ hoang tưởng của mình lên đầu tôi”.

Lúc này, không ít người bắt đầu dao động, gật đầu, đưa mắt nhìn Cole. Cô ta suy nghĩ trong chốc lát, liền bước xuống lầu, vừa cười vừa nói: “Nếu đã là chuyện quang minh chính đại, vậy chắc tiểu thư Nana đây cũng không ngại nói cho chúng tôi nghe xem hắc tì cô có chuyện gì đâu nhỉ”.

“Hắc tì mời tôi tới Asgard làm quý tượng, tôi đã từ chối rồi.”

Lúc này, mọi người bắt đầu xì xào bàn tán. Lão đại áy náy nói: “Nana, là chúng tôi nghĩ oan cho cô...”.

“Khoan đã!” Cole vung tay lên, từ từ bước về phía tôi, “Chuyện còn chưa nói rõ đâu. Tại sao hắc tì lại tới mời cô đi làm quý tượng? Hắc tì có địa vị cao thế sao? Sao cô lại quen hắc tì? Hơn nữa, cô chỉ là một thợ rèn không tên không tuổi, sao có thể khiến hắc tì lặn lội từ đất Asgard xa xôi tới đây mời cô làm việc?”.

Nhất thời tôi cũng không biết phải trả lời sao cho phải.

Tôi không thể nói thân phận của Thor ra được. Chỉ cần lộ tên hắc tì ra thôi thì một lô một lốc các vấn đề sẽ đua nhau dội vào đầu tôi. Ví như Shia, Loki, còn cả chiến tranh giữa họ nữa...

Đám đông lại bắt đầu xì xào to nhỏ.

Cole phải vật áo, nhướn mày hỏi tôi: “Còn nữa, rõ ràng tóc cô không phải màu bạc, sao phải đi nhuộm tóc? Vì sao lại cố nói giọng xứ Vanaheim? Rốt cuộc cô là người phương nào? Trước đây làm công việc gì, sao lại tới cảng Modin? Chỉ cần cô có thể trả lời rõ ràng mấy câu trên, tôi đảm bảo tất cả những người ở đây sẽ không làm khó cô đâu”.

“Đúng đó, Nana, lúc bình thường cô không nói thì thôi, nhưng việc đến nước này, nếu không giải thích rõ ràng thì làm sao chúng tôi tin cô được?”, gã thợ khảm nói.

Tôi im lặng một lúc lâu, sau đó mới cất lời: “Đó đều là chuyện riêng của tôi, tôi không thấy mình có nghĩa vụ phải giải thích với bất kỳ ai cả. Tôi cũng không cần mọi người tin tôi. Thế nhưng, có một chuyện cần nói rõ, đó là quan hệ giữa tôi và tộc Aesir chưa bao giờ leo lên nổi hai chữ ‘bạn bè’ chứ đừng nói là quan hệ khác. Nếu như các người không tin những gì tôi vừa nói, tôi có thể chứng minh thực lực của bản thân... kỹ thuật rèn của tôi chắc chắn không hề thua kém bất cứ thần kim tượng nổi danh nào cả”.

Cole vô cùng khó chịu: “Thực lực? Một đứa vô danh, giấy chứng nhận còn không có như cô, cũng dám đứng trước mặt bao nhiêu thần kim tượng mà cao giọng nói thực lực này thực lực kia sao?”.

“Đúng là tôi không có giấy chứng nhận, nhưng mọi người có thể hỏi tôi bất cứ thứ gì liên quan đến kỹ thuật rèn.” Tôi bắt đầu thấy khó chịu, nói thật nhé, từ năm 2997 tôi đã có cái tấm giấy chứng nhận mắc dịch đó trong tay rồi.

Đám người bỗng nhiên im lặng.

“Tiểu thư Nana, dù cô có kỹ thuật rèn giỏi đến đâu, tôi tin chắc cũng không thể sánh bằng đại nhân Mim được, thế nhưng từ trước tới giờ đã có Thần tộc Aesir nào tới mời ngài đâu. Cô không thấy điều mình nói khó tin lắm à?”

“Cole, chúng ta đừng lãng phí thời gian mà nói mấy chuyện không đâu này nữa”, tôi lẳng lặng nhìn cô ta, “Dùng thực lực chứng minh đi”.

“Cô nói thử xem nào.”

“Cô cũng là một thần kim tượng rất giỏi. Chúng ta thi làm vũ khí, để mọi người xem kỹ thuật của ai tốt hơn?”

Cole cười lạnh: “Vậy thì thử làm ma trượng bằng giá của Thjazi[1] do đại nhân Mim mới phát minh ra năm nay đi. Tôi đã xem qua bản thiết kế, mới hôm qua còn nói với mọi người cây ma trượng này rất thú vị”.

[1] Tên khổng lồ xảo trá đã lừa Loki giúp hắc tì bắt cóc nữ thần Idun. Sau này khi Loki tới cứu Idun, hắc tì đã hóa thành một con đại bàng đuổi theo bắt lại, nhưng đã không đuổi kịp và bị các vị thần phóng lửa thiêu chết.

“Được. Hai tiếng là xong.”

Một thần kim tượng lớn tuổi nói khẽ: “Hai tiếng? Sao làm nổi chứ...”.

Cole trợn mắt nhìn tôi, mặt trắng bệch: “Chi phí làm ma trượng bằng giá của Thjazi không dưới mười vạn Vader, tiền này ai chi? Nếu cô không làm được thì tính thế nào?”.

Mười vạn đúng là món tiền không nhỏ với người như Cole. Không tính cái nơi nhân tài chen chúc như phố Idun, đa số thần kim tượng sau khi qua cuộc thi chứng chỉ rồi mở xưởng riêng, đều không có cơ hội làm mấy thứ vũ khí cao cấp như thế. Nói cho cùng, số người đủ tiền cũng như đủ sức dùng mấy thứ vũ khí thượng thừa ấy cũng không được bao nhiêu.

“Không còn cách nào khác, chỉ có kỹ thuật rèn cao cấp mới chứng minh được thực lực của một người. Thật ra cây ma trượng này đã là thứ giá thấp nhất trong số những vũ khí cao cấp rồi.” Tôi bước tới, lôi cái búa và mũi dùi từ trong túi ra, “Nguyên liệu tôi dùng tự tôi sẽ trả tiền. Nếu cô làm thành công, tôi sẽ trả luôn phần của cô”.

“Từ ... từ từ đã.”

“Sao, thần kim tượng ưu tú lại đi sợ một tên thợ vô danh sao?”

Cole cắn răng nhìn bốn phía, sau đó hạ quyết tâm: “Thi thì thi. Cô chờ đấy, tôi đi tìm bản thiết kế, mười lăm phút sau bắt đầu. Tìm được bản thiết kế hay không, làm được ma trượng hay không là chuyện của cô, đến lúc đó đừng nói tôi không cho cô thời gian”.

“Được”, tôi đưa một tờ ngân phiếu cho gã thợ khảm, “Để đảm bảo công bằng, tôi sẽ ở đây chờ cô ta. Phiên anh đi mua giùm tôi chút nguyên liệu được không?”.

Hắn gật đầu.

“Hai viên ngọc bích Niflheim, mười hai nhánh gỗ tần bì thượng hạng, hai mươi sáu miếng vảy ngân dực long, hai cuộn lụa bông lấy từ rừng rậm Heiner, bốn loại đá ma pháp phụ trợ mỗi loại hai viên, hai mươi gram kim cương Svartalfheim, sáu trăm gram vàng Svartalfheim, bột làm lạnh phải mua loại cao cấp nhất...”

“Nana...”, hắn dùng ánh mắt bất đắc dĩ nhìn tôi, “Cô viết ra giấy đi...”.

Năm phút sau, Cole cầm bản thiết kế trở về. Thấy tôi còn đang ngồi một chỗ, cô ta chỉ nhướn mày, sau đó ngồi giữa đám người mở bản thiết kế ra xem, bắt đầu thảo luận với những kim thần tượng ngồi xung quanh.

Một lúc sau, gã thợ khảm đã mua đủ nguyên liệu về. Tôi kiểm kê lại một lượt, sau đó nhờ hắn đem một nửa sang chỗ Cole, sau khi phân loại đầu vào đó, tôi ngồi nhìn đồng hồ.

Mười phút trôi qua.

“Mười lăm phút rồi”, Cole đứng lên, “Cũng không thể trách chuyện cô không tìm được bản thiết kế, có cần tôi cho cô nhìn qua một lát không... Đúng rồi, trên này còn có mấy dòng chú thích bằng tiếng Dwarf, tôi sợ cô đọc không nổi. Hơn nữa, làm cây ma trượng này phải mất hơn sáu mươi bước, nhớ được không đây”.

“Bắt đầu đi.” Tôi đứng dậy, đổ dung dịch làm lạnh vào trong cốc chịu nhiệt, sau đó ném sắt, thép, đá ma pháp và vàng Svartalfheim vào trong lò nung.

“Nana”, gã thợ khảm vội can tôi, “Cô ném cả vào thế, lát nữa làm lạnh rồi nung lần hai, nguyên liệu sẽ hư mất”.

“Dân tay mơ là thế mà, mặc kệ cô ta đi.” Cole vừa nói vừa bỏ sắt thép vào trong lò nung, sau đó đọc bản thiết kế, lấy ngọc bích Niflheim ra, tỉ mỉ mài giũa.

Tôi gọt giũa xong gỗ tần bì, cắt lụa bông xong, đổ bột làm lạnh vào nước, ngồi xuống nhìn đồng hồ. Đúng là không quen ngồi chờ thế này, lúc bình thường tôi đều đi làm mấy chuyện khác cả.

Cuối cùng, mười lăm phút trôi qua, tôi mở cửa lò, dùng kim gấp sắt và đá ma pháp ra, sau đó điều chỉnh ngọn lửa của lò nung lên mức cao nhất, thêm mấy ma pháp lửa có thuộc tính hòa tan, rồi khảm đá ma pháp của bốn nguyên tố lớn lên ngọc bích, lấy búa đập sắt, tạo hình, gán đá, nối vào thân trượng, ép xuống để định hình, tiếp theo dùng búa tạo hình dáng cơ bản, dùng dao con điêu khắc... Làm xong mấy việc trên, tôi lại ngồi ngây ra hơn mười phút...

Xung quanh im lặng đến đáng sợ.

Tới phút thứ mười, tôi nhấc khối vàng đã bắt đầu mềm ra khỏi lò, bỏ vào dung dịch hòa tan, sau đó dùng thứ dung dịch sền sệt màu vàng tỏa ra ánh sáng đỏ mại lên bề mặt tượng. Đặt tượng xuống, chờ hai phút, lại lật lên mại thêm lần nữa. Đợi thêm hai phút, dùng lụa bông cuốn lấy thân, sau khi đảm bảo không có một nếp nhăn nào, tôi đổ dung dịch làm lạnh lên, lau khô, hoàn thành.

Tôi quay đầu nhìn sang chỗ Cole, ban này cô ta còn đang lờ lững với nhánh gỗ tần bì, giờ thì lại giống đám đông, há hốc miệng nhìn tôi.

“Làm một thần kim tượng nổi danh, chỉ dựa vào kỹ thuật thôi thì không đủ, còn phải tính đến hiệu suất làm việc và kinh nghiệm nữa”, tôi nhìn nhánh cây còn chưa thành hình trong tay cô ta, “Huống hồ kỹ thuật cô còn chưa học tử tế”.

Mọi người im lặng một lúc lâu, lão đại nhìn cây ma tượng tôi làm, nói: “Nana, cô... Cô thật sự không cần giấy chứng nhận thần kim tượng làm gì. Với khả năng của cô, hoàn toàn đủ điều kiện vào hoàng cung phục vụ rồi, vì sao...”.

“Có khả năng thì đã làm sao?”, Cole vứt nhánh cây trên tay xuống, đứng lên, thẹn quá hóa giận: “Tôi không cần biết kỹ thuật của cô tốt thế nào, cô cũng chỉ là con đi bán rẻ bộ tộc, chuyện cô và gã Aesir thắm thiết với nhau ngày hôm qua tưởng tôi không biết sao!”.

“Cô nói tôi và hắn thắm thiết với nhau?”, tôi bình tĩnh nhìn cô ta: “Chứng cứ đâu?”.

“Chứng cứ? Loại chuyện đó còn cần chứng cứ?”, Cole đảo mắt nhìn xung quanh: “Có người nhìn thấy đã đủ chưa?”.

“Vậy người nhìn thấy đâu?”

Một giọng nói vọng xuống cầu thang, mái tóc bạc của hắn lóe sáng dưới ngọn đèn: “Chiều hôm qua, sau khi tan làm, chính mắt tôi nhìn thấy cô ta dẫn gã đàn ông tộc Aesir kia về nhà”.

“Thấy chưa?”, Cole kích động đến độ run lên bần bật, áp sát tôi: “Seiin với cô không thù không oán, không lý nào lại vu oan cho cô!”.

“Seiin, anh...”, tôi đảo mắt nhìn Seiin.

Seiin gục đầu xuống, dường như rất đau lòng: “Tên già đó động tay động chân với cô ấy, hai người họ còn sờ soạn nhau một lúc lâu nữa”.

“Sao, tổn thương à? Cô nghĩ ai cũng mê cô như điệu đồ chắt?” Cole đẩy tôi một cái, vóc người cô ta cao to, sức cũng không yếu, khiến tôi lui về phía sau vài bước. “Seiin không phải đám đàn ông ngu xuẩn bị cô mê hoặc đâu, đừng có mà mơ tưởng!!!”

“Ai bị cô ta mê hoặc chứ? Tôi đúng là có mắt như mù!”

“Nana, không ngờ cô lại.”, gã thợ khảm nhìn tôi.

“Thánh thần ơi, cô ta thực sự là loại người đó sao?”

Một gã đàn ông trẻ tuổi nhỏ nước bọt: “Từ trước tới nay tôi không đánh phụ nữ, nhưng con đàn bà này đúng là khốn nạn, thật muốn cho ả ta mấy cái tát!”.

“Cô ta đúng là nỗi sỉ nhục của con gái tộc Vanir...”

Tiếng xì xầm càng lúc càng lớn.

“Dạng phụ nữ dễ tiện lợi lịch không rõ ràng, lại không biết liêm sỉ như cô, tốt nhất là sớm cắt khỏi Modin, cắt khỏi tộc Vanir đi! Đừng có cả ngày ngồi mơ tưởng đi nịnh nọt lũ đàn ông tộc Aesir, cũng đừng hão huyền muốn đi làm quý tượng ở Asgard nữa!” Cole lại đẩy tôi lần nữa, lần này còn nặng tay hơn lần trước. Tôi không đứng vững, lão đảo ra tận ngoài cửa.

Đúng lúc tôi sắp ngã lún ra đất, một đôi bàn tay đã đỡ lấy lưng tôi.

Sau đó, Thor bước lên chắn trước người tôi: “Hôm qua đúng là bộ hạ có cử ta đến mời nàng tới Asgard làm quý tượng, nàng cũng đã từ chối. Thế nhưng, có mấy chuyện các người hiểu lầm, cần nói cho rõ ràng: Thứ

nhất, năm nay ta mới sáu mươi hai tuổi; Thứ hai, ta không phải dạng hai bàn tay trắng, tuy không giàu nhất nhưng cũng đứng thứ hai; Thứ ba, ta là thần quan Bóng tối, không phải tay buôn; Thứ tư, ta là Thần tộc sinh ra trên đất Asgard; Thứ năm, ta và nàng chả có tí quan hệ nào cả”.

Trong nháy mắt, cả xưởng rèn im lặng như tờ.

Lúc này, một giọng nói trầm khàn quen thuộc vọng tới từ phía đỉnh đầu: “Lão già các người nói chắc là ta rồi”.

Tôi quay đầu lại nhìn người đang đỡ mình, hoảng hốt kêu lên một tiếng.

Odin thần nhiên nhìn xưởng rèn một vòng, cuối cùng ánh mắt dừng lại chỗ Cole và Seiin: “Các người có gì bất mãn sao?”.

Seiin há hốc mồm kinh ngạc. Cole thì cả người run rẩy.

“Có không?”, Odin lại hỏi thêm lần nữa.

Hai người kia liều mạng lắc đầu liên tục.

Nếu chỉ nhìn thấy mặt Thor, chắc đám người này còn có thể thêu dệt ra mấy chuyện gì đó kinh thiên động địa, nhưng khi nhìn thấy Odin, dù có mù mắt thì cũng không ai dám nói thêm một câu nhặng cuội. Nhất thời, người trong xưởng rèn đều im phăng phắc, kể cả bản thân tôi.

Cuối cùng, Cole lén lút liếc nhìn Odin: “Ngài thật sự là ... Odin bệ hạ?”.

“Người mù sao?”, Thor cướp lời.

“Ta dẫn cô ấy đi”, Odin đặt tay lên vai tôi, nghĩ một lúc lại nói thêm: “Màu bạc đúng là rất khó coi, ta sẽ bảo cô ấy nhuộm về màu cũ”.

Tôi lại ngây người ra mặc hần lòi đi.

Tối tận giờ, tôi vẫn không chấp nhận được sự thật là người này đã biến từ Shujin thành Odin – chúa tể của các vị thần. Sau khi thức tỉnh, hần vẫn xuất hiện trong tư thế của bậc đế vương đứng trên tất cả. Hôm nay, Odin mặc một chiếc áo màu đen dài tới tận đầu gối, giày bó cao cổ, miếng giáp màu xám bạc trên vai phản chiếu ánh sáng bên ngoài căn phòng, trên cổ vẫn thấp thoáng bóng sợi dây chuyền ngày nọ... Cũng có thể vì vẻ ngoài trẻ ra vài chục tuổi, mà phong cách ăn mặc của hần cũng thay đổi rất nhiều, không còn vẻ tang thương già dặn như ngày trước, ngược lại, có thêm vài phần kiêu ngạo bức người.

Trước đây tôi cũng được nghe rất nhiều sự tích về hần. Trước khi thức tỉnh, Shujin là con của một lãnh chúa Bóng tối, hơn hai trăm năm trước, sau khi kế vị với số phiếu bầu áp đảo, hần bắt đầu phá bỏ chế độ nghị viện đã tồn tại cả nghìn năm, bắt đầu thời kỳ quân chủ chuyên chế. Lúc đó còn chưa có chủ thần nào thức tỉnh, tộc Aesir và tộc chúng tôi thế lực ngang nhau, nghe đồn sự kiện ngày đó khiến cho chín thế giới phải rung chuyển một hồi, chấn động không thua gì chuyện Odin thức tỉnh.

Thế nhưng tác phong trị quốc của hần cực kỳ cẩn mẫn, lại thận trọng, nếu không phải là do ốm nặng, ngày nghỉ lễ hay có sự cố nào nghiêm trọng, đừng nói là mưa đá hay tuyết lớn, cứ cho là có đao băng rơi trước mặt thì hần cũng vẫn sẽ kiên trì ngồi nghe báo cáo rồi xử lý công vụ. Dần dần, những người chống đối hần giảm đi trông thấy, người ủng hộ càng lúc càng đông. Mãi cho tới năm ngoái, đã hình thành cục diện “hần còn đứng đó thì Asgard sống, hần mà ngã xuống thì tộc Aesir tiêu vong”... Đương nhiên, sau khi hần thức tỉnh rồi thì lại càng khỏi phải bàn.

Tuy rằng vẫn tàn sát không nương tay với tộc Vanir, nhưng trên lãnh thổ của mình, Odin là một bậc đế vương cực kỳ nhân đức. Cùng lúc mất đi cả thần Ánh sáng và thần Mặt trời, vậy mà đất Asgard vẫn có thể phồn vinh như thế, đều là nhờ một tay hần gây dựng.

Tuổi thọ trung bình của Thần tộc bình thường là từ ba trăm năm mươi đến ba trăm tám mươi tuổi. Rất nhiều Thần tộc Vanir đều thích đoán tuổi của Shujin, nói chờ vài chục năm nữa, đợi khi vị đế vương tài ba quả cảm kia lên bàn thờ rồi, thì tộc Aesir cũng đừng mơ có thể tiếp tục diều võ dương oai.

Thế nên chuyện hần thức tỉnh, nhìn từ một góc độ nào đó, có thể coi là bi kịch với tộc chúng tôi.

Đi cùng hắn một đoạn đường, lén liếc mắt nhìn hắn, suýt nữa tôi quên bém mắt hắn chính là vị đế vương tức trí đa mưu của tộc Aesir... Hắn đâu chỉ dễ nhìn, phải nói là nhìn rồi là không tài nào rời mắt được.

Hơn nữa, hắn cho tôi một thứ cảm giác hết sức quen thuộc. Phải chăng chuyện này có liên quan tới một phần ký ức của Frigg.

Đột nhiên nhớ ra hắn đã độc thân rất lâu rồi.

Chắc hẳn hắn rất yêu Frigg, giống như Loki vậy.

Vừa nghĩ tới Loki, tâm trạng tôi lại rớt xuống đáy vực.

“Ena”, đột nhiên hắn quay đầu nhìn tôi.

Tôi giật nảy người, một lúc sau mới hoàn hồn: “Sao thế?”.

Hắn ngập ngừng chốc lát rồi nói: “Cô và Loki sao rồi?”. Câu hỏi không được dứt khoát cho lắm, không giống tác phong thường ngày của Odin chút nào.

“...Chia tay rồi.”

29. Quyển 1 - Chương 29: Lễ Trao Giải Danh Nhân

“Vậy thì tới Asgard đi. Cô có thể trở thành Chiến trường quỷ tượng luôn nếu muốn, công việc, nơi ở, nơi làm việc, chức vị đều do cô tự chọn, kể cả mười hai thần điện. Lương cố định một năm là tám nghìn vạn Binet, không hạn chế công việc rèn tự do bên ngoài, có thể mở xưởng rèn và đại lý vô điều kiện. Được thêm hắc dược phượng hoàng[1] và cốt phượng, mỗi loại hai con, thêm một con cốt long địa ngục nữa. Cô có thể đưa ra điều kiện khác nếu muốn.”

[1] Phượng hoàng cánh đen.

Nếu người đang nói với tôi không phải Odin, tôi có thể chắc chắn hắn chỉ đang chòng ghẹo tôi thôi. Những điều kiện đó đủ để nâng được cả mấy vị thần đi ấy chứ, nếu nói là để thêm điều kiện, tôi cũng chẳng nghĩ ra được cái gì khả dĩ hơn. Lúc chuyển tới Vanaheim, mục tiêu cả đời mà tôi đặt ra cũng không dám xa hoa cỡ đó.

Trong khi cuộc sống của tôi đang thê thảm như thế này, muốn tôi không lung lay ý chí, quả thực rất khó.

Thế nhưng, quên đi quá khứ còn khó hơn nhiều.

“Tôi không tin đất Asgard rộng lớn như thế lại không đào ra được một quỷ tượng tài giỏi. Huống hồ, tôi cũng chưa phải là thần kim tượng ưu tú đến độ có thể lấy một địch trăm, muốn tìm người xuất sắc hơn tôi chắc chẳng phải việc khó khăn gì.”

Odin có chút trầm tư, gật đầu: “Rồi sao nữa?”.

“Bệ hạ có thể không biết, nhưng người nhà tôi chết dưới tay Thần tộc Aesir.” Nói tới đây, tôi lại bắt đầu kích động: “Đình chiến không có nghĩa là tất cả hận thù sẽ biến mất. Cả đời này, Ena tôi sẽ không bao giờ bán rẻ dòng máu và bộ tộc của mình”.

“Ta hiểu”, Odin dừng một chút, sau đó nói tiếp: “Nếu như người nhà cô và cô không hề có chút quan hệ ruột thịt nào, và cô chính là Thần tộc Aesir thì sao?”.

“Chuyện đó không thể nào xảy ra được, vậy nên xin ngài đừng đặt ra giả thiết vô lý như thế.”

“Tóc của cô màu đen.”

“Nhưng tôi không thể bay trên trời, càng không thể di chuyển trong nháy mắt.”

“Là vì khả năng đó của cô đã bị phong ấn. Có điều trước khi cô đưa ra được quyết định cuối cùng, ta sẽ không phá bỏ phong ấn đó cho cô.”

Tôi nhướn mày, hoàn toàn không tin lời hắn nói: “Thì ra thân phận của tôi từ ‘Bản phục chế của Frigg’ đã biến thành Thần tộc Aesir rồi, ngài bảo tôi nên khóc hay nên cười đây?”

“Cô không phải là bản phục chế của Frigg”, Odin nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác: “Cô chính là Frigg”.

“Thì ra tôi chính là Frigg, là vợ của bệ hạ... Không biết Ena này còn thân phận nào giật gân hơn không?”

“Là vợ chồng kiếp trước. Sau khi các chủ thần sống lại, tất cả những mối quan hệ trước đây cũng biến mất theo rồi.”

“Nói thế nào thì nói, hôm nay rất cảm ơn bệ hạ đã ra mặt cứu tôi một phen.” Ánh mắt tôi chăm chú nhìn ngài rẽ phía trước: “Cũng đến lúc tôi phải đi rồi, không biết bệ hạ còn chuyện gì không?”

“Về chuyện làm quỷ tượng, cô trở về suy nghĩ thêm đi.”

Sau khi chào tạm biệt hắn, tôi phát hiện, vị đế vương của các vị thần kia, nói không chừng mắc bệnh hoang tưởng hoặc chứng ám ảnh cũng nên. Nếu không, hắn si mê cuồng dại Frigg như thế, làm sao có thể thờ ơ lạnh nhạt nói ra câu “Cô là Frigg” như ban nãy được.

Tôi đã cam chịu việc trở thành Thần tộc bị phục chế rồi, nhưng nếu lại thành thể thân của người khác nữa thì thảm quá. Kỳ thực, Odin thích hoang tưởng thì cứ đi mà hoang tưởng, tôi không giao tiếp với hắn nữa là xong, chẳng ảnh hưởng gì.

Nếu Loki không nghĩ vậy, mọi chuyện thật tốt biết bao.

Lại một ngày nhàn rỗi. Tôi đi dạo tới bến tàu, nhìn những con rùa bạc và rắn bay Modin đi tới đi lui, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn mảnh đất Jotunheim đối diện với khe nứt Ginnugagap phía đằng xa, cùng với dải núi mượt mát cây xanh trải dài trên vùng đất đỏ... cứ thế lang thang cả một ngày.

Mãi tới lúc hoàng hôn, tâm trạng có chút thoải mái hơn, tôi mới bắt đầu lết xác về nhà.

Chuyện đầu tiên tôi làm là kiểm tra hòm thư ngoài cửa. Quả nhiên, Shia lại gửi thư, giọng điệu trong thư đã mềm mỏng hơn nhiều:

Ena,

Con bé này, cậu đúng là khiến người ta phải lo lắng mãi. Thôi tớ không hỏi nhiều đâu. Máy ngày nữa là lễ Trao giải danh nhân của Vanaheim được cử hành rồi, người xếp hạng thấp như tớ còn đến, thần kim tượng siêu cấp đứng thứ tư như cậu cũng phải lộ mặt một chút chứ?

Tớ biết, chắc trong lòng cậu đang gào lên là không về đâu, tớ cũng sớm lường tới chuyện này rồi. Thế nên tớ đã nói cho Loki biết cậu đang ở chỗ nào. Đừng trách Shia này không đủ nghĩa khí, ai bảo cậu yêu hắn đến mức sắp chết đến nơi, còn hắn nhớ cậu sắp điên lên rồi.

Mấy câu trên không phải tớ nói đùa đâu. Sau khi cậu đi rồi, cái công việc đáng sợ của tớ cũng coi như kết thúc. Loki lông lộn lên, chạy khắp nơi tìm cậu, cả ngày hồn vía cứ như lên mây. Frigg vẫn còn ở lý chỗ hắn, nhưng rõ ràng hắn chẳng có hứng thú gì với cô ta cả. Có đúng thật cô ta là người đã khiến Odin với Loki phải tranh đoạt đến kẻ sống người chết không? Sao càng nhìn càng thấy đáng ghét thế?

Chuyện giữa cậu với Loki, tớ đã lỡ mờ đoán được, có lẽ lúc đầu hắn cũng chỉ coi cậu là thể thân của Frigg mà thôi, thế nhưng chắc chắn bây giờ không phải như thế đâu. Có lẽ ngay cả bản thân hắn cũng không rõ cảm xúc của chính mình.

Từ trước tới giờ Shia này không thích phí thời gian đi bàn luận về một thằng đàn ông. Nhưng chắc chắn Loki không phải gã lằng nhằng thiếu quyết đoán, căn bản là hắn không biết bản thân muốn cái gì như Thor. Tớ nghĩ hắn yêu cậu thật lòng.

Giúp tớ hỏi thăm Lolo mấy câu nhé, tiện thể тет út nó vài cái cho tớ luôn.

Về nhanh đi. Tớ nhớ cậu lắm. Ena à.

Shia.

Con nhỏ này viết thư vẫn chẳng có tí nghệ thuật nào cả, hay đấy là cái mà người ta gọi là phong cách của mấy cô tóc vàng hoe? Chỉ là khi đọc được đến câu “Tớ nhớ cậu lắm” kia đột nhiên tôi thấy sống mũi cay cay.

Đọc lại một lượt bức thư của Shia, tôi phát hiện mình không chỉ hơi dao động, thậm chí đầu đó trong người còn rục rịch ý muốn lao về Vanaheim ngay lập tức. Nhưng ngẫm lại, đấy cũng chỉ là lời nói từ một phía của Shia thôi, ai biết lần này tôi trở về có được gì không, hay chỉ mất thêm một lần tự trọng?

Nói thế nào thì nói, tôi cứ rời Modin đã, trước khi suy nghĩ rõ ràng, tốt nhất là không nên gặp hắn.

Thế nhưng tôi vừa gấp bức thư vào, đã nhìn thấy Lolo đang gí sát đầu vào cửa sổ lầu hai, bốn cánh đập liên hồi, như cố mở tung cánh cửa ra. Tôi cứ tưởng Lolo bị làm sao, nhưng sau đó nhìn theo ánh mắt nó... một con kim dực long đang cuộn mình nằm ở bãi đỗ thú cưỡi cách đó không xa. Là loại bốn cánh.

Bức thư trong tay bị tôi vò thành cục. Tôi còn chưa kịp chạy tới gần cửa sổ để nhìn cho rõ, thì từng thớ thịt trên người tôi đã co rút lại.

Bởi vì có người đứng sau choàng tay quanh cổ, ôm trọn lấy tôi.

Mùi hương và cảm giác này thật thân quen, tôi cứ đứng đơ ra đó.

Trên đường vắng bóng người.

Tầng tầng mây che phủ trên cao, những con đường màu trắng, tất cả đều như nhuốm một tầng ánh sáng đỏ rực. Tà dương chiếu những tia nắng cuối cùng xuyên qua khe hở giữa những ngôi nhà, trải dài trên phố, trải lên cả thân thể con kim dực long đang say nhũ đằng kia.

Nắm lấy tay Loki, từng ngón tay tôi đang khẽ run lên, nhưng vẫn không có dũng khí mà quay đầu nhìn hắn.

Hắn siết chặt vòng tay: “Ta vốn định giam giữ em bên ta cả một đời. Chẳng ngờ... người bị giam giữ chính là bản thân ta”.

Giống như đứa trẻ bị thương cực nặng, trong một đêm nhanh chóng trưởng thành, giọng nói của hắn khàn khàn, có chút rã rời, cũng tăng thêm vài phần tuyệt vọng.

Cả con phố cùng những căn nhà ngang dọc như được dát một tầng vàng kim nhàn nhạt. Cây cối, núi đồi, nhà cửa ở phía đằng xa chỉ còn là những cái bóng lơ mơ trong màn sương dày đặc. Con đường dài mà xa hun hút, ở nơi tận cùng kia là một mảnh sương mù đỏ rực, ráng đỏ mông lung, phảng phất như đóa hoa cuối cùng của một mùa thu lụi tàn đang bung nở.

Thực ra tôi vẫn chưa suy nghĩ rõ ràng.

Tôi định hỏi hắn, anh có từng nghĩ tới cảm nhận của em không?

Tôi cũng muốn hỏi hắn, tất cả những chuyện anh làm, rốt cuộc là vì yêu em, hay chỉ vì khát vọng chiếm hữu độc đoán của bọn đàn ông?

Rõ ràng tất cả những chuyện trước đây đều chẳng thể nào cứu vãn được nữa. Tôi nên làm một người lý trí, dùng vẻ mặt kiêu ngạo đẩy tay hắn ra, sau đó ngẩng cao đầu bước ra khỏi phòng. Thế nhưng mấy ngày gần đây, không có phút giây nào mà tôi không nhớ cái con người đang đứng sau lưng kia cả. Nhớ đến quay quắt, nhớ đến cồn cào.

Tôi xoay người, nghiêng đầu nhìn hắn.

Gương mặt vốn vô cùng anh tuấn của hắn nay đã tiêu tụy đi nhiều, cằm bắt đầu lún phún râu, hai mắt trũng sâu, ánh mắt ngày xưa lúc nào cũng sáng sủa, có sức hút mê người, nay như mất đi thần thái. Tựa như trong một đêm hắn đã già đi vài chục tuổi.

Do dự một lúc lâu, tôi không kìm được mà vươn tay lên ôm lấy cái cằm gầy gò của hắn. Gương mặt Loki vốn đã chẳng mấy đầy đặn, bây giờ tôi sờ tới sờ lui cũng chỉ thấy có một tầng da, bên dưới chỉ còn khung xương góc cạnh rõ ràng.

“Tôi cứ nghĩ anh đã trưởng thành hơn nhiều rồi, sao còn tự hành hạ bản thân thành ra thế này?” Giọng tôi rất nhỏ, lại cứ lú lú vào nhau, bản thân tôi cơ hồ cũng nghe không rõ mình nói cái gì.

“Về với anh đi.” Loki nắm lấy tay tôi, nhắm mắt lại, “Sau này anh sẽ không làm gì khiến em tức giận nữa, cũng không để mắt tới bất kỳ người đàn bà nào khác, em nói gì anh cũng sẽ ngoan ngoãn nghe theo... Chỉ cần đừng rời xa anh, còn lại, em muốn sao cũng được”.

Tôi lặng lẽ nhìn Loki.

Gương mặt hắn bị ánh tà dương nhuộm thành màu đồng xưa cũ, giống như pho tượng thần được tạc từ thời viễn cổ, mang trên mình những hồi ức xa xăm. Ngay cả khóe mắt nhếch lên đầy kiêu ngạo kia cũng bị ráng chiều đỏ rực mài mòn góc cạnh, đột nhiên mềm mại đến nao lòng.

“Tôi biết”, thấy bộ dạng khó chịu đó của hắn, tôi bật cười nói: “Gầy đi nhiều lắm, tinh thần cũng không được ổn, gần đây thiếu ngủ đúng không?”.

“Ngày nào cũng không ngủ được.”

“Tôi biết.”

“Ena... Anh không chịu đựng thêm được nữa đâu... Đừng từ chối anh.” Hình như mở miệng nói chuyện cũng làm hắn thấy rã rời kiệt quệ, “... Thực sự anh không chịu được nữa rồi”.

“Em biết...” Tôi nhào vào lòng hắn, siết chặt vòng tay.

Hắn cũng ôm lại tôi, dùng hết sức bình sinh mà ghì lấy.

Không dục vọng, không hôn nhau say đắm nồng nàn, thậm chí không ngôn ngữ, chỉ lặng lẽ lắng nghe nhịp tim của đối phương, từng hồi, từng hồi, trống vắng mà trĩu nặng, giống như tiếng chuông trong nhà thờ lớn, vang mãi, vang mãi, vang từ mùa đông lạnh lẽo tuyết phủ kín trời, đến tận đầu xuân khi muôn hoa đua nở, ấm áp ngọt ngào, chưa từng dừng lại.

Trong khoảnh khắc đặt chân lên lãnh thổ Vanaheim, cảm xúc của tôi thật ngổn ngang. Chưa rời khỏi mảnh đất này bao lâu, hơn nửa ngày nào cũng nhìn thấy kim dực long (bé xíu) bay qua lượn lại, vậy mà vẫn bị khung cảnh phồn hoa của vương đô làm cho ngỡ ngàng.

Tôi trở về vừa kịp lễ Trao giải cho các danh nhân.

Bữa tiệc trao giải vẫn tổ chức ở tế đàn trên không, những người được đề cử giải đều ngồi ở dãy trên cùng, Frigg ngồi ngay cạnh ghế của Loki. Lúc chúng tôi đến nơi, vừa lúc Freyr bước lên trên bục nhận tượng rùa của đại tể ti, Frigg ngồi bên dưới vui vẻ vỗ tay chúc mừng.

Đột nhiên thấy tình cảnh này có chút khó xử, tôi định đi vòng qua, nhưng Loki đã kéo tôi ngồi xuống cạnh hắn. Frigg hoàn toàn chẳng để ý tới tôi, vẫn dựa vào người Loki, ôm lấy cánh tay hắn: “Cuối cùng chàng đã về”.

Loki rút tay ra, không đáp lời nàng. Frigg lơ đãng liếc mắt nhìn tôi, sau đó cười khê: “Loki, lại tùy hứng rồi. Lớn bằng từng này, chẳng lẽ còn cần ta ru chàng ngủ như hồi còn bé sao?”.

Một lát sau, trên tế đàn đã bắt đầu trao giải cho thần kim tượng. Mím là người đầu tiên bước lên bục, đỡ lấy chiếc búa kim cương đại diện cho thần kim tượng ưu tú nhất, sau đó đứng sang một bên.

“Nói cho ta biết, trước cuộc chiến Hoàng hôn của các vị thần, cô chết như thế nào?” Ánh mắt của Loki vẫn chăm chăm nhìn lên phía bục trao thưởng.

Mái tóc dài của Frigg như một tấm lụa tuyệt mỹ màu vàng óng, nhẹ nhàng xoa trên vai. Nàng khê cụp mắt, vẻ mặt có chút buồn phiền: “Là vì bảo vệ Odin... Loki, giờ em đã không còn yêu hắn nữa rồi”.

Loki không nói thêm gì nữa.

Đúng lúc này, tiếng của người trao giải vọng xuống: “Thần kim tượng xếp thứ tư năm 3018, Thần tộc Vanir, Ena. Những tác phẩm tiêu biểu là thần tượng Ena, rìu ánh sáng, thánh kiếm ánh sáng, bao tay tà thần... Xin mời tiểu thư Ena bước lên phía trước”.

Tôi vỗ nhẹ vào tay Loki một cái, sau đó bước lên bục.

Đúng lúc người trao giải nở nụ cười định trao chiếc búa vàng cho tôi, một người phụ nữ ngồi hàng đầu đột nhiên cao giọng nói: “Vừa nãy các ngài nói nhầm rồi, tiểu thư Ena đây đây phải Thần tộc Vanir”.

Nhất thời cả tế đàn im lặng như tờ.

“Cô ta là Thần tộc Vanir được phục chế.”

Người đang nói là Gullveig. Tôi không để ý cô ta cũng đang ở đây, bàn tay cầm búa vàng khẽ run lên. Gullveig đứng dậy, hai tay khoanh trước ngực, ánh mắt hình như mang theo vài phần sát khí: “Cô ta là Frigg số 2”.

Lời này vừa thốt ra khỏi miệng, đám đông trên tế đàn đã nhốn nháo cả lên.

Loki đứng bật dậy, nhanh chóng tới chỗ Gullveig, ánh mắt lạnh lùng nói vài câu với cô ta. Bờ môi Gullveig khẽ run, sau đó len vào trong đám đông, không đi ra nữa.

Mim bước ra phía trước, cầm trên tay chiếc rìu kim cương, nhìn tôi rồi nói: “Frigg số 2? Tóc của số 2 không phải là màu bạc”.

“Vốn là màu đen, cô ta nhuộm tóc thôi.”

“Không, cũng không phải là màu đen. Ta nhớ rất rõ, số 2 được làm y theo ngoại hình của Frigg nguyên bản”, Mim lắc đầu, “Tóc của số 2 màu vàng”.

Lúc này, Frigg đang ngồi cạnh Loki, mặt mày tái nhợt.

Sau khi nghe Mim nói thế, rất nhiều người lén quay lại nhìn nàng.

Mặt Gullveig cũng tái đi, bước vội lên tế đàn, khẽ nói với Mim: “Ta không biết ông đang ám chỉ ai, nhưng chủ thần phục chế không thể có ký ức trước đây được”.

“Cô nói không sai. Ta nghĩ Frigg đang ngồi cạnh Loki diện hạ kia đúng là thật, nàng gần như nhớ tất cả mọi chuyện đã xảy ra trong quá khứ.” Sau đó Mim lại nhìn tôi, “Trước khi Loki diện hạ xuất hiện, chúng ta đã lập kế hoạch phục chế chủ thần, nhưng trong nhóm phục chế ngày đó, không có Frigg phục chế nào tóc đen cả. Dù nàng có là bản phục chế thật, cũng không phải do chúng ta làm”.

Tuy hai người nói rất nhỏ, nhưng đám đông lại bắt đầu náo loạn cả lên.

“Vậy cô ta là ai?” Gullveig chỉ tay về phía tôi, như đang chỉ vào một món hàng được bán ngoài đường: “Ta không tin trên đời lại có chuyện trùng hợp như thế. Có thể cô ta đã thay đổi màu tóc, nhưng ta có thể khẳng định cô ta chính là Frigg số 2”.

“Gullveig, đừng nói năng lung tung nữa.” Loki ném cho cô ta một quyển sổ rất dày: “Đây là nguyên nhân vì sao số 2 có thể nhớ được tất cả những chuyện trước đây”.

Gullveig cúi xuống lật quyển sổ lên, nhìn hẩn bằng ánh mắt nghi ngờ, sau đó mở ra đọc.

Vài phút im lặng trôi qua.

“Đây là...”, Gullveig lật vội vài tờ: “Là nhật ký của Frigg?”.

“Đúng, Frigg có thói quen viết nhật ký. Quyển nhật ký này là bản chép tay. Rất rõ ràng, chỉ có một người có thứ này thôi.”

Câu trả lời mọi người đều biết, thế nên không ai nói thêm gì nữa.

Thì ra Frigg đúng là bản phục chế. Trước đây mọi người từng nói, nếu như chưa phong ấn mà đã khảm đá Linh Hồn lên, sẽ khiến cho chủ thần phục chế mất kiểm soát. Trong thời gian này, có lẽ Frigg số 2 đã bị bên Odin đưa về, sau đó đào tạo thành gián điệp.

Nhớ lại câu vừa nãy Loki hỏi Frigg, tôi đột nhiên hiểu ra... Cứ cho là một người ngày nào cũng viết nhật ký đi chăng nữa, cũng không rảnh để viết cả nguyên nhân mình chết.

Thế nhưng, chuyện Frigg hồn phi phách tán tới nay vẫn là một câu đố không lời giải, đến Odin còn không biết, thì Loki liệu có biết không?

Mim nhìn đám đông ồn ào bên dưới, nói khẽ với Loki: “Loki điện hạ, ta nghĩ chuyện này chúng ta nên âm thầm xử lý thôi, ta sợ nếu làm công khai sẽ...”.

“Không quan trọng. Odin nếu đã làm thế này, vậy cái hiệp định đình chiến kia đến 50% là giả.” Loki quay đầu nhìn Frigg số 2, mắt híp lại: “Chỉ có một điều ta không hiểu, sao hắn cứ thích hạ thấp trí thông minh của ta xuống thế? Lại đi phải thứ hàng phục chế trăm nghìn sơ hở này tới”.

Frigg số 2 nhìn Loki, vẻ mặt phức tạp: “Nếu ta thật sự là một Thần tộc phục chế bình thường, chắc chắn sẽ không bao giờ phạm sai lầm. Thế nhưng khi một thứ không có sinh mệnh không ngừng bắt chước một con người, nó cũng sẽ dần dần có ý thức của riêng mình. Loki, ngươi có hiểu không?”.

“Thì sao?”

Với cái dây thần kinh trở như đá đỏ, Loki chắc chắn không thể hiểu được ý tứ của nàng, nhưng tôi hiểu. Nàng muốn nói cho Loki biết, bao nhiêu năm qua, nàng vẫn bị nhồi nhét vào đầu lối suy nghĩ của Frigg, đọc nhật ký của Frigg, cố chấp nhận người mà Frigg không tài nào chấp nhận. Nàng đã có được khả năng suy nghĩ của chính bản thân mình... Cũng có thể nàng đã trót yêu một người.

Có điều, nàng không nói thêm được lời nào nữa, chỉ nhìn Loki bằng ánh mắt chất chứa hận thù. Một lúc lâu sau, nàng xoay người, nhảy khỏi tể đàn, lao mình xuống dưới.

Một trò cười coi như kết thúc, chắc chắn ngày mai sẽ thấy được hàng đồng tiêu đề giật gân trên báo cho xem.

Tôi cùng những thần kim tượng khác trở về chỗ ngồi. Vừa ngồi xuống, Loki đã choàng tay ôm lấy vai tôi, tôi còn chưa kịp nói gì, Mim đã bước tới gần: “Xin thứ cho ta mạo muội, có thể hỏi tiểu thư một chuyện không?”.

“Ngài đừng khách khí, ngài cứ nói.”

“Tiểu thư Ena thật sự rất giống Frigg bệ hạ, cô có biết nguyên nhân vì sao không?”

“Ena là Ena.” Loki đứng bật dậy, che trước người tôi, hình như có chút nôn nóng, “Mim, đừng nói nữa... Ena sẽ không vui”.

Tôi xoa tay: “Không sao, em biết em giống nàng. Thế nhưng Loki à, anh cũng phải chấp nhận chuyện em là một Thần tộc được phục chế đi”.

“Sao em cứ khẳng định mình là Thần tộc được phục chế thế?”

“Trên cơ thể em có dấu ấn. Còn nữa”, mặt tôi nóng bừng lên, khẽ thì thầm bên tai Loki. “Mãi tới giờ vẫn chưa thấy cái ấy. Em nghĩ, chắc cơ thể phục chế lại có vấn đề rồi”.

Mim vẫn nghe được, ông bật cười: “Tiểu thư Ena, Thần tộc phục chế không có khả năng sinh con. Vậy nên cũng không thể có cái ấy được”.

Tôi mừng rỡ: “Thật sao?”.

“Em không thấy cái ấy”, Loki ngớ ngẩn lặp lại lời tôi, “Không thấy bao lâu rồi?”.

“... Hơn hai tháng.”

Loki đột nhiên quay phắt sang một bên, không thèm nhìn tôi. Tôi chẳng hiểu ra sao cả, lay vai hắn. Đột nhiên Loki quay lại, nhắc bóng tôi đặt lên đùi hắn, sau đó hôn tôi một cái rõ kêu.

“Mấy ngày nữa anh nói cho em biết.” Hắn ngẩng đầu nhìn tôi, ánh mắt ôn nhu đến độ khiến tim tôi ngừng đập, “Ena, anh yêu em”.

Nhìn Mim đứng bên cạnh vừa cười vừa lắc đầu, tôi càng xấu hổ hơn, nháy mắt lia lịa với Loki. Nhưng hắn chẳng thèm để ý, lại hôn tôi thêm mấy cái nữa: “Anh yêu em”.

“Đừng nói nữa...” Mặt tôi đỏ như trái gấc, vội vàng lấy tay bịt miệng hẳn lại, chỉ hận là không thể đập đầu vào cột chết luôn cho rồi.

30. Quyển 1 - Chương 30: Ký Ưc Của Ba Nghìn Năm

Lễ trao giải kết thúc, tôi bị Loki kéo về nhà. Sau khi đưa tôi đến cửa, dặn dò tôi phải ăn chút gì rồi nghỉ ngơi, hẳn không lên lầu, chỉ nói có việc phải đi một chút, lát nữa sẽ trở lại.

Tôi bước tới trước cửa, tra khóa vào ổ, nhưng vặn đi vặn lại một lúc lâu mà không mở được cửa. Tôi lăm lăm bấm không phải Shia lại thay khóa đây chứ, chắc trong nhà cũng chẳng có ai, tôi định đứng ngoài cửa đợi Loki về. Nhưng chìa khóa mới rút một nửa, cửa đã bị kéo văng ra, tôi bị người ta túm cổ lôi vào trong, thiếu chút nữa thì vồ ếch dưới sàn nhà.

Tôi đứng còn chưa vững, hàng đồng quả cầu chứa chất lỏng cùng bọt khí ma pháp đã đồng loạt nổ tung, vô số bọt nước đủ màu vỡ tung giữa không trung, ruy băng bay đầy trời, cánh hoa rơi kín đất... Một đám người ùn ùn kéo tới, vây lấy tôi, sau đó nhấc bổng tôi tung lên cao.

“Con nhỏ này, cuối cùng cũng chịu về.”

“Ena, Shia cứ lăm lăm bấm tên em mãi, làm anh đau cả đầu...”

“Lão đại đã về rồi!”

“Chị Ena!”

“Bây giờ cậu đã hơn tở một tuổi, sang năm cậu lại tiếp tục già hơn tở nữa, ha ha ha ha!” Shia lòi một miếng bơ to đùng ra, xát đầy hai tay, sau đó tỉ mỉ trét lên da mặt tôi, “Oa, sao tóc cậu còn chưa trét bơ lên mà đã trắng rồi?”.

Tôi quẹt đám bơ trên mắt đi, mặt lạnh te nhìn cả đám: “Cứ nghĩ sinh nhật năm nay sẽ có gì mới lạ, kết quả chỉ là lượng bơ tăng gấp đôi thôi à?”.

“Có hoa tươi, có rượu ngon, còn thêm cả bơ nữa, làm người thì phải biết đủ chứ!”

“Shia, hai tháng nữa là sinh nhật của cậu đúng không, tự lo đi.”

Shia đứng bật dậy, lao vào lòng Teese: “Anh yêu, người ta sợ quá đi”.

“Được rồi, được rồi, đừng để lỡ thời gian, cứ lôi em ấy lên ban công đi”.

Teese vỗ vai Shia. Shia bình tĩnh, gật đầu, lại hô cả đám khiêng tôi lên, đập văng cánh cửa phòng tội nghiệp, ném tôi vào tấm đệm to đùng, trắng muốt, cực kỳ mềm mại trải ngoài ban công.

Sao trời như vô số những con mắt sáng ngời, chằng chịt, chi chít, trải dài vô tận, lặng lẽ lập lờ trên bầu trời đêm hun hút. Ánh sáng huy hoàng của đất Vanaheim chiếu rọi nửa góc trời. Vô số ngọn lửa rực cháy như những đóa hoa mỹ lệ, rung động giữa không trung. Vàng và bạc, đen và đỏ, màu sắc lộng lẫy, ánh sáng chói mắt, huy hoàng giữa trời đêm.

Những ngọn lửa nối liền với nhau thành một hàng chữ, rất lớn, rất đẹp, vắt ngang hơn nửa bầu trời đêm của Vanaheim.

Chúc Ena sinh nhật vui vẻ! Chúng mình mãi mãi yêu cậu!

Tôi bị khung cảnh trước mắt khiến cho ngây ngất. Nhìn xung quanh, cái đám người bình thường mồm mép thô tục y như mấy bà hàng tôm hàng cá, nay đang nở nụ cười tươi rói nhìn tôi. Shia bình thường là loại giỏi thể hiện tình cảm, đột nhiên hôm nay lên cơn xấu hổ, cười như không cười mà vỗ vai tôi: “Ngày thường trông cậu lăm lăm lý lý thế mà cũng ngại cảm ghê lắm. Yên tâm đi, dù cậu có biến thành gì đi nữa, các chị đây cũng sẽ không bao giờ bỏ rơi cậu đâu!”.

Tôi chẳng nói lời nào, nhào tới ôm chầm lấy cô nàng, ôm thật chặt. Lolo như mọi ngày vẫn bám dính trên lưng, ôm tôi chặt không kém. Shia ôm tôi, nhưng tay lại vỗ mông Lolo.

Đột nhiên nhớ ra nếu bị người khác làm cho cảm động tức là mình thua rồi, tôi đang chuẩn bị tuôn ra mấy câu nồng nàn thắm thiết để làm Shia sứt sứt thì chợt thấy Loki vội vã từ xa chạy lại, nhảy xuống ban công, ôm ngực thở dốc: “Thần tộc Aesir tới rồi”.

Tất cả mọi người quay đầu lại nhìn hắn, trên vẻ mặt đều là nét kinh hoàng.

Shia kinh ngạc: “Cái gì... Chuyện này là sao?”.

“Không phải chúng ta đang đình chiến sao?” Tôi chạy tới trước mặt Loki, “Loki, anh sao thế này? Ai tấn công anh?”.

Loki cắn môi, không nói dù chỉ một câu. Thế nhưng tôi có thể thấy từ phía xa sau lưng hắn, hàng đàn cốt phượng và cốt long đang lao tới như vũ bão.

“Đê tiện!”, Shia cũng chạy tới đây, “Bọn chúng lấy hiệp thương đình chiến làm cái cớ để chúng ta không cảnh giác, sau đó tấn công bất ngờ... Thì ra đây chính là mục đích của chúng sao?”.

“Teese, Shia, hai người đi với ta. Những người còn lại ở đây với Ena, không được ra ngoài.” Nói đến đây, Loki ném một quả cầu tín hiệu lên trên trời, “Ena, nhất là em, không được rời khỏi đây. Bọn chúng tới đây là vì em, em mà ra khỏi nhà là coi như xong luôn đấy”.

“Còn anh thì sao?” Tôi thấy máu đang rỉ ra từ vết thương trên ngực Loki, nắm chặt lấy cổ tay hắn: “Anh đang chảy máu kìa”.

“Là Hoder... Ban nãy ta vừa dùng một loại ma pháp cao cấp, trong lúc niệm chú không thể dừng lại, hấn nhân cơ hội đâm ta một kiếm. Giờ ta phải đi hội hợp với Balder và Freyr. Lần tấn công này, chủ thần chỉ có Thor, Hoder và Bragi, nếu không phải tập kích bất ngờ, chúng dừng mơ vào được Vanaheim. Chỉ cần tập hợp đủ quân đội là có thể khống chế được tình hình”, Loki ho vài tiếng, “... Ta phải đi tìm Freyr gấp”.

Đợi Shia và Teese nhảy khỏi ban công, Loki giăng một tầng ma pháp bảo vệ xung quanh ban công, sau đó mới đi theo hai người kia.

Bọn họ đi được một lúc lâu rồi mà tôi vẫn không tài nào bình tĩnh được, đi đi lại lại, bứt rứt không yên. Fulla, Guffy và Ferri chỉ biết đưa mắt nhìn nhau. Lolo thì rúc trong lồng ngực, dùng đôi mắt to tròn sáng rực nhìn tôi.

Ở phía xa kia, dưới trời sao dày đặc, đàn cốt long và cốt phượng như những đám cương thi đội mồ sống dậy, bay lượn trước cửa hoàng cung Hoenir lộng lẫy ánh đèn, di chuyển trong chớp mắt. Nhưng chỉ lát sau, một đàn kim đực long lao ra từ phía trong hoàng cung, chưa cần đến gần, những con rồng vàng bốn cánh đã phun lửa, ngọn lửa cháy hừng hực, dài hơn mười mét, lao thẳng về phía một nhóm Thần tộc Aesir.

Tôi chạy tới gần lan can, muốn nhìn rõ hơn một chút, nhưng bên ngoài ban công đột nhiên lóe lên một quang sáng bạc.

“Tộc Aesir!” Tôi vội vã lùi lại, lôi đồng ống nghiệm cùng một ít vũ khí ra, ném cho ba người kia. Thế nhưng ba người vốn chỉ là công nhân bình thường trong xưởng rèn, làm gì có khả năng chiến đấu, chỉ biết há hốc mồm nhìn phía sau lưng tôi.

Tôi quay đầu lại, một người con gái đang ngao nghễ lơ lửng phía trên ban công. Nàng mặc váy dài màu đen, cổ và tay áo đều có viền đăng ten trắng muốt, không đem theo vũ khí. Nhất thời tôi cũng không biết nàng giữ chức vụ gì.

Tôi lập tức rút ra ba ống nghiệm và một chiếc rìu nhỏ ra, ném về phía nàng.

Ống tay áo của nàng vung lên, một vòng tròn màu lam lạnh lẽo đột ngột lóe lên trước người nàng, sau đó những thứ kia đều lần lượt rơi xuống đất, nát báy. Thì ra là đại vu sư. Tôi lập tức rút đoản kiếm ra, lao tới trước mặt nàng, kiếm nhắm thẳng vào cổ họng.

Nàng đột nhiên vươn tay giữ chặt cổ tay tôi, ngắt đầu, nhìn tôi bằng đôi mắt màu tím đậm đẹp đến mê hồn: “Ena, muốn giết ta sao?”.

“Chị...” Đoản kiếm trong tay tôi rớt xuống đất.

Nhìn kỹ nàng một lượt, đúng là chị tôi rồi. Ngoại trừ việc màu mắt chị đậm hơn trước một chút thì nào có gì thay đổi lớn. Có điều, mái tóc xoăn ngày xưa vốn có màu vàng nhạt nay đã biến thành màu tím đậm. Da dễ vẫn trắng ngần như tuyết lạnh, dáng người cao ráo, chân rất thon, rất dài... Lần đầu tiên tôi giật mình phát hiện, trừ màu tóc ra, chị tôi nhìn đâu cũng thấy giống Thần tộc Aesir.

“Hôm nay ta đến đây chỉ muốn nói cho em một chuyện: Em là Thần tộc Aesir. Có chịu về nhà không?” Ngay cả cung cách nói chuyện của chị cũng mang đậm phong cách Aesir. Vì sao tới bây giờ tôi mới nhận ra?

“Tôi không phải Thần tộc Aesir”, tôi lùi về phía sau hai bước, “Cô không phải chị tôi!”

“Ta bây giờ không còn là chị em nữa, không sai. Ta là Freyja.”

Lãnh chúa Bóng đêm của tộc Aesir, đại vu sư đứng đầu thần điện, một trong mười hai vị chủ thần, người ban tặng sự sinh sôi nảy nở cho vạn vật? Tôi nhìn thấy dấu hiệu của chủ thần bên dưới vành tai chị, đột nhiên đầu óc rối tung, vô thức thốt lên: “Chị thức tỉnh khi nào?”

“Sau khi bị nhóm Thần tộc Aesir tập kích làng Jill đánh trọng thương.”

“Chị là con ruột của cha mẹ?”

“Đúng, nhưng em không phải.”

“Vậy sao chị lại trở thành Thần tộc Aesir?”

“Bởi vì mẹ ta là Thần tộc Aesir.”

Tôi ngơ ngác: “Vậy đó là lý do khiến cha xuất ngũ? Vì sao lúc đó ả đại vu sư kia lại tìm được chúng ta? Tại sao muốn tàn sát cả làng?”

“Đó chỉ là chuyện ngẫu nhiên, đám quân Aesir kia không phải quân đội do hoàng gia trực tiếp cai quản. Chuyện em được đưa tới tộc Vanir là ý của bộ hạ, ngài muốn giấu em ở một ngôi làng bí mật nhất, hẻo lánh nhất, nhưng năm đó mâu thuẫn giữa hai tộc đã lên tới đỉnh điểm, ngay cả nơi khỉ ho cò gáy như làng Jill cũng không thoát được. ả đại vu sư kia bày ra một ma trận triệu hồi trong rừng, ngay sau đó làng Jill đã bị một đội quân Aesir san thành bình địa.”

“Ý của chị là... Odin đem giấu em trên đất tộc Vanir?”

“Đúng. Sở dĩ ngài đưa em đến làng Jill là vì biết ta đang ở đó, ngài đã để ta khôi phục ký ức từ rất sớm, nhằm bảo vệ em thật an toàn. Có điều, không ngờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Sau khi bị thương nặng, ta lập tức trở về Asgard chữa trị, đến lúc quay lại, lão trưởng thôn nói em đã tới Helhiem. Bọn ta lập tức tới Helhiem tìm em, nhưng phải ra về tay trắng. Sau đó ta mới biết, thì ra chúng ta đã bị lão trưởng thôn ấy lừa, từ đó trở đi ta hoàn toàn không còn manh mối gì về em nữa.”

“Tại sao sau khi thức tỉnh chị lại lựa chọn trở về Asgard?”

“Đây là số mệnh, chúng ta không thay đổi nó được. Giống như em, tới ngày em thức tỉnh, chắc chắn em sẽ tự trở về Asgard, trở thành một thành viên của đại gia đình Aesir.”

“Không!!!” Tôi không tài nào chấp nhận được những lời Freyja nói, “Em không đi. Em không tin, bất kể vì cái gì, Thần tộc Aesir mãi mãi là kẻ địch của em”.

“Cho dù chị em cũng là Thần tộc Aesir?” Freyja bước lại gần tôi, giọng điệu rất hung hăng, “Cho dù đế vương của tộc Aesir chính là người chồng yêu quý của em?”

Ba người còn lại trong phòng đều hít sâu một hơi.

Tôi cố gắng bắt mình bình tĩnh lại: “Các người đừng có nói năng nực cười như thế nữa. Tôi không cần biết Odin đã cho chị cái gì, để chị chạy đến đây nói mấy lời dối trá đó với tôi. Hắn từng nói sẽ không ép buộc tôi, sao hôm nay còn bày trò này ra nữa?”

“Bởi vì em là Frigg, còn ngài thì không muốn để em thức tỉnh. Ngài để cho Frigg số 2 tiếp cận Loki, rồi hôm nay cử chúng ta đến đây dẫn em về, tất cả đều là vì ngài đã biết nguyên nhân vì sao năm xưa Frigg hồn phi phách tán.”

“Nếu Frigg đã hồn phi phách tán rồi, sao chỉ còn bảo tôi chính là cô ta, chị không thấy lời chị nói mâu thuẫn lắm à?”

“Phục chế chủ thần không phải là chuyện khó, nhưng Loki lại thất bại hết lần này tới lần khác, em nghĩ đó là chuyện ngẫu nhiên sao?”

“Chị, từ trước tới nay đối với tôi, chị vẫn là người quan trọng nhất trên thế giới này, nhưng hôm nay đã khác rồi. Tôi có bạn bè, có Loki, còn có sự nghiệp và ước mơ phía trước... Tôi mãi mãi là con dân của tộc Vanir, bất kể dòng máu đang chảy trong người tôi là của chủng tộc nào đi nữa. Thế nên, dù thế nào tôi cũng không thể theo chị được.”

“Trước lúc đi bệ hạ có dặn ta, nếu không phải tình huống vạn bất đắc dĩ thì không thể để em thức tỉnh... Em vẫn khẳng khái đến cùng sao?”

“Tôi không muốn trở thành người nào cả.” Tôi dùng ánh mắt kiên định nhìn Freyja, “Tôi là Ena, chỉ là Ena thôi”.

Freyja khẽ thở dài, trên tay nàng đột nhiên xuất hiện một quang sáng màu lam lạnh lẽo, môi nàng lẩm bẩm câu thần chú, sau đó nàng ném quang sáng đó về phía tôi. Tôi còn chưa kịp né, đột nhiên một cơn đau buốt truyền tới từ phía thất lưng. Những tưởng chỗ đó bị chảy máu, tôi vội xé áo ra, mới phát hiện dấu ấn hình thoi nơi đó đã biến mất hoàn toàn.

“Thức tỉnh chia ra làm ba giai đoạn: Giai đoạn một, sống như người bình thường; Giai đoạn hai, tìm về ký ức; Giai đoạn ba, thức tỉnh thành chủ thần. Lúc hoàn toàn thức tỉnh, em có thể lựa chọn việc quên đi ký ức sau khi sống lại, hoàn toàn biến thành em của ba nghìn năm trước, cũng có thể lựa chọn giữ lại ký ức kiếp này...”

Đôi môi tím nhạt của nàng khẽ đóng mở, từng lời nàng thốt ra tôi đều nghe được, nhưng không thể tiếp thu dù chỉ là một tiếng.

Ký ức cùng quá khứ của hàng nghìn năm trước, từng mẫu hình ảnh nát vụn trong những giấc mơ... lúc này chúng giống như một cơn hồng thủy, hoàn toàn nuốt chửng lấy tôi. Tôi gục xuống đất, cả người run bần bật, hai tay ôm chặt lấy cơ thể.

Cuối cùng ta đã hiểu, vì sao khi Frigg số 2 nói ra nguyên nhân Frigg qua đời, Loki vừa nghe đã biết nàng là giả.

Cũng hiểu được tại sao Loki luôn bứt rứt bất an, còn Odin chỉ lặng lẽ âm thầm.

Freyja chỉ đứng lại nhìn ta trong chốc lát, sau khi xác định ta đã hoàn toàn lấy lại được ký ức, nàng lập tức biến mất khỏi ban công. Nhóm Fulla cũng bắt đầu nhận ra ta có gì đó không ổn, vội đỡ ta ngồi xuống giường.

Không biết qua bao lâu, đúng lúc quân đội Aesir sắp bị đánh tan, dưới chân họ đột nhiên lóe lên một ma trận triệu tập khổng lồ, tất cả quân địch được kéo về Asgard trong nháy mắt. Rồi chỉ lát sau Loki, Shia và Teese đều đã chạy trở về ban công.

Sif, Tyr... còn cả Loki nữa.

Loki ngồi xuống cạnh giường, vòng tay ôm lấy ta: “Ena, em không sao chứ”.

Gương mặt này, mới một phút trước đây còn khiến ta yêu thương say đắm, mỗi lần nhìn là một lần tim loạn nhịp. Ta nhớ tới dáng dấp già nua khắc khổ của Odin khi chàng xuất hiện lần đầu, ta co người lại, thân thể khẽ run lên” “Em... em muốn yên tĩnh một chút”.

Ta đã làm gì thế này?

... Phản bội Odin... Đối tượng lại chính là kẻ đã bóp nát hạnh phúc của ta – Hỏa thần Loki.

“Loki diện hạ, Freyja vừa tới đây”, Fulla run rẩy nói.

“Freyja?”, Loki kinh ngạc: “Ena, cô ta đã làm gì em?”.

“Không. Cô ta chẳng làm gì cả.”

Fulla nghe ta trả lời vậy, cũng không nói gì thêm. Ta vùi mặt vào giữa hai đầu gối, những chuyện trong quá khứ như bày ra trước mắt. Bụi mờ của ba nghìn năm phủ lên dày đặc, vậy mà sống động như mới hôm qua. Ngay cả việc nhớ lại ta cũng thấy tim mình chết lặng.

“Em chỉ thấy hơi khó chịu thôi, mọi người để em yên tĩnh một chút là được rồi”, ta nói nhỏ, “Teese, anh ở lại một chút. Em có chuyện muốn nói với anh”.

Mọi người nghi hoặc nhìn ta. Cuối cùng Loki khẽ vỗ vai ta, rồi đuổi mọi người ra ngoài.

Trên nền trời đêm tĩnh lặng kia, ngàn vạn vì sao đang chậm rãi chuyển động. Teese ngồi xuống cạnh ta, trên gương mặt trẻ trung, cực kỳ sáng sủa là ánh sao bàng bạc. Ta nhìn hắn: “Tyr, người không chịu thức tỉnh, là vì không có ký ức của quá khứ, hay là vì Shia”.

Hắn giật mình, nhưng ngay sau đó lại cười phá lên: “Vậy Thần hậu đệ hạ không chịu thức tỉnh, là bởi không có ký ức, hay là vì lưu luyến Loki?”.

Ta ôm trán, không muốn giải thích gì nhiều, chỉ nói khẽ: “Nói cho ta biết, trong cuộc chiến Hoàng hôn của các vị thần, ai đã giết Odin?”.

“Fenrir.”

“Ai sai khiến nó?”

“Muốn nghe đáp án thực sự sao?”

“Nếu mọi chuyện đúng như trong lịch sử chép lại, vì sao người lại ở lại tộc Vanir? Ta biết người yêu hắn.” Một lúc lâu hắn cũng không đáp trả, ta lại thử ướm lời: “Là vì Sif, đúng không?”.

Hắn vẫn y như trước, trên gương mặt lúc nào cũng là nụ cười vô cùng tao nhã, nhưng lại rất kiệm lời. Người ta nói, điểm này hắn rất giống ta, ngay cả Sif cũng nói vậy. Thế nhưng, đây cũng chính là điểm từng khiến Sif phải tan nát cõi lòng.

“Đệ hạ đã không còn giống ngày xưa nữa rồi, giờ đây ngài vừa lạnh lùng vừa tàn nhẫn. Ban nãy, Bragi bị chúng ta truy đuổi, chỉ mảnh treo chuông, nhưng ngài vẫn quyết định rút quân đội trở về.”

Ta im lặng nhìn hắn. Hắn căm hận con trai của Loki – Fenrir, nhưng lại không ghét Loki. Căn bản vì hắn không biết Loki đã làm những chuyện kinh khủng gì thôi.

Đêm đó, ta cũng không trao đổi được gì với Tyr, từ sau chuyện xảy ra với hắn và Sif năm đó, ta và hắn vẫn cứ như vậy, chẳng nói với nhau được câu nào. Lúc hắn đi rồi, ta nằm dài trên giường, nặng nề chìm vào giấc ngủ. Trước lúc mê đi, giọng nói của rất nhiều người cứ quanh quẩn bên tai ta.

Một cậu bé con nức nở:

“Chị ơi, chị ơi... Vì sao bọn họ lại đối xử với em như thế, em có làm sai chuyện gì đâu...”

...

Giọng nói của một người đàn ông trung niên:

“Frigg, sói và chó khi còn bé chẳng khác gì nhau. Cho dù em đem sói về, nuôi nó như chó giữ nhà, nhưng bản tính của nó vĩnh viễn không thay đổi, nó giống như là định mệnh vậy. Loki tương lai sẽ trở thành tà thần biến cả đất Asgard này thành bình địa, em để hắn đi đi.”

...

Một cô gái trẻ ghen ngào:

“Người ta thích thì không thích ta, người thích ta ta lại không có chút cảm tình. Tyr nói, chuyện ta làm đang khiến hắn thấy phiền. Người nói xem, sao cuộc đời này lại nực cười như thế chứ?”

...

Một chàng trai tuổi còn rất trẻ mỉm cười:

“Nếu nhất định phải nói câu kia, ta không nói được, đành đền bù em cái khác vậy... Thôi thì miễn cưỡng lấy em có được không.”

...

Giọng nói rất dịu dàng của Loki:

“Chị, em đã trở về.”

...

Giọng nói khiếp sợ của một cô gái:

“Bệ hạ, điện hạ Balder... đã qua đời.”

...

Tiếng hét thảm thiết giữa đám đông hỗn loạn:

“Người đâu, người đâu, cung điện Valhalla đang bốc cháy! Người đâu, mau tới...”

...

Một khe vực sâu ngàn trượng. Dưới đáy vực là một nhà tù vô tận, vừa ẩm ướt lại vừa tăm tối, tay chân của chàng trai tóc đỏ bị gông xiềng nặng ngàn cân trói chặt. Trên người hắn phủ kín vết thương và máu đỏ, gương mặt tuần mỹ vô song nhưng tràn ngập điên cuồng ngẩng cao, hai tay không ngừng rung xịch sất, loảng xoảng, loảng xoảng:

“Odin! Frigg! Ta sẽ không tha cho các ngươi đâu, mãi mãi không tha thứ! Dù ta có chết, cũng phải bắt các ngươi xuống mồ với ta! Các ngươi chờ đấy, một ngày nào đó nhất định ta sẽ thoát ra. Chị, nhất định chị phải chờ. Nhất định em sẽ về lấy chị! Ha ha ha ha ha...”

...

Cuối cùng, gương mặt ngây thơ, thanh tú, giàn giụa nước mắt của Loki hiện lên: “Chị ơi, em yêu chị... Nhất định chị phải chờ em”.

... Ta bình tĩnh, ngồi dậy, lau vầng trán đầm mồ hôi, cả người run rẩy, nắm chặt hai tay.

31. Quyển 1 - Chương 31: Thần Tình Yêu Thất Tỉnh

Vài ngày sau đó, ta vẫn cố hết sức quên đi quá khứ, cố hết sức trở lại là Ena của ngày xưa. Nhưng mỗi lần nói chuyện với Loki, ta lại vô thức rùng mình.

Màu tóc hắn vẫn đỏ rực như đóa hồng tháng Năm, nụ cười vẫn chói mắt hơn cả trăng cuối thu, vẫn khiến cho người ta sa lầy vào đó, chẳng thể nào rút chân ra được. Nhưng lúc này, trong lòng ta còn xen lẫn một thứ cảm giác mạnh mẽ hơn nhiều, ta sợ hắn, sợ hãi từ tận đáy lòng.

Mấy ngày nay hình như tâm trạng của Loki rất tốt, tốt đến độ không phát hiện ra sự bất thường của ta.

Cho tới một ngày, đến nhà hắn ăn cơm, ta hỏi hắn một câu: “Loki, nếu em yêu người khác, anh sẽ phản ứng thế nào?”.

Loki giật mình, dao nĩa trên tay rơi xuống bàn: “... Em muốn nói gì?”.

“Đừng tưởng thật”, ta xua tay, “Chẳng qua Shia hỏi em câu đấy, đột nhiên em muốn nghe câu trả lời của anh”.

Loki im lặng một lúc lâu, sau đó nói: “Dù em có yêu người khác, nhưng vẫn phải ở cạnh anh. Em mãi mãi phải là người phụ nữ của anh”. Nói xong, hắn điềm nhiên dùng dao cắt thịt như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Đến lúc này ta mới biết, thì ra dù sống chung với Odin nhiều năm như thế, ta vẫn chẳng hiểu được hết con người chàng. Song, có một điều ta biết, trước mặt ta chàng không nói bất cứ điều gì, sẽ lẳng lặng dùng hành động chứng minh tất cả.

Trước khi lấy chàng, ta đã từng hỏi rằng, chàng có thích trở thành chúa tể của các vị thần không. Chàng nói, ta là con trai của Borr, trở thành vua là trách nhiệm cũng là sứ mệnh của ta, không có chuyện thích hay không thích. Ta không vừa lòng với đáp án đó, nói, căn bản chàng có thích cái gì đâu. Chàng nói, hình như đúng là thế thật. Ta lại càng buồn bực, ngay cả em chàng cũng không thích chữ gì. Chàng chỉ cười, lẳng thình không đáp.

Một lúc lâu sau, ta càng nghĩ càng thấy khó chịu, nói, nếu như em đi thích người khác, chàng có ghen không. Chàng nói, nếu thật sự trái tim em thay đổi, ta sẽ không bắt ép em. Ta nói, sau đó không làm gì cả?

Chàng nói, nếu như có thể làm chuyện gì đó, ta hy vọng có thể thành bầu không khí cạnh em.

Ta gật đầu, chờ chàng nói hết, nhưng chẳng nghe được thêm câu nào cả.

Lại nghĩ tới cách chàng xuất hiện trước mặt ta ở kiếp này, đột nhiên ta lơ mơ đoán được ý nghĩa sâu xa của những câu mà năm xưa chàng nói: trở thành bầu không khí, lúc nào cũng có thể dõi theo em, bảo vệ em, cho em tự do hít thở, thế nhưng không khiến em phải bận lòng...

Ta không biết chàng rốt cuộc có biết ta là ai không.

Nhưng những gì chàng nói, chàng đều đã làm được hết rồi.

Sau khi biết nguyên nhân năm xưa ta chết, chắc chắn chàng còn đau khổ hơn ta gấp bội, dù là thế, chàng vẫn để ta tự mình lựa chọn. Nhiều lúc ta thật hận chàng, sao chàng lại cho ta quá nhiều tự do như thế, không chút bắt ép, cũng chẳng níu kéo mong chờ, tựa như chàng hoàn toàn không để ý tới ta.

Kỳ thực, chúng ta đều đã sang kiếp khác, giống như chàng từng nói, chẳng còn bất cứ quan hệ gì.

Thế nhưng rốt cuộc ta là ai?

Người đứng trước mặt ta kia... đã từng làm những chuyện đáng sợ, đáng căm như thế, vậy mà ta...

Còn ta và Odin, cứ kết thúc như thế này sao?

Vừa nghĩ tới những câu thờ ơ lạnh nhạt Odin nói với ta ngày trước, nước mắt ta đột nhiên trào ra khóe mi, từng giọt, từng giọt, tí tách rơi xuống bàn ăn. Bởi vì sợ Loki phát hiện, ta cúi đầu thật thấp, không dám hé miệng nói nửa lời. Nhưng chỉ một lúc sau, hắn đã ngồi xuống bên cạnh, vỗ về bờ vai ta: “Ena... Em không khỏe à?”.

Ta lắc đầu, vài giọt lệ lại rơi trên gò má. Loki xoay người ta lại, để ta đối diện với hắn. “Sao đột nhiên lại khóc? Ai bắt nạt em?”

Ta thử vùi đầu vào lồng ngực hắn, thế nhưng, cảm giác không đúng, không phải thế này.

Không phải là vòng tay ấy. Không phải là Odin.

Ta và Odin đã thành người xa lạ mất rồi.

...

Mảnh đất Vanaheim rất rộng, rất mênh mông. Chỉ cần mở rộng cửa phòng, sẽ có làn gió ấm áp dịu dàng vuốt ve gương mặt, sẽ thấy những con rồng lao vút lên xé toạc trời xanh. Thế nhưng, bất luận có ngẩng đầu ngắm vọng thế nào, cũng chẳng thể nhìn thấy bên bờ của thần giới xa xôi.

Cung điện Valhalla nơi Asgard, suối vận mệnh Urd[1], cây thế giới Yggdrasil, những đám mây trôi nổi trong cô độc, đóa hoa thủy tiên màu bạc, hồ nước mênh mông chẳng thấy bờ, những cánh bướm vàng chỉ biết múa ca... Còn có đôi mắt đen sâu thăm thẳm rất đối dịu dàng, rất đối quen thuộc của người ta yêu say đắm.

[1] Dòng suối vận mệnh bên dưới gốc cây thế giới, là nơi ba nữ thần vận mệnh: Urd (quá khứ), Verdandi (hiện tại) và Skuld (tương lai) ngồi bên để xe sợi chỉ vàng quyết định vận mệnh con người.

Tất cả mọi thứ đều đã biến mất khỏi cuộc sống của ta.

Ta cần điều gì hơn? Ta không biết.

Chỉ muốn cơn dần vật này kết thúc thật nhanh.

Buổi tối, ta tới phòng của Sif, muốn nói cho nàng nghe những chuyện xảy ra mấy ngày gần đây. Lúc đầu nàng rất kinh ngạc, vài lần cắt ngang lời kể của ta, nhưng cuối cùng nàng chỉ bình tĩnh ngồi đó, thật lâu. Mãi đến khi ta nói xong, nàng vẫn chỉ lẳng lặng nhìn ta.

“Nếu vậy, cậu định làm thế nào?”, cuối cùng, nàng hỏi nhỏ. Có điều, chưa đợi ta trả lời, nàng đã nói: “Từ từ, để tớ đoán xem... cậu muốn thức tỉnh, quên đi quá khứ, sau đó trở về cạnh Odin, đúng không?”.

“Tớ sẽ không trở về. Thế nhưng... Tớ không muốn nhớ bất kỳ điều gì trong kiếp sống này nữa.”

“Cậu muốn quên Loki.”

“Ừ.”

“Tớ hiểu. Nếu là tớ, chắc tớ cũng làm vậy”, Sif gật đầu: “Nói cho cùng, dù cậu có nhớ chuyện của ba ngàn năm sau hay không, chúng ta vẫn là chị em tốt. Điều này không phải thứ do ký ức quyết định.”.

“Sif...” Ta kinh ngạc trước sự khoan dung và bình tĩnh của nàng, chỉ biết nhìn nàng dăm dăm.

“Đừng gọi tớ là Sif. Tớ đã nhớ ra được chuyện gì đâu. Tớ sẽ khắc ghi hiện tại của cậu vào tim, còn cậu ôm trong lòng quá khứ của tớ, rất công bằng. Hơn nữa, chúng ta ngày nào cũng cãi nhau ồn ào chết được, cũng không phải hồi ức gì tốt đẹp, quên cũng tốt, không quên cũng tốt.” Nói tới đây, giọng nàng khẽ run lên, “Nhưng cậu không được phản bội chúng tớ, không được trở về Asgard, nếu không, chắc chúng ta chẳng còn cơ hội nào để quen nhau”.

“Tớ hiểu.”

“Tốt lắm. Cuối cùng bộ tộc chúng ta lại có thêm một chủ thần rồi.” Mắt Shia đỏ hoe, định nói thêm gì đó, nhưng cuối cùng nàng im lặng, nhào lại gần, ôm ta thật chặt: “Tớ sẽ nhớ cậu lắm, Ena ơi”.

Ta im lặng vỗ về bờ vai nàng. Thật ra ta cũng không buồn khổ đau đớn như nàng, chúng ta từ xưa vốn đã là chị em thân thiết. Có điều, ngày trước nàng chẳng phải là một cô gái mạnh mẽ độc lập như bây giờ, nàng chỉ là một cô bé đơn giản, suốt ngày khóc lóc mà thôi.

Đương nhiên, chuyện này nàng không nhớ.

An ủi Sif một hồi, ta lại về phòng mình.

Đêm nay thời tiết hơi lạnh, trời cao thăm thẳm, tinh tú trên trời lóe sáng rồi đột ngột tắt lịm giữa đêm đen, vài con ngân dực long lặng lẽ xé gió phía chân trời.

Ta nhìn hoàng cung Hoenir cao tít trong mây, dưới ánh sáng của vạn vì sao, bức tượng Hỏa thần anh tuấn đường hoàng, lại mang theo vài tia tà khí.

Giữa chúng ta chẳng cần câu gặp lại.

Hắn đã từng làm những chuyện kinh khủng như thế với ta, làm những chuyện đáng hận như thế với thần giới, kiếp này quen nhau vốn đã là sai lầm, yêu nhau, lại càng là tội nghiệt.

Chỉ là, chưa bao giờ ta thấy nhớ nhung hắn như lúc này đây. Dường như mỗi đoạn thần kinh, mỗi tác da thịt đều khắc đầy tên của hắn. Vậy nên, nỗi căm thù cùng sợ hãi ngập ngụa trong lòng ta, đều bị những nhớ nhung vùi lấp, đau đến tận xương tủy.

Quay mặt về cửa sổ, mở rộng hai tay, ta niệm thần chú thức tỉnh. Nhưng đúng lúc đó, tiếng gõ cửa vang lên. Ta vội dừng lại, bước ra mở cửa.

“Vốn định đợi tới ngày mai, nhưng thực sự anh chờ không nổi”, hai tay Loki để sau lưng, hình như có chút bối rối: “Ena, anh muốn hỏi em một chuyện...”.

Lời còn chưa dứt, ta đã ôm chầm lấy Loki, hôn lên môi hắn.

Hắn nhìn ta kinh ngạc, một chiếc hộp nhỏ màu đỏ rớt rơi xuống nền nhà.

Mây trắng không nhiễm khói bụi nhân gian, nhìn như một tầng sương mỏng. Ánh sao xuyên qua làn mây trắng, chưa kịp trở nên ấm đậm, mà thêm một phần mỏng lung, thêm một phần vắng lặng.

Tiếng sơn ca bồi hồi thánh thót, lay động một linh hồn đang đau đáu ưu thương.

Cảm xúc mãnh liệt say ngủ đã lâu, sau một thời gian đình trệ, nay đột nhiên trỗi dậy, Loki bế bổng ta lên, nụ cười dịu dàng lại có chút xấu xa vương bên khóe miệng, hắn ném ta lên giường, bắt đầu châm lửa từng thớ da tấc thịt trên cơ thể ta.

Ta đã từng ân ái với hắn rất nhiều lần, nhưng chưa lần nào giống đêm nay, chủ động như vậy, chăm chú như vậy, xuất thần như vậy.

Đương nhiên, Loki vừa kinh ngạc lại vừa vui mừng, hắn nhanh chóng trút bỏ mọi thứ vướng víu trên cơ thể, bờ môi lưu luyến, nụ hôn mang theo mùi hương của hắn, lúc mãnh liệt khi nhẹ nhàng, tinh tế chạm lên từng tấc da thịt của ta, châm lửa, thiêu đốt chút lý trí cuối cùng còn sót lại.

Sự xâm lược cuồng dại mà chân thật, sự kết hợp của hư huyền cùng bối rối hoang mang, dường như muốn thoát ly cõi đời, hóa thành hạt bụi dưới gót chân của thời gian.

Rèm cửa sổ đung đưa trong gió, trên tường có bóng hai người đang áp sát lấy nhau, thân mật, ái ân, liền kề không khoảng cách, giao hòa làm một, lắc lư theo nhịp đập của trái tim.

Trong bóng đêm, màu mắt của Loki trở nên đỏ đậm. Ánh sáng lưu chuyển trong đôi mắt ấy, như một đóa hoa tử la lan[2], thâm tình hòa vào với khát vọng độc chiếm mãnh liệt, vậy mà vẫn giống hệt như cậu bé tóc đỏ ngây thơ năm ấy, trong sạch và đơn thuần đến tột cùng. Cậu bé một mình đi giữa vườn hoa mênh mông thần bí, thám hiểm tìm tòi, đi tới tận nơi sâu nhất của rừng hoa trăm loại, quyến luyến không muốn bỏ đi, cố chấp mà thâm tình hôn lên những đóa hoa đang nở rộ.

[2] Một loài hoa có xuất xứ từ Brazil, có cánh nhưng với ba màu đỏ, tím, hồng vô cùng rực rỡ.

Ta lại nhớ những ngày Loki còn bé, rõ ràng rất sợ đám người hay bắt nạt mình, rõ ràng bởi vì suốt ngày bị người ta ăn hiếp mà bao lần lén trốn vào góc khuất nức nở một mình, thế nhưng bởi vì kiêu ngạo, vì cái gọi là “tự tôn của đàn ông”, Loki vẫn cố ưỡn ngực lên nói: “Chị, nhất định một ngày nào đó em sẽ trở thành người cực mạnh, mạnh tới độ ai cũng phải sợ em, mạnh tới độ có thể trở thành một người đàn ông bảo vệ chị suốt đời”.

Lúc đó ta cười đến nghiêng ngả, “Nhất định ta sẽ chống mặt chờ ngày đó tới”.

Sau đó hắn lại đột nhiên dùng bàn tay bé xíu mềm mại của mình, túm lấy vạt áo ta, thái độ mềm mỏng hơn nhiều, “Chị, sau này em muốn chị trở thành vợ của em”.

Ta lại phá lên cười, cười đến đứt hơi, nói, “Được được, sau này nhất định sẽ gả cho em”.

Ta còn đùa với đám bạn, “Thằng bé ranh quá, sau này chắc giới đồ dành con gái lắm đây”.

Rồi sau đó, sau đó nữa.

Hắn trở về, cao lớn hơn, gương mặt trẻ con cũng biến thành anh tuấn, vẻ xấu hổ cùng nhát gan ngày bé biến mất không tung tích. Hắn nhếch môi, hôn lên mu bàn tay ta, nói bằng chất giọng cực kỳ nam tính, trầm khàn...

“Frigg, ta tới đón em.”

Rõ ràng kiếp trước ta không hề thích hắn, thậm chí còn hận hắn vô cùng, tại sao giờ lại hoàn toàn thay đổi?

Rốt cuộc là người nào yêu hắn? Là Ena, hay Frigg?

Ta chưa từng để ý, hắn đã thay đổi sau nhiều năm như thế, cũng có thể đó là bản chất mà ta vẫn chẳng phát hiện ra.

Thế nhưng rồi tất cả cũng hóa thành những đám mây lững lờ vô định trên hành lang của thời gian, chẳng thể nào quay đầu lại.

Lời hứa băng quơ, hẹn thề ngày bé, những áng thơ đã sớm hòa vào giấc mộng, trở thành những truyền thuyết lâu đời.

Sao trời lấp lánh, dường như đang Tạo hóa đang thấp lên vô số những ngọn đèn.

Đêm nay, giữa hai chúng ta chẳng còn tranh chấp và phần nộ, chẳng cần đến ngôn ngữ để nói chuyện với nhau, chỉ cố gắng dùng thân thể của chính mình, nói cho đối phương những lời thâm tình ngọt ngào mà nồng nàn nhất.

Đến cuối cùng, tinh thần tỉnh táo không gì sánh được, thế nhưng thân thể đã mệt mỏi rã rời. Vô số lần đạt đến cao trào, vô số lần cả người tê dại nằm chết lặng trên giường, Loki hỏi, có muốn nghỉ một chút hay không. Ta chỉ lắc đầu, nói hôm nay rất muốn, rất muốn anh, chỉ cần anh thích, làm bao lâu cũng được. Hiển nhiên, câu trả lời của ta như hồi trống cổ vũ tinh thần Loki, hắn hết sức hài lòng, vô cùng hạnh phúc.

Tất cả mọi thứ đều đẹp như trong một giấc mộng quá đổi dịu dàng.

Mãi tới lúc trời tờ mờ sáng, Loki mới ôm lấy ta, mắt hơi híp lại, giọng nói mang theo vài phần mệt mỏi: “Mệt quá, lần đầu tiên làm cạn lực thế này... Ena, em cố ý quyến rũ anh, em hư quá”.

Ta nằm trên người Loki, chăm chú ngắm gương mặt hắn. Mấy hôm nay tinh thần hắn đã khá lên trông thấy, cũng vì thế mà nụ cười thường trực bên khóe miệng cũng dịu dàng hơn trước rất nhiều. Bị ta nhìn chăm chăm như thế, Loki có chút xấu hổ, giả bộ trừng mắt nhìn ta: “Không phải em vẫn muốn nữa đấy chứ?”.

Ta im lặng, áp môi lên bờ môi hắn. Hơi thở của hắn trở nên dồn dập, ghì chặt lấy ta, nhiệt tình đáp lại.

Một lúc lâu sau, ta bắt đầu nghe thấy tiếng chim thánh thót vang lên ngoài cửa sổ.

Nụ hôn dài kết thúc, Loki luyến tiếc mà nhắm nháp thêm một chút trên bờ môi ta: “Nếu mỗi lần chúng ta ân ái em đều nhiệt tình giống hôm nay thì tốt biết mấy... Thật sự rất nóng bỏng, nhưng lại làm anh suýt nữa quên luôn chuyện định nói với em”.

Ta nhìn hắn, mãi vẫn không nói được những lời đang thét gào trong lòng.

Hắn mặc quần áo, xoay người xuống giường, bước tới chỗ cửa ra vào nhặt cái hộp nhỏ lăn lóc trên sàn nhà lên. Hắn mở hộp ra: “Vốn định cho em một bất ngờ, cuối cùng lại thành ra người tạo bất ngờ là em”.

“Loki...” Ta cũng khoác tạm quần áo lên người, xuống giường, bước tới bên cửa sổ, nhìn bóng lưng của hắn, cố lấy dũng khí nói thành lời: “Ta phải thức tỉnh rồi”.

“Thức tỉnh?”, Loki chậm rãi xoay người lại, “Em nói gì thế?”.

“Thức tỉnh, trở lại làm thần Tình yêu.”

Hắn cầm theo cái hộp, bước tới trước mặt ta, xoa tóc ta rồi cười khê: “Ngốc quá đi, anh đã nói em không phải là thể thân của Frigg rồi mà, sao lại bắt đầu nghĩ ngợi lung tung nữa? Anh biết em đang lo lắng chuyện chúng ta sắp giao chiến với tộc Aesir, nhưng em phải tin chồng em chứ, đúng không?”.

Ta siết chặt tấm chăn, nghiêng đầu sang một bên, nhẹ giọng niệm thần chú thức tỉnh.

Cùng lúc đó, ta thấy vẻ mặt của Loki từ nghi hoặc chuyển thành sửng sốt. Hắn đánh rơi cái hộp trong tay, nắm lấy vai tôi: “Em... em đang làm gì thế? Em muốn làm gì?”.

Chiếc hộp màu đỏ lăn trên đất, một chiếc nhẫn kết hôn văng ra từ trong hộp, lấp lánh ánh sáng.

“Sao em lại biết thần chú thức tỉnh của Thần tộc cổ?”, hắn lắc vai ta thật mạnh, “Đừng đọc nữa, Thần tộc bình thường đọc nó sẽ mất mạng đấy!”.

Ta không để ý tới hắn, nhắm mắt lại, cổ vũ tinh thần bản thân, niệm hết câu thần chú.

Đến khi từ cuối cùng thốt ra khỏi miệng ta, hấn không lay ta nữa. Ta mở mắt, thấy hấn đang đờ đẫn nhìn mình. Dưới chân ta, đã có ánh sáng vàng nhàn nhạt đang chuyển động.

“Em là Frigg...”

Một lúc lâu sau, hấn chỉ thốt ra mấy từ này.

“Xin lỗi.”

“Em... vừa đọc thần chú giữ bỏ ký ức kiếp này”, Loki lão đảo, lui về phía sau hai bước: “Không, em đang đùa với anh đúng không?”.

“Xin lỗi.”

Loki loạng choạng chạy tới góc tường, nhặt chiếc nhẫn dưới đất lên, đưa qua đưa lại trước mặt ta: “Trò này không thể đùa được, Ena à. Chúng ta sắp kết hôn rồi, sẽ có một gia đình, anh sẽ thành chồng em, em biết mà, đúng không?”.

Ta cúi đầu, không dám nhìn hấn nữa.

Ánh sáng vàng rực rỡ bốc lên từ mặt đất, vây lấy thân thể ta.

“Ena, không được quên ta.” Loki túm lấy tay ta, sau đó kéo ta vào lòng, “Em không thể quên ta, em muốn ta làm gì cũng được, chỉ xin em đừng quên ta...”.

“Ena đã biến mất rồi.” Ta ngẩng đầu nhìn hấn, nói khẽ: “Xin lỗi, Loki, ta không có cách nào để gánh nhiều quá khứ trên lưng như thế.. Có lúc ta đã thực sự hy vọng mình chỉ là một cô gái bình thường, tên gọi Ena...”.

“Ta không quan tâm em là ai!”, Loki khựng lại, người hấn run lên, đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út của ta: “Ta không quan tâm, em là vợ ta. Ngày mai chúng ta sẽ lập tức cử hành hôn lễ”.

Thế nhưng nhẫn vừa đeo lên, một giọt nước mắt nóng hổi đã rời mi mắt hấn, rơi xuống mu bàn tay ta: “Ta thà chết chứ không thể để em quên ta, xin em...”.

Sao trời như vô số đôi mắt đang đón đau than khóc, trong nháy mắt, hàng ngàn giọt lệ lấp lánh rơi xuống nhân gian.

“Đừng đau khổ. Chuyện trong quá khứ ta không trách người... Bất kể người từng làm gì đi chăng nữa, ta đều tha thứ. Người vĩnh viễn là đứa em trai mà ta yêu quý nhất.”

Từng đàn bướm hoàng kim bay lượn quanh cơ thể ta, lông vũ trắng như tuyết lớn lúc vào đông ở Vanaheim, lấp lả buông mình. Trong quãng ánh sáng ấy, đường nhìn của ta dần mờ đi.

“Vì sao lại muốn rời bỏ ta vào lúc này?” Loki hoảng hốt ôm chặt lấy ta, ánh sáng vàng phủ lên hàng lông mi dài của hấn, “... Em đã có thai rồi”.

“Cái gì?”

“Em đang mang trong mình đứa con của ta.” Mắt hấn đỏ bừng, dường như đã không còn khả năng nói một câu hoàn chỉnh: “Xin lỗi, đều là lỗi của ta, trước đây đều là lỗi của ta, xin em đừng đi, sau này em nói gì ta cũng sẽ nghe mà...”.

Tôi kinh ngạc nhìn Loki, sau đó đưa tay lên vuốt ve bụng, đầu óc hỗn loạn vô cùng. Đúng lúc này, hàng trăm cánh bướm hoàng kim đột nhiên tung cánh, ta không còn nhìn rõ gương mặt của Loki, nhưng đột nhiên hiểu ra bản thân mình đang cảm thấy thế nào.

Ta cầm tay hấn, cảm giác cũng trở nên mơ hồ không thực, nhưng vẫn cố kiễng chân lên, chạm nhẹ vào bờ môi hấn.

“Em rất vui.” Ta khẽ cười, lau những giọt nước mắt trên mặt hấn, nhưng trên mặt ta nước mắt lại tuôn chảy như mưa, “Loki, có thể mang thai đứa con của chàng, em rất vui mừng...”.

Ta không biết người nói câu đó là ai.

Cũng chẳng biết người đang đau đớn đến rơi nước mắt là ai.

Ánh sáng đột nhiên bắn ra bốn phía, phạm vi đến vài trăm mét, thân thể ta hóa thành hư vô, cùng với đàn bướm trăm nghìn con đang tung cánh và lông vũ trắng xoay tròn, bay lên bầu trời rộng lớn.

Loki lao người khỏi ban công, đuổi theo ta rất lâu, như muốn liều mạng giữ ta ở lại.

Hắn vừa chạy vừa kêu gào thảm thiết, hét gọi tên ta. Thế nhưng tốc độ rời đi của ta quá nhanh, hắn chỉ đuổi theo được nửa đường, đã phải dừng lại trên nóc một tòa nhà, ho như đào gan đào phổi, quỳ sụp xuống đất khóc rống lên.

Giờ phút này, ta biết mình đang hối hận.

Nếu như ta biết bản thân sẽ khó chịu thế này...

Nếu như ta biết hắn sẽ đau khổ thế kia...

Nếu như ta biết...

Ý thức của ta tan vào dòng luân hồi vô tận, như một giấc mộng dài không hẹn ngày tỉnh giấc. Trong giấc mơ không có điểm dừng đó, ta nhìn thấy một thế giới vô cùng kỳ lạ:

Mặt trời như quả cầu lửa đang bốc cháy, phát ra thứ ánh sáng vàng vọt cuối thu.

Những con dực long hoang sơ nhất đang bồi hồi trên đỉnh trời cao rộng, dưới mặt đất là cây cối ngút ngàn. Trên thế giới này, có những loài thú chạy nhảy khắp nơi, có những người khổng lồ đang bận rộn. Phía trên cánh rừng sắt nguyên thủy vắt vẻo một cây cầu đá. Qua khe nứt trên cầu, vài dòng thác nhỏ tự do lao mình xuống mặt đất dưới kia.

Đi lang thang trong cánh rừng sắt ấy, chỗ nào cũng thấy những hồ nước được hình thành từ những ngọn thác trên không. Ánh mặt trời len lỏi qua tán cây chiếu xuống mặt đất, bước trên những con đường nhỏ quanh co chưa từng biết đến, ta bắt gặp một cậu bé đang ngồi bên dòng suối Mimir. Cậu bé đó có mái tóc đỏ bù xù, gương mặt trắng trẻo dễ thương như con gái. Nó ôm đầu, nhìn ta bằng đôi mắt to tròn trong trẻo, cong miệng cười rộ lên, để lộ hàm răng trắng muốt.

Đột nhiên ta nhớ tới người mẹ thực sự của ta, nữ thần Bóng đêm Nott đã từng nói.

Trên thế giới này có biết bao người, con vĩnh viễn sẽ chẳng biết được con yêu người nào, mãi cho đến khi con bắt đầu nhưng nhớ.

Mãi đến khi lời hứa băng quơ, hẹn thề ngày bé đều trở thành những truyền thuyết lâu đời, trở thành bài ca ai điều trong hồi ức dài đằng đặc.

HẾT

Được thanks

Xem thông tin cá nhân

Có bài mới 19.05.2015, 10:52

Hình đại diện của thành viên

Mẹ Bầu

Chiến Thần Bạch Hổ Bang Cẩm Thú

Chiến Thần Bạch Hổ Bang Cẩm Thú

Ngày tham gia: 05.08.2014, 13:49

Bài viết: 1167

Được thanks: 7199 lần

Điểm: 9.96

Có bài mới Re: [Hiện đại] Lời chúc phúc của Odin - Thiên Lại Chỉ Diên - Điểm: 10

LỜI CHÚC PHÚC CỦA ODIN

Tập 2: VALHALLA - CUNG ĐIỆN BỊ LÃNG QUÊN

Tác giả: Thiên Lại Chỉ Diên

Người dịch: Vân Anh

Giá bìa: 85.000 đ

Công ty phát hành: Bách Việt

Nhà xuất bản: NXB Văn Học

Số trang: 358

Ngày xuất bản: 13/08/2014

Giới thiệu

Thời gian ngược dòng trở về ba ngàn năm trước...

Frigg là con gái của Thần Đất Fjorgyn và Thần Bóng Đêm Nott. Cuộc hôn nhân của cha mẹ nàng tan vỡ khi hai người theo phò tá hai bậc chúa tể khác nhau. Rồi một ngày, ông mang về cho Frigg một cô em gái xinh đẹp cùng cha khác mẹ, tên gọi Linde.

Với bản tính độc chiếm của một đứa trẻ đã sớm sống trong cảnh tan vỡ gia đình, cô bé Frigg mang theo ba nàng thị nữ, bước lên cuộc hành trình tới vùng đất của những kẻ Khổng Lồ - Jotunheim - để tìm “mẹ kế” nói chuyện cho ra lẽ. Nàng chẳng ngờ, chuyến đi này sẽ làm thay đổi hoàn toàn cuộc sống của nàng, mang đến cho tương lai của nàng rất nhiều niềm vui nhưng cũng không vơi nước mắt ...

Khi cát bụi thời gian che mờ tất cả, mọi chuyện đều sẽ trở thành thần thoại trong miệng người đời, để quốc rồi cũng sẽ suy vong, quyền uy rồi cũng sẽ tan biến, chỉ có buổi sáng ngày ôm ả, khi hấn nắm chặt tay nàng đứng dưới ánh mặt trời ấm áp của một ngày tháng sáu, kể cho nàng nghe về một truyền thuyết vừa mỹ lệ lại quá đỗi xa xôi, là còn vĩnh viễn trường tồn...

Hấn đã từng mơ ước có một ngày mình trở nên cao lớn đường hoàng, tự tay mặc cho nàng bộ váy cô dâu trắng ngần màu tuyết, sau đó cùng nàng sánh bước chung vai tiến vào lễ đường.

Vậy mà hôm nay, hấn còn chưa kịp trưởng thành, nàng đã vội gả cho người khác.

Còn bao nhiêu điều chưa nói, vậy mà hấn lại chẳng thể thốt nên lời. Đối với chị, em chỉ là một cậu em trai nhỏ. Thế nhưng đối với em... chị là cả thế giới, là cả một bầu trời. Giống như có vật gì chặn ngang cổ họng, ngăn không cho hấn nói ra những điều âm ỉ trong lòng. Thật lâu sau, Loki cũng chỉ có thể ghen ngào: “Chị ơi, em xin lỗi”.

“Bất kể là lúc hạnh phúc hay khi gặp khó khăn, khó khăn nghèo hèn hay giàu sang phú quý, ốm đau hay khỏe mạnh, em sẽ vẫn ở bên chàng những lúc chàng cần em nhất, sẽ yêu thương, tôn trọng và dành cho chàng lòng thủy chung bất diệt, mãi đến khi cái chết chia tách đôi ta...”

Năm trăm bốn mươi cánh cửa khổng lồ

Sừng sững giữa thần điện Valhalla uy nghi lộng lẫy.

Tám trăm vị dũng sĩ áo giáp sáng ngời, đều chân bước qua cổng điện.

Anh dũng đương đầu với con sói Fenrir.

“Bài ca của Grimnir[1]”

[1] Grimnir là một tên khác của Odin, có nghĩa là “Người đeo mặt nạ”, xuất phát từ một lần Odin giả dạng làm người xuống nhân gian.

32. Quyển 2 - Chương 1: Lần Đầu Gặp Mặt Bên Suối Mimir

Đó là một buổi tối thật lâu, thật lâu về trước. Xa xưa tới độ cuộc chiến Hoàng hôn của chư thần còn chưa bén lửa, Thần tộc mới tách thành hai bộ lạc, Chúa tể của các vị thần – Odin cùng Hỏa thần – Loki vừa kết nghĩa anh em, đô thành Asgard cũng mới thành hình...

Tối đó, cơn gió nhẹ đã đưa bốn cô gái trẻ lạc bước tới chốn này.

Rừng cây trống trải, những nhánh cây đung đưa trong gió, giữa băng nguyên rộng lớn vắng vắng một giọng ca trong trẻo vô ngần:

Ở ngoài biên giới Vanaheim, nơi vùng đất xa xăm ấy, có một thế giới lạ kỳ.

Rời khỏi tòa thành hùng vĩ, có một nơi tên gọi Jotunheim, có một vùng đất vô cùng xinh đẹp – Jotunheim.

Ở nơi đó, vạn vật tỏa sáng, tinh tú lấp lánh, dù nhắm chặt hai mắt vẫn có thể thấy ánh sáng ngập tràn – Jotunheim.

Để chúng ta dạo bước trong gió đêm, hỡi anh em, hãy khoác trên mình trang phục ngày lễ hội, thế giới bên ngoài thật rộng lớn biết bao.

Nghe đi, đó là Jotunheim.

Nhìn đi, đó là Jotunheim.

Hỡi anh em, hãy khoác trên mình trang phục ngày lễ, chúng ta sẽ thúc ngựa dạo qua quê hương của những kẻ Khổng lồ.

Đèn đuốc sáng rực như tinh tú, thiếu nữ trong bộ váy trắng ngần, ngát hương giữa đêm tối.

Chúng ta vắt vẻo trên cổ xe ngựa, đi ngắm nhìn những tay thương thần thánh trong lễ hội xứ Khổng lồ.

Chúng ta cười đùa rộn rã, đóng kín cổng thành, thề chẳng về nhà nếu chưa hôn được người con gái mình thương...[1]

[1] Cải biên từ lời bài hát trong phim Wall.E của đạo diễn Andrew Stanton.

Phương bắc là Niflheim – vương quốc băng giá, được phủ một màu xanh lam mờ ảo, phương đông là rừng rậm tối đen như mực, con đường dẫn tới xứ sở của những kẻ Khổng lồ - Jotunheim.

Những cô gái trẻ dạo bước trên ranh giới của hai vùng đất, vừa như xé toạc sự huyền bí của đêm đen, vừa như rơi vào vực sâu vô tận.

Bốn cô gái ấy, hai người tóc vàng, hai người tóc nâu. Hai cô gái tóc nâu đều để tóc xoăn, dài chấm thắt lưng, vóc người khá giống nhau, nhìn qua sẽ tưởng là chị em sinh đôi cùng trong một trứng. Cô gái tóc vàng dẫn đầu cả nhóm, vóc người mảnh khảnh, cao ráo, tuy màu tóc rất rực rỡ, nhưng lại quá ngắn, gương mặt không son phấn, quần dài giày thấp, thêm cả dáng đi nhanh nhẹn đó nữa, khiến nàng trông giống như một gã thiếu niên.

Cô gái mặc váy trắng đi sau cùng thấp hơn cô gái tóc ngắn kia một chút, mái tóc dài buông sau lưng, trong bóng đêm, mái tóc như được vây quanh bởi ngàn vạn con đom đóm, màu vàng kim ấy xán lạn, đẹp dễ vô cùng. Thế nhưng hơn cả mái tóc, gương mặt ngọt ngào tươi trẻ của nàng lại càng khiến người ta phải chú ý hơn, nhất là lúc này đây, nàng khẽ nhăn mày, nhẹ nhàng kéo áo cô gái có dáng vẻ giống con trai kia: “Chị ơi, đừng đi nữa, em sợ lắm”.

“Thế này mà em đã sợ rồi á?” Cô gái tóc ngắn quay đầu lại, nhìn một trong hai cô gái tóc nâu, nói: “Hlin, đưa Fulla về đi. Ta đi với Gna được rồi”.

“Điện hạ, em không muốn về đâu”, Hlin lấp ba lấp bắp nói, sau đó trừng mắt nhìn Fulla.

Fulla dừng lại, quay đầu nhìn phía sau lưng. Nàng chỉ thấy một mảng tối đen như mực, bóng đêm trải dài đến tận vô tận, những tán cây khẽ lay động trong không gian tối tăm u ám. Nàng nuốt nước bọt, sau đó quay đầu lại nói với cô gái tóc ngắn: “Chị Frigg, coi như em chưa nói gì đi”.

Không sai, cô nàng tóc ngắn giống hệt con trai này chính là Frigg, con gái của Fjorgyn và nữ thần Nott, nàng là cô gái có địa vị cực kỳ cao quý của tộc Vanir, nhưng lại bị bao người chế giễu là đứa con hoang, cha không thương mẹ chẳng cần – Frigg.

Frigg nhướn mày, chỉ về phía xa xa, nói: “Hôm nay nếu chúng ta không vượt qua được hẻm núi kia thì sẽ không trở về”. Nói xong nàng búng tay một cái thật vang, phi người nhảy qua thân cây đổ rạp trên đường, tiếp tục nghe ngao hát:

“Chúng ta cười đùa rộn rã, đóng kín cổng thành, thề rằng chẳng về nhà nếu chưa có được nụ hôn của cô gái mình thương...”

Ba nàng thị nữ chỉ biết nhìn nhau.

Đó rõ ràng là một hang động lớn sâu hun hút... Đó có thể gọi là hẻm núi sao?

Kỳ thực ai cũng sợ phải đi tiếp, nhưng trừ Fulla mỏng manh yếu ớt ra, chẳng ai dám nói muốn về nhà... Đường về còn khiến các nàng run rẩy hơn nhiều.

Thật ra, không phải Frigg không sợ, nhưng so với mối nguy hiểm chết toi nào đó có thể sắp sửa ập xuống đầu nàng thì việc phải về nhà đối mặt với ông cha già quen thói lăng nhăng ham gái, cộng thêm một cô em gái không biết chui từ chỗ nào ra, còn khiến nàng chùn chân hơn nhiều.

Ba mươi lăm năm trước, Thần tộc vẫn chỉ là Thần tộc, không phân biệt Aesir hay Vanir. Thế nhưng việc ai được ngồi lên ngôi vị Chúa tể của các vị thần lại là một vấn đề hết sức to lớn. Thần Biển Njord không đồng ý để Odin trẻ tuổi ngồi lên vị trí chí cao vô thượng ấy, vì vậy liền ra lệnh trục xuất Odin ra khỏi lãnh thổ Vanaheim. Lúc đó, rất nhiều Thần tộc đã bỏ đi cùng với Odin để tìm một miền đất lý tưởng mới.

Từ đó về sau, Njord gọi những Thần tộc ở lại Vanaheim là Thần tộc Vanir, còn những kẻ bỏ đi theo Odin là Thần tộc Aesir, có tên khác là những kẻ lưu vong.

Cha của Frigg bằng lòng ở lại Vanaheim, trung thành với thần Biển, còn mẹ nàng lại ra đi cùng với Odin, quan hệ vợ chồng của hai người chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa. Frigg lúc đó mới bập bẹ học nói, không chịu nổi việc di chuyển liên tục bất kể ngày đêm, nên Nott đành phải để nàng ở lại Vanaheim.

Không lâu sau, tin Odin định cư ở vùng đất Asgard, xây dựng cung điện đã truyền khắp mọi nơi, rất nhiều Thần tộc Vanir sau khi nghe tin này đã làm phản, bỏ tới Asgard. Njord tức giận vô cùng, mang theo rất nhiều Thần tộc Vanir tới Jotunheim để cầu xin giúp đỡ. Vốn dĩ đối thủ giao chiến với đám người Khổng lồ là quân đội của Odin. Những người Khổng lồ lẽ ra không dính dáng gì đến Njord, nhưng Njord đi lần này, liền biến mất liền mười mấy năm.

Njord sau khi chiến thắng trở về, liền kể cho mọi người nghe rất nhiều câu chuyện thám hiểm vinh quang về việc giao chiến và đánh thắng đám Khổng lồ, tất cả Thần tộc Vanir đều cực kỳ sùng bái hắn, ý chí chiến đấu vì bộ tộc càng thêm kiên định.

Frigg từng hỏi hắn rằng cha nàng đi đâu, nhưng Njord chỉ nói vài câu vô thưởng vô phạt cho có lệ.

Mãi đến mấy hôm trước, cha nàng mới trở về, còn dẫn theo một cô gái vô cùng đáng yêu. Cha nàng nói, đó là em gái con, tên Linde, con gái của ta và mẹ kế của con ở tộc Khổng lồ.

Chuyện Frigg muốn làm bây giờ, giống hàng tá những đứa con gái có tính chiếm hữu cực lớn khác là đi tìm mẹ kế ‘nói chuyện’ một hồi... Không, còn lâu nàng mới thừa nhận bà ta là mẹ kế, đối với nàng mà nói, bà ta chỉ là một người đàn bà mà cha nàng vợ bữa trên đường thôi.

Nàng không biết mình sẽ ‘nói chuyện’ thế nào, thậm chí ngay cả lời mở đầu cũng chưa thèm nghĩ, thế mà đã vác hành lý, đạp bước trên con đường dẫn tới Jotunheim.

Bầu trời tối đen như mực. Đưa mắt nhìn ra phía xa, bên phải là lục địa giá băng âm u mờ mịt, bên trái là khe nứt Ginnungagap.

Phía trên khe nứt Ginnungagap có một cây cầu. Cây cầu đó được dựng lên bởi hài cốt của một con rồng cực lớn. Phần xương ngực cong lên phía trên, trở thành vô số những cây cột đỡ. Bên dưới là vực sâu hun hút, tối đen như mực, khiến bốn cô gái trẻ đều nuốt nước bọt.

“Đi thôi.” Frigg vỗ ngực mấy cái, sau đó dẫn đầu cả đám, bước lên cây cầu làm từ xương của rồng khổng lồ, tiến nhanh về phía trước.

“Đừng nhìn xuống dưới, đừng nhìn xuống dưới”.

Ba cô gái phía sau cũng run rẩy bước lên cầu. Lúc này, Fulla sợ ý đá phải một hòn đá phía trước, trượt chân, kinh hãi hét ầm lên. Viên đá lăn theo rìa cầu, rồi rớt xuống khe nứt phía dưới, nhanh chóng bị bóng đen nuốt chửng, hoàn toàn không có tiếng vọng nào.

Chân Fulla liền nhũn ra như bún, túm chặt lấy xương sườn con rồng, không dám nhúc nhích dù chỉ một phân.

Lúc này, Frigg đã sang đến đầu bên kia cây cầu, sốt ruột khoanh tay nhìn các nàng, cuối cùng thở dài đánh thượt một cái, rồi ngồi bệt xuống bên vách núi, lôi lương khô ra ăn.

Đợi khoảng hai mươi phút sau, ba nàng thị nữ mới lết xác sang bên này. Frigg lại búng “tách” một cái, chỉ tay vào hang động phía trước rồi chạy tới cửa động, bước chân nhẹ mà nhanh thoăn thoắt, gạt đám dây leo che kín cửa động ra.

Bên trong là màn sương mù dày đặc màu đỏ thẫm.

“Nín thở”, Frigg “suyt” một tiếng, sau đó nhẹ nhàng lách người vào trong đám sương mù.

“Điện hạ...” Fulla chưa kịp nói gì thêm đã bị hai cô gái còn lại chặn miệng, ba người cùng lao vào theo Frigg.

Không biết bao nhiêu phút sau, đúng lúc ba cô gái nghĩ rằng mình sắp tắc thở mà chết, thì cuối cùng ánh sáng hy vọng cũng lóe lên, cùng với bóng lưng đột nhiên cao to đến lạ của Frigg, các nàng vội tăng tốc chạy ra.

Bốn cô gái đứng trên vách núi, cảnh tượng bên ngoài khiến các nàng lặng người vì kinh ngạc.

Ánh vàng dịu nhẹ bủa vây cả vùng đất rộng mênh mông, vô số những con rồng vàng đang bốn chiếc cánh khổng lồ, bay lượn giữa không trung. Còn cả một đám rồng lang thang dưới mặt đất, ăn hoa cỏ, lá cây. Giữa những sườn núi phía trên rừng sắt, vắt vẻo vài cây cầu đá, dòng nước từ cầu đá lao thẳng xuống phía dưới khiến bọt nước văng bốn phía, tựa như những thang trời trắng muốt.

Dưới tán cây, trong ánh mặt trời ảm áp có vô số những con báo săn màu bạc, những con sói đuôi dài đang băng qua rừng rậm, những người Khổng lồ cao lớn hơn hẳn người thường hoặc đang vận chuyển hàng hóa, hoặc đang bận rộn cấy cày trồng trọt, hoặc đang túm năm tụm ba tản bộ dưới bóng râm... Tất cả như một bức tranh ngập tràn sức sống, nào có giống cái địa ngục tối tăm mà mấy ông già bà cả của tộc Vanir vẫn hay đem ra hù dọa đám trẻ con.

Hơn nữa, trong bốn nàng chưa ai từng thấy kim cương long, chỗ các nàng chỉ có kim phượng hoàng thôi.

Mấy con rồng đó còn to lớn hơn, duyên dáng hơn gấp bội so với hình ảnh mà các nàng tưởng tượng.

“Ôi trời, nhìn xem, chúng ta đã bị lừa biết bao năm”, Frigg không cam tâm chạy tới phía trước, nhưng cổ tay lập tức bị một người túm lại. Ngay tức khắc nàng gạt tay người kia ra: “Đừng kéo ta, chúng ta mau lên vào thôi”.

Thế nhưng cảm giác có gì đó không đúng.

Cái thứ đang túm lấy tay nàng đâu có giống tay, mà là một khối đá ảm áp.

Frigg chậm rãi quay đầu lại, thứ nàng nhìn thấy là một bộ ngực lông lá cùng cái rốn to bự, tròn xoe. Lại từ từ ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy hai lỗ mũi to cỡ miệng chai, nàng không kim được mà rùng mình ớn lạnh.

Kể đang cảm tay nàng là một gã Khổng lồ có mái tóc xoắn màu nâu, hần cao giọng gầm rú cái gì đó với nàng. Nàng không hiểu tiếng của tộc Khổng lồ, chỉ biết là tai nàng sắp thủng tới nơi rồi. Ba cô thị nữ phía sau chẳng thốt được lời nào, co người thành một đồng, run rẩy nhìn nàng.

Gã Khổng lồ vung nắm đấm về phía Frigg, nàng vội thụp người xuống, lườn qua háng gã, hét lên với ba thị nữ: “Chạy mau, lát sau ta sẽ đuổi theo”.

Ba người do dự, đang định lao tới thì Frigg lại gào lên: “Đi mau!”.

Thế là ba thị nữ vội chạy tới bên vách núi, sau đó chậm rãi dạo bước giữa không trung.

Frigg rút đoản kiếm bên hông ra, đâm thẳng vào móng gã. Bất hạnh thay, thanh kiếm bị gãy làm đôi. Frigg há hốc miệng nhìn gã, gã lập tức tóm lấy cổ áo nàng, ném nàng sang một bên, sau đó đâm mũi giáo to không kém gì gã về phía nàng.

Ba nàng thị nữ ôm chầm lấy nhau, hét ầm lên.

Frigg cắn răng, lật người, lộn ngược ra sau, ngã xuống cạnh vách núi, rồi nàng lập tức tìm điểm cân đối giữa không trung và từ từ đứng lên. Lúc này gã Khổng lồ tóc xoắn liên phi cây giáo tới, Frigg vội vàng bước một bước sang bên cạnh, thế nhưng cánh tay vẫn bị xé toạc một đường, máu phun tung tóe.

Gã Khổng lồ bắt đầu tru lên, ném đủ các thể loại như đá tảng, sắt vụn, đoản kiếm, vỏ kiếm... về phía Frigg. Nàng né từng thứ một, sau đó kéo theo ba thị nữ bay xuống phía dưới. Gã Khổng lồ cũng đu dây leo, từ từ bò xuống vách núi.

“Điện hạ, tay chị... Phải mau băng bó lại”, Hlin run rẩy chỉ vào cánh tay Frigg.

“Không được, chúng ta mau mau rời khỏi đây đã. Gã Khổng lồ kia chắc chắn đang gọi đồng bọn tới.” Frigg lấy tay bịt chặt vết thương, nhịn đau dẫn cả đám chạy vào rừng.

“Frigg?”

Các nàng chưa chạy được bao lâu thì một giọng nói rất đỗi thân quen đã vang lên phía sau lưng.

Frigg quay người lại, vui mừng nhìn thấy người đang chạy tới. Đó là Hoenir, anh trai của Odin, vô cùng anh tú. Từ nhỏ Hoenir đã luôn quan tâm tới Frigg, dù đã rời khỏi Vanaheim, nhưng thỉnh thoảng vẫn quay lại thăm nàng.

“Anh Hoenir! Sao anh lại ở đây...” Chưa nói hết câu, ánh mắt nàng đã bị chàng trai đứng cạnh Hoenir hấp dẫn.

Chàng trai kia trông trẻ hơn Hoenir rất nhiều, điểm giống Hoenir là mái tóc đen và đôi mắt cũng đen thăm thẳm, thế nhưng có một con mắt nhạt màu hơn một chút. Hắn không có nụ cười ấm áp như gió xuân thổi tới của Hoenir mà ngược lại, vẻ lạnh lùng toát ra từ đôi mày cương nghị cũng đủ khiến người ta thấy run rẩy cả người.

Nhưng Frigg vẫn chăm chăm nhìn hắn.

Hoenir dường như hiểu được ánh mắt nàng, liền bước tới phía trước, nói: “Quên giới thiệu với em, đây là...”.

“Hoenir”, chàng trai kia cắt ngang lời hắn.

Hoenir hiểu ý, nói lảng sang chuyện khác: “Frigg, tay em bị sao thế?”

“Em không sao”, Frigg xua tay, “Còn anh đó, dạo này gặp anh khó quá. Không phải anh lại bị tên Odin đó lôi đi khắp nơi trên ông ghẹo bướm đấy chứ?”

“Em nói bậy bạ gì đấy?”, Hoenir vuốt mái tóc ngắn của nàng, “Frigg biết rõ anh là người rất trong sáng mà”.

Frigg hừ một tiếng: “Nói thế nào thì nói, anh đừng để bị hắn tiêm nhiễm thói hư tật xấu, em không muốn anh biến thành người như hắn hay như cha em đâu”.

Lúc này, chàng trai tóc đen thản nhiên lên tiếng: “Là người thế nào?”

“Cha em xa nhà mấy chục năm, mang về cho em một cô em gái là đã quá đáng lắm rồi. Tên Odin đó, tuổi bé xíu mà đã có con với một nàng Khổng lồ nào đó, còn không chịu gánh trách nhiệm nữa chứ!”, Frigg càng nói càng bức tức, “Cái loại đàn ông đó thật đáng ghê tởm!!!”.

Chàng trai tóc đen không nói gì nữa, khoe miệng khe khẽ lên, liếc mắt nhìn Hoenir.

Hoenir vội ho khan vài tiếng: “Frigg ngoan, để anh băng vết thương cho em nhé...”.

Frigg gật đầu, sau đó đưa cánh tay chảy máu của mình ra. Đúng lúc này, chàng trai tóc đen lại nói: “Để ta làm cho”.

Hoenir ngăn người, rồi lui về phía sau một bước. Chàng trai tóc đen nâng cổ tay của Frigg lên, nói khẽ: “Vì sao em không đi cùng Nott?”.

Tuy rằng khi cúi xuống, đôi mắt hắn bị tóc mai che lấp, thế nhưng chỉ cần nhìn cái mũi cao thẳng của hắn thôi, Frigg đã thấy tim mình loạn nhịp: “Lúc mẹ đi em còn nhỏ quá”.

“Nếu có thời gian thì hãy tới Asgard thăm người đi, người rất nhớ em”. Bàn tay hắn nâng lên một khối ánh sáng thần thánh, chậm rãi áp vào miệng vết thương của Frigg. Cảm giác đau đớn chỉ thoáng qua trong chốc lát, sau đó da thịt nàng đã liền lại như cũ.

“Oa...” Từ lúc sinh ra tới giờ, đây là lần đầu tiên Frigg thấy hồi hộp như vậy: “Anh có phải là Heimdall không?”.

“Sao lại hỏi thế?”

Bởi nàng nghe nói Heimdall là chàng trai anh tú nhất Asgard. Đương nhiên Frigg nào dám thốt ra câu ấy, nàng chỉ ấp úng nói: “Trực giác thôi ạ”.

“Thế thì em cần xem lại trực giác của mình đi”. Hắn buông tay nàng ra, sau đó lại khôi phục vẻ mặt lạnh tanh như khối đá, nói với Hoenir: “Chúng ta đi thôi”.

Hoenir đang mon men đến gần Fulla, nghe thế lập tức quay phắt lại: “À, được. Frigg, anh đi trước nhé, em phải cẩn thận đây, đừng chạy lung tung một mình ở chỗ như thế này...”, vừa nói, Hoenir vừa theo sát bóng lưng của chàng trai tóc đen kia.

Sau khi bọn họ đi rồi, Frigg mới phát hiện ra một chuyện rất thần kỳ: Chàng trai tóc đen đó từ đầu đến cuối không thèm nhìn Fulla tới một giây. Từ xưa tới nay, người có thể hoàn toàn “lơ” Fulla đi chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay thôi.

Đương nhiên, hắn không để ý tới Fulla, không có nghĩa là Fulla không nhìn hắn. Cô nàng xinh đẹp từ nhỏ đã mắc hội chứng vô cùng ngưỡng mộ các anh chàng đẹp trai lúc này đang ôm ngực, sôi nổi bàn luận với Hlin và Gna về gương mặt tuyệt mỹ như được thánh thần ban tặng của hắn.

Frigg dẫn các nàng đi sâu vào trong rừng. Đợi đến lúc nàng chấp nhận sự thật rằng mình đã lạc đường, đồng thời rút bản đồ ra nhìn, bắt đầu đi về hướng tây, đột nhiên nàng thấy phía trước có một hồ nước nhỏ. Hồ nước hiển hiện dưới ánh mặt trời, bị vô số tảng đá bao quanh. Giữa khe đá, nước đang rỉ ra từng đợt.

“Đây là... Suối Mimir?”, Frigg nhìn chằm chằm tấm bản đồ.

“Ôi trời ơi, tình mẫu tử trong em lại trỗi dậy rồi”.

“Em cũng thế”.

Nghe tiếng của mấy cô thị nữ, Frigg mới chịu dời ánh mắt tới bên bờ suối Mimir: Nơi đó có một cậu bé con với mái tóc đỏ như màu lửa, nó mặc cái áo cộc trắng như tuyết, hình như mới bị thương, đang định lấy nước suối Mimir rửa miệng vết thương. Thế nhưng tay nó ngắn quá, chìa ra quơ quơ một hồi vẫn không chạm được tới mặt nước. May mà chân nó đạp hụt vào tảng đá, rớt xuống, móng nện xuống đất cái bịch, nên mới không ngã vào lòng suối. Nó nhìn quanh một lúc, rồi lại đứng lên tiếp tục công việc lấy nước vinh quang và cao cả.

“Dễ thương quá trời, chúng ta đi giúp nó đi”. Fulla lại ôm ngực mà ngây ngất, chuẩn bị lao tới thể hiện một chút tình mẫu tử đang dâng trào hơn nước biển của nàng.

Frigg cản nàng lại, hơi nhăn mày: “Nó thuộc tộc Khổng lồ, em không nhận ra sao?”.

“Thế nhưng, thế nhưng nó còn nhỏ quá...”

Fulla còn chưa nói xong, một tiếng “ầm” trời long đất lở đã vọng lại từ bên bờ suối.

Thằng bé nhấc một khối đá khổng lồ, cao gấp đôi nó, ném vào trong hồ, nước bắn tung tóe làm người nó ướt đầm. Bởi vì tiếng động quá lớn nên nó dùng hai tay ôm lấy cái đầu tròn tròn bé xíu, hai mắt nhắm tịt.

Frigg liếc nhìn Fulla một cái.

Fulla lau mồ hôi vã ra trên trán: “Chúng ta đổi đường khác đi”.

“Muộn rồi”, Frigg hất cằm về phía thằng bé, “Nó phát hiện ra chúng ta rồi còn đâu”.

Thằng bé tóc đỏ vẫn đang ngồi bệt dưới đất, chớp chớp đôi mắt to tròn long lanh, nhìn các nàng. Thấy Frigg nhìn mình, hai tay ôm đầu còn chưa kịp thả xuống, đôi mắt to tròn long lanh như viên bi ve của nó đã khẽ cong lên, nở nụ cười xán lạn.

“Tôi ‘dọn dẹp’ nó đi. Nhỏ thế thì ai sợ chứ.” Frigg rút sợi dây bên hông ra, quăng vun vút vài vòng trong không khí: “Lại đây giúp ta một tay”.

Ba thị nữ rút rìu bấm sát gót Frigg. Thằng bé kia hạ tay xuống, ngồi yên tại chỗ nghiêng đầu nhìn các nàng. Mãi tới khi Frigg tới trước mặt nó, cổ nó mới khẽ động đậy, đầu ngẩng lên nhìn nàng.

Frigg đang định cho thằng bé một đấm ngất xỉu, sau đó trối lại, vút ở ven đường. Nào ngờ nó bò tới gần, hai tay ôm chặt chân nàng, dưới mái tóc đỏ dày bù xù như tổ quạ là một đôi mắt to tròn đỏ rực như màu lửa. Nó gọi một tiếng, giọng trong veo: “Chị ơi”.

33. Quyển 2 - Chương 2: Hỏa Thần Bé Nhỏ

Dưới ánh mặt trời, đôi mắt gần như trong suốt kia phản chiếu bóng nàng, trong veo mà thuần túy. Frigg phải thừa nhận, bản thân mình không nở xuống tay với trẻ con. Thế nhưng cùng lúc đó, nàng nhận ra nó đang nói ngôn ngữ của Thần tộc, liền hỏi: “Em là Thần tộc?”.

Thằng bé tóc đỏ gật đầu.

“Vậy sao em lại ở đây?”

“Cha không cần em nữa.”

Frigg đột nhiên thấy lòng chua xót. Thằng bé này cũng gặp phải chuyện giống hệt mình, hơn nữa tuổi lại còn quá nhỏ. Nàng ngồi xuống, nhìn vào mắt nó: “Tên em là gì?”.

“Loki.”

Mắt thằng bé này đúng là to thật, nếu mở to hết cỡ thì mắt nó chiếm mất gần nửa cái mặt rồi.

“Loki, em biết cha em ở tộc nào không?”

Loki suy nghĩ một chút, sau đó lắc đầu.

“Vậy chị đưa em về Vanaheim, giúp em tìm cha, được không nào?”

“Dạ vâng!”, Loki lập tức gật đầu: “Để em lấy đồ đi”.

Sau đó nó xoay người, ngồi thụp xuống nhặt mấy món đồ chơi trên đất, nhét vào ngực áo, nhưng bị rút ra, nó nhét lại rồi lại rút... Cuối cùng ba nàng thị nữ phải tới giúp nó một tay.

Đúng lúc này, Frigg phát hiện ra một chuyện.

Nhìn nghiêng một người trưởng thành từ đằng sau, nếu là một người có gương mặt đẹp, vậy thì phần đa là có thể thấy được chóp mũi cao thẳng, cùng gương mặt với đường cong đầy tinh tế - nhất là khi nở nụ cười.

Thế nhưng nhìn nghiêng Loki từ phía sau, lại chẳng thấy mũi đầu, chỉ có đôi lông mi vừa dài vừa cong vừa dày, còn có mái tóc bù xù đỏ rực, mềm mại áp lên cần cổ trắng muốt... Thứ khiến nàng chú ý nhất chính là hai má tròn tròn, phúng phính. Ngay cả lúc Loki cười cũng chỉ khiến hai bên má càng phúng phính hơn thôi.

Frigg cứ nghĩ mình nhìn lắm, càng nhìn kỹ hơn, thế nhưng nàng càng nhìn càng thấy hai má với cái cổ của Loki đáng yêu vô cùng, cuối cùng nàng cười đến độ bò lăn ra đất. Lần đầu tiên nàng biết, thì ra gương mặt trẻ con trông lại đáng yêu như thế.

Ba nàng thị nữ thích Loki như điên đảo, hoàn toàn không hiểu Frigg đang làm trò gì, đều ngơ ngác nhìn nàng. Frigg đứng lên, đi vòng ra sau lưng Loki nhìn hai má phúng phính đó thì tiếp tục phá lên cười ha hả, sau đó lại bò lăn ra đất.

Đám thị nữ cũng không dám áp sát để ngắm nghía Loki nữa, cùng vây lấy Frigg mà sầm soi.

Loki hình như cũng cảm thấy sự bất thường của Frigg, xoay người lại, cùng sầm soi Frigg với ba thị nữ. Frigg chỉ vào cái mặt phúng phính như đậu hũ cùng mái tóc bông bông của Loki, cười đến quặn ruột quặn gan, cuối cùng nằm lăn ra đất.

“Điện hạ mấy ngày nay chịu nhiều dả kích, càng lúc càng quái dị...”

Lúc Frigg ôm Loki bay lên, Gna không nhịn được mà lầm bầm một câu.

Kỳ thật, rất nhiều năm sau, “Vì sao Frigg lại cười ngặt nghèo như thế?” Vẫn là một câu hỏi không lời giải. Ngay cả Loki và chính Frigg cũng không sao hiểu được, cái thằng bé xinh xắn đáng yêu ấy, đâu có đi mòn dép khắp chín thế giới cũng khó gặp đứa thứ hai như thế, tại sao lại có thể khiến nàng buồn cười đến độ nghiêng đổ ngã như vậy chứ?

Quả nhiên tới được suối Mimir thì thành Heinerlin cũng không còn xa nữa.

Chỉ lát sau nàng đã thấy tòa cung điện trắng ngần như tuyết, sừng sững giữa hai ngọn núi cao. Giao Loki cho ba thị nữ, bảo các nàng trông nó, Frigg chỉnh trang lại chiếc áo choàng đen, sau đó từ trên trời cao vòng ra phía sau cung điện, nhảy qua mấy cánh cửa ngách con con, rồi lên tới trước cửa gian điện lớn.

Trong điện có rất nhiều người Khổng lồ.

Khi thân mình nàng khẽ khàng chạm đất, tất cả mọi người đều quay đầu lại nhìn. Trầm lặng trong chốc lát, có vài gã Khổng lồ ghé tai nhau nói nhỏ, trong ánh mắt lóe lên tia nhìn hung ác. Trong đám người có một gã Khổng lồ tóc nâu, xoăn, gằm rú ồn ào nhất, chính là gã to con có “sức trâu bò” nàng mới gặp ban nãy ở cổng vào Jotunheim. Hắn gằm gè nhìn Frigg, hai mắt đỏ bừng, dùng sức nện hai phát xuống sàn nhà, bậc thang làm từ đá hoa cương có thêm ngay vài vết nứt.

Frigg cố sức di chuyển cái cổ cứng đơ của mình, ngẩng đầu nhìn về nơi cao nhất trong đại điện.

Một gã Khổng lồ Lửa cực kỳ uy nghi đang ngồi nơi đó. Còn có một nữ Khổng lồ Băng ngồi ở bậc thang bên dưới, nhướng mày nhìn nàng.

Trong suy nghĩ của Frigg, người Khổng lồ là đám vừa hung bạo vừa xấu xí thô kệch. Thế nhưng nhìn thấy cô gái Khổng lồ kia nàng mới biết, thì ra người Khổng lồ cũng có thể đẹp đến nhường này. Tuy thân thể cao lớn, nhưng gương mặt của nàng ta thon gầy, ngũ quan rõ ràng, tinh tế, mái tóc đỏ uốn lượn như sóng biển ngoài xa buông thong ngang hông, phối với bộ ngực căng tràn nhựa sống, đúng là gọi cảm đến khó nói thành lời. Giọng nói của nàng cũng rất dễ nghe, có điều nội dung thì lại không “dễ nghe” chút nào:

“Thằng bé Thần tộc kia, ngươi đến đây làm gì?”

Gã Khổng lồ lửa kia chỉ thờ ơ liếc nhìn nàng một cái, không nói câu nào.

“Ta là con gái.” Một ngọn lửa giận vô danh bùng lên trong lòng Frigg, hừ, nói năng đáng ghét như thế, chắc chắn là ả nhân tình nhân gái của lão cha già rồi: “Ê, mau lôi cô con gái Linde quý hóa của bà rời khỏi nhà ta đi. Cha ta đã có mẹ ta rồi, mẹ ta là nữ thần Bóng đêm Nott”.

Lông mày của nữ Khổng lồ lại càng nhướng cao hơn: “Cô bé, ta tên là Farbauti, không phải là ‘Ê’. Còn nữa, rất xin lỗi, ta nghĩ cô tìm nhầm người. Ta chỉ có một đứa con trai, không có phúc sinh con gái”.

Farbauti!

Chẳng phải là đại tướng quân của Jotunheim đấy sao? Sao lại là một phụ nữ?

“Ồ”, giọng Frigg mềm nhũn: “Vậy bà có biết ả tình nhân của cha ta tên là gì không?”

“Năm xưa, quan hệ của ta với Nott cũng tốt lắm, thế nhưng cô với bà ấy không có điểm nào giống nhau cả. Chẳng lẽ cô muốn ta tìm bóng dáng của cha cô từ cái cung cách thô tục, tầm thường, thiếu văn hóa của cô, sau đó đoán tên của ông ta sao?”, Farbauti cười khê, đôi môi đỏ mọng nhấp một ngụm trà thơm.

Frigg sững sờ, sau đó tức điên người, cao giọng nói: “Cha ta là Fjorgyn! Cha ta bỏ đi nhiều năm như thế vẫn là ở Jotunheim...”.

Nàng còn chưa nói hết câu, gã Khổng lồ Lửa kia đột nhiên lên tiếng: “Chém chết con ranh Thần tộc này đi”.

Frigg há hốc miệng, cánh tay đã bị hai gã thị vệ túm lấy, còn bị đá một phát vào đầu gối, quỵ xuống sàn nhà.

Farbauti vội nói: “Cali bệ hạ, nàng ấy vẫn chỉ là một đứa trẻ...”.

“Bao nhiêu tuổi thì vẫn là Thần tộc. Chém!” , gã Khổng lồ Lửa lạnh lùng ra lệnh.

Hai gã thị vệ giữ chặt lấy Frigg, ấn đầu nàng xuống sàn nhà. Đầu của Frigg nện xuống nền đại điện lạnh lẽo, đầu văng mắt hoa, căn bản là không đủ thời gian để ý thức xem chuyện gì đang xảy ra.

Lúc này, đột nhiên có một gã thị vệ chạy vào trong điện, giọng nói run rẩy: “Bệ hạ, không ổn! O... Odin tới rồi!”.

Tay Farbauti run bắn làm nước trà sánh ra ngoài. Đám Khổng lồ trong đại điện đều khê rên lên một tiếng, bắt đầu hoảng loạn. Gã Khổng lồ tóc nâu ban nãy đuổi đánh Frigg, giờ đã chui tọt vào gầm bàn, cái móng bị chẳng chống lên trời, run bần bật.

“Năm xưa ta đã nói không thể giữ Odin lại, em còn đòi nhận hấn làm con nuôi!” , Cali hét lên giận dữ với Farbauti, sau đó vỗ mạnh xuống bàn: “Xuất binh nghênh chiến!”.

“Thế nhưng bệ hạ, hình như không phải hấn tới để đánh nhau”, gã thị vệ kia nói.

“Nếu không phải tới đánh nhau thì người hốt hải thế làm gì?”

Gã thị vệ ghen hòng.

Cali nhíu mày: “Đừng chém con ranh Thần tộc này vội, ném nó ra khỏi điện cho ta. Các người để Odin vào đây, nhớ chỉ cho mình hấn vào thôi... Không, trước tiên phải lục soát người hấn... Mà không được...”.

Cali còn đang do dự xem phải gặp mặt Odin thế nào thì Frigg đã bị người ta trói gô lại, nhấc bổng lên, sau đó bị ném vào trong rừng sắt.

Trong tình huống như thế, nếu Frigg còn can đảm mà ở lại, hoặc là tò mò chạy đi ngắm nghía cái mặt của Odin, chắc chắn là đầu nàng có vấn đề. Frigg vội vàng chạy đi tìm ba thị nữ và Loki, sau đó ba chân bốn cẳng rời đất Jotunheim.

Về tới hoàng cung Hoenir, nàng rất đau khổ phát hiện chuyện mình bỏ nhà ra đi đã bị người ta truyền khắp làng trên xóm dưới. Người đầu tiên “nói chuyện” tử tế với nàng đương nhiên là lão cha già. Fjorgyn dẫn nàng vào phòng ngủ, sau đó cực kỳ bất đắc dĩ kể cho nàng nghe, mấy năm nay ông đã bị Nott dẫn vật thế nào, rồi cả những năm tháng hạnh phúc khi được sống bên nữ Khổng lồ dịu dàng thùy mị kia. Lúc kể chuyện, nước mắt ông chan hòa, Frigg gần như bị cha mình làm cho cảm động.

Thế nhưng đến tối, mọi chuyện lại y như cũ, thậm chí còn tồi tệ hơn.

Fjorgyn để Linde và Frigg ngồi cùng một bàn ăn, bảo hai nàng phải đối xử tốt với nhau. Linde mặc bộ váy mới tinh, mái tóc nâu vàng nhàn nhạt được chải thành kiểu công chúa xinh đẹp, vô cùng thùy mị lễ phép gọi Fjorgyn một tiếng “cha”, Frigg một tiếng “chị”.

Ăn cơm cùng hai cô con gái, tuy Fjorgyn vẫn gấp thức ăn liên tục cho Frigg, cũng chỉ nói chuyện với mình nàng nhưng Linde thỉnh thoảng nói xen một câu, lại khiến cho Fjorgyn hiểu ý mà cười khẽ, thậm chí là phá lên cười ha hả.

Đứa em gái nhỏ hơn nàng vài tuổi này, không chỉ có vóc người yếu điệu, gương mặt xinh đẹp, mà đến cả từng lời nói đáng đi cũng đều toát lên mười phần khí chất của một cô gái sinh ra trong gia đình quý tộc.

Frigg biết mình và Linde có vài nét hao hao, dù vậy giữa hai người vẫn có rất nhiều điểm khác biệt. Thế nhưng, khác biệt ở chỗ nào thì nàng không nói rõ được. Trong lòng nàng có một thứ cảm giác không thoải mái lạnh lẽo lan tỏa, ngay cả bản thân nàng cũng chưa từng biết đến.

Mãi tới khi Fjorgyn nói một câu, nàng mới biết cảm giác khó chịu đó từ đâu mà đến.

“Frigg, bọn họ nói mấy năm nay con vẫn chưa đi thăm mẹ con, còn nói bà ấy rất nhớ con nữa. Con không muốn đi thăm bà ấy sao?”

Vấn đề chính là ở chỗ này.

Frigg vốn định im lặng, nhưng uống một ngụm sữa bò, rồi nghĩ ngợi hồi lâu, nàng quyết định nói thẳng ra suy nghĩ trong lòng: “Cha muốn đuổi con đi có đúng không?”

Fjorgyn sửng sốt: “Con bé ngốc này, nói vớ vẩn gì thế? Con lại nghĩ linh tinh rồi”.

Linde buông dao nĩa xuống, mở đôi mắt to sáng ngời nhìn Frigg, cứ như đang xảy ra chuyện gì động trời lắm vậy. Frigg bị Linde nhìn như thế, tâm trạng lại càng khó chịu hơn: “Vội lại, con không thấy mình là người cần phải đi. Cha rời nhà đi lâu như thế, mới vừa trở lại, có từng nghĩ đến cảm giác của con? Con mới từng này tuổi đã phải sống ở đây một mình, bị người ta cười nhạo, chẳng lẽ cha không thấy sao?”

“Frigg, ban này còn đang nói chuyện vui vẻ lắm mà, sao đột nhiên...”, Fjorgyn thở dài một tiếng: “Thôi bỏ đi, con không muốn đi thì không cần phải đi. Cha chỉ lo mẹ con sẽ nhớ con thôi, ai ngờ con lại nghĩ nhiều đến thế...”.

“Con đi. Ngôi nhà này con để cho hai người, cha cứ tự nhiên mà chung sống vui vẻ với cô con gái quý hóa của cha đi.” Frigg ném dao nĩa xuống bàn, đứng bật dậy: “Ngày mai con sẽ lên đường”.

Fjorgyn cũng vội đứng lên: “Con hiểu lầm rồi, Frigg ơi. Thật ra cha muốn cả hai chị em cùng tới Asgard một chuyến. Chỗ đó bây giờ còn được xây dựng lộng lẫy hơn cả Vanaheim, hơn nữa còn có hàng tá đàn ông tuổi trẻ độc thân tương lai hứa hẹn, mấy năm nữa các con cũng phải lo chuyện chồng con rồi, tự các con tìm cho mình người chồng như ý vẫn tốt hơn để cha lo liệu, đúng không nào?”.

“Con không lấy chồng”, Frigg thẳng thắn nói, “Con không muốn trở thành người phụ nữ xui xẻo như mẹ”.

“Cha, cha đang nói ai thế ạ?” Rõ ràng, Linde rất có hứng thú với chủ đề này.

“Thor, Tyr, Heimdall, Freyr... Phần lớn đều còn độc thân, còn cả Odin nữa.”

Nghe tới câu cuối, hai mắt Frigg hí thành một khe dài nhỏ. Trong nháy mắt, một ý tưởng đầy ác ý lướt qua đầu nàng... Cái gã Odin lắm dã tâm lại quen thói ăn ốc không đổ vỏ, ai lấy phải hắn là xui đủ tám đời.

Nàng cười nham hiểm, xoay người lại, vỗ vỗ đôi má phúng phính của Linde: “Odin ta đã gặp rồi, không hổ là Chúa tể của các vị thần, vừa anh tuấn, lại đầy khí chất của kẻ đứng đầu, rất thích hợp với một tiểu mỹ nhân như em”.

Linde bị nàng dọa cho một trận, vội rụt người lại phía sau.

“Frigg, con...” Tuy sớm biết con mình đang trong thời kỳ nổi loạn, nhưng Fjorgyn vẫn khó có thể “tiêu hóa” nổi tình trạng này.

“Đi, ngày mai con phải đem tiểu mỹ nhân tới Asgard một chuyến, đảm bảo sẽ giúp nó tìm được một người chồng tốt.” Frigg cầm khăn lên lau miệng, vuốt ve mái tóc ngắn màu vàng kim: “Con lên lầu trước. Đừng quấy rầy con”.

Về phòng, Frigg lặng lẽ khóa trái cửa, sau đó vẫy tay với Gna đang ngồi trông nom Loki. Gna thấy thế liền lặng lẽ ra khỏi phòng. Frigg ngồi xuống trước mặt Loki, bản thân nhìn cái đầu tròn vo của nó.

Nàng chưa từng nghĩ tới chuyện lập gia đình. Nếu thật sự phải gả cho ai...

Một đôi mắt màu đen thâm thúy hiện lên trong đầu nàng, còn cả giọng nói khiến nàng chỉ nghe một lần đã thấy tim đập rộn rã liên hồi.

Hắn đi cùng Hoenir, chẳng lẽ là Thần tộc Aesir?

Nếu nàng tới Asgard, liệu có thể gặp hắn không?

Càng nghĩ càng thấy rối tinh rối mù, nàng ôm lấy thân người bé xíu của Loki, hỏi khẽ: “Loki, ngày mai ta sẽ tới Asgard, muốn đi cùng ta không?”.

“Có ạ!”

Đúng lúc này, có người gõ cửa. Frigg còn chưa kịp giấu Loki, Fjorgyn đã đẩy cửa bước vào: “Con gái, ngày mai con định làm sao...”, chưa nói hết lời, ánh mắt Fjorgyn đã nhìn chăm chăm vào Loki.

Frigg đang định giải thích thì giọng nói của Fjorgyn đã vang lên, hơi run rẩy: “Lập tức đưa nó trở về”.

Frigg chẳng hiểu ra sao: “Cha, đứa bé này là Thần tộc mà”.

“Đúng, nó là Thần tộc. Là con của Njord bề hạ và Farbauti.” Thấy vẻ mặt ngờ ngác của con gái, Fjorgyn lại càng kiên quyết: “Nó tuyệt đối không phải một đứa trẻ dễ thương bình thường đâu, nó rất nguy hiểm. Con đưa nó trở về đi”.

“Nhưng nó nói, cha nó không cần nó nữa.” Nhớ tới lời Farbauti từng nói, Frigg có chút lo lắng không yên, ôm chặt lấy Loki, lùi về phía sau một chút. Loki nhìn Fjorgyn bằng ánh mắt đề phòng, ôm lấy cổ Frigg.

“Bề hạ đương nhiên không cần nó. Con có biết nguyên tố tạo nên thần lực của nó là cái gì không?”

“Không ạ.”

“Lửa. Một trăm phần trăm là lửa.”

Frigg ngăn cả người.

Người Khổng lồ chia làm ba loại: Khổng lồ Băng dịu dàng nho nhã, Khổng lồ Núi thô lỗ bạo lực, và Khổng lồ Lửa thích phá hoại và hủy diệt. Một trăm phần trăm nguyên tố lửa thuần túy chỉ có thể là người Khổng lồ Lửa. Nàng biết người Khổng lồ Lửa đáng sợ đến nhường nào, cũng biết bọn họ hầu như chẳng có chút lương tri. Thế nhưng nàng lại đưa mắt nhìn Loki một chốc, màu tóc ấm áp, thân thể bé xinh, ánh mắt trong veo đáng yêu vô hạn... Nàng không tin.

Fjorgyn liếc nhìn Loki, cứ như nhìn mãnh thú: “Thần lực cấu thành từ lửa thuần túy, lại có huyết mạch của bề hạ, nó tương lai chắc chắn sẽ trở thành Hỏa thần... Có điều, đó không phải điểm mấu chốt. Bề hạ rất yêu Farbauti, thế nhưng cuối cùng ngài vẫn rời bỏ bà ta, con có biết là tại sao không hả?”.

Frigg lặng im không nói.

Fjorgyn thở dài một tiếng, bước tới trước mặt nàng, lại nhìn Loki ánh mắt ngáy thơ vô tội.

“Frigg, chó và sói lúc còn nhỏ rất giống nhau, nhưng dù con có nuôi sói như chó đi chăng nữa thì bản tính của nó vẫn sẽ không thay đổi, giống như số mệnh vậy. Chiêm bốc sư đã nói... Thằng bé này sẽ trở thành tà thần, biến Asgard thành đồng hoang tàn đổ nát...”

Frigg vẫn im lặng.

“Để nó đi thôi.”

“Không”, Frigg lắc đầu quầy quậy: “Mấy câu đó toàn là nói láo. Nó còn bé thế này, sao các người có thể khẳng định số mệnh của nó như vậy? Hơn nữa, nó giống con, đều là những đứa trẻ chẳng ai cần. Con sẽ không bỏ nó đâu”.

Loki ngây ngô nhìn Frigg, đôi mắt to tròn khê chớp.

“Frigg, con nghe đây, nó không thể ở lại nhà ta được”, Fjorgyn nói, thanh âm nghiêm khắc hơn rất nhiều.

“VẬY con và nó cùng đi.”

Ném lại câu nói ấy, Frigg ôm Loki, bay ra khỏi cửa sổ. Thế nhưng Fjorgyn vừa lao ra ngoài đuổi theo con gái, đột nhiên cả tòa thành rung động.

Cả ba người đều kinh ngạc nhìn về phía bên ngoài hoàng cung. Một nữ Khổng lồ biến thân to lớn đang đập nát mấy ngôi nhà nhỏ, vội vã nhìn quanh bốn phía, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó. Dưới chân nàng, vô số Thần tộc náo loạn như chim vỡ tổ, thậm chí còn có vài Thần tộc bị kẹt giữa ngón chân nàng, không sao động đậy.

Frigg bị cảnh trước mặt dọa cho cứng lưỡi.

“Frigg! Trả Loki lại cho nàng! Đó là mẹ nó!”, Fjorgyn hét lớn.

“Sao... Sao tự nhiên nàng lại biến lớn như vậy?”

Nữ Khổng lồ đi một bước, trời đất đều rung chuyển, vô vàn khối đá khổng lồ từ những tòa nhà cũng vỡ ra, rơi xuống, đè chết bao người.

“Đó là khả năng trời cho của thủ lĩnh người Khổng lồ, mỗi tháng một lần, có thể biến lớn gấp một trăm lần thân thể gốc”, Fjorgyn túm lấy tay Loki, đẩy nó ra phía ngoài: “Trả nó lại cho Farbauti, không thì Vanaheim xong đời mất”.

Loki vươn bàn tay nhỏ trắng muốt ra, vung một cái, một ngọn lửa nhỏ bùng lên. Nhìn Fjorgyn đứng ở phía xa đưa tay lau gương mặt đen thui, Frigg bị Loki dọa cho lạnh cả người. Lúc này, Loki lao vào lòng nàng, nức nở: “Chị, chị không cần em nữa sao...”.

Nàng vẫn không dám nhúc nhích.

Cuối cùng, Njord từ hoàng cung đi ra, long trọng tiếp đón Farbauti, nói cho nàng biết Loki không ở đây, sau đó dùng lời ngon tiếng ngọt đuổi khéo nàng đi. Fjorgyn ngồi trong nhà, hai tay ôm đầu gối, tinh thần vô cùng suy sụp.

Frigg kéo Loki vào phòng, nghiêm túc nói với nó: “Loki, chẳng phải em nói cha em không cần em, thế nên em mới ngồi một mình ở suối Mimir còn gì? Nhưng hôm nay mẹ đến tìm em, trông bà rất lo lắng”.

Loki gật đầu, giọng nói trong trẻo thánh thót: “Cha không cần em thật mà”.

Frigg trầm tư một lúc lâu.

Đúng, nó có nói mẹ không cần nó đâu.

“Bây giờ ta sẽ đưa em về.”

Frigg đứng lên mặc quần áo.

“Chị...” Môi Loki run run, đôi mắt to tròn cùng cái mũi bé xíu cũng bắt đầu ửng đỏ.

“Gọi chị cũng không có tác dụng gì đâu.”

Loki nhào tới, thân thể bé xíu áp vào bức tường, nước mắt lách tách rơi: “Chị, chị ghét em rồi...”.

“Không phải ta ghét em. Đừng khóc, là mẹ em...” Nàng nhìn Loki đốt thủng mấy cái lỗ trên tường, im lặng nuốt mấy từ còn lại vào bụng.

Ngày thứ hai, Loki hôn hờ ôm cổ Frigg, theo hai chị em Frigg tới Asgard.

34. Quyển 2 - Chương 3: Đêm Tổ Lửa Vào Cung Điện Valhalla

Điện Hồn Thiêng, điện Anh Linh.

Đế đô Asgard là nơi cao nhất chín thế giới, là vùng đất chỉ thuộc về Thần tộc. Trong đô thành, bốn phía đều là những kiến trúc trang nghiêm, những tòa thành hùng vĩ. Phương tây là đại dương trên không trải dài chẳng thấy bến bờ, sóng nước trùng trùng điệp điệp, gần như nuốt chửng phần nền của khối kiến trúc khổng lồ.

Mười hai cung điện được xây dựng trên một dãy núi cao trùng điệp, là nơi ở của các vị thần. Trong số đó, cung điện uy nghiêm nhất, hùng vĩ nhất, cao nhất chính là Gladsheim[2] của chủ thần Odin. Tòa cung điện này gồm có cung điện Vàng và cung điện Valhalla.

[2] Tên của cung điện này có nghĩa là “ngôi nhà ánh sáng”.

Bầu trời rợp bóng những đàn phượng hoàng đang sải cánh bay, cung điện Valhalla cao ngất lẩn mình trong mây, những đám mây trôi dạt như tảng bông bị nóc cung điện đâm xuyên tạo thành những hố tròn cực lớn, ánh vàng huy hoàng từ đó thoát ra, chiếu xuống tầng tầng chập chập của Cây thế giới, cũng thả mình trên nóc mái bằng bạc của cung điện Valhalla.

Cung điện Valhalla có năm trăm bốn mươi cánh cửa khổng lồ. Trước cửa là tám trăm chiến sĩ mặc áo giáp sáng ngời đứng xếp thành hàng, những con sói bạc cũng xếp hàng chỉnh tề ngồi rạp người dưới chân bọn họ.

Một con phượng hoàng với bộ lông trắng bạc đậu trên đỉnh cao nhất của cung điện, đầu đội miện vàng, mỗi sớm hừng đông nó sẽ cất tiếng hót trong treo vàng vọng khắp bốn phương, đánh thức chư thần. Mỗi khi nó cất tiếng hót, thì phượng hoàng đỏ ở vùng đất chết xa xôi cũng sẽ cất tiếng hòa ca.

Phượng hoàng tuy đẹp, nhưng khí phách không đủ.

Người ta đồn rằng lần này Odin tới Jotunheim, là vì đã nhìn trúng những con kim dực long với khả năng chiến đấu siêu phàm, định làm một cuộc mua bán với tộc Khổng lồ, đem rồng về Asgard nuôi dưỡng, huấn luyện. Không chỉ thế, từ khi Thần tộc Aesir dọn tới nơi này, Odin còn ban cho bọn họ khả năng di chuyển trong nháy mắt, để phân tách hẳn với Thần tộc Vanir.

Tuy lúc đầu Frigg định tìm Odin cho Linde, sau đó mới đi thăm mẹ thân yêu. Thế nhưng tới chỗ này nàng mới ngộ ra, muốn nhớ hết vị trí của các cung điện đã là chuyện khó hơn lên trời rồi, chứ nói gì đến chuyện tìm hai con người bé xíu giữa đồng kiến trúc chẳng chừa hơn mạng nhện này.

Sau khi bị thủ vệ đuổi ra, Frigg cùng với Linde đứng trên thảm cỏ bên dòng suối Urd, giương mắt nhìn nhau. Trên dòng suối, có vài cánh thiên nga trắng muốt, phía bên kia là cầu vồng Bifrost, ba nữ thần vận mệnh đang đứng bên cầu chơi với đàn hạc.

Frigg đang định tới chỗ các nữ thần hỏi thăm tình hình thì phía sau lưng đột nhiên truyền tới giọng nói của một chàng trai trẻ: “Đám trẻ hoang này từ chỗ nào lạc tới?”.

Giọng nói kia hơi cao và rất có sức hút, Frigg và Linde đều không nhịn được mà quay đầu lại nhìn.

Thần tộc phía sau các nàng là một chàng trai tóc bạc cười trên lưng con ngựa thần trắng muốt. Mái tóc của hắn rực rỡ vô cùng, thậm chí còn chói mắt hơn cả ánh mặt trời phản chiếu trên dòng Urd. Trên nền thảm cỏ mượt xanh cùng với cầu vồng ba màu Bifrost phía xa xa, đúng là y chang bạch mã hoàng tử bước ra từ trong cổ tích.

Hai chị em Frigg đều ngấm đến ngây người.

Thế nhưng, chàng hoàng tử ấy nhếch miệng lên, làm ra vẻ mặt cực kỳ quái dị: “Thằng bé kia, trông mày giống con gái quá”.

Frigg im lặng nhìn hắn một lúc, sau đó ghé vào tai Loki thì thầm vài tiếng. Loki gật đầu, ngoan ngoãn tạo ra một ngọn lửa trên tay, rồi ném về phía đuôi con ngựa đang đứng chờ ra. Đuôi bị thiêu cháy, con ngựa lập tức lồng lên, lao thẳng về phía trước.

Gã trai tóc bạc vừa vỗ về con ngựa, vừa nổi giận dùm dùm, quát âm lên: “Mày tên gì? Không biết bản thiếu gia là ai sao? Thằng ranh con, lần sau mà để ta gặp phải thì cứ cẩn thận!”. Câu nói tiếp theo đã mất hút trong một góc cung điện.

Linde bị hành động của Frigg dọa cho một trận. Frigg nhún vai, bước giật lùi: “Ta chẳng cần biết hắn là ai”.

Nàng không để ý phía sau có một nhóm người đang bước tới. Lui tiếp về phía sau hai bước, Frigg va phải một người. Tiếng kêu hoảng hốt, lạnh lót vang lên, người phía sau bị Frigg đụng phải đã ngã lộn ra đất.

Vội quay người lại, một cô gái tóc vàng đang nằm rạp trên đất. Nàng ta có mái tóc dài đến ngang lưng, lấp lánh tựa vàng. Nàng nhúm mày, ôm eo, nũng nịu kêu lên: “Ui ui, đau quá đi!”.

Nàng vừa nói một câu, cả đám con trai đứng cạnh lập tức ngồi thụp xuống vây quanh nàng: “Sif điện hạ, ngài không sao chứ?”. Sau đó cả đám lại đồng loạt đứng bật dậy, hằm hằm nhìn Frigg: “Người không biết điện hạ rất mảnh mai yếu ớt hay sao? Sao có thể chịu được cách đối xử thô tục của người chứ? Mau xin lỗi nàng đi!”.

Cứ như cả đám Thần tộc Aesir đều có thù với Frigg vậy, ai đụng phải ai còn chưa biết à nha. Frigg hít sâu một hơi, vốn không định gây sự gì, nhưng nàng lại vô thức xông lên, túm Sif dậy: “Cô điên rồi à? Chân cẳng có què cụt gì đâu mà cần người khác nâng vớ dĩ?”.

Sif kinh ngạc nhìn nàng.

Một thằng nhà quê thô tục và một mỹ nhân rực rỡ ánh vàng – nhìn bức tranh này mới nhưc mắt làm sao.

Nhưng chỉ một giây sau, Sif đã khiến nó dịu mắt hơn nhiều. Sif túm lấy mái tóc ngắn cụt lủn của Frigg, giật đầu nàng về phía sau, nghiêng rặng ken kết, ngửa đầu nhìn Frigg.

“Ai da, cô đứng là tâm lý không ổn định, thấy tôi được đàn ông vây quanh nên tay chân ngứa ngáy à?”

“Tôi mà thêm ghen tị với cô á?”, Frigg cũng túm lấy tóc Sif, “Cô nhìn lại mình xem, ngoài cái mái tóc dài hơn tôi một tí ra, cô còn chỗ nào coi được không?”.

Sif túm tóc mạnh hơn: “Dạng như cô mà cũng dám so với tôi sao...”.

Nói còn chưa hết câu, mặt Sif đã trúng một đấm của Frigg. Sif giơ tay che mũi, kinh ngạc nhìn Frigg: “Cô dám đánh tôi!”.

Sau đó, Sif cũng đấm vào mặt Frigg. Frigg đáp lại một đấm, Sif cũng không thua kém... Hai người đánh qua đánh lại, cuối cùng một ngọn lửa hừng hực bùng lên, thiêu rụi mái tóc vàng của Sif. Sif hét lên kinh hãi, may mà tốc độ phản ứng của nàng cũng nhanh, nàng lập tức nhúng đầu vào dòng suối.

“Ai cho cô bắt nạt chị ta, đồ con gái xấu xa!” Loki lấy tấm thân bé xiu của nó che trước người Frigg.

Sif đảo mắt ra bốn phía, cuối cùng phải hạ đường nhìn xuống, mới thấy thằng bé còn chưa cao tới ngang hông Frigg. Mặt Sif nhăn nhúm lại, đang định nói gì đó thì đột nhiên một thanh âm rất hiền hòa vang lên phía sau lưng: “Có chuyện gì vậy?”.

“Tyr!” Sif quay người lại, vẫy tay với chàng trai tóc vàng đứng phía sau: “Không có gì đâu, em đang chơi đùa một chút ấy mà”. Sau đó nàng liền chạy đi, vui đến quên trời quên đất, ôm chặt lấy cánh tay Tyr: “Hội nghị đã kết thúc rồi sao? Cha anh có khỏe không?”.

“Khỏe. Ông đang thảo luận chính sự với bộ hạ... Chiều mai em có rảnh không?”, Tyr nói, dịu dàng vuốt ve mái tóc của Sif.

Bọn họ dường như đã hoàn toàn quên mất rằng, chỗ này còn có một cô gái tên Frigg đang đứng chình ịch, cười tủm tỉm nhìn sâu vào mắt đối phương, sau đó đi về phía ngoài cung điện Valhalla.

Nhìn theo bóng lưng của Sif, trong mắt Frigg bùng lên lửa giận. Nàng xoay người lại, véo hai má của Linde: “Cô, nhất định phải tóm được Odin, sau đó đập hết lũ điên kia xuống khỏi vị trí thần thánh cho tôi, nghe chưa?”.

Linde sợ hãi nhìn nàng, run rẩy gật đầu.

Đương nhiên, gặp Odin nào phải chuyện dễ dàng như thế. Frigg chuẩn bị đồ nghề, định bụng chờ đêm xuống sẽ lên vào cung điện Vàng thám thính một phen.

Nàng hoàn toàn bị cơn giận dữ nhấn chìm, đương nhiên không có tâm tư để ý tới cuộc nói chuyện ban chiều giữa Tyr và Sif. Vào quán trọ, sau khi vỗ về lưng Loki ép nó ngủ, nàng liền đem theo ống đạn ma pháp cùng dung dịch đã chuẩn bị từ trước, bay tới rìa ngoài điện Gladsheim.

Có hai con đường dẫn tới cung điện Vàng: Thứ nhất chính là dùng chìa khóa vào bằng cửa chính, thứ hai là vào từ con đường ngầm trong cung điện Valhalla.

Đương nhiên Frigg nào có cơ chọn phương án thứ nhất, thế là nàng bay lên khoảng không phía trên cung điện Valhalla, bắt đầu học con nhện áp sát vào tường, từ từ bò xuống từ phía trên những cánh cửa khổng lồ.

Năm trăm bốn mươi cánh cửa, kiểu gì cũng sẽ có một lỗ thủng. Huống hồ, cái trò đột nhập này vốn là sở trường của nàng.

Nàng đã lập kế hoạch đầu vào đấy hết rồi. Mở bản đồ ra nhẩm lại một lần, sau đó nhanh nhẹn như chú sóc lách trên luồn dưới, phi trái lượn phải vài vòng trong điện, thoát được ánh mắt săn soi của tất cả đám thủ vệ trong cung điện Valhalla.

Có người nói Odin là một gã mù ma pháp, thế nên khi tìm thấy hắn, nàng sẽ khiến hắn bất tỉnh, sau đó dùng dung dịch đưa hắn ra rìa ngoài Asgard, tiếp đó gọi Linde ra, ôi trời ôi, một cuộc gặp gỡ bất ngờ nhưng cũng vô cùng lãng mạn.

Sau đó, Linde sẽ nắm trong tay quyền sinh sát cả đám Thần tộc Asgard, lại còn có thể bị gã đàn ông không nhân tính kia ăn hiếp, chà đạp...

Nghĩ tới đây, Frigg lại không nhịn được, nắm chặt hai tay hú hét vài câu cho thỏa cơn kích động.

Cuối cùng, nàng đã thuận lợi lẻn vào cung điện Vàng.

Người trong cung điện Vàng rõ ràng là ít hơn rất nhiều, lại không có nhiều linh hồn bay qua, lượn lại quấy rầy. Giống như cung điện Valhalla, nơi này vô cùng rộng rãi, trần nhà cũng rất cao, nàng chỉ cần di chuyển trong không trung là chẳng bị ai phát hiện.

Nàng không có bản đồ của cung điện Vàng, càng chẳng biết trông Odin xấu đẹp tròn méo ra sao. Thế nhưng, cô biết Odin tuổi còn khá trẻ, cao lớn, anh tuấn, tính tình trầm tĩnh, quan trọng nhất là hắn được người người tôn sùng ngưỡng mộ, cả cái cung điện Vàng này chắc cũng chỉ có một người như thế mà thôi...

Nàng đã lơ lửng trên không trung quá lâu rồi, liền rẽ vào một căn phòng hé cửa để nghỉ ngơi.

Frigg kinh ngạc phát hiện ra, đó là một gian cung điện cất chứa toàn sách vở. Giá sách hình cung che lấp hơn nửa bức tường, cao chừng ba tầng, mỗi tầng lại có mấy trăm hàng nhỏ. Một người cũng chỉ cao bằng bảy, tám hàng sách mà thôi. Đi loang quanh trong phòng này, nàng có thể nghe thấy tiếng chân mình vọng lại.

Giữa gian cung điện có đặt vài chiếc bàn thủy tinh, ngay phía sau là một ban công lớn, một tấm thảm lông màu đỏ thêu chỉ vàng lấp lánh buông mình xuống thật dài, gần như kéo dài tới tận nền nhà tầng một.

Thế nhưng điều hấp dẫn Frigg nhất lại là thứ khác, vừa bước vào cửa, nàng đã bắt gặp một tấm bản đồ Asgard cực lớn ngay bên phải cửa vào, đương nhiên trong đó có cả sơ đồ vạch rõ đường đi nước bước trong cung điện Vàng của Odin.

Nàng vội bay lên, chăm chú đọc tấm bản đồ.

Có điều, vừa nhắc chân khỏi nền nhà, nàng đã nghe thấy tiếng bước chân của hai người vọng lại gần. Frigg lập tức nhảy xuống, định bụng phi từ trên tầng hai ra ngoài. Trên hành lang đột nhiên xuất hiện vài gã binh sĩ mặc giáp bạc sáng loáng. Nhìn về phía ban công, xa quá, Frigg đành phi thân lên cao, nép người vào góc tường.

Hai người đàn ông bước vào phòng.

“Kim rực long mặc dù rất quý, nhưng nếu vì nó mà gây ra chiến tranh thì hậu quả khó có thể tưởng tượng được”, người đang nói là một chàng trai có mái tóc vàng kim.

Frigg chỉ có thể nhìn thấy đỉnh đầu cùng chóp mũi của hắn, nhưng nàng vẫn nhận ra người này chính là Tyr.

“Mối quan hệ của Thần tộc Vanir và người Khổng lồ mấy năm gần đây ngày càng tốt, nâng cao khả năng quân sự của chúng ta là ưu tiên hàng đầu.”

Nghe giọng nói ấy, lại nhìn mái tóc đen thẫm tựa màn đêm kia, Frigg suýt nữa thì rớt từ trên không xuống... Chính là chàng trai nàng đã gặp ở đất Jotunheim. Thế nhưng, sao hắn lại ở đây? Hắn với Hoenir còn thân thiết như thế, chẳng lẽ hắn là...

Đang suy đoán không biết hắn có phải Odin không, chàng trai tóc đen lại nói: “Tối nay ta sẽ suy nghĩ kỹ một lần nữa, người cũng về thương lượng với cha người một phen xem sao, ngày mai chúng ta quyết định sau”.

Tyr là con trai của Odin và nữ Khổng lồ. Vậy chàng trai tóc đen kia không thể là Odin được.

Hắn là ai? Sao lại ở cung điện Vàng của Odin?

Thor? Freyr? Heimdall?

Đầu óc Frigg còn đang rối tung lên, Tyr cũng đã ra đến cửa. Lúc này, chàng trai tóc đen thoải mái rút hai quyển sách từ giá ra, đặt lên trên chiếc bàn thủy tinh ngay bên dưới chỗ Frigg đang nấp, sau đó ngồi xuống, từ từ lật sách ra xem.

Chỗ này đúng là góc chết mà. Nàng chỉ cần nhúc nhích một cái là bị hắn phát hiện ra liền. Khẽ khàng lấy cái bình có chứa quả cầu ma pháp ra, mở nắp, nàng đổ ma pháp ru ngủ có dạng khí ra. Chất khí gần như trong suốt ấy từ từ buông mình xuống dưới, bao phủ lấy chàng trai tóc đen kia.

Bàn tay lật sách của hắn dừng lại.

Hơi thở của Frigg cũng dừng lại theo.

Thế nhưng hắn chỉ lấy đồng hồ bỏ túi ra xem giờ, rồi lại để đồng hồ sang bên, đóng nắp, tiếp tục say mê đọc sách.

Cái gã chết tiệt này chẳng lẽ có sức đề kháng tuyệt đối với ma pháp sao?

Vì vừa nãy chưa nghỉ được bao lâu, giờ nàng sắp bảm không nổi nữa rồi. Frigg cắn răng bảm lấy gờ giá sách, mệt mỏi thở dốc. Vậy mà người bên dưới kia hình như hoàn toàn chẳng có ý rời đi, ngược lại còn đứng lên, lấy thêm vài quyển sách nữa, cứ như chuẩn bị tinh thần thức trắng đêm vậy.

Thể lực của Frigg sắp cạn rồi, nàng không còn hơi sức đâu mà quan tâm xem hắn có phát hiện ra mình không, nàng cứ thế thở hồng hộc... Cuối cùng, sức lực hoàn toàn cạn kiệt, nàng không thể bay lơ lửng nữa, chỉ còn cách lấy hai tay túm chặt gờ giá sách, treo vắt vẻo trên không.

Nhưng khi mà cả người bủn rủn thì động tác này của Frigg không duy trì nổi năm giây.

Cả người nàng rớt thẳng xuống dưới.

Cùng lúc đó, chàng trai tóc đen đặt sách xuống bàn, đầu không hề ngẩng lên dù chỉ một phân. Nàng chấp nhận số phận, nhắm tịt hai mắt, chuẩn bị cho tình cảnh tồi tệ bên cùng chết.

Có điều, sau khi quá trình rơi tự do kết thúc, hắn thậm chí còn chẳng cần động đây, cánh tay vững chãi đã lập tức đỡ được nàng.

“Cô tới đây làm gì?” Ánh mắt có chút lạnh lùng lướt qua người nàng.

Nàng chưa hề chuẩn bị cho tình huống này nên nào biết nói gì. Frigg nhìn chàng trai trước mặt, cứ cảm thấy những suy nghĩ trong lòng đều sẽ bị hắn ta nhìn thấu. Thế nên, chặc chặc mấy câu bịa đặt không có đất dụng võ rồi. Nếu không trả lời, có lẽ sẽ bị hắn xử lý “gọn gàng” ngay tại trận...

Nàng chớp mắt liên tục, trong đầu đang nghĩ tới nghìn vạn cách khác nhau để trả lời hắn. Về mặt chăm chú suy nghĩ bấy giờ khiến nàng nhìn qua rất giống một cô gái bình thường, đúng là hiếm thấy.

“Thật ra em đến để...” Cứ nói dối tí đã, không được thì nói thật sau vậy.

“Sao?”, đột nhiên hắn mỉm cười.

Tim nàng bắt đầu đập điên cuồng. Nàng há hốc miệng, một lúc sau mới nói: “Em tới tìm Odin”, quả nhiên vẫn không nói dối nổi.

“Vì sao lại tìm Odin?”

“Vì ngài chưa lấy vợ.”

Nghe thấy câu trả lời đó của nàng, trong ánh mắt hắn lóe lên một tia kinh ngạc, thế nhưng ngay sau đó hắn khẽ gật đầu, làm bộ đắm chiêu: “Cái này ta có thể lý giải”.

“Từ từ, không phải em... Là em gái em cơ.”

“Em gái cô?”

“Đúng, em muốn giới thiệu em gái mình cho ngài ấy.”

“Ta nhớ cô từng nói Odin không phải loại đàn ông tốt đẹp gì cơ mà.”

“Còn phải nói, nếu là người tốt thì em đã giữ lại bên mình rồi.” Frigg cười nham hiểm, thế nhưng ngay lập tức gương mặt tươi cười biến thành sừng sốt: “Anh còn nhớ em sao?”.

“Đương nhiên.”

Nàng đột nhiên thấy trong lòng ảm áp lạ kỳ, ánh mắt cũng không nén được nét vui mừng: “Em tên là Frigg. Tên anh là gì?”.

Hắn nghĩ một lúc, rồi mới nói: “Shujin”.

“Shujin”, như thể đang chăm chú suy nghĩ về ý nghĩa cái tên này, Frigg lặp lại tận mấy lần: “Anh làm việc ở đây sao?”.

“Đi theo ta.”

Shujin hást cầm, sau đó xoay người đi ra ban công. Frigg vội vã bám theo hắn, nói khẽ: “Anh cũng sợ bị người ta phát hiện sao?”.

Hắn dừng lại ở cửa ban công, suýt nữa thì Frigg lao thẳng vào lưng hắn. Lúc này hắn đột nhiên quay người lại, khoảng cách giữa cả hai rất gần. Frigg hơi co người lại, lui ra sau hai bước, cười mấy tiếng với hắn, vô cùng xấu hổ.

“Là sợ cô bị người ta phát hiện.”

Hắn nở nụ cười nhàn nhạt. Người này cũng thật lạ. Trông đáng vẻ bên ngoài thì cũng chỉ mới thành niên, nhưng chẳng có chút kiêu căng xốc nổi của đám trai trẻ “ngựa non háu đá”, ngược lại, tâm tình hắn cứ bằng phẳng như mặt hồ tĩnh lặng. Nụ cười của hắn dịu dàng giữ lễ, nhưng lại vô tình vạch ra một ranh giới với người ngoài.

Không chỉ thế, ngay cả cảm giác của bản thân nàng cũng trở nên kỳ lạ.

Từ nhỏ tới lớn, vì chuyện của cha mẹ, nàng chẳng thể nào làm một cô tiểu thư khuê các hiền lành bị nhốt trong phòng kín được, nàng gặp rất nhiều đàn ông, trong số đó, người có tướng mạo anh tuấn đường hoàng không phải ít. Nhưng khi nói chuyện với Shujin, nàng lại thấy căng thẳng vô cùng, lúng ta lúng túng, cứ như đứa trẻ đang nói chuyện với một kẻ xa lạ mới gặp bên đường.

Thấy nàng hồi lâu không đáp, hắn lại nói tiếp: “Cô lên vào đây, thực sự chỉ vì em gái mình thôi sao?”.

“Đúng.”

“Suy nghĩ của con gái lúc nào cũng đơn giản thế à?”

“Đương nhiên không phải!” Frigg có chút mất hứng, “Anh đừng có coi thường em. Em không giống đám con gái ngu xuẩn ngày ngày ngồi trong phòng chờ đám đàn ông tới nâng niu chiều chuộng đâu nhé. Em biết rất nhiều thứ, nói ra chỉ sợ là sẽ dọa chết anh thôi”.

“Ví dụ như?”, khóe miệng của hắn khê cong lên.

Frigg không nói gì, rút một đoạn dây thừng và con dao nhỏ từ bên hông ra. Nàng dùng dao cắt dây thừng làm đôi, sau đó thắt một nút, ném lên phía nóc cung điện, quấn chặt vào cây cột nhỏ. Nàng tung con dao nhỏ lên, dùng miệng cắn chặt thân dao, chân nhún xuống, hai tay nắm chặt dây thừng, trèo lên tận đỉnh. Đứng trên cây cột, nàng nhả con dao ra, dùng tay nắm lấy, cắt đứt một đoạn dây nữa, ném sang tán cây đối diện, buộc chặt. Nàng ném dao nhỏ lên cao, nhìn nó lộn vài vòng trong không trung, rồi lại dùng miệng đỡ lấy. Nàng giẫm lên dây thừng, đi sang bên kia, đi được nửa đường, nàng đứng tại chỗ xoay nửa vòng tròn, sau đó quay đầu nhìn Shujin, cười cực kỳ đắc ý.

Ai ngờ dây thừng đột ngột đứt phụt, nàng khê kêu lên một tiếng. Shujin vừa tiến lên một bước, nàng đã túm được một đầu dây, lao người trong không trung. Đứng trên tán cây, nàng lại dùng cách cũ để trở về, sau đó nhìn Shujin, tự tin nhướn cao đôi mày: “Thấy sao?”.

“Rất khá.”

Shujin mỉm cười, vỗ tay vài cái, nhưng không tài nào gạt được hình ảnh con khỉ leo cây đang lộn vờn trong đầu mình ra.

Tuy rằng Frigg được hắn khen ngợi, nhưng nghĩ thế nào nàng cũng thấy như người lớn đang dỗ dành trẻ con ấy. Frigg cắt hết mấy thứ kia xong, phùng má bĩu môi, nói: “Chả có chút thành ý nào cả. Hê, không phải anh đang ghen tị với em đấy chứ?”.

Cái giọng điệu này, thật sự là chẳng có chút gì giống một tiểu thư cả. Shujin khê thở một hơi: “Vậy thế nào mới là có thành ý?”.

“Xem ra anh ở nơi này cũng có chút địa vị. Nếu thế, mai em dẫn em gái đến, anh đưa nó đi gặp mặt Odin nhé.”

“Cái này, e là không được.” Thấy gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu trước mặt từ từ dài ra, Shujin lại bổ sung thêm một câu: “Hôm nay là lần đầu tiên cô tới Asgard đúng không? Mai ta có thể đưa cô đi dạo một vòng”.

Vàng trắng khuyết lơ lửng phía trên cung điện Valhalla, cả đất đế đô đều như bị phủ một tầng sáng bạc mơ hồ.

Người con trai trước mặt có một đôi mắt tuyệt đẹp, sáng ngời, giống như giấu trong mình ánh sáng của tất cả tinh tú trên cao

Frigg nhìn hắn đến ngây người, mãi một lúc sau mới giật mình hỏi lại: “Hả? Vậy em đem em gái theo có được không?”.

“Cái này tùy cô.”

35. Quyển 2 - Chương 4: Ngày Lễ Mỉm Cười

Cuối cùng vẫn chẳng tìm thấy Odin, nhưng Frigg đã sớm đá cái mục đích đó ra một chỗ nào đó xa tít tắp rồi. Sau khi trở về nhà trọ, trong đầu nàng ngập tràn những ý nghĩ vô cùng kỳ quái. Ví như, sống đã gần bốn mươi năm, lần đầu tiên nàng khát khao trở nên thật xinh đẹp, thật ra đáng tiểu thư cao quý.

Có điều, nhắc đến tiểu thư cao quý, gương mặt đầu tiên lướt qua đầu nàng là Sif, gương mặt thứ hai là Linde. Frigg vội lắc đầu quầy quậy, nồn ọe một trận đã đời, rồi mới lấy chìa khóa mở cửa phòng.

Linde đã về phòng riêng của nó rồi.

Giường của Frigg kê sát cửa sổ. Cậu bé con có mái tóc màu đỏ rực lửa đang áp người lên cánh cửa sổ thủy tinh bảy màu, như muốn nhìn rõ thứ gì đó bên kia cánh cửa. Nghe thấy tiếng mở cửa vang lên, nó lập tức quay phắt lại, bò tới, định xuống giường.

“Chị ơi...”

“Đừng xuống”, Frigg vội chạy tới, “Em chờ chút, chị đi tắm rửa một lát, xong rồi vào chơi với em luôn nhé!”

Mười phút sau, Frigg đã thay áo ngủ, chui vào chăn ấm. Không biết có phải vì Loki bé bỏng là Hỏa thần hay không, mà người thẳng bé lúc nào cũng nóng hằm hập. Nàng thở một hơi dài, hết sức thoải mái, ôm lấy Loki: “Ngủ đi bé ngoan”.

“Chị, sau này khi nào ra ngoài, chị phải nói với em”, Loki khê thì thầm. Giọng nó không trong trẻo như lúc bình thường, thậm chí còn có chút nũng nịu, khiến người ta nghĩ tới một cây kẹo bông ngọt lịm.

“Ừ”, Frigg vuốt ve mái tóc thật mềm mại của thằng bé, “Đêm nay chị xin lỗi, chị tưởng em đã ngủ mất rồi”.

“Em đã mơ thấy chị.”

“Thật không? Cũng mơ thấy cái gì?”

“Mơ thấy em lớn lên, rất cao, rất anh tuấn, sau đó kết hôn với chị.”

Nghe xong câu này, Frigg cười phá lên, sau đó vò đầu Loki: “Thằng bé này, lớn sớm quá đấy”.

“Thế nào là lớn sớm ạ?”

“Không có gì, ngốc, nhanh nhanh ngủ đi.”

“Chị ơi, đến lúc em trưởng thành, chị sẽ lấy em chứ?”

“Đợi đến lúc em lớn lên, Frigg này chắc chắn không chỉ đã kết hôn, mà còn trở thành một bà già lụ khụ mất rồi.” Frigg cố nín cười, tay hết xoa lại vuốt, khiến cho mái tóc của Loki rối tung lên, “Loki sau này cao lớn đẹp trai như thế, nhất định sẽ có cả tá con gái xinh đẹp phải mê mẩn vì em. Ngủ đi, ngủ đi thôi”.

Loki cái hiểu cái không, gật đầu, sau đó rúc vào lòng Frigg, bàn tay bé xíu ôm chặt lấy lưng nàng.

Ngày hôm sau, mới sáng tinh mơ, Frigg đã thức dậy, tinh thần cực kỳ phấn chấn, túm cổ Loki và Linde, chuẩn bị tới quảng trường trung tâm của Asgard gặp Shujin. Thế nhưng, chân trước nàng vừa mới bước ra quán trọ, đã bị bóng dáng của người con gái xinh đẹp trước mặt dọa cho hóa đá tại chỗ.

Đó là một cô gái vô cùng xinh đẹp, vóc dáng cao gầy, có mái tóc đen dài tựa màn đêm thăm thẳm. Người đẹp đến nhường này ở Asgard cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay, nàng lại mặc một bộ váy trắng ngần lộ bờ vai, từng cử chỉ đều toát lên vẻ nhã nhặn, cao sang từ trong cốt tủy... Nói ngắn gọn, ai nhìn thấy nàng, không kể là nam hay là nữ, đều phải ngây ngẩn cả người.

Chỉ mình Frigg là không, nàng ném Loki cho Linde, sau đó quay người chạy mất.

“Đứng lại.”

Giọng nói hơi khàn, nhưng lại cực kỳ khêu gợi vang lên, chặn đứng đường đi của Frigg. Ngay cả ông chủ quán trọ cũng không nén nổi tò mò mà lộ đầu ra, nhìn thấy hai người con gái đối lập đến từng milimet ở trước cửa – giống như một đóa bách hợp ngập tràn sức sống đang bung nở dưới nắng mai và một bông cúc đại hèo hon rũ rượi.

Người con gái tóc đen thông thả tới gần Frigg, vỗ nhẹ lưng nàng. Frigg nuốt nước bọt đánh ực một cái, từ từ quay người lại, sau đó cười khan mấy tiếng.

“Mẹ.”

Câu nói nàng vừa thốt ra khỏi miệng khiến mọi người kinh hãi đến độ ngã lăn ra đất. Linde và Loki thì trừng mắt nhìn nhau, chẳng hiểu ra làm sao cả.

Nott nhướn một bên lông mày, không cho Frigg cơ hội phản đối, ngoắc ngoắc ngón tay: “Theo ta về điện Folkvang[1]”.

[1] Cung điện của nữ thần Freyja, mang nghĩa “chiến trường”. Tương truyền, mỗi ngày nữ thần Freyja sẽ xuống trần gian lựa chọn những linh hồn dũng cảm nhất trên chiến trận, sau đó đưa họ về thế giới thần linh. Một nửa sẽ được tới cung điện Folkvang của nữ thần, một nửa sẽ được tới cung điện Valhalla của Odin.

“Không được đâu mẹ ơi. Con đã hẹn với người ta trước rồi.”

“Bảo con bé kia đi thay đi.”

“Mẹ ơi, thực sự không được mà...”

“Đi.”

Frigg không sợ trời chẳng sợ đất, chỉ sợ một mình Nott. Nàng vội đỡ lấy Loki, sau đó miêu tả cho Linde về ngoài cửa Shujin, bảo con bé tới quảng trường gặp hẳn trước, chuyển lời rằng nàng sẽ tới sau. Sau khi đã dặn dò tử tế, Frigg run lấy lấy đi theo Nott.

Nott với Fjorgyn không hổ là vợ chồng nhiều năm. Mắt vừa liếc thấy Loki, bà đã hoảng hốt kêu lên, đây chẳng phải là tiểu Hỏa thần hay sao? Sau khi lớn lên, Hỏa thần sẽ khó khống chế cảm xúc của bản thân, rất dễ biến thành tà thần. Sau đó Nott ép Frigg trả Loki về cho mẹ nó.

Frigg thà chết cũng không chịu. Mà Nott, sau khi nhìn vào đôi mắt to tròn, lấp lánh của Loki xong, đã quyết định trong lúc hai người còn ở Asgard, bà sẽ đích thân chăm sóc cho nó.

Trước khi bước vào cung điện Folkvang, Frigg nhìn thấy Sif đang ngồi dưới tán cây để chờ Tyr.

Và thật đáng đau thay, tất cả những gì tốt đẹp nhất đều dừng lại cả ở phút giây này.

Vừa mới đi vào, Nott đã rút roi ngựa ra, quất Frigg một roi: “Con gái con đứa khi đứng mà dám để cong chân thế à? Đứng thẳng lên, chân khép vào! Khép vào! Thu đầu gối lại!”

“Freyja, cháu đi tìm giúp ta một bộ quần áo tử tế cho nó mặc. Mặc cái gì thế này không biết, cháu nhìn coi, cái này là cái gì?”

“Frigg, sao tóc con còn ngắn hơn lần trước gặp là thế nào? Từ hôm nay trở đi, để tóc dài cho ta, nếu con mà dám cắt tóc nữa, ta sẽ cắt đầu con luôn.”

“Lúc đi thì đầu gối phải thẳng, nâng cao lên, đừng có đá chân.”

“Lưng thẳng lên, lắc qua lắc lại như thế còn ra thể thống gì nữa? Thay quần áo đi, sau đó ra chỗ bàn ăn đợi ta!”

“Run chân?” Chân lại bị quất một roi.

“Lúc uống canh sao lại để phát ra âm thanh lớn thế hả? Con dài cái mặt ra làm gì? Là một nữ thần thanh tao nhã nhặn, bất kể trong tình huống nào cũng phải mỉm cười, không được nói nhiều. Ăn tiếp cho ta.”

“Khi đặt dao nĩa và thức ăn xuống không được để phát ra âm thanh!”

“Con dám ợ ra tiếng à? Frigg, ta có nghe nhầm không? Con có đúng là con gái ta không đấy? Dọn dẹp bàn ăn đi, sau đó ăn lại một lần cho ta xem!”

...

Đó chính là nguyên nhân khiến Frigg cực kỳ ghét gặp mẹ nàng.

Mãi tới lúc hoàng hôn, nàng mới kéo theo bộ váy lờ xờ chạy khỏi cung điện Folkvang, lại bắt gặp bóng Sif vẫn đang ngồi ngốc ngếch ngồi chờ bên ngoài cung điện.

Cái cô nàng ngu ngốc này, quả nhiên là bị Tyr cho “leo cây” rồi. Đang định chạy tới trêu chọc Sif một phen, nhưng sau khi nghe thấy tiếng hét của Nott “Sao con dám túm váy mà chạy?”, nàng vội vàng dùng tốc độ nhanh nhất có thể để biến mất khỏi phạm vi cung điện.

Đến khi chạy tới được quảng trường trung tâm, nàng chỉ thấy quảng trường lác đác vài người, trời đã sắp tối.

“Chị...?”

Xoay người lại, nàng thấy Linde đang trừng mắt kinh ngạc, ngấm nàng từ đầu tới chân rồi lại từ chân lên đầu. Frigg ngồi phịch xuống một băng ghế dài, co hân chân lên ghế, nhìn thấy luôn cả cái quần chèn màu vàng bên dưới lớp váy lờ lững kia: “Đừng nói nữa, cái bà mẹ đó của ta... Haiz... Đúng rồi, Shujin đâu?”

“Sao giờ cô mới tới?”

Giọng nói của Shujin vọng tới từ phía sau lưng. Nàng ngẩng đầu, trông thấy hấn đang cúi xuống nhìn mình, lập tức giật nảy người, vội vàng đứng bật dậy: “Anh vẫn còn ở đây sao?”

“Ta và Linde đứng đây chờ cô cả buổi chiều.”

Frigg cảm động vô cùng, vốn đang định nói câu gì đó, nhưng hấn đã liếc đồng hồ: “Buổi tối ta còn chút việc, ta xin phép đi trước”.

Nhìn bóng lưng của hấn dần xa, Frigg đột nhiên không biết nên khóc hay cười nữa. Thế nhưng, cuối cùng nàng vẫn thu hết dũng khí, chặn trước mặt hấn, nói: “Xin lỗi. Hôm nay tôi bị mẹ tóm được, anh thấy tôi mặc cái đồng phục nhùng này là biết rồi đấy... Thực sự rất xin lỗi”.

Hấn không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn nàng. Mãi tới khi, đầu nàng càng lúc càng cúi gằm xuống, định bụng rút lui, hấn mới thông thả nói:

“Buổi chiều ngày kia ta có chút thời gian. Nếu cô vẫn muốn đi chơi, thì tới đây gặp ta đúng hẹn.”

Giống như đồng tro tàn lại đột nhiên bùng cháy, Frigg gạt đầu lia lịa: “Nhất định tôi sẽ tới đúng giờ”.

“Vậy cứ thế đi”, hấn đi được hai bước thì đột nhiên dừng lại: “Nếu cô để tóc dài, sẽ rất hợp với bộ váy này”.

...

Cùng lúc đó, Sif đang dựa người vào thân cây và thiếp đi. Lúc này, chàng trai nấp trong một góc cung điện mới dám đi ra, cởi áo khoác ngoài, đắp lên người nàng. Thế nhưng Sif ngủ rất tỉnh, vừa mở mắt ra đã gọi tên Tyr.

“Là ta”, thần Sấm Thor khẽ nói.

Gương mặt Sif lại xụ xuống: “Anh tới đây làm gì?”.

“Sif, thứ tình cảm Tyr dành cho em, còn không bằng được một phần mười tình yêu em dành cho hấn. Cứ cho đi mà chẳng mong nhận lại như thế, em không thấy nó rất vô nghĩa sao?”

“Ta biết. Chàng là thần Chiến tranh, lúc nào cũng bận rộn. Trong mắt chàng, chắc hẳn có rất nhiều chuyện quan trọng hơn ta. Nhưng ta có thể thông cảm cho chàng.”

“Kể cả khi hấn lãng nhãng với một người đàn bà khác hay sao?”

“Anh nghĩ giữa anh và chàng, ta sẽ tin ai? Anh nghĩ nói ra mấy câu đó sẽ khiến ta căm ghét chàng ư?”, Sif trừng mắt nhìn, đẩy hấn ra, sau đó bỏ đi. Đi được hai bước, nàng quay đầu lại: “Đừng có đi theo ta nữa!”.

...

Vì muốn đúng hẹn với Shujin, ngày thứ hai, Frigg ngoan ngoãn tới chỗ Nott “chịu chết”, chịu đựng nguyên một ngày học lễ nghi với mẹ để có thể đổi lấy tự do của hai ngày sắp tới.

Buổi chiều ngày thứ ba, nàng len lỏi giữa dòng người đông đúc, chạy tới quảng trường trung tâm.

Hôm nay là ngày lễ truyền thống của Thần tộc – ngày lễ Mỉm cười.

Trong ngày lễ Mỉm cười, không ai được quyền tức giận, trên mặt mỗi người đều phải có nụ cười, không được cáu gắt với bất kỳ một ai khác.

Những quả cầu ma pháp năm màu rực rỡ lơ lửng giữa không trung, những lá cờ vàng trắng bay phấp phới dưới ánh mặt trời, vài nhóm Thần tộc đi cà kheo, căng tấm băng rôn đỏ rực ghi mấy chữ “NGÀY LỄ MỈM CƯỜI”, diễu hành khắp các nẻo đường. Người đến người đi, chen chúc ở quảng trường trung tâm, ném thử đủ món ngon được bày bán đầy trên phố.

Frigg nhìn theo ánh mắt sáng rực như đèn pha của đám đông, tìm được Shujin, nàng vội vàng chạy tới, cười rạng rỡ: “Sao anh đến sớm thế?”.

“Ta cũng vừa mới tới. Cô đã ăn cơm chưa?”

“Chưa, đói quá đi.” Nàng nhìn quanh bốn phía, sau đó vỗ vào cánh tay Shujin, chỉ vào một gian hàng, nói: “Thịt heo rừng Schrimnir[2] kia, chúng ta đi ăn nhé. Anh mang tiền không vậy?”.

[2] Thần thoại kể rằng, mỗi ngày, Odin sẽ sai người xẻ thịt con heo rừng Schrimnir để thiết đãi những linh hồn chiến sĩ trong điện Valhalla. Đây là con heo rừng không bao giờ chết, chỉ cần không đụng vào da và xương nó thì sáng hôm sau nó sẽ lại hồi sinh.

Shujin nhìn nàng bằng ánh mắt rất quái dị, nhưng vẫn gật đầu.

Mới đi được hai bước, nàng đã hỏi: “Đúng rồi, tối nào anh cũng bận rộn thế sao? Hôm trước, lúc tôi gặp anh thì trời đã tối đen rồi, vậy mà anh còn đang ngồi làm thêm giờ, vất vả quá”.

Shujin chỉ trầm tư trong chốc lát: “Hôm đó đúng là hơi bận thật”.

Từ thuở cha sinh mẹ đẻ tới giờ, đây là lần đầu tiên hắn thấy một cô nàng ‘hết thuốc chữa’ như thế này. Dù có là người ngây thơ không có tí kinh nghiệm yêu đương nào cũng sẽ biết một ít ám chỉ, cũng hiểu rằng có những thứ nếu cố tình nói trắng ra nghĩa là vi phạm quy tắc của trò chơi. Con bé tên Linde kia tuy rằng còn lơ ngơ lắm, nhưng mấy thứ cơ bản thì vẫn hiểu được một, hai phần. Về phần Frigg, nàng dường như không ý thức được việc mình và Shujin đang làm là giai đoạn thăm dò ban đầu giữa hai người khác giới, cũng là cuộc chiến âm thầm để giành quyền chủ động trong mối quan hệ.

Trong quán thịt Schrimnir, đầu bếp đứng bên cạnh bàn không động đậy, tay khua bốn phía, quyển sách nấu ăn bị ma pháp lật qua lật lại, tất cả các thức rau dưa thịt thà đều tự động nhảy vào trong nồi. Hiếm khi thấy người ta dùng ma pháp nấu ăn, Frigg rất kích động, túm lấy tay của Shujin, kéo hắn lên hàng đầu. Shujin nhú mày, nhìn vào hai bàn tay đang nắm chặt.

Frigg chen lấn trong dòng người đông đúc, vòng trái, lượn phải, một gã đàn ông cường tráng va phải nàng, khiến nàng ngã sang bên. Shujin lập tức đứng chắn bên người nàng, Frigg thấy thế chỉ khoát tay, cười ha hả: “Không sao, không sao, mau chen vào thôi”.

Nàng nhanh chóng mua được hai suất thịt Schrimnir, đầu bếp còn đặc biệt tặng cho nàng một vốc kẹo viên. Frigg đưa khay đồ ăn cho Shujin, hai người ngồi xuống bàn, sau đó nàng ném cho hắn một viên kẹo: “Quà khuyến mại này”.

Vốn tưởng Shujin sẽ vứt đi luôn, ai dè hắn lại lẳng lặng cho viên kẹo vào miệng.

Chuyện cũng chẳng có gì kỳ quái, thế nhưng Frigg cứ thấy nó là lạ làm sao. Nàng nhìn hắn chòng chọc, nhìn đến tận khi hắn quay đầu lại giương mắt nhìn nàng. Sau đó, nàng cố gắng lắc đầu quây quây và bắt đầu ăn cơm. Mới ăn được hai miếng thì thấy hắn cũng đã bắt đầu ăn, Frigg không tìm được tò mò, bóc một viên kẹo, run rẩy đưa lên tận miệng Shujin. Hắn cũng lẳng lặng ăn luôn viên kẹo ấy.

Thế là nàng thử tiếp, lần ba, lần bốn, lần năm... Cuối cùng nàng hỏi hắn bằng cái giọng nhỏ như tiếng muỗi: “Anh... Thích ăn kẹo à?”.

“Cũng bình thường.” Hắn thông thả nhấm nuốt viên kẹo, chẳng để ý đến câu hỏi của nàng.

Frigg lóc cóc kéo ghế nhích sát vào cạnh hắn, sau đó rướn người, híp mắt nhìn gương mặt lạnh như tảng đá băng nhưng lại đẹp trai đến chói lòa của hắn.

“Đây là bí mật của anh đúng không?”

“Bí mật gì?”

“Thích ăn kẹo.”

“Ta nói là bình thường, chứ có phải đặc biệt thích đâu.”

Frigg gật đầu, sau đó chờ ra một lúc lâu, chẳng biết đang nghĩ cái gì.

Sau khi rời quán thịt heo rừng, vừa đi dạo quanh quảng trường, Shujin vừa giới thiệu cho nàng quá trình phát triển và cảnh quan của đất Asgard. Trò chuyện một lúc lâu, Frigg có thể khẳng định một điều, thẩm mỹ của nàng quả thực rất bình thường, không có vấn đề gì cả. Shujin mặc quần áo rất phổ thông, nhưng số người ngoái đầu nhìn lại còn gấp cả chục lần lúc Nott diện váy hở vai tung tăng trên phố. Rất nhiều người

biết hẳn, nhưng bất kỳ ai chỉ cần vừa định mở miệng nói gì, hẳn đã lập tức ho khan chặn họng, sau đó đuối khéo đi hết.

Shujin định dẫn nàng tới khu phía đông thành phố để tham quan. Lúc này, Frigg không nhịn nổi nữa: “Thực ra, hình tượng của anh bây giờ tuy rất hoàn hảo, nhưng thích ăn kẹo là chuyện rất đáng yêu mà, giấu giếm làm gì”.

Shujin lạnh lùng liếc nhìn nàng một cái, sau đó mắt lại chuyển về phía trước: “Ta không hiểu cô đang nói gì”.

“Ý tôi muốn nói, không phải cô nàng nào cũng thích mấy anh chàng lạnh lùng nghiêm nghị đâu. Nhìn xem, hôm nay là ngày lễ Mỉm cười, thế mà chẳng thấy anh nhếch môi lên một chút nào cả.”

“Cô lại nghĩ lung tung rồi.”

“Anh mà cứ thế này, không ai thèm cho coi.”

“Không quan trọng.”

“A, chẳng lẽ...” Frigg chớp chớp mắt, chạy vòng lên trước, sau đó lắc lắc ngón tay như đang thôi miên người khác: “Có phải đến tay con gái anh còn chưa dám cầm lần nào không? Hê hê, nhìn vào mắt tôi, nói thật đi...”.

36. Quyển 2 - Chương 5: Khế Ước Của Heimdall

Ôm Loki về lại cung điện Folkvang, nàng bắt gặp Nott và Linde đang nói chuyện phiếm với nhau. Mặt mũi Linde đỏ bừng, hình như đang xấu hổ. Frigg chào hỏi hai người một tiếng, sau đó chột dạ ngồi xuống ghế, nói nàng muốn về Vanaheim.

“Về Vanaheim?”

Ánh mắt chòng chọc của Nott khiến Frigg càng cúi thấp đầu: “Vâng, cha bảo con đưa Linde tới đây đi dạo một vòng, giờ cũng đã chơi đủ rồi, con muốn về nhà”.

“Muốn về cũng được, nhưng phải chờ đến lúc con trở thành một nữ thần đủ tiêu chuẩn, chờ tới lúc Linde kết hôn xong rồi hãy nói.”

Frigg dùng ánh mắt ai oán nhìn Nott. Về sau thì dễ làm thôi, chứ cái về trước thì...

“Mẹ, chuyện này không thương lượng được sao?”

“Không được”, Nott thẳng thừng nói. Bà nâng tách hồng trà lên nhấp một ngụm, sau đó nói: “Frigg, rốt cuộc con đang nghĩ gì thế? Chẳng lẽ con không thấy Asgard tốt hơn Vanaheim rất nhiều sao? Hầu như tất cả các chủ thần lợi hại nhất đều đã tới đây rồi. Con cũng phải biết Odin đệ hạ mới là người kế thừa vương vị chân chính, còn Njord... ai biết hẳn chui từ chỗ nào ra”.

“Huyết thống không phải là điều quan trọng, mà quan trọng là năng lực.”

“Năng lực? Njord mà đòi so với Odin đệ hạ sao?” Nott cười khê, nhấp một ngụm hồng trà, “Không phải ta kỳ thị người cao tuổi, nhưng bất luận là thần lực, khả năng quân sự, chính trị, ngoại giao... đệ hạ đều hơn lão già đó rất nhiều. Gần đây đệ hạ mới có được trí tuệ từ nước suối Mimir, trong tương lai, nền văn hóa của chúng ta chắc chắn sẽ vượt xa đất Vanaheim. Hơn nữa, thần Sấm và thần Chiến tranh đều ở Asgard này, tuy bọn hắn hiện giờ còn rất trẻ, nhưng chỉ cần thêm thời gian rèn luyện, phát triển là được. Lúc đó, dù Vanaheim có bắt tay với tộc Khổng lồ, cũng đừng mong động đến một tấc đất của Asgard này. Linde muốn về ta còn hiểu được, dù sao ở Vanaheim nó cũng được gần mẹ nó hơn, thế nhưng còn con, con về làm gì?”.

“Không sao ạ, tạm thời con vẫn chưa định trở về”, Linde khê cười.

Loki ngồi nghe từ nãy tới giờ, ngơ ngác nhìn Nott. Frigg càng chẳng nói được gì, chỉ có thể tạm thời chống chế: “Con là Thần tộc Vanir”.

“Cha con là Thần tộc Vanir. Nếu con đi cùng ta, con là Thần tộc Aesir.”

Nhìn gương mặt xinh đẹp trẻ trung của Nott, Frigg lại bất giác nhớ tới gương mặt ngày càng già cỗi của Fjorgyn. Tuy rằng ông ấy đã bỏ rơi nàng rất nhiều năm, nhưng nói cho cùng, “một giọt máu đào hơn ao nước lã”, nàng chẳng thể nào không xót thương cha.

Đúng lúc này, một thị vệ tiến vào bẩm báo, có người tìm Nott. Nott vỗ vỗ vai Frigg, sau đó đi ra. Khoảng mười phút sau, bà vội vã trở về, vẻ mặt có chút căng thẳng: “Frigg, Shujin tìm con”.

Frigg nghe thế cũng hết hoảng: “Bảo hấn con không có ở nhà”.

“Ra gặp người ta.”

“Không đâu.”

“Frigg, ta không hỏi con”, Nott nhìn nàng từ trên cao, “Đây là mệnh lệnh”.

Frigg chỉ đành ngậm đắng nuốt cay lết xác ra ngoài.

Lúc này mặt trời đã khuất bóng, đại dương trên không bao quanh Asgard êm đềm như mặt kính khổng lồ, bề mặt bị mặt trời phủ một tầng vàng chói lọi, vài con thuyền nhỏ thông thả lướt sóng mà đi, gió biển và buồm lớn đều hướng về phía tòa thành trung ương mà tới.

Asgard tựa như một tòa thành khổng lồ nhuộm màu vàng óng, đỉnh tháp nhọn của cung điện Valhalla xuyên thấu tầng mây, phủ trên mình một lớp ánh sáng dịu dàng ấm áp. Trước cửa cung điện Folkvang, Shujin mặc một chiếc áo sơ mi dài rộng, vạt áo bỏ vào trong chiếc quần thon gọn, khiến vóc dáng hấn càng thêm cao hơn, nhưng cũng càng gầy hơn.

Hấn vẫn chưa trưởng thành hoàn toàn, giờ còn có vẻ hơi gầy guộc, nhưng chỉ cần vài năm nữa thôi, thân hình đó chắc chắn “rất có tương lai”. Mái tóc ngắn phủ một tầng nắng chiều dịu nhẹ. Hấn chỉ tùy ý đứng ở nơi đó, những kẻ đi qua đều phải cung kính cúi đầu hành lễ, đúng là có vài phần khí thế của một bậc đế vương trẻ tuổi.

“Frigg”, thấy nàng tới, hấn gọi.

“Buổi chiều tốt lành”, nàng cố gắng thốt ra mấy chữ.

Hấn tới gần nàng nhưng không bước lên cầu thang, chỉ ngẩng đầu nhìn: “Lúc nào em về Vanaheim?”.

“... Không biết nữa.”

“Không biết?”

“Thật sự là không biết. Vì mẹ em giữ em ở lại”, Frigg ho khan vài tiếng, rồi bỗng ngẩng đầu nhìn hấn: “Đúng rồi, sao anh biết em ở đây?”.

“Linde nói.”

“Vậy sao...”

“Nếu như em ở lại Asgard và có ý định vào vương cung làm việc thì có thể tới tìm ta.”

“Hả?”

“Được rồi”, Shujin nhìn đồng hồ, sau đó nói, “Ta làm việc ở chính điện Gladsheim, sau này có việc thì em cứ tới tìm ta”.

Chính điện Gladsheim? Không phải là thần điện của Odin sao?

“Chờ chút!”, Frigg nín Shujin lại, “Anh làm việc bên cạnh Odin bệ hạ sao?”.

Shujin đắm chiêu một lúc, rồi nói: “Cũng có thể coi là thế”.

“Oa, anh giỏi quá.”

“Sao thế, chẳng phải em ghét ngài lắm sao.”

“Ngài thực sự là một đế vương cực kỳ vĩ đại.” Frigg phóng mắt nhìn khung cảnh diễm lệ của đất Asgard phía dưới kia, không kìm được mà than thở: “Nếu như Njord bệ hạ có thể làm được như ngài thì tốt biết bao. Nhưng, đứng trên cương vị một người đàn ông, Odin chỉ là một tên bại hoại mà thôi.”

“Ta nghĩ, nếu ngài là một người đàn ông có trách nhiệm với gia đình, chắc chắn sẽ không vui khi nghe cô nói thế đâu.”

“Có trách nhiệm với gia đình?”, Frigg cố kiềm chế không cho môi mình dẩu lên, “Thôi thôi, chúng ta đừng có bàn về sinh hoạt cá nhân của Odin nữa, cảm giác kỳ quái chết đi được. Odin là thần, thần là Odin, nói chung thần là để sùng bái, để ngưỡng vọng, để thờ. Em không muốn biết mấy thứ khác đâu.”

“Nếu nói thế, em thích cái gì đó chân thực một chút?”

“Đúng, như anh là được rồi.” Lời vừa thốt ra khỏi miệng, Frigg đã hận là không thể vả cho mình vài cái, “Ý em là, anh khiến người ta có cảm giác rất chân thực, không phải em có cảm tình với anh”. Lại ngẫm nghĩ một lúc, sao càng lúc càng thấy không ổn vậy kìa, “Không phải em không có cảm tình với anh, thế nhưng không phải cái ý đó...”

“Được, ta biết rồi”, Shujin mỉm cười.

Frigg đứng ở trên bậc thang, cảm giác thấy chân cứ nhũn hết cả ra. Vốn dĩ, chào hỏi hay nói cười với người khác là chuyện rất bình thường, nhưng cái biểu hiện bình thường này vừa áp lên người hấn, nàng lại cứ cảm giác mình vừa được ban ân huệ gì lớn lắm, thấy mình không nhận nổi.

“Nếu muốn ở lại, nhớ tới tìm ta.”

Bên môi hấn vẫn vương ý cười nhàn nhạt, đây cũng là lần đầu tiên nàng nghe thấy hấn nói bằng thứ giọng dịu dàng đến thế.

Đêm đó, Frigg nói với Nott, nàng muốn lưu lại Asgard một thời gian, nếu như quen được thì sẽ tiếp tục ở đây.

Thế nhưng nàng không tới tìm Shujin, mà nhờ mẹ mời người tới dạy cho nàng kiến thức chuyên môn, sau đó dự định tới cung điện của chủ thần để dự tuyển làm trợ thủ cho Đại thần tài vụ. Lúc đó, nàng muốn bắt ngờ xuất hiện trước mặt người ấy...

Có điều, sau ngày hôm đó, không thấy Shujin tới tìm nàng nữa.

Thời gian thấm thoát trôi đi, tóc nàng đã mọc ra dài hơn, tới giai đoạn dài không ra dài ngắn không ra ngắn, trông khó nhìn chết đi được. Nàng tự nhủ với lòng phải kiên trì, nếu tóc chưa dài đến vai thì nhất quyết không đi gặp mặt người ta.

Có một ngày, đi ngang qua cung điện của chủ thần, nàng thấy một bóng dáng thật thân quen.

Shujin đứng quay lưng về phía nàng, đang nói chuyện với Linde. Linde trông thấy Frigg, liền nháy mắt mấy cái với nàng, rồi tiếp tục nói chuyện với Shujin. Sau khi hấn đi rồi, Linde vội vã chạy tới chỗ nàng: “Chị ơi, em nghĩ Shujin có ý với em rồi”.

Frigg đột nhiên nhận ra, hình như mình đã quá đa tình.

Khi đó nàng và hấn mới chỉ quen nhau được vài ngày. Vào lúc đối phương còn chưa thể hiện bất cứ điều gì, nàng đã vì hấn mà thay đổi, vì hấn mà chọn ở lại. Nàng không biết rốt cuộc mọi chuyện đi lệch hướng ở chỗ nàng, chỉ biết là nàng sai rồi.

“Chị, em biết chị vẫn có chút thành kiến với em và mẹ, nhưng em thật lòng coi chúng ta là chị em thân thiết của nhau”, Linde mỉm cười, nắm lấy tay Frigg, “Nếu em và Shujin kết hôn, chị sẽ chúc phúc chúng em chứ?”.

Frigg nhăn mày, rồi hất tay Linde ra và đi mất.

Thường ngày nàng vẫn nghĩ Loki quá ỷ lại vào mình, nhiều khi thấy phiền kinh khủng. Vậy mà hôm nay, nàng lại nhớ nhóc vô cùng.

Nhưng khi về điện Folkvang, nàng tìm mãi vẫn chẳng thấy bóng dáng Loki đâu. Nott đã tới Helheim một thời gian, mấy ngày gần đây Loki đều được thị nữ chăm sóc. Nàng thuận tay kéo một thị nữ lại hỏi Loki đang ở đâu. Thị nữ nói, có một đám trẻ con đến tìm nó lúc chiều, nó ra ngoài với chúng rồi.

Frigg có chút thất vọng, nhưng vẫn thầm cảm thấy vui mừng.

Loki cuối cùng cũng đã có bạn...

5.2

Nàng vui đầu vào chăn, mê mê tỉnh tỉnh ngủ sáu, bảy tiếng đồng hồ, lúc dậy thì trời đã tối đen.

Loki vẫn chưa trở về.

Thấy tình hình không ổn, nàng vội chạy đi tìm thị nữ, hỏi Loki tới chỗ nào. Tất cả thị nữ trong điện đều lắc đầu nói không biết. Nàng hoảng hốt, vội vã khoác một bộ quần áo rồi lao ra khỏi điện tìm người.

Nàng chạy đi khắp mười hai cung điện để hỏi thăm, nhưng chẳng có một ai thấy đứa trẻ hồn huyết với mái tóc đỏ như màu lửa. Frigg cuống tới độ gần như bật khóc, chạy tới trung tâm thành Asgard, cuống cuống hỏi thăm khắp mọi chốn.

Cuối cùng, ở quảng trường trung tâm, nàng nghe thấy hai cụ già nói chuyện với nhau:

“Haiz, vẫn biết thằng bé đó là người Khổng lồ, nhưng làm thế vẫn tàn nhẫn quá.”

“Không phải người ta nói tương lai nó sẽ hủy diệt Asgard sao... Tuy không tin mấy chuyện đó, nhưng như vậy mà còn chưa chết, mạng nó cũng lớn thật.”

Frigg vội vàng chạy tới: “Hai ông đang nói ai vậy? Có phải là Hỏa thần bé nhỏ không?”

“Đúng rồi, sáng nay có vài vị thần bảo con mình đỡ nó ra ngoài, sau đó kéo tới sân đấu thú Aesir, để nó đấu với đám thú hoang...”

“Cái gì?”, Frigg hoảng hốt thét lên, “Không thể thế được, bọn họ sao có thể đối xử với nó như thế! Nó mới chỉ từng mấy tuổi!”

Lúc này, một gã đàn ông tuổi còn rất trẻ đi ngang qua: “Ha ha, bé nhỏ á? Trông nhỏ thế thôi, nhưng sức mạnh của nó không biết đã gấp bao nhiêu lần một Thần tộc trưởng thành rồi. Hôm nay thả ra bốn con sói bạc, hai con sư tử khổng lồ, thậm chí người ta còn thả con chó dữ Garm[1] đã nhịn đói bảy ngày, vậy mà tất cả đều bị nó đánh gục”.

[1] Trong thần thoại Bắc Âu, Garm là con chó khổng lồ canh cửa địa ngục. Trong trận chiến Ragnarok, thần Tyr đã giao tranh với Garm, Tyr đã tiêu diệt được Garm nhưng cũng bị gục ngã vì kiệt sức.

Frigg không nghe thêm được một chữ nào vào tai nữa.

Nàng vội vã bay vọt lên không trung, lao về phía sân đấu thú.

Đêm nay, bầu trời vẫn tối đen như mực, không có ánh sao, thế nên đèn đuốc chốn để đô lại càng trở nên huy hoàng rực rỡ.

Sân đấu thú đã đóng cửa từ lâu, bên trong tối om một mảng, thỉnh thoảng có vài người đi qua, chỉ trở bên trong sân đấu. Frigg chạy vội qua, nương ánh đèn mờ ảo, nhìn thấy Hỏa thần bé nhỏ đang nằm sấp trên mặt đất trong một góc tối âm u.

Đây là sân đấu thú lớn nhất của tộc Aesir, bởi vì mỗi năm đều sẽ có một dịp thi đấu lớn, hơn nữa đã thú năm sau đều to lớn, dũng mãnh hơn năm trước vài lần, thế nên dù cho cả sân đấu có chật kín người ngồi xem, thì khoảng đất bên dưới vẫn vô cùng rộng lớn.

Giờ này phút này, cả vạ chỗ ngồi trống không. Giữa sân đấu còn loang lổ những đám máu chưa khô, càng khiến cho nó trở nên trống trải đến rợn người.

Vậy nên, lúc này đây, thân thể Loki bé nhỏ đến thê lương, nhỏ đến độ gần như nhìn không thấy.

Frigg chạy một lúc lâu mới tới được bên thằng bé, vội vàng quỳ xuống, hai tay run rẩy lật người nó lên.

Hơi thở của Loki yếu ớt, nhưng ánh mắt lại sáng ngời. Bởi thế Loki vừa mở mắt ra là nàng lập tức phát hiện. Sau đó, nàng nghe thấy giọng nói bé xíu của Loki vang lên: “Chị ơi”.

Trên mặt thằng bé chỉ có máu, chẳng có giọt nước mắt nào. Vậy mà từng giọt, từng giọt nước mắt to tròn, nóng hổi lại lăn dài trên má nàng, khiến cho đám máu đông trên mặt cậu bé trở nên loang lổ.

Nó đã chẳng còn chút sức lực nào, thân thể mềm nhũn, dựa vào lồng ngực nàng, cố gắng thở ra: “Em rất giỏi đúng không chị? Em đã đánh bại hết đám dã thú đó rồi...”.

Giờ phút này, nàng hiểu ra một sự thật rằng, mình không hề có khả năng bảo vệ đứa trẻ này.

Trở về, Frigg băng bó vết thương cho Loki, sau đó mời Tể ti tới chữa trị. Vài ngày sau, nàng trở về Vanaheim, giao Loki lại cho Njord. Loki chẳng biết gì, lúc nhìn thấy Njord nó còn cực kỳ vui vẻ gọi một tiếng, “Cha ơi”.

Frigg vuốt ve cái đầu trắng màu băng gạc của Loki, rồi hôn nhẹ lên vàng trán bé xinh ấy. Lúc đó, nó còn cười hì hì nheo tay nàng.

Njord lấy lý do đưa Loki ra ngoài thăm thú đó đây rồi tự mình đưa nó trở về Jotunheim.

Frigg đang chuẩn bị trở về Asgard, thì nữ vụ Gullveig đã chạy tới nói với nàng: “Vào trong ngục thăm cha cô đi. Sáng sớm mai ông ta phải lên giá treo cổ rồi”.

Lý do Fjorgyn bị phán tử hình là do tham ô và âm mưu tạo phản.

Đương nhiên Frigg biết đó đều là bịa đặt. Từ lúc cha nàng về Vanaheim, Fjorgyn đã giành lại rất nhiều đất đai từ tay quý tộc, phân phát cho dân nghèo. Điều này khiến cho giai cấp quý tộc cực kỳ bất mãn, thế nên tất cả mọi người trong cung đều cố tìm trăm phương nghìn kế dồn ông vào chỗ chết.

Njord ngày càng già đi, hơn nữa sau mười mấy năm rời xa đất nước, đặt toàn bộ tâm tư vào mỹ nữ xứ Khổng lồ, hội nghị hằng năm đã trở thành nơi để các phe phái tranh quyền đoạt thế, thủ lĩnh của bộ tộc nay chỉ còn là vật trang trí mà thôi.

Vào trong ngục giam trọng phạm, Frigg vội vàng lao tới cửa phòng giam của Fjorgyn. Cha nàng mặc quần áo tù nhân, ủ rũ ngồi trong góc tối. Thấy Frigg tới, ông mới đứng dậy, cười chua xót:

“Mới năm phút trước thôi ta còn đang nghĩ, không biết đứa con gái bé nhỏ của ta có còn hận ta không.”

“... Có cách nào cứu được cha ra không?”

“Thế này đã tốt quá rồi, chỉ còn có hai ngày nữa thôi”, Fjorgyn móc từ trong lòng ra một chiếc nhẫn, đưa cho Frigg, “Đưa cái này cho mẹ con, đây là chiếc nhẫn kết hôn nàng bỏ lại trước lúc ra đi”.

Frigg nhận lấy chiếc nhẫn, không nói được câu gì. Dường như chỉ cần hít một hơi thôi, nước mắt nàng sẽ trào ra mà không có cách nào ngăn lại được.

“Nott là người con gái rất mạnh mẽ. Cũng vì thế mà đã rất nhiều năm, ta oán hận nàng. Ta biết mình đã làm sai không ít chuyện, trong khoảng thời gian ít ỏi còn lại, ta cũng không mong con tha thứ... thế nhưng...” Nói đến đây, dòng lệ làm nhòa đôi mắt già nua của Fjorgyn, “Frigg, con là đứa con gái cha yêu thương nhất. Không phải chỉ vì con hoạt bát, xinh đẹp, lại thông minh, còn vì con là đứa con của người ta yêu nhất...”.

Thất thủ bước ra khỏi địa lao, Frigg không tài nào chấp nhận được chuyện cha mình sắp lĩnh án tử hình, nàng đã sớm khóc không thành tiếng rồi.

Nàng phải cứu Fjorgyn.

Frigg chạy khắp mọi góc ngách trên đất Vanaheim, tìm những người quen biết, nhưng chẳng có ai chịu mạo hiểm mạng sống, đứng ra cứu cha nàng.

Chuyện nàng còn có thể làm, chỉ là trở về Jotunheim tìm Njord xin giúp đỡ, hoặc là tới Helheim tìm Nott đang xa nhà, hoặc là về Asgard tìm người quen biết... Phương án một hy vọng quá mong manh, phương án hai chỉ sợ thời gian không đủ.

...

Sáng sớm hôm sau, Frigg trở về tìm Hoenir, nói vắn tắt cho hắn tình hình mới xảy ra. Hoenir im lặng nghe nàng nói, sau đó đề xuất phương án giải quyết:

“Bởi vì hiện nay Fjorgyn là tội phạm quan trọng của hoàng cung, thế nên không thể xử lý bằng phương pháp cá nhân được. Hoặc là dựa vào chính trị, can thiệp cứu Fjorgyn ra, hoặc tìm một chủ thần có binh quyền, dùng chiến tranh uy hiếp tộc Vanir. Có điều, với tình hình bây giờ, Odin và Njord đều không ở trong tộc, vậy nên cách đầu tiên là bất khả thi.”

Hiện nay, có bốn vị chủ thần tay nắm binh quyền, đó là Odin, Thor, Tyr và Heimdall.

Odin và Thor không có ở Asgard. Hoenir đi tìm Tyr, nhưng hắn thẳng thừng trả lời sẽ không tự ý xuất binh trong bất kỳ trường hợp nào, nhất là để đi cứu một Thần tộc Vanir chẳng liên quan gì tới hắn.

Vậy là chỉ còn có Heimdall.

Heimdall là người trông coi cầu vồng Bifrost, cũng là vị chủ thần Bảo hộ. Người ta vẫn đồn rằng hắn kiêu căng ngạo mạn, chẳng biết nể mặt ai, người bình thường khó mà có cơ hội nói chuyện với hắn.

Hoenir đưa Frigg tới gần cầu vồng Bifrost, bảo nàng đứng đợi.

Mười phút sau, tiếng bước chân của hai người vang lên phía sau lưng. Frigg hít sâu một hơi, sau đó xoay đầu, nhìn hai người mới tới.

Vào lúc nhìn thấy người mới tới kia, nàng cảm thấy mình như hóa đá.

Một chàng trai tóc bạc, mặc quần áo cực kỳ sang trọng đang cùng Hoenir sóng vai bước tới.

Khuôn mặt đó thực sự rất đẹp trai, nhưng không hề xa lạ... chính là gã đàn ông kiêu căng ngạo mạn, bị Loki đốt đuôi ngựa ngay ngày đầu tiên đặt chân tới đất Asgard này.

Từ đó về sau, nàng và hắn không còn gặp mặt. Tóc nàng cũng đã dài quá tai, bề ngoài thay đổi có thể liệt vào hạng xoay trời chuyển đất.

Nàng chấp tay trước ngực, thầm mong hắn đừng nhận ra mình.

Ai ngờ, câu đầu tiên Heimdall nói với nàng chính là: “Thì ra là cô”.

Cổ họng Frigg khô rát, nàng hành lễ với hắn: “Chuyện lần trước là lỗi của tôi. Mong điện hạ lượng thứ”.

“Lượng thứ thì được, giúp đỡ thì không”, Heimdall xoay người đi mất.

Frigg vội vã chặn Heimdall lại, nắm chặt vạt áo hắn: “Điện hạ...”.

Heimdall híp mắt nhìn tay nàng. Nàng lập tức rút tay lại như bị bỏng: “Chuyện này liên quan tới mạng sống của cha ta, chỉ cần điện hạ có thể cứu được ông, muốn ta làm gì cũng được!”.

Heimdall cười nhạt: “Chuyện gì cũng được à?”.

“Đúng!”

“Điều kiện nghe hấp dẫn đấy”, Heimdall quét mắt nhìn khắp người nàng, “Nếu cô làm được, vậy thì ta có thể giúp cô”.

“Thật sao?”, Frigg cuống quýt gật đầu, “Vậy xin điện hạ nhanh cho, sáng sớm mai đã...”.

“Từ từ, ta còn chưa nói điều kiện cơ mà.”

“Điều kiện?”

“Đúng, điều kiện là cô phải làm tình nhân của ta.”

Frigg hóa đá nhìn hắn, không nói được câu nào.

Hoenir kinh ngạc: “Người điên rồi à? Nàng đâu phải mẫu người người thích, sao người...”.

Heimdall không để ý tới Hoenir, hắn rút ra một chiếc hộp nhỏ màu đỏ, rồi niệm thần chú. Một cuộn giấy vàng từ bên trong bắn ra, trải rộng, rồi tới lượt một cây bút lông chim màu bạc bay ra. Hắn viết ngoáy vài chữ trên giấy, sau đó khế ước bay tới trước mặt Frigg.

“Ký tên đi.”

“Heimdall, ngươi một vừa hai phải thôi”, Hoenir tức giận quát lên.

Frigg liếc nhìn nội dung trên giấy, tay cầm bút lông: “Trong này không ghi thời hạn”.

“Đương nhiên là có. Tới bao giờ ta chán mới thôi.”

Trong chớp mắt, nàng muốn quăng thẳng cây bút vào mặt hắn.

Nhưng hình ảnh chiếc giá treo cổ sừng sững bên ngoài hoàng cung Hoenir lại hiện lên trước mắt nàng.

Nàng nhắm chặt mắt, cắn răng, sau đó hạ bút, ngoáy một chữ “Frigg” ở góc dưới cùng tờ giấy.

37. Quyển 2 - Chương 6: Khúc Hát Ru Của Thần Tộc Aesir

“Tốt lắm. Cô cứ ngoan ngoãn ở Asgard chờ tin của ta”, Heimdall nhận tờ khế ước, nở nụ cười hài lòng.

“Chờ chút, tôi cũng muốn đi.”

“Hiện giờ thời gian còn lại không tới hai mươi bốn tiếng đồng hồ, cô định bám theo ta, làm cả đội ngũ chậm lại, sau đó tới Vanaheim nhìn cha cô lúng lẳng trên giá treo cổ có phải không?”

Frigg yên lặng, chỉ còn cách ở lại Asgard chờ tin.

Heimdall lập tức điều động quân đội, bộ dạng nghiêm túc nhanh nhẹn ấy đúng là khác một trời một vực với ngày thường.

Hai tiếng sau, hắn chỉnh đốn xong quân đội, thay chiến giáp, xoay người bay lên lưng thú cưỡi, lao khỏi Asgard.

Hoenir vô cùng bất đắc dĩ, chỉ có thể vỗ nhẹ lên vai Frigg, sau đó đưa nàng trở lại điện Folkvang.

Cả ngày hôm đó, Frigg như ngồi trên đồng lửa, tinh thần lo lắng, cũng không hề động một giọt nước nào.

...

Buổi tối, chín giờ.

Vanaheim và khu vực xung quanh bị phủ ngập bởi cơn mưa tầm tã, từng đợt mưa kéo đến không ngớt, ào ào trút xuống lãnh thổ của tộc Vanir, giống như đang hủy diệt cả thế gian, ôm trong mình sự chết chóc hủy hoại nhất.

Phía dưới tầng mây đen đặc, bảy kim phượng hoàng đang dàn trận, vây xung quanh một con kim cự long cực lớn, tựa như tinh tú ôm lấy vầng trăng. Đội quân khổng lồ của Thần tộc Aesir trấn giữ phía bên dưới tòa thành hùng vĩ, ẩn sâu trong khu rừng thăm thẳm.

Mặc dù toàn thân ướt đẫm nước mưa, tầm nhìn nhạt nhòa không rõ nhưng đội quân ấy vẫn đứng mãnh như thường, không hề lộ một tia lo lắng hay hỗn loạn.

Vị tướng soái với mái tóc đen thăm thẳm, cưỡi trên lưng con kim cự long khổng lồ, ánh mắt đăm đăm nhìn về phía giá treo cổ dựng nơi tòa thành trung tâm. Từng giọt nước mưa chảy dài trên gương mặt với những đường cong sắc nét.

Cùng lúc đó, đội quân của Heimdall cũng đã lao qua đất Aflheim, dùng tốc độ nhanh nhất tiến về phía tộc Vanir. Heimdall giơ cao cây kiếm khổng lồ, chỉ về phía tòa thành trung tâm của Vanaheim, cao giọng hô:

“Trận chiến lần này ta không cần các ngươi phải anh dũng lao lên giết địch, nhưng bất luận đám chuột hèn nhát ở Vanaheim bỏ chạy hay chống trả, chúng ta đều phải giữ vững kiếm tới giây phút cuối cùng, cho tới khi cứu được người bạn thân thiết của bộ tộc chúng ta, đại nhân Fjorgyn mới thôi! Hỡi các dũng sĩ, hãy thể hiện cho thế gian thấy tinh thần của tộc Aesir chúng ta!”

Cả đoàn quân hô vang hưởng ứng, trăm ngàn con phượng hoàng đồng loạt giương cánh, bay thấp xuống.

Thế nhưng đúng lúc vùng đất Vanaheim hiện lên trong tầm mắt, một đội quân cưỡi ngàn long lao thẳng lên từ bên dưới, chặn bước đội quân của Heimdall.

Bên trong đội quân đó, có lẫn vài binh sĩ Khổng lồ, chủ soái chính là Njord. Từng hạt mưa tí tách rơi, hắt híp mắt nhìn Heimdall:

“Các ngươi tới đây làm gì?”

Frigg đứng ngồi không yên, nàng lao ra khỏi cung điện Folkvang, ánh mắt đăm đăm nhìn về phía đại dương mênh mông phía ngoài thành.

Những con rắn bay bằng vàng được chạm trổ uốn lượn quanh thân cây cột La Mã khổng lồ, vô cùng sống động, giống như chỉ một giây sau chúng sẽ bò xuống khỏi cột, thè chiếc lưỡi dài liếm lấy ngón chân nàng.

Ba giờ sáng.

Đội quân Aesir vẫn yên lặng đứng chờ bên trong rừng thẳm.

Quân của Heimdall và Njord đã giao chiến hơn sáu tiếng đồng hồ. Không phải chuẩn bị không cẩn thận, cũng chẳng phải quân đội của tộc Aesir không đủ dũng mãnh, mà chỉ vì Heimdall quá cao ngạo, cứ nghĩ rằng thủ lĩnh Njord không có mặt và hắn có thể dẫn theo cả đội quân trực tiếp tấn công vào lãnh địa của đối phương. Nhưng hắn không ngờ Njord lại trở về, hơn nữa quân số của đối phương càng lúc càng đông, những chiến sĩ tộc Aesir đã bắt đầu thấy mệt mỏi.

Frigg tựa người vào cây cột La Mã, nửa tỉnh nửa mê ngóng vọng phía đằng xa.

Năm giờ sáng.

Mưa đã tạnh. Bầu trời mênh mông, thuần một sắc xanh nhàn nhạt, cả vùng đất Vanaheim như đang chìm trong giấc ngủ say, cuộn mình nằm ở trung tâm chín thế giới.

Hai tay Fjorgyn bị trói chặt, bị vài tên binh sĩ mặc áo giáp bạc áp giải ra khỏi hoàng cung Hoenir. Bên dưới giá treo cổ ngoài thành đã chật kín người, tiếng xì xầm bàn tán ồn ào không dứt. Fjorgyn từ từ bước lên cầu thang, cuối cùng đứng thẳng trước giá treo cổ.

Tiếp đó là cả một tiếng đồng hồ chờ đợi, dài đằng dặc mà cũng ngắn ngủi vô cùng.

Tất cả mọi thứ như dừng lại.

Bên trong rừng rậm, quân đội Aesir như một con sư tử dũng mãnh bừng tỉnh sau nhiều năm say ngủ, ngay lập tức khôi phục trạng thái tập trung cao độ, sẵn sàng giao chiến bất cứ lúc nào.

Sáu giờ sáng.

Ánh mặt trời buổi sớm nhuộm một màu hồng nhạt cho đường chân trời tím phía đằng xa.

Frigg đi đi lại lại, hai tay đan chặt vào nhau, run rẩy không ngừng.

Njord cuối cùng cũng thu quân, rút về thành, đóng chặt cổng. Đội quân của Heimdall lao từ trên không xuống, trong thành liền bắn ra cả vạn mũi tên, binh lính tử thương vô số, thế nhưng đội quân không hề chùn bước, đột phá vòng vây, áp sát Vanaheim.

Thân thể Fjorgyn đã bị treo lơ lửng giữa không trung.

Đúng lúc này, một đạo sấm sét từ trời cao giáng xuống, chặt đứt sợi dây thừng phía trên cổ Fjorgyn.

Mọi người đều ngược mắt nhìn, vị thần Biển đang cố gắng ngăn cản đội quân của Heimdall phía cổng thành cũng không nhìn được mà ngẩn đầu, sợ hãi hét lên:

“Không, đó chính là Odin và Thor... Nhanh, lập tức rút về cho ta!”

Con kim dục long mà Odin cưỡi đang sai rộng bốn cánh giữa không trung, trong chớp mắt đã vọt tới bên cạnh giá treo cổ. Ngài ôm Fjorgyn lên lưng rồng, trong nháy mắt lại di chuyển về trung tâm đội quân, giờ cao tay làm dấu thu quân. Ánh sáng bạc chợt lóe lên dưới chân binh sĩ Thần tộc Aesir, cả đội quân khổng lồ biến mất trong chớp mắt.

Mười hai giờ trưa.

Khi gã thủ vệ báo cho Frigg tin Fjorgyn đã được cứu thoát, nàng sung sướng đến độ muốn khóc nức lên. Thế nhưng chỉ sau nửa tiếng đồng hồ, nàng chợt nhận ra bản thân sắp phải trả một cái giá lớn đến thế nào. Frigg bứt rứt không yên, đi đi lại lại trong cung điện. Thời gian cứ thế trôi qua, từng giây, từng phút.

Sif vẫn như mọi ngày, nàng đang ngồi bên hồ chải tóc, giấu ghĩa mái tóc dài óng ả, vàng óng ánh như châu báu của mình, mỉm cười chờ Tyr tới. Đương nhiên, Tyr vẫn chẳng hề lộ mặt. Khi ánh mắt nàng và Frigg chạm nhau, cả hai đều sẽ cùng “hứ” một tiếng, sau đó ai lo chuyện người ấy.

Bảy giờ tối.

Thor trở về từ đất Vanaheim, việc đầu tiên hắn làm là tìm Sif, nhưng Sif lại nở nụ cười rạng rỡ, nói với hắn rằng:

“Thông báo với anh một tin vui... Ta đã mang trong mình cốt nhục của Tyr rồi.”

Không biết là vì vừa dẫn quân đánh trận khiến thể lực suy yếu, hay là vì cú sốc tinh thần này quá mạnh, Thor lảo đảo một chút, không nói câu nào đã lập tức bỏ đi. Nhưng Sif chẳng hề để ý tới hắn, nàng tiếp tục lẩm bẩm khúc ca gì đó, chỉnh trang lại mái tóc dài.

Frigg nhìn thấy thế thì bực bội vô cùng, đang định chạy tới giáo huấn Sif mấy câu, nhưng Frigg còn chưa kịp làm gì thì một giọng nam cực kỳ gợi cảm đã vang lên sau lưng nàng:

“Frigg, ta về lấy thù lao.”

Nghe câu đó, thân thể Frigg run bắn, nàng quay người lại, cúi thấp đầu: “Ta biết...”.

“Tới Himinbiorg đi.”

Trời đã tối, trên những hành lang trong cung điện là hàng hà sa số những ngọn nến huy hoàng, tọa lạc trên bậc thang nằm cuối hành lang, giữa hai ngọn nến khổng lồ là tám huy hiệu khổng lồ của tộc Aesir, oai hùng mà uy nghiêm khôn tả.

Frigg lê bước bên trong cung điện vắng tanh, nàng nhìn thấy bóng mình phản chiếu dưới nền cung điện xanh màu ngọc bích. Cuối cùng, nàng dừng bước trước cửa phòng ngủ. Xuyên qua tấm rèm mỏng tanh, nàng nhìn thấy dáng người mờ ảo của Heimdall. Nàng đang do dự không biết làm thế nào, hắn đã nói vọng ra:

“Sao không vào?”

Chân nàng đột nhiên như bị trời bởi xiềng xích ngàn cân. Frigg chậm chạp lê bước vào trong.

Có vẻ Heimdall vừa tắm xong, đã thay áo ngủ, vài lọn tóc ngắn màu bạc còn dính sát vào gương mặt. Sau đó hắn ngã người xuống giường, hai tay vòng ra sau đầu.

“Lại đây!”

Frigg hít sâu một hơi, bước tới bên giường lớn, yên lặng nhìn người đàn ông trước mặt. Đúng là hắn rất tuấn tú. Chủ yếu là mái tóc lấp lánh như đỉnh vô số những vì sao kia đã cộng thêm cho hắn không ít điểm. Thế nhưng, lúc này cảm giác của nàng chỉ là căng thẳng xen lẫn sợ hãi.

“Đừng dài mặt ra như thế”, hắn vỗ nhẹ gương mặt nàng, cười nói: “Chuyện này làm vài lần sẽ nghiện thôi. Cần ta giúp cô cởi quần áo ra không?”.

Nàng nhắm chặt mắt lại, cảm nhận từng tầng vải trên cơ thể mình bị lột xuống. Tiếng vải rơi xuống đất rất nhẹ, rất êm, gần như không phát ra tiếng động.

Cũng lúc này, ở vùng phụ cận Vanaheim.

“Bệ hạ, tôi không biết phải cảm ơn ngài thế nào.” Fjorgyn nhìn vị đế vương trẻ tuổi trước mặt, trong giọng nói đã mang theo chút sùng kính khi nói với người trên, “Mạng tôi không đáng một xu, thế nhưng thật không đành lòng bỏ lại hai đứa con gái bơ vơ...”.

Odin vỗ vai ông: “Hiện giờ cả tộc Aesir và tộc Vanir đều không bảo vệ được ông, trước tiên cứ tìm một nơi trốn tạm, chờ hồi phục cơ thể rồi hãy tính tới chuyện sau này”.

“Vâng, thưa bệ hạ...”

Himinbiorg.

Frigg cố gắng ép chặt hai chân, hai tay ôm ngực, cả người trần trụi co ro ngồi ở đầu giường, liếc nhìn Heimdall, sau đó lập tức chuyển ánh mắt xuống dưới chân: “Cha tôi vẫn ổn chứ?”.

“Ông ta đã được ở nơi an toàn”, Heimdall nhích tới cạnh Frigg, sau đó đẩy nàng ngã xuống giường, vòng đôi tay nóng bỏng đầy nam tính ôm trọn lấy cơ thể nàng: “Không nói nữa được không?”.

Vùng phụ cận Vanaheim.

“Vậy tôi xin đi trước. Bệ hạ, thực sự rất cảm ơn ngài.”

“Chờ chút”, Odin giữ Fjorgyn lại, “Con gái ông là Frigg và Linde, đúng không?”.

“Dạ phải... Có chuyện gì sao?”

“À, Linde là một cô gái vô cùng xinh đẹp, ở Asgard, người theo đuổi nàng nhiều hơn kiến cỏ”, Odin lại nhớ tới khi Frigg trừng to hai mắt, đờ đẫn nhìn mình, bên khóe môi chợt vương ý cười nhàn nhạt: “Có điều, hai chị em đúng là khác nhau một trời một vực”.

Fjorgyn có chút ngạc nhiên: “Bệ hạ biết hai đứa nó ư?”.

“Có thể coi là vậy.”

Nhưng vừa nghĩ tới Frigg, Odin lập tức cố bắt bộ não mình dừng lại.

Himinbiorg.

“Không được, ta không làm được”, hoàn toàn không để ý tới vẻ mặt đau đớn của Frigg, Heimdall nắm chặt hai vai nàng, lật người nàng lại: “... Thử cách khác xem sao”.

Frigg cắn chặt tấm chăn, cố gắng nhịn đau. Dù nàng có ngây thơ đến mấy thì cũng hiểu được rằng, chuyện này đâu chỉ là dẫn vật hay đau đớn, mà còn là nỗi nhục nhã khó tẩy rửa, là sự chà đạp lòng tự tôn của nàng.

Chính giờ này phút này, nàng đột nhiên nhớ tới Shujin.

Không biết vì sao, chỉ là nàng nhớ hân.

Chỉ một giây sau, nàng hét lên vì đau đớn, cố gắng cầu cứu bên ngoài. Heimdall che miệng Frigg lại: “Chịu khó một chút, lát nữa sẽ ổn thôi”.

Nàng nhắm chặt hai mắt, nghẹn ngào, tiếng khóc quẩn quanh nơi cuống họng, bắt lực giữa giữa trong bóng tối vô biên, như thể nàng đang rơi xuống một vực sâu không đáy, tối tăm, chẳng thấy tương lai.

38. Quyển 2 - Chương 7: Nghi Thức Ghi Chép Văn Tự Rune

Hai mươi hai năm sau.

Cũng vào một ngày đông, trời đổ đầy tuyết trắng.

Tốc độ phát triển của Thần giới Asgard nhanh đến phi thường, không chỉ vượt xa đế đô Vanaheim, thậm chí còn có thể sánh với toàn tộc Vanir gộp lại.

Kim dực long vốn sinh ra ở vùng đất Jotunheim, nhưng sau quá trình “đằm phán”, Thần tộc Aesir đã mang theo một lượng trứng rồng, đem về Asgard nuôi dưỡng. Ngày nay, số lượng kim phượng hoàng không còn nhiều như xưa nữa, một bộ phận lớn trong đó đã bị kim dực long bay lượn trên cao “lật đổ” địa vị.

Cùng lúc này, thù hận của người Khổng lồ đối với Thần tộc Aesir cũng âm thầm nhen nhúm, trở thành một khối u đang sưng mủ.

Lại nói, có một chuyện rất thần kỳ đã xảy ra.

Hai năm nay, Asgard có thêm một giống loài mới sinh sôi nảy nở - bướm vàng. Tuy số lượng không nhiều, cũng chỉ có thể sống trong tự nhiên, chỉ cần một ngày bị nhốt thì chúng sẽ chết, nhưng loài bướm này có vòng đời rất dài, chúng không chết khi cái lạnh cắt da cắt thịt ủa về, thậm chí còn có thể đem tới cho Thần tộc một chút thần lực và sự ấm áp giữa ngày đông.

Không biết có phải vì bộ tộc đã bắt đầu ổn định hay không, mà nhìn vào số thống kê người ta nhận rõ, mấy năm nay số lượng những cặp vợ chồng trẻ kết hôn tăng lên trông thấy.

Thế nhưng Sif và Tyr lại thuộc phần ngoại lệ.

Từ sau khi vô ý sinh non, sự dịu hiền, chiều chuộng của Sif dành cho Tyr ngày nào đã trở thành ngập trời oán hận. Chỉ cần Tyr hơi lạnh lùng với nàng một chút, hoặc có dấu hiệu “lém phếng” bên ngoài, nàng sẽ lại lôi chuyện đứa con ra mà day nghiến. Tyr bị nàng chi chiết tới độ mấy lần phát điên, lại vì hổ thẹn trong lòng nên cố ngậm bồ hòn làm ngọt. Chuyện này cứ lặp đi lặp lại suốt mười bảy năm đằng đẳng, cuối cùng hẳn cũng chia tay Sif. Chia tay nhau chưa được bao lâu, Sif đã lại khoác lên mình vẻ mặt đáng thương khổ sở, tới xin lỗi Tyr, tình cũ khó quên, thế là Tyr lại làm hòa với nàng, nhưng cũng chẳng kéo dài được là bao, chuyện lại trở về y như cũ.

Cái vòng tuần hoàn dai dẳng đó mãi tới ba năm trước mới hoàn toàn chấm dứt. Bởi vì một câu nói của Thor, Sif hoàn toàn ném sự cố chấp của mình với Tyr tới nơi nào đó xa xăm lắm.

“Trong trái tim ta, em vẫn mãi là nữ thần cao quý nhất. Bởi thế, xin em đừng hạ mình trước bất kỳ gã đàn ông nào cả, hãy cứ cao quý và chói mắt như xưa, có được không?”

Lúc này, Thor cũng đã kết hôn, nhưng chỉ vì một câu nói của Sif: “Ta sẽ không tới tìm Tyr nữa”, hẳn lập tức ly hôn với vợ mình.

Mấy tháng sau, Sif và Thor nhanh chóng sa vào vòng yêu đương cuồng nhiệt.

Mọi người đều biết thần Tình yêu đã tới nhân gian, nhưng nàng chưa một lần lộ diện trước đám đông.

Giữa thung lũng Sokkvabekkr có một ngôi nhà cực kỳ bí ẩn. Đó là nơi Frigg dừng chân.

Nàng rời đất Asgard, tới nơi này sống đã hơn hai mươi năm. Bởi vì khế ước vẫn còn tồn tại, thế nên dù đã rời khỏi Asgard, nàng vẫn phải giữ nguyên mối quan hệ trước đây với Heimdall. Nhờ có nàng chúc phúc, mà trong những cuộc thi đấu thường niên mấy năm nay, Heimdall đều đánh bại Tyr. Ngoài Odin, Heimdall trở thành vị thần có sức mạnh bậc nhất ở Asgard.

Mãi tới mười ba năm sau, cha nàng sau khi lẩn trốn một thời gian, lần đầu tiên ông trở về gặp mặt con gái, Frigg mới biết thì ra người cứu cha nàng không phải Heimdall, mà là Odin. Thế nên sau đó, khi Heimdall lại tới chỗ Frigg, nàng rất thẳng tay tát cho hắn mấy cái vang trời, bảo hắn cút ngay.

Cùng với đó, nàng cũng rất muốn về Asgard một chuyến, nhằm bày tỏ lòng thành kính của mình với Chúa tể của các vị thần, nhưng vừa nghĩ tới chuyện về đó có thể gặp Shujin, nàng lại chạnh lòng, thế là nàng lần nữa thôi.

Vài năm sau, cứ nghĩ tới chuyện này là nàng lại run lên vì giận, cảm thấy ghê tởm vô cùng. Nhưng cái gã Heimdall khiến nàng buồn nôn kia vẫn chưa từ bỏ ý định, hết lần này tới lần khác mò tới bám dính lấy nàng. Tuy không dám tiếp tục đòi Frigg quan hệ, nhưng hắn vẫn đều đặn tới chỗ của nàng thăm hỏi mấy

câu. Hấn là người duy nhất biết chính xác chỗ ở của nàng. Frigg sợ làm căng quá, hấn sẽ nói cho người ngoài biết, thế là nàng chỉ đành lạnh lùng coi hấn như mèo chó ngoài đường.

Một ngày nọ, nàng đang ngồi trong phòng, dùng guồng quay sợi, dệt ra những sợi vàng dài nhỏ lấp lánh.

Heimdall đứng cạnh nàng, im lặng gần hai mươi phút. Ngay cả mấy thị nữ nàng đưa tới cũng không nhận được mà lén liếc nhìn hấn vài lần, nhưng Frigg chỉ coi hấn như không khí, chuyên tâm làm việc.

“Frigg, ta có chuyện muốn nhờ cô giúp.”

Frigg không trả lời.

“Odin bề hạ tổ chức nghi thức ghi chép lại lời chúc phúc của các thiên thần, hy vọng cô có thể cùng ta tới Valhalla một chuyến.”

“Không.”

“Đừng từ chối ngay như thế, lần này quả thực cô không thể không đi được.”

“Vì sao?”

Heimdall hít sâu một hơi, quyết định thành thật với nàng: “Thật ra, nếu muốn hấp thu được sức mạnh của thần Tình yêu... chỉ cần một lần là đủ. Ta làm nhiều lần như vậy, là vì một người đàn bà đáng hận. Nàng đã hứa với ta, chỉ cần ta duy trì mối quan hệ này với cô thì nàng sẽ theo ta”.

Frigg dừng động tác: “Là ai?”

“Một người đàn bà đem lòng yêu bề hạ.” Nói đến đây, Heimdall phẫn hận: “Khốn nạn, tuy biết nàng thích bề hạ, ta vẫn không bỏ được nàng”.

“Ta không biết chuyện nàng thích Odin bề hạ, cùng với việc bảo người làm mấy chuyện bỉ ổi này có liên quan gì đến nhau?”

“Nàng không nói gì cả, nhưng ta nghĩ bởi vì cô chính là thần Tình yêu, nếu bề hạ biết chuyện này, nhất định ngài sẽ muốn cưới cô.”

Frigg liếc nhìn hấn một cái đầy mỉa mai: “Bề hạ đã là vị thần có sức mạnh lớn nhất trên thế gian này rồi, còn cần dùng phương pháp vô sỉ khốn kiếp của ai kia để nâng cao năng lực sao?”.

Gương mặt hấn lập tức đỏ bừng lên vì giận: “Hấn cũng sợ người khác vượt qua hấn chứ!”.

Nàng không nói gì nữa, chỉ hừ lạnh một tiếng.

Thái độ miệt thị rõ ràng như thế càng khiến Heimdall khó chịu hơn: “Ta cũng không muốn lãng phí nàng với cô về vấn đề này, tóm lại là tối nay cô phải đi với ta”.

“Anh muốn ta đi làm gì chứ?”

“Để chứng minh với nàng ấy rằng chúng ta vẫn đang có quan hệ với nhau. Hơn nữa, nàng ấy vốn rất tự tin vào nhan sắc của bản thân, cứ cho là nàng ấy thích Odin đi, nhưng nếu có một cô gái còn xinh đẹp, lộng lẫy hơn đi bên cạnh ta, nàng ấy cũng sẽ phải nghiêng răng nghiêng lợi một lúc lâu.”

Frigg chẳng thèm nói gì nữa, lại tiếp tục chăm chú làm việc của mình.

“Frigg, trong thâm tâm ta biết mình có lỗi với cô, ta cũng không muốn ép uổng gì cô. Lần này cô có thể không đi”, Heimdall tiến lên vài bước, nói khẽ: “... Chỉ cần cô không sợ chuyện của chúng ta đến tai người cha yêu quý của cô”.

Tay nàng khựng lại: “Shujin có tới không?”.

“Shujin? Hấn là ai?”

“Là một người làm việc trong cung điện của chủ thần”, nàng nghĩ ngợi một lúc, lại bổ sung thêm: “Hai mươi hai năm trước, hình như hấn từng hầu hạ bên cạnh bề hạ”.

“Bên cạnh bề hạ không có người nào như thế cả. Ít nhất, hiện tại không có.”

“Ta biết rồi”, Frigg đứng dậy, lạnh lùng nhìn hấn: “Heimdall, hôm nay là lần cuối cùng ta nhượng bộ. Nếu như ngươi còn dám dùng chuyện đó để uy hiếp ta, ta sẽ khiến ngươi thân bại danh liệt, phải khóc hận cả đời”.

“Nói vậy là cô chịu đi?”

“Tối nay tự ta sẽ đến cung điện Valhalla, trước lúc đó ta không muốn nhìn thấy mặt ngươi”, Frigg lại ngồi xuống, “Cút ngay”.

Trước đó không lâu, Odin đã tìm ra bí ẩn của văn tự Rune huyền bí, sáng tạo ra những ký tự có thể biến hóa khôn lường, sau đó giao chúng cho các vị thần, ban tặng họ lời chúc phúc của các thánh thần. Trong nghi thức đêm nay, ngài sẽ khắc lời tiên đoán về số phận được ghi lại bằng văn tự Rune lên tám khiên vàng, sau đó giao cho ba nữ thần Vận mệnh trông coi.

Đứng giữa cung điện Valhalla, những ngọn đèn vàng hoa lệ treo giữa không trung, bên trên là hàng ngàn ngọn nến lơ lửng bồng bềnh. Hai bên tấm thảm đỏ rực là những bức chân dung cực lớn vẽ các thế hệ lãnh tụ của Thần tộc, được treo lên từ mười năm về trước.

Bên rìa có vô số người phục vụ đang đẩy xe, trên mỗi chiếc xe là gần một trăm chiếc ly để dài.

Hoenir, Thor và Sif đứng tụ lại với nhau, nói vài câu chuyện phiếm.

“Sif à, cháu vốn là một người con gái rất xinh đẹp, thật ra, nếu gả cháu cho Tyr, ta sẽ không yên tâm được”, Hoenir vỗ vai Thor: “Thằng con này của ta mới là người thật lòng thật dạ si mê cháu”.

Thor ngày thường da mặt dày cả tấc, nay cũng có chút xấu hổ. Sif vốn đang mỉm cười gật đầu, ai ngờ liếc mắt nhìn thấy Tyr đang bị vây giữa một rừng mỹ nữ, thỉnh thoảng lén lút liếc mắt qua bên này, thế là nàng lập tức ôm lấy cánh tay Thor, dựa đầu vào vai hấn: “Thor tốt với cháu lắm”.

Hoenir thấy thế cũng rất mừng: “Chi bằng đợi đến lúc nghi thức kết thúc, hai đứa liền công bố với mọi người chuyện kết hôn đi”.

Thor dùng ánh mắt dịu dàng và chân thành nhìn Sif, nhưng Sif vội xua tay: “Sao lại vội vàng như thế được. Thôi để hôm khác đi bác Hoenir”.

Lúc này, Heimdall bước vào trong điện, vẻ mặt bồn chồn nhìn đồng hồ quả quýt.

Sif nhếch miệng mỉa mai: “Hiếm thấy hiếm thấy, hôm nay ngài Heimdall đây không vo ve quanh cái con bé hồn huyết thuộc tộc Khổng lồ kia, mà lại tới bên này bắt chuyện cơ đấy”.

“Sif, cô đừng có lúc nào cũng khư khư cái tư tưởng phân biệt chủng tộc ấy được không?”

Sắc mặt Heimdall rất khó coi, hấn vừa nhìn thấy Linde ở đằng kia, nàng đang nói cười vui vẻ với Freyr, vô cùng thân thiết.

Hấn còn lạ gì Linde nữa. Tuy chỉ dốc lòng dốc dạ với Odin, nhưng nàng là một người con gái thông minh sắc sảo, nàng đời nào chịu bỏ qua những gã đàn ông sau này có thể theo đuổi mình. Khi đám đàn ông đó còn mập mờ rào đón, nàng sẽ đáp trả cực kỳ dịu dàng và hiền dịu, thế nhưng cứ thử tỏ tình rõ ràng xem, bất kể là ai thì cũng sẽ bị rơi vào kết cục giống như Heimdall hấn mà thôi.

Nói thì nói thế, tình hình bây giờ vẫn tốt chán. Nếu một ngày nàng gả cho Odin, vậy thì đám đàn ông khác, kể cả Heimdall hấn đều sẽ không còn cơ hội mơ mộng gì nữa.

Trong cung điện Vàng, trước tấm kính khổng lồ cao bằng thân một người trưởng thành, đám thị nữ đang vây lấy Odin, phủ lên vai ngài chiếc áo choàng màu xanh ngọc.

“Bệ hạ, hôm nay hầu như tất cả nữ thần đều có mặt. Ngài có nên suy xét một chút về...”, Freyja đứng bên cạnh nói.

“Không được, dạo này ta rất bận.” Odin giương cằm lên, để thị nữ có thể chỉnh trang lại chiếc cổ áo màu đen cho mình, “À, ban chiều mẹ nuôi mới viết thư cho ta, nói em trai ta cũng sắp kết hôn rồi, vài ngày nữa ta sẽ tới tham dự hôn lễ của nó”.

“Ngài đang nói đến Hỏa thần?”

“Đúng.”

“Ngài ấy kết hôn ở nơi nào?”

“Jotunheim.”

Freyja im lặng. May mà Loki không muốn tới Asgard tìm ý trung nhân.

Lúc này, hai tay Linde nắm hờ vào nhau, đặt trước bụng, thỉnh thoảng che miệng khẽ cười. Freyr đối với bất kỳ cô gái nào cũng rất dịu dàng, thân thiện, thế nên không ai có thể biết được tình cảm của hắn dành cho Linde.

Heimdall vốn đã không nhin nổi nữa, lại nghe Sif bóng gió một câu:

“Ta đây chả phân biệt chủng tộc gì, chỉ ghét con ranh Khổng lồ mà người thích thôi.”

“Người ghét nàng như thế, chẳng qua vì thấy Tyr có ý với nàng chứ gì?”, Heimdall cười nhạt, “Đàn bà đúng là đáng sợ”.

Sif không tài nào tin nổi, Heimdall lại dám đứng trước mặt Thor nói mấy câu này. Đang muốn móc mĩa lại hắn một trận, Thor đã choàng tay ôm lấy vai nàng, nhìn Heimdall đầy khiêu khích: “Nàng đã tìm được một nơi nương tựa rất tốt rồi, còn tơ tưởng Tyr làm gì nữa”.

Hoenir có chút gượng gạo, ho khan vài tiếng, đang định nói câu gì đó, nhưng ánh mắt đã chạm phải một bóng hình đứng bên ngoài cửa điện.

Váy trắng dài quét trên mặt đất, nơi cổ tay có điểm những dải voan mỏng, thắt lưng vàng vắt vẻo bên hông, giữa mái tóc của nàng ẩn hiện vài chiếc lông chim trắng muốt, mái tóc dài ngang hông có màu vàng nhạt, dưới ánh trắng sáng tỏ dường như nó đã hóa thành một màu bạc...

Thật ra, nàng ăn mặc rất giản đơn, nhưng đợi đến khi Hoenir hoàn hồn lại, hắn mới phát hiện tất cả mọi người trong điện đều đang ngây ngất ngắm nhìn nàng.

Nàng lại chẳng hề tỏ vẻ căng thẳng, cứ như nàng thuộc về một cõi xa xăm nào đó chứ không phải thế giới này. Nàng chỉ thờ ơ nhìn một vòng cung điện, sau đó ánh mắt dừng lại chỗ Heimdall.

Dưới ánh nhìn của ngàn người, nàng thong thả bước qua. Heimdall căng thẳng tới độ không biết làm thế nào cho phải.

Hoenir khẽ gọi: “Frigg...”.

“Cái gì?” Sif sau khi nhìn chán chê, nghe Hoenir nói thế vội quay phắt đầu lại: “Cô gái đó là Frigg? Bác đang nói tới con gái của Nott sao?”.

Hoenir dụi mắt, sau đó lại liếc nhìn nàng lần nữa: “Đúng là Frigg rồi”.

Cuối cùng, Frigg dừng lại trước mặt họ, nhìn Heimdall: “Ta sẽ về trước mười giờ”.

Trong giây phút ấy, cả cung điện không còn tiếng nói cười.

Lúc ở nhà, Frigg chưa bao giờ thả tóc, cũng chưa bao giờ trang điểm hay chăm chút gì cho nhan sắc. Tuy nàng rất xinh đẹp, nhưng Heimdall chưa bao giờ nhìn nàng đến thất thần như lúc này đây.

“Được...”, hắn lắc lắc đầu: “Để ta giới thiệu một chút, đây là Frigg”.

Bọn họ nhìn Frigg, đều ngơ ngác gật đầu.

“Ta biết... Frigg, mấy năm nay ta có ghé qua Vanaheim mấy lượt nhưng đều chẳng gặp được em, đúng là càng lớn em càng xinh đẹp...”, Hoenir cứ như đi vào cõi mộng, “Em đi đâu vậy?”.

Frigg cười: “Hai vị này là?”.

Thật ra nàng vẫn nhận ra Sif, nhưng chuyện năm xưa không muốn nhớ lại, nàng đành coi như không biết. Thế nhưng, Sif nào chịu quên thù cũ: “Ai da, còn giả bộ không nhận ra cơ đấy? Năm xưa là ai suýt nữa giật sạch tóc của ta?”.

“Quên giới thiệu, đây là con trai ta, Thor. Còn đây là vị hôn thê của nó, Sif.”

“Con trai của anh?”, Frigg nhìn Thor, “Không phải hẳn là con trai của Odin bệ hạ sao?”.

“Ha ha... Ngày trước còn nông nổi, ta phong lưu bên ngoài rồi có cốt nhục nhưng cũng không dám nhận, đều đẩy cả lên người bệ hạ”, Hoenir vỗ vai Thor, “Có điều, cả hắc, Tyr và Bragi đều là con nuôi của Odin bệ hạ đấy”.

Frigg đột nhiên thấy có gì không ổn, nhưng không ổn ở chỗ nào, nhất thời nàng cũng không phát hiện ra.

Chỉ là trong vô thức, ánh mắt nàng đảo một vòng khắp cung điện.

Đúng như nàng dự đoán, nhưng cũng thật không ngờ, nàng nhìn thấy bức họa của Shujin.

Hoenir nói: “Im lặng nào, bệ hạ tới rồi”.

Lúc này, đứng ở đầu bên kia tấm thảm đỏ, vị Chúa tể của các vị thần khoác trên mình chiếc áo choàng dài rộng, tay cầm quyền trượng, dẫn đầu một nhóm các vị thần đầu đội mũ cao màu trắng. Trước bệ vua là một tấm khiên bằng vàng, ba nữ thần Vận mệnh đang nâng tấm đệm màu đỏ, bên trên đó có đặt một chiếc hộp nhỏ, đợi Odin bước tới.

Frigg nhìn Odin, mãi tới khi ngài nâng cao quyền trượng, mở hộp, dẫn những văn tự ở trong hộp ra ngoài để chúng lơ lửng giữa không trung, nàng mới khẽ nói: “Anh Hoenir, ngài... là Odin?”.

“Đúng, không ngờ ngài lại trẻ trung, phong độ như thế, đúng không?”, Hoenir hiển nhiên đã quên chuyện hai người ấy từng gặp nhau ngày trước.

Trong nháy mắt, ký ức hai mươi năm về trước tràn ngập trong trí óc nàng, sống động, rõ ràng như mới xảy ra ngày hôm qua.

Đối với một Thần tộc trưởng thành, nhất là người đã bước lên thần vị, hai mươi năm chỉ như một cái chớp mắt, thế nhưng đối với người con gái sống chưa được sáu mươi năm như Frigg mà nói, đoạn thời gian đó dài đến vô cùng. Huống hồ, từ khi nàng quen ngài đến lúc quyết định không hẹn ngày gặp lại, chỉ vãn vãn chưa đầy một năm.

Sau khi tất cả văn tự đều đã được khắc lại trên tấm khiên vàng, Odin nâng cao chiếc cốc bạc.

“Chúng thần hãy nâng ly, cùng cạn chén vì thời khắc vinh quang và kỳ diệu này.”

Frigg lại không tài nào nhúc nhích.

Mãi tới khi nghi thức kết thúc, chúng thần cùng ngóng đợi pháo hoa lúc nửa đêm và thời khắc “Ngày lễ Rune” được ghi vào sách sử.

Lưng Frigg bị ai vỗ nhẹ, kéo nàng trở về hiện thực.

Quay đầu lại, nàng nhìn thấy Nott. Nott một tay chống eo, một tay nâng cao ly rượu, vẫn là dáng vẻ cao quý hoàn mỹ và trang nhã vô ngần ngày trước: “Vị mỹ nữ này là ai vậy, sao ta chưa từng gặp?”.

“Mẹ...”, Frigg ngơ ngác gọi.

“Còn dám gọi ta là mẹ. Để lại một phong thư rồi đi không thấy bóng, có cần ta phải khóc rống lên để cảm ơn vì người vẫn còn nhận ra bà mẹ này không?”, nói tới đây, Nott liếc Heimdall: “Hay là người muốn nói, người hạ gục được đệ nhất mỹ nam rồi thì khỏi cần nhớ tới bà già này nữa?”.

Heimdall có chút căng thẳng. Frigg vội vàng chuyển chủ đề, tiếp chuyện Nott một lúc lâu, sau đó bà mới miễn cưỡng buông tha cho nàng. Trong suốt câu chuyện, Nott chẳng hề nhắc tới Fjorgyn, vẫn là cái thái độ kiên cường mà quả quyết giống hệt năm xưa.

Sau khi Nott đi rồi, Sif tới.

“Chị đây cảm thấy cô em bây giờ miễn cưỡng thò mặt ra đường được rồi đấy”, Sif nhấp một ngụm rượu: “Ở lại Asgard đi, mấy gã đàn ông nhà quê chưa thấy gái đẹp bao giờ chắc chắn sẽ phát điên lên vì cô em cho xem”.

“Cô đang khen tôi đấy à?”

“Đương nhiên, lời khen cao nhất của tôi rồi đấy.”

Frigg mặt mũi lạnh tanh: “Thế thì đúng là phải cảm ơn cô rồi”.

Lúc này, Odin đã rời bệ vua, cùng một đám nam thần nâng cốc uống thỏa thuê. Ngài cởi bỏ tấm áo choàng tinh xảo cầu kỳ, mặc chiếc áo bó sát người, quần và giày cổ thấp. Nếu không phải trên chiếc bao tay da màu đen kia có khảm viên ngọc bích tượng trưng cho quyền lực của đế vương, nói không chừng có khối người sẽ nhầm ngài là Heimdall ấy chứ.

Trong lúc vô ý, Odin nhìn thấy bóng lưng Frigg, con mắt ngài đột nhiên híp lại.

Chẳng biết vì sao, Odin đột nhiên nhớ tới cô bé thần Tình yêu nhiều năm về trước. Chỉ vì không thể chấp nhận chuyện mình xuống tay với một cô gái tuổi đời còn quá nhỏ như thế, ngài đành kiềm chế thứ dục vọng lạ kỳ cuộn trào trong lồng ngực, cố gắng đối xử với nàng thật dịu dàng, thật tử tế, giống như một bậc cha chú nâng niu con cháu của mình.

Ngài tự nhủ với lòng, chờ nàng lớn thêm chút nữa.

Nhưng sau khi biết nàng và Heimdall là một cặp, ngài lại hoàn toàn từ bỏ.

Odin có một nguyên tắc bất di bất dịch, đó là không cướp người của thuộc hạ. Bất kể cô gái đó có xinh đẹp thế nào, cao quý thế nào, có thể khiến ngài mất kiểm soát thế nào... Đương nhiên, chỉ là giả định thôi, người con gái như thế vốn không có trên đời.

Sau này Odin lại nghe nói nàng rời Asgard, ngài chỉ nghĩ chắc nàng không quen với cuộc sống ở đây, Heimdall cũng thường vô cớ biến mất đêm bữa nửa tháng, chắc là đi thăm nàng.

Cũng không buồn rầu khổ não gì, Odin vốn không phải là người quá nhiều cảm xúc. Chỉ là trong chớp mắt, hai mươi tuổi chồng thêm, ngài vẫn chẳng rung động trước một cô gái nào khác. Có mấy lần ngài ngỡ như mình còn chưa quên được cô gái nhỏ năm nào, thế nhưng ý nghĩ đó lập tức bị ngài bóp chết trong chớp mắt.

Khi Odin nhìn được một phần gương mặt của người con gái kia, trái tim ngài đột nhiên đập nhanh vài nhịp.

Đây là người ngài muốn.

Đưa chiếc ly cho người bên cạnh, Odin chỉnh trang lại áo quần, bước tới phía nàng.

Đúng như Heimdall dự đoán, Linde xuất hiện, mang theo vẻ tự tin vô hạn và nét tao nhã trời sinh. Nàng sống ở Asgard đã lâu, đương nhiên làm gì còn biết tới hai từ bối rối và xấu hổ, nàng giả bộ bước ngang qua, dừng trước mặt hắn, cười khê: “Heimdall, đã lâu không gặp”.

Trên thực tế, hai ngày trước bọn họ mới chạm mặt nhau, chỉ là nàng quyết định coi hắn như không khí mà thôi.

“Chào buổi tối”, Heimdall trả lời, không vồn vã, cũng chẳng lạnh lùng.

“Vị này là?”

Linde thậm chí còn chẳng thèm nhìn Frigg.

Cuối cùng cũng đợi tới phút giây này, Heimdall không bận tâm tới đôi mảy cau có của Frigg, choàng tay qua vai nàng, chuẩn bị mở lời. Thế nhưng, Heimdall chưa kịp nói gì, Linde đã vẫy tay chào hỏi với người sau lưng họ.

39. Quyển 2 - Chương 8: Lời Tuyên Bố Kết Hôn Của Chúa Tể Các Vị Thần

Odin đang chuẩn bị tới bắt chuyện với Frigg thì Linde đã chạy tới bên cạnh ôm chầm lấy tay ngài, hoàn toàn coi Heimdall như không khí. Nàng không nói câu nào, nhưng Heimdall có thể biết được ý tứ sáng lên

trong đôi mắt nàng: “Có chàng rồi thì ta còn cần người làm gì?”

Thường ngày, Linde lúc nào cũng giữ dáng vẻ cung kính, chùng mực trước mặt Odin. Odin cũng có thể nhìn ra tình ý mà nàng không cách nào che lấp trong ánh mắt. Nhưng chỉ cần Linde không nói trắng ra, Odin đều có thể ném qua một bên.

Có điều, đột nhiên lúc này Odin lại thấy bộ dạng ấy đáng ghét vô cùng. Ngài rút tay mình khỏi vòng tay nàng, tiếp tục bước tới phía trước.

Frigg lại tức đến suýt phát điên tại trận, nàng quay người lại, thờ ơ nhìn Linde: “Linde, lâu ngày không gặp. Ngay cả chị mình mà người cũng quên sao?”

Sau đó, ánh mắt nàng chạm phải ánh mắt Odin.

Odin không nhận ra nàng ngay, nhưng trong khoảnh khắc bước tới gần nàng, ngài cảm nhận được hơi thở của một vị thần Tình yêu chưa hoàn toàn thức tỉnh.

Đến lúc Odin xác định được cô gái trước mặt kia chính là Frigg, đột nhiên, khát vọng chiếm hữu mãnh liệt cùng cảm giác hiếu kỳ trong ngài đều biến mất không tung tích. Trong lồng ngực ngài chỉ còn sót lại một thứ tình cảm thật phức tạp, phức tạp đến độ khó nói thành lời.

Vài giây kinh ngạc trôi qua, Frigg nhắc váy cúi chào: “Bệ hạ.”

Sau đó chẳng nói lời nào, nàng quay người đi mất.

Năm xưa, ngài không nói ra thân phận thực sự của bản thân, chỉ vì sợ có lời đồn không hay truyền ra.

Bị lừa dối nhiều năm như thế, nàng cảm thấy hết sức mệt mỏi.

Một mình rời khỏi cung điện Valhalla, từng đợt tuyết rơi lả tả ập thẳng xuống người nàng. Tầng tầng kiến trúc hùng vĩ mà tráng lệ của Asgard trong đêm nay như hóa thành màu trắng ảm đạm không chút sức sống. Binh sĩ đứng gác bên ngoài điện như những bức tượng tạc từ đồng đỏ, xếp hàng chỉnh tề, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị, canh gác cho hơn trăm cánh cửa khổng lồ. Ánh lửa bên trong điện phản chiếu lên những bộ giáp bạc của họ, khiến chúng trở nên sáng ngời, lấp lánh.

Lúc này không tiện trở về, Frigg đành đứng đợi cho đến lúc trận tuyết này nhỏ bớt.

Nàng đứng giữa trời tuyết bao la, chẳng mấy chốc đã lạnh toát người, thế nhưng Frigg hoàn toàn chẳng có cảm giác gì.

“Sao lại ra đây đứng?”

Nghe giọng nói trầm khàn quen thuộc ấy, thân thể Frigg khẽ run lên. Nàng cố gắng đè nén tình cảm đang cuộn lên trong lồng ngực, xoay người lại nói: “Tôi đang định trở về nhà”.

“Hôm nay nàng ở tạm chỗ này đi, tuyết rơi rất lớn.”

“Không, tôi phải về.”

Những bông hoa tuyết trắng nhợt rơi xuống, từng đợt, từng đợt, dường như vô tình để lại những dấu vết đau thương, buồn bã.

Ánh tuyết phản chiếu lên gương mặt của Odin, lên cả quần áo ngài. Tuyết trắng, tóc đen, vẫn là dáng dấp của hai mươi hai năm về trước. Nhìn thấy ngài, vết thương vốn đã dần khép miệng trong nàng lại nứt toác, ứa máu.

Odin hình như cũng không muốn tiếp tục khách sáo với nàng nữa.

“... Nàng vẫn đang ở với Heimdall?”

“Chuyện này không liên quan gì tới Odin bệ hạ.” Lúc thốt ra chữ “Odin”, nàng cố tình nói thật nặng, gần như là nghiến răng nghiến lợi.

Odin sững sờ, nói: “Nàng vẫn đang giận chuyện ta không nói cho nàng biết tên thật sao? Lúc đó nàng ghét ta như thế, nếu để nàng biết thì ta làm thế nào...”

“Ngài không cần giải thích. Bệ hạ cũng không cần phải để ý xem tôi nghĩ thế nào đâu.”

Thật ra nếu Frigg nói xong câu này rồi quay người bỏ đi, vậy thì phóng khoáng biết nhường nào. Có điều, nếu người năm xưa cứu cha nàng là Heimdall, nàng còn có thể an ủi mình một chút, mặc dù đau khổ nàng phải chịu đựng chẳng có liên quan chút gì đến Odin, nhưng nàng vẫn thấy hận ngài vô cùng.

“Ngài đã đúng khi không nói tên mình cho tôi biết. Trước đây tôi chỉ ghét danh tiếng của ngài thôi, giờ thì ngay cả con người ngài tôi cũng không ưa nổi.”

Lời vừa thốt ra khỏi miệng, nàng đã hối hận ngay lập tức.

Quả nhiên, Odium phản bác: “Ta đâu làm chuyện gì có lỗi với nàng, sự kỳ thị của nàng có phải hơi vô lý không?”

Frigg không biết năm xưa nàng chờ mong điều gì, thế nhưng một khi khát vọng mãnh liệt biến thành thất vọng vô biên, thành nỗi đau khó nói lên lời, thì nỗi hận khó nén trong lòng kia cũng như con ngựa hoang thoát khỏi dây cương níu giữ.

Mà hiện tại, nàng vẫn không tài nào thoát khỏi tình trạng ấy.

“Ghét một người thì cần thiết phải có lý do không?”, nàng cười nhạt.

Đột nhiên Odin thấy rất khó chịu, sự khó chịu không biết từ nơi nào ùa tới.

“Frigg, nàng không thể không biết chuyện Heimdall đang theo đuổi Linde được. Chẳng lẽ nàng là loại con gái, người khác đối xử tốt với mình thì làm như không thấy, càng đối xử tệ bạc thì lại càng muốn bám theo?”

“Bệ hạ đang muốn nói tôi ti tiện?”

“Ta không có ý này”, Odin cố gắng bắt mình bình tĩnh lại, tay ôm lấy bờ vai nàng, giữ thái độ dịu dàng: “Chỉ là, nàng xứng đáng với người tử tế hơn Heimdall”.

Frigg như bị điều gì làm cho kích động, lùi lại phía sau: “Chuyện của tôi không cần bệ hạ quan tâm”.

Cảm giác khó chịu càng lúc càng cuộn lên, Odin chỉ im lặng trong chốc lát, sau đó thông thả nói: “Nàng nên biết, ta có muốn làm gì với nàng thì cũng chẳng ai dám ra ngăn cản đâu, tất cả đều hợp pháp”.

Vốn Odin cũng chỉ muốn dọa Frigg một chút, khiến nàng có chút kiêng dè mà đừng nói năng khó nghe như thế nữa, ai ngờ lại bất gặp ánh mắt căm ghét pha lẫn thù hận của nàng. Trong giây lát, cảm xúc như tràn khỏi vòng kiểm soát, ngài ngang ngược hơn nàng. Đoán trước nàng sẽ phản kháng, thế là ngài giữ chặt hai tay nàng, không để ý tới sự né tránh chống trả, cố chấp giữ chặt lấy bờ môi nàng.

Rõ ràng chuyện ấy xảy ra chỉ khoảng thời gian ngắn ngủi, vậy mà Odin thấy nó dài đằng đẵng, còn hơn cả hai mươi hai năm dài đằng đẵng vừa qua.

Mãi tới lúc nàng rơi lệ.

Odin đương nhiên nào biết được, nàng đang nhớ lại quãng thời gian đáng sợ trước kia. Nước mắt nóng hổi lăn dài trên gò má, chỉ vài giây sau đã kết thành băng. Nàng vội lau nước mắt, trừng mắt nhìn ngài bằng đôi mắt đỏ hoe. Vốn định nổi giận, định nói những câu thật quyết liệt, thật chói tai, thế nhưng dường như cái phần tình cảm yếu ớt nhất mà nàng đã kìm xuống tận đáy lòng, nay lại bị người ta đào xới lên, môi nàng khẽ run lên, nàng liền chạy vào cung điện Valhalla.

Từng đợt, từng đợt tuyết phủ xuống như những cánh hoa trắng đến vô ngần, trắng đến thê lương, xoay tròn trong trời đông giá rét, bao trùm lên đỉnh cung điện Valhalla, cắn nuốt cả thành phố khổng lồ, lấp đầy từng con đường trống trải hoang vu.

Odin cười.

Cứ như thế này thì không ổn.

Không thể tiếp tục đi đoán mò tâm tư của nàng như thế này được. Một là chiếm đoạt, hai là từ bỏ. Từ trước tới nay ngài chưa từng để bất kỳ người con gái nào khống chế bản thân mình.

Ngài đứng ở nơi Frigg vừa đứng, nhìn theo bóng lưng của nàng khuất dần trong đêm tối... Có thể vì tuyết rơi, cũng có thể vì tối muộn khiến Odin mất cảm hơn, ngay cả nụ cười của ngài cũng vương chút xót xa.

rở lại cung điện Valhalla, thấy Heimdall đang bị vây giữa một rừng mỹ nữ, Frigg thật muốn đập đầu mình vào tường, tự hỏi sao vừa nãy không về quách cho rồi. Nàng định đi vòng qua, nhưng lại nghe thấy Heimdall dùng giọng nói cực kỳ quyến rũ của hắn mà huênh hoang nói:

“Giọng nói của Tinh linh vô cùng êm tai. Năm nào ta cũng đi tham dự ngày lễ Nữ thần bên đó, chẳng vì thi đấu, chỉ vì muốn được một lần nghe lại giọng ca khiến người ta phải say mê kia.”

“Thì ra Heimdall điện hạ không chỉ có sức mạnh vô song. Ngay cả hứng thú cũng tao nhã như vậy”, một nữ thần cất tiếng.

“Quả nhiên... Đây chỉ là ham thích cá nhân thôi”, Heimdall rất khiêm tốn mỉm cười, “Chỉ là, để hiểu được những lời ca đó, ta cũng đã bỏ công đi học ngôn ngữ của Tinh linh”.

“Điện hạ biết ngôn ngữ của Tinh linh sao?”

“Đúng, rất nhiều Tinh linh thường nói, nếu không thấy mặt ta, chỉ nghe tiếng ta nói ngôn ngữ của họ thôi, chắc sẽ nhận nhầm ta là đồng loại.” Heimdall còn đang hưởng thụ ánh mắt sùng bái của các nữ thần, đột nhiên liếc nhìn thấy Frigg, hắn lập tức bước tới kéo nàng lại gần: “Thật ngại quá, cho ta giới thiệu một chút, đây là tình nhân của ta, thần Tinh yêu Frigg”.

Hắn cố ý nói rất to. Linde vốn đã rời đi nay lại vòng trở lại.

Frigg cau mày, nhìn sang hướng khác.

“A, ban nãy ta cứ ngỡ vị mỹ nữ này mãi không thôi, thì ra nàng chính là thần Tinh yêu chỉ nghe danh mà chưa một lần lộ diện đó sao?”

“Điện hạ, hai người chung sống lâu chưa? Sao em chưa từng nghe điện hạ nhắc tới chuyện này?”

“Không, chúng ta mới xác lập quan hệ không lâu”, Heimdall ung dung trả lời.

Frigg gạt tay hắn ra, nghĩ sức chịu đựng của mình đã lên đến cực điểm rồi. Đương nhiên, các nữ thần sao có thể bỏ qua phản ứng của nàng, họ nhìn Heimdall bằng ánh mắt vô cùng khó hiểu. Heimdall vẫn rất an nhàn hôn nhẹ lên trán nàng: “Nàng đang giận ta đấy mà”.

Lúc này, Odin bước vào cửa, vừa lúc nhìn thấy cảnh ấy.

Heimdall không buông Frigg ra, tiếp tục khoác lác: “Vừa nãy ta nói đến đâu rồi nhỉ... A, đúng rồi ngôn ngữ của Tinh linh cực kỳ mỹ lệ, mỗi lần nghe đều khiến người ta say mê, mê mẩn”.

“Đúng vậy, thứ tiếng của họ rất êm tai. Điện hạ nói thử vài câu cho em nghe đi.”

Heimdall dùng thứ giọng truyền cảm đọc một bài thơ, mỉm cười trước ánh mắt kinh ngạc của các nữ thần: “Bài thơ này chính là bài cuối cùng trong tập thơ Lời ca ngồi của Kvasir[1], chủ yếu ngợi ca vua Tinh linh Ksavir cùng với sự phồn thịnh của vương quốc Tinh linh. Tập thơ hơn trăm trang đó ta đều đã đọc thuộc lòng và đương nhiên, bài này là bài ta thích nhất. Bởi vì ta đã từng cùng nâng cốc với vị vua Tinh linh, lúc đó ngài còn rất khiêm tốn nói bài thơ đó đã ngợi ca thái quá rồi. Sau này, khi ta đi khiêu chiến với Nidhogg, cũng gặp ngài ở đó. Thực sự ta rất thích con người ngài”.

[1] Khi cuộc chiến cuối cùng giữa tộc Aesir với tộc Vanir chấm dứt, hai bên ngoài việc trao đổi con tin, còn dùng nước bọt của mình tạo ra Kvasir. Hắn được chúng thần sáng tạo, tương truyền sở hữu trí tuệ tối cao. Thế nhưng điều này lại mang tới cho hắn mối họa sát thân. Hai gã tộc Dwarf là Fjalar và Galar đã giết Kvasir, sau đó dùng máu của hắn để ngâm rượu, chế ra thứ rượu ngon chỉ cần uống vào là có thể sở hữu tài năng của một nhà thơ kiệt xuất.

“A, là rồng độc Nidhogg sao?”, các vị nữ thần sợ hãi che miệng, “Các ngài lại dám đi khiêu chiến Nidhogg...”.

Heimdall cười ha hả: “Thật ra Nidhogg cũng chẳng phải con rồng có độc gì, mà là một con rồng băng, toàn thân tỏa ra thứ ánh sáng màu lam nhạt. Chuyện này cũng làm ta rất bất ngờ, tuy bị thương khá nặng, nhưng may mắn ta vẫn thắng được nó”.

Hắn xắn tay áo lên, cho các nữ thần xem từng vết sẹo hằn trên tay mình. Thấy vẻ mặt giật mình thảng thốt của họ, Heimdall nở nụ cười vô cùng thỏa mãn. Thế nhưng Frigg chỉ cười khẩy một cái, sau đó xoay người bỏ đi.

Nàng mới quay người lại, Heimdall cũng chưa kịp phản ứng gì, Odin đã chặn lối nàng, kéo nàng về lại chỗ Heimdall. Heimdall lập tức cung kính nói: “Bệ hạ”.

“Xem ra các ngươi nói chuyện rất vui vẻ.” Odin nâng một chiếc ly bạc lên, điềm nhiên nói: “Bề ngoài của con rồng độc được miêu tả trong rất nhiều sách vở, nhưng tam sao thất bản, mỗi nơi viết một kiểu. Còn việc vẽ ngoài của nó màu xanh lam nhạt, đó chỉ là hình dáng của nó sau vài ngàn năm được một vị chiêm bốc sư của tộc Tinh linh tiên đoán. Nếu ta đoán không nhầm, chắc là người xem trong bức vẽ minh họa ở chương thứ ba, bản dịch cuốn Những chòm sao của chín thế giới. Chú thích bên dưới bức tranh có viết rõ đó là hình dáng trong tiên đoán, nhưng lại được viết bằng ngôn ngữ Tinh linh, vậy nên rất nhiều người tưởng đó là diện mạo vốn có của Nidhogg”.

Odin nói đến phân nửa, sắc mặt Heimdall đã tái nhợt cả ra. Đương nhiên, những nữ thần vây quanh còn thấy xấu hổ thay cho hắn, kể cả Tyr vẫn đứng bên cạnh nghe bọn họ nói nhưng không muốn bước ra.

Heimdall thích khoác lác, hơn nữa trình độ “chép gió chặt bão” đã đạt đến cảnh giới tối cao, chuyện này Odin vẫn biết, nhưng chưa bao giờ để vào trong mắt. Tyr cũng chưa bao giờ nhìn thấy Odin như vậy, đang cảm thấy kỳ lạ thì Odin lại nói:

“Còn nữa, Ksavier là Tinh linh trí tuệ, vua của các Tinh linh chính là cha hắn. Không biết ai mới là người uống rượu với người?”

Sắc mặt Heimdall lúc xanh lúc trắng, nhất thời không thốt lên được câu nào. Bầu không khí xung quanh đột nhiên trở nên nặng nề, chỉ có Frigg là vẫn bình thản nhìn Odin.

Lúc này cũng đã sắp nửa đêm.

Rất nhiều vị thần đang tất bật chuẩn bị pháo bông cùng sách vàng để ghi lại thời khắc lịch sử này. Odin quay đầu nhìn Frigg, thỉnh thoảng nắm chặt lấy tay nàng, sau đó kéo nàng bước về phía bệ vua.

“Chờ chút, ngài đang làm gì thế...”, Frigg hoảng hốt nhìn bốn phía: “Bỏ tôi ra, bao nhiêu người đang nhìn kìa”.

Odin đứng trước đám đông, cao giọng nói: “Hôm nay là một ngày vinh quang của tộc Aesir chúng ta. Không chỉ là việc văn tự Rune được ghi chép lại, mảnh đất Asgard vẫn tiếp tục phát triển phồn vinh, mà còn vì vị thần mà chúng ta trông đợi bao năm cuối cùng đã xuất hiện, ở ngay giữa điện Valhalla này”.

Ngài bước lên bậc thang, bế bổng nàng lên: “Chúng ta hãy dùng thái độ nhiệt tình và chân thành nhất để nghênh đón thần Tình yêu Frigg đã đến với chúng ta”.

Bỗng chốc, toàn cung điện như rung chuyển vì tiếng vỗ tay.

Frigg không hề ngờ tới chuyện này, nàng đẩy Odin mấy cái. Nhưng Odin hoàn toàn không để ý tới vẻ bối rối của nàng, tiếp tục nói: “Tất cả những vị thần đang ngồi ở đây chắc hẳn đều biết, dùng sĩ nào có được sự chúc phúc của thần Tình yêu sẽ sở hữu sức mạnh vô biên. Thế nên, vì vinh quang vĩnh hằng của tộc Aesir, vì tương lai tốt đẹp nhất cho Thần giới, là người thống trị mảnh đất này, ta quyết định lấy Frigg làm vợ!”.

Cả tòa cung điện trong nháy mắt như bị ai cướp mất âm thanh, im lặng đến mức kỳ lạ.

Mãi tới khi pháo hoa bùng nổ giữa trời cao, ánh sáng đủ sắc màu phản chiếu lên nền tuyết và hành lang thì tiếng hoan hô mới đồng loạt vang vọng trong từng góc ngách của cung điện Valhalla.

Đương nhiên, Linde và Heimdall vẫn đang ngơ ngác. Nott đã rút chiếc quạt lông ra phe phẩy, trên mặt là nụ cười đắc ý, Sif thì ôm bụng cười phá lên.

Frigg cúi đầu nhìn Odin, không tài nào tin nổi, hoàn toàn rơi vào tình trạng “cứng lưỡi”, không thốt được câu nào.

Vẻ hùng hồn chính nghĩa trên mặt Odin lập tức biến mất không tung tích. Ngài thản nhiên nhìn Frigg, bên môi là ý cười sâu xa ý vị: “Đã nói là ta muốn làm gì với em thì cũng hợp pháp mà, đúng không? Giờ em là vợ ta rồi, em định thế nào đây?”.

Frigg không sao hiểu được, rõ ràng Heimdall và Odin tiếp cận nàng đều vì một lý do duy nhất, thế nhưng tại sao những việc Heimdall làm, nàng chỉ thấy dễ tiện hèn hạ, còn Odin công khai nói trước bàn dân thiên hạ: “Bởi vì nàng là thần Tình yêu, nên ta muốn lấy nàng”, lại mang tới cho nàng cảm giác kiêu ngạo và tột đỉnh vinh quang.

Cuối cùng, tiếng chuông mười hai giờ cũng điểm, Odin thả Frigg xuống, sau đó cùng với ba nữ thần Vận mệnh ghi lại thời khắc huy hoàng của đêm nay vào sử sách. Frigg xen vào giữa chúng thần, cả người vẫn bần thần, nhìn về phía trước.

Đột nhiên có người nắm lấy tay nàng.

Nàng quay đầu nhìn lại. Phía sau có rất nhiều người chen chúc, nhưng đa phần hướng nhìn của họ đều dồn về phía Chúa tể của các vị thần. Chỉ có một thiếu niên tóc đỏ đang dõi mắt nhìn nàng.

Nhìn thấy gương mặt của thiếu niên kia, Frigg ngỡ ngẩn cả người, sống bao nhiêu năm, nàng chưa từng thấy người con trai lại có gương mặt tuyệt mỹ nhường ấy: đẹp dễ, ngũ quan hoàn mỹ, tinh tế vô cùng.

Những chàng trai quá đẹp đều khiến người ta có cảm giác hần vãn chưa hoàn toàn trưởng thành, chưa kể đến cậu thiếu niên này lại có gương mặt và vóc dáng gây guộc, vậy nên mặc dù hần cao hơn Frigg một ít nhưng Frigg lại cảm thấy, nói người ta là thiếu niên vẫn hơi có chút gì đó gượng ép.

Hơn nữa, cậu thiếu niên này, không thể đơn giản hình dung bằng một chữ “đẹp” được. Đôi lông mày vô cùng cương nghị, đâm xiên vào tóc mai, giữa hai lông mày sắc nét ấy là tà khí khiến người ta không thể không chú ý.

Nếu không phải cúi xuống là có thể thấy bàn tay trắng trẻo cực kỳ xứng với gương mặt kia đang nắm chặt lấy tay nàng, Frigg chắc chắn sẽ nghĩ rằng người đang nắm lấy tay nàng là một gã chết toi nào đó.

“Cậu muốn làm gì?”, Frigg hỏi.

“Quả nhiên là không nhận nhầm người”, cậu thiếu niên đắm đắm nhìn nàng một lúc lâu, giọng nói đột nhiên trở nên dịu dàng đến lạ: “Chị ơi, em đã về rồi”.

Frigg nghĩ căng óc cũng không biết mình từ khi nào lại có thêm một thằng em trai lớn cỡ này. Ngay lúc nàng chuẩn bị đóng mác “lại lém phéng bên ngoài” cho ông cha đáng thương của mình thì vị thiếu niên tóc đỏ đã do dự nói: “Chị còn nhớ em chứ... Em là Loki đây”.

Frigg chỉ kinh ngạc vài giây, sau đó thốt lên sung sướng: “Loki? Bé Loki tóc đỏ?”.

Rất hiển nhiên, cách xưng hô trên đã khiến tự tôn của Loki bị trọng thương, hần im lặng chốc lát, sau đó mới nói: “Đúng là lần trước gặp chị, em vẫn còn bé xíu”.

Frigg rất mừng, nắm lấy bàn tay hần, kéo hần ra bên ngoài cung điện. Loki nhìn bàn tay nàng nắm chặt tay mình, có chút kinh ngạc, thế nhưng chỉ lát sau, bên khóe môi kia đã nở một nụ cười ngọt ngào và dịu dàng đến lạ.

Gió tuyết bên ngoài như thứ ma pháp diệu kỳ tiêu tan trên bức màn sân khấu. Hai người rảo bước tới một góc bên ngoài thần điện, đứng cạnh cây cột chống khổng lồ, Frigg khẽ, nói: “Loki bé nhỏ nay đã lớn thế này rồi. Nhìn xem, em còn cao hơn cả ta nữa”.

Loki bước tới trước mặt nàng, vươn tay vẽ một đường thẳng từ đỉnh đầu nàng tới ngang lông mày hần, sau đó cúi đầu cười phá lên, khẽ nói: “Say này em sẽ còn cao hơn chị cả tấc”.

“Chỉ biết chọc tức ta thôi. Chị đây thềm vào mà ghen tị nhé”, Frigg hừ một tiếng, “Có bạn gái chưa?”.

Loki lắc đầu: “Mẹ bắt em kết hôn luôn”.

“Thật á?” Ngay cả đứa bé ngày nào cũng sắp kết hôn rồi, Frigg đột nhiên thấy trong lòng phiền muộn, nhưng vẫn dịu dàng hỏi lại Loki: “Lúc nào kết hôn?”.

“Ngày kia.”

“Ngày kia? Trời đất... Thế em còn chạy tới Asgard làm gì?”

“Bỏ trốn trước lễ cưới.”

Hắn nói rất ung dung bình thản, khiến cho Frigg suýt nữa thốt ra câu “Thì ra cậu em trốn cưới!”. Nàng ngậy ra một lúc lâu, đột nhiên giơ tay vỗ lấy vỗ để lên lưng Loki: “Sao lại trốn?”.

“Em không thích cô gái mà mẹ chọn cho em.”

“Ừ, thế thì hết cách rồi. Nhưng sao phải trốn chạy, tuổi em bằng một mẫu, bọn họ làm gì nỡ ép em.”

“Không, em đã có người con gái mình yêu rồi, có điều mẹ không đồng ý cho em đến với nàng. Lại sợ em chạy đi tìm người ta, thế là mẹ lập tức đạo diễn ngay cho em cái màn cưới xin thần tốc ấy.”

Frigg nhướn mày, nở nụ cười xấu xa: “Mới tí tuổi đầu mà đã có người thương rồi hả?”.

“Vâng...”

“Sao mẹ em lại không muốn hai người đến với nhau?”

“Tại vì nàng lớn hơn em nhiều tuổi, lại không phải tộc Khổng lồ”, hắn liếc nhìn ánh mắt Frigg, nói khẽ: “Nàng là Thần tộc”.

“Thần tộc thì sao? Mẹ em đúng là phân biệt chủng tộc quá.”

“Mẹ em tin mấy lời bậy bạ của chiêm bốc sư, nói chỉ cần em rời khỏi Jotunheim thôi, chắc chắn sẽ mang tới tai họa khủng khiếp.”

Mấy câu này Frigg nghe mòn tai từ bé rồi, toàn là bịa đặt. Nàng nắm chặt tay Loki, nở nụ cười cổ vũ: “Bất kể đó là ai, chỉ cần Loki thích, chị sẽ ủng hộ em”.

Loki do dự một lúc, sau đó tự cổ vũ chính mình, nói: “Chị ơi, thực ra em...”.

Đúng lúc này, giọng nói của một cô gái vang lên, cắt ngang lời Loki.

“Frigg, cái cô này, tìm cả buổi cũng chẳng thấy bóng dáng đâu, thì ra là chạy tới chỗ này”, Sif uống say bí tỉ, lảo đảo bước tới, “Bệ hạ đang tìm cô đấy, sắp kết hôn đến nơi rồi còn tùy tiện thế hả...”.

Frigg bị Sif nói, chỉ muốn cảm mặt xuống đất cho đỡ xấu hổ, còn chưa kịp giải thích đã thấy gương mặt Loki tái nhợt cả ra.

40. Quyển 2 - Chương 9: Thiếu Niên Loki Trở Lại

Chỉ một lát sau, Tyr đã chạy tới, đỡ lấy vai Sif: “Em uống nhiều quá rồi, cứ lang thang ở ngoài thế này sẽ bị bệnh mất, chúng ta về trước đi”.

Sif hất tay hắn ra, chỉ thẳng vào mặt Frigg: “Chồng chưa cưới của cô đang chạy khắp cung điện tìm cô kia kìa, mau trở về nhà mà anh em em với người ta đi! Đừng có đứng ở đây hện hò với thằng ranh con này nữa!”.

Frigg vội vàng đính chính: “Nói lung tung cái gì đấy? Cậu ấy là em trai tôi”.

“A, nói thế thì tình nhân của cô chỉ có một mình Odin bệ hạ”, Sif đột nhiên như ngộ ra vấn đề gì cao siêu lắm, gật đầu lia lịa, sau đó chạy đi, lao mình vào tuyết trắng, “Thì ra tình nhân của Odin bệ hạ cũng chỉ có một mình Frigg...”.

Tyr đuổi theo Sif, hai người nhanh chóng mất hút trong trận tuyết lớn.

Loki quay đầu lại, gương mặt nghiêng nghiêng dưới ánh sáng của tuyết, trắng ngần như ngọc: “... Chị sắp kết hôn với Odin?”.

“Không. Đều là do hấn tự quyết định thôi, chị không có ý định lấy người như hấn đâu.”

Loki khẽ gật đầu, nhưng hàng lông mày vẫn nhíu chặt.

Frigg thấy biểu hiện của Loki có chút bất thường, lại nghĩ chắc hấn đang lo lắng chuyện tương lai, thế là nàng nở một nụ cười thật dịu dàng, an ủi: “Thật ra mấy năm nay ta sống cũng không được tốt lắm, đã sớm rời Asgard. Hôm nay đành dẫn em tới nhà trọ ở tạm một đêm, những chuyện khác thì để mai chị sẽ cố vấn cho em, được không?”.

Frigg và Loki rời đi không bao lâu, Thor liền chạy đi tìm Sif khắp nơi.

Trước khi tới Asgard, Loki từng tự nhủ với lòng, mặc dù Frigg vẫn là tình nhân trong mộng từ khi hấn còn bé, thế nhưng bao năm không gặp, ai biết được khi gặp lại nàng, cảm xúc của hấn có thay đổi gì không. Vậy mà lần này khi vừa chạm phải ánh mắt nàng trong cung điện, Loki nhận ra rằng nàng hoàn toàn không khiến hấn thất vọng, nàng còn tuyệt vời hơn cả đáng đáp vãn ản hiện trong ký ức và những giấc mơ mấy chục năm qua của hấn.

Tới nhà trọ, Loki dăm dăm nhìn Frigg chạy qua chạy lại chỉnh trang đủ thứ, thậm chí còn trải cả chăn nệm cho hấn nữa, trong lòng hấn càng thấy buồn phiền bứt rứt. Nàng đối xử với hấn rất dịu dàng, rất đổi quan tâm, thậm chí có thể nói là tỉ mỉ chu đáo vô cùng. Có điều, nàng... có bao giờ xem hấn là một người đàn ông không?

Hơn hai mươi năm qua, hấn vẫn luôn tự nói với chính mình, phải kiên nhẫn. Nếu như để nàng nhìn hấn dần khôn lớn, vậy thì giữa nàng và hấn cả đời này cũng đừng mong nói đến hai chữ “tình yêu”.

Vốn dĩ Loki định chờ đến lúc hoàn toàn trưởng thành mới tới gặp nàng, nhưng mẹ hấn “ra tay” nhanh hơn chớp giạt, khiến hấn chỉ còn cách bỏ nhà ra đi, sớm chạy tới Asgard tìm nàng.

Trải xong chăn đệm, Frigg đẩy Loki ngồi xuống giường, kề sát mặt hấn mà nói:

“Được rồi, em ngoan ngoãn đi ngủ đi, sáng mai chị sẽ dẫn em đi ăn mấy món thật ngon, lúc đấy đừng có mà ngủ biếng, nghe chưa?”

Đúng là nàng dịu dàng hơn hồi trước.

Nhìn đôi môi tựa cánh hoa xinh đẹp của nàng đang khép mở theo nhịp câu, Loki bỗng thấy mồm miệng mình vừa khô vừa nóng... Muốn hôn nàng quá.

Hôn hay không đây?

Hôn lúc này có sớm quá không? Hay là... đã muộn rồi?

Hai bàn tay hấn túm chặt tấm trải giường, lòng bàn tay túa ra chút mồ hôi. Hấn cứ thế, mãi đến khi Frigg nhẹ nhàng hôn lên trán hấn – một nụ hôn của người lớn dành cho trẻ nhỏ, một nụ hôn mà hấn hoàn toàn không mong muốn. Hấn nhìn nàng nở một nụ cười xinh đẹp, quay người ra khỏi phòng... Tới tận lúc này hấn mới buông tấm trải giường, khuỷu tay tì lên đầu gối, hai tay bưng kín gương mặt, tâm trạng rối bời.

Odin và Frigg kết hôn đã trở thành chủ đề nóng hổi nhất đêm hôm đó.

Chúng thần vây quanh Odin, hầu như đều hỏi ngài về chuyện của Frigg. Linde vẫn nấp trong một góc tối, hàng lệ lặng lẽ rơi mà không để ý tới bất kỳ ai khác, kể cả Heimdall. Odin trước sau không đổi, không trả lời một người nào, ánh mắt đảo quanh cung điện.

Frigg đi rồi, đi mà không nói với ngài tiếng nào.

Odin khẽ nhấp một ngụm rượu nhỏ.

Xem ra ngài đã đánh giá thấp nàng... Nhưng thôi, ngài còn nhiều cách khác.

Lúc này, Frigg đang nằm ngay sát vách căn phòng của Loki.

Nàng không kéo rèm cửa sổ, chỉ nghiêng người nằm trên giường, đưa mắt nhìn những bông hoa tuyết phản chiếu ánh sáng, tự do bay lượn ngoài kia. Bên tai vẫn văng vẳng những lời Odin nói khiến cho đầu óc nàng cứ rối tung lên.

Có người gõ cửa, rất nhẹ, rất khẽ.

Frigg xuống giường, ra mở cửa, nàng nhìn thấy Loki đang đứng bên ngoài.

“Sao thế, em không ngủ được à?”

“Trong phòng lạnh lắm.”

“Em chờ chút nhé, chị đi bảo chủ nhà trọ đem thêm chăn lên.”

Nàng đang định ra khỏi cửa thì Loki đứng chặn trước lối đi: “Không cần đâu.”

“Nếu lạnh thì phải đắp thêm chăn chứ, cẩn thận không lại bệnh bây giờ.”

Loki vẫn không tránh đường, lẳng lặng nhìn nàng một lúc lâu, sau đó thấp giọng nói: “Em ngủ với chị.”

Frigg ngơ ngác, sau đó bật cười: “Làm thế nào được, tuy là chị em với nhau, nhưng nói gì thì nói chị vẫn là con gái cơ mà.”

“Chẳng liên quan”, Loki bước vào, sau đó đóng cửa lại, “Chẳng phải lúc nhỏ, đêm nào chị cũng ôm chặt cứng đấy sao?”

“Loki, em đã không còn là trẻ con nữa”, nàng vỗ vai hắn, “Lớn rồi thì không thể tiếp tục ngủ cùng chị hay mẹ được, biết chưa?”

“Em biết, chị là con gái. Em cũng không còn là trẻ con nữa.” Hắn đã sớm không muốn nghe mấy câu giáo dục kiểu dỗ ngọt trẻ lên ba của nàng nữa, đành nói rõ hơn một chút: “Thế nên em mới muốn ngủ cùng với chị”.

Khoảnh khắc đó, nàng thấy trái tim mình như ngừng đập. Mãi một lúc lâu sau, Frigg mới mở lời, muốn cứu vãn bầu không khí gượng gạo trong phòng: “Thằng bé ngốc này, em còn nhỏ quá. Nam nữ khi trưởng thành rồi thì phải là vợ chồng mới được ngủ với nhau, hiểu chưa? Mau về phòng ngủ đi?”

Nhưng Loki vẫn cố chấp, nói: “Hồi trước không phải chị nói sẽ lấy em hay sao? Nói cho cùng kiểu gì cũng kết hôn, hôm nay ngủ cùng thì có làm sao?”

Frigg bật cười: “Hồi trước nói chơi với em thôi, sao mà nhớ dai thế”.

“Nhưng em nghiêm túc...”, Loki bước lại gần nàng, “Những chuyện cần làm có thể để sau khi kết hôn mới làm, tối nay em nhất định phải ngủ với chị trên cùng một chiếc giường”.

Frigg bắt đầu tức giận: “Loki, sao giờ em nói chuyện không biết trên dưới, trước sau gì thế? Về phòng ngủ mau, nếu không tự chị sẽ đi về”.

“Chị mới là người nói rồi lại không giữ lời!”

“Em có về không?”

Rất khó chịu, rất ầm ỹ, nhưng lại không muốn thể hiện ra ngoài mặt, Loki nín thở, hỏi nàng thêm câu nữa: “Chị, dù em có cưới người khác thì chị cũng không thêm để ý, đúng không?”

“Nếu người ta là một cô gái tốt thì chị để ý làm gì?”

Nhìn hình ảnh người con gái dần trở nên lạnh lùng mà xa lạ giữa bóng đêm chập choạng, Loki cố kìm nén một lúc lâu mới không nổi cơn giận dữ, cuối cùng chỉ khẽ đáp: “Được, sẽ như chị mong muốn”.

Một đêm trôi qua, tuyết đã ngừng rơi.

Frigg bước tới trước cửa phòng Loki, gõ cửa, nhưng không ai đáp lại, nàng lo lắng không biết hắn có xảy ra chuyện gì không nên vội vội vàng vàng chạy ra quán trọ.

Loki đang đứng bên đường, nói chuyện cùng một cô gái tộc Khổng lồ, người qua lại trên đường đều phải ngoái lại nhìn mấy lượt: Cô gái kia là một người Khổng lồ Băng thuần chủng, nhìn qua thì hình như còn nhỏ tuổi hơn Loki, nhưng về chiều cao thì lại vô cùng tương xứng. Mặc dù thế, dung mạo của nàng ta trong tộc Khổng lồ cũng thuộc vào hàng trăm người có một. Thêm nữa, có lẽ vì là người Khổng lồ Băng, nên giọng nói của nàng rất dịu dàng:

“Dù chàng định thế nào, cũng phải trở về nói với cha mẹ chúng ta một tiếng đã.”

“Biết rồi, biết rồi.”

Loki không nhịn được, khoanh hai tay trước ngực, đúng lúc đó tầm mắt hắn chạm phải bóng dáng Frigg. Frigg cũng lơ mơ đoán được mối quan hệ của hai người, nàng mỉm cười gật đầu rồi trở về quán trọ.

Loki lập tức đuổi theo nàng:

“Nàng ấy là Angrbora[1], vị hôn thê của em.”

[1]Angrboda: Trong thần thoại Bắc Âu, nàng là người vợ đầu tiên của tà thần Loki. Tên của nàng mang ý nghĩa “Sứ giả của nỗi bi thương”. Nàng là mẹ của ba đứa con vô cùng hung ác: con sói Fenrir, con mãng xà Jormungand và nữ chúa Hel của địa ngục.

Frigg vẫy tay chào nàng: “Chào em, ta là Frigg, chị gái của Loki”.

Angrboda kinh ngạc vô cùng: “Hôm nay em mới nghe tin chị và Chúa tể của các vị thần sắp thành hôn, không ngờ chị lại chính là chị gái của Loki...”.

“Đủ rồi”, Loki cắt đứt lời nàng, “Nàng ấy là Thần tộc Aesir, chị em gì ở đây”.

“Loki, em còn giận chị đấy à?”

“Không.”

Frigg suy tư trong chốc lát, sau đó kéo Loki qua một bên, thì thầm: “Thực ra chị thấy cô bé này cũng được lắm, tính tình nhã nhặn, lại lễ phép, quan trọng nhất là có vẻ rất đơn thuần, rất hợp với em”.

“Đừng nói chuyện của em nữa, chị nói em nghe xem, chị định giải quyết vụ đính hôn với Odin thế nào đây?”

“Chị cũng chẳng biết”, Frigg cười đau khổ, “Hắn còn không thèm hỏi ý kiến của chị đã tự tiện loan báo cho bàn dân thiên hạ biết hết rồi...”. Sau đó nàng kể sơ qua cho Loki nghe chuyện xảy ra đêm trước.

“Chẳng lẽ chị không biết phản đối? Nếu chị phản đối ngay tại chỗ thì hắn có là Odin hay là ai đi chẳng nữa thì cũng chẳng có cách nào ép uống được chị.”

“Chị cũng không biết nữa. Lúc đó chị làm gì có thời gian suy nghĩ nhiều như thế, hơn nữa tự nhiên em lại xuất hiện... Không, mấy chuyện đó không phải nguyên nhân. Loki này, chị thấy kỳ lắm nhé. Tuy chị quen Odin từ rất sớm, nhưng bọn chị cũng đã không gặp mặt suốt mấy chục năm trời, vậy mà chẳng hiểu sao lúc nào chị cũng nhớ đến hắn... Không phải nhớ tới hồi ức gì tốt đẹp đâu, nhưng vẫn cứ vô thức nhớ đến người ta.”

Nàng không để ý tới sắc mặt Loki đang dần thay đổi, đưa tay ấn vào huyệt thái dương rồi lại tiếp tục than thở: “Chị không khẳng định thứ cảm xúc ấy là yêu hay thích. Bởi vì trong lòng chị luôn luôn bài xích hắn. Có điều, chị cứ cảm giác... Chị để ý tới hắn quá nhiều”.

Loki lặng lẽ nhìn Frigg, không nói lời nào.

“Loki?” Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, vẻ mặt có chút xấu hổ: “Xin lỗi, chị toàn nói mấy chuyện ngớ ngẩn thôi”.

“... Không sao.”

Người con gái trước mặt Loki trông rất giống mẹ nàng, mỹ lệ, cao quý, nhưng lại chẳng có vẻ mạnh mẽ mà chân thực như nữ thần Nott. Ký ức ngày bé đã quá đỗi mơ hồ, vậy mà Loki vẫn có thể tượng tưởng ra cô bé Frigg cắt tóc trụ lúi, tính cách giống hệt con trai năm nào.

Ngày đó nàng ở gần hắn đến vậy. Tựa như chỉ cần vươn tay là có thể chạm vào, chỉ cần bước lên một bước là có thể ôm ngay được.

Cùng lúc đó, Odin đang ngồi trong cung điện Vàng của ngài, chăm chú, ung dung lật xem đồng văn kiện khổng lồ trước mặt.

Thật ra đối với Odin, hôn lễ của Loki cũng không phải tin tức gì tốt đẹp. Bất kể là ở Vanaheim hay Jotunheim, địa vị của Loki cũng là điều không thể xem thường. Mỗi quan hệ anh em nuôi kia không đủ để duy trì hòa bình và ổn định của ba thế lực, nhưng nếu dựa vào mối quan hệ này, Odin thừa sức “ngọt nhạt” để Loki cưới một nữ thần xinh đẹp tộc Aesir. Nếu được như thế, thì trong vòng một trăm năm tới, ngài có thể thỏa sức tập trung vào sự nghiệp phát triển Thần giới mà không phải lo lắng người Khổng lồ tấn công bất chợt.

Nhưng hôm nay Loki lại muốn cưới một cô gái Khổng lồ, vậy phương pháp giải quyết bằng quan hệ thông gia coi như bỏ xó.

Thực ra, nếu tộc Vanir và Jotunheim không kết đồng minh, thì không phải Odin không nắm chắc được phần thắng trong tay. Chỉ là nếu thế, sự cân bằng của chín thế giới sẽ bị phá vỡ. Hơn nữa, nếu chiến tranh nổ ra khi sức mạnh của các chủ thần chưa được ổn định, vậy thì tổn thất sẽ cực kỳ lớn, cái lấy được không đủ bù cái mất đi.

Sức mạnh của tộc Khổng lồ khiến người ta e ngại, nhưng chính trị và pháp luật thì lại cực kỳ bất ổn. Nhất là chính trị, chỉ cần nhìn vào tình hình tuyển chọn người lãnh đạo là có thể thấy rõ mười mười. Thời gian chiếm giữ ngai vàng của tộc Khổng lồ vô cùng ngắn, không thể làm liên tiếp hai nhiệm kỳ, nếu không phải hậu duệ của người Khổng lồ thủy tổ thì chắc chắn sẽ bị chèn ép hết sức thâm, thế nhưng ngoài thành Heinerlin, những thế lực nổi lên ở các nơi khác phần lớn đều do những kẻ không có dòng máu của thủy tổ đứng đầu. Thế nên, việc đám con cháu của thủy tổ làm dụng chức quyền mà không suy nghĩ tới hậu quả đã trở thành một thói quen không dễ gì thay đổi, điều này thể hiện rõ ràng nhất ở thủ lĩnh các đời.

Mà Cali, thủ lĩnh đương nhiệm của tộc Khổng lồ chính là điển hình của loại người cảm xúc khó lường nhưng lại thích lạm dụng quyền lực.

Có đôi khi, đối phó một kẻ thống trị không lý trí còn khó hơn so tài với một vị đế vương anh minh, quả quyết rất nhiều.

Odin đóng tập văn kiện lại, tựa người vào ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi. Vài sợi tóc đen xỏa tung trước trán, ánh lửa đỏ nhạt nhòa chiếu lên trên sống mũi cao thẳng như được khắc từ ngọc thạch của ngài.

Có lẽ tại mùa đông, thế nên dạo này ngài thường cảm thấy mệt mỏi đến rã cả người. Ánh lửa hồng ấm áp trong lò nhanh chóng khiến ngài rơi vào tình trạng nửa tỉnh nửa mê. Đột nhiên ngài như thấy bóng dáng khiến người ta rung động tới tận đáy lòng đêm hôm trước...

Odin mở mắt, định ra ngoài tìm Frigg.

Nhưng ngài vừa mới định đứng lên, đã có một người con gái khoác chiếc áo choàng hơi mỏng, lặng lẽ bước vào phòng. Mái tóc xoăn màu nâu nhạt như một thác nước tuyết trần, xỏa tung trên chiếc áo choàng trắng tinh như tuyết. Nàng ngược mắt nhìn Odin, khẽ nói: “Bệ hạ, không biết lúc này ngài có rảnh rồi không?”.

“Linde? Sao cô vào được đây?”

“Bởi vì em nói với lính canh rằng, Odin bệ hạ tìm em.”

“Ta không có việc gì tìm cô cả.” Odin liếc nhìn tấm áo choàng trắng muốt bao quanh cơ thể nàng, mơ hồ thấy có điều gì không ổn, ngài ngồi xuống tiếp tục xem công văn: “Giờ ta rất bận. Cô ra ngoài trước đi.”

“Bệ hạ đương nhiên có chuyện muốn tìm em.” Linde ngược đôi mắt sáng ngời, nhẹ nhàng chớp mấy lần, bàn tay vươn lên cổ áo, từ từ rút sợi dây màu đỏ bao quanh cổ áo xuống.

Áo choàng nhẹ nhàng buông xuống đất.

Giống hệt như những gì Odin nghĩ, nàng không mặc gì bên trong.

“Odin bệ hạ, em không cần danh phận”, như cảm thấy bản thân đang bị sỉ nhục, nàng nghiêng đầu, giọng khản đặc: “Chỉ cần có thể làm tình nhân của ngài là em đã mãn nguyện lắm rồi...”.

Sau khi liếc mắt nhìn thoáng qua cơ thể trẻ trung với những đường cong tinh xảo, ánh mắt của Odin lại trở về với chồng công văn cao ngất. Hành động đó của ngài càng khiến Linde cảm thấy ngượng ngùng và mất đi sự tự tin sẵn có.

Trong lò sưởi, lửa vẫn tí tách không ngừng.

Mỗi lần tiếng giấy lật vang lên, đầu Linde lại cúi thấp thêm một chút. Vốn cứ nghĩ đây đã là việc liêu lĩnh nhất mà nàng đã làm, ai ngờ Odin lại phản ứng thế này... Tuy trong phòng ấm áp vô cùng, nhưng khi cất tiếng nói, thân thể Linde vẫn run lên:

“Em không phải thần Tình yêu, cũng không biết trang điểm cho bản thân giống Frigg, nhưng trái tim yêu thương nhưng nhớ bệ hạ, bao nhiêu năm qua chưa từng thay đổi.”

Odin ừ một tiếng, biểu thị mình có nghe nàng nói.

“Có lẽ bệ hạ không biết, Frigg và Heimdall đâu có yêu nhau, bọn họ chỉ quan hệ về thể xác thôi. Từ lúc chưa trưởng thành nàng đã theo hắt lên giường rồi.”

Linde ôm ngực, bước lên phía trước một bước.

“Em vì bệ hạ mà giữ gìn tấm thân này suốt bao năm, không để bất kỳ gã đàn ông nào chạm tới. Nói thế nào thì cũng vẫn rất sạch sẽ.”

Odin không đáp lời, tiếp tục lật công văn. Một lúc lâu sau ngài mới miễn cưỡng nói: “Mặc quần áo vào đi”.

Ánh mắt Linde ươn ướt, nhưng khóe môi lại khô khốc. Nàng bước về phía trước, ngồi lên đùi Odin: “Thật sự em rất lạnh, bệ hạ, xin ngài hãy sưởi ấm cho em...”.

Không tiếp tục xem công văn được nữa, Odin đành phải nhìn nàng: “Đứng...”, nói đến đây, đột nhiên ngài bắt gặp một bóng người màu trắng phản chiếu trên nền đất trơn nhẵn, sáng sủa phía ngoài cửa điện.

Odin đứng là phải ngã mũ bái phục Frigg. Lần nào cũng bị nàng bắt gặp, lại còn không biết mình đã bị nàng bắt gặp từ sớm. Ánh mắt Odin lóe lên, sau đó ngài khẽ nhếch môi: “Linde, thật ra nếu so với Frigg thì tính cách và vóc người của cô đều hơn hẳn”.

Quả nhiên, cái bóng phản chiếu trên nền đất khẽ động đậy.

Về mong chờ và hy vọng dần dần tăng lên trong ánh mắt Linde. Odin lại tiếp tục nói: “Nàng ấy quá phóng khoáng, không đủ chín chắn. Tuy hiện tại nàng ấy đã biết kiềm chế nhiều rồi, nhưng ta nghĩ bản tính ấu trĩ đó sau này cũng chẳng sửa được, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời mà. Nếu không phải là thần Tình yêu thì ai muốn lấy nàng ấy chứ?”.

Cái bóng kia loanh quanh vài vòng, sau đó còn cố sức mà giậm chân bình bịch.

Odin khẽ bật cười.

“Nhưng nếu đã quyết định kết hôn thì ta sẽ không để ý tới bất kỳ người con gái nào khác ngoài Frigg, bất kể người đó ưu tú đến đâu.”

Odin nhặt tấm áo choàng trên mặt đất lên, choàng lại cho Linde, đỡ lấy hai vai và giúp nàng đứng dậy, sau đó ngài lập tức sải bước ra khỏi phòng.

Linde vươn tay ra, nhưng chẳng thốt lên được tiếng nào, cuối cùng nàng gục xuống ghế, thấp giọng khóc nức lên.

Cùng lúc đó, Frigg cũng ý thức được một chuyện là Odin sắp ra khỏi điện rồi, nàng lập tức chạy thẳng.

Vốn thấy Loki ngoan ngoãn theo Angrboda trở về Jotunheim, Frigg thấy có chút cô đơn, định bụng tới Gladsheim tìm Odin để xóa bỏ hôn ước, ai dè lại gặp trúng một màn lâm li bi đát như thế, khiến cho tâm trạng nàng lúc này vô cùng khó chịu.

Chạy một mạch tới cửa cung điện Vàng, Frigg nhìn thấy có một đám đông sĩ đang chỉnh trang lại cho kim phục long, nàng liền tranh thủ lủi vào giữa đám người, giả bộ đang ngắm nghía rồng. Chỉ một lát sau, nàng đã nghe thấy giọng Odin vang lên bên tai:

“Em thích kim dực long sao?”

“Cũng bình thường”, Frigg thuận miệng đáp lời, rồi vội vàng quay người lại, giả bộ ngạc nhiên: “A, thì ra là Odin bệ hạ. Trùng hợp quá!”

“Ừ, đúng là rất trùng hợp”, Odin gật đầu, sau đó bước tới cạnh nàng, “Em biết cười rồ không?”

“Thực ra tôi có chuyện muốn nói với ngài...”

Đúng lúc này, Odin lập tức di chuyển, chễm chệ ngồi trên lưng của một con rồng lớn, nắm lấy sợi dây thừng màu vàng quấn quanh cổ nó, giật mấy cái, rồi lại di chuyển về chỗ cũ: “Con rồng đó không tốt. Em qua đây”.

Frigg bước lên mấy bước: “Bệ hạ, liên quan đến chuyện kết hôn, tôi vẫn nghĩ... A...”, nàng đã bị Odin bế bổng lên lưng rồng.

Lơ lửng ở chỗ cao thế này khiến Frigg rất bất an. Nàng quay đầu nhìn Odin đang ngồi phía sau lưng, hai tay hằn nắm trọn lấy tay nàng, kéo mạnh dây thừng, giật vài cái.

Trong chớp mắt khi kim dực long như bừng tỉnh, cất cánh lao thẳng hướng trời xanh, Frigg lập tức ôm đầu kinh sợ hét lên.

“Thật ra ta rất thích cười rồ. Asgard mà ta thấy khi ngồi trên lưng rồng, còn hùng vĩ hơn rất nhiều khi đứng từ trên đỉnh cung điện Gladsheim nhìn xuống.”

Giọng nói của Odin trầm khàn, hòa vào cùng những luồng không khí vội vã lướt qua, vang lên bên tai Frigg: “Rất nhiều người nghĩ cung điện Valhalla là tòa kiến trúc lớn nhất nơi này, thế nhưng không phải. Nơi hùng vĩ nhất nằm ở bên kia”.

Ngài chỉ về phía xa, nơi đó có một tòa kiến trúc khổng lồ hình vòng cung tọa lạc trên đỉnh núi.

“Tế đàn của các vị thần?”

“Đúng. Những vong hồn chết trận thực sự đáng để người ta kính nể, giúp bộ tộc chiếm được những lãnh địa rộng lớn hơn cũng là thứ vinh quang vô tận mà người người muốn có. Thế nhưng, là đế vương của tộc Aesir, ta vẫn mong muốn mỗi Thần tộc sống trên mảnh đất này đều có thể sống những ngày tháng sung túc bình an. Đây cũng là lý do mà chúng ta rất cần các nữ thần.”

Frigg nghe Odin nói mà cái hiểu cái không, hình như nàng bắt đầu đoán được điều ngài muốn ám chỉ.

“Mà trong tất cả các nữ thần, thần Tình yêu là vị thần quan trọng nhất”, Odin nói, rất chăm chú, rất chân thành, “Hôm qua thấy em xuất hiện, ta vì nhất thời cao hứng mà làm chuyện không suy nghĩ. Hôm nay ngẫm kỹ rồi ta lại chợt nhận ra, với một người con gái, điều quan trọng nhất có lẽ là tìm được vị hôn phu mà mình yêu say đắm. Nói về vấn đề này, ta nghĩ chắc trong lòng em cũng đã chọn được người thích hợp... Thế nên, ta sẽ không ép em phải vì bộ tộc mà hy sinh nhiều như thế. Em cứ suy nghĩ kỹ đi, khi nào nghĩ xong thì nói lại cho ta biết”.

41. Quyển 2 - Chương 10: Một Đêm Ân Ái

Đôi cánh khổng lồ của kim dực long trải rộng, bay lượn tự do trên bầu trời mênh mông của Thần giới. Vô số những con phượng hoàng và rồng có cánh bay lướt qua người họ. Cung điện Valhalla, nơi có hàng trăm dũng sĩ đứng canh đã ở lại phía sau. Những con đường đan xen chằng chịt, những tòa kiến trúc đặc biệt mang đậm phong cách Asgard lần lượt hiện lên trước mắt Frigg.

Mặc dù bay ở trên cao nhưng không nhìn thấy được biên giới của Thần giới ở tận nơi đâu.

Từ trước tới giờ, chưa lần nào Frigg lại cảm nhận sâu sắc địa vị của Odin như lúc này. Ngài là đấng chỉ huy dũng mãnh của quân đội Thần giới, là vị thần của chiến tranh và thắng lợi, là đế vương thống lĩnh chư thần.

Nhìn đôi bàn tay to lớn đang nắm chặt dây thừng phía trước, Frigg không nhìn được mà nhìn lại tay mình.

So với giang sơn mệnh mệnh hùng vĩ, so với đế đô rộng lớn phồn hoa, người con gái dù có đẹp đến mức nào cũng chỉ như một hạt cát quá nhỏ nhoi.

Trái tim của Odin thuộc về cả tộc Aesir, thậm chí là chín thế giới mệnh mệnh không thấy bến bờ, mà không phải là tình yêu nam nữ.

Nàng biết, ở cùng người như thế, vĩnh viễn sẽ chẳng có cơ hội được cảm nhận thứ cảm giác của tình yêu chân thành... Không, phải nói rằng, thứ tình yêu vĩ đại vẫn được người ta ca tụng tự cổ chí kim, đối với Odin cũng chỉ là một điều hết sức nhỏ nhoi, không đáng kể.

Mà lúc này đây, chính là thời khắc nàng phải lựa chọn.

Làm một người con gái, hay trở thành một nữ thần?

Kỳ thực, từ lúc trải qua chuyện với Heimdall, nàng đã không còn hy vọng chờ đợi ngày tình yêu gõ cửa trái tim mình. Nếu nói nàng còn có chút cảm giác với Odin, thì giờ phút này đây, nó cũng biến mất không tung tích.

“Tôi nghĩ xong rồi”, Frigg nhẹ giọng nói, “Cứ thế đi”.

Trong mắt Odin ánh lên ý cười mà người ta khó nhận ra được: “Cứ thế đi?”.

“Đúng, Bệ hạ nói không sai, bộ tộc quan trọng nhất.”

Odin nắm chặt tay nàng hơn, ghé sát vào tai nàng, thì thầm: “Nếu đã sắp trở thành vợ chồng, vậy sau này em cứ gọi thẳng tên ta”.

“... Odin?”

“Ừ.” Odin chỉ cho nàng xem một tòa cung điện bên cạnh Gladsheim, “Đó là cung điện Fensalir^[1] dành cho thần hậu. Trước ngày hôm qua, nó vẫn để trống không ai ở. Hôm nay ta đã sai người tới sửa sang lại rồi, vài ngày nữa em có thể dọn tới đó. Đương nhiên, em có thể tới đó nhìn qua luôn và yêu cầu họ trang trí theo sở thích của em”.

[1] Cung điện dành riêng cho Frigg, cũng là nơi dành cho các cặp vợ chồng thương yêu nhau thật lòng sinh sống sau khi chết.

“Vâng.”

“Trước lúc cung điện chỉnh trang xong, em cứ ở tạm chỗ ta đi. Đợi lát nữa ta sẽ sai người đón mấy thị nữ của em tới, thông báo với cha mẹ việc em chuyển nơi ở luôn.”

Nghe tới câu “Em cứ ở tạm chỗ ta đi”, Frigg lập tức nhớ lại cái đêm đáng nguyên rủa của hai mươi hai năm trước.

Có điều, chuyện đó trước sau gì cũng phải làm, nàng không còn cách nào khác ngoài ngẩng cao đầu mà đối mặt với nó.

“Tôi biết rồi”, giọng nàng bé như tiếng muỗi, “Buổi tối... tôi sẽ tới tìm ngài”.

Odin giật mình, nói: “Em có ý gì?”.

“Không phải nhất định phải làm chuyện ấy thì ngài mới có được sức mạnh chúc phúc từ nữ thần hay sao?”

Tâm trạng nàng như rơi xuống đáy vực sâu, ngay cả giọng nói cũng ỉu xìu như bị nhúng vào nước.

“Thế nhưng chỉ được một lần thôi, không được ép tôi thêm lần nữa.”

Odin trầm tư trong chốc lát, cuối cùng vẫn chẳng nói câu nào.

Ngài chưa từng nghĩ tới chuyện dùng cách đó để có được nàng. Thế nhưng, có thể nhìn bộ dạng thân mật mây mưa của nàng khi bị người ta ép buộc, nhất định sẽ cực kỳ thú vị.

Mãi tới nửa đêm.

Cung điện Vàng của Gladsheim.

Lớp tuyết đọng ngâm mình dưới ánh trăng hiện lên những tia sáng trắng lung linh đẹp đẽ, ánh nến lay động bên giường. Odin tựa người trên giường, yên lặng lật từng trang sách. Thế nhưng bắt đầu từ hai giờ đồng hồ trước, trong đầu ngài chẳng nhớ nổi một chữ nào.

Tình hình có vẻ đã vượt ra khỏi tầm kiểm soát.

Ngài đã gặp qua vô số loại con gái, cung cách chủ động đưa mình lên tận cửa cũng có vô số. Thế nhưng vừa nghĩ tới Frigg sẽ đứng trước mặt mình, cởi quần áo xuống, Odin đã thấy hưng phấn vô cùng, nào có khác mấy thằng ranh con đang ở độ tuổi dậy thì?

Không thể được, hay là chặn họng trước khi nàng kịp động dậy, bảo nàng về đi... hay là... Nếu như nàng không từ chối, cứ để nàng với mình ôm nhau ngủ là được.

Nhưng mà...

Odin gấp sách lại, vò rối mái tóc chần chu của mình, sau đó dựa đầu xuống gối, thở dài thườn thượt.

Có người gõ cửa, rất nhẹ.

Odin lập tức bật dậy, mở sách ra, khôi phục bộ dáng năm giây trước với tốc độ ánh sáng: “Vào đi”.

“Bệ hạ, trà của ngài đã pha xong.”

“Cứ đặt ở đó.”

Không phải Frigg.

Vì sao nàng chưa tới?

Lại nữa, cái cảm giác nóng nẩy kia lại trào lên trong lồng ngực. Vẫn biết tình trạng thể này rất bất lợi với mình, nhưng càng ngày càng nghiêm trọng, Odin sắp không khống chế được nó nữa rồi.

Thị nữ bưng trà vào, đặt trên chiếc bàn nhỏ cạnh giường. Sau đó, nàng nâng ấm trà lên, bắt đầu rót trà vào cốc.

Đúng lúc này, ngài liếc thấy bóng người đang đứng bên ngoài cánh cửa.

“Frigg đứng ngoài cửa bao lâu rồi?”, ngài thấp giọng hỏi.

“Cũng được ba tiếng đồng hồ rồi ạ.”

Odin gật đầu: “Người ra trước đi”.

“Vâng, thưa bệ hạ.”

Thị nữ cung kính rời khỏi phòng, Frigg hình như cũng không định lần trốn nữa, nàng bước tới cửa phòng, nhẹ nhàng gõ cửa.

“Vào đi”, Odin nhấp một ngụm trà.

Frigg mặc bộ váy ngủ trắng tinh, dải dây lưng màu vàng vắt rục rở qua eo. Mái tóc xõa tung, áp vào hai bên má, mộc mạc chân chất, lại khiến cho gương mặt của nàng trở nên thanh tú và trong trẻo đến lạ kỳ. Nàng chậm chạp lê bước tới trước mặt Odin, nhưng ánh mắt lại nhìn ra chỗ khác.

“Thời gian... Làm ơn nhanh một chút.”

Odin buông ly trà trong tay xuống. Nhìn đôi tay nàng khẽ run lên, cơn kích động ban nãy mà ngài phải mất rất lâu mới nén xuống được này lại bắt đầu rục rịch. Tuy biết rằng đêm nay không thể có chuyện gì xảy ra, cũng biết rằng chỉ cần Odin chạm một ngón tay vào người nàng thôi, rất có khả năng quan hệ của ngài với nàng sẽ hoàn toàn chấm dứt...

Nhưng tận trong sâu thẳm trái tim ngài có một thành âm đang rủ rỉ: Odin, từ lúc nào người mất tự tin với bản thân mình như thế? Dùng thân thể chinh phục nàng. Nếu người lợi hại, chắc chắn nàng sẽ yêu người thôi.

Không, nếu làm thật, vậy sẽ vượt ngoài kế hoạch, cũng đồng nghĩa với thất bại. Mấy lý do đó chỉ là mượn cớ mà thôi.

“Odin?”, Frigg giương mắt nhìn hắn.

“Không có gì”, ngài bước tới bên giường, “Ngủ thôi”.

Frigg ngẩn người, bước tới cạnh Odin, nàng ngơ ngác một lúc lâu mới chui vào trong chăn. Sau đó nàng dùng chăn quấn chặt mình, nói nhỏ: “... Ngủ sao?”.

Odin nằm bên cạnh nàng, trong đôi mắt đen thẳm thẳm của ngài phản chiếu ánh nến lấp lánh. Nàng lên liếc nhìn Odin một cái, trong khoảnh khắc đó nàng hoàn toàn bị đắm chìm, chẳng thể nào rời mắt đi được. Rồi Odin cúi đầu, hôn nàng, dịu dàng như nước.

Thế là được rồi...

Thế này đã là kết cục tốt đẹp nhất rồi...

Trong lòng Odin vẫn có một giọng nói đang không ngừng lải nhải: Chỉ thế này thôi thì sao mà đủ được. Thân thể cứ như không còn là của mình nữa, Odin ôm chặt lấy eo Frigg, kéo nàng nằm lên trên người ngài, bàn tay không tự chủ luồn vào váy nàng, vuốt ve...

Dừng lại...

Nếu làm nàng sợ thì sẽ không còn cơ hội lần sau nữa...

Thế nhưng, sau khi nghe thấy tiếng thở dốc khe khẽ của nàng, cái suy nghĩ ấy của hắn đã hoàn toàn bị đập vỡ thành từng mảnh vụn.

Nửa tiếng đồng hồ sau, một người thị nữ bước tới trước cửa phòng ngủ của Odin, chuẩn bị dọn ấm trà trong phòng. Hai gã thủ vệ trước cửa đồng loạt lắc đầu, nói hiện giờ bệ hạ đang rất bận.

Thị nữ không hiểu ra sao, liếc nhìn bọn họ một cái, sau đó phát hiện cửa còn chưa đóng kín, từ khe hở giữa hai cánh cửa, nàng chỉ có thể nhìn thấy chiếc ghế dài và bàn tròn ở trong phòng, còn cả một góc cuối giường nữa... chăn đệm nhăn nhúm bị dồn thành đống ở cuối giường, một góc chăn còn bị rơi xuống đất. Trên mặt đất la liệt đủ thứ, quần áo lộn xộn, váy ngủ trắng như tuyết, dây lưng màu vàng...

Đúng lúc đó, lại có một chiếc nội y bé xíu bị ném ra ngoài, buồng mình rơi xuống chiếc váy ngủ trắng tinh kia.

“Không...”, một cánh tay mảnh khảnh vươn ra, nhưng ngay lập tức bị một bàn tay khác kéo về.

“Ướt cả rồi, mặc làm gì nữa?”

Nàng thị nữ vẫn ngơ ngác ngác, còn gương mặt của hai gã thủ vệ đã như hai cái lọ bị nhét đầy sỏi cà chua, dần dần đỏ bừng lên.

“Dừng giày vò em nữa... Kết thúc nhanh đi”, giọng nói có chút yếu ớt, có chút gợi tình, lại có chút cầu xin van vãn.

“Được”, giọng nói của Odin lúc này rất dịu dàng, “Nào”.

Một khoảng dài vắng lặng, thời gian như ngừng trôi, dường như chỉ có hoa tuyết ngoài song cửa là còn chuyển động.

“Sao lại khóc? Đau lắm sao?”

“Không sao”, lại im lặng, “Nhẹ nhàng một chút”.

Lúc này, mặt của hai gã thủ vệ đã đỏ ửng.

Hoa tuyết quay cuồng trong gió, phủ ngập bầu trời và mặt đất, chồng chất lên nhau. Đường phố trắng màu tuyết, cung điện trắng màu tuyết, cả đất Thần giới như cũng biến thành một màu trắng xóa.

Lại chờ thêm một lúc lâu nữa, phần chăn trắng muốt cuối giường bắt đầu từ từ lay động.

Thị nữ nhìn chằm chằm đồng chăn kia một lát, đột nhiên tỉnh ngộ, giơ tay che miệng, gương mặt cũng dần đỏ lên, khẽ nói: “Hai người...”.

Hai gã thủ vệ vội đưa tay lên miệng “Suyt!” một cái.

Lúc này, người ở bên trong lại nói: “Không được, nhanh quá, em không muốn...”.

Miệng người đó như bị cái gì chặn lại, câu nói nào phát ra cũng mơ hồ, không rõ. Hai người không tiếp tục đối thoại, còn tiếng rên rỉ cố nén trong cổ họng, đứt đoạn tình tế, cứ quẩn quanh trong cung điện trống trải, mênh mông.

Dần dần, nệm chăn rung lên càng lúc càng nhanh, càng lúc càng kịch liệt.

“Odin, Odin...”

“Ta ở đây”, hơi thở của Odin cũng trở nên hỗn hển, “Cô bé ngốc, sao lại khóc nữa rồi?”

“Em không biết... Odin... Odin...”

“... Ta cũng giống em”, giọng nói như bị phủ lấp bởi cảm giác thỏa mãn vô bờ. Nhưng khi hơi thở của đối phương càng lúc càng gấp gáp, càng lúc càng hỗn loạn, tấm chăn lại dần ngừng lay động, “Frigg, lần này là của ta”.

Frigg khản giọng vang một tiếng rồi dừng lại.

Giọng nói tràn đầy sung ái, dần dần thanh âm trở nên mê hoặc: “Ta tiếp tục nhé”.

Ba mươi phút sau.

Tiếng rên rỉ trong phòng trở nên cực nhỏ.

Có một bàn tay bé nhỏ trắng ngần đang túm chặt góc chăn nệm cuối giường, một bàn tay to lớn hơn nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé ấy. Hai bàn tay dần dần nhích về phía trước, theo giai điệu điên cuồng của tuyết trắng ngoài kia, theo tần suất lay động của ánh nến trong phòng như thể không chống lại được lực đẩy mạnh mẽ mà cấp tốc phía sau.

Năm mươi phút sau.

Có tiếng bước chân chạy lại gần, cửa bị đập “rầm” một tiếng rồi đóng sập lại. Ba người đứng ngoài cửa sợ đến hết hồn, hít thật sâu. Dường như người bên trong không phát hiện ra. Nhưng lúc này, hình như có ai đó tựa lên cánh cửa. Hơi thở dồn dập là của hai người, ván cửa lạch cạch không ngừng như đang gõ nhịp, xuyên qua khe hở bé xíu giữa hai cánh cửa chỉ có thể nhìn thấy một cái bóng mơ hồ.

Một tiếng hai mươi phút sau.

Bởi vì cửa đã đóng, nên ở bên ngoài không thể nghe rõ tiếng động bên trong, nhưng vẫn có thể mơ hồ nghe thấy Frigg đang nức nở: “Em không chịu được, tha cho em đi...”.

“Có muốn lần nữa không?”

“Không.”

“Chuyện này không do em quyết được”, ngài khẽ cười: “Đúng không?”.

Mười phút nữa lại trôi qua, bên trong mới hoàn toàn yên tĩnh.

Ba người đứng ngoài cửa đã sớm đông thành tượng đá.

Chỉ một lát sau, cửa phòng ngủ bị mở ra. Odin mặc quần dài, khoác tạm lên người một tấm áo, bước ra ngoài. Nhìn thấy ba người đáng thương chưa kịp chạy, ngài hình như chẳng có chút gượng gạo nào, chỉ thờ ơ nói: “Dọn bình trà bên trong đi”, không thở dốc, giọng điệu cũng rất bình tĩnh, cứ như cái người vừa ở

bên trong tiến hành “vận động mạnh” mấy tiếng đồng hồ là một ai khác, chứ chẳng có liên quan gì đến ngài cả.

Nàng thị nữ đáng thương nuốt nước bọt, sau đó run rẩy theo Odin vào trong.

Hơi ẩm trong lò sưởi sát tường tỏa khắp gian phòng. Frigg nằm trên giường, quần quanh người tắm chăn dày cộm, tóc xõa trên gối, hình như đang ngủ rất say.

Odin ngồi bên cạnh nàng, tâm trí bay xa, tay nghịch đuôi tóc Frigg, trên gương mặt phẳng phát nụ cười.

Thị nữ mới nhắc bình trà lên, ngài đã nói: “Ngày mai làm bữa sáng cho hai người”.

“Dạ... Dạ, thưa bệ hạ.” Thị nữ gật đầu lia lịa, hai tai nàng vẫn đỏ bừng, vội vã bước ra khỏi phòng ngủ.

Ngày hôm sau, ánh nắng phương đông ấm áp mà tươi đẹp, len lỏi qua song cửa, chiếu vào bên trong cung điện Vàng rộng lớn.

Frigg duy trì tư thế say ngủ suốt cả đêm cho mãi đến khi tỉnh dậy. Nhưng khi ngồi dậy, Frigg còn chưa kịp cảm thấy trên cơ thể có gì khó chịu, ánh mắt nàng đã bị thu hút bởi sàn nhà vương vãi áo quần và đủ thứ linh tinh khác.

Xương quai xanh, ngực và hai chân phủ đầy dấu hôn xanh tím.

Trên gối, trên nệm giường là vô số những vết màu trắng, không biết là dấu tích của thứ gì.

Chuyện mới xảy ra đêm hôm trước lập tức được tua lại với tốc độ chóng mặt trong đầu nàng.

Nàng đã bị Odin...

Rõ ràng là có sự khác biệt quá lớn khi làm chuyện ân ái với Heimdall, rõ ràng cùng là chuyện khiến người ta cảm thấy sỉ nhục vô cùng, thế mà lần này nàng lại có thể quên bằng sạch, thậm chí còn kêu rên mấy câu đáng xấu hổ ấy nữa...

Frigg ôm lấy mặt, vùi đầu vào giữa hai gối. Nhất thời nàng phát hiện ra, cơ thể nàng lúc này không chỉ đau mỗi, mà còn trở nên cực kỳ mẫn cảm, chỉ cần đưa tay chạm nhẹ vào bất cứ chỗ nào là từng dây thần kinh trên người nàng đều như muốn cuộn cuộn bốc cháy.

Nhưng chuyện khiến Frigg cảm thấy kinh khủng nhất chính là, dù Odin chẳng có ở bên, vậy mà cái cảm giác khi ngài rong ruổi trong cơ thể nàng vẫn cứ bám riết từng thớ da thớ thịt của nàng, có cố gắng xua thế nào cũng không đi.

Nàng đương nhiên không biết rằng, sau khi kết thúc cuộc họp buổi sáng, khi tất cả các vị thần đều tập trung thảo luận về cuộc hôn nhân của Hỏa thần Loki và sứ giả Bi thương Angrboda, nhắc tới chuyện Loki rất có khả năng sẽ trở thành mối uy hiếp lớn nhất của Asgard, thì cũng không có ít người xì xào bàn tán về chuyện của nàng và Odin.

Một khi ngày kết hôn đã định, thì nàng và Odin có xảy ra chuyện gì cũng không ai quản, có điều, quá khứ của nàng và Heimdall cũng bị lãng quên bởi ra.

“Heimdall điện hạ, nghe nói Frigg điện hạ chính là tình nhân ngày trước của ngài, không biết có phải không?”, có người hỏi như vậy.

“Không, tuy nàng tự nguyện làm tình nhân của ta, nhưng từ trước tới nay chưa bao giờ ta nghĩ thế”, tâm trạng Heimdall có vẻ không được tốt: “Ta luôn coi trọng nàng, mà nàng cũng kính trọng ta. Ta nghĩ đó cũng là nguyên nhân khiến ta và nàng hợp nhau trên rất nhiều phương diện”.

“Vậy sao hai người lại chia tay?”

Heimdall không nói thêm câu nào nữa.

Odin đứng cách bọn họ không xa, lặng lẽ xoay người rời đi.

Một tiếng đồng hồ sau, hắn trở về cung điện Vàng.

Frigg vẫn đang ôm gối, ngơ ngác ngồi trên giường, chỉ mặc một chiếc áo mỏng tang. Vừa thấy Odin bước vào, nàng đã rụt cổ xuống, ngay cả hơi thở cũng trở nên dè dặt.

Odin cởi chiếc áo choàng dài xuống, đi tới bên giường, lặng im trong chốc lát.

“Ngày kết hôn của Loki và Angrboda bị hoãn lại rồi, nhưng vẫn sẽ tiến hành như thường lệ.”

“Ừ, em cũng đoán thế”, nàng đáp lại bằng chất giọng ỉu xiu.

“Vì thế, hiện nay tình hình an nguy của bộ tộc đã trở nên nghiêm trọng hơn.”

“Vâng...”

Trên cổ nàng vẫn in đầy dấu hôn của Odin, vành mắt thâm quầng cũng nhắc nhở về cơn kích động tối qua. Lúc tỉnh dậy, chính vì nhìn thấy hai hốc mắt thâm quầng của nàng nên ngài cũng chỉ nhẹ nhàng hôn lên trán nàng một cái, sau đó rời đi.

Nhưng suốt cuộc họp buổi sáng, tâm trí ngài cứ ở đâu đâu. Ngài cứ lo nghĩ, liệu lúc nàng tỉnh dậy mà không thấy mình đâu thì có đau lòng không? Ngài nhớ tiếng rên khe khẽ của nàng, toàn bộ khung cảnh đêm qua cứ lần lượt chạy qua trí óc của ngài... Đương nhiên, vì rất tò mò về phản ứng của nàng lúc tỉnh dậy, nên ngài mới cố ý giữ nguyên “hiện trường”...

Mặc kệ nàng có còn tình ý với Heimdall hay không, mọi chuyện đã là quá khứ rồi, giờ nàng chỉ thuộc về Odin ngài mà thôi.

Hiện giờ Odin chỉ cần quan tâm đến nàng, bảo vệ cho nàng, tới một ngày nào đó, chắc chắn nàng sẽ cảm động.

Tuy trong đầu nghĩ thế, nhưng cái bệnh kinh niên nghĩ một đằng nói một nẻo của Odin vẫn cứ phát tác như thường.

“Frigg, nếu đã là thần Tình yêu, vậy thì em không thể giữ nguyên bộ dạng như lúc trước được.”

“Vâng.”

“Từ ngày mai, em phải dậy đúng giờ để đi tham gia hội nghị, phải tới tế đàn cầu nguyện cho Thần tộc, phải dang tay cứu giúp những người gặp khó khăn... Em có làm được không?”

Tâm trạng xấu hổ lúc đầu giờ đã chuyển thành thất vọng ngẩn ngơ. Frigg gật đầu, cúi thấp, mắt dăm dăm nhìn sàn nhà. Bởi vì bộ dạng nàng có chút mệt mỏi, nên gương mặt gầy gò nhỏ bé chỉ bằng một bàn tay kia trông tiều tụy vô cùng.

Khi mà Odin cứ liên tục cho nàng những nụ cười ảm áp và dịu dàng đến nao lòng như thế, nàng thậm chí còn lên mừng thầm, phải chăng ngài cũng có ý với mình?

Thật ra chuyện này cũng không phải có gì không tốt. Sau này nếu có cơ hội, chuyện này xảy ra nhiều hơn, không biết chừng hai người sẽ trở thành vợ chồng thật ấy chứ...

Nhưng mà, ái ân ngọt ngào ban đêm, vừa lộ mình dưới ánh mặt trời lại trở nên khó chịu như thế...

Đứng trước mặt nàng, Odin vẫn là một vị chủ thần cay nghiệt, vô tình.

Nếu không phải thần Tình yêu thì ai thèm lấy nàng ta chứ?

Nàng suýt nữa thì quên mất rằng, Odin đã từng nói câu này.

“Em biết rồi”, thấy Odin không nói nữa, nàng nhẹ giọng đáp lời.

Nhìn bộ dạng của nàng như thế, Odin bắt đầu bực bội. Đi đi lại lại vài vòng, ngài ngồi xuống trước mặt Frigg, hít sâu một hơi, lúc sau mới hỏi:

“Ta cho em cơ hội cuối cùng. Nói cho ta biết, kết hôn với ta rồi em có hối hận không?”.

Nàng ngược mắt nhìn: “Nếu nói hối hận thì có tác dụng gì không?”.

Câu trả lời bất ngờ này khiến Odin yên lặng rất lâu.

Quả nhiên, nàng vẫn còn thích Heimdall.

Nói cách khác, ngài đã quá vội vàng...

Thế nhưng, ngài tuyệt đối không thể dễ dàng buông tay như vậy được.

“Vô dụng”, Odin híp mắt nhìn nàng, “Có điều, nếu đúng là em hối hận thật thì ta có thể hứa, sau lần tới hôm qua, ta sẽ không chạm vào em nữa”.

Như thế thì có khác gì Heimdall?

Huống hồ, Heimdall thể hiện rõ sự ngang ngược ra ngoài, còn người này lại dối trá từ đầu đến cuối.

“Các người đều cùng một giuộc...”, Frigg nắm chặt tấm chăn, “Không, ngài còn tệ hơn hẳn”.

Nàng không hận Odin, chỉ cảm thấy trái tim mình bỗng đau thắt.

Ngài cho nàng một hôn lễ, cho nàng khoái cảm xác thịt, nhưng lại không cho nàng hạnh phúc.

Frigg xoay người bước xuống giường, không muốn ở lại nơi này thêm giây nào nữa. Nhưng vừa bước chân xuống đất, nàng đã ngã gục. Odin vội vàng đỡ lấy nàng. Nàng cố cắn chặt môi, vậy mà dòng nước mắt cứ lặng lẽ rơi đầy trên má.

Nếu nàng bớt yêu Odin đi một chút, chẳng phải sẽ dễ chịu hơn rất nhiều rồi không...

42. Quyển 2 - Chương 11

Một thời gian sau, thần Thơ ca Bragi và nữ thần Thanh xuân Idun lần lượt trưởng thành. Một khi đã trưởng thành thì thần lực của mỗi người sẽ càng lúc càng tăng. Tuy rằng đôi vợ chồng son Bragi và Idun không có được sức mạnh lớn như Thor, Tyr hay Heimdall, thế nhưng Bragi – người sắp trở thành một trong mười hai vị chủ thần – vốn sở hữu năng lực tiên tri và cổ vũ cho sĩ khí từ khi mới sinh ra, còn vợ của chàng – Idun – chính là nữ chủ nhân của khu vườn vĩnh cửu đất Asgard. Từ khi nàng trưởng thành, trong khu vườn đã bắt đầu xuất hiện vô số gốc táo vàng.

Hội nghị lần đầu tiên được tổ chức sau khi Idun trưởng thành kết thúc, tất cả vị thần cùng tới bên bờ suối Urd. Idun mặc một chiếc váy đỏ rực kỳ rực rỡ, trên vai khoác áo choàng trắng vuốt, đem quả táo vàng đầu tiên của khu vườn vĩnh cửu đặt vào trong hộp để dâng lên cho Odin, cùng lời ca tụng của Bragi, hy vọng vị đế vương của Thần tộc Aesir có thể giữ mãi tuổi thanh xuân và trí tuệ vô biên, đưa bộ lạc tới một tương lai sáng tươi gấp bội.

Odin nhận chiếc hộp từ tay Idun: “Cảm tạ. Thế nhưng, đối với ta mà nói, thanh xuân không phải là thứ quan trọng nhất, trí tuệ của một người sẽ dần tăng theo dòng thời gian. Vậy nên, hãy để ta tặng quả táo vàng này cho thế tử của ta”.

Idun vén dải lụa hồng vắt vẻo bên hông, mỉm cười nhìn Frigg: “Đó là vinh hạnh của thần. Thần nghĩ, đây cũng là tin vui với toàn bộ lạc”.

Odin liền đưa quả táo vàng cho Frigg.

Sif dùng ánh mắt sáng nhìn quả táo vàng ấy, bước thấp bước cao chạy tới cạnh Idun, chọc chọc nàng mấy cái, sau đó thì thầm: “Frigg có bệ hạ, còn ta có em, đúng không. Nếu là chị em với nhau thì nhanh nhanh chuẩn bị một quả cho ta đi”.

Idun cười nghiêng ngả. Ngược lại, Thor và Tyr đứng bên cạnh lại có chút mất tự nhiên.

Frigg nhất thời không biết có nên nhận hay không. Tuy quả táo vàng kia hấp dẫn thật đấy, nhưng nếu nhận trước hàng trăm con mắt của các vị thần thế kia thì áp lực chết mất. Frigg đang định mở miệng từ chối thì đột nhiên chạm phải ánh mắt của Odin, vậy là nàng đành lúng túng đưa tay ra nhận.

Mấy ngày nay, Odin làm đúng như lời đã hứa, giữ khoảng cách với nàng.

Hai buổi tối đầu tiên, Frigg lần qua lộn lại trên giường cả một đêm, không sao ngủ được, trong đầu hoàn toàn là mấy câu nói khiến tâm tư nàng kiệt quệ rã rời của Odin.

Nhưng chỉ mấy ngày sau, tình hình lại bắt đầu có sự thay đổi.

Frigg liên tục nhớ lại cái chuyện đã trở thành cơn ác mộng của nàng suốt hai mươi mấy năm qua. Không biết là vì tâm trí đã chín chắn hơn, hay là vì thay đổi đối tượng, sự chiếm hữu mãnh liệt mà thành thực của Odin dường như đã đánh thức một con người khác trong nàng. Sau đêm hôm đó, lúc nhìn mặt Odin, nàng không hề thấy căm ghét như năm xưa nhìn thấy Heimdall. Thái độ của Odin với nàng vẫn vậy, nhưng mỗi hành động của ngài, mỗi câu ngài thốt ra, mỗi ánh mắt ngài nhìn nàng, thậm chí cả hơi thở thường ngày của ngài cũng ngập tràn sự mê hoặc mà nàng không sao chống cự nổi.

Mỗi lần nói chuyện với Odin, nàng đều phải cố gắng hết sức để kiềm chế bản thân thì mới có thể biểu hiện bình thường một chút. Không đến nỗi biến thành bộ dạng của Sif mỗi lần nói chuyện với Tyr, giọng mềm mại như nước, ngọt ngào như đường, hận là không thể biến thành một nắm bùn để dính lên người hắn vậy.

Hai ngày nữa Odin phải tới tham dự hôn lễ của Loki, đi một ngày, về một ngày, ở Jotunheim một ngày, tổng cộng ba ngày. Vài ngày sau sự kiện đó, nàng sẽ phải dọn vào cung điện Fensalir. Nếu cứ sống chung với nhau theo kiểu hiện tại, vậy thì sau này, ngoại trừ chạm mặt nhau trên hội nghị, Odin và nàng sẽ hoàn toàn chẳng còn cơ hội nào để nói chuyện với nhau.

“Frigg, em đang nghĩ gì thế?”

Câu nói của Odin đã kéo nàng trở về hiện thực. Frigg lập tức lắc đầu quầy quậy: “Không, không nghĩ gì cả, em đang nghe ngài nói mà”.

“Nghe ta nói? Em phải nghe hắn nói chứ”, ngài hất cằm về phía Bragi đang ôm đàn hạc ngồi bên suối Urd: “Hắn đang chuẩn bị tiên đoán về tương lai của Asgard”.

“A, vâng ạ.”

Odin hoài nghi liếc nhìn Frigg một cái, sau đó ôm bờ vai nàng bước lên phía trước. Toàn thân nàng bỗng nhiên căng cứng, mãi đến khi ngài buông tay khỏi vai, nàng mới yên tâm đứng thẳng, chăm chú nghe bài thơ của Bragi:

Những người tộc Heidi đã gọi tên ta khi ta đến thăm ngôi nhà của họ.

Từ xa ta trông thấy Volva[1], những lá bùa hộ mệnh ánh lên tia sáng trí tuệ.

[1]Volva: Là danh từ chung dùng để chỉ những nữ phù thủy trong thần thoại Bắc Âu và Đức, họ là những pháp sư triệu hoán vĩ đại mà nền văn minh Châu Âu cổ đại đã sáng tạo ra, có khả năng triệu hoán thánh thần, nói chuyện với người chết, biết pháp thuật để mượn sức mạnh của những linh hồn.

Thần chú của pháp sư và ma pháp gian xảo

Là những thứ người đàn bà độc ác lúc nào cũng chờ mong

Odin, ngài đã tặng ta vòng tay và vòng cổ

Để đổi lấy tri thức của ta, để học được ma pháp của ta:

Để càng thông thái hơn thông qua thế giới mà ta nhìn thấy.

Khi ngài đến, ta đang ngồi một mình ngoài căn nhà nhỏ.

Nỗi hoảng sợ của các vị thần, và ngài nhìn sâu vào trong đáy mắt ta.

Ngài muốn biết điều gì từ ta, hỏi Odin vĩ đại![2]

[2] Cái biên từ The song of the sibyl, nguyên văn như sau:

Heidi men call me when their homes I visit,

A far seeing Volva, wise in talismans.

Caster of spells, cunning in magic.
To wicked women welcome always.
Arm rings and necklaces, Odhinn you gave me
To learn my love, to learn my magic:
Wider anh wider through all worlds I see.
Outside I sat by myself when you came,
Terror of the gods, and gazed in my eyes.
What do you ask of me?

Khoảng cách giữa hai người chẳng có bao nhiêu. Thế nhưng trong lúc đang nghe Bragi ngâm xướng, Frigg vẫn không kìm được mà lén nhìn Odin mấy lượt. Ánh mắt của nàng chỉ dừng lại trên gương mặt ngài một phần nghìn giây, thế nhưng hầu như lần nào nàng cũng đều sẽ chạm phải đôi mắt ấy. Mỗi lần hai mắt chạm nhau, Frigg lại thấy cả người bủn rủn, đầu óc rối tung, nhưng lại không có can đảm mở lời. Odin thì đời nào chịu chủ động bắt chuyện, hoặc là cũng có thể ngài căn bản cũng chẳng chú ý đến ánh mắt ấy của nàng.

Tình trạng thất thường đó vẫn duy trì đến khi bài thơ của Bragi gần kết thúc.

Rốt cuộc, thần Thơ ca cũng không cất lên được một lời tiên đoán hoàn chỉnh.

Hai mắt Odin vẫn lóe lên thứ ánh sáng màu xanh ngọc rạng ngời, đó là màu xanh của ngọc Saphia, đó là tượng trưng cho một người đang thăm dò dòng chảy của tương lai. Đọc đến phần cuối, Bragi cau mày, nói khẽ: “Tương lai của Asgard... Có hai con đường”.

“Người có ý gì?”, Thor hỏi.

“Một con đường dẫn tới sự huy hoàng của Thần quốc, con đường còn lại dẫn tới Hoàng hôn của chư thần.”

“Ngã rẽ nằm ở nơi nào?”, Odin nhìn hấn.

“Xin lỗi bộ hạ, thần không nhìn thấy...”, ánh mắt của Bragi hoa lên, “Thần chỉ thấy một khối cầu ánh sáng đỏ rực, giống như một con dã thú còn chưa kịp thành hình, vẫn quần quanh tại ngã tư đường”.

“Giải thích cho ta nghe, Hoàng hôn của chư thần có ý nghĩa gì?”

“Nidhogg sẽ cắn đứt rễ của Cây thế giới, khe nứt Ginnungagap nuốt chửng vạn vật đất trời, Asgard biến thành phế tích... Chính là ngày diệt vong của Thần tộc.”

Lời tiên đoán của thần Thơ ca không giống như lời bói của chiêm bốc sư thông thường. Hấn chỉ có thể nhìn không rõ ràng, chứ tuyệt đối không bao giờ thấy sai.

Thế nên, các vị thần có mặt nơi đây đều rơi vào im lặng với nỗi sợ hãi quần quanh từng ngóc ngách.

Không biết sau bao lâu, Odin mới nói:

“Còn bao nhiêu năm nữa?”

“Khoảng một ngàn một trăm năm nữa, thưa bộ hạ.”

“Chúng ta vẫn còn khoảng thời gian một nghìn một trăm năm này”, Odin nhìn bốn phía, cực kỳ bình tĩnh, phảng phất như ngài chỉ vừa nghe một câu chuyện cổ tích xa xưa, “Bắt đầu từ ngày hôm nay, ta ra lệnh cho toàn bộ dũng sĩ tiến hành cuộc huấn luyện chết chóc, những người ngã xuống trên chiến trường sẽ được sống lại tại cung điện Valhalla, sẽ mở tiệc khoản đãi vào đúng lúc hoàng hôn. Rồi tìm ra con dã thú đó và giết nó đi”.

Thật ra, về con dã thú ấy, tất cả những vị thần có mặt ở đây hầu như đều có đáp án của riêng mình.

Chỉ là không ai dám đứng ra nói rõ mà thôi.

Sau khi hội nghị kết thúc, Odin kéo Frigg qua một bên, nói: “Sáng ngày kia phải tới Jotunheim. Lúc hừng đông, em hãy đến cung điện Vàng một chuyến”. Ngài không cho nàng thời gian mà từ chối rồi vội vã sải bước rời đi.

Frigg biết Odin phải tới tham dự hôn lễ của Loki, thế nhưng, “hừng đông” là lúc nào?

Vừa suy ngẫm về vấn đề này, Frigg vừa rảo bước về phía tế đàn, không hề để ý tới những người xung quanh. Sau khi đi lướt qua một người, đột nhiên nàng nghe thấy giọng nói châm biếm và khinh miệt vang lên phía sau lưng:

“Còn chưa chính thức trở thành thần hậu mà đã không coi ai ra gì thế này, đợi đến lúc cô và Odin chính thức kết hôn rồi, chẳng phải sẽ quên sạch mấy chuyện xấu xa trong quá khứ sao, thần Tình yêu cao quý của ta?”

Nhất thời bị giọng điệu quái gở đó làm cho nổi da gà. Frigg vô thức dừng bước.

Heimdall nhanh chóng bước tới, đi quanh người nàng mấy vòng, vừa đi vừa cố tình hếch mũi ngửi tới ngửi lui, cuối cùng chặc lưỡi:

“Cả người nồng nặc hương vị phóng dăng chơi bời với Odin. Cô đúng là đồ đàn bà ham hư vinh, có phải cô nghĩ rằng được lên giường với Chúa tể các vị thần là chuyện rất đáng tự hào không?”

Frigg quay người đi, coi Heimdall như không khí.

Tại cung điện Vàng.

Odin đang ngồi trước một chiếc bàn vuông lớn màu nâu đậm, trước mặt là một núi công văn cao ngất, chỉ lộ ra chòm tóc màu đen. Ngài ngẩng đầu, vẻ mặt ngạc nhiên khi nhìn thấy Frigg: “Em tới đây làm gì?”

“Không phải ngài gọi em tới sao?”, nàng còn ngạc nhiên hơn.

Odin nhớ ra, sau đó nói: “Ta bảo em trước lúc bình minh hãy tới cơ mà”.

“Ồ... Vậy lát nữa em trở lại.”

“Khỏi cần”, Odin tiếp tục vùi đầu vào đống công văn, “Đã đến rồi thì ở lại đi, nếu mệt thì lên giường mà ngủ tạm”.

“Em ở chỗ này sẽ làm phiền ngài, thế nên...”

“Ồ lại.”

“... Được rồi.”

Lại cái thái độ ngang ngược ấy... Điển hình của loại hay đi bắt nạt phái yếu. Frigg chỉ còn cách bất chấp khó khăn, dùng tư thế tiểu chuẩn nhất trong quân đội, ngồi cứng đờ trên sofa. Odin bận rộn thêm một lúc nữa, ngẩng đầu liếc nhìn Frigg: “Em...”.

“Sao?”

“Không có gì. Cứ tiếp tục ngồi ghế đi.”

Mười lăm phút sau, Frigg không trụ nổi nữa, nàng tựa người vào thành ghế.

Thêm mười phút trôi qua, nàng đứng dậy, rón rén vòng ra sau lưng Odin, nhìn chằm chằm vào quyển sách ngài đang đọc.

Được một lúc, Odin quay sang hỏi nàng: “Em làm gì thế?”.

“Nhìn xem ngài đang đọc gì.”

Odin gấp quyển sách lại, giơ bìa sách cho nàng nhìn: Nghiên cứu về đạo đức và pháp luật của người Khổng lồ.

Nàng gật đầu, nhưng không có ý định bỏ đi, thế là Odin lại mở sách ra, tiếp tục đọc.

Ước chừng năm phút sau, Odin lại gấp sách lần nữa, quay đầu, nhướn mày nhìn nàng. Nàng cười tủm tỉm, chớp chớp mắt, hất cằm về phía quyển sách: “Tiếp tục đọc đi. Em có thể đọc được mà”.

“Cứ cúi người thế không thấy phiền sao? Mang cái ghế lại đây ngồi đi.”

“Không cần, em không thấy mệt.”

“Muốn ngồi lên đùi ta hả?”

Frigg lập tức ngoan ngoãn đi bưng ghế, ngồi xuống bên cạnh Odin. Mỗi lần Odin đọc xong một trang, đều hỏi nàng có thể lật sang trang khác chưa. Nàng luôn miệng nói được rồi, nhưng nàng nào có đọc được chữ gì vào đâu. Frigg lén lút ngắm gương mặt nghiêng nghiêng của Odin, lông mi của ngài tựa như đôi cách của bướm đêm, nhẹ nhàng lay động... Trời ơi, tự nhiên nàng muốn ôm ngài quá.

Mãi đến nửa đêm về sáng, nàng mới gục xuống bàn, yên lặng ngủ say. Nhưng nàng ngủ không sâu, chỉ một lát sau đã nghe thấy tiếng Odin đứng dậy và cả tiếng ghế bị đẩy ra. Sau đó ngài bế bổng nàng lên, nhẹ nhàng đặt xuống giường, đắp chăn cẩn thận.

Lúc này nàng cảm thấy ấm áp lạ thường, rất muốn mở mắt ra nói câu cảm ơn, nhưng nàng mệt quá, mí mắt như bị quả tạ ngàn cân áp xuống, loay hoay một hồi cũng chẳng thể mở được ra.

Thôi thì sáng mai dậy nói sau...

Odin vẫn chưa đi. Sau khi ngài vuốt ve mấy sợi tóc bướng bỉnh lòa xòa trước trán Frigg, đột nhiên nàng cảm thấy có thứ gì đó thật ấm, thật mềm mại chạm nhẹ lên môi mình.

Trong khoảng khắc đó, cơn buồn ngủ của nàng đã bay đi sạch sẽ. Cơ thể nàng cứng đờ như bức tượng thạch cao, hơi thở gấp dần lên cho dù nàng đã cố kiềm chế cỡ nào. Nhưng hình như Odin không hề phát hiện ra, sau khi lưu luyến rời bỏ đôi môi nàng, ngài lần tìm bàn tay nàng trong chăn ấm, nắm lấy, rồi lại nhẹ nhàng hôn nàng lần nữa.

Hơi thở nóng ấm của Odin phả lên gò má, nàng hồi hộp tới độ lòng bàn tay đã bắt đầu túa mồ hôi, nhưng nàng vẫn cố gắng không mở mắt.

Nếu như Odin biết nàng tỉnh rồi, chắc chắn ngài sẽ không hôn nàng nữa...

Khi ngài buông tha bờ môi nàng lần nữa, nàng thầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại cảm thấy có chút mất mát buồn thương. Ai ngờ Odin chỉ đổi tư thế mà thôi, ngài lấy ngón tay miết nhẹ lên môi nàng, tách chúng ra, rồi dùng đầu lưỡi xâm nhập vào miệng nàng.

Nàng hoang mang sợ hãi, lập tức rơi vào trạng thái như ngừng thở.

Cứ thế này mãi thì kiểu gì cũng lộ. Nghĩ vậy, Frigg lập tức nhắm mày, ầm ớ kêu mấy tiếng. Nhưng Odin vẫn không chịu dừng lại, còn tham lam cuốn lấy đầu lưỡi của nàng. Đến lúc này nàng cũng không nhin nổi nữa, giả bộ mình ngủ thật say, sau đó đáp lại ngài “trong giấc mộng”...

Nụ hôn này là nụ hôn dài nhất, cũng là nụ hôn khôn khổ nhất giữa Odin và nàng từ khi quen biết tới nay.

Mặc dù như thế, Frigg vẫn có cảm giác ngầy ngất đến lạ kỳ. Sau khi Odin buông tha cho nàng, trong lòng nàng lại đột nhiên có thứ cảm giác mát mát dâng trào, cuộn cuộn không ngừng.

Odin trở về ghế ngồi, tiếp tục công việc với đồng văn kiện cao như núi. Còn Frigg thì lại thấp thỏm, cụng đờ người một lúc lâu, rồi lựa chọn một phản ứng mà theo nàng là thích hợp nhất với hoàn cảnh lúc này... nở nụ cười thật ngọt ngào, sau đó lật người ôm chặt cái gối vào lòng.

Một lúc lâu sau, lâu tới độ nàng bắt đầu nghĩ chắc cả đời này mình cũng không ngủ nổi, nàng mới từ từ chìm vào cơn mộng mị.

Khi trời sáng, Odin lay Frigg dậy. Ngài điềm điềm hỏi nàng, cứ như tối hôm qua chưa hề có chuyện gì xảy ra: “Ngủ có ngon không?”.

“Có, em mơ thấy giấc mơ đẹp lắm”, nàng gật đầu lia lịa, chỉ sợ Odin phát hiện ra điều gì: “Ngài không ngủ sao?”.

“Ta có chớp mắt một lát”, khóe môi Odin xuất hiện một nụ cười: “Qua đây đi”.

Nàng bước tới bên cạnh Odin, đứng trước khung cửa sổ. Thế giới bên ngoài song cửa sổ vẫn bị phủ ngập trong giấc ngủ say và màu xám tro đến mênh mông ảm đạm. Phía xa xa là đại dương trên không của Asgard, có một dải màu lam đậm rất mảnh vắt ngang nơi giao nhau giữa trời và biển. Mặt trời mới mọc đang nhô lên phân nửa, đỏ au mà dịu nhẹ, nhìn vào cũng không thấy chói chang.

Một lúc sau, mặt trời bắt đầu lên cao với một tốc độ khiến người ta không tài nào phát hiện, vẫn không hề chói mắt, nhưng đã bắt đầu tỏa ra vài tia nắng vàng kim. Trên mặt biển màu xanh đậm, vầng thái dương tròn vẹn như đang treo lơ lửng phía trên đường chân trời, kéo dài từng tia sáng thật dài màu vỏ quýt trên mặt biển trong xanh.

“Em sống ở tộc Aesir lâu như thế, nhưng đây lần đầu tiên được chứng kiến cảnh mặt trời mọc nơi Thần giới”, nàng ngẫm nghĩ, rồi lại nói: “Ngài bảo em tới đây để xem cảnh này sao?”.

“Không”, Odin cực kỳ quả quyết, “Chúng ta lập tức phải xuất phát tới Jotunheim rồi”.

“Tới Jotunheim?” Nàng ngẩng đầu, vô thức nghiêng đầu sang một bên, rồi lại nhanh chóng trở về tư thế cũ. “Em cũng phải đi sao?”

“Đương nhiên.”

Frigg nhìn Odin thêm chút nữa, sau đó mới tỉnh ngộ, thì ra ngài gọi nàng tới là để mang nàng cùng đi tới Jotunheim.

Tuy nàng cũng muốn tham dự hôn lễ của Loki lắm, nhưng sao tự dưng Odin lại muốn đưa nàng đi nhỉ?

Đột nhiên nàng nhớ lại có lần Odin đã nói, phương pháp tốt nhất và nhanh nhất để cải thiện quan hệ giữa Thần tộc Aesir và tộc Khổng lồ, chính là hôn lễ. Hiện giờ Loki đã kết hôn, vậy coi như kế hoạch ban đầu của Odin thất bại, nhưng đúng lúc này Odin lại lấy được thứ ngài muốn từ nàng...

Cố gắng sức mình vì bộ lạc thì đúng là điều nên làm, nhưng vì bộ lạc mà phải hy sinh bản thân thì lại là chuyện khác. Nàng bắt đầu cân nhắc câu chữ, cuối cùng chọn một câu hỏi có vẻ không quá rõ ràng: “Ngài thấy em có đẹp không?”.

“Vẫn còn chấp nhận được”, Odin nhìn nàng một lượt từ trên xuống dưới, “Em đang nghĩ cái gì thế?”.

Biết ngay mà, ngài nghĩ nàng “chấp nhận được”. Lúc nàng và Odin tới hôn lễ, chắc chắn sẽ có rất nhiều người Khổng lồ ở đó, nếu như có một kẻ địa vị cao nhìn trộm nàng, ai có thể biết được liệu Odin có bán nàng tại chỗ hay không.

“Em đang nghĩ, mình còn chưa chuẩn bị quần áo...”

“Bây giờ đi chuẩn bị đi, xong rồi thì tới tìm ta.”

Frigg ngồi trong phòng chính trang hành lý, trong đầu tính toán xem phải nào thế nào để trốn khỏi Asgard, lánh nạn một thời gian.

Mặt trời đã lơ lửng trên cao, mặt đất dần bị ánh nắng chói chang bao phủ. Đúng lúc nàng đóng gói xong quần áo, khoác bao lên lưng, mở cửa sổ chuẩn bị bay ra ngoài thì một giọng nói đột ngột vang lên phía sau lưng:

“Chuẩn bị xong hết rồi?”

Cơ thể cứng đờ như khúc gỗ, nàng gượng gạo quay đầu: “Cũng ổn rồi...”.

“Đi ra từ cửa chính đi.”

Odin đứng ở cửa, hình như không có ý định rời đi.

Nàng lê đôi chân nặng nề tới trước mặt Odin, sau đó thốt lên như tráng sĩ chuẩn bị lên đường: “Đi thôi”.

Hành trình kéo dài cả một ngày, tới lúc đặt chân lên đất Jotunheim thì hừng đông ngày hôm sau cũng đến. Frigg không biết cười rống phải ngồi chung với Odin. Trên suốt quãng đường, Frigg chẳng nói gì, còn Odin

thì liên tục giới thiệu cho nàng những thành phố và thắng cảnh đẹp mà họ đi qua, đôi lúc còn nở nụ cười đầm ấm, các vị thần đi theo nhìn thấy thế đều vô cùng ngưỡng mộ.

Chỉ có mình nàng biết, những lúc tự nhiên Odin tỏ vẻ tử tế dịu dàng, cũng là lúc mấy trò gian trá trong bụng ngài nhiều không đếm xuể.

Lần đầu tiên gặp lại Loki, là tảng sáng hôm sau.

Odin đang sắp xếp vị trí cho những Thần tộc đi theo, Frigg thì lấy lý do muốn đi dạo để chuồn ra tìm Loki, không ngờ lại tìm được thật.

Sự ảm áp của rừng cây dưới ánh mặt trời, vô số những thác nước thả mình từ trên cao xuống, giống như những hạt trân châu vương vãi xuống nhân gian. Ánh mặt trời len lỏi qua khe hở giữa những tán cây, hết như một sớm tinh mơ của thật nhiều năm về trước. Một nhóm Khổng lồ mặc đồ trắng đang đứng ở hai bên bờ suối Mimir, trong tay cầm chuỗi một chiếc búa cao hơn cả người thường.

Thiếu niên tóc đỏ cũng mặc bộ đồ trắng muốt, hấn quỳ một chân trước dòng suối trong xanh, hai sợi dây vàng dọc theo sống lưng buông mình xuống đất. Ánh sáng từ mặt nước phản chiếu vào đôi mắt đỏ tím kia khiến nó trở nên trong trẻo vô ngần.

Cụ già trông coi dòng suối cầm một chiếc gáo dài, nhỏ bằng vàng, múc một gáo nước suối Mimir, tưới lên người Loki.

Loki ngẩng đầu, nước suối chảy dọc theo sống mũi, có vài giọt nước còn đọng lại trên bờ mi dài mảnh, làn da hấn trắng nõn, gương mặt nghiêng với ngũ quan rõ ràng, sắc nét, mái tóc hơi xoăn mềm mại như tơ... Tất cả những nét bên ngoài của hấn đều như một thiên sứ chẳng nhiễm bụi trần.

Loki đứng dậy, vươn tay, niệm câu thần chú, một ngọn lửa nhỏ nhưng bùng cháy hừng hực lập tức xuất hiện giữa lòng bàn tay hấn.

“Từ hôm nay trở đi, con có thể tự do điều khiển lửa, sẽ không giống như ngày trước vô tình làm người khác bị thương”, cụ già thông thả nói, “Nhưng con vẫn phải luyện tập thêm cách khống chế cơn giận của bản thân”.

Loki nở nụ cười, vẻ mặt có chút kiêu ngạo, vừa nghiêng mặt, hấn đã bắt gặp bóng người con gái tóc vàng đứng giữa rừng cây.

Frigg mỉm cười bước tới: “Không ngờ ta sẽ tới, đúng không?”.

“Phải vậy chăng.”

Giọng nói của Loki bay lơ lửng đâu đó trên cao, chẳng phải dịu dàng mà ngược lại còn có chút kỳ quái, ánh mắt của hấn cũng có chút thay đổi. Nàng cũng không nói rõ được là chỗ nào không đúng, nhưng hai đôi mắt ấy đã vĩnh viễn chẳng còn như trước, vĩnh viễn chẳng còn nét trong veo có thể nhìn thấu tận đáy tâm hồn.

Trong lòng có chút bất an, nàng miễn cưỡng nở nụ cười: “Lúc này chắc Loki đã mạnh lắm rồi nhỉ”.

“Chị à, sau này em còn mạnh hơn nhiều.”

Ánh mắt hấn thực sự đã thay đổi, nhất là lúc nhìn nàng.

Frigg vốn tin tưởng Loki vô điều kiện, vậy mà lúc này lại vô thức nhớ về lời tiên đoán đáng sợ ngày nào. Nàng lắc đầu, không muốn tiếp tục suy nghĩ về nó nữa. Có điều, đúng là nàng nhìn thấy được trong ánh mắt hấn là sự hủy diệt và dục vọng vô biên.

43. Quyển 2 - Chương 12

Loki cũng không ở lại nói chuyện với Frigg được bao lâu, hần lấy lý do phải về chuẩn bị cho hôn lễ nên vội vã rời khỏi suối Mimir.

Quan hệ giữa Thần tộc và người Khổng lồ đang trong giai đoạn giương cung bạt kiếm. Nếu không phải vì quan hệ anh em của Odin và Loki sờ sờ ra đó, có lẽ hai tộc đã sớm lao vào đánh nhau đến đầu rơi máu chảy rồi. Odin lần này tới Jotunheim chẳng giống trống mỗ cờ, chỉ mang theo có mấy người nhưng đã bị không biết bao nhiêu người Khổng lồ xì xào chỉ trỏ.

Hôn lễ của người Khổng lồ không cho phép ngoại tộc tham dự, chỉ có thể tặng lễ mừng vào buổi tối. Thế nên, vừa lúc Frigg mang theo một bụng bất an trở về nơi dừng trại của Thần tộc thì nhìn thấy Odin đang ngả người trên ghế dài, nhắm mắt nghỉ ngơi. Ngài vẫn đang đi giày bó cổ cao, bên hông đắp ngang một tấm thảm lông có hoa văn đa hồ, vài gã người hầu đang đứng sau sắp xếp lại nệm chăn.

Nàng không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Nếu Odin đang ngủ thì làm gì còn cách nào bán nàng cho đám Khổng lồ kia chứ.

Nhưng nàng mới rón rén lên vài bước, đã nghe thấy giọng nói bình thản của Odin: “Sao về sớm thế?”.

Thì ra Odin không ngủ.

Thế là trái tim nàng lại nhảy vọt lên tận họng.

“Không, không có gì hay ho cả, thế nên em về.”

Odin lại nói: “Em có nhìn thấy người trông giữ suối Mimir không?”.

Những lời này khiến đầu óc nàng lại phải căng ra để tiến hành quá trình suy xét. Chẳng lẽ Odin đang nói tới lão già từ sáng tới tối cứ ngồi nhìn dòng suối với ánh mắt đắm đuối đầy hay sao? Chẳng lẽ, ngài định gả nàng cho lão ta?

Thế là nàng thử ướm lời: “Người trông giữ suối?”.

“Đúng, người bình thường thì không thể uống nước suối Mimir, chỉ những ai được ông ta cho phép mới được uống thôi.”

“Vậy ngài cũng không được uống?”

“Nếu ta muốn uống nước suối Mimir, cũng phải trả một cái giá tương đương”, Odin mở mắt, nghiêng đầu nhìn Frigg: “Nhưng em thì không cần, vì em là thần Tình yêu, là người từ lúc sinh ra đã phải nắm trong tay khả năng biết trước tương lai”.

Quả nhiên ngài muốn bán nàng đi!

Lòng nàng đang kêu la ầm ĩ, nhưng vẻ mặt lại rất mềm mỏng, dịu dàng: “Không thấy, em tới rừng sắt thăm thú một phen nên không gặp ông ta”.

Xung quanh rừng sắt không có một móng người, xem ngài còn định hát khúc ca “mai mối” thế nào đây.

“Chỗ rừng sắt có ai không?”

Thấy chưa, biết ngay mà. Vẻ mặt nàng cực kỳ ngạo nghễ: “Đương nhiên không có”.

Có điều, lời nàng vừa dứt, ánh mắt của Odin đã hóa thành một thanh kiếm vô hình, trong chớp mắt chém cho nàng tới tởm. Frigg có thể đọc được mấy chữ “Em đang nói dối” trong ánh mắt Odin.

Ngài chỉ nhẹ nhàng hỏi tiếp:

“Em làm gì ở đó?”

“Em chỉ muốn xem thử cảnh quan rừng Jarnvid thôi, nhưng trong rừng tối tăm u ám, em đi vào trong lang thang vài bước liền ra luôn...”

Đó là ảo giác. Nàng không ngừng trấn an mình, nhưng khí thế bịa chuyện càng ngày càng bị ép xuống.

“Thật ra rừng sắt là một trong những con đường dẫn tới thế giới loài người, thường sẽ có người không cẩn thận lạc vào. Không biết em có gặp phải ai không?”

“Làm gì có, trong đó chỉ toàn cây, thêm cả...” Nàng có chút thả lỏng bản thân, bắt đầu kể cho Odin nghe khung cảnh bên trong rừng sắt.

Đúng lúc này, một con bướm vàng vô cánh bay qua cửa sổ, tựa như chiếc lá mùa thu đang dong đưa theo vũ điệu của riêng mình. Nàng rất thích bướm vàng, nhưng chưa bao giờ thấy chúng lung linh xinh đẹp như lúc này. Hứng trọn lấy ánh nhìn lạnh thấu xương của Odin, nàng vui cười hơn hớn nói: “Thì ra Jotunheim cũng có bướm vàng”.

“Những chỗ khác hầu như không có, chỉ có rừng sắt là tương đối nhiều.”

Odin bất thành linh thốt ra một câu, lại khiến Frigg dựng tóc gáy.

Đám tùy tùng phía sau không nhin được cười, đều bật cười rình rích.

Đúng lúc này, từ phía thành Heinerlin bên ngoài cửa sổ, tiếng hoan hô từ xa vọng lại, chấn động cả trời xanh. Odin lật tấm thảm lông bên người ra, bước tới bên song cửa: “Xem ra hôn lễ đã bắt đầu rồi”.

Frigg đang hận không thể lao đầu vào cây cổ thụ nào đó mà chết quách đi cho rồi, nên lúc này ngay cả không khí ồn ào náo nhiệt bên ngoài lẫn gương mặt nghiêng nghiêng đẹp như tạc tượng của Odin đều chẳng đủ sức khiến nàng chú ý.

Mãi tới khi ngài hỏi: “Em thích bướm vàng ư?”.

“Thích, thích muốn chết ấy chứ. Nó là biểu tượng cho thần Tình yêu, đương nhiên em rất thích...” Từ trước tới nay nàng vốn không phải kẻ lắm mồm, nhưng lúc này nàng chỉ hận không thể nói bằng sạch tất cả những gì mình biết để khiến Odin quên đi cái câu ngu xuẩn nàng thốt ra ban nãy.

“Lát nữa những người Khổng lồ sẽ tới khu vực phụ cận thành Heinerlin uống rượu hát ca, chúng ta tiện thể ghé qua rừng sắt một chuyến xem sao.”

Frigg không thể nhin nổi nữa, trừng mắt nhìn Odin, nghiêng răng nghiêng lợi thốt lên: “Odin, có ai nói cho ngài biết người đàn ông thông minh là người luôn biết giả ngu đúng lúc chưa?”.

Odin ân cần gật đầu, nở nụ cười diễm đạm: “Mấy lời em nói đều rất thâm thúy sâu xa, quả thực ta nghe không hiểu”.

Nàng gục đầu xuống, càng thấy xấu hổ hơn.

An ủi người ta có lẽ cũng không cần rõ ràng như thế chứ?

Từ khi quen biết Odin, Frigg đã học được một chân lý còn cứng hơn sắt thép. Ấy là: Nếu đối đầu với Odin trên bất kỳ phương diện nào, đau thương trực diện thì chẳng thấy đâu, nhưng hiểm họa lâu dài thì nhiều không kể xiết. Bởi lần nào cũng là một kiếm trí mạng.

Sau khi mặt trời xuống núi, Odin dẫn Frigg tới gần rừng sắt. Ánh tà dương đỏ quạch dần dần biến mất sau mảnh rừng sâu thẳm, những bóng cây lay động trong biển sương mù xanh thẫm, nhạt nhòa, mờ ảo.

Hàng ngàn cánh bướm vàng đang bay lượn trong khu rừng sâu thẳm âm u, đôi cánh lấp lánh đập theo những vũ điệu cực kỳ hoang dại, giống như bầy đom đóm lan tỏa giữa ngày hè oi bức. Có một con bướm gan dạ, bay thẳng về phía hai người, sau đó đậu xuống mái tóc vàng kim của Frigg.

Frigg cố liếc mắt nhìn lên, người không động đậy. Odin cứ nghĩ nàng đang sợ, vội vàng bước tới định bắt con bướm xuống cho nàng. Ai ngờ nàng tập tức giơ tay lên “suyt” một tiếng, híp mắt lại, bộ dạng vô cùng thích thú: “Nó thích em đấy. Nhìn xem này, có đẹp không? Có đẹp không?”.

Chú bướm xinh đẹp khẽ rung đôi cánh yêu kiều, ánh sáng phản chiếu lên mái tóc vàng kim của Frigg, mỹ lệ tựa như nút thắt được tạo nên từ ma pháp.

Odin nhìn nàng một lúc lâu, mãi sau mới thốt lên câu trả lời cụt ngắn: “Ngớ ngẩn”.

Frigg nghe thế bỗng cụt hứng, nàng liền tròng đôi mắt to tròn của mình lên nhưng cái cổ vẫn giữ nguyên tư thế: “Đây là vì không đủ sáng. Hôm nay trên trời mà có sao thì trông đã khác rồi”.

“Thế thì nhìn thử xem vậy.”

Odin móc từ trong áo ra một cái bình nhỏ, bên trong là những hạt cát bé xíu, trắng tinh như tuyết, đầy đến nửa bình. Ngài mở nút, đổ một ít cát ra lòng bàn tay, sau đó vung lên bầu trời.

Thật lạ kỳ, những hạt cát đó không hề rơi xuống mà giống như những ngôi sao băng bay ngược, tản ra bốn phía, bay thẳng lên cao, như những viên kim cương khảm vào nền bóng đêm vô tận. Từng đốm cát như những giọt sương mai, mỏng manh, ướt át sáng sủa, thanh nhã mà yên lặng, nhất thời khiến cảnh đêm hoang vu trống trải trở nên lồng lẩy đến khó tả bằng lời.

“Làm thế nào mà...”, Frigg há hốc miệng vì ngạc nhiên.

Nhưng chỉ một thoáng giật mình, nàng nhanh chóng hoàn hồn, trong đầu đột nhiên hiện lên một đoạn đối thoại hết sức lãng mạn:

Nữ: Em muốn những ngôi sao trên trời, anh mau đi hái cho em đi!

Nam: Anh không hái được sao, nhưng anh có thể vì em mà điểm sao lên khắp bầu trời.

Trời ơi, Frigg hồi hận muốn chết, sao vừa rồi không nghĩ ra mà nói chứ.

Nàng còn đang tự nhủ với lòng xem nên bù đắp lại cuộc nói chuyện lãng mạn phía sau thế nào, đã thấy ánh sao đang di động. Nàng ngược mắt lên, nhìn ngài bằng ánh mắt lấp lánh chờ mong.

Odin nhìn nàng, khẽ sát mặt, sau đó khẽ mấp máy môi: “Trông vẫn gốc y chang ban nãy”.

Không biết là do Odin lại gần, hay bởi âm thanh đứt phụt của dây thần kinh lý trí trong đầu Frigg, con bướm bé xinh hốt hoảng bay đi mất. Nàng ôm theo nỗi phần hận vô bờ chạy đi lung tung bắt con bướm kia, lại nghe thấy Odin nói vọng theo: “Đừng hành hạ nó nữa”.

Frigg mắt kha khá thời gian mới “tiểu hóa” hết được câu này, nàng rúc vào một góc, vừa ức và giận. Nhưng thấy Odin vẫn bình chân như vại chẳng có phản ứng gì, nàng lại nghĩ mình thiệt quá, lập tức chạy lại, ngửa đầu nhìn Odin.

“Ngài dọa bướm của em chạy mất, đền đi.”

“Được, ta đền cho em.”

Frigg ngẩn người, sau đó nàng chỉ vào bình cát sao trong tay Odin: “Em muốn cái này”.

“Đây là thứ dùng để chỉ đường cho binh sĩ lúc chiến đấu hoặc khi phải lặn lội đường xa, em lấy làm gì?”

“Đương nhiên vì nó đẹp.”

“Thôi được rồi.”

Odin đặt cái bình cát vào tay nàng, đôi mắt ngài thường vốn thờ ơ lạnh nhạt, nay đột nhiên dịu dàng mà ấm áp đến lạ kỳ. Được Odin hết lòng chiều chuộng như thế, Frigg đột nhiên thấy mồ hôi lạnh tuôn ra xối xả. Cứ tiếp tục thế này thì có mà bị Odin ăn sống nuốt tươi lúc nào chẳng biết, chỉ bằng nhanh nhanh nịnh nọt vài câu để chuyển xoay tình thế...

Nàng cố kiềm chế để nói mấy câu “buồn nôn”: “Odin, ngài chính là ngọn hải đăng của cuộc đời em. Nếu sau này trên đường đời hiểm ác, em có lạc đường hay gặp phải cảnh trắc trở khốn cùng, em sẽ đem những vì sao lồng lẩy ngày hôm nay ngài tặng cho em, vung lên bầu trời cao rộng, để chúng chỉ đường cho sinh mệnh của em...”.

“Được.”

Nàng nuốt nước bọt đánh ực một tiếng, tiếp tục nói mấy lời lâm li bi đát: “Sau này nhất định em sẽ nói với mọi người, đây là món quà của Odin, là món quà của vị thần vĩ đại nhất trong toàn vũ trụ...”. Nói tới đây, ngón tay nàng đã run lên bần bật.

“Được.”

Ánh mắt Odin vẫn điềm đậm như thế, vẫn dịu dàng như thế, vậy mà tựa như có hàng vạn con dao nhỏ đang phóng lia lịa về phía nàng, gióng như đang nói với nàng: “Cô tự giác chút đi”.

Cứ cho là lúc này trả lại cát sao cho Odin thì nàng cũng sẽ bị tử hình tại chỗ. Cuối cùng, Frigg không chống đỡ được áp lực ngàn cân, nghiêng răng ken két: “Nhận được món quà lớn như vậy, nếu không làm gì cho ngài, chắc em phải hối hận cả đời mất”.

Cứ như đã sớm lường trước nàng sẽ thốt ra mấy câu này, Odin lập tức đáp lời như một kẻ biết nghe lẽ phải: “Vậy thì tốt quá, gần đây ta cảm giác cơ thể mình cực kỳ yếu”.

“Hả?”

Frigg cố gắng tự hỏi bản thân, đồng thời “tiêu hóa” ý tứ của câu nói trên, sau đó bắt đầu đoán xem Odin sẽ nói tiếp câu kiểu như: “Đều là do đám Khổng lồ quấy nhiễu, em sang bên đó làm một cuộc hôn nhân chính trị cho ta”, hay là “Đi ghết con rồng độc dưới gốc Cây thế giới, bẻ răng nó về mài thuốc cho ta uống”, cũng có thể là “Ta thấy ngủ ở cung điện Vàng khó chịu, em đập nó rồi xây lại cho ta”... Càng nghĩ nàng càng thấy mờ hồi tuôn ra như tắm.

Ai ngờ Odin chỉ điềm đậm bổ sung thêm câu nữa: “Cứ như sức mạnh toàn thân bị ai đó hút sạch vậy”.

Sức mạnh bị hút hết?

Không có sức mạnh?

Cần bổ sung sức mạnh?

Nàng làm sao mà bổ sung sức mạnh cho ngài được?

Màu đỏ cà chua bắt đầu xuất hiện nơi vành tai, rồi tiến dần từng chút lên trên, sau đó hoành hành trên toàn gương mặt Frigg. Quả bóng vốn căng phồng, lúc đầu chỉ hơi xẹp xuống thôi, giờ thì đã hoàn toàn xẹp lép.

Đời hân bồi thường cho, đây quả nhiên là chuyện ngu xuẩn nhất từ trước tới nay của nàng.

Odin – hẳn đúng là đồ quỷ hút máu người!

“Thế nhưng, rõ ràng ngài đã hứa với em...” Đầu của nàng dần cúi xuống, giọng nói vo ve như muỗi kêu.

Odin chỉ trầm tư trong chốc lát, rồi lập tức chặn luôn lời Frigg: “Ta sẽ kiểm chế bản thân”.

“Thế nhưng, nếu ngài...”

“Sao?”

Nếu ngài đã không thích em, mà em lại bị ngài... thì em sẽ khó chịu lắm đấy. Hơn nữa, ngài còn định bán em cho đám Khổng lồ nữa chứ, em phải hy sinh quá nhiều mà, trái tim mong manh của em sớm đã vỡ nát ra rồi.

Mấy câu này đương nhiên có cho vàng Frigg cũng không dám nói ra. Nàng chỉ đành rầu rĩ gật đầu: “Được rồi”.

Tất cả phụ nữ bình thường khi nghe đàn ông nói “Anh thấy dạo này chẳng còn sức lực gì cả” thì thấy thất vọng vô cùng, nhưng Frigg mỗi lần nghe thấy câu ấy là “chú nai nhỏ” trong Frigg lại chạy nhảy điên cuồng.

Sau khi ra khỏi rừng sắt, những người Khổng lồ bên ngoài thành Heinerlin đã tụ tập bên đồng lửa, nâng chén hát ca. Ngoài ra, cả những Tinh linh, Dwarf và Thần tộc tới chúc mừng từ trước đó cũng đã vui vẻ tùm tùm nói cười, bầu không khí rất đổi vui mừng.

Giống như Odin và Frigg, Loki và Angrboda cũng sóng vai bước đi. Chỉ có điều Angrboda ôm lấy cánh tay Loki, gió xuân phơi phới, còn Frigg thì lại đứng cách Odin đúng một thước theo phương ngang, hẳn bước một bước nàng cũng theo một bước, vô cùng căng thẳng, thấp thỏm bất an.

Giữa hai người một khi đã có quan hệ không rõ ràng, vậy thì ngay cả bầu không khí chung quanh cũng trở nên ám muội. Frigg nào dám giống như trước đây, không kiêng nể gì mà đánh sất lấy Odin nữa.

Ngay trong lúc sự im lặng đang bóp nghẹt từng tế bào trên người Frigg thì Loki và Angrboda đã bừng theo hai ly rượu cực lớn bước tới trước mặt hai người.

“Đúng là kinh hỷ[1]. Cả anh và chị đều tới dự hôn lễ của em”, Loki mỉm cười, nâng ly rượu đưa cho Odin, sau đó trao chén còn lại cho Frigg: “Không đúng, phải nói là anh trai và chị dâu đều đã tới rồi”.

[1] Kinh hỷ: Vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

“Chị?”, Odin hỏi.

“A, đúng vậy. Từ lúc Loki còn bé xíu em đã quen biết cậu ấy rồi. Lúc đó, cậu ấy chỉ bé bằng chừng này thôi à”, Frigg khoát tay miêu tả kích cỡ một đứa bé con, mặt mày hơn hớn: “Đáng yêu lắm ấy”.

“Đúng đúng, mọi người ai cũng nói thế cả”, Angrboda liếc Loki một cái: “Nhưng em lại thấy có chút giống con gái, trời ơi, lông mi của anh ấy còn dài hơn của em nữa”.

Loki nhìn hai người con gái kẻ tung người hứng, thái độ tỏ ra không được vui vẻ: “Đừng nói chuyện đó nữa. Uống rượu đi”.

“Xấu hổ rồi kìa”, Frigg cười như nắc nẻ, giơ tay vỗ vỗ má Loki.

Angrboda đứng bên cạnh cũng phì cười. Loki bướng bỉnh quay mặt sang chỗ khác, ánh mắt lộ rõ vẻ như vừa xấu hổ, vừa giận dữ. “Được rồi, đừng trêu cậu ấy nữa”, Odin vỗ vai Loki, “Đi thôi, chúng ta đi uống rượu”.

Cuối cùng chỉ còn Frigg và Angrboda đứng nói chuyện với nhau. Sau vào giây im lặng, Angrboda thân thiện thở nụ cười bắt chuyện: “Chắc quan hệ của điện hạ và Odin bề hạ rất tốt. Ánh mắt bề hạ khi nhìn ngài... rất đặc biệt”.

“Cũng bình thường...”

Frigg thở dài trong bụng, chắc chắn Angrboda hoa mắt rồi. Trong số những người Khổng lồ, Angrboda không phải người cao, nhưng Frigg vẫn phải ngửa cổ lên mới có thể chạm ánh mắt nàng: “Có vẻ quan hệ của em với Loki đã tốt hơn nhiều rồi thì phải”.

Angrboda vuốt ve bụng mình, ánh mắt dịu dàng: “Vâng, hai ngày trước em mới biết, chúng em đã có con rồi”.

“Thật sao?”, Frigg cực kỳ vui vẻ, “Trời đất, vậy là ta đã lên chức cô rồi. Cái cậu Loki này đúng là nhanh tay nhanh chân. Chắc giờ đang vui như mở cờ trong bụng rồi ấy chứ”.

“Không, chàng không vui đâu”, Angrboda lắc đầu, gương mặt hơi thấp xuống: “Lúc em nói với chàng, vẻ mặt chàng rất khó coi, còn nói bao nhiêu câu khó nghe nữa... Từ lúc nghe tin đó cho đến tận một tiếng đồng hồ trước, chàng vẫn chẳng thèm nhìn mặt em lấy một lần”.

“... Vì sao?”

“Chàng nói chàng không thích em, chàng kết hôn với em chỉ vì thỏa hiệp với Farbauti điện hạ thôi...”

“Thật quá quắt”, Frigg cắt ngang lời nàng, “Không cần biết cậu ấy thỏa hiệp hay phản đối, nhưng một khi đã đồng ý kết hôn với em thì phải biết chịu trách nhiệm chứ. Chẳng lẽ cậu ấy không có tí tình lương tâm với người vợ đang mang cốt nhục của mình sao?”.

Nước mắt đã bắt đầu ứa ra nơi khóe mắt Angrboda, nhưng nàng chẳng nói thêm câu gì nữa.

Không lâu sau, hai người kia cũng quay lại, Odin vẫn tỉnh táo như thường, còn Loki ánh mắt đã lơ đãng không rõ. Angrboda lập tức chạy tới đỡ lấy Loki, hỏi hẩn có sao không. Loki gạt nàng qua một bên, dựa người vào một gốc cây gần đó và nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Cậu ấy uống say rồi sao?”, Frigg hỏi.

Odin nói: “Tửu lượng không tồi, nhưng Loki uống nhanh quá”.

“Loki, Loki.”

Frigg vỗ vỗ mặt Loki, đột nhiên hất gơ tay túm chặt lấy tay Frigg, mơ màng nhìn vào mắt nàng: “Em thấy khó chịu quá. Chị dìu em tới bên bờ sông uống chút nước được không? Một phút... chỉ cần một phút thôi”.

Thấy bộ dạng Loki như vậy, mấy lời trách cứ trong bụng nàng cũng bay đi sạch. Thế nhưng, nàng lại vô thức liếc mắt nhìn về phía Odin.

“Đưa Loki đi đi”, Odin đứng sát cạnh Frigg, nhỏ giọng nói bên tai nàng, “Loki còn trẻ quá, sợ bị trói buộc cũng là chuyện bình thường. Thật ra nếu Angrboda không ép Loki như thế, chắc cậu ấy cũng sẽ dễ dàng chấp nhận hơn”.

Frigg lơ mơ gật đầu, nhìn Odin bằng ánh mắt in hằn trăm ngàn dấu hỏi. Thấy ánh mắt quái dị đó của nàng, Odin chỉ khẽ mỉm cười: “Không phải em đang tìm cách gì đối phó với ta đấy chứ?”.

“Làm gì có.” Nàng vội vàng đáp trả, sau đó đỡ Loki đi về phía bờ sông đang im ắng trải mình dưới cả trời tinh tú.

Jotunheim có rất nhiều dòng thác tung bọt trắng xóa từ lưng chừng trời, phần lớn dòng nước khi rơi xuống đất sẽ biến thành những dòng sông, dòng suối uốn lượn quanh co. Những vì tinh tú mà Odin tạo ra đang tỏa sáng trong màn đêm thăm thẳm, hốt hoảng lạc bước xuống mặt sông, khiến cho ánh nước cũng trở nên dập dờn, lấp lánh phản chiếu lên gương mặt hai người.

Loki dường như cũng đã tỉnh táo lại, hất ngời xồm xuống, lặn lẽ vốc nước lên rửa mặt. Frigg đứng sau, nhẹ nhàng vỗ lưng hắn, vài sợi tóc lả tả buông xuống, mơn trớn má nàng. Dải ngân hà dài và rộng lớn phản chiếu lên mặt nước, giữa hằng hà sa số vì tinh tú đó, có cả gương mặt xinh đẹp của Frigg đang ẩn hiện.

Loki nhìn bóng nàng in trên mặt nước, không sao rời ánh mắt đi được.

Sau đó, hắn nghe thấy giọng nói của nàng vang lên bên tai: “Loki, ngày mai ta phải trở về rồi, thế nên có chuyện này ra phải nói rõ với em”.

Đôi mắt Loki dán chặt vào bóng hình của người con gái in trên mặt nước đang chăm chú nhìn hắn: “Chuyện gì?”.

“Không cần biết em có thật lòng yêu Angrboda hay không, nhưng nếu em đã không muốn phản đối cuộc hôn nhân này nữa, vậy thì phải làm tròn trách nhiệm cũng như bổn phận của mình.”

Hắn từ từ hạ tay xuống: “Em có thể cưới cô ấy, nhưng chỉ muốn có con với người con gái mà em yêu thôi”.

“Vậy người khiến cô ấy mang thai là ai?”

Loki im lặng.

“Đàn ông có thể nghèo, có thể không đẹp trai, có thể lùn, có thể không cường tráng lực lưỡng thế nọ thế kia, nhưng nhất định phải có tinh thần trách nhiệm. Mấy thứ trước em đều có, duy thứ cuối cùng thì chị lại chẳng thấy đâu.”

“Nếu em yêu cô ấy thì em sẽ có trách nhiệm với cô ấy, sẽ đối xử với cô ấy tốt hơn bất cứ người nào khác trên thế gian này.”

Frigg cười buồn: “Loki. Em không hiểu ý chị rồi, thứ để duy trì một cuộc hôn nhân không chỉ có tình yêu thôi đâu”.

Loki đột nhiên nhớ lại một chuyện từ những ngày xưa cũ.

Đó là một đêm hắn không sao ngủ được, Frigg ôm lấy thân thể bé xíu của hắn ngồi trên ban công, ngắm đầu cùng hắn đếm sao trời, đếm đến độ nàng gục đầu ngủ thiếp đi, hắn vẫn còn ngồi trên đùi nàng, ngơ ngác.

Dường như men rượu lại bốc lên rồi, hắn đau đớn nhắm chặt hai mắt, lời nói bắt đầu trở nên lộn xộn: “Em vẫn biết kết hôn là chuyện rất đáng sợ, cũng hiểu rằng một khi có con là coi như chấm dứt hoàn toàn. Thật ra em hiểu mà, giờ có làm gì cũng không kịp nữa rồi... Em sẽ sửa”.

“Không cần quan trọng hóa lên như vậy đâu”, nàng cố gắng nở nụ cười gượng gạo, “Loki biết sai mà sửa là tốt rồi, em lúc nào cũng là một cậu bé ngoan”.

Hắn đã từng mơ ước có một ngày mình trở nên cao lớn đường hoàng, tự tay mặc cho nàng bộ váy cô dâu trắng ngần màu tuyết, sau đó cùng nàng sánh bước chung vai tiến vào lễ đường.

Vậy mà hôm nay, hắn còn chưa kịp trưởng thành, nàng đã vội gả cho người khác.

Còn bao nhiêu điều chưa nói, vậy mà lại chẳng thể thốt nên lời.

Đối với chị, em chỉ là một cậu em trai nhỏ.

Thế nhưng đối với em... Chị là cả thế giới, là cả một bầu trời.

Giống như có vật gì chẹt ngang cổ họng, ngăn không cho hắn nói ra những điều âm ỉ trong lòng. Thật lâu sau, Loki cũng chỉ có thể nghẹn ngào: “Chị ơi, em xin lỗi”.

44. Quyển 2 - Chương 13

Lời Loki nói khiến tâm trạng của Frigg đột nhiên chùng xuống. Hai người sống vai trở về, chẳng ai nói với ai lời nào. Mãi tới khi về tới ngoài thành Heinerlin, Loki mới nói: “Chỉ cần em không bỏ Angrboda là được chứ gì”.

“Không chỉ thế, em còn phải đối xử với nàng thật tốt, Frigg nở nụ cười, “Giống như anh trai em đó, ngài không thích ta, nhưng đối xử với ta rất tốt...”.

Lời nàng nói còn chưa dứt, hắn đã bực tức nện một đấm thật mạnh vào gốc cây bên cạnh. Loki nồng nẩy chất vấn: “Nếu hắn đã không thích chị, chị còn ở chung với hắn làm gì?”.

“Là vì trách nhiệm.”

Còn vì thứ tình cảm chôn sâu dưới đáy lòng mà nàng không tài nào dứt bỏ...

Nếu Odin giống như Loki, yêu ghét rõ ràng, đừng khiến người ta đoán mãi chẳng ra, đừng cố ý vô tình làm nàng hy vọng để rồi thất vọng... Vậy thì tốt biết bao.

Frigg cũng không biết vì sao, vốn chỉ là mấy chuyện bé cón con, chỉ là nỗi uất ức xiu xiu hạt cát, vậy mà cứ đứng trước mặt Loki là nó lại bị phóng đại lên gấp mấy lần.

Nhìn thấy gương mặt tuyệt đẹp còn vương nét ngây thơ của Loki, vành mắt nàng bỗng đỏ hoe. Sau đó, nàng vội vàng cúi gằm mặt xuống.

Loki đương nhiên sao có thể bỏ qua chi tiết ấy, hắn gắng hỏi nàng: “Hắn bắt nạt chị à?”.

Nàng chỉ lắc đầu: “Là vấn đề của bản thân chị, không liên quan gì đến ngài ấy”.

Loki nhìn nàng, vẻ mặt nghi ngờ, nhưng vẫn duy trì trạng thái im lặng, bước chân hòa lẫn vào đám đông. Angrboda chạy tới, lo lắng hỏi hắn có sao không. Loki liếc mắt nhìn Frigg, sau đó miễn cưỡng nở nụ cười, dắt Angrboda ra chỗ khác.

“Loki ổn chứ?”

Nghe giọng nói ấy vang lên, Frigg vội vàng quay đầu lại: “Vâng, nó không sao cả”.

“Thế thì tốt”, Odin gật đầu, “Em đã mệt chưa?”.

Nàng lắc đầu, tâm trạng vẫn chưa tốt lên được tí nào. Vừa nãy nàng nói với Loki quá nhiều, cảm giác có những thứ vốn chỉ là suy đoán trong lòng, nay nói ra ngoài miệng, như đều trở thành sự thật, trần trụi bày ra trước mặt. Nàng cố gắng chấn chỉnh tinh thần, liếc mắt nhìn xung quanh, cuối cùng dừng lại ở đôi mắt Odin.

“Thật ra em vẫn có điều thắc mắc.”

“Gi thế?”

Odin nhìn thẳng vào mắt nàng, không chút lảng tránh, lại khiến nàng không dám tiếp tục đối diện với ánh mắt của ngài: “Vì sao màu mắt phải của ngài lại nhạt hơn bên trái?”

“Em chỉ thấy nó nhạt màu hơn thôi à?”

“Đúng vậy, giống như màu trong suốt, trông đẹp lắm.”

Odin suy tư một lúc, mới đáp lời nàng: “Con mắt đó đã bị mất đi ánh sáng”.

“Mất đi ánh sáng? Hoàn toàn không nhìn thấy gì sao?”

“Đúng thế. Ta dùng nó để đổi lấy nước suối Mimir giúp trí tuệ ta vĩnh viễn thanh xuân. Nói cách khác, sau này bất kể ta có già đến đâu, trí óc của ta sẽ vẫn luôn minh mẫn.”

Hiển nhiên, câu trả lời ấy đâu chỉ khiến nàng kinh ngạc. Odin là đế vương của Thần tộc, vì những thứ có thể giúp ngài duy trì sự thống trị sáng suốt mà ngài có thể hy sinh một mắt, vậy thì còn có thứ gì ngài không từ bỏ được đây? Cứ cho là hôm nay Odin không bỏ nàng lại Jotunheim, nhưng sau này, chỉ cần có việc gì cần dùng tới nàng, chắc chắn ngài sẽ làm mà không hề do dự..

Nott từng nói với Frigg, “Con đừng quá đề cao sức hấp dẫn của bản thân mình trong mắt bọn đàn ông. Dù con có xinh đẹp, có mỹ lệ đến nhường nào, thì một người đàn ông chân chính cũng sẽ không bao giờ vì con mà thay đổi cuộc đời của hắn”.

Thế nhưng nàng chưa bao giờ nghĩ mình lại ở trong một tình huống bị động đến nhường này. Nàng nhìn sâu vào mắt Odin, khẽ thì thầm: “Odin, thật ra em rất ghét Heimdall”.

Odin cúi đầu nhìn nàng: “Vì sao?”.

“Bởi vì hắn là một tên lừa đảo.”

Câu nói trên dù là do nam hay nữ thốt ra, đều sẽ khiến người nghe có thứ cảm giác vì yêu càng nhiều nên hận càng sâu. Từ trước tới giờ Frigg chưa từng nhắc câu nào về Heimdall trước mặt Odin, vậy mà vừa nói được lần đầu đã mất bình tĩnh thế rồi, đúng là nàng vẫn còn quá trẻ. Thế nhưng, dù Odin có là chúa tể của các vị thần đi chăng nữa, thì ngài cũng chẳng có thứ quyền năng khổng lồ chế tình cảm của con người.

Odin cố gắng điều chỉnh cảm xúc, cố gắng lờ đi thứ cảm xúc ghen tuông đang rục rịch tận đáy lòng, nhẹ nhàng ôm lấy vai Frigg: “Có ta ở đây, sau này sẽ không ai dám bắt nạt em nữa đâu”.

Nghĩ tới chuyện trong quá khứ, tâm trạng của Frigg không khỏi có chút kích động: “Ngài không biết đâu, hắn lừa em rất nhiều, còn vô trách nhiệm, không làm chuyện đã hứa, còn gây ra không biết bao nhiêu chuyện khiến người ta ghê tởm”.

Thật không may, đúng lúc này, câu Linde từng nói lại lóe lên trong đầu Odin.

Nàng còn chưa trưởng thành, vậy mà đã vội lên giường với Heimdall rồi.

Odin muốn dịu dàng hơn một chút, bao dung hơn một chút, thế nhưng câu nói bật ra khỏi miệng lại là: “Frigg, giờ em là người phụ nữ của ai, bản thân em phải là người rõ nhất”.

Frigg không thốt lên lời, liếc nhìn Odin đầy oán hận, chỉ ném lại một câu rồi chạy đi mất hút: “Em biết. Cả ngài và hắn đều chẳng phải loại tốt đẹp gì”.

Odin không đuổi theo.

Thế nhưng giữa đám đông, Loki nhìn thấy bóng dáng nàng, hắn lặng lẽ theo sau.

Đi vòng qua một gốc cây cổ thụ cao chọc trời, trở về nơi dừng chân của Thần tộc, nàng vào phòng, chui vào trong đồng chăn ngón ngang, định bụng ngủ một giấc để bình tâm. Thế nhưng phải sau gần một tiếng đồng hồ hết ngấm bóng đêm ngoài cửa sổ rồi lại lặn lộn trên giường, Frigg mới thấy mắt mình trĩu nặng.

Nửa tỉnh nửa mê, Frigg mơ một giấc mơ rất đổi ngọt ngào. Trong mơ, nàng và Odin cùng ngồi giữa một vườn hoa, khắp nơi trong bóng tối là hàng đàn bướm vàng đang rập rờn vỗ cánh. Ngài ôm lấy bờ vai nàng, thì thầm rất lâu, rất lâu. Nàng không nghe rõ Odin nói gì, chỉ cảm thấy thật hạnh phúc, thật mãn nguyện...

Đúng lúc này, một giọng nói trầm thấp đột nhiên vọng xuống từ phía trên đỉnh đầu: “Đứng dậy”.

Kỳ thực cơn buồn ngủ đã tan đi hơn nửa, nhưng vì sợ phải đối diện với hiện thực tàn khốc, Frigg chẳng chịu mở mắt ra, cứ thế rúc vào trong chăn.

Lúc này, Odin cũng không thêm nhắc lại nữa, lật người nàng, sau đó giật bỏ nút buộc trước áo ngực. Đến nước này thì chút ít mộng lung còn lại trong đầu óc nàng cũng bay đi bằng hết.

Frigg giữ tay Odin lại: “Ngài đang định làm gì?”.

Nhờ ánh sáng của sao trời len lỏi vào từ ngoài cửa sổ, Frigg chỉ có thể lơ mơ thấy được bóng hàng mi của Odin đang lay động, nhưng hoàn toàn không nhìn được biểu cảm trên khuôn mặt ngài.

“Làm tình với em.”

Mặc dù mùi rượu nồng nặc bốc ra từ miệng khiến Frigg hiểu Odin đã ngà ngà say, nhưng không có nghĩa là nàng có thể chịu đựng được cách nói trắng trợn như thế: “Không, tôi không muốn”.

Odin như hoàn toàn không nghe thấy lời nàng nói, dùng đầu gối thô bạo tách hai chân nàng ra, sau đó giật bỏ đai lưng vắt ngang vòng eo mảnh khảnh.

“Odin, em đã nói là không muốn rồi, ngài không nghe thấy à?” Nàng liều mạng giãy giụa, thanh âm cũng trở nên run rẩy.

Odin ôm chặt lấy vòng eo của Frigg, kéo nàng lại gần mình hơn, sau đó cúi người, áp chặt cơ thể mình xuống từng đường cong trên cơ thể nàng, không để lại một khe hở nào, hôn nàng thật sâu.

Quần áo bị lột bỏ từng cái một, trên giường từ lâu đã thành một đồng bừa bãi ngổn ngang. Giữa từng nụ hôn đổ xuống như mưa lũ, dày đặc mà dữ dội, tiếng nói của Frigg đứt đoạn vang lên, không thể nào xâu thành một câu hoàn chỉnh.

Odin siết chặt lấy tay nàng, hơi thở dồn dập, nhưng giọng điệu lại bình tĩnh đến lạ lùng: “Có ai nói cho em biết, khát vọng chiếm hữu của đàn ông rất mạnh chưa?”.

Cơ thể ngài dính chặt với từng tác da thớ thịt của nàng, áp sát, sung mãn, đầy ám chỉ.

Nàng nhìn sâu vào mắt Odin, thấp giọng nói: “Ngài có biết tại sao tôi ghét Heimdall không?”.

“Còn dám nhắc tới tên hắn trước mặt ta?”

“Hơn hai mươi năm trước tôi và hắn đã ký với nhau một khế ước. Nội dung là, chỉ cần hắn cứu được cha tôi ra, tôi sẽ trở thành tình nhân của hắn.”

Nhìn cơn thịnh nộ trong mắt Odin dần bị kinh ngạc bao trùm, nàng khép chặt bờ mi, không dám tiếp tục đối diện với ánh nhìn của ngài nữa.

“Chuyện sau đó thì ngài cũng biết rồi.”

“Cứu cha em? Là lần ông ta phải đến giá treo cổ?”

“Đúng.”

“Sau đó, em đồng ý với điều kiện của hắn?”

Giọng của Odin rất mơ hồ, rất khẽ, không nghe ra được chút cảm xúc nào. Thế nhưng, sức mạnh ép lên cổ tay nàng đột ngột tăng lên, như hàm chứa ý cảnh cáo, lại như đang cố kìm nén một nỗi sợ hãi vô danh.

“... Đúng vậy.”

Sự im lặng dài dằng dặc như đông lại trong không khí. Thời gian trôi qua từng giây, từng phút, bàn tay đang siết chặt lấy tay nàng cũng dần buông lỏng.

Odin ngồi dậy, trầm tư trong chốc lát, ngài còn có thể không ghét nàng sao?

Frigg không dám nhìn Odin, môi nàng khẽ run lên, nói bằng thứ giọng lí nhí mà ngay cả bản thân nàng cũng không thể nghe rõ: “... Em không ngại việc ngài hủy bỏ hôn ước...”.

Thế nhưng Odin lại chẳng nghe được một từ nào.

Odin chỉ nhớ tới một đêm vẫn luôn khiến ngài kiêu ngạo vì có thể ban tới cho nàng cảm giác thỏa mãn vô cùng, còn cả những lời nàng nói nữa.

Sự sợ hãi và chùn bước của nàng, cả những lời khó hiểu đầy ám chỉ, thì ra không phải là do nàng sợ hãi hay lo lắng bất an. Ngài thì lại hết lần này tới lần khác, tự cho mình là đúng mà làm ra bao nhiêu chuyện...

Odin càng im lặng, nàng lại càng thấy gan ruột cồn cào. Frigg không sợ Odin nổi giận, hay chỉ thẳng vào mặt nàng nói nàng là đồ bội bộn. Nàng chỉ sợ ngài sẽ gật đầu, sẽ thờ ơ nói: “Vậy thì hủy bỏ hôn ước đi”. Vậy nên, nàng càng muốn mở miệng nói câu gì đó, nhưng lại càng chẳng dám để một thanh âm nào thoát ra cuống họng.

Mãi tới khi cửa phòng bị đá văng ra, cả hai người cùng ngẩng đầu, nhìn Loki đang thở hồng hộc đứng ở cửa phòng.

Loki nhìn thấy Odin ngồi ở cuối giường, cúi đầu không nói câu nào, lại đưa mắt nhìn Frigg đang cuộn mình phía đầu giường, hiện đang vội vàng chỉnh trang lại áo quần. Không nói không rằng, Loki lao vào phòng, giáng thẳng một đấm vào mặt Odin.

“Loki!”, Frigg muốn lao tới cản hấn lại, nhưng vì quần áo xộc xệch hờ hênh, nên nàng chỉ đành rúc vào trong chăn: “Không phải lỗi của ngài, chúng ta, chúng ta chỉ đang cãi nhau chút thôi”.

Loki tức đến run người: “Đến nước này rồi mà chị còn nói đỡ cho hắn?”.

Odin lau khước miệng, đứng dậy, điềm nhiên nói: “Loki, em ra ngoài đi”.

“Anh đối xử với chị ấy như thế, lại muốn tôi coi như không thấy à?”

Trong lúc mất bình tĩnh, trông mắt của Loki dần hóa thành màu đỏ tươi, mái tóc cũng bay bổng lên như một ngọn lửa dữ dội đang bùng cháy. Hắn siết chặt nắm tay được lửa đỏ bao quanh, lại lao về phía mặt Odin.

Cú đấm này chắc chắn không thể so với lần trước được. Frigg hoảng hốt lao tới, muốn kéo Odin tránh ra: “Dừng...”.

Nhưng Odin chỉ thản nhiên chặn bàn tay Loki lại, giống như bậc trưởng bối đang dạy dỗ đứa trẻ con hung hăng xấc xược, đứng dịch sang một bên: “Ta không muốn đánh em bị thương. Đi ra ngoài mau”.

Loki nghe thế càng điên tiết, hắn híp mắt lại, ngọn lửa bùng cháy giữa lòng bàn tay, môi lẩm bẩm một câu thần chú.

Có điều, tất cả sức mạnh cùng nỗi căm giận đều biến mất trong chớp mắt sau khi câu nói của Odin thốt ra từ miệng Frigg:

“Loki, em đi ra ngoài cho ta.”

Ánh mắt Loki ngập tràn uất ức: “Chị, nhưng mà hắn...”.

“Ta đã nói chỉ là hiểu lầm nhỏ thôi. Đây là chuyện của hai chúng ta, không liên quan gì tới em”, Frigg hất cằm ra phía cửa, “Em về trước nghỉ ngơi đi, sáng mai ta sẽ tới tìm em”.

“Chị... Rõ ràng chị đã nói với em rằng giữa hai người chỉ tồn tại một thứ gọi là trách nhiệm, không hề có tình cảm mà!”

Nghe Loki nói thế, Odin lạnh lùng liếc Frigg một cái. Frigg chỉ thấy trong lòng như bị ai dội cho một gáo nước lạnh. Nàng nói với Loki: “Những lời ta nói với em hôm nay em đều quên hết rồi có phải không? Lúc này em nên ở bên cạnh Angrboda. Đi về, có gì đợi đến ngày mai rồi nói”.

“Chị, chị không thể...”

“Đi về!”

Chưa bao giờ thấy nàng nói chuyện với hắn bằng bộ dạng lạnh lùng như thế, Loki siết chặt nắm tay, không cam lòng bước ra khỏi cửa.

Loki vừa đi là Odin đã lại ngồi về chỗ cũ. Bầu không khí còn gượng gạo và nặng nề hơn lúc trước bữa vậy lấy hai người. Frigg vội vàng chạy tới cạnh Odin, ôm gương mặt ngài: “Trên mặt có bị đau không?”.

Nhưng Odin lại gạt tay nàng ra.

Frigg sững lại, sau đó lặng lẽ rút tay về: “... Em ra ngoài gọi người tới chăm sóc vết thương cho ngài...”.

Nàng lặng lẽ khoác vội quần áo lên người, lại nghe thấy giọng Odin vang lên, lạnh lẽo: “Có phải em còn định nói với nó, chúng ta chưa bao giờ ngủ với nhau?”.

Nàng há hốc miệng, chẳng nói được câu nào.

Odin đứng dậy, bước ra ngoài cửa.

Frigg cuối cùng cũng không nhịn được, hỏi Odin: “Nhưng mà, rõ ràng ngài chỉ có trách nhiệm với em thôi, không phải thế sao?”.

Odin sững người ở cửa, chỉ lát sau ngài đã bỏ đi, không hề quay đầu lại.

Ngày hôm sau, các Thần tộc Aesir bắt đầu cuộc hành trình trở về thủ đô Asgard. Vốn Frigg định tới nói lời chào từ biệt với Loki, nhưng đám thuộc hạ nói hắn vẫn còn đang ngủ, vậy là nàng đành để lại một phong thư, bên trong giải thích rõ ràng chuyện xảy ra ngày hôm qua cùng lời xin lỗi, sau đó rời Jotunheim cùng các Thần tộc Aesir khác.

Khoảng cách từ Jotunheim tới Asgard chiếm một nửa chiều dọc của chín thế giới, kể cả có cưỡi rồng đi thì cũng rất tốn thời gian. Tuy vẫn cùng cưỡi chung một con rồng với Odin, nhưng trong tình trạng hai người đều chẳng nói gì thì thời gian trở về Asgard lại càng dài dằng dặc.

Lúc đoàn người đặt chân tới đất Alfheim, trời đã bắt đầu nhá nhem tối. Odin quyết định để mọi người ở tạm nơi đây một đêm, sáng hôm sau mới xuất phát trở về. Thật trùng hợp làm sao, hôm đó lại chính là ngày lễ Nữ thần của đất Alfheim. Lại càng trùng hợp hơn, thời điểm Frigg đứng dưới tán Cây thế giới Yggdrasil, cũng là lúc công bố tên của nữ thần chiến thắng năm nay. Đương nhiên, trùng hợp còn chưa dừng tại đó, nữ thần và dũng sĩ chiến thắng chính là Sif và Tyr.

Sif nép mình trong lòng Tyr, tay cầm quả táo vàng – thứ mới được quyết định sẽ trở thành phần thưởng tối cao cho ngày lễ Nữ thần – cười xán lạn như hoa nở lúc xuân về.

Nhìn Sif vất vả suốt bao nhiêu năm nay mà mãi không ổn định được, Frigg cũng không dám chắc lần này Tyr có là điểm kết cuối cùng cho cuộc đời Sif hay không. Nhưng có một sự thật hiển nhiên là, gã Thor đáng thương đang đứng dưới thân cây nhìn lên đỉnh kia bi quan hơn nàng ấy rất nhiều. Trong ánh mắt hắn, từng cơn sóng nản lòng tuyệt vọng đang lặng lẽ xô bờ.

Nàng rất muốn tới an ủi Thor một phen, nhưng mới ngẩng đầu lên đã thấy bóng Odin đang đứng bên bờ sông đối diện.

Mùa đông của Alfheim rất lạnh, từng trận tuyết lớn đổ xuống từ trời cao, nhiệt độ có thể sánh ngang với băng quốc Niflheim. Odin khoác trên mình một tấm áo khoác dày rộng làm từ da sói tuyết, ngẩng đầu liếc nhìn khung cảnh phía trên ngọn cây, sau đó lại cúi đầu chăm chú quan sát lớp tuyết đọng dưới đế giày, nhìn đến xuất thần, nhìn đến ngơ ngẩn, theo mỗi nhịp thở là những vòng khói trắng đều đặn tràn ra không khí.

Frigg bước thấp bước cao chạy lại gần, nhưng Odin vừa nhìn thấy nàng đã lập tức quay mặt bỏ đi.

“Odin”, nàng cố hét lớn, với theo bóng lưng dần xa của ngài.

Odin đứng lại.

“Có phải ngài rất ghét em không?”

Odin không trả lời Frigg ngay, chỉ quay đầu lại nhìn sâu vào đôi mắt của nàng.

“Sao lại hỏi câu này?”

“Vì em muốn biết?”

“Muốn biết làm gì?”

“Chỉ vì em muốn biết thôi”, Frigg có chút sốt ruột, “Em suy nghĩ cả một buổi tối, vẫn không hiểu được sao tự nhiên ngài nổi giận với em. Lý do duy nhất là ngài đã hối hận chuyện muốn lấy em rồi, vậy nên ngài định đối xử lạnh nhạt, để em biết khó mà lùi. Ngài xem, ngài vẫn đang nóng nảy với em kìa, cứ như chỉ cần nhìn thấy em là ngài đã khó chịu lắm ấy...”

“Đúng, nói không sai. Ta rất ghét em, biết khó mà lùi đi”, ngài lại quay mặt định bước đi.

“Khoan đã”, nàng vội vàng chặn trước mặt Odin, “Trả lời thật lòng với em đi, đừng qua loa lấy lệ. Chuyện này thật sự rất quan trọng với em”.

Odin lại dừng bước, nhưng lần này ngài không quay đầu lại.

“Vì sao lại quan trọng?”

“Chỉ vì nó rất quan trọng thôi.”

Lần này, ngay cả một câu trả lời ngắn gọn ngài cũng không đáp mà nhấc chân đi thẳng. Frigg lại tất tả chạy theo, nhưng chênh lệch độ dài giữa chân nàng và Odin đâu phải chỉ vài centimet, nàng chạy vội vàng, vài lần suýt ngã nhào xuống nền băng. Cuối cùng, nàng nhào tới trước mặt Odin, dang hai tay cản đường đi.

“Bởi vì em thích chàng.”

Nàng nói rất nhỏ, nhỏ đến độ gió lạnh có thể cuốn phăng nó đi, rồi vùi lấp vào trong bão tuyết bất cứ lúc nào. Không biết vì Odin không nghe được, hay vì ngài chẳng chút để tâm tới lời nói ấy mà từ đầu tới cuối, ngài chỉ lẳng lặng nhìn nàng, không hề có bất cứ phản ứng gì. Nàng tự trấn an mình là Odin nghe không rõ, đang định nói lại lần nữa, nhưng lại nhận được một câu trả lời nhẹ bẫng:

“Thế nên?”

Nàng ngơ ngác, rồi bắt đầu sợ hãi, bàn tay đang rộng chắn lối ngài đi cũng xấu hổ rút về: “Thế nên, em muốn biết có thật là chàng rất ghét em không... Nếu chàng thật sự ghét em, vậy thì em sẽ không tiếp tục thích chàng nữa”.

“Nếu em có thể tự quyết định được tình cảm của bản thân, vậy thì tốt nhất là đừng thích ta nữa.”

Nàng đã từng tưởng tượng tới rất nhiều tình huống, nhưng chưa bao giờ nghĩ Odin sẽ cho mình một đáp án thế này. Vốn định dùng mấy câu mắng chửi Heimdall ngày trước, trút giận lên Odin một trận đã đời, thế nhưng giây phút đó, nàng bị đá kích đến ngã gục hoàn toàn, ngay cả sức để đáp trả cũng chẳng còn, nước mắt cứ thế tí tách rơi.

“... Khóc cái gì chứ?”, Odin lạnh lùng nói: “Còn chưa làm trò đủ có đúng không hả?”.

Nàng càng khóc dữ hơn, nhưng không thốt ra bất cứ thanh âm nào. Còn Odin, ngài chỉ đứng đó nhìn nàng khóc, không an ủi, cũng chẳng bỏ đi.

“Chẳng phải em giỏi lắm sao? Tính mạng cha em nguy hiểm, không tìm ta nhờ giúp đỡ, lại chạy đi cho người khác bắt nạt. Cho người khác bắt nạt cũng thôi đi, đằng này bị bắt nạt xong rồi cũng không cho ta biết, em coi ta là cái gì hả?”

Lúc này Frigg như một đứa trẻ bị đòn, dùng ống tay áo quẹt nước mắt đang giàn giụa trên gương mặt, từng từ từng chữ bị nhấn chìm trong cơn nức nở: “Nói cho cùng, em chỉ là cái túi cho người ta trút giận, ai cũng có thể bắt nạt được em, chàng cũng có khác gì đâu”.

“Ta bắt nạt em bao giờ?”

Nàng len lén ngẩng đầu nhìn Odin. Hình như ngài không nhận ra mình đang đứng giữa trời tuyết lớn, từng bông tuyết xù xì giống như những con đom đóm với ánh sáng xanh tái nhợt, từng đợt từng đợt trút xuống

thể gian, vương trên tóc, trên hàng mi, và trên cả bờ vai của ngài. Rõ ràng tuyết rất dịu dàng, vậy mà ánh mắt của ngài lại càng khiến nàng tủi thân.

“Chàng không thích em nghĩa là bắt nạt em rồi...”

“Ta có thích em không, trong lòng em rõ hơn ai hết.”

“Nếu em mà biết thì em còn hỏi chàng làm gì chứ.”

“Vậy sao mấy hôm trước em không hỏi?”

“Hôm nào?”

“Có gan giả vờ ngủ, sao không có gan mở to mắt ra mà hỏi sao ta lại hôn em.”

Bị Odin nói toạc ra chuyện đáng xấu hổ hôm đó, Frigg chẳng còn sức đâu mà khóc tiếp nữa, nàng vịn vẹo cái cổ đáng thương, nghỉ hồi lâu, cuối cùng mới dám ngẩng đầu lên nói: “Được rồi, em thừa nhận hôm đó em sai, nhưng chàng cũng không thể...”.

Đúng lúc này, Odin đột nhiên mở rộng vòng tay, ôm lấy nàng, dùng đôi môi cắn nuốt những lời nàng chuẩn bị thốt ra.

Thời gian, cả thế giới ngoài kia, ngay cả trái tim đang đập liên hồi, như đều dừng lại trong phút giây này.

“Hồi trước, ta đưa ra nhiều lý do như thế, đều chỉ là viện cớ mà thôi. Bất luận là chuyện dự định lấy em làm vợ, hay chuyện làm tình với em, đều chỉ vì ta muốn thế.”

Nàng ngẩng đầu, ngốc ngếch nhìn Odin: “Thế nên...?”

Tuyết rơi dày đặc, lơ lửng giữa không trung, như đan thành một chiếc lưới khổng lồ màu trắng bạc, những bông tuyết li ti xoay tròn, cứ thế buông mình xuống đất.

Odin nhẹ vuốt ve mái tóc nàng, giọng nói dịu dàng mà kiên định: “Thế nên, sau khi trở về, chúng ta hãy lập tức kết hôn nhé!”

45. Quyển 2 - Chương 14

Lúc này, khung cảnh tim hồng bay bốn phía của đôi tình nhân xứng lứa vừa đôi đứng trên cành của Cây thế giới đã bị sự xuất hiện thành linh của người thứ ba – thần Sấm Thor phá vỡ.

Thor lôi Sif qua một bên, định mang nàng đi, lúc đầu Sif còn tỏ vẻ khách sáo pha thêm vài phần áy náy mà nhẹ nhàng từ chối hẳn, nhưng đến lúc Thor nói nhân phẩm của Tyr chỉ bằng miếng rế rách thì nàng bắt đầu thẹn quá hóa giận, chống nạnh, tung ra một câu vô cùng quyết liệt:

“Không cần biết nhân phẩm như thế nào, nhưng một buổi tối Tyr có thể “làm” đến mười lần cơ đấy, anh có làm được không?”

Thor hóa đá một lúc lâu, sau đó lại bật cười, nụ cười cực kỳ quái dị: “Một lần năm phút sao?”

“Anh lại bắt đầu dùng tiêu chuẩn của bản thân để so đo với người khác đấy à?”

“Em chỉ cho ta một cơ hội duy nhất, chúng ta đã lâu lắm chẳng gặp nhau, làm có nhanh một chút... cũng là chuyện bình thường.”

“Thật sao, nhưng sau lần đó, tôi đã chẳng nuôi hy vọng gì ở anh nữa rồi.”

Sắc mặt của Thor tái xanh, giọng nói run lên: “Sif, rốt cuộc ta đã làm sai chuyện gì khiến nàng ghét ta như thế?”

“Bởi vì anh quá lằng nhằng, không dứt khoát, không kiên quyết, không có tí hương vị đàn ông nào!”

Sif không thèm nhìn Thor nữa, chạy về phía Tyr, giờ phút này nàng đã hoàn toàn chìm đắm trong ngọn lửa ái tình đang bùng rực cháy lại với người yêu cũ.

Cùng lúc đó, Odin đang cảm thấy rất đau đầu. Bởi vì một phút trước, Frigg vừa hỏi một câu khiến ngài không biết phải trả lời thế nào cho phải, đồng thời nàng lại dùng cái tư duy logic đến quái gở của mình, rất nghiêm túc yêu cầu ngài cho nàng câu trả lời vừa lòng đẹp ý:

“Chàng... Không bán em nữa chứ?”

“Ta nói sẽ bán em đi lúc nào?”

Odin bắt đầu lục lọi trong trí nhớ của mình xem liệu có phải trong một lúc đại đột nào đó mình đã nói câu gì khiến nàng hiểu lầm hay không, nhưng ngài nghĩ mãi mà không ra.

“Thật sự sẽ không bán em chứ?”

Nhìn đôi mắt to tròn của nàng, Odin khẽ thở dài một tiếng, sau đó nhấc chân đi thẳng.

Firgg lẻo đẻo đi theo Odin, thậm chí thỉnh thoảng còn ló đầu nhìn ngài: “Odin, chàng thích em thật hả?”.

Bước chân của Odin chậm lại một chút, ngài quay đầu lại, nhìn nàng bằng ánh mắt đầy khiêu khích: “Cái này không phải em đã biết rồi sao?”.

“Em không biết, chàng phải nói ra.”

“Ta không nói được, chỉ có thể bồi thường cho em thôi.”

“Bồi thường thế nào?”

“Miễn cưỡng lấy em vậy.”

“Chàng vốn sẽ lấy em mà!”

“Vậy thì miễn cưỡng cho phép em sinh con cho ta nhé.”

“Hả?”

“Em không muốn có con sao?”

“Muốn...”

“Vậy thì được rồi.”

Nàng ngẫm nghĩ một lúc lâu, hình như chuyện này đúng là thế thật, rồi lại ngơ ngác gật đầu. Frigg biết có gì đó không đúng lắm, nhưng ngài hoài vẫn chẳng biết không đúng ở chỗ nào...

Sau khi trở về Asgard, nàng liên tiếp gặp phải những tình huống khiến người ta phải giật mình thon thót.

Chuyện đầu tiên xảy ra ở cung điện Sương Mù. Nàng ở lại chỗ của Odin mấy ngày liên tục, tuy Odin thỉnh thoảng sẽ choàng tay ôm lấy vai nàng, kéo nàng vào lòng cùng ngồi đọc đồng sách hàn lâm mà nàng chẳng hiểu lấy một chữ, nhưng ngài lại không hề làm gì nàng cả. Mấy ngày sau, ngài dẫn nàng tới cung điện của Thần hậu. Đúng lúc nàng đang lưu luyến không rời, định nói với ngài lời tạm biệt khi chia phòng sống riêng, lại nhìn thấy tòa cung điện to lớn, hùng vĩ có thể sánh với điện Valhalla, mỹ lệ tinh xảo ngang với tể đàn trên không, cùng với những đàn bướm vàng bay lượn trong vườn hoa rực rỡ. Nàng líu lưỡi, chẳng thốt lên được câu nào cho hoàn chỉnh. Nhưng buổi tối, nàng vẫn lén lút chạy tới chỗ Odin. Thực ra đêm đó Odin bận ngập đầu trong công việc, ngài chẳng ngờ Frigg lại thích “bám người” đến vậy, vài lần suýt không khống chế được mà định dùng vài phương pháp đặc thù khiến nàng “không dậy nổi”, nhưng cuối cùng ngài chỉ đành ngậm bồ hòn làm ngọt, cho nàng làm phiền mấy tiếng đồng hồ.

Chuyện thứ hai xảy ra bên cầu Bifrost. Từ đằng xa, Frigg đã trông thấy một bóng người màu hồng phấn đứng trên cầu. Nàng bước lại gần, thì ra là một gã đàn ông đang mặc chiếc áo có hoa văn trái tim xẻ ngực thật sâu, cái quần đùi bó sát cũng hoa văn trái tim, trên đầu chỉ thấy trụ lúi ba túm tóc vàng. Mới nhìn thấy gã, nàng suýt nữa nôn ngay tại chỗ, nhưng chỉ mấy giây sau, nàng nhận ra gương mặt hần và Heimdall giống nhau như đúc. Thế là Frigg tắt tả chạy tới tìm Odin – lúc này đang cắm cúi làm việc và hỏi ngài xem đã xảy ra chuyện gì.

Odin chẳng thèm ngẩng đầu, cầm bút, ký tên lên một tập công văn: “Là Hemidall đây”.

“Thật sao? Hẳn... Sao hẳn lại thành ra như thế?”

“Ta vốn chỉ định lấy binh quyền trong tay hẳn, rồi bảo hẳn cạo trọc đầu đi thôi. Nhưng Sif bảo nàng ấy rất thích hẳn, nên đòi thiết kế một bộ quần áo mà nàng ấy thích nhất để hẳn mặc, coi như là bồi thường. Hơn nữa, nàng ấy còn kiên quyết không cho người ta cạo sạch tóc trên người hẳn.”

“Vậy nên?”

“Ta bảo nàng ấy cắt cho Heimdall kiểu tóc mới.”

Còn bắt hẳn dùng cơ ngực ép thành rãnh, đứng ở đầu cầu Bifrost, đông người qua lại, làm kẻ trông cầu, đứng không...

Nàng rất muốn hỏi thế, nhưng giọng nói cứ như biến mất trong không khí.

Bộ dạng Odin khi cúi đầu phê duyệt công văn vẫn vô cùng khí khái, kết hợp với khí chất cao quý của một người đàn ông quý tộc và một vị đế vương uy quyền bậc nhất...

Chuyện thứ ba, xảy ra bên rìa tế đàn. Như thường lệ, Frigg dẫn theo ba nàng thị nữ tới đây cầu phúc cho thị tộc và làm việc thiện nhưng không cẩn thận bị ngã treo chân. Frigg đau tới độ mồ hôi lạnh túa ra như tắm, đừng nói là đi bộ hay di chuyển trong nháy mắt, nàng còn chẳng có sức mà đứng lên ấy chứ. Fulla nhiều chuyện, chạy thẳng tới chỗ Odin, còn kiên quyết kéo ngài tới tận tế đàn. Odin chẳng nói lời nào, cúi người xuống bế bổng Frigg lên, đưa nàng về tận cung điện Sương Mù.

Frigg luôn miệng nói rằng mặc váy mà bị bế lên thì trông khó coi muốn chết, nhưng Odin chẳng thèm để lời nào vào tai. Cuối cùng tự nàng cũng thấy mình lắm lời quá, xấu hổ choàng tay ôm cổ Odin, áp gương mặt mình vào mái tóc đen tựa trời đêm ấy.

“Thật ra em biết, chàng là người rất dịu dàng.”

“Ừ”, ngài nhẹ nhàng đáp.

Nàng len lén cười khúc khích, cảm thấy trái tim ấm áp vô cùng.

Đáng tiếc, ngay đêm hôm đó, nàng đã biết câu nói của mình vô cùng vớ vẩn, vô cùng sai lầm!

Sau khi được Freyr chữa trị, đồng thời xác định nàng đừng mong nhúc nhích được, Frigg đang định lặn ra ngủ thì cái chuyện nàng vẫn trông mong đến mòn con mắt vài ngày trước đó đột nhiên xuất hiện.

Sáng sớm hôm sau, ánh nắng nhạt lúc bình minh len lỏi vào qua khe hở nơi rèm cửa, chiếu một tia sáng vào phòng, Frigg còn đang trong mộng đẹp, lật người lại, ôm lấy thân người trần trụi phía sau. Tiếp đó, một nụ hôn mạnh bạo, nhiệt tình, rất không liên quan gì đến khí chất của người làm ra nó, đã rơi xuống bờ môi nàng, quyến luyến thật lâu.

Frigg phát hiện ra một điều, tốc độ tỉnh táo của cơ thể nàng nhanh hơn đầu óc gấp mấy lần. Trong tình trạng mơ hồ, nửa tỉnh nửa mê, nàng lại bị ai kia “cấn xé”.

Cùng với việc mối quan hệ giữa hai người ngày càng thân mật, gã đàn ông tràn ngập khát vọng chinh phục cùng độc đoán và chiếm hữu năm xưa dần dần biến mất. Có lẽ ngay cả bản thân ngài cũng không nhận ra rằng mình đã lún sâu đến thế nào. Mà tiếng thở dốc gợi tình, quá đổi êm tai của ngài, thường sẽ làm nàng quên đi một sự thật rằng cơ thể nàng đang rệu rã vì đau mỗi...

Chuyện thứ tư xảy ra mấy ngày trước lễ kết hôn.

Nếu nói Frigg ngày ngày sống trong trách nhiệm ngọt ngào như mật, vậy thì Sif đang đâm mình giữa cơn gió dữ trước lúc mưa lớn tràn về. Vị nữ thần tự kỷ này từng ngẩng đầu ưỡn ngực tuyên bố với mọi người: “Đừng thấy ta xinh đẹp thế này mà nghĩ này nghĩ nọ, thật ra ta không hề kén chọn đàn ông. Chỉ có hai chuyện ta không bao giờ chấp nhận được, một là bị đàn ông tát, hai là người yêu ngoại tình”.

Sif vẫn thường nghĩ, cả người đầy lông lá, cơ bắp quá phát triển, không ưa sạch sẽ, thậm chí là hôi nách, hôi chân, mồ hôi khó ngủ đều là những đặc trưng bất di bất dịch của đàn ông, chỉ cần nó không nghiêm trọng đến mức khiến nàng lặn ra chết thì đều có thể miễn cưỡng chịu đựng được. Huống hồ, Tyr làm gì có

mấy đặc điểm khó chấp nhận đó. Tuy hắn là thần Chiến tranh, nhưng cơ thể hắn không quá vạm vỡ, mỗi lần nhìn thấy bờ ngực săn chắc cùng đám lông tơ vàng nhạt như có như không trước ngực hắn, cả người Sif như biến thành một cái đỉnh mũ bé xíu xiu đang cố gắng vầy vùng cạnh một khối nam châm cực lớn, sau khi xoay xoay vài vòng làm dáng, liền hớn hở để mình “cuốn theo chiều... lực hút”.

Có thể sống hạnh phúc với Tyr là giấc mộng tươi đẹp nhất trong cuộc đời này của Sif, nhưng Frigg lại tàn nhẫn đập vỡ giấc mộng đó thành từng mảnh nhỏ.

Ngày đó, Odin, Tyr, Freyr và một nhóm các nam thần cùng khởi hành tới khu rừng rậm Phượng Hoàng ở phía bắc Asgard để săn thú. Đây vốn là hoạt động của riêng cánh đàn ông, nhưng vừa nhìn thấy bóng Frigg mặc áo choàng dài màu trắng, ngồi sửa sang lại từng sợi chỉ vàng, kể lúc nào cũng ghét người khác làm chậm bước chân mình như Odin lại không kìm lòng được mà đưa nàng cùng đi.

Đương nhiên, các nam thần khác chẳng hề bị mất hứng. Trong quá trình săn bắn, khó tránh khỏi việc gặp phải những người con gái xinh đẹp sống ở vùng lân cận. Tuy nói từ trước tới nay Odin không thích lằng nhằng với nữ giới, nhưng chỉ cần nhìn Ngài – một thân một mình không có bóng hồng bên cạnh, là sẽ có vô số các mỹ nhân lao tới, người trước ngã xuống người sau lại xông lên. Mang Frigg đi theo, thật ra cũng là chuyện tốt.

Tuy nói Frigg ở ngay bên cạnh, nhưng Odin vẫn săn bắn hết sức chăm chú, liền một lúc bắt được mấy con điều hâu, hai con báo hoang và một con rồng nhỏ.

Mà Tyr lại bắt được một người mỹ nữ hết sức lẳng lơ, là con lai giữa Thần tộc và Tinh linh.

Frigg nhìn Odin, cười cười chỉ về phía gã thần Chiến tranh đang tiến hành một hồi “giao lưu thân mật” với vị mỹ nữ kia. Có điều, Odin cũng chỉ mắt nhắm mắt mở cho qua.

Thế nhưng chuyện đáng sợ vẫn còn ở phía sau.

Tyr cùng mỹ nữ đang trong cảnh âu yếm, cá nước khó phân, nàng thị nữ theo hầu bên Sif lại đột nhiên xuất hiện trong rừng Phượng Hoàng. Tyr lập tức tách khỏi mỹ nữ. Nàng thị nữ ngượng ngùng bước tới, trao cho Tyr tấm áo choàng dày cùng một giỏ thức ăn.

“Điện hạ Sif sai em đưa cơm tới cho ngài”, nàng nhỏ giọng vuốt ve tấm áo, “Còn đây là do tự em đưa tới...”.

Mấy lời phía sau càng lúc càng nhỏ lại, gương mặt trẻ trung mà ngây ngô non nớt kia ẩn chứa nét chờ mong, dần đỏ bừng lên. Tyr chỉ thần nhiên nhận đồ, mềm mỏng nói một câu cảm tạ. Về thất vọng ánh lên trong mắt thị nữ, nàng ta lẳng lặng đứng sang bên cạnh.

Frigg càng nhìn càng thấy có gì không ổn, nhưng lại chẳng nói được không ổn ở chỗ nào.

Mãi tới lúc hoàng hôn, khi tất cả mọi người đang nghỉ ngơi, chỉnh trang đồ đạc chuẩn bị trở về Asgard, nàng mới nhìn thấy nàng thị nữ kia chạy ra khỏi lều của Tyr, vội vàng thất lại cạp váy. Đúng lúc đó Freyr bước ngang qua, nàng lấp ba lấp bấp nói cho hắn chuyện của Tyr và thị nữ. Freyr nói với nàng: “Không phải hai người họ đã sớm dan díu với nhau rồi sao? Tất cả mọi người đều biết, chỉ có mình Sif vẫn chẳng hay thôi”.

“Chẳng lẽ không có ai đứng ra phê phán chuyện này là sai sao?”

“Chuyện này thì có gì sai chứ? Rất nhiều nam nhân đều thế mà.”

“Vậy... Odin thì sao?”

Bệ hạ hoàn toàn không như thế... Câu này Freyr chỉ dám nói thầm trong bụng. Ngẫm nghĩ một lúc, hắn nói: “Bệ hạ là người thống trị tối cao của Thần giới. Bất kể là về phương diện tình cảm hay thân thể, chúng ta cũng nên cố hết sức mình để thỏa mãn ngài, nếu đã sắp trở thành Thần hậu, điện hạ cũng nên chuẩn bị cho mình tấm lòng khoan dung cùng phong thái hơn người”.

Hiển nhiên, mấy câu này của Freyr không khác gì sét đánh giữa trời quang.

Frigg lão đảo lê bước lại lều, sau đó run rẩy hỏi: “Hãy nói cho em biết, chàng có từng làm chuyện gì có lỗi với em chưa?”.

Lúc này, Odin đang ngồi lau chùi, mũi giáo Gungnir^[1] vô giá của mình, bị nàng hỏi thế, ngài ngơ ngác chẳng hiểu ra sao, chỉ đáp trả bằng một ánh mắt nghi hoặc.

[1]Ngọn giáo này do Hỏa thần Loki nhờ tộc Dwarf chế tạo trong sự kiện mái tóc của Sif. Trên mũi giáo có khắc cổ ngữ Rune, thân giáo được làm từ cành của cây thế giới Yggdrasil. Tương truyền, chỉ cần phóng ngọn giáo này ra thì nhất định sẽ trúng mục tiêu, là ngọn giáo thần trăm phát trăm trúng.

“Quả nhiên là có”, nàng mệt mỏi ngồi phịch xuống cuối giường, vùi mặt vào giữa hai đầu gối, chẳng nói thêm lời nào nữa.

“Frigg?”, Odin buông mũi giáo xuống, bước tới cạnh nàng.

Nàng không thèm đáp lại.

Odin ngồi xuống trước mặt nàng: “Lại có ai nói lung tung gì với em sao?”.

“Cả người nồng nặc mùi hôi của đám dã thú, đừng có sát lại gần em”, Frigg xoay người qua chỗ khác.

“Ta có đụng ngón tay nào vào con thú nào đâu...”

“Em có thể chịu được tính tình quái gở của chàng, nhưng còn cái chuyện lẳng nhăng xằng bậy với đám đàn bà khác thì không được, không được!”

Odin ngớ người, ngay lập tức đoán ra Frigg mới nghe những lời thế nào. Ngài nhắc bóng nàng lên, để nàng ngồi trên đùi mình, sau đó dùng bộ mặt nghiêm trang chậm rãi giảng giải: “Đối với một người đàn ông, nếu không có khát vọng chinh phục thì cũng coi như không có hùng tâm tráng chí. Thế nên, người đàn ông đã chiếm được những mảnh đất bao la rộng lớn, cũng thường sẽ đi chinh phục rất nhiều phụ nữ. Frigg, em có hiểu ý ta không?”.

Frigg không sao tin được, giờ Odin còn không thèm tốn sức để bịa đặt với nàng. Lời nói của ngài rất thẳng thừng, cũng vô cùng tàn nhẫn.

“Em không kết hôn với chàng nữa”, mặt nàng tái xanh.

“Em đã quên vì sao chúng ta mới phải kết hôn rồi à?”

Nghe Odin nói thế xong, Frigg càng thấy mệt mỏi. Hơn nữa, bây giờ nàng làm sao mà xa rời Odin được chứ. Nàng gục đầu xuống: “Freyr nói, phải để cho chàng thỏa mãn cả về tình cảm lẫn thể xác...”.

“Ừ.”

Frigg không thể kiềm chế nổi nữa, nàng ngẩng cao đầu, ưỡn ngực “tuyên chiến” với Odin:

“Odin, tốt nhất là chàng nên biết một vừa hai phải. Giờ em nhịn chàng vì vẫn còn yêu chàng. Thử chờ đến khi em hoàn toàn không còn tí tình cảm nào nữa với chàng xem, lúc đó thì đừng mong em nhẫn với nhịn bất cứ điều gì!”

Odin nâng tách hồng trà lên, nhấp một ngụm, ung dung cười nhạt: “Nói đi, đến bao giờ thì em không thể nhẫn nhịn nổi nữa?”.

Nàng thở hắt ra: “Em... có thể nhẫn nhịn cả đời!”.

Frigg thật sự rất muốn biết, tại sao cái người với gương mặt dễ nhìn nhường ấy mà lại có tính cách quái gở đến bất thường như thế!

Odin nhẹ nhàng vuốt ve sống lưng nàng, thầm nghĩ mình cứ bắt nạt nàng thế này cũng không phải là cách hay. Chỉ cần thấy cơ thể nàng khẽ run lên một chút, là cảm giác thương yêu lại len lỏi trong lòng ngài.

Thế nhưng, nàng lại dám nghi ngờ ngài có người đàn bà khác cơ đấy. Còn lâu ngài mới nói cho nàng biết mình đang thật sự suy nghĩ thế nào.

Nàng nói, phải dốc hết sức để làm ngài thỏa mãn trên cả hai phương diện tinh thần và thể xác.

Xét về thể xác, thì hình như ngài hơi bị quá đà.

Còn về tình cảm... đương nhiên là vô cùng thỏa mãn.

Odin dịu dàng đặt một nụ hôn lên trán Frigg. Trái tim của ngài dường như càng ngày càng không đủ cứng rắn nữa rồi. Ngài định ngày mai sẽ nói cho nàng biết bản thân thực sự đang nghĩ gì...

Thế nhưng, đêm hôm đó, sau khi trở về Asgard, Frigg lập tức nói cho Sif biết tất cả những gì mình nhìn thấy và nghe thấy.

Lần này, hai người con gái vốn chất chứa oán hận trong lòng đột nhiên biến thù thành bạn, bắt đầu thân thiết, giúp đỡ nhau trong lúc khó khăn.

Chỉ là, trái ngược với cảnh nén giận vào lòng của Frigg, phản ứng dữ dội của Sif đã khiến cả Thần giới phải kinh hoàng một phen.

Rất hiển nhiên, Tyr không chỉ đánh trúng vào chỗ hiểm của Sif, mà còn ném thêm cả nắm muối lên miệng vết thương... Ngay cả thị nữ cạnh nàng mà hần cũng dám động tay động chân, khiến Sif hoàn toàn mất đi lý trí.

Tyr còn chưa kịp bước chân qua cửa nhà Sif, nàng đã giành trước thời cơ, chạy tới cung điện Valhalla trút giận một phen. Tuy rằng, trên phương diện tình cảm Tyr khá lãng nhãng, nhưng hần lại có một nguyên tắc bất di bất dịch, đó là: Không đánh phụ nữ. Như một kết quả tất yếu, Tyr bị cào cấu xước sát toàn thân, còn bị Sif đá bay ra khỏi phòng ngủ của chính mình.

Lúc này, Sif mới phát hiện, lúc này người nàng sợ phải đối diện nhất không phải Tyr, càng không phải là thị nữ vừa đáng thương vừa đáng hận kia, mà chính là Thor.

Hần nhất định sẽ nghĩ nàng rất mất mặt, mất mặt chết đi được!

Ba ngày sau đó, Sif không rơi dù chỉ một giọt lệ, ngược lại, còn vui cười hớn hở hẹn Frigg ra ngoài mua quần áo.

Thế nhưng, đó chỉ là chuyện xảy ra ban ngày mà thôi.

Tyr không có cung điện của riêng mình, từ lúc trưởng thành tới giờ hần vẫn ở lại cung điện Valhalla, cũng là để tiện trợ giúp Odin. Có điều, cung điện Valhalla lại là nơi mà bất cứ vị chủ thần nào cũng có thể tự do ra vào, không kể thời gian. Vậy nên từ lúc Tyr trở về, mỗi khi mặt trời xuống núi, trong cung điện Valhalla mênh mông mà thần thánh lại bắt đầu quần quanh những tiếng cãi vã mơ hồ.

Tuy rằng bề ngoài thì tỏ vẻ cực kỳ mạnh mẽ, nhưng Sif lại toàn hỏi mấy vấn đề mà “cao thủ tình trường Nott” đã phải liệt chúng vào hàng những câu chỉ có “Những đứa con gái ngu xuẩn nhất mới đem ra chất vấn người ta”. Ví dụ như, “Rốt cuộc anh có yêu tôi không?”, “Tôi đã vì anh làm bao nhiêu chuyện như thế, anh mù hay sao mà không thấy?”, “Sao anh có thể vô trách nhiệm như thế được chứ?”, “Anh quên tôi đã vì anh mà mất đi một đứa con sao”, vân vân và vân vân.

Mà Tyr sau khi nghe những câu chất vấn của Sif, lại càng trở nên trầm mặc. Sif không thấy hần trả lời thì càng bực bội, hốc mắt thâm quầng, màu da tái nhợt, giống như các bà mẹ sắp bước vào thời kỳ mãn kinh vậy.

Cãi nhau rất nhiều ngày, cuối cùng Tyr mới nói một câu: “Cô không thấy hành động mỗi ngày của cô đang quấy rối sự yên tĩnh của ta hay sao?”.

Trong cả cuộc đời mình, đó là lần Sif bång hoàng lâu nhất.

Thời khắc đó, cảm giác căm ghét dâng lên trong nàng như bão lũ, nàng căm ghét Tyr, và căm ghét chính bản thân mình. Từ đó trở đi, gương mặt đẹp như thần thánh của hần chẳng còn khiến tim nàng loạn nhịp, chỉ gọi nàng nhớ về một nỗi tuyệt vọng vô bờ bến.

Ngày hôm sau gặp Frigg trên đường, Sif ít nói hơn nhiều, chỉ điềm đạm hàn huyên đôi ba câu rồi lặng lẽ rời đi.

Sau đó, nàng dọn sạch đồ đạc của mình khỏi chỗ của Tyr. Tyr ngồi trước song cửa sổ, lặng lẽ nhìn cảnh vật bên ngoài, như thể nàng không hề tồn tại.

Sif lặng lẽ bước khỏi cung điện Valhalla, chợt nhớ lại những câu nói liên miên đông dài thường ngày của Thor, nàng đột nhiên nhận ra, sao chúng lại dịu dàng tới độ khiến người ta nhưng nhớ khôn nguôi đến vậy?

Vừa bước ra khỏi cửa, nàng đã thấy một người đang đứng phía dưới bậc thang.

Giữa hai hàng lông mày của Thor ẩn chứa những cảm xúc gượng gạo, cộng thêm vài phần bất mãn, thế nhưng hắn vẫn bắt chập tất cả bước tới trước mặt Sif.

“Dù em nghĩ ta là kẻ rất khốn nạn, không có khí phách đàn ông, thì cũng không thể thay đổi được sự thật rằng ta là người yêu em nhất”, Thor giương mắt nhìn nàng, “Sif, ta sẽ đối xử với em như đối xử với một nữ hoàng... Em có đồng ý làm vợ ta không?”.

Sif hơi hé miệng, nhưng mãi một lúc lâu sau, lâu như cả một thế kỷ đã lê bước qua chốn này, nàng mới đáp: “Không”.

“Ta đã đoán trước sẽ thế mà”, Thor lại càng không dễ chịu, “Đây đã là lần thứ bốn mươi tám rồi”.

“Chia tay với Tyr đâu có nghĩa là ta sẽ cô đơn”, Sif nhắc đề tài của mình lên, đáp trả Thor một ánh nhìn quyến rũ: “Người muốn tôn ta lên làm nữ hoàng nhiều lắm, anh cứ đứng đó mà xếp hàng đi”.

Đó mới là Sif, dù cãi nhau, hay chia tay, đều phải mạnh mẽ, ngẩng cao đầu với thế gian. Mặt khác, từ việc này, Frigg cũng học được vài bí quyết từ Sif, bắt đầu xoa tay chuẩn bị “xử lý” Odin.

Nàng sửa lại tư thế ngơ ngác ngày trước của bản thân, ngồi ngay ngắn, nghiêm túc nói chuyện với Odin: “Odin, em muốn chia tay với chàng”.

Odin nhướn mi, nhìn nàng một lúc: “Được”.

Bầu không khí như đông lại.

Frigg rơi vào tình trạng bàng hoàng kinh hãi cùng xấu hổ không biết giấu mặt vào đâu, nàng quyết định đi tìm Sif giải sầu.

Lúc này, Odin mới nói tiếp: “Hôm nay ta vốn định nói cho em biết một chuyện, nhưng tình hình này thì không cần nữa”.

Nàng vội ngẩng đầu: “Chuyện gì cơ?”.

“Chuyện này... nếu đã chia tay rồi thì dù ta nói ra cũng không có ý nghĩa gì.”

“Không được, chia tay thì chia tay, nhưng nói thì vẫn phải nói chứ.”

Odin nhẹ nhàng lắc đầu.

“Em thật sự rất muốn biết mà.”

Odin vẫn lắc đầu.

Nàng cắn môi, sau đó nén giận vào lòng, nói: “Vậy thì không chia tay nữa, chàng nói cho em...”.

“Lại không chia tay nữa?”

Frigg túm vạt áo Odin, nhích lại gần người ngài: “Em... Em sai rồi”.

“Được rồi, ngoan lắm!”, Odin hôn nàng một nụ hôn thật sâu mà dai dẳng, sau đó tiếp tục thản nhiên lật sách ra xem.

“Nhưng chuyện chàng muốn nói là...”

“Hết hạn rồi.”

Cuộc khởi nghĩa của Frigg đã hạ màn như thế đấy.

46. Quyển 2 - Chương 15

Nếu chỉ có thể mà đã nản lòng thì nàng dâu phải là Frigg. Nàng vẫn đang tiếp tục lên kế hoạch “hạ gục” Odin.

Một lần, Frigg tươi cười ngồi xuống cạnh Odin, vừa diễn tập lại một lần trong đầu cái chiến lược hành động mà mình đã dùng cả tối hôm qua để vạch ra, vừa thở thễ hỏi: “Chàng nói xem, em yêu chàng nhiều hơn, hay chàng yêu em nhiều hơn?”.

Theo những gì nàng hiểu về Odin thì với tính cách quái gở của mình, một là ngài sẽ không nói gì, hai là ngài sẽ lạnh lùng liếc xéo nàng một cái, sau đó nói bằng giọng điệu lạnh hơn nước đá: “Em nói thử xem”.

Lúc ấy, nàng sẽ lập tức cướp lời: “Cả em và chàng đều biết, em yêu chàng nhiều hơn. Nếu như sau này chàng rời bỏ em trước, chẳng phải người chịu thiệt sẽ là em sao?”.

Sau đó chắc chắn Odin nói rằng: “Thế rốt cuộc em muốn thế nào?”.

Đương nhiên nàng hoàn toàn nắm quyền chủ động trong tay, Odin sẽ làm theo những gì nàng sắp xếp!

Ai ngờ nghe câu đó xong, Odin kiên quay đầu lại, véo nhẹ đôi má phúng phính của nàng: “Đương nhiên là ta yêu em nhiều hơn rồi”.

Trong giây phút đó, người nàng lập tức đông thành một bức tượng điêu khắc cỡ lớn, rồi chỉ lát sau, “răng rắc”, vỡ thành từng mảnh nhỏ.

Cách mạng lần hai của Frigg kết thúc trong thất bại.

Lại có một lần, nàng cắn răng trút bỏ áo choàng dài màu trắng, khoác lên người chiếc váy ngắn cũn màu hồng nhạt, buông tóc, sau đó tất tả chạy tới, ôm chầm lấy cánh tay của Odin, dụi tới dụi lui trong lồng ngực ngài, ánh mắt lấp lánh như phát sáng: “Odin, em có chuyện này muốn nói với chàng, chàng nhất định phải đồng ý, nhé? Nhé?”.

Đây là kết quả của một tối mà nàng phải thức trắng đêm để bàn bạc với Sif.

“Lúc đàn ông yêu lòng nhất, chính là khi làm tình và khi bị đàn bà làm nũng!”

Đêm hôm trước, Sif ném câu này cho Frigg, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, hung ác như phù thủy.

Sif nói cấm có sai, giọng Odin bắt đầu dịu xuống: “Có chuyện gì thế?”.

Nàng chưa kịp nói gì, Odin đã gơ tay che miệng nàng: “Chờ chút đã, ta cũng đang có chuyện cần nhờ em giúp”.

Nàng tròn tròn mắt, dường như không tin vào những gì mình vừa nghe thấy...Odin - vị đế vương tối cao của tất cả các thần thánh, một vị thần toàn năng với chủ nghĩa đàn ông cực đoan nghiêm trọng - đang nhờ nàng giúp đỡ. Niềm vinh quang vô hạn này phải mất bao nhiêu năm mới gặp được một lần? Frigg vội vàng gạt đầu lia lịa: “Chàng nói đi! Chỉ cần làm được là em làm liền!”.

“Trong vòng hai tiếng đồng hồ em đừng nói gì cả, được không?”

“Hả? A...Chắc là được...”

Odin cúi đầu, sau đó dùng thứ giọng mê hoặc chết người thì thầm bên tai nàng: “Thật không?”.

Frigg đột nhiên cảm thấy có điềm chẳng lành, nhưng không nói rõ được là chỗ nào có vấn đề, nhưng nàng vẫn máy móc gạt đầu: “Thật mà...”.

Sau đó, Odin ném nàng lên trên giường.

Cuộc cách mạng lần thứ ba của Frigg đã bị bóp chết vào thời khắc đó.

“Gì mà quá tam ba bận, ta đây không tin!” Ngày kế tiếp, sau khi nhìn chằm chằm bộ mặt ử dột, uất ức của Frigg mấy giây đồng hồ, Sif vung tay ném thẳng cái cốc trong tay làm nó vỡ tan tành, “Đòn trí mạng, tung đòn trí mạng cho ta!”.

Khoác lên người cái mà Sif gọi là “đòn trí mạng”, Frigg trông thêm chiếc áo choàng dày, sau đó nhân lúc nửa đêm lẻn vào phòng ngủ của Odin.

“Đến đúng lúc lắm, ta đang định tới tìm em.” Odin dạo gần đây ngày càng dịu dàng mềm mỏng, đương nhiên, mềm mỏng mấy cũng chẳng ảnh hưởng gì đến số lần ngài hành hạ nàng mỗi tối.

“Chúng ta cược với nhau một ván đi”, Frigg bắt đầu học Sif, liếc mắt đưa tình với Odin.

Odin ngăn người: “Cược cái gì?”.

“Cược cái gì do em quyết định. Ai thua sẽ phải làm theo một yêu cầu của đối phương, không giới hạn nội dung.”

Một nụ cười nhàn nhạt xuất hiện trên gương mặt của Odin: “Không thành vấn đề”.

Lại cái vẻ mặt xấu xa đó, còn làm bộ “anh tính hết cả rồi” nữa chứ. Frigg bắt đầu hơi nhụt chí: “Trong vòng một tuần sắp tới, bất kể em có làm gì, chàng cũng không được làm chuyện đó với em, cũng không được trối bản thân lại, bất kể dùng cách gì”.

“Sao, em định cho ta uống rượu pha thuốc kích thích à?”

“Chàng sợ rồi chứ gì?”

“Frigg, em đang tự đánh giá quá cao bản thân, hay là hạ thấp ta quá đấy? Cứ cho là em đứng trước mặt ta, lột sạch quần áo, ta cũng sẽ coi như...” , nói đến đây, Odin đột nhiên khựng lại.

Frigg đã cởi áo choàng ra, bên trong không phải một cơ thể trần trụi, mà là da thịt ẩn hiện sau lớp váy màu đen có viền đăng ten, mỏng tựa cánh chuồn.

Nhìn Odin đứng yên tại chỗ, trên mặt không có phản ứng gì, Frigg bắt đầu chột dạ, Sif là đồ chết dịch, nói chẳng đúng gì cả. Có điều, đã tới nước này, nếu không làm tiếp như kế hoạch thì còn mất mặt hơn.

Hít sâu một cái, nàng chậm rãi bước tới trước mặt Odin, ôm vòng eo cường tráng, bàn tay lần mò xuống dưới.

Lúc này, Odin như bưng bình tĩnh khỏi cơn mộng mị, vội vàng đẩy nàng ra, thậm chí còn lùi lại phía sau một bước: “Đừng chạm vào ta”.

Có điều, nàng chưa từng chủ động như thế bao giờ. Mặc dù khi Odin chạm tới vùng da thịt trên cánh tay trắng ngần kia, ngài lại thấy thân thể nàng đang khẽ run lên.

Vốn chỉ là một cuộc cá cược nho nhỏ, vậy mà chẳng hiểu sao bản thân nàng cũng trở nên kỳ quái. Cơ thể cứ như bị lửa thiêu cháy, nóng bừng, từng bước, từng bước áp sát Odin. Nhưng Odin lại do dự mà lùi về phía sau liên tục. Mãi đến khi Odin lùi tới sát bên giường, nàng liền nhào tới đẩy ngã ngài xuống, sau đó từ từ bò lên, sải chân, ngồi lên người ngài.

Odin lập tức nhắm chặt mắt, nắm chặt hai tay, yết hầu lên xuống liên tục. Frigg cúi người, từ từ cởi bỏ từng nút áo. Odin gạt tay nàng ra, nhưng cơ thể mềm mại của nàng đã áp sát lấy ngài. Đến lúc phần thân dưới của cả hai kề sát vào nhau, nàng bắt đầu dong đưa thắt lưng, động chạm da thịt ngài một cách đầy ám muội. Odin cuối cùng không nhịn được nữa, nói bằng thứ giọng khản đặc: “Được rồi, em xuống đi!”.

Nàng không thèm để ý đến lời nói của Odin, nắm chặt tay ngài, sau đó trải dài nụ hôn của mình từ cổ xuống tận vòng eo...

Sau khi trải qua vài lần bị khiêu khích tới tận cùng giới hạn, Odin đột nhiên mở mắt ra, khoe miệng khẽ cong lên: “Firgg?”.

“Sao vậy?”, hơi thở nàng có phần dồn dập.

“Hãy lột đồ của ta ra.”

“Hả?”

“Em cứ đề lên như thế khiến ta rất khó chịu, ngoan, nghe lời ta.”

“Vâng...”

Odin nói năng hùng hồn, nghiêm túc như thế, Frigg làm sao mà đoán được ý đồ của ngài. Đến khi nàng thấy vị trí vô cùng quen thuộc, đầu óc nàng trở lên rối loạn.

“Frigg.”

“A, em đây...”

“Em tiếp tục đi. Nhưng đừng trách ta không nhắc nhở em trước, đừng ngồi xuống, nếu không em thua chắc.”

“Dạ...”

Một đêm trôi qua.

Frigg ôm hai chân ngồi phía cuối giường, sắc mặt xám xịt, nhìn chằm chằm mặt đất.

“Ta đã nhắc em trước rồi còn gì”, Odin đang mặc đồ, nhìn nàng bằng vẻ mặt quan tâm pha chút thông cảm: “Nhưng thôi, ta coi như em không cẩn thận là được chứ gì”.

Cơ hội chiến thắng duy nhất đã bị nàng tự tay ném đi rồi!

Thời gian thấm thoát trôi qua, cuối cùng, buổi sáng ngày cử hành hôn lễ của Frigg và Odin cũng tới.

Odin dậy từ rất sớm, chuẩn bị đi đánh thức Frigg, nhưng rời giường chưa được bao lâu, ngài đã thấy Frigg mặc lễ phục chỉnh chu, bước vào phòng.

Vừa đúng lúc thời khắc mặt trời ló dạng, bởi vì phía dưới là mây trắng lững lờ, cho nên dưới ánh nắng rực rỡ vô ngần và những dải mây trắng dịu dàng là mặt biển mênh mông chỉ thuần một màu xanh lam, nhàn nhạt, trong veo, ánh sáng vàng dập dờn phía ngoài khơi, những tầng sóng nước trắng xóa như đợt tuyết đầu đông, lớp trước xô lớp sau vuốt ve bờ cát, tôn thêm cảnh huy hoàng lộng lẫy nơi Thần giới.

Ánh sáng dịu nhẹ chiếu lên mái tóc vàng thật dài của Frigg, màu vàng nhạt gần như biến sắc trắng bạc, tưởng chừng có thể hòa vào không khí bất cứ lúc nào, trở thành một áng mây nào đó trong cổ tích xa xưa. Frigg cài một bông hoa trắng muốt bên tai, gương mặt nhìn Odin, trong ánh mắt kia ẩn hiện sắc thái bình thản và ấm áp đến lạ lẫm.

Odin nắm tay nàng, bước tới cửa sổ, thấp giọng thì thầm: “Nếu đã chuẩn bị xong xuôi, vậy cứ ở lại đây thêm một lúc nhé”.

“Vâng.”

Tuy thời gian ở chung với Odin không phải là ngắn, nhưng nàng vẫn có cảm giác như đang đắm chìm trong giấc mơ. Đúng lúc nàng đang bay bổng với vô vàn những suy nghĩ linh tinh, Odin đã vòng tay ôm chặt thắt lưng nàng từ phía sau.

“Cha ta từng nói, ánh sáng mặt trời huy hoàng cũng giống như cuộc đời của một vị đế vương, thuở ban đầu chỉ đủ để khiến bản thân mình phát sáng, nhưng dần dần, ánh sáng sẽ phủ lấp cả mảnh đất rộng lớn mênh mông, đến tận từng góc ngách xa xôi nhất của thế giới này, thậm chí cả nghìn vạn năm sau, cháu con của Thần tộc vẫn sẽ được sống dưới ánh mặt trời ấm áp.”

Lần đầu tiên nàng được nghe Odin nói bằng chất giọng dịu dàng đến vậy, điềm đạm, bao dung tựa như bậc cha chú hiền lành, một người chồng trưởng thành với nhiều trải nghiệm, vô cùng chín chắn.

“Sẽ có một ngày, con của hai ta cũng giống như chúng ta bây giờ, sống bình an hạnh phúc trên mảnh đất xinh đẹp này, được đắm mình dưới cùng một vầng thái dương khi bình minh đến.” Odin siết chặt lấy nàng, áp môi mình lên mái tóc vàng kim, hơi ấm trong trái tim ngài dường như có thể xuyên qua vòng tay ôm ấp này mà truyền tới nàng.

Từ trước đến nay chưa từng nghe Odin nói mấy câu này, Frigg nhất thời không biết phải đáp thế nào cho phải, thậm chí cả ngón tay cũng khẽ run lên. Thấy nàng im lặng, Odin đột nhiên nghi hoặc hỏi: “Đúng rồi, em học thuộc lời thề trong nghi lễ rồi đấy chứ?”.

“Rồi ạ.”

“Đọc thử cho ta nghe xem nào, nếu nhớ nhầm thì sẽ rắc rối to đấy.”

“Vâng...”, Frigg hơi xấu hổ, đọc cho Odin nghe, “Bất kể là lúc hạnh phúc hay khi gặp khó khăn, nghèo nàn hay giàu sang phú quý, ốm đau hay khỏe mạnh, em sẽ vẫn ở bên cạnh chàng những lúc chàng cần em nhất, sẽ yêu thương, tôn trọng và dành cho chàng lòng chung thủy bất diệt, mãi đến khi cái chết chia tách đôi ta...”

“Tốt lắm, con chúng ta chính là người làm chứng.”

“Hả?”

Phản ứng của nàng đương nhiên đã nằm trong dự liệu của Odin. Ngài nhẹ hôn lên tóc nàng, nói: “Buổi tối ta sẽ nói cho em sau, chúng ta chuẩn bị tới lễ đường thôi”.

Odin nắm chặt tay nàng, đang định bước ra khỏi phòng, nàng đột nhiên kéo tay ngài lại: “Odin”.

“Sao thế?”

Odin vừa quay đầu, nàng đã nhào tới, ôm chặt lấy cổ ngài, kiễng chân lên trao cho ngài một nụ hôn.

Odin, em muốn ở bên chàng mãi mãi...

... Bởi vì quá yêu chàng, nên câu nói ấy cứ chôn chặt tận đáy lòng, chẳng thể nào thành lời cho chàng nghe được.

Một tuần sau đó, Sif uể oải nằm dưới ánh mặt trời, sau khi nghe Frigg kể bằng giọng vô cùng kích động: “Odin nói tớ có thai rồi”, nàng lập tức dùng ánh mắt sắc như dao quét mấy vòng trên người Frigg, từ trên xuống dưới rồi lại từ dưới lên trên, cuối cùng khẽ thở dài: “Cậu đó, đúng là ngu đến mức khiến người ta khinh bỉ, ngốc đến độ khiến người ta đổ kị mãi không thôi”.

Sau khi kết hôn với Odin, cuộc sống của Frigg vẫn rất bình yên và hạnh phúc. Chỉ là, những người đang quá hạnh phúc nếu gặp phải điều gì trắc trở, thì hơn nữa sẽ suy sụp vô cùng.

Trong vòng hai năm sau đó, Frigg gặp phải hai chuyện khiến nàng rơi vào hố sâu tuyệt vọng.

Chuyện đầu tiên là cái chết của cha nàng.

Mấy năm nay, tình hình sức khỏe của Fjorgyn vẫn không được khả quan cho lắm. Frigg và Linde cũng biết sơ sơ chuyện này, chỉ không ngờ bệnh tình của cha lại trầm trọng đến mức đó. Fjorgyn ra đi ở tuổi này, nếu xét riêng trong các vị thần thì có thể coi là yếu mệnh.

Tất cả mọi Thần tộc khi sắp chết đều có hiện tượng “hồi quang phản chiếu” như con người, chỉ khác là sau thể xác hoàn toàn chết đi, sẽ xuất hiện một dạng vật chất mang tên “tướng niệm thể”. Không liên quan đến độ mạnh yếu của thần lực, tướng niệm thể chỉ dựa vào chấp niệm hoặc tình yêu của người chết để tới bên cạnh người mà bản thân muốn gặp lại nhất. Tình cảm càng sâu nặng, tướng niệm thể sẽ càng được thực thể hóa, thời gian tồn tại cũng sẽ càng lâu. Dù là như thế, hầu hết mọi tướng niệm thể đều chỉ có thể hóa thành một khối cầu ánh sáng to cỡ nắm tay, lừng lờ trước mặt người được nhưng nhớ nhất vài giây, sau đó sẽ biến mất không tung tích. Thời gian duy trì tướng niệm thể dài nhất trong lịch sử cũng chỉ có hơn một phút đồng hồ.

Thế nhưng tướng niệm thể của Fjorgyn xoay quanh thân mình Nott nửa tiếng đồng hồ mới dần biến mất, thậm chí còn thực thể hóa tới độ nói được với nàng một câu. Tin tức này khiến chín thế giới một phen chấn động, tình yêu giữa hai người họ cũng trở thành thần thoại, được đời đời con cháu lưu truyền.

Frigg cả đời này cũng chưa từng thấy mẹ nàng rơi lệ, vậy mà trong mấy ngày ở bên cạnh an ủi Nott, nàng lại chứng kiến cảnh mẹ mình toàn thân run rẩy, gào khóc cả đêm như đứt gan đứt ruột, sau đó nàng mới nghe bà nức nở nghẹn ngào: “Ông ấy nói... mẹ là nỗi tiếc nuối lớn nhất cuộc đời ông ấy”.

Trong lễ tang của Fjorgyn, Frigg có gặp lại Linde. Linde cũng mặc đồ đen giống tất cả mọi người, không thay đổi mấy so với trước kia. Khi gặp Frigg, nàng ấy chỉ cười nhạt rồi lặng lẽ rời đi. Mẹ Linde thậm chí còn không tham dự lễ tang.

Vài ngày trước khi Fjorgyn mất, con trai của Loki – Fenrir đã cất tiếng khóc chào đời.

Vì lý do Fjorgyn mới qua đời, Frigg không cùng Odin tới tham dự tiệc mừng đầy tháng của Fenrir. Khi nàng đặc biệt tới Jotunheim một chuyến để thăm đứa cháu thì Angrboda đã mang thai đứa thứ hai rồi.

Ngoài thái độ hơi lạnh lùng một chút, Loki cũng chẳng thay đổi là bao. Còn tâm trạng buồn khổ vì tang cha của Frigg cũng chẳng vì nhìn thấy Fenrir mà được an ủi chút nào... Gương mặt thẳng bé này quá nhiều tà khí, mắt hơi xéch, quả thực giống cha nó như tạc. Vừa nhìn thấy nó, trong đầu nàng đột nhiên lóe lên một hình ảnh, thiếu chút nữa khiến nàng ngã ngối tại chỗ: Fenrir hóa thành con sói dữ giương nanh múa vuốt, hung hăng bổ nhào về phía Odin.

“Em rất nhớ chị và Odin. Sau này có dịp nhất định em sẽ dọn tới Asgard”, trước khi Frigg trở về, Loki đã cười nói với nàng như thế: “Chị à, nhất định chị phải đợi em đấy”.

Trong giây phút đó, nàng đột nhiên có một thứ ảo giác: Tất cả mọi người trên thế giới này đều đang sống, chỉ có nàng là đã chết.

Frigg hoảng loạn, vừa lắc đầu liên tục, vừa lùi lại phía sau, rồi cầm đầu chạy mất.

Tương lai mà thần Tình yêu nhìn thấy không thể nói cho bất kỳ ai biết. Từ đó trở đi, Frigg càng ngày nàng càng ít nói, chỉ khi ở cùng với Odin, nàng mới hoạt bát hơn một chút.

Hai năm rưỡi sau, sự kết tinh tình yêu của nàng và Odin cũng chào đời, là một đôi song sinh vô cùng đáng yêu, vô cùng xinh xắn. Có lẽ bởi vì trong thời kỳ mang thai, tâm tình của nàng biến hóa quá cực đoan, thế nên hai đứa trẻ nàng sinh ra cũng khác nhau một trời một vực: Một đứa mắt vàng tóc vàng, nụ cười ngọt ngào, dễ thương, giống hệt Frigg; đứa còn lại thì tóc đen, mắt đen, nhưng lại chẳng giống Odin chút nào - không có khí thế lạnh lùng nghiêm nghị, ngũ quan không đủ nam tính, gương mặt nhỏ xíu, mũi và miệng đều quá mức tinh xảo, điểm đẹp nhất trên gương mặt là đôi mắt, rất to, trong veo như nước, nhưng lại bị mù.

Hai đứa trẻ này vừa mới sinh ra đã có thần vị của chủ thần: Thần Ánh sáng Balder với mái tóc vàng kim, và thần Bóng tối Hoder với mái tóc đen thẫm thẫm.

Frigg rất yêu thương Hoder, tuy biết mắt mù là khiếm khuyết trời sinh, nàng vẫn đưa con tới Freyr, hy vọng hắn có thể chữa lành. Nàng và Odin đều chẳng biết một điều, bình thường trông Freyr có vẻ là người cực kỳ nghiêm chỉnh tử tế, nhưng trong lòng lại có vài sở thích rất... khác người.

Đến lúc Hoder bắt đầu nói được, đồng thời mở to đôi mắt to tròn không có ánh sáng, thậm chí còn hơi dờ dẩn, nói bằng thứ giọng điệu quái dị kinh người rằng: “Chẳng lẽ tiểu thư thấy ta là người rất buồn chán sao?” thì Frigg mới hồi hận, thế nhưng đã muộn lắm rồi. Bởi vì dù nàng có mắng chửi thế nào, Freyr cũng không chịu sửa cái trò đùa quái đản ấy đi. Muốn bé Hoder đi từ chỗ Freyr còn là việc khó hơn, chẳng khác nào muốn lấy mạng đứa con của nàng... Nó vẫn thường ôm chặt lấy cổ Freyr, ngọt ngào gọi: “Mẹ ơi!”.

Thực sự, cả Thần giới này cũng chẳng có mấy vị thần có đủ kiên trì và giàu tri thức như Freyr, gần như hai mươi tư tiếng đồng hồ đều lặng lẽ trông nom vị vương tử mù lòa bé bỏng, lại ngốc nghếch ngây thơ đến nao lòng, kể chuyện cổ tích cho nó nghe và chơi đùa cùng nó.

So với Hoder, con đường trưởng thành của Balder lại thuận lợi hơn nhiều. Kể từ giây phút nó sinh ra, gương mặt đẹp trai đáng yêu của nó đã khiến vô số nữ thần phải ôm ngực gục ngã trong nháy mắt, cái mũi nhỏ nhỏ mà cao thẳng của nó còn khiến Sif phải thốt lên: “Thằng bé này ngày sau nhất định sẽ là người hùng trên giường đấy”. Không chỉ thế, nó mới tí tuổi đầu mà đã có trong tay sức mạnh cực lớn, giỏi ma pháp, đầu óc lại thông minh... Mãi tới khi Balder tròn mười tuổi, nó đã mơ một giấc mơ liên quan đến cái chết.

Frigg biết, đó chính là điềm cho sự bất hạnh, vì thế nàng lập tức dẫn chúng thần tới tế đàn, cử hành nghi thức kêu gọi các linh hồn, bắt tất cả sinh linh vạn vật trong trời đất phải thề với nàng, vĩnh viễn không bao giờ làm thương tổn đến thần Ánh sáng Balder.

Hàng tỉ linh hồn vây quanh Frigg, bao gồm cả cung tiễn, kiếm, đao, chùy dài, thậm chí cả cây cối, gió nhẹ, tật bệnh... đều thề trước mặt nàng. Những lời thề liên miên không dứt, kéo dài hết ba ngày bốn đêm. Cuối cùng, Thor dùng chiếc búa thần của thần Sấm - vũ khí có sức công phá lớn nhất trên thần giới - tấn công Balder nhưng thằng bé không hề bị trầy xước một vết nào.

Đến lúc này Frigg mới yên tâm.

Khi chúng thần đã ra về gần hết, Sif mới đột ngột nhắc nhở nàng: “Đúng rồi, còn một thứ chưa thề”. Sau đó, Sif chỉ vào cây tầm gửi mọc trước cửa cung điện Valhalla.

Nhìn những bông hoa vàng nở rộ trên tán lá xanh non, Frigg xua tay: “Đó là loài cây tượng trưng cho hy vọng và trù phú, trừ phi có người mang trong mình sức mạnh cực lớn, đồng thời dồn hết sức dùng nó để giết người, nếu không một nhành tầm gửi sẽ chẳng thể làm con người bị thương đâu”.

Từ đó về sau, Balder vốn có tư chất thiên bẩm lại càng tỏa sáng chói mắt hơn. Khi Hoder và nó đứng cạnh nhau, người ta sẽ có cảm giác Hoder chỉ là cái bóng của em mình.

Cứ như vậy, dưới sự thống trị của Odin cùng sự dẫn dắt của các vị thần, mảnh đất Asgard càng lúc càng huy hoàng, càng ngày càng phồn thịnh, nền hòa bình ổn định chưa hề có trong lịch sử đã duy trì được hơn hai trăm chín mươi năm.

Thế nhưng, sự thịnh vượng của Thần giới đã đẩy lên ngọn lửa đố kỵ của những kẻ Khổng lồ. Sức mạnh của tộc Khổng lồ không đủ để đối đầu với Thần giới, thậm chí theo thời gian, sự chênh lệch càng lúc càng xa. Vậy nên, thủ lĩnh tộc Khổng lồ đã bắt đầu bày mưu ly gián, đẩy lên ngọn lửa thù hận giữa Thần tộc Aesir và các Tinh linh.

Về lĩnh vực quân sự, Tinh linh làm sao sánh được với đất Thần giới rợp bóng những con rồng hung hãn, Odin thậm chí chưa cần dùng đến quân đội chủ lực, đã đánh cho độ quân Tinh linh tan tác chim muông.

Chỉ là, trước trận chiến cuối cùng của hai bên, một tin tức khiến người ta kinh sợ đã len lỏi tới từng góc ngách quân đội hai bên: Tà thần xuất hiện quấy rối, chiếm lấy con đường phía trên khe nứt Ginnungagap, cản trở con đường tiến quân của Thần tộc.

Tà thần Loki - cái tên này đã sớm trở thành mối đe dọa lớn nhất đối với Asgard. Người ta nói rằng hắn có sức mạnh phá hoại cực lớn, có ba đầu sáu tay, gương mặt xấu xí dữ tợn, cùng người vợ Angrboda sinh được ba đứa con có thể hóa thành quái vật, chúng đều là những con át chủ bài trong quân đội Jotunheim. Chỉ có điều, cha chúng từ trước đến nay chưa hề lộ mặt.

Trên chiến trường rộng lớn, chỉ cần phóng tầm mắt là có thể thấy được bốn phía hoang tàn, đổ nát đến thê lương. Một khe nứt sâu rộng vắt ngang trên bầu trời, là mồ chôn binh sĩ, chỉ cần người nào bị rơi vào đó thì ngay đến xương cốt cũng chẳng còn.

Thần tộc và Tinh linh dừng cuộc giao tranh, hai mắt nhìn nhau. Trong đội ngũ, có người run rẩy nói: “Các người đoán đúng rồi, con quái vật đó đang ở gần đây...”.

Mãi tới khi Odin dẫn theo một đội quân hùng hậu, cấp tốc lao tới chiến trường, con “quái vật” kia mới nhảy xuống từ một góc cổ thụ chọc trời.

“Anh, anh đến chậm quá”.

“Em cũng có báo trước với ta đâu”, Odin cười khế.

Tà thần - quái vật - Loki?

Tất cả các binh sĩ không biết nói gì.

Một ngày sau, Loki theo Odin trở về Asgard, nhưng hắn còn chưa kịp bước chân vào cổng thành, đã bị một đám con gái bủa vây...

47. Quyển 2 - Chương 16

Đối với hàng nghìn hàng vạn những cô gái độc thân của Thần giới, việc Loki đến Asgard có thể xếp vào một trong những tin tức tốt đẹp nhất trong năm. Tất cả những người đàn ông tuyệt vời, hoàng đế nghiêm túc của tộc Aesir nếu không phải đã kết hôn thì cũng sắp kết hôn. Hai chàng độc thân nổi tiếng được các chị em mến mộ nhất chính là Thor và Tyr, nhưng đau đốn thay, người thứ nhất thì đang cầm đầu cầm cổ theo

đuổi Sif, kẻ thứ hai thì suốt ngày nằm trong vòng tay phụ nữ, nay đây mai đó. Vừa mới nghe tin chuyện ly hôn là do Angrboda đề nghị, các cô nương lập tức rơi vào trạng thái tan nát cõi lòng, thế nhưng bên cạnh đó, khát vọng mùa xuân cũng rực rạch không thôi.

Vậy nên, ngày hôm đó khi Loki vừa đặt chân vào cổng thành Asgard, sau khi bị sáu, bảy cô gái chủ động nhào tới ôm hôn, đã liếc mắt nhìn Odin, không nhìn được mà bùm mặt cười phá lên: “Sống ở Asgard hạnh phúc quá trời!!”

Odin lúc này đang triệu tập các vị thần, chuẩn bị nghi thức nghênh đón Loki. Ngài e hèm mấy tiếng, ánh mắt nghiêm nghị nhìn thẳng về phía trước, thế nhưng bờ môi lại khẽ mấp máy: “Cậu em, đừng có đùa quá trớn nghe chưa”.

“Biết rồi, biết rồi”, Loki cười ám muội.

Đúng lúc này, một người con gái lạnh lùng, khoác trên mình bộ váy áo trang nhã tối màu chậm rãi bước tới gần. Odin nói: “Nữ thần của sự sinh sôi nảy nở, Freyja, nàng chính là em gái của thần Mặt trời Freyr”.

Loki khẽ cười, gật đầu với nàng. Nàng cũng điềm đạm đáp lễ, sau đó đứng sang một bên.

Lại một đôi nam nữ trẻ tuổi bước tới. Chàng trai ôm đàn hạc, cô gái nâng táo vàng.

Odin nói: “Là vợ chồng thần Thơ ca Bragi và nữ thần Thanh xuân Idun”.

Thái độ của Bragi vô cùng lạnh lùng, còn Idun lại có vẻ rất nhiệt tình, trao quả táo vàng cho Loki: “Hoan nghênh Hỏa thần điện hạ tới Asgard”.

Loki nhận lấy táo vàng, nhẹ nhàng nói lời cảm ơn.

Lại thêm một người con gái lả lướt bước lên, mái tóc vàng lấp lánh ánh dương, bông bênh như sóng biển. Theo sát phía sau nàng là một chàng trai vô cùng anh tuấn với mái tóc bạc, dài tới ngang vai.

Odin tiếp tục giới thiệu: “Nữ thần Thu hoạch Sif, còn có thần Sấm Thor là con nuôi của ta. Đúng rồi, phía sau hai người là thần Ánh sáng Balder, con thứ của ta”.

Lúc Balder còn nhỏ trông không khác gì bản sao của Frigg, ai ngờ càng lớn nó càng giống Odin. Nhưng khác với vẻ điềm tĩnh nghiêm nghị và mái tóc đen của cha, Balder với mái tóc vàng rực như màu nắng, đương nhiên có vẻ ngây ngô và xốc nổi hơn chút ít. Có điều, bởi hắn là con trai của Chúa tể các vị thần, lại có thêm thần vị cao quý từ lúc sinh ra, nên ngạo khí của Balder là thứ không ai có thể coi thường.

Vừa tới trước mặt Loki, hắn đã híp ngay mắt lại, đánh giá người được xưng tụng là “tà thần” một vòng từ đầu đến chân: “Sau này ngươi có định ở lại Asgard?”.

Loki nhướn mày, trong ánh mắt lóe lên sắc đỏ, nhưng vẫn nói năng cực kỳ mềm mỏng: “Chuyện này phải xem ý của cha cháu”.

Balder cười nhạo một tiếng, sau đó cũng đứng sang một bên, ngay phía trước đoàn người.

Không biết có phải vì vẫn chỉ là một thiếu niên, hay vì sự bài xích đến từ bản năng, cứ nhìn thấy thân thể cao dong dong cùng với khuôn mặt nghiêng nghiêng đẹp như tạc tượng của Loki, lại nhớ tới việc hắn là Hỏa thần cộng thêm một danh xưng “tà thần” vang danh khắp chốn là Balder chẳng thể nào thích Loki cho nổi.

Một chàng trai với mái tóc màu bạc, bay phấp phới trong gió, khí chất thần thánh và cao quý vô song bước tới. Bước phía sau chàng là một thiếu niên tóc đen thanh tú, động tác có chút thận trọng, hai mắt vô hồn.

Odin nói: “Thần Mặt trời Freyr và đứa con trai trưởng của ta - thần Bóng tối Hoder. Hoder từ lúc sinh ra đã không nhìn thấy được, nhưng theo như tiên đoán của Bragi, tương lai có một bước ngoặt vận mệnh có thể giúp nó lấy lại thị lực, chỉ là không biết phải đợi tới khi nào”.

Loki gật đầu, sau đó chào hỏi hai người. Hoder mở to đôi mắt trong veo như nước, “nhìn” về phía Freyr: “Ta đoán tóc của Hỏa thần điện hạ nhất định là màu tím”.

“Chuyện này mà cũng có thể đoán ra, không hổ là Hoder điện hạ”, Freyr nhướn mày, khẽ lắc đầu.

Hoder khoanh tay, cười rộ lên.

“Hoder nhìn có vẻ nhỏ hơn Balder một chút, không ngờ lại là anh trai”, Loki nói.

“Đó là vì Balder quen biết với rất nhiều người, nhưng còn Hoder chỉ yêu quý một mình Freyr, khi đứng trước mặt người khác sẽ có chút rụt rè”, nói tới đây, ánh mắt của Odin lại hướng về bậc thang phía trước: “Vị nữ thần dưới kia thì em cũng biết rồi”.

Loki nhìn theo ánh mắt của Odin.

Áo váy trắng tinh như tuyết đầu đông, dải thắt lưng mỏng manh như những sợi chỉ vàng, mái tóc vàng kim nhạt màu tới độ gần như hòa vào không khí, những chiếc lông chim mềm mại ẩn hiện giữa mái tóc, rung lên theo từng cơn gió... Đã nhìn thấy trong giấc mộng quá nhiều lần nhưng Loki vẫn có cảm giác cảnh trước mặt không phải là sự thực.

Frigg đứng trước mặt Loki, giơ một bàn tay lên che ánh mặt trời chói chang. Nàng ngẩng đầu, không tài nào tin nổi: “Đây là Loki? Sao lại thay đổi nhiều đến thế này?”.

“Bởi vì đã lâu lắm rồi em chưa gặp cậu ấy thôi mà.”

“Em sắp chẳng nhận ra cậu ấy nữa rồi”, nàng đứng chếch sang bên, khẽ thì thào: “Không thềm đứng chung với hai người, cứ cảm giác như em không tồn tại ấy. Vốn em cũng có lùn đầu, ngày xưa Loki chỉ cao hơn em chừng này...”.

Nàng và Odin nói những gì, Loki chẳng quan tâm.

Hắn chỉ biết mình đã chờ ngày này rất lâu, rất lâu rồi.

Hắn từng nghĩ, có lẽ đợi đến lúc bản thân trưởng thành, nàng trở nên già nua rồi cũng không chừng. Nhưng như vậy cũng tốt, sẽ chẳng còn ai muốn tranh giành nàng với hắn, hơn nữa, sự cô đơn yếu ớt trong tâm hồn có khi lại khiến nàng dựa dẫm vào hắn hơn...

Nhưng mà sự thực đâu như hắn tưởng.

Nàng vẫn như thế, trẻ trung và xinh đẹp, thậm chí còn quyến rũ hơn trước đây. Khi nhìn thấy nàng, trái tim buống bình trong lồng ngực hắn vẫn đập liên hồi. Hơn nữa, giờ hắn đã đủ trưởng thành, đã đủ mạnh mẽ, nếu nàng và hắn đứng cạnh nhau, chắc chắn người nào nhìn thấy cũng sẽ cảm thán hai người là đôi tình nhân xứng nhất trên thế gian này. Không cần phải gọi nàng là chị nữa, không cần lo lắng nàng đối xử với hắn như đứa trẻ... Nàng đã từng nói, giữa nàng và Odin chỉ có trách nhiệm, không có tình cảm.

Đã đến lúc hắn đón nàng đi.

Nhưng, tại sao hắn lại có cảm giác mình đã bị lừa dối suốt bao nhiêu năm qua?

Nhìn ánh mắt ngập tràn tôn sùng và ái mộ của nàng khi ngắm nhìn chồng, còn cả ánh nhìn đầy yêu chiều mà Odin đáp trả, nỗi bất an cứ thế bao phủ lấy Loki.

Chẳng lẽ, hắn bỏ lỡ điều gì?

“Loki, Loki?” Frigg hươ hươ tay trước mặt hắn.

“Sao cơ?”

“Loki chắc cũng mệt rồi”, Odin nhìn phía trước, “Đợi tất cả các vị thần đến đủ, chúng ta sẽ về cung điện nghỉ ngơi.”

Frigg tự động đứng cạnh Odin, nhưng thỉnh thoảng cũng nghiêng đầu nhìn Loki, mỗi lần bốn mắt chạm nhau, nàng đều dịu dàng cười với hắn.

Còn ánh mắt của Loki, chưa từng rời khỏi người nàng.

Mặc kệ nàng có lừa gạt hắn hay không, đều không quan trọng.

Nhân lúc Odin và Tyr đang nói chuyện, Loki khẽ nghiêng người, thì thầm bên tai nàng: “Frigg, đã lâu không gặp...”, nói xong, hắn còn nhẹ nhàng liếm vành tai nàng.

Nàng hoảng hốt lùi lại phía sau, va phải Odin.

“Em sao thế?”, Odin vội vàng đỡ lấy nàng.

“Không, không sao ạ”, nàng vội vàng nép sát vào người Odin, kinh hoàng liếc nhìn Loki.

Đợi đến lúc Odin lại quay về câu chuyện với Tyr, Loki mới nghiêng đầu, cái lưỡi đỏ hồng quét qua môi trên, nhìn nàng, nở nụ cười ngả ngớn.

Ngày đó, Odin và Loki nâng chén đến tận hừng đông, Frigg cùng nhiều vị thần khác đều sớm không chịu nổi mà về ngủ trước. Bởi vì mối quan hệ với Loki và mẹ nuôi, nên từ trước tới nay Odin đều vẫn có chút băn khoăn với tộc Khổng lồ. Thế nhưng bây giờ, Loki đã hoàn toàn trưởng thành, sức mạnh cũng phát triển tới mức tối đa, vậy mà hắn vẫn giữ nguyên tình nghĩa, tới Asgard định cư, vậy nên đương nhiên tâm tình Odin đang rất tốt.

Khi bình minh ló dạng, Odin đã ngà ngà ngủ say, rời khỏi cung điện Valhalla, vô thức đi tới cung điện Sương Mù, lại bất gặp Frigg bồi hồi đứng trước phòng ngủ, vẻ mặt có chút uể oải.

Odin bước tới ôm lấy nàng, cúi đầu hỏi: “Sao em còn chưa ngủ?”.

“Không hiểu sao em cứ thấy có gì đó không ổn”, nàng kéo Odin ngồi xuống giường, “Chàng không thấy chuyện Loki đột nhiên phản bội tộc Khổng lồ, dọn tới Thần giới có chút kỳ quặc sao?”.

Odin mỉm cười, khẽ hôn lên má nàng: “Em lo lắng quá rồi. Trong người Loki vẫn đang có một phần là dòng máu của Thần tộc, hắn vẫn là người anh em tốt nhất của ta, tới Thần giới vốn là chuyện thường tình mà”.

Frigg cắn môi không nói.

“Đừng nghĩ ngợi theo hướng tiêu cực nữa. Từ sau khi Balder nằm mơ giấc mơ kia, em cứ lo lắng vẩn vơ...”

Sau khi thấy Frigg buồn bã gật đầu, Odin liền ôm lấy nàng, ngã xuống giường, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Frigg ngồi dậy, cởi quần áo và giày cho Odin, cầm khăn mềm lau mặt cho ngài, Odin lại bất giác nở nụ cười, sau đó nắm chặt lấy tay nàng, hôn lên đó một cái rất kêu: “...Ta thật sự rất hạnh phúc”.

Frigg ngẩn người, rồi bật cười thỏa mãn. Thường ngày Odin chẳng bao giờ để lộ cảm xúc cho ai thấy, xem ra đúng là ngài say thật rồi.

Thật ra, trong quãng thời gian nàng sống với Odin, ngày nào cũng giống ngày nào, không có gì mới mẻ. Nhưng Frigg chẳng thấy chán, nàng không muốn thay đổi cuộc sống hiện tại, nàng chỉ ước mỗi giây mỗi phút đều có thể được ngắm nhìn gương mặt của Odin, có thể nghe giọng nói của Odin, mãi mãi như vậy đã là tốt lắm rồi.

Từ trước tới nay, nàng vẫn thích sự yên bình này - sự yên bình và yêu thương thấm vào trong cốt tủy khi ở cạnh Odin.

Chỉ có điều, mấy tiếng sau, sự yên bình đó đã bị tiếng cãi vã ồn ào bên ngoài phá vỡ.

Thực ra Odin ngủ không sâu, nhưng vừa nghe tiếng cãi vã ngoài kia, ngài cũng đoán được chuyện gì đang xảy ra, thế nên ngài chọn cách nhắm mắt làm ngơ, quay về với giấc ngủ quý giá của mình. Có điều, Frigg lại không thể bình tĩnh như Odin được, nàng vội vàng mặc quần áo, mở màn chạy ra khỏi cung điện.

Bên ngoài cung điện Valhalla, vài nữ thần tuổi còn rất trẻ đang cãi nhau đến đỏ mặt tía tai. Loki vài lần có ý bỏ đi, đều bị các nàng túm lại.

“Thật không thể tin nổi, cô dám lén hẹn với chàng sau lưng ta!”, nữ thần A nói, “Năm xưa chúng ta đã nói gì với nhau? Nếu quả thực cùng thích một người đàn ông, vậy thì sẽ luân phiên tiếp cận. Gã Luhmann lần trước không phải đã ta nhường cô rồi sao? Lần này tới lượt ta chứ!”.

“Chuyện đó cũng phải xem chất lượng rồi hãy nói. Cái gã Luhmann vừa già vừa xấu đó mà đòi sánh vai với Loki điện hạ sao?”, nữ thần B phản nộ đáp trả.

“Trời đất thánh thần ơi, ngày xưa ai nói với ta ‘Luhmann tuổi trẻ, đẹp trai lại lắm tiền, nếu không phải hắn đã ly hôn ba lần, lại có tới bốn đứa con, ta nhất định sẽ lấy hắn’? Sao giờ lại muốn gả cho Loki điện hạ rồi?”

“Cô... Cô dám nói ta như thế hả, vậy thì đừng trách ta không khách khí!”, nữ thần xắn tay áo lên, “Lý do cô tiếp cận điện hạ chắc vì ngài mang trong mình nửa dòng máu người Khổng lồ chứ gì? Ngày thường cô ra vẻ đoan trang hiền thực lắm, thực tế thì ngày ngày mơ tưởng tới cái ấy của đàn ông, đúng là ghê tởm...”

“Ta ta ta quan tâm tới cái ấy khi nào, cô nói năng cho tử tế...”

“Đừng cãi nhau nữa! Hai người đầu óc đen tối như các cô, điện hạ sẽ chẳng chọn ai đâu”, nữ thần C - thoát nhìn có vẻ rất lý trí, nói xen vào: “Điện hạ, xin hãy tin em, không phải cô gái Aesir nào cũng giống họ đâu”.

“Điện hạ, hôm qua em có nói sẽ dẫn ngài đi ăn những món ngon trên đất Asgard này mà...”

Nhìn các nữ thần đang vây lấy Loki, tầng tầng lớp lớp như sóng biển, lại nhìn gương mặt đang ở đỉnh điểm thanh xuân của Loki, Frigg xúc động trong lòng: Thật không hổ là người trẻ tuổi, yêu đương mãnh liệt, tình cảm dạt dào. Sau đó nàng ngáp một cái, thông thả trở về cung điện Sương Mù.

Thế cũng tốt, ít ra thì bây giờ Loki cũng sẽ không cảm thấy cô đơn.

Lại nhớ tới bộ dạng đáng thương khi bị người ta bắt nạt hồi bé của Loki, nàng đâu chỉ có một lần lo buồn về tương lai của hắn...

Đang nghĩ tới đây, đột nhiên nàng lại nghe thấy có người nhắc đến tên mình.

Là Loki.

“Thật ra nữ thần Aesir tiêu chuẩn nhất trong mắt ta, chính là người như Thần hậu bệ hạ vậy.”

Frigg sững người, cảm giác lạnh run bắt đầu chạy từ gót chân lên tới tận đỉnh đầu.

“Mỹ lệ cao quý, ôn nhu hiền thực, bao dung đúng mực...”, Loki nói, rất kiên định, lại ngập tràn tôn kính, “Trong mắt ta, nàng là người xinh đẹp nhất, xinh đẹp hơn tất cả phụ nữ trên thế gian này”.

Hắn cố ý. Chắc chắn hắn cố ý nói thế!

Gần như ngay lập tức bị trăm nghìn ánh mắt sắc như dao chém nát, Frigg nuốt nước bọt, sau đó từ từ quay người lại.

“Điều đó là đương nhiên, ta là chị của Loki, đã chăm sóc cậu ấy từ khi còn bé tới lúc trưởng thành. Loki đương nhiên phải kính trọng ta rồi, chắc cũng gần như kính trọng mẹ của mình thôi.”

Nàng mất bao công sức, vất vả lắm mới khiến ánh mắt các nữ thần dịu đi một chút, ai dè Loki lại bổ sung thêm: “Vẫn có một điểm khác biệt ... Ít nhất ta cũng sẽ không tưởng tượng ra cảnh mẹ mình lỏa thể”.

Frigg lại bị “hành hung” bằng vô số ánh mắt sắc nhọn như dao.

Nàng có chút xấu hổ, nhưng giận giữ còn nhiều hơn: “Loki, ta đã nói rất nhiều lần rồi, em không còn là trẻ con nữa, đừng có nói mấy câu đùa cợt vừa vô lễ vừa ấu trĩ ấy như thế nữa!”.

Nhìn bóng lưng Frigg dứt khoát bỏ đi, Loki bắt đầu luống cuống, lập tức đuổi theo nàng.

Hắn túm được tay nàng ngay bên bờ suối Urd: “Xin lỗi, em hoàn toàn không có ý xúc phạm chị đâu.”

Nàng quay người lại, hờ hững nhìn hắn: “Ta không biết việc ly hôn với Angrboda khiến em đau khổ thế nào, nhưng từ hôm qua tới giờ, em đã làm không biết bao nhiêu trò cười khiến ta không thể chịu đựng được, chắc hẳn bản thân em cũng không nhớ rõ”.

“Chuyện với Angrboda... không khiến em đau khổ chút nào.”

“Thế sao giờ em lại biến thành bộ dạng này?”

Loki cúi đầu, từ từ buông lỏng tay: “Em không thấy mình có chỗ nào sai, đàn ông đều thế cả thôi”.

“Được rồi, đã nói thế thì chắc em cũng không định nhận người chị này nữa rồi. Thế nhưng ít nhất em vẫn là em trai của Odin, đúng không? Em không thể tôn trọng vợ của anh trai mình một chút à?”

Ánh nắng buổi sớm mai không hề chói chang, nhưng lại khiến người ta uể oải vô cùng. Loki nheo mắt nhìn về phía dòng suối trong veo như ngọc, vẻ mặt rất phức tạp, không đáp lại lời Frigg.

“Em có nghe ta nói không?”

Loki vẫn lặng im.

“Ta không hiểu em đang giận cái gì. Người làm sai ban nãy không phải là em sao?”

Loki vẫn không đáp lại.

“Loki, ta không biết có phải mình đã làm chuyện gì khiến em ghét bỏ hay không? Vì sao lần này tới Asgard thái độ của em lại thay đổi một trời một vực như thế? Ta biết chắc chắn có hiểu lầm gì đó, nếu em không nói cho ta biết, mà cứ thế này...”

“Ta yêu em!”

“Cái gì?”

Loki quay đầu lại, nhìn nàng: “Ta yêu em”.

Lần đầu tiên trong đời, Frigg chăm chú nhìn Loki như thế, cứ như người trước mắt đã chẳng còn là cậu em trai nàng quen biết nữa.

“Em đang nói lung tung gì thế?”

“Cùng ta rời khỏi Asgard được không? Ta muốn cưới em làm vợ.”

“Loki, từ từ”, nàng lắc đầu liên tục, cố gắng sắp xếp lại mớ suy nghĩ hỗn loạn trong đầu: “Em không nhận lầm người đây chứ?”

“Từ rất lâu, rất lâu về trước, ta đã không còn coi em là chị của ta nữa rồi.”

Frigg lặng im trong chốc lát, sau đó nàng đột nhiên ngẩng đầu lên: “Không được, ta còn có chút chuyện cần làm, phải tới tế đàn trước... Sáng sớm ngày mai ta sẽ lại tới tìm em”.

Nàng không nhìn hấn thêm một lần nào nữa, vội vã rời đi.

Suốt cả ngày trời nàng không tập trung được vào bất cứ chuyện gì.

Tuy nhiên danh nghĩa là chị gái và em trai, thế nhưng tuổi nàng có thể làm cô, thậm chí là làm mẹ Loki ấy chứ. Chuyện quan trọng hơn là, nàng là người nhìn hấn lớn lên từ lúc còn là một thằng bé, làm sao nàng có thể nẩy sinh thứ tình cảm đó với hấn được cơ chứ...

Nói thế nào thì nói, việc này tuyệt đối không được để Odin biết, nếu không, chuyện sẽ không chỉ đơn giản là tỏ tình và từ chối nữa...

Chiều tối, Frigg trở về cung điện Sương Mù, trong lòng cân nhắc xem nên làm thế nào để xử lý chuyện này trong im lặng, thế nhưng vừa bước tới bên cửa sổ, nàng đã nhìn thấy Loki đang đứng dưới ban công.

Đột nhiên, đứa em trai Hỏa thần mà nàng đã dõi theo từ tấm bé đột nhiên trở nên cực kỳ xa lạ,

Mái tóc bông bênh lộng lẫy như cánh hoa hồng, làn da trắng nõn không tỳ vết khiến bất kể nữ nhân nào cũng phải đổ kị không thôi, còn cả sống mũi cao và thẳng - bộ phận bắt mắt nhất trên gương mặt hoàn mỹ... Từ lúc còn là đứa trẻ, hấn đã vô cùng đáng yêu, lúc này hấn không thấy nàng, gương mặt hơi nghiêng, rõ ràng phảng phất bóng dáng của đứa trẻ năm xưa.

Thế nhưng đúng lúc này, hấn ngẩng đầu lên.

Trong giây phút đó, khi ánh mắt nàng chạm phải gương mặt hấn, trí óc nàng như bị phủ một màu trắng xóa. Nói có chút khoa trương thì giống như một thằng bé con nhìn thấy một người phụ nữ đang tỏa sáng.

Lần đầu tiên nàng để ý, thì ra Loki lại có thể khiến người ta... kinh sợ đến nhường này.

Lời hấn nói đột nhiên kéo nàng về hiện thực:

“Em chưa ngủ sao?”

Nàng chột dạ, vội vã quay đầu xem xét sau lưng và bốn phía xung quanh, sau đó lắc đầu: “Tối thế này em còn đứng đó làm gì, mau về ngủ đi”.

“Không ngủ được. Ta muốn gặp em.”

Hắn ngửa đầu lên, dưới ánh trăng, làn da kia lại càng trắng trẻo. Ánh sáng bạc dịu dàng chiếu vào mắt hắn, khiến đôi mắt ấy đột nhiên trong veo đến lạ thường, tựa như một đứa bé thơ.

Nàng đang trong tình thế tiến thoái lưỡng nan thì đột nhiên cánh cửa bị ai đẩy ra. Frigg theo phản xạ kéo kín rèm cửa sổ lại, quay người lại thì nhìn thấy Odin. Ngài bước tới, nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng nàng, dùng sống mũi cao thẳng của mình khẽ cọ sống mũi Frigg, thì thầm gọi tên nàng.

Ánh sáng bên trong cung điện vẫn chiếu hắt lên tấm rèm cửa. Loki đứng phía dưới, lơ mơ nhìn thấy bóng người con gái đang ngã dần vào lòng người con trai, con người của hắn lập tức co lại đầy tức giận.

Frigg tỉnh dậy lúc trời vừa hừng sáng. Odin vẫn còn đang ngủ say, gương mặt nằm nghiêng trên gối càng hiện rõ những đường cong hoàn mỹ mà sắc nét. Khi Frigg len lén rời giường, Odin khẽ nhíu mày, nắm chặt tay nàng. Frigg phải thì thầm: “Em xuống giường một chút thôi”, ngài mới chịu buông tay nàng ra.

Bước tới bên cửa sổ, vừa cân nhắc xem nên trả lời Loki thế nào vừa kéo rèm cửa ra. Thế nhưng khi rèm cửa mới tách ra một khe hở nhỏ, nàng đã giật mình đến độ lập tức kéo rèm lại.

...

Loki vẫn đang ngồi dưới gốc cây.

Nhất thời tâm tình nàng phức tạp đến khó nói nên lời. Nàng mặc quần áo chỉnh tề, vội vàng đi xuống.

Loki ôm chặt hai tay, bởi vì trời đêm quá lạnh, bờ môi hắn đã trở nên tím tái.

Trong giây phút đó, nàng như thấy đứa trẻ năm xưa cuộn người trong góc tối, bị đám trẻ xung quanh cô lập. Thế nhưng, cho Loki quá nhiều yêu mến và thương xót sẽ chỉ càng khiến hắn hiểu lầm mà thôi.

“Loki, em vẫn chưa hoàn toàn chín chắn, sẽ có lúc nhầm lẫn giữa ham muốn độc chiếm và tình yêu”, nàng ngồi xuống, chậm rãi mà cẩn thận khuyên bảo hắn: “Em đâu có yêu chị. Chẳng qua thấy chị mình ở bên cạnh người đàn ông khác, nên em có chút cô đơn trống trải mà thôi”.

“Ta tự biết trong đầu mình đang nghĩ gì, không cần em đến dạy dỗ ta”, Loki cúi đầu, ánh mắt khuất sau mái tóc mái hơi xoắn.

“Được rồi. Vậy thì nói cảm giác của chị vậy... Chị yêu Odin.”

Sau khi nói câu này, nàng thấy ngón tay Loki khẽ run lên, nàng dừng lại trong chốc lát, lại hạ quyết tâm phải nói mọi chuyện cho rõ ràng: “Từ giờ trở đi, chị sẽ quên những chuyện xảy ra hôm qua. Nếu như em đồng ý, chúng ta vẫn có thể tốt đẹp như xưa”.

Loki không đáp lời.

Hơn mười phút sau, Frigg trở lại cung điện Sương Mù. Loki vẫn ngồi yên nơi đó, cơ thể khẽ động đậy, nhưng gương mặt vùi sâu vào hai đầu gối.

48. Quyển 2 - Chương 17

Hai ngày sau, Loki lấy lý do thăm hỏi người nhà để trở về Jotunheim một chuyến, sau đó lại quay lại Asgard. Từ đó trở đi, tộc Khổng lồ vẫn rục rịch không yên bỗng trở nên an phận. Dân chúng Aesir ai cũng chắc chắn đó chính là công lao của Loki.

Một thời gian sau nữa, nữ vụ Gullveig của tộc Vanir đột nhiên đến Thần giới với vai trò sứ giả.

Trong cung điện Valhalla uy nghi lộng lẫy, Gullveig phủ vành mũ che khuất gương mặt, đi xuyên qua tầng tầng đống đống cao lớn oai hùng, lê vạt áo choàng trắng ngần như tuyết, bước tới trước bệ vua của Odin và Frigg, nói sơ lược lý do hôm nay nàng tới chốn này: Hải thần và cũng là thủ lĩnh tối cao của tộc Vanir –

Njord bệ hạ, không đồng ý với việc Odin tự phong mình là Chúa tể của các vị thần, tự ý gọi Asgard là nơi tối thượng của Thần giới, bởi lẽ Thần tộc Vanir mới gọi là Thần tộc chân chính, mang trong mình huyết thống từ thời viễn cổ xa xôi. Chuyện các chủng tộc khác tôn kính tộc Vanir vốn là lẽ tự nhiên như trời cao đất thấp, hy vọng Odin có thể rút lại những danh hiệu không đúng sự thật kia.

Odin không trực tiếp trả lời Gullveig, ngài chỉ mời nàng ở lại, sau đó sai người đưa nàng đi thăm thú phong cảnh Asgard mấy hôm. Nghe vậy, Loki lập tức bước ra nhận trách nhiệm này.

Loki đứng trước mặt Odin nói muốn đảm trách việc tiếp đãi sứ giả, rồi lại xoay người nở một nụ cười ngả ngớn với Gullveig. Trong khoảnh khắc đó, vẻ thần nhiên hờ hững trên mặt nàng sứ giả cũng chẳng còn bóng dáng tầm hơi đâu nữa.

Odin và Loki là hai người đàn ông vừa có năng lực hơn người vừa có ngoại hình xuất chúng, thế nhưng giữa hai người vẫn có một sự khác biệt cực lớn.

Odin là bậc đế vương trời sinh mà tất cả mọi người đều công nhận, ít nói, thâm trầm, nhưng dù ngài có gương mặt anh tuấn vô song cùng thân hình hoàn hảo như tạc tượng, cũng không có mấy nữ thần nảy sinh thứ tình cảm nào khác ngoài ngưỡng mộ hay sùng kính, mà hơn nữa, họ cũng chẳng dám nảy sinh. Các nam thần lại rất thích chuyện trò cùng Odin, thái độ thì rập khuôn cả đám, y hệt như học sinh tiểu học khi gặp thầy giáo vậy. Ngài nói câu nào là cả đám liền lập tức khắc sâu vào óc, để rồi sau này khi nói chuyện với ai khác thì sẽ dùng đến, đương nhiên nào có chuyện sao y bản chính, bọn họ sẽ phải tìm đủ cách điểm sắc tô màu cho câu chữ, thổi phồng và phóng đại nó lên. Cho nên, Odin rất ít khi bị các nữ thần vây quanh, thường ngày, xung quanh ngài đều là một đám đàn ông với ánh mắt lóe sáng, ngập tràn sùng bái và kính trọng.

Loki thì ngược lại hoàn toàn. Vị tà thần tuổi còn rất trẻ này chính là ví dụ sống sò cho cái câu: “Đàn ông không hư thì phụ nữ không yêu”. Mặc dù xét về sức mạnh hắc cũng chẳng kém Odin bao nhiêu, thế nhưng đám nam thần nhìn hắc không ngứa mắt trái thì cũng đau mắt phải... Có lẽ là cái vẻ bề ngoài quá ư bắt mắt của hắc, cũng có thể là vì cái tính cách đối với người con gái nào cũng dịu dàng, ám muội. Nếu nói các nữ thần là bầy bướm ham chơi, vậy thì Loki chính là một đóa hoa tươi tạo ra hương thơm khiến người ta mê mẩn, mỗi một ánh mắt, mỗi một nụ cười đều có thể khiến chị em phụ nữ lập tức tưởng tượng ra ngay được bộ dáng sung sức mà cuồng loạn của hắc lúc trên giường.

Gullveig cũng là phụ nữ, thế nên mới đứng trước mặt Odin một lúc, nàng còn thấy tay chân lạnh toát, lúc sau nhìn đến nụ cười của Loki thì lại bắt đầu đỏ mặt hời như tắm.

Dưới sự quyến rũ có kế hoạch của Loki, chỉ trong vài ngày Gullveig đã hoàn toàn đắm mình trong đầm lầy tình ái, chỉ hận không thể đem tất cả những gì mình có đưa cả cho gã trai tóc đỏ với nụ cười khiến kẻ khác ngất ngây.

Thế nhưng chẳng mấy ai thực sự biết chuyện hai người quấn quýt lấy nhau, cũng chẳng mấy ai biết được chuyện Loki đã tàn nhẫn ruồng rẫy Gullveig thế nào.

Gullveig mang theo nỗi căm hận sục sôi trở lại tộc Vanir, nói với Njord rằng nàng bị Odin đối đãi cực kỳ vô lễ, còn nói rằng Odin đã giơ mũi giáo, chĩa thẳng vào nàng mà quát rằng: “Người mau cút về bên gã thần Biển vô năng đó cho ta.”

Thần Biển tuy tuổi đã cao, nhưng độ sốc nổi hiếu thắng thì không thua gì mấy gã trai trẻ mới biết mùi đời. Con thịnh nộ lập vùi lý trí, hắc lập tức chỉnh đốn quân đội, xuất chinh tấn công tộc Aesir.

Vốn dĩ quan hệ của tộc Aesir với tộc Khổng lồ đã khó kiểm soát lắm rồi, nay lại thêm mối thù hận từ trên trời rơi xuống tộc Vanir, đúng là khiến người ta đau đầu không ngớt. Sau khi lính tuần tra báo với cấp trên rằng có quân đội của tộc Vanir tiến đánh, Odin chưa cần bước khỏi cửa điện Valhalla đã lập tức bình tĩnh hạ lệnh xuất binh. Ngài sai người tới cung điện Sương Mù trông coi Thần hậu, không để nàng tự do đi lại ở bên ngoài, rồi lại vội vàng mặc quần áo chỉnh tề tới tìm Frigg.

Nhưng Frigg không ở cung điện Sương Mù, Odin tìm khắp mọi góc ngách cũng không thấy bóng dáng nàng đâu.

Odin sững người trong chốc lát, vội vã bước ra bên ngoài cung điện Valhalla, thấy trước mắt mình là những

đoàn quân đông nghịt của tộc Vanir đang lẩn khuất giữa những đám mây dày đặc. Lần đầu tiên trong đời Odin thấy mình biết sợ. Odin lập tức triệu hồi thú cưỡi, sau đó lập tức di chuyển tới vị trí của quân đội Aesir.

Lúc này, tại cung điện Alfheim của thần Mặt trời Freyr.

Hoder chớp chớp đôi mắt không có tiêu cự của mình, túm lấy vạt áo Freyr: “Có chuyện gì vậy?”

Freyr nhìn Loki và Frigg đang giằng co phía trước, liền ho khan vài tiếng, rồi thần nhiên trả lời: “Rõ ràng là tình nhân cãi cọ, trẻ con tốt nhất đừng xen vào làm gì”, rồi kéo Hoder đi mất.

Nhìn bóng hai người dần xa, Frigg nhủ mày nhìn Loki chăm chăm: “Vì sao em lại làm thế?”

Loki cười: “Ta chẳng hiểu em đang nói cái gì”.

“Đừng tưởng ta giống như những kẻ kia không biết gì... Gullveig là sứ giả của tộc Vanir, thế mà em dám làm chuyện đó với cô ta? Em có bao giờ nghĩ hậu quả chưa? Hay là em nghĩ chiến tranh là trò đùa thú vị?”

“Chiến tranh? Cái thứ đó quả thật cũng thú vị ra trò.”

“Loki!”, Frigg không kìm nổi cơn thịnh nộ, “Chuyện này liên quan tới toàn bộ tộc và sự tồn vong của Thần giới, sao em có thể nói một câu nhẹ bẫng như thế?”

“Bộ tộc? Thần giới? Chuyện này liên quan gì đến ta. Frigg bệ hạ, em đừng quên thân phận của ta. Ta là Hỏa thần, là người sinh ra và lớn lên ở Jutunheim, chứ không phải là gã chồng luôn mồm chính nghĩa, tôn nghiêm với vinh quang bộ tộc của em đâu.”

“Sao em có thể nói về chàng như thế? Chàng vẫn coi em như người anh em tốt nhất của mình!”

“Frigg, suy nghĩ của em đúng là đơn giản thật. Vì có gì hấn không cùng người khác xưng huynh gọi đệ, vì có gì mà phải là ta? Bởi vì ta còn có chỗ cho hấn lợi dụng, bởi vì với sự giúp đỡ của ta, hấn chẳng cần tốn một gã lính nào mà cũng có thể xiềng chân tộc Khổng lồ.”

“Trong mắt em, thế giới lúc nào cũng xấu xa ghê tởm đến vậy sao? Ngoài bản thân em ra, em còn thấy được cái gì nữa không?”

“Đúng vậy, ta chỉ nhìn thấy duy nhất bản thân mình.”

Frigg ghen lời, cuối cùng chỉ khẽ thở dài: “... Loki, em khiến ta quá thất vọng. Chuyện này ta sẽ không kể lại cho Odin biết, thế nhưng ta không mong chuyện này xảy đến lần thứ hai”.

“Vậy thì đúng là phải cảm ơn sự che chở của bệ hạ rồi.”

Loki cười phá lên, cười đến ngạo nghễ, mãi tới khi Frigg tức đến độ không nói nổi câu nào và xoay người đi mất.

Gần như chỉ trong chớp mắt khi nàng quay người lại, gương mặt hấn bị lấp đầy bởi nỗi cô đơn.

Chị, em không bịa chuyện.

Thế giới của em từ bé tới giờ đều chẳng có gì, chỉ có duy nhất bản thân mình.

Chỉ những khi được ở bên chị, em mới cảm thấy thì ra thế giới này đâu phải chỉ có một mình em tồn tại.

Nếu chị bỏ rơi em...

Nếu chị bỏ rơi em...

Không, em sẽ không cho chị cơ hội đó đâu.

Dường như đã nghĩ thông một vấn đề phức tạp, Loki cảm thấy cực kỳ vui vẻ. Lá cây rơi xuống, xoay tròn, buông rơi trên bờ vai gã trai tóc đỏ.

Khóe miệng Loki khẽ cong lên, giữa những vệt nắng vàng xuyên qua tầng cánh lá, nụ cười kia đẹp như một đóa hoa anh túc đương lúc nhụy sống căng tràn.

Cuộc chiến tranh với tộc Vanir vốn dĩ có sự chênh lệch cực lớn về thực lực, ấy vậy mà lại khó khăn, vất vả ngoài dự kiến. Khi tin tức Odin bị thương mới truyền về, cả Asgard bị nhấn chìm trong bầu không khí hoang mang sợ hãi, nhưng ngay sau đó, cung điện lại thông báo với dân chúng, đó chỉ là nhầm lẫn.

Nhưng Frigg biết, tin ấy là thật.

Từ lúc sinh ra tới giờ, Odin chưa hề bại trận, thậm chí số lần bị thương cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Rốt cuộc lần này tộc Vanir đã cử thần thánh phương nào tới...

Frigg cố gắng kiềm chế khát khao muốn xông ra chiến trận ngoài kia, bèn chôn đi đi lại lại trong cung điện Sương Mù. Vào thời điểm này, nàng không thể mang thêm phiền toái tới cho ngài được.

Ở nơi chiến địa giao tranh giữa hai bộ tộc, kim dực long của Odin đã gãy lìa một cánh, dường như hơi thở chỉ còn thoi thóp. Sĩ khí tộc Vanir lập tức lên cao, những đợt tấn công mãnh liệt lao tới như sóng biển, khiến cho quân đội Aesir chỉ có thể liên tục lùi lại phía sau.

Đúng lúc này, con rồng của Odin lại lao về phía cung điện Vàng, Frigg chỉ ngơ ngác trong chốc lát, sau đó lập tức di chuyển đến cửa cung.

Bởi vì kim dực long đã bị trọng thương, lại bay quá nhanh, không hề có bất cứ động tác giảm tốc nào đã lập tức tiếp đất. Hai chân rồng lão đảo, lao mình xuống đất, trượt dài đến mấy chục thước trên nền sân đá. Nhất thời cát bụi mù trời, sắc máu thấm đỏ lớp vảy trên thân rồng.

Chàng trai cao lớn xuất hiện giữa trời cát bụi.

Odin tay phải nắm chặt mũi giáo Gungnir sáng lóa, tay trái ôm chặt lấy bắp tay bên phải, máu đỏ trào ra từ kẽ ngón tay. Tất cả dũng sĩ, lính canh, thị nữ cùng các vị thần có mặt đều lập tức vây quanh ngài.

Odin dựa người trên lưng rồng trong chốc lát, sau đó đứng thẳng dậy, cao giọng nói: “Tất cả hãy đi tìm Thần hậu cho ta! Đi ngay lập tức! Lục soát ở tất cả các cung điện, đường phố, tất cả các tòa nhà lớn nhỏ, không bỏ sót chỗ nào!!”.

Tất cả những người có mặt tại đây chưa từng nhìn thấy Odin kích động như thế bao giờ, nhất thời đều ngơ ngác sững sờ.

“Không nghe thấy ta nói gì sao? Lập tức đi cho ta!”, chưa được hai giây sau, Odin hét lên lần nữa.

Lời vừa nói ra, rất nhiều người lập tức tỏa đi các hướng. Những người còn lại đều vô thức quay đầu nhìn Frigg đang đứng trước cửa cung điện Vàng.

Về phần Frigg, hiện giờ nàng cũng giống như người khác, có chút khiếp sợ.

Nàng không biết làm thế nào, chỉ bối rối nhìn Odin, không dám nhúc nhích.

Tiếng thở nặng nề của con rồng khổng lồ quẩn quanh trong cung điện.

Ngay cả cát bụi giữa không trung đều như ngưng kết lại trong giây phút này.

Odin sải bước, nhanh chóng lao về phía Frigg. Frigg sợ đến độ cả người run rẩy bầy, nhưng còn chưa kịp phản ứng gì, chỉ nghe âm thanh của mũi giáo nện xuống nền đất chất chứa vang lên thì đã bị Odin ôm vào lòng.

Odin nhắm chặt hai mắt lại, giống như đang cố gắng thuyết phục bản thân rằng nàng vẫn đang tồn tại, từng ngón tay đan vào mái tóc nàng.

Áp người vào lồng ngực Odin, nàng nghe thấy tiếng tim ngài đập gần như điên loạn. Thân thể ngài cũng vì cố gắng ôm chặt lấy nàng mà đau đớn, run rẩy từng hồi.

Nhưng chỉ lát sau, ngón tay nàng chạm phải dòng máu đỏ, dính dính và nóng hổi.

“Odin, chàng bị thương rồi...” Nàng khẽ kêu lên, muốn đẩy ngài ra nhưng chẳng tài nào nhúc nhích được dù là một chút.

Không biết bao lâu đã trôi qua, Odin giơ tay xé một tấm vải, qua quýt quẩn lên vết thương trên tay, sau đó trở lại chiến trường.

Lần này, khi mà tất cả mọi người vẫn còn chưa kịp hoàn hồn lại, quân đội Aesir ở phía trời xa đã bừng tỉnh như mãnh hổ, hung hăng giơ nanh múa vuốt, cắn xé quân thù.

Sau khi xử lý toàn bộ những sự vụ sau trận chiến, Odin trở lại cung điện Vàng, Frigg và vài gã tể ti đã đứng chờ tại đó. Nàng đang định bảo nhóm tể ti giúp Odin xử lý vết thương, ngài đã tự cầm lấy băng vải, sau đó bước vào phòng ngủ. Nàng và mọi người vội vã theo sau, Odin ngồi xuống bên giường, quát lớn: “Ta tự biết băng bó, cút ra ngoài hết đi”.

Mấy vị tể ti như bị đông đá ngoài cửa phòng, không dám ở lại lâu, lặng lẽ rời đi. Sau một thoáng sững người, Frigg nhẹ nhàng bước tới bên giường, thấp giọng nhận lỗi: “Em sai rồi...”.

Odin không thêm để ý tới nàng.

“Xin lỗi”, giọng nàng lí nhí như tiếng muỗi.

“Ban ngày em chạy đi đâu?” Odin xoay lại phía nàng, giằng co với đồng băng vải, giọng nói lạnh tựa băng, không có chút cảm xúc nào.

“Em... em ở cùng với Loki.”

“Em biết chuyện hôm nay Thần tộc Vanir sẽ tấn công không?”

“Em biết...”, nàng rụt rè bước tới sau lưng ngài, cố gắng nói lảng sang chuyện khác, “Để em giúp chàng băng bó vết thương”.

Odin lại im lặng, không đáp lại lời nàng. Nàng bất chấp tất cả, ôm chầm lấy ngài từ sau lưng, giọng nói bé xú, đến độ chính bản thân nàng cũng nghe không rõ: “Nếu như có thể chịu vết thương này thay cho chàng thì hay quá”.

Bàn tay Odin sưng lại trong chốc lát, từng đợt sóng trĩu dậy trong lòng.

Odin vẫn biết Frigg giữ một địa vị cực kỳ quan trọng trong lòng mình, nhưng ngài chưa bao giờ bận tâm đến vấn đề này cả. Sau khi chuyện này xảy ra ngài mới chợt bàng hoàng, hình như mức độ đã... Cứ thế này cũng không phải chuyện hay.

Ấy vậy mà khi nàng nhỏ giọng lo lắng hỏi han, khi nàng thân thiết dụi đầu vào lưng ngài, tầng tầng lớp lớp tường cao ngài dựng lên quanh trái tim mình lần lượt bị đánh thành cát vụn.

Cuối cùng, Odin vẫn không kìm lòng được, ôm chặt lấy nàng, hôn nàng, như mưa rền sóng dữ.

Dù là như thế, một người vốn chẳng giỏi biểu đạt cảm xúc của bản thân như Odin, vẫn có biết bao tâm tình, bao nỗi ưu tư khắc sâu trong lòng, chẳng thể nào trút bỏ cùng ai.

Trận chiến lần này, tuy Thần tộc Aesir thắng, nhưng quan hệ trung lập với tộc Vanir cũng đã hóa thành bọt nước. Nếu không lập tức thực thi một số sách lược hòa hoãn, vậy thì những cuộc chiến kế tiếp nổ ra là điều khó tránh khỏi. Odin quyết định dùng phương pháp trao đổi con tin để đổi lấy cơ hội chung sống hòa bình cho hai tộc. Sau khi các vị thần bàn bạc kỹ lưỡng, mọi người quyết định để Freyr và Freyja tới bộ tộc Vanir.

Không lâu sau, mẹ Loki lại sắp xếp một cuộc hôn nhân mới cho hắn. Đối tượng lần này là Sigyn, một cô gái Khổng lồ có dáng người cao gầy và một mái tóc đỏ rực như màu lửa giống hệt Loki.

Lần này, ngoài sức tưởng tượng của mọi người, Loki không hề chống đối mà ngoan ngoãn trở về Jotunheim, nghênh đón cô vợ mới của mình.

Vài ngày sau, Odin tổ chức một buổi tiệc cực kỳ long trọng tiễn đưa Freyr và Freyja tới tộc Vanir. Ngày đó, một Hoder chưa từng uống rượu len lỏi vào giữa đám đông, rầu rĩ uống cạn ly rượu nhỏ. Cứ thế, hắn bước thẳng qua giai đoạn ngà ngà, say đến nghiêng ngả. Tất cả mọi người trong cung điện đều đứng thẳng lưng, chỉ có thân thể gầy gò của hắn là liêu xiêu lảo đảo, thực sự quá nổi bật. Sau khi mọi người đều đi cả, Freyr nhìn thấy Hoder còn đang ngẩn người trong cả đại điện trống trơn, liền lặng lẽ tiến lại gần bên cạnh hắn.

Kỳ thực, Hoder biết vì sao Odin lại cử Freyr đi sứ Vanir. So với Balder, sức mạnh của Hoder thực sự quá yếu, nếu cứ để Freyr ở bên cạnh bảo vệ chăm lo cho hắn, hắn sẽ chẳng có tương lai.

Rất nhiều lần Hoder đã nghĩ, sự tồn tại của hắn hoàn toàn không có ý nghĩa gì. Thế nhưng Freyr lại nói với hắn rằng, nếu không có em, thì em trai em mãi mãi không thể tỏa ra thứ ánh sáng chói mắt như thế được, là chủ nhân của bóng tối, không có nghĩa là em không xinh đẹp. Thế là Hoder mới hỏi, anh là thần Mặt trời, vậy chắc hẳn rất đẹp trai. Freyr đáp lại, ta vừa già vừa xấu, lại lùn một mẩu, em không ngại ta ở bên cạnh em vương vãi phiền phức là tốt lắm rồi. Hoder mở to mắt, cười khanh khách, người ta vẫn nói người xấu xí thì giọng nói rất dễ nghe, quả nhiên là thật. Freyr chăm chăm nhìn Hoder một lúc lâu, bị thái độ thẳng thắn thái quá của hắn đã kích không nhẹ, nhưng cũng chỉ đành ngậm đắng nuốt cay, không dám nói năng gì nữa.

Những giác quan khác nhau của người mù đều nhanh nhạy đến lạ thường. Mặc dù Freyr không phát ra thanh âm gì, nhưng Hoder vẫn miễn cưỡng gật đầu lên, “Ài?”, sau đó lập tức rút thanh kiếm giấu bên hông ra. Không thấy ai trả lời, hắn lập tức đâm tới.

Ngay sau đó, cổ tay của hắn bị đối phương giữ chặt, một bàn tay mạnh mẽ mà rắn rỏi đỡ lấy gáy Hoder, kéo hắn vào một vòng tay ấm áp.

Hoder hoảng sợ, nhưng hắn cảm nhận được mùi hương rất đỗi thân quen, giống như là Freyr vậy...

Thế nhưng Freyr nói anh ấy rất lùn, mà lúc này, bàn tay Hoder cũng chỉ chạm tới ngang ngực đối phương. Tuy là thần Bóng tối, nhưng ý thức tự bảo vệ bản thân của Hoder lại rất đỗi nghèo nàn. Hắn ngẩng đầu lên, hỏi: “Rốt cuộc là ai?”.

Nhìn vào đôi mắt đẹp đẽ mà có tìm khắp Thần giới cũng chẳng thấy được vật thứ hai, ánh mắt Freyr dần dần hạ xuống, dừng lại ở bờ môi tái nhợt của Hoder.

Trong thần điện là một khối bừa bãi ngổn ngang, trống rỗng quanh hiu nhưng cũng tuyệt diệu tựa thiên đường.

Freyr lắc đầu, buông Hoder, xoay người bỏ đi.

Rốt cuộc hắn đang nghĩ gì...

Nếu cứ tiếp tục như vậy thì...

Đi cũng tốt, đi cũng tốt.

Một thời gian sau, Sif bị ốm. Lý do thì chẳng có tí thương cảm hay lãng mạn giống như lời nàng kể lể, chẳng qua tại nàng nhét quá nhiều đồng quả ngọt ướp lạnh do ba nữ thần Vận mệnh tặng vào bụng mà thôi. Dù là nguyên nhân thật sự nhảm nhí như vậy, nhưng nhìn nàng râu rĩ co ro trên giường, cũng khiến người ta thấy lòng đau nhói. Chuyện không may là, những kẻ “trồng cây si” nàng, kẻ thì không quan tâm, kẻ lại chẳng biết chuyện. Chỉ có mình Thor ngày ngày bám trụ bên ngoài cánh cửa lớn đóng kín của nhà nàng.

Có điều, người khiến nàng cảm động đến độ nước mắt tuôn rơi lại là Frigg.

Frigg chưa bao giờ nấu cơm, nhưng vì Sif, nàng đã tự mình xuống bếp. Xuống bếp cũng chẳng có gì, nhưng đồ làm ra lại không hề khó ăn. Rồi nàng lại dịu dàng dứt từng thìa canh cho Sif, hai mắt Sif lập tức đỏ hồng lên như mắt thỏ.

Vốn dĩ xưa nay Odin cứ tưởng Frigg ghét nấu nướng, nên nào có bắt ép nàng. Thế nhưng nếu nàng đã làm cơm cho Sif ăn, vậy thì đương nhiên một ông chồng uy phong như ngài sẽ cảm thấy mất thăng bằng tâm lý. Odin chưa từng thể hiện nổi bất bình ghê gớm của bản thân ra ngoài, ngài chỉ giả bộ đi thăm hỏi Sif, tiện thể ăn chực mấy bữa cơm mà thôi.

Hôm ấy, Sif vỗ mạnh lên vai Frigg, phóng khoáng nói: “Chị em tốt đúng là chị em tốt!”.

Nhưng trạng thái tốt đẹp đó nào có duy trì được bao lâu, bệnh tình của nàng còn phải tĩnh dưỡng một khoảng thời gian nữa mới có thể hồi phục được. Thế nhưng Sif cô đơn, cô đơn thì lại bắt đầu nhớ nhung cái gã Tyr chết tiệt. Nàng dùng giọng điệu râu rĩ, đau thương nói với Frigg: “Không bao giờ được tin mấy lời đàn ông nói”.

Frigg chẳng buồn biến sắc mặt, tỉnh bơ đáp: “Mấy câu này chẳng phải cứ cách mấy giờ là lại thấy cậu lại nhải một lần sao?”.

“Xi, đồ hạnh phúc, cậu thì biết cái gì!” Sif ôm lấy lái gối, tiếp tục diễn vở kịch đáng thương bi lụy: “Mỗi lần nghĩ tới chuyện hắc tằm nói tớ làm phiền hắc là tớ lại thấy như cả quả núi lớn sụp đổ ngay trước mặt...”.

Nói cách khác, mấy cái điệu bộ hào hùng, thoải mái khi trước đều chỉ là diễn cho bàn dân thiên hạ xem thôi.

Giờ này phút này, Thor đang đứng giữa những đợt gió rít thê lương của mùa thu, lòng ngổn ngang trăm mối.

Một thời gian sau, Loki về Asgard. Hắc đem theo người vợ mới Sigyn, cùng ba đứa con do Angrboda sinh hạ: Fenrir, Jormungand và Hel.

Khi nhìn thấy ba đứa trẻ gần như được đúc ra từ một khuôn của Loki ấy, Frigg lại bắt đầu có cảm giác có một nỗi sợ vô danh đang dâng lên trong lòng. Không biết bao nhiêu lần Frigg định tìm hắc nói đôi câu, hắc đều tìm đủ lý do tránh không tiếp chuyện nàng.

Mãi đến một buổi tối nọ, nàng bắt gặp hắc bên bờ suối Urd...

Từng đợt sóng xanh nhẹ nhàng lay động, phản chiếu thứ ánh sáng trong veo, in lại gương mặt nghiêng nghiêng tuyệt đẹp của Loki.

Nàng đứng sau lưng hắc, khẽ hỏi: “Em vẫn đang giận ta sao?”.

Mãi một lúc lâu sau, Loki mới nói: “Giờ muốn cứu vãn vãn còn kịp”.

“Em có ý gì?”

“Bao nhiêu người cứ lải nhải liên hồi rằng ta sẽ phá hủy Asgard, em có muốn ta làm thật cho em xem không?”

Frigg giật mình, lòng bàn tay lạnh toát: “Từ trước tới nay ta chưa bao giờ tin vào lời tiên đoán ngớ ngẩn đó, ta biết, em không phải loại người ấy”.

“Ta cho em cơ hội cuối cùng”, Loki nghiêng đầu, từ từ đứng dậy, ánh nước dập dờn trong đáy mắt: “Frigg, trở thành người đàn bà của ta. Chỉ cần như thế ta sẽ không làm gì nữa, ta sẽ cho em hạnh phúc”.

“... Nếu ta nói không thì sao?”

“Vậy thì e rằng cái lời tiên đoán đó sẽ trở thành sự thật rồi”, Loki từ từ áp sát nàng, trong mắt ánh lên vẻ dữ tợn, “Em có đồng ý không?”.

Frigg sợ hãi lùi về phía sau mấy bước, nhưng lại đụng phải thân cây.

Cùng lúc đó, một giọng nói khác vang lên từ phía sau lưng nàng:

“Loki, người đang nghĩ ta không có năng lực bảo vệ vợ mình, hay là tự huyễn tưởng rằng dưới sự thống trị của ta, Asgard cũng yếu ớt giống như Vanaheim?”

49. Quyển 2 - Chương 18

Frigg quay đầu lại, thấy Odin đang đứng cách đó không xa. Hiển nhiên, Loki cũng không ngờ Odin sẽ xuất hiện ở chỗ này, hắc sững sờ trong chốc lát.

Trên vai Odin vẫn khoác áo choàng dày, dường như ngài mới xử lý xong công vụ, đang trên đường trở về. Ngài bước tới bên cạnh Frigg, ôm nàng vào lòng: “Vẫn biết Frigg là một mỹ nhân, nhưng ta không ngờ lại có kẻ dám tư tưởng tới nàng. Càng không ngờ kẻ đó lại là người, Loki”.

Frigg nhú mào, liếc Loki một cái, đột nhiên thấy cả tâm hồn và thể xác đều uể oải vô cùng, thế là nàng ngả đầu, tựa vào ngực Odin. Ai ngờ chỉ một động tác nhỏ vậy thôi cũng như giáng một cái tát vào giữa mặt Loki. Hắc cười khế, mái tóc phát phơ trong làn gió nhẹ, sắc đỏ dần xuất hiện nơi đáy mắt:

“Ta có khả năng đoạt được nàng hay không, vậy phải chờ quyết đấu xong mới biết được.”

“Chuyện này phải để nàng tự mình lựa chọn, không liên quan gì đến quyết đấu.”

“Odin, người đang làm rùa rút cổ đó à?”

“Nếu ta muốn làm rùa rút cổ, vậy thì ta đã không đứng ở đây lúc này. Nhưng ta cũng không mong muốn trở mặt với người vì một chuyện mà kết quả đã rõ mười mươi thế này. Tốt nhất, người nên suy nghĩ cho thật kỹ.”

“Kết quả rõ mười mươi?” Tròng mắt của Loki lúc này đã loàn toàn biến thành màu đỏ máu, nhưng khóe miệng hắn vẫn nhếch lên, trông không có vẻ gì là đang khó chịu: “Cái kết quả người nói, là nàng sẽ theo ta, hay là ta sẽ đánh bại người?”

“Nàng sẽ chọn ta, ta cũng sẽ thắng người.”

Lời Odin vừa dứt, một quả cầu lửa đã lướt qua mặt cỏ, lao về phía ngài. Odin vươn tay về phía trước, một bức tường trong suốt tỏa ánh sáng hoàng kim nhanh lan rộng trước mắt Loki và Frigg. Quả cầu lửa dữ tợn kia lập tức bị ánh hoàng kim nuốt chửng. Ngay sau đó, hai tay Loki liên tục phóng ra vô số những quả cầu lửa hừng hực, nhưng tất cả đều bị tầng tầng những lớp tường bảo hộ được Odin dựng lên chặn lại. Từng đợt công kích kinh hoàng khi phần nộ dâng trào của Loki cũng chỉ khiến tay Odin khẽ run lên một chút.

Frigg vô cùng căng thẳng, túm chặt lấy vạt áo của Odin, ngay cả hơi thở cũng trở nên vô cùng cảnh giác... Nàng biết, mỗi đợt tấn công của Loki đều đủ để hủy diệt một tòa cung điện của Asgard. Nàng chỉ sợ Odin trong một giây phút phân tâm, cả hai người liền già từ cuộc sống.

Odin vỗ vai nàng, thấp giọng trấn an: “Đừng sợ, ta sẽ bảo vệ em”.

Nàng khẽ gật đầu, siết chặt vòng tay đang ôm lấy ngài.

Loki tức giận tới độ hai tay run lên bần bật, cơn phần nộ lên cao khiến hắn quên luôn cái gọi là kế hoạch tác chiến, tay chỉ thẳng lên trời. Khi mái tóc đỏ loạn bay cũng là lúc những khối cầu lửa khổng lồ lao xuống như mưa rền dữ.

Odin lập tức vẽ ra một hình chữ thập trên đỉnh đầu, một bức tường bảo vệ hình tròn xuất hiện, che chở phía trên hai người. Những quả cầu lửa lao mình vào tường chắn. Odin ôm chặt lấy eo Frigg, hai người lập tức biến mất giữa tầng tầng ánh sáng bạc.

Hai người vừa biến mất, khối cầu lửa đã ngay lập tức phá tan tường chắn, chọc thủng một hố sâu hình bán cầu trên thảm cỏ.

Sau đó, Odin và Frigg xuất hiện tại một chỗ cách xa nơi ấy. Loki định đuổi theo, nhưng Odin lại chỉ tay về phía hắn. Vô số những luồng sáng hình gậy vàng trắng đan nhau, ngưng tụ lại thứ ánh sáng của mặt trăng và mặt trời, lao về phía gã trai tóc đỏ.

Cùng lúc đó, Ma thần bị vây giữa lửa đỏ dữ tợn xuất hiện phía trên đỉnh đầu Loki, giống như linh hồn thoát khỏi thể xác, gương nanh múa vuốt, lao về phía hai người.

Hai đạo ma pháp cực mạnh lao thẳng vào nhau, sau đó hoàn toàn triệt tiêu đối phương.

Tiếp theo, một Hỏa ma pháp trận chói sáng xuất hiện dưới gót giày Loki, người Khổng lồ lửa đang dang rộng tay chân, gần như có thể nuốt chửng màn đêm, một lần nữa lao thẳng về phía Odin và Frigg.

Odin vươn tay, vẽ một trận pháp tối thượng gồm bốn thuộc tính của Thần tộc cổ, miệng niệm thần chú, bốn loại ma pháp nước, lửa, gió, sấm sét như xé tan ranh giới của đêm đen, nghênh đón đợt tấn công của Loki.

Ánh lửa chói ngời như hủy diệt đường nhìn, tiếng va chạm và tiếng nổ rung trời đất liên tục vang vọng bên tai. Frigg vội vàng bịt chặt lỗ tai, nhắm nghiền hai mắt.

Một lúc lâu sau, nàng mới từ từ mở mắt, nhìn thấy Loki đang ôm ngực thở hổn hển phía đằng xa. Hắn vẫn không chịu bỏ cuộc, một khối cầu lửa lại hừng hực cháy trên tay. Nhưng vì bị thương nên động tác của

Loki chậm lại nhiều, ma pháp của hắn còn chưa tung ra hết, thì bên này Odin đã tấn công. Loki bị đánh bay, lùi về phía sau một bước, suýt nữa ngã lăn ra đất.

Mặc dù tình thế đã rõ nhưng Odin lại không thừa thắng xông lên. Frigg thậm chí không nhìn thấy chút ý muốn đấu tranh nào trên mặt ngài. Ngài chỉ dùng dây ma pháp, trói Loki lại, sau đó gọi người tới dẫn gã đi.

Loki cắn răng, vô cùng căm tức, nhìn chằm chằm hai người bằng ánh mắt hung hăng như rắn độc, nhưng không nói dù chỉ một câu.

“Về nghỉ ngơi một chút đi”, Odin choàng tay qua vai Frigg, dẫn nàng trở về.

Đi được một đoạn, Frigg lại quay đầu nhìn quang cảnh tan hoang xơ xác phía sau, không nhịn được hỏi: “Chàng sẽ xử lý Loki thế nào?”.

Odin trầm tư trong chốc lát, sau đó trả lời: “Ta nghĩ, trong khoảng thời gian tới không thể để hắn tiếp tục ở lại Asgard nữa. Nếu vợ hắn biết chuyện ngày hôm nay, e là khó chấp nhận nổi”.

Frigg đột nhiên ngẩng đầu nhìn Odin, cảm động dâng trào trong lồng ngực khiến lời nói của nàng cũng trở nên bối rối: “Thật sao? Thật sự chỉ đuổi hắn đi thôi à? Tốt quá, tốt quá... Thực ra bản tính của Loki không xấu đâu, hắn chỉ... có lẽ chỉ vì quá cô đơn thôi”.

“Được, ngày mai ta sẽ để hắn trở lại Jotunheim. Nhưng em phải hứa với ta, dù có nhớ nhung hay lo lắng cho hắn thế nào, trong khoảng thời gian tới cũng không được đi thăm hắn. Nếu không, ta chỉ sợ hắn sẽ lại hiểu lầm, rồi gây thêm phiền phức.”

“Em sẽ không đi đâu.” Frigg nhào vào trong vòng tay của Odin. Thật ra nàng rất muốn nói mấy lời kiểu như “Chàng thật sự rất bao dung”, hoặc là “Chàng là người vĩ đại nhất trần đời”, nhưng nghĩ một lúc thấy nói vậy thì buồn nôn quá, nên nàng cố nuốt lại mấy câu đó trở lại, chỉ chăm chú ôm Odin thật chặt.

Odin dịu dàng đặt một nụ hôn lên trán nàng.

...

Đêm đó, khi Frigg đã chìm vào giấc mộng.

Tại ngục giam phía dưới nền cung điện Valhalla một nghìn mét.

Vài con chuột già, vài con rắn độc thỉnh thoảng lại lao ra từ một góc tối tăm nào đó. Bằng ngang qua một nghìn chín trăm chín mươi chín ngục giam, nện bước trên nền đất tối tăm ẩm ướt, Odin dừng lại trước cửa căn phòng giam sâu nhất.

Chân tay của thiếu niên tóc đỏ bị gông cùm nặng ngàn cân khóa chặt, bên trên đó chỉ chít những chiếc khóa kiên cố và xích sắt nặng nề. Nghe thấy tiếng bước chân, hắn vội vã ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài.

“Loki, người đang mưu tính cái gì, cả ta và người đều rõ, thế nên cũng không cần phải nói thẳng ra làm gì.” Odin nhìn Loki bằng ánh mắt lạnh như băng, tựa như một cỗ máy vô tình.

“Người... biết từ khi nào?”

“Từ trước khi người bắt đầu bày mưu tính kế.”

“Nói vậy, người đã sớm đề phòng ta?”, Loki kinh ngạc nhìn Odin.

“Người cũng đâu làm ta thất vọng, đúng không?”

Loki sững người, sau đó phá lên cười: “Ha ha ha... Không ngờ, không ngờ, thì ra cái bộ mặt vừa nhân từ vừa rộng lượng của người trước mặt Frigg là giả tạo, toàn diễn cho nàng xem”.

“Thật ra ta đối xử với người cũng đã nhân từ lắm rồi, đổi lại là người khác, liệu người có còn mạng mà ở đây nói nhăng nói cuội không? Còn Frigg... Nàng quá giản đơn, chúng ta cũng không cần để nàng biết quá nhiều chuyện làm gì, không phải sao?”

Đúng lúc này, một cái bóng khổng lồ phủ lấy Loki. Loki ngẩng đầu theo bản năng thì thấy một con rắn độc đang há to cái miệng đỏ như màu máu, chực chờ ngạy trên đỉnh đầu.

“Yên tâm đi, nó sẽ không ăn thịt người đâu. Nhưng trong ba trăm năm e là người sẽ phải chịu khổ chút ít”, Odin cười khê, “Ta sẽ sai người đem thức ăn tới cho người”.

Sức mạnh mà một vị thần nắm giữ sẽ chi phối vận mệnh và tính cách của vị thần đó. Thuộc tính của lửa tuy mạnh mẽ vô song, nhưng lại rất cực đoan, đó cũng là nguyên nhân mà Hỏa thần dù có che giấu thể nào, có kiềm chế thể nào cũng không thể xóa đi mầm mống hủy diệt tiềm ẩn trong con người. Thế nên, nếu muốn loại bỏ sức mạnh của Loki trong thời gian ngắn, chỉ có một cách là giết hẳn.

Hoặc là, dùng nọc độc của rắn băng, từng giọt từng giọt xâm nhập vào thân thể Loki, cắn nuốt dần sức mạnh của lửa trong người hắn. Có điều, sức mạnh của Hỏa thần mang trong mình sự tái sinh vô hạn. Dù chỉ còn lại một lượng ma pháp cực kỳ nhỏ, hắn vẫn có thể tái tạo lại sức mạnh như xưa với tốc độ khiến người ta kinh hãi, thậm chí còn có thể mạnh hơn nhờ quá trình tái sinh điên cuồng. Vậy nên, chỉ có thể dùng khoảng thời gian ba trăm năm, liên tục ăn mòn, cắn nuốt tất cả sức mạnh của hắn, không để lại một chút mầm mống lửa nào, mới có thể biến hắn trở thành một Thần tộc bình thường.

Sau khi Odin đi rồi, Loki vô thức ngẩng đầu lên.

Một giọt nọc độc màu xanh tím rơi xuống gò má hắn.

Nọc độc như một lưỡi dao sắc bén vô hình, trong nháy mắt xé nát da mặt Loki, giữa đêm sâu không thấy đáy, hắn điên cuồng giãy giụa, kêu gào thảm thiết. Gông xiềng trên người quá nặng nề, thế nên dù là làn da trắng ngần như tuyết chẳng mấy chốc bị xiềng sắt cắn chảy máu, nhưng thân thể hắn vẫn chẳng động đậy chút nào.

Sau khi giọt nọc độc kia thấm vào làn da hắn, vết thương bên ngoài lập tức liền lại với tốc độ đáng kinh ngạc, mà giọt chất lỏng bé nhỏ kia cũng bắt đầu điên cuồng nhảy nhót trong cơ thể hắn, giống như dùng một lưỡi dao, cắt nát hàng trăm hàng nghìn mạch máu.

Chịu đựng bao lâu mới thấy cơn đau dịu đi một chút, nhưng lại thêm một giọt nọc độc từ miệng của con rắn khổng lồ nhỏ xuống.

Vốn tưởng rằng đòn đau đã chạm tới ngưỡng cuối cùng, vậy mà sự dần vặt lằn này lại khiến hắn đau đến độ khóc ròng lên.

Hắn nghe thấy tiếng kêu thét của mình vang vọng nơi vực sâu không đáy, nhưng cũng chỉ có thể mà thôi.

Trong ngục giam đáng sợ này chỉ có một tù nhân là hắn.

Hắn nhớ lại rất nhiều chuyện cũ, từ nhỏ đến lớn bị người ta bắt nạt, bị người ta đối xử bất công, còn có cả ánh mặt trời ấm áp đến độ khiến người ta không nỡ mở mắt ra, màu tóc lộng lẫy như tia nắng ban mai, cùng với khúc môi khẽ cong lên, mềm mại tựa cánh hoa đang khoe sắc...

“Chị là gã Khổng lồ chột mắt, bé người Lùn đâu mau ra đây nào...”

Nếu như Odin không xuất hiện, nếu nàng không lấy Odin... thì nàng đã sớm là người của Loki này rồi!

Nửa tiếng đồng hồ sau, thân thể Loki căng cứng, viền mắt đỏ hồng, hắn nhìn mặt đất, nghĩ tới chuyện mình sẽ phải ở nơi này suốt ba trăm năm sắp tới, mà trong ba trăm năm đó, mỗi giây mỗi phút hắn đều sẽ phải đắm mình trong nỗi tuyệt vọng khi thấy sức mạnh bản thân từ từ bị cắn xé, từ từ bị nuốt chửng... Ngửa đầu nhìn bóng tối vô tận phía trên, hắn dùng hết sức hét lên:

“Odin! Frigg! Ta sẽ không tha thứ cho các người, không bao giờ tha thứ! Dù ta có chết, cũng phải bắt các người xuống mộ với ta! Các người cứ chờ đấy, một ngày nào đó nhất định ta sẽ thoát ra! Chị, nhất định chị phải chờ! Nhất định em sẽ trở về lấy chị! Ha ha ha ha...”

Odin sai người tới báo cho ba người con của Loki - lúc này cũng đã bị giam, rằng: Nếu chúng tiếp tục gây chuyện thị phi, khiến tộc Khổng lồ và Thần tộc nảy sinh mâu thuẫn, vậy thì cả đời này chúng đừng mong gặp lại cha mình.

Ba đứa trẻ tuy tà ác, nhưng nói thế nào thì chúng vẫn chỉ là ba đứa trẻ mà thôi, sau khi bị Chúa tể của các vị thần cảnh cáo, chúng chỉ đành ngoan ngoãn trở về Jotunheim, với nỗi hậm hực trong lòng, cũng bắt đầu bàn bạc với nhau xem phải nói dối với bà nội thế nào, và cố gắng vượt qua ba trăm năm đằng đẳng.

Về phần Sigyn - vợ của Loki - từ đó trở đi, không ai nhìn thấy nàng xuất hiện nữa.

Trong vòng nửa năm sau đó, Asgard liên tiếp xảy ra động đất. Tuy không nghiêm trọng, nhưng mỗi đêm khuya khi xung quanh trở nên tĩnh lặng, Frigg nằm trên giường, lăn qua lăn lại mà chẳng thể ngủ yên, Chẳng phải vì cung điện rung lắc quá mạnh, mà chính vì từng đợt rung nhẹ, khe khẽ như truyền đến từ địa ngục, khiến nàng lo lắng hãi hùng.

Thật may mắn, chỉ nửa năm sau, mọi chuyện đã trở lại bình thường.

Sau đó, thần Ánh sáng Balder đã hoàn toàn trưởng thành, còn Hoder vẫn giữ nguyên dáng dấp năm xưa. Freyr và Freyja canh giữ nơi tộc Vanir xa xôi cách trở, cũng ít trở về thăm hỏi.

Thần giới đang bước vào thời đại cực kỳ huy hoàng, sức mạnh của mười hai vị chủ thần đang giữ cân bằng cho thế giới này.

Thời gian thấm thoát trôi nhanh như bóng câu qua cửa sổ, chỉ trong chớp mắt, ba trăm lẻ một năm đã trôi qua.

Giống như cuộc chiến với tộc Vanir nhiều năm về trước, lần này cuộc đột kích của tộc Khổng lồ cũng đến quá bất ngờ. Chỉ có điều, nguyên nhân cuộc tấn công chỉ có mình Odin biết, còn con dân Asgard chẳng ai hiểu vì sao.

Từ xưa tới nay, thù hận của tộc Khổng lồ còn cao hơn tộc Vanir nhiều lắm, sức mạnh của họ cũng chẳng ai dám coi thường. Odin ra chiến trường từ ngay trận đầu tiên – vốn là một chuyện cực kỳ hiếm thấy.

Sigyn vẫn lén lút ở lại Asgard, ngày ngày tìm kiếm Loki, chưa hề bỏ cuộc. Cuối cùng, sau hai trăm chín mươi tám năm, nàng nghe phong thanh về chỗ nhốt Loki từ miệng một tên lính canh cao cấp, sao đó nàng cải trang theo đuôi hắn vào được ngục giam trong lòng đất. Chỉ có lúc đưa cơm, thị vệ mới xuất hiện, khoảng thời gian còn lại, trong lao tù chỉ có một mình Loki. Sigyn đã dùng bát hứng nọc độc chảy trên đầu Loki và duy trì đến hiện giờ.

Nhưng trong khi tộc Khổng lồ và Thần tộc Aesir đang giao tranh phía trên khe nứt Ginnungagap, Sigyn dẫn Frigg tới gặp Loki, Loki lại trưng ra bộ dạng gầy gò, rũ người giữa tầng tầng xích sắt, cố gắng nhẫn nhịn từng cơn đau đang ăn mòn thần kinh hắn.

Nghe tiếng bước chân vọng lại, ngừng đầu đối diện với ánh nhìn hoảng hốt của Frigg, Loki nở nụ cười yếu ớt.

Trong khoảnh khắc đó, mọi thứ như ngừng lại, duy nhất chỉ có nọc độc rơi xuống mặt Loki là vẫn tí tách từng hồi.

“Vì sao lại thế này?”, Frigg vội vã lao tới, quỳ xuống bên cạnh Loki, ôm lấy gương mặt hắn: “Không phải em đã rời khỏi Asgard rồi sao? Sao lại ở trong này?”

Viễn mắt Loki bắt đầu ươn ướt, ánh mắt chăm chú nhìn Frigg:

“Chị, cuối cùng chị cũng tới...”

Nghe được tiếng nói khản đặc của Loki, dòng nước mắt lại chực chờ tràn ra nơi khóe mi Frigg: “Rốt cuộc là ai làm thế này? Hơn ba trăm năm nay em vẫn ở đây ư? Phải làm sao mới cứu em ra được?”

Loki chỉ lắc đầu, từng giọt nước mắt trong veo hòa lẫn vào những vết máu trên cơ thể: “Không ngờ đời này kiếp này còn có cơ hội được gặp lại chị, cho dù bây giờ có chết em cũng không còn gì hối hận”.

“Nói lung tung cái gì thế!”, Frigg cố sức lung lay xích sắt trên cổ Loki: “Chị sẽ cứu em ra, chị sẽ lập tức đi tìm Odin...”

Đúng lúc này, Sigyn - từ lúc tới đây vẫn im lặng đứng một bên, đột nhiên lên tiếng: “Tìm bệ hạ thì có tác dụng gì? Chính hắn là người nhốt Loki ở chỗ này!”

Cơ thể Frigg như hóa đá, nhìn Loki bằng ánh mắt vô cùng kinh ngạc.

Loki nhìn nàng, cổ họng phát ra âm thanh bé xíu, giống như sắp tan vài không gian vô tận: “Không phải lỗi của anh ấy. Dù tại em không tốt, ai bảo vừa sinh ra em đã có số mệnh như vậy chứ... Thế nhưng ba

trăm năm đã trôi qua, tất cả sức mạnh của em đều bị con rắn độc kia cắn nuốt, sẽ không còn khả năng phá hủy Asgard nữa. Chị ơi, em xin lỗi...”

Frigg cố gắng bắt mình đừng rơi lệ, nhìn Sigyn: “Nói cho ta biết, làm thế nào mới cứu được Loki?”

Một tiếng sau, Frigg xuất hiện tại cung điện Vàng của Odin, trước sảnh đường đặt tượng của các vị thần.

Nàng vừa định bước vào, tầng tầng lớp lớp lính canh đứng ngoài đã đưa tay cản lối: “Thần hậu bệ hạ, thật xin lỗi, nhưng trừ Odin bệ hạ ra, bất kỳ ai cũng không được cho phép vào đây”.

“Odin bảo ta tới đây. Chàng có chuyện gấp không tới được.”

“Vậy xin cho chúng tôi xem bằng chứng?”, Frigg lạnh lùng quét mắt một vòng, “Hiện tại chúng ta đang giao chiến với tộc Khổng lồ, chàng còn có thời gian rảnh mà viết mấy thứ đó sao?”

“Chuyện này...”, vài gã lính canh đưa mắt nhìn nhau.

“Mau tránh ra cho ta.”

Đám lính canh đều dạt ra sang cả hai bên. Người lúc nào cũng dịu dàng với nụ cười tằm tẩm như Frigg lại trở nên hung hãn như thế này, vậy chắc chắn là có chuyện gì cấp bách thật rồi. Mọi người không ai dám lên tiếng, nhìn nàng bước vào trong.

Frigg lập một rào chắn ảo có tác dụng cản trở tầm nhìn ngay tại cửa, sau đó vội vàng chạy tới trước mặt bức tượng vàng đặt tại nơi sâu nhất trong sảnh đường, lấy chìa khóa vàng ở bên trong bức tượng ra. Bởi vì Odin đã thi triển câu thần chú bằng cổ ngữ Rune lên trên bức tượng vàng, thế nên để phòng trường hợp nó tiết lộ bí mật, Frigg ngay lập tức dùng chiếc búa nhỏ mà Sigyn đưa cho để đập nát bức tượng.

Nàng xâu chiếc chìa khóa vàng vào một chùm chìa khóa thông thường, giấu ở bên hông, sau đó giữ vẻ bình tĩnh, về tới nhà lao dưới đáy vực.

Khi nàng mở khóa cho Loki, hắn lập tức ngã quỵ xuống, mái tóc đỏ ảm ướt dính sát vào khuôn mặt, cổ tay lẫn mắt cá chân đều bầm tím, máu chảy ròng ròng, sắc mặt nhợt nhạt như tờ giấy. Frigg vội dìu Loki đứng dậy, nhìn gã thiếu niên vốn cực kỳ kiêu ngạo ngông cuồng, nay lại chật vật lúi thúi đến mức này, trong lòng nàng thấy xót xa vô hạn: “Em đi trước với Sigyn tìm nơi nào đó lánh tạm một thời gian, ta sẽ về nói chuyện với Odin”.

“Vâng”, Loki gật đầu, sau đó cùng Sigyn khập khiễng rời đi.

“Loki”, Frigg đứng ở phía sau gọi với theo.

Loki dừng lại, quay đầu lại nhìn nàng.

“Chị có lỗi với em.”

“Chị đừng nói thế”, môi hắn trắng bệch, khô nứt, tiểu tụy vô cùng, “Người nên nói xin lỗi là em...”.

Tối hôm đó, sau một khoảng thời gian dài chung sống, lần đầu tiên Odin và Frigg cãi nhau.

Frigg vốn định tạm giấu Odin chuyện chiếc khóa, chờ Loki đi xa rồi mới hỏi ngài cho ra lẽ, nhưng nàng mới trở về cung điện Sương Mù, đã thấy Odin ngồi đợi sẵn.

“Chìa khóa đâu rồi?”

Sắc mặt của Odin rất khó coi, Frigg đột nhiên bắt đầu thấy sợ.

“Em không hiểu chàng đang nói gì.”

“Em thả Loki rồi?”

“Bây giờ em rất mệt, có chuyện gì ngày mai hãy nói.” Lúc này Frigg mới phát hiện một điều, khi đứng trước mặt Odin, nàng không tài nào nói dối được câu nào, thế là nàng vội vàng xoay người bước về hướng phòng tắm.

“Frigg, em có biết thả Loki ra đồng nghĩa với chuyện gì không?”

Nàng dừng bước trong chốc lát, nhưng sau đó lại lập tức bước tiếp.

Odin cũng không hỏi nữa, rời khỏi phòng.

Nàng lập tức hỏi với theo: “Chờ chút đã, chàng muốn đi đâu?”.

“Đuổi theo Loki!”

“Chàng không được đuổi theo Loki!”, nàng vội vã đứng chắn trước mặt Odin, cơn tức giận đã trào lên trong khóe mắt: “Năm xưa chàng đã nói gì với em? Sao lại phải lừa dối em như thế? Chỉ nghe người ta nói Loki là tà thần mà chàng cũng tin sao?”.

“Nếu chỉ như em nói thì mọi chuyện đã không rắc rối thế này”, Odin lạnh nhạt trả lời, tiếp tục bước đi.

“Odin, Loki từ nhỏ đã không được ai thương yêu, bị cha ruột vứt bỏ, bị cả Thần tộc và người Khổng lồ bài xích, tới Thần giới này rồi, vẫn phải để tâm đến ánh nhìn của người khác, làm gì cũng phải nhìn trước ngó sau, suy tính trăm bề... Sao chàng có thể đối xử tàn nhẫn như thế với một đứa trẻ không nơi nương tựa chứ? Cứ cho là hắn thật sự có suy nghĩ muốn hủy diệt Asgard, thì đó cũng là do bị các người ép đến đường cùng!”

“Loki quả thực có ý định hủy diệt Asgard, hơn nữa, ba trăm năm trước, kế hoạch khởi binh của hắn đã truyền khắp Jotunheim rồi.”

“Không có hắn, chiến tranh vẫn sẽ nổ ra cơ mà? Chẳng lẽ chàng định nói với em, thù hận với tộc Khổng lồ đều do một tay Loki dàn dựng?”

“Frigg, hôm nay ta không muốn nói thêm gì với em nữa. Chuyện này liên quan tới sự tồn vong của toàn bộ Thần giới, em đừng quên thân phận của mình!”

“Loki đã không còn chút sức mạnh nào rồi, chàng còn định làm gì hắn nữa?”

“Frigg, đúng là ta quá nuông chiều em thái quá rồi.”

Odin nhíu mày, rời khỏi cung điện Sương Mù.

50. Quyển 2 - Chương 19: Sự Báo Thù Của Loki

Odin đi liền mười ngày mười đêm, trong khoảng thời gian đó cũng không hề truyền về bất cứ tin tức gì của Loki. Frigg đếm từng ngày trôi qua trong bất an và hoảng sợ, nỗi sầu lo lại càng lên tới đỉnh điểm khi mà băng tuyết rơi xuống khi trời đang độ xuân sang... Đó là dấu hiệu báo rằng người Khổng lồ Băng đang tới. Không còn thần lực của Odin che chở, mảnh đất Asgard này cũng coi như mất đi cơ hội sinh tồn.

Sau vài ngày tĩnh tâm suy nghĩ, Frigg đột nhiên nhận ra việc làm của bản thân thật sự quá sốc nổi. Tuy rằng việc Odin nhốt Loki dưới địa lao vạn trượng quả thực rất tàn nhẫn, nhưng dù chỉ là trong tình huống bình thường, Odin cũng không bao giờ làm chuyện gì mà không có nguyên do, huống hồ người kia còn là anh em kết nghĩa của ngài.

May mà Thần giới vẫn còn Balder, Thor, Tyr và Heimdall canh giữ, nhất là Balder, chỉ riêng sự tồn tại của cậu cũng đủ để dựng lên một hàng rào bảo vệ kiên cố cho đất Asgard này.

...

Vào ngày thứ mười một.

Bên ngoài cánh cửa sổ kia, tuyết vẫn phủ trắng trời, Asgard đã mất đi ánh sáng rực rỡ như những ngày xưa cũ, giờ nó chỉ giống như một tòa thành vắng được xây dựng trên mảnh đất giá băng. Frigg khoác lên người một chiếc áo choàng dày cộm, chân đạp ngang một tấm thảm lông, ngồi trước cửa sổ của cung điện Sương Mù, phóng mắt nhìn khung cảnh bên ngoài song cửa.

Chỉ mới mười ngày không gặp Odin, mà nỗi nhớ nhung trong trái tim nàng đã đậm cảnh trở rã, sâu đến độ nàng chẳng thể nào không chế được.

Dường như Frigg chưa bao giờ tưởng tượng tới một cuộc sống tách khỏi Odin...

Nàng dựa người lên bệ cửa sổ, vùi mặt vào giữa hai tay, mái tóc dài màu vàng kim thả dài theo thắt lưng thon thả, buông rơi trên ghế.

Nếu như Odin vĩnh viễn chẳng trở về, hoặc là ngài chẳng cần nàng nữa, thì nàng biết làm thế nào đây?

“Frigg.”

Khi giọng nói ấy vừa vang lên, Frigg lại cứ ngỡ mình đang nằm mộng, cũng có thể chỉ là ảo giác mà nàng tự tưởng tượng ra thôi, nên nàng vẫn ngồi trước song cửa, úp mặt vào lòng bàn tay, không nhúc nhích gì. Nhưng, khi giọng nói ấy lại gọi tên nàng lần nữa, nàng gần như vội vã ngẩng đầu, nhìn về phía ngài...

Chưa bao giờ nàng có cảm giác Odin lại cách mình xa đến thế. Ngài vẫn mặc trên người bộ quần áo lúc rời đi, chỉ là trong ánh mắt đã không còn tia giận dữ.

Nàng vội vàng đứng dậy, tấm thảm lông vắt ngang chân rớt xuống sàn. Hình như Odin định nói điều gì đó, nhưng Frigg nào cho ngài cơ hội cất lời, nàng vội vàng lao tới, ôm chầm lấy Odin.

Trong mắt Odin thoáng nét ngạc nhiên, nhưng ngài lập tức mỉm cười, vuốt ve mái tóc nàng.

“Em sai rồi, em không nên làm mấy chuyện thiếu suy nghĩ khi chưa được sự cho phép của chàng”, nàng vùi đầu vào vòng tay Odin, “Thực sự Loki rất đáng thương, em tin rằng hắn sẽ không làm chuyện gì có lỗi với Thần giới đâu...”

Bàn tay Odin hơi sưng lại, giọng nói mơ hồ, như lửng lơ trong không khí: “Loki ư... Hắn đúng là một kẻ thật đáng thương! Chúng ta cùng đừng bận tâm tới hắn làm gì, đúng không?”.

Frigg cảm thấy có gì đó không ổn, từ từ ngẩng đầu nhìn Odin: Trên gương mặt quanh năm băng tuyết của Odin đang phảng phất một nụ cười hờ hững, khiến Frigg ngáy ngẩn cả người. Odin... hoàn toàn không giống Odin.

“Odin, chàng làm sao vậy...”

Lời còn chưa dứt, bờ môi nàng đã bị Odin chiếm đoạt.

Nụ hôn này cũng chẳng giống trước kia. Thô lỗ, cuồng điên, càn quấy, lại mang theo vài phần cương bức. Nàng tự hỏi có phải Odin vẫn đang tức giận hay không? Frigg đành cố nén lại khát vọng muốn trốn chạy, khẽ ngẩng đầu, điềm đạm đáp lại nụ hôn ấy.

Mà nàng nào ngờ, một hành động đáp lại giản đơn như thế lại kích động hưng phấn trong người ngài.

Lần nào cũng là Odin dẫn dắt nàng đến độ cả người nàng mệt lả, muốn nàng chủ động trong cơn xấu hổ và ngưỡng ngừng, thế mà lúc này Odin lại thành người không kiềm chế nổi. Nàng cười thầm trong bụng, khát vọng chinh phục nhỏ nhoi trong lòng dần được thỏa mãn.

Một lát sau, Odin đẩy nàng ngã xuống giường, khóa chặt hai tay nàng, gọi tên nàng không ngừng bằng thứ âm thanh khàn khàn không rõ, gương mặt cũng có chút hây đỏ.

Quả là chuyện trăm năm khó gặp, Odin lúc này có khác nào một gã thiếu niên lần đầu nếm mùi tình ái. Nàng ôm lấy đầu Odin, thì thầm bên tai ngài bằng chất giọng ngọt ngào đầy ám muội: “Nếu chàng không kiềm chế được... Vậy thì đừng ngại ngần”.

Trước mặt Odin, cơ thể nàng lúc nào cũng ở trong trạng thái cực kỳ hấp dẫn. Nói thật lòng, nàng cũng không kiềm chế nổi nữa rồi.

Odin sưng người lại, sau đó nhẹ giọng đáp lời: “Được...”.

Nhưng mọi chuyện diễn ra hoàn toàn ngược lại như những gì nàng tưởng tượng.

Vẫn cứ tưởng sự lấp đầy chậm rãi sẽ khiến nàng từ từ cảm thụ được niềm hạnh phúc quen thuộc, nhưng lần này, Odin loay hoay một lúc lâu nhưng vẫn không sao làm nổi. Đến khi ngài nâng thất lưng của nàng lên, thô bạo chiếm lấy nàng thì cảm giác cơ thể bị xé toạc khiến nàng gần như chết lặng.

Cả người nàng run rẩy, bàn tay bầu chặt lấy bờ vai Odin, thậm chí còn chẳng đủ sức nói một câu đầy đủ: “Đau quá... Odin...”.

Mới chỉ có mười ngày, sao có thể thành ra như thế này?

Nhưng dường như Odin không thêm bỏ mấy lời nàng nói vào tai, ngài mút lấy bờ môi nàng, sau đó bắt đầu dẫn nàng hòa vào một điệu múa cuồng điên.

Hoàn toàn không có chút khoái cảm nào.

Bởi vì Frigg chẳng có bao nhiêu kinh nghiệm chốn phòng the, nàng chỉ biết Odin mạnh mẽ hơn Heimdall nhiều lắm, điều này cũng góp phần khiến cuộc sống ái ân của hai người thêm hạnh phúc. Có điều, chưa bao giờ chuyện giao hoan lại thống khổ như lúc này đây.

Đột nhiên nàng nhớ tới có một lần, khi các nữ thần nói chuyện về một cô gái Thần tộc gả cho một chàng trai thuộc tộc Khổng lồ. Tuy rằng thân thể có thể co giãn để thích nghi, thế nhưng bất kỳ chủng tộc nào cũng có giới hạn của mình. Nếu không phải là một người con gái khỏe mạnh của Thần tộc, sẽ không thể nào chống đỡ nổi sự đau đớn khi hoan ái với tộc Khổng lồ. Khi đó, mấy nữ thần kia còn thở dài ngao ngán, hết sức đồng tình với đôi vợ chồng chẳng thể nào dung hợp được trong cuộc sống ái ân kia.

Càng lúc nàng càng thấy có chuyện gì không đúng.

Từ lúc nói chuyện với ngài, nàng đã cảm thấy thần thái kia, vẻ mặt kia sao mà quen thuộc, nhưng hình như không phải Odin.

Ngài vùi đầu vào trước ngực nàng, nhẹ nhàng khiêu khích, có điều, sắc mặt nàng đột nhiên tái xanh như tờ giấy.

Không biết từ bao giờ, tóc ngài đã biến thành màu đỏ.

...

Một thoáng kinh hãi trôi qua, Frigg hét lên, dùng sức lực toàn thân đẩy hắn ra. Thân thể hắn lùi về phía sau một chút, nhưng hắn lại lập tức nhào lên người nàng lần nữa, sức lực ấy khiến người khác chẳng thể nào chống cự.

Lần thứ hai ngẩng đầu lên, nàng nhìn thấy gương mặt cực kỳ đẹp đẽ mà phủ ngập trong tà khí.

“Ta rất hạnh phúc”, hắn lại nở nụ cười cực kỳ thỏa mãn, động tác không hề ngừng lại, nhưng giọng điệu lại có chút bất ổn: “Cuối cùng ta đã có được em rồi, chị à, rốt cuộc ta đã có được em rồi...”

Chỉ trong chớp mắt, toàn bộ cửa ra vào và cửa sổ của cung điện bị lửa đỏ bao trùm, thỉnh thoảng có vài thị nữ đi ngang qua, nhưng lại không nghe được bất cứ âm thanh nào bên trong.

Lửa đỏ ngút trời, bao trùm tất cả trong cung điện, bao trùm nỗi thống khổ, tuyệt vọng, cùng với tiếng khóc đến đứt ruột đứt gan của vị Thần hậu yêu kiều.

Buổi tối đầu tiên trôi qua, bình minh ló dạng, Frigg giật mình tỉnh giấc từ cơn ác mộng kinh hoàng. Thế nhưng, sau khi mở mắt, nhìn thấy mình đang nằm gọn trong vòng tay của Loki, lại phát hiện cả hai đang trong tình trạng không mảnh vải che thân, sau một thoáng kinh hoàng, Frigg lập tức giáng một cái tát vang trời xuống mặt Loki, không hề do dự.

Cung điện Sương Mù rất lớn, lại trống trải đến quạnh hiu, âm thanh đó vang lên, quẩn quanh mãi một lúc lâu trong cung điện.

Có điều, vì dùng sức quá mạnh, nàng đau đến độ cả người run rẩy.

Loki chỉ che mặt, nhướn mày, sau đó lại lao tới đè lên người nàng, xông vào nàng như đang tuyên bố quyền sở hữu tuyệt đối của hắn. Chỉ một sự ma sát ấy thôi, gã khốn nạn vô sỉ Loki lại trở nên hưng phấn.

“Người cút ngay!”, nàng hoảng hốt, liên tục giật lùi lại phía sau.

Loki rất dễ dàng khóa chặt cơ thể nàng lại, giơ một ngón tay lên mép, “Suyt!”, giống như đang dạy dỗ đứa trẻ ngang ngược: “Nhỏ giọng một chút đi, tuy người người nhà nhà đều biết em là người đàn bà dám dăng thế nào, nhưng để người ta nghe được cũng chẳng phải chuyện hay ho gì, đúng không?”.

Vài tiếng đồng hồ sau.

Frigg vùi nửa đầu vào gối mềm, trên mặt vải ấy dần loang lổ những vệt nước mắt. Loki chống một tay đỡ cằm, áp sát Frigg thêm một chút, sau đó dùng lưỡi của mình để lau đi dòng nước mắt trên má nàng, cười đến ngọt ngào say đắm: “Thơm quá”.

Về mặt của nàng bởi vì đau đớn mà vặn vẹo, đỏ bừng, nàng vùi toàn bộ gương mặt mình vào gối, cố gắng chịu đựng tiếp một đợt xâm phạm xác xước của Loki.

Vì sao nàng lại yếu ớt thế này?

Nếu nàng dừng lúc nào cũng ỷ lại vào Odin như thế...

Nếu nàng dừng mãi ở bên cạnh ngài với bộ dạng vừa ấu trĩ vừa ngu xuẩn...

Nếu như nàng mạnh mẽ hơn một chút...

Thì chắc tất cả những chuyện này sẽ chẳng xảy ra, đúng không?

Frigg, nàng chỉ như một con chim hoàng yến được người ta chăm sóc nâng niu trong lồng vàng gác bạc, có điểm nào xứng với Odin?

Nàng có tư cách gì mà oán trách ngài?

Nàng có tư cách gì mà oán trách vận mệnh đối xử với mình quá đối bất công?

Đối với Frigg, mười mấy ngày tiếp theo giống như mười mấy năm dài đằng đẳng.

Nhưng đó vẫn chưa phải là chuyện tồi tệ nhất.

Ác mộng chỉ thật sự bắt đầu sau khi Odin trở lại.

Odin rời Asgard vốn để tìm tung tích Loki, nhưng hoàn toàn không thấy bóng dáng hắc đầu, khi đi qua Vanaheim, Odin đã tiện đường dẫn theo Freyr và Freyja trở về Asgard ở tạm một thời gian.

Odin vừa mới trở về, đám Khổng lồ băng liền tháo chạy, Thần giới trong chớp mắt lấy lại sức sống của mình.

Ngài rất nhớ Frigg, nhớ tới độ chỉ muốn trốn chạy tất cả mọi người, lao vào trong phòng nàng, vây chặt lấy nàng bằng những nụ hôn say đắm. Có điều, lần này sự việc rất nghiêm trọng, ngài không muốn là kẻ cúi đầu trước, nên đánh nhần nhện chờ nàng chạy đến nhận lỗi với mình.

Chỉ là, cuộc sống của Frigg đã hoàn toàn bị Loki phong tỏa, nàng chỉ có thể di chuyển trong phạm vi phòng ngủ, phòng tắm và phòng sách, nên nào biết được Odin đã trở về. Bởi vì cuộc sống quá nhàm chán, nên nàng đứng lên dạo bước, một mình tới phòng sách, nhắc bữa một quyển xuống, giở đôi ba trang, sau đó lại thần thờ để sách vào chỗ cũ.

Thế nhưng khi gáy quyển sách vừa chạm vào chiếc giá, một đôi tay ấm áp đã nhẹ nhàng cuốn lấy thất lưng nàng. Tay nàng run rẩy, quyển sách từ trên cao rớt xuống, nặng nề nện xuống sàn nhà.

Mùi hương mà hơn hai mươi ngày qua vẫn băng lắng xung quanh, bám riết lấy nàng nay lại tới gần, những nụ hôn nóng rực rơi xuống gáy. Nàng theo bản năng rướn cao cổ lên, lùi lại phía sau, tới gần những nụ hôn của hắc đầu hơn một chút, phản ứng sinh lý tự nhiên khiến Frigg vô cùng xấu hổ và nhục nhã. Sau đó, bàn tay xâu xa ấy lần mò từ bụng nàng, sờ soạn dần lên, nhẹ nhàng chạm tới bầu ngực của nàng...

Frigg nắm chặt mắt lại, tất cả các giác quan dần dần bị sự ôn nhu bất chợt của Loki làm cho tê dại.

Nói cho cùng cũng không thấy mặt, chỉ cần không lên tiếng, tưởng tượng hắc đầu là Odin, vậy thì sẽ dễ chịu hơn rất nhiều. Từng lớp vải rời bỏ cơ thể nàng, rũ xuống trên nền cung điện lát đá cẩm thạch trắng ngần. Lại

một lần nữa, cơ thể nàng đau đớn. Frigg bầu tay vào giá sách, cắn chặt răng, cố gắng tự thôi miên chính bản thân mình, người đang đứng sau nàng chính là Odin, hẳn chính là Odin...

Chỉ cần nghĩ thế thôi, cơ thể nàng đã không tự chủ được mà nóng bừng, ướt át.

Giá sách rung lên theo từng nhịp đập, những quyển sách đặt không cẩn thận lần lượt rơi xuống đất. Loki ghé sát tai nàng, giọng nói khàn thấp mà gợi tình không tả.

Frigg cắn chặt môi, ngoan cố nhìn thẳng về phía trước.

Lại một câu mệnh lệnh, bắt Frigg phát ra tiếng nói.

Lời ra lệnh vừa thoát khỏi môi, một đợt tấn công vô cùng tàn khốc lại bắt đầu, khiến Frigg không chịu đựng được nữa, mở miệng kêu rên.

Đó vẫn chưa phải là dấu chấm cuối cùng.

...

Bởi vì thân thể hai người cực kỳ không phù hợp, thế nên chỉ cần Loki mạnh bạo một chút thôi, Frigg sẽ có thể nếm đau đớn vài ngày. Dưới sự cưỡng bách của hắn, nàng biết bản thân mình chưa bao giờ mất đi cảm giác, nước mắt lăn dài trên má, rên rỉ đầy đau khổ.

“Chị, chị có bao giờ nghĩ tới một chuyện thế này...” Động tác của Loki đột nhiên trở nên dịu dàng, giọng nói cũng mềm mỏng đến kỳ lạ: “Dan díu vụng trộm với ta lâu như thế, nếu như bị Odin phát hiện, thì chị phải làm sao?”.

Lúc nói xong câu cuối cùng, hắn không động đậy gì nữa, nhưng thứ đang ở trong cơ thể nàng vẫn đầy khiêu khích, đầy ám muội.

Frigg giống như bị giáng một cái bạt tai đau điếng, ánh mắt như đóng đinh vào một loạt tên sách sờ sờ trước mặt, một lúc lâu sau vẫn chưa kịp hoàn hồn. Sau đó, nàng nghe thấy hắn lên tiếng, rất nhẹ, rất khẽ, giống như đang ngâm xướng một bài thơ:

“Anh còn nhớ không, Odin, những tháng ngày xưa cũ, thuở chúng ta còn là anh em máu thịt nối liền. Anh đã từng nói, sẽ chẳng thêm uống một ly rượu ngọt... Nếu nó không phải là cho cả đôi ta.”

Trong thời khắc đó, tất cả nọi thứ như đã mất đi ý nghĩa để tồn tại trên đời.

Loki chậm rãi rời khỏi thân thể của nàng, còn cực kỳ quan tâm mà nhặt quần áo, khoác lên vai nàng. Hắn khẽ mỉm cười, lùi về phía cửa, dáng đi sao mà ưu nhã, sao mà thông dong: “Anh trai yêu quý, cảm ơn sự chiêu đãi của anh...bất kể là ba trăm năm cầm tù dưới lòng đất, hay là ba mươi ngày^[1] với Thần hậu yêu kiều”.

[1] Trong thần thoại Bắc Âu, Odin rời đất Asgard trong vòng bảy tháng, nhưng do cốt truyện yêu cầu, tác giả đã thay đổi thời gian thành ba mươi ngày.

Thời gian trôi qua, từng giây, từng phút.

Mái tóc vàng dài và mềm như lụa buông lơi, xoa tung trên nền đá. Cung điện Sương Mù vẫn trống trải mà yên tĩnh như trước, giống như nơi đây chỉ có một mình nàng.

Nhưng nàng chẳng còn dũng khí để vươn tay kéo lại vạt áo cho tử tế.

Cũng chẳng có dũng khí để kiếm tìm cho mình một chút không khí trong lành.

Mãi tới khi tiếng bước chân vững chãi, quá đỗi thân quen kia bước lại gần, dừng lại sau lưng nàng: “Đây mới là lý do cô thả hắn ra sao?”.

Giọng nói của Odin không hề có chút cảm xúc nào, bình tĩnh như thể ngài chỉ là người đang đứng xem vở kịch độc diễn của một người xa lạ.

Giờ phút này, trong Frigg chỉ còn lại nỗi tuyệt vọng vô biên. Nàng ôm mặt, bắt đầu hồi tưởng lại từng chi tiết, từng sự việc xảy ra trong quãng thời gian hai mươi mấy ngày qua... Đó là sỉ nhục, là vết nhơ mà nàng vĩnh viễn chẳng thể nào xóa bỏ khỏi cuộc đời mình.

“Odin”, nàng nghen ngào lên tiếng: “... Em không xứng với chàng”.

“Vậy sao?”.

Odin lạnh lùng buông hai từ ngắn gọn, dừng lại một chút, sau đó giáng một đấm thật mạnh vào giá sách. Mặt đất nứt toác, giá sách ầm ầm đổ nhào ra phía sau, hàng trăm nghìn quyển sách rơi xuống đất theo một tiết tấu chỉnh tề.

Nàng sợ hãi ôm chặt lấy hai tay, trong đầu xẹt qua một ý nghĩ rằng Odin sắp giết mình.

Nhưng đến tận phút cuối cùng, ngài chỉ điềm đạm nói với nàng:

“Nếu đã thế thì, chúng ta ly hôn đi.”

Từ đó về sau, Odin không đặt chân vào cung điện Sương Mù lần nào nữa, lúc sai người đuổi giết Loki, ngài cũng không rời khỏi Thần giới. Ngoài Odin, vị chủ thần có thể đương đầu với Loki chỉ còn Balder. Mấy ngày sau, Balder đem theo một con mắt của Fenrir trở về Asgard, tuy vậy, vẫn không tài nào tra ra tung tích của Loki.

Từ sau khi Odin bỏ đi, Frigg chưa từng ra khỏi cánh cửa của cung điện Sương Mù nửa bước. Sif thỉnh thoảng sẽ tới thăm Frigg, nhưng nàng càng ngày càng ít nói, mãi tới khi nghe Sif nhắc tới chuyện Balder đã móc được một con mắt của Fenrir, nàng mới như bừng tỉnh, cực kỳ lo lắng, lao ra khỏi phòng ngủ, sai người chặt bỏ tất cả tầm gửi trên Thần giới.

Sif đứng sau lưng nàng, ánh mắt và mái tóc dần biến thành màu đỏ, khoe miệng treo lơ lửng một nụ cười.

Tới lần thứ sáu khi Balder trở về Asgard, thì tất cả mọi người đều đã biết mâu thuẫn giữa Odin và Loki. Giấy mỏng sao có thể bọc được lửa, tin Loki có ý định cưỡng bức Frigg nhanh chóng truyền khắp các ngõ ngách của đô thành. Mà việc hai anh em đoạn tuyệt quan hệ với nhau, cũng có nghĩa là tấm giấy mỏng manh cuối cùng che chắn thù hận giữa Thần tộc và tộc Khổng lồ đã bị đâm thủng.

Chiến tranh sắp nổ ra, lòng người hoang mang tột độ.

Khi các chiến thần đang bận rộn mặc giáp sắt, cầm binh khí, thì ở bên dòng Urd trong veo, Hoder đang ngồi ngơ ngác một mình, động tai nghe tiếng hò hét của đám đàn ông ngoài kia.

Có người bước lại gần hắn.

Hắn ngẩng đầu về phía người kia, dùng đôi mắt trống rỗng vô hồn nhìn kẻ lạ: “Ai?”.

“Điện hạ, cảm giác khi sức mạnh không tài nào thức tỉnh hoàn toàn rất khó chịu đúng không?”

“Ta...”, Hoder đứng dậy, thì thào hỏi lại: “Rốt cuộc ngươi là ai?”.

“Ngươi đừng quan tâm chuyện ta là ai, ta chỉ hỏi ngươi một câu, ngươi có muốn một đôi mắt giúp ngươi nhìn thấy ánh mặt trời không?”.

“Muốn, đương nhiên rất muốn.”

“Vậy thì đây, cầm lấy thứ này”, người đó bước tới gần, đặt một lá cây cỏ bé xinh vào lòng bàn tay Hoder: “Nhớ kỹ, lát nữa sẽ có một người bước qua đây, ngươi chỉ cần ném chiếc lá này về phía người đó. Nếu như hắn đỡ được chiếc lá, ngươi sẽ có thể nhìn thấy khung cảnh tươi đẹp của thế giới”.

“Thật sao?”

“Đương nhiên là thật”, Loki nhìn hắn, cười đến dịu dàng: “Nhớ kỹ, phải ném cho chuẩn xác đấy. Ngươi có thể làm được mà”.

Ngươi có thể làm được mà.

Giết thần Ánh sáng rồi, hiển nhiên là ánh sáng sẽ đến với ngươi thôi.

Thuở ấu thơ, Frigg từng được Nott kể cho nghe rất nhiều truyền thuyết xa xưa.

Nott kể rằng, mẹ của Odin, cũng chính là vị thần hậu đầu tiên của thế giới này rất thích sưu tập đá quý và những hạt ngọc trai màu bạc. Nàng có một tấm thảm lông màu xanh thẫm tuyệt đẹp, mỗi buổi tối, nàng sẽ

rải những viên đá quý và ngọc trai lên trên tấm thảm, xâu chúng thành những luồng ánh sáng cực kỳ lộng lẫy. Về sau, nàng ném tấm thảm khổng lồ ấy lên bầu trời cao rộng, thế là bầu trời đêm chúng ta nhìn thấy bây giờ đã được sinh ra.

Tới bây giờ Frigg vẫn còn nhớ như in ngày nàng nói với Odin câu chuyện cổ xưa này. Odin nghe xong mới nghiêm nghị gật đầu, nói với nàng, đúng là có chuyện như thế thật, sau đó ngài lại nói, em có biết không, thật ra, vầng mặt trời trên kia chính là một con mắt của ta. Mãi tới khi nàng căng tròn hai mắt nhìn mặt trời đúng ba ngày rỗng rã, Odin mới nổi lòng nhân từ mà nói với nàng, ta đùa với em một chút thôi. Frigg nhớ khi đó nàng bực lắm, còn giận dỗi hồi lâu.

Nàng vẫn nghĩ, bản thân có thể giờ giờ phút phút tán ngẫu với Odin như thế, thỉnh thoảng nổi khùng lên để thay đổi không khí, mãi cho tới khi cái chết chia tách hai người.

Lúc này đây, trong đêm khuya mùa hạ, Thần giới như đang hòa vào làm một với trời cao.

Frigg ngồi trước cửa sổ, giương đôi mắt ngóng nhìn cung điện Vàng ngập trong đèn đuốc, đột nhiên nghĩ, sai lầm lớn nhất của cuộc đời nàng chính là đã kết hôn với Odin.

Rõ ràng hai người chẳng hề cân xứng, vậy mà sao có thể cứ thế ở chung một chỗ, làm vợ chồng với nhau suốt từng ấy năm dài?

Có điều, nếu thật sự phải nói tới chuyện rời đi...

Nàng biết đi đâu bây giờ?

Giờ này phút này nàng mới phát hiện, bao nhiêu năm qua, cuộc đời nàng hình như chỉ xoay quanh Odin. Nàng sớm đã tự đánh mất chính bản thân mình.

Cứ thế cho tới tận đêm khuya, nàng mới đứng dậy, chuẩn bị dọn dẹp đồ đạc rồi đi ngủ.

Nhưng khi quay người lại, nàng nhìn thấy người đàn ông cao lớn đang đứng trước bên bậc cửa ngoài kia.

Cung điện Sương Mù trắng ngần một dải, đối lập hoàn toàn với mái tóc đen thẫm tựa trời đêm của ngài. Đã lâu lắm rồi nàng chưa từng nhìn ngài từ xa như thế, lúc này liếc mắt, lại như đã chẳng quen.

Odin vẫn giữ bộ dáng lạnh lùng nghiêm nghị, nhưng giữa hai hàng lông mi sắc nét kia đã in hằn tiêu tụy.

Nàng gục đầu xuống, nhỏ giọng nói: "...Ngày mai em sẽ rời đi".

Như đã qua hàng thế kỷ, nàng mới nghe thấy giọng nói trầm, thấp của ngài vang vọng đại điện vắng tanh:

"Nàng muốn đến với Loki, chắc chắn là bởi vì ta đối xử với nàng không tốt. Nhưng nếu thật sự chung sống với Loki, chẳng bằng hãy ở lại bên ta."

Đầu óc ngẩn ngơ trong chốc lát, Frigg đột ngột ngẩng đầu lên, không dám tin vào những điều mình vừa nghe được. Tuy Odin không biểu lộ cảm xúc gì, nhưng đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy nỗi bi thương đau đớn vô cùng in hằn trong đôi mắt ngài, cũng là lần đầu tiên nàng biết được, thì ra mối ràng buộc giữa hai người cũng chẳng phải ảo tưởng của một mình nàng.

Có điều, nàng còn chưa kịp nói gì thì đã thấy một gã lính canh hốt hoảng chạy vào.

Odin nói: "Người ra ngoài trước đi".

"Nhưng mà... Cung điện Valhalla đang bốc cháy, thưa bệ hạ!"

Odin nhíu mày, sau đó nói với Frigg: "Ta sẽ quay lại ngay".

"Còn nữa... Bệ hạ...", thị vệ run rẩy nói: "Balder điện hạ... đã qua đời".

51. Quyển 2 - Chương 20: Hoàng Hôn Của Chư Thần

Balder đã chết dưới nhành cây tầm gửi mà Hoder ném tới. Nhành lá non mềm, yếu ớt kia sau khi rời khỏi Hoder, bỗng biến thành một mũi giáo cực dài, cực lớn, đâm thủng ngực Balder.

Thế nên, thứ đầu tiên mà Hoder nhìn thấy khi ánh sáng ủa vào thế giới của hắn, chính là tà áo trắng bị máu tươi nhuộm đỏ, là thi thể đã lạnh của đứa em trai, là cả mảnh đất Thần giới ngập trong biển lửa... còn cả ánh mắt sững sốt kinh hoàng của Freyr...

Dưới bầu trời sao mênh mông chẳng thấy bến bờ, ngọn lửa dữ như đàn dã thú đói khát đã lâu, đỏ hồng mà hung hãn, cắn nuốt cung điện Valhalla với tốc độ khiến người ta quá đỗi kinh ngạc. Vô số các kinh hồn dưng sĩ gào thét trong lòng ngọn lửa đến từ địa ngục, điên cuồng, vĩnh viễn hủy diệt và biến mất.

Thần tộc Aesir chưa bao giờ lâm vào tình cảnh hoang mang sợ hãi như thế này đây. Đoàn người như những đàn kiến khổng lồ nháo nhào lao ra khỏi tổ, có người chạy bộ, có kẻ di chuyển tức thời, có người ngã lăn trên mặt đất... Đâu đâu cũng thấy kín đặc là người, chen chúc nhau trên khắp các con đường lớn nhỏ của đô thành.

Các vị thần xông ra từ những tòa cung điện, những đàn rồng bay và phượng vàng bị giam cầm đã lâu, nay giãy khỏi gông cùm xiềng xích, sải cánh bay lượn dưới bầu trời đêm xanh sẫm của Asgard, giống như đang nghênh đón một cuộc chiến khốc liệt máu chảy thành sông, thành kính đón chờ một hồi kết diệt vong hủy hoàng loạt lấy.

Giữa biển lửa và cát bụi mịt mù, những luồng ánh sáng đỏ rực bắn ra từ phía cung điện Sương Mù trắng ngần tọa lạc ở phía cao cao.

Sợ hãi ngọn lửa hung tàn đang lan tràn khắp mọi nơi, đám thị nữ đã sớm bỏ chạy như bầy ong vỡ tổ, những dây gai đen xì xì men theo cổng lớn mà vượt thẳng tới bên cửa sổ.

Trong giây phút đó, cung điện của thần Tình yêu đã biến thành một nấm mồ đen khổng lồ.

Đám dây gai xì xì, mang trên mình những cái gai sắc nhọn, Frigg đang ở nơi thâm cung, vội vàng lao xuyên qua khe hở giữa bụi gai, bộ váy trắng ngần bị gai nhọn xé toạc trong lúc di chuyển vội vàng, đôi chân nàng cũng chỉ chút những vết thương ứa máu. Nàng nhìn cánh cổng điện còn ở tíít phía đằng xa, còn cả con quỷ dữ đang sống dậy giữa bóng đêm u ám, lơ lửng nơi chính giữa cánh cổng khổng lồ.

Đêm tối như đang thở dài một tiếng, sâu lắng mà nhói lòng, tựa như một khúc ca ai oán.

Ánh mắt chăm chú của Hỏa thần như ly rượu nho lâu năm trong veo sắc đỏ, tỉnh mạch đến lạ kỳ. Hắn mặc trên người một bộ lễ phục thuần sắc trắng, trên tay là một tà váy cưới. Loki đứng đó, lẳng lặng ngắm nhìn vị nữ thần tóc vàng đang giãy giụa giữa bụi gai, đáng người động bên môi xinh đẹp mà thanh nhã.

Cuối cùng Frigg cũng không kiềm chế nổi, nàng ngẩng đầu nhìn Loki, lý trí như bị lửa giận thiêu đốt thành tro: “Đây đều là chuyện ‘tốt’ do người gây ra!”.

“Chủ thần còn đang bận rộn cứu vớt cung điện của hắn, e rằng lúc này chẳng còn tâm trí đâu mà để ý tới ta.”

Frigg siết chặt dây gai, máu tươi tứa ra từ những ngón tay trắng muốt: “Nếu như ta vẫn còn một đứa con trai dũng cảm can trường như Balder nếu như Balder vẫn ở nơi đây, thì trước khi giao chiến với con trai yêu quý của ta, người đừng hòng lành lặn mà trốn khỏi đất Asgard này![1] ”.

[1] Phiên dịch, cải biên từ trường thi Lokasena trong tập thơ Edda:

If I still had a son, sitting here,

As brave as Baldur was,

You would not escape unscathed from the hall,

Before you fought with him.

“Trốn chạy?”, khoe miệng Loki khê cong lên, nụ cười lại rõ: “Thần Tình yêu xinh đẹp của ta, trước khi mang được em đi, ta sẽ không trốn chạy đâu”.

“Odin sắp trở về rồi, nếu ngươi dám lại gần ta một bước thì chàng sẽ giết ngươi.”

“Hắn vốn đã sớm muốn giết ta rồi, không phải thế sao?”

Loki chỉ tay về phía chân Frigg, nàng lập tức bị một ngọn lửa nâng bổng lên cao, lơ lửng giữa bầu trời, sau đó tay chân bị trói chặt bởi những nhánh dây gai sắc nhọn, không tài nào nhúc nhích. Loki lại chỉ tay về phía thân thể của Frigg, bộ áo cưới kia bay khỏi tay hắn, đổi chỗ cho bộ váy tả tơi trên người nàng chỉ trong chớp mắt.

Bị vây quanh bởi tầng tầng dây gai đen kịt, mái tóc vàng và bộ váy cưới đột nhiên trở nên chói mắt đến kinh người.

Frigg ngơ ngắc nhìn thân thể của chính mình, sau đó lại ngẩng đầu nhìn về phía Loki: “Ngươi đang giở trò gì?”.

“Đón người vợ mới của ta.”

Hắn chậm rãi dạo từng bước giữa không trung, bước một bước lại niệm một câu thần chú.

Còn Frigg, sắc mặt nàng càng ngày càng tái xanh theo nhịp điệu ngâm nga trong miệng Loki.

Đường về cõi chết!

Hắn đang niệm “Đường về cõi chết!” ... là thứ sức mạnh chỉ mười hai vị chủ thần mới biết, là câu thần chú bị cấm từ thời viễn cổ xa xôi. Odin từng trăm phương ngàn kế muốn tìm cách phá giải nó, nhưng chưa từng thành công lấy một lần. Thế nên, cho tới bây giờ, chỉ cần một vị chủ thần niệm câu thần chú kia, sau đó giết chết một Thần tộc khác, là có thể khiến cho kẻ đó vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới này, mãi mãi không còn hy vọng hồi sinh.

“Ngươi muốn làm gì?”, Frigg run rẩy, lùi lại phía sau, áo cưới và làn da bị những mũi gai vô tình cào xé: “Loki, ngươi điên rồi!”.

Loki niệm xong thần chú, dừng lại trước mặt nàng: “Ta bây giờ rất tỉnh táo, cũng rất hối hận. Hối hận tại sao ta không làm thế sớm hơn, làm thế này xong, Odin vĩnh viễn cũng đừng mong có được em”.

“Không, ngươi không thể làm thế được”, giọng nói của nàng run lên vì sợ hãi: “Ta không hề làm chuyện gì có lỗi với ngươi, ngươi không thể...”.

“Đúng, em thật sự không làm chuyện gì có lỗi với ta... Là ta có lỗi với em”, Loki nhìn nàng bằng ánh mắt dịu dàng như nước: “Frigg, em biết ta yêu em mà. Em biết, đúng không?”.

Lửa đỏ ngoài song cửa vẫn đang cắn xé cả bầu trời và mặt đất. Bi kịch này... vốn là thứ chẳng thể nào tránh được.

Bàng hoàng giây lát, Frigg bắt đầu gào thét trong điện loạn: “Không, không, ta... Cứu ta, cứu ta! Odin, chàng mau tới cứu em!...”.

Thanh âm của nàng tắt lịm.

Dây gai đen kịt đã đâm xuyên cổ nàng.

Máu tươi như đóa hoa hồng diễm lệ đang bùng nổ, nhuộm đỏ làn da trắng ngần, nhuộm đỏ bộ váy cưới mang sắc những bông tuyết đầu đông.

Nỗi sợ hãi và tuyệt vọng dâng trào trong đáy mắt Frigg. Nàng giơ tay giữ chặt dây gai nơi cuống họng, cố gắng mở to miệng, nhưng chỉ có thể phát ra những tiếng “ặc, ặc” rợn người. Con ngươi của nàng khê đảo, rồi dừng lại trên gương mặt hoàn mỹ tội đỉnh kia.

“Ta sẽ đến với em nhanh thôi. Cứ để cho bọn chúng sống trong thế giới buồn chán này đi”, Loki ôm lấy gương mặt Frigg, nước mắt nóng hổi chảy dài trên gò má lạnh lẽo của nàng: “Chị... Frigg... Ta yêu em... Em nhất định phải chờ ta, nhé!”.

Cung điện Valhalla đã bị thiêu đốt thành phế tích.

Sắc vàng rạng rỡ dần lụi tắt trong đôi mắt Frigg. Giống như những quyển sách lâu đời, ó vàng, bị giẫm nát dưới gót chân của thời gian.

Hắn hôn lên môi vị nữ thần duy nhất của cả cuộc đời mình, không có khát vọng nhục dục hay chiếm đoạt, chỉ còn lòng thành kính và yêu thương tràn ngập con tim.

Thật lâu, thật lâu sau.

Dòng Urd đã trở về với sự tĩnh lặng vốn có, mặt nước phẳng lặng tối tăm, vẫn đang soi bóng vàng trắng sáng, tròn vành vạnh.

Trong cung điện Sương Mù, bụi gai đen kịt đã biến mất từ lâu, nhánh dây gai đâm chết Frigg hóa thành một lưỡi dao găm. Tất cả mọi thứ đều được bao phủ bởi một màu trắng bạc: ánh trăng, cung điện, ngọn đèn, váy cưới, làn da, mái tóc dài như sóng biển... Chỉ có máu trên dải lụa trắng kia là vĩnh viễn đỏ hồng.

Bình minh sắp tới.

Nơi bầu trời phía trên cung điện Valhalla có những cánh ngân phượng chao nghiêng, cũng có những con đậu lại, hát ca, kêu khóc, những âm thanh đứt đoạn. Một khúc ca ai oán vỡ nát thành tro.

Hoder không hề biện hộ gì về việc chính tay giết chết em trai mình, tất cả mọi người như phát điên giữa biển lửa đột ngột cháy bùng. Tin Thần hậu tử vong chỉ trong một đêm đã lan tràn tới từng ngõ ngách của chín thế giới, càng khiến lòng người thêm hoảng loạn. Vậy nên, cũng chẳng còn ai để ý đến tà thần – kẻ đứng đằng sau giết dây tất cả.

Buổi tối ngày thứ hai, bên ngoài cung điện Valhalla, những nhánh dây leo màu vàng kim chói lọi bắt đầu xuất hiện, leo kín những bức tường.

Gió đêm mang theo những mảnh vụn của ánh sao trời, lả tả rơi xuống trước cổng vào của cung điện uy nghi.

Ánh trăng tròn chiếu xuyên qua cổng lớn. Như thể mọi thứ đều đã bị ngọn lửa hung tàn lúc trước đốt thành tro bụi, bên trong cung điện lạnh lẽo mà im ắng, giống như một ngôi mộ khổng lồ đã tĩnh mịch cả nghìn năm.

Bệ vua tọa lạc trên cao chỉ có mình Odin đang trầm lặng. Mái tóc ngài đen thẫm thẫm như hòa làm một với bóng đêm. Gương mặt ngài vẫn giống mọi khi, không một tia cảm xúc, ánh mắt nhìn đăm đăm về phía nền cung điện đang phủ ngập ánh sáng của những vì tinh tú, thân người như lún sâu vào bệ vua lạnh lẽo.

Đột nhiên, trong bóng đêm, những quãng sáng rời rạc đột ngột lóe lên, khi mờ khi tỏ.

Hàng trăm nghìn cánh bướm vàng bay vào trong cung điện, dập dờn lên xuống, giống như hàng hà sa số những vì sao màu vàng chói lọi lạc bước khỏi trời đêm, đan xuyên với nhau thành một dải ngân hà nhỏ nhỏ, mềm mại dạo những bước dài, bay về phía Odin.

Odin đột ngột ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn đàn bướm...

...

Lúc Odin chạy về bên Frigg thì thân thể nàng đã sớm lạnh như băng. Ngay trước khi ngài kịp chạm tay vào nàng lần cuối, nàng đã hóa thành vô số những chú bướm vàng, tung cánh lao ra khỏi cung điện Sương Mù.

Vậy mà giờ đây, đàn bướm đã trở về.

“Fri...”

Odin còn chưa kịp nói hết câu, đàn bướm đã dừng lại, lơ lửng trước mặt ngài, từ từ hợp lại, kết thành bóng hình một người con gái. Giống như hình bóng màu vàng kim phản chiếu trên mặt hồ, nhạt tựa khói mây.

Ngài vội đứng dậy, bước lại gần hình ảnh phản chiếu kia, vội vã vươn bàn tay ra.

Nhưng, ngón tay ngài lập tức xuyên qua hình bóng đó, còn ánh hoàng kim vẫn chói lọi như thường.

Hình bóng người con gái càng ngày càng rõ nét, gương mặt mỹ lệ mà quá đỗi thân thương cũng dần dần xuất hiện. Giống như một cô gái xinh đẹp với gương mặt mờ ảo trong một tập sách tranh truyền lại từ những ngày xưa cũ đang sống lại trên đời, đứng trước mặt Odin mỉm cười e lệ.

Trong giây phút đó, ngài hiểu ra một điều... Thứ này... chính là tướng niệm thể của Frigg.

Nỗi đau đớn thấu tận xương tủy phủ trùm lên người Odin. Nhưng Odin vĩ đại giờ cũng chẳng thể làm gì, ngài chỉ có thể nhìn gương mặt càng lúc càng rõ nét của nàng, cũng chỉ có thể cảm nhận được nỗi nhớ nhung càng ngày càng da diết của người vợ thân yêu.

Cuối cùng, Frigg hiện diện nơi đó, không khác gì so với ngày thường, chỉ có điều thân thể hơi trong suốt, da dễ phát ra từng luồng sáng hoàng kim nhạt nhòa hư ảo. Rồi khoe miệng nàng khẽ cong lên, nàng bước lại gần hơn một chút, vươn đôi tay choàng qua cổ Odin.

Odin bay lên, ôm lấy nàng, nhưng đầu ngón tay không chạm được vào thứ gì, mũi chẳng còn ngửi được mùi hương trên cơ thể nàng, tai chẳng nghe được giọng nói trong veo như chuông bạc... Động tác kia vẫn duy trì thật lâu, giống như hai người đang ôm nhau thật sự.

Hàng mi của Odin rủ xuống, trên gương mặt không biểu lộ cảm xúc gì, thế nhưng dòng lệ nóng hổi cứ tuôn rơi trên gò má, rơi xuống, xuyên qua thân thể nàng, va vào nền cung điện dưới kia.

“Frigg...”

Đây là lần cuối cùng Odin gọi tên nàng, thế nhưng... nàng không nghe thấy được.

“Frigg”.

Nàng không nghe thấy được nữa rồi.

Một ngày nữa trôi qua, Odin vẫn lẳng lặng ngồi một mình giữa cung điện Valhalla rộng lớn, thân thể lún sâu vào bệ vua lạnh giá, dường như đã chẳng còn sức để đứng lên.

Chỉ trong một đêm ngắn ngủi, Thần tộc Aesir đột ngột suy yếu. Bất kể trên phương diện quân sự, chính trị, kinh tế hay thần lực, tộc Aesir cũng sa sút rất nhiều, thua xa quá khứ huy hoàng trước đó. Không có bất cứ một dấu hiệu nào, càng không có khúc nhạc đệm báo hiệu phút giao thời, sự suy tàn như bóng ma bất thành linh phủ xuống, chẳng ai lường trước được.

Cùng với tình thế hiểm nghèo này, những lời đồn đãi bắt đầu lan truyền với tốc độ chóng mặt: Có người nói thần lực của Odin thực ra cực kỳ yếu ớt, Asgard có thể có ngày hôm nay, đều là nhờ hưởng phúc của thần Tình yêu, mất Frigg rồi thì Odin chẳng là gì cả; cũng có người nói trận hỏa hoạn kinh người ngày đó đã hủy diệt cung điện Valhalla, cũng phá nát cội nguồn sức mạnh của Odin, khiến Thần giới suy vong; cũng có người nói Odin còn đang chìm trong nỗi đau mất đi người vợ thân yêu, chưa gượng dậy được, chỉ cần ngài người ngoại là mọi chuyện sẽ lại đầu vào đó... Rất nhiều lời đồn đại, nhưng tất cả đều có liên quan tới Odin.

Dù thế, Odin chẳng biện giải bất kỳ lời nào. Ngài vẫn ngày ngày cần mẫn xử lý công vụ, sau đó lại trở về, ngồi ngắm người giữa tòa cung điện lạnh lẽo, lẳng lẽ ngồi đó, một mình đếm bước chân của thời gian.

Một thời gian sau, theo lời ước định với tộc Vanir, Freyr và Freyja lại lên đường trở lại Vanaheim. Sif cũng đã vượt ra được bóng ma quá khứ với Tyr, trở thành vợ của Thor. Thế nhưng sau khi Sif và Thor kết hôn chưa được bao lâu, Tyr lại bắt đầu dốc toàn bộ sức lực theo đuổi nàng, quả là một chuyện vô cùng kỳ quái.

Vài trăm năm sau, chiến tranh giữa Thần tộc Aesir và tộc Khổng lồ đã chính thức bùng nổ, Njord lại không tuân theo giao ước, âm thầm trợ giúp tộc Khổng lồ.

Quân đội của tộc Khổng lồ tuy rằng không thể hoàn toàn sánh được với quân đội của tộc Aesir, nhưng bởi thù hận chất chồng, cùng với sự đồng lòng nhất trí của binh lính khiến sĩ khí tăng cao, thêm cả sự hậu thuẫn của tộc Vanir, nên bọn họ lúc nào cũng giữ vững được sức tập trung cao độ, năng lực chiến đấu cũng sung mãn vô cùng.

Tộc Aesir thì ngược lại, trong vài trận chiến đấu, bọn họ luôn bị vây trong trạng thái hết sức bị động, tình hình không quá lạc quan. Thế nhưng dù thế nào Thần giới vẫn cứ là Thần giới, chẳng cần biết sĩ khí có rệu

rã thể nào, nhưng thực lực của quân đội Aesir vẫn đứng đầu trong chín thế giới, là ngưỡng cửa mà chẳng chủng tộc nào có thể vượt qua.

Nhưng đúng vào thời khắc dầu sôi lửa bỏng này, Bragi báo cho Odin một tin sét đánh, hắn đã nhìn thấy một con đường trong quỹ đạo của tương lai: Tộc Aesir đang bước trên con đường không lối thoát, thời gian chỉ còn lại vài năm.

Dù biết chuyện này, Odin vẫn không bỏ cuộc. Ngài hạ lệnh triệu hồi tất cả những vong linh trong cung điện Valhalla, để những người anh hùng đã từng một thời tung hoành chiến trận này kẻ vai sát cánh cùng mình nghênh đón tai ương sắp đến.

Về sau, Loki gia nhập vào hàng ngũ của những người Khổng lồ Băng, cũng trở thành thủ lĩnh của những người mang trong mình dòng máu khổng lồ, xông lên chiến trận.

Đây là lần đầu tiên hắn đối đầu trực tiếp với Odin, cũng là lần cuối cùng.

Ba đứa con của Loki theo cha ra trận. trong chiến dịch vĩ đại mà tàn khốc đó, hai đứa con của hắn – rắn khổng lồ Jormungand và Hel – đã liên kết với những người Khổng lồ, tấn công vào nơi ở của Thần tộc.

Jormungand cắn chết Sif, Thor trong cơn điên loạn giết chết Jormungand, sau đó hợp sức với các thần tướng khác, ném xác hắn xuống biển sâu vạn trượng.

Về phần Hel, sau khi hạ độc Tyr, đã lén lút rời khỏi chiến trường, trốn tới Helheim.

Tyr sau đó đã trúng độc mà chết.

Ngày diệt vong của thần thoại, điểm kết của một thời đại huy hoàng. Rốt cuộc, sự thất bại của các vị thần là số mệnh chẳng thể nào xoay chuyển, dưới những đợt vây công và đợt kích liên tiếp từ địch thủ, các vị thần lần lượt chết đi.

Bình minh ló dạng, những con sóng xanh màu ngọc dập dờn trên biển lớn, ánh mặt trời chói lọi tỏa xuống mảnh đất rộng lớn mênh mông.

Hỏa thần giờ cao thanh ma kiếm cháy bùng lửa đỏ, con trai hắn đứng ngay sát bên người, dường như đã chờ đợi ngày này từ lâu lắm. Trên mảnh đất Asgard chỉ còn lại những xác chết ngổn ngang, chất cao như núi, những lá cờ rách nát tả tơi phát phơ trong gió. Nơi cung điện Valhalla chẳng có một bóng người.

Odin khoác trên mình bộ quân phục chỉnh tề, tay nắm chặt mũi giáo vĩnh hằng Gungnir, bước ra khỏi cung điện Valhala.

Khung cảnh trước mắt khiến một đoạn hồi ức xa xưa trở dậy trong đầu ngài.

Dưới ánh mặt trời chói lọi tượng trưng cho vinh quang và thịnh vượng này, ngài đã từng nắm chặt tay người vợ thân yêu, kể cho nàng nghe truyền thuyết về vị vua đầu tiên của con dân Thần tộc, một truyền thuyết xa xôi mà mỹ lệ vô cùng.

52. Quyển 3 - Chương 1: Nỗi Nhung Nhớ Của Oldin

Cây thế giới, còn được biết đến với tên gọi Cây vũ trụ, là một gốc tần bì nối liền chín thế giới, có ba nhánh rễ cực lớn.

Nhánh rễ đầu tiên đâm qua đất nước của những kẻ Khổng lồ, bị nước suối trí tuệ Mimir bao quanh.

Nhánh rễ thứ hai đâm qua vùng đất của sương mù, ở thời đại xa xưa ngày trước, một con độc long đã từng phủ phục nhiều năm gặm cắn rễ cây, để rồi khi rễ cây đứt đoạn thì cũng là lúc Hoàng hôn của các vị thần ập xuống thế gian.

Nhánh rẽ thứ ba nằm nơi Thần giới Asgard, được vây quanh bởi dòng suối vận mệnh Urd. Mấy ngàn năm trước, ven bờ suối vốn là nơi tụ họp của các vị thần mỗi sớm bình minh. Ba nữ thần Vận mệnh ở ngay bên cạnh, cai quản dòng suối và cây thần.

Cây thế giới mang trong mình nguồn thần lực vô biên. Bất kể là xuân hạ thu đông, nó đều không héo úa, tán cây vĩnh viễn xanh tươi, từng chiếc lá tỏa ra thứ hào quang lấp lánh nhiều màu. Nhất là khi mùa đông tới, hoa tuyết phủ đầy tán lá, những đốm sáng màu bạc tựa như vô số sao trời vây lấy Yggdrasil, dù là đêm tối cô đơn tịch mịch thế nào thì nó vẫn hiện lên vẻ lộng lẫy huy hoàng của một thời hưng thịnh.

Ngàn vạn năm sau, ngay cả các vị thần cũng già đi, nhưng Cây thế giới vẫn như xưa, trẻ trung mơn mớn, ghi lại vô số câu chuyện xưa cũ đã xảy ra trước cổng thần điện uy nghi, biết bao truyền thuyết lãng mạn đã từng nảy mầm đơm rễ dưới tán cây xanh tốt, còn có cả cậu thiếu niên từng đứng dưới vòm lá xanh, khấn khoản cầu xin Cây thế giới đáp ứng một lời ước nguyện.

Lần đầu tiên đặt chân tới nơi này, vị thiếu niên ấy nói rằng: “Xin hãy để cho người ta yêu đáp lại tình cảm của ta, ta sẽ trả bất cứ giá nào, dù có lớn đến đâu”.

Rất lâu, rất lâu sau đó, vị thiếu niên ấy lại tới, lúc này đây, cậu đã trở thành một chàng trai cao lớn và anh tuấn, cũng đã thành vị thần tối cao đứng đầu Chín thế giới. Trong mắt cậu đã chẳng còn vẻ tùy hứng và cố chấp năm xưa, nhưng lại xuất hiện nét điềm nhiên trầm ổn của tuổi trưởng thành.

“Nguyện vọng duy nhất của ta, là sau khi người nàng yêu trở về, bản thân ta sẽ không làm bất cứ việc gì cả, chỉ cần có thể lặng lẽ dõi theo nàng. Nếu có cơ hội, mong hằng năm ta đều có thể cho nàng ngắm nhìn pháo bông nàng thích, mong rằng có thể khiến nàng những lúc ở một mình sẽ không thấy cô đơn.”

“Cứ thế đến bao giờ?”, Cây thế giới hỏi.

“Mãi tới khi nàng rời bỏ cõi đời này.”

“Hiện tại người đã là Chúa tể của các vị thần, đã đủ sức mạnh để khiến nàng ở bên cạnh người, không phải sao?”

“Không”, chàng trai lắc đầu, “...Không còn cần thiết nữa”.

Đó là khi trận chiến tàn khốc kia mới vừa kết thúc, chàng trai đứng trên đỉnh của thế giới, hồi tưởng lại ký ức của những ngày thơ, im lặng thật lâu, thật lâu. Những đêm khuya trống trải, tiếng phượng hoàng nở non trong gió, những đám sương mờ bị thổi đi tít tắp, như thể ngay cả mối tình cuồng si ngán ngùi đã chờ đợi cả ngàn năm kia cũng theo gió bay đi, tan thành mây khói xa vời.

Chàng trai ngẩng đầu, nhìn bầu trời đêm của Asgard, phát ra những tiếng thở dài nặng trĩu ưu tư.

Nếu như cuộc đời không trọn vẹn là một thứ gông xiềng khó cởi, vậy thì ta nguyện mãi mãi ở lại trong chiếc lồng do chính tay người dựng lên.

Odin dành tặng tất cả mọi thứ trên đời cho người ngài chọn,

Niềm hạnh phúc vô bờ, và cả nỗi đau xót vô biên.

- Tất cả những điều thánh thần ban tặng[1] -

[1]. Nguyên văn của Tất cả những điều thánh thần ban tặng như sau:

Everything Oldin gives to his chosen entirely,

All joys, unending,

All pain, unending,entirely.

Giống như bị người ta đánh cho ngất xỉu rồi lại đột nhiên tỉnh dậy, đầu ta rất đau, con mắt bởi vì ánh sáng quá mãnh liệt mà không tài nào mở ra được.

Ta vô thức sờ soạng cổ họng mình, sau đó vươn tay về phía ánh sáng... không có vết máu.

Ta... không chết sao?

Xung quanh có rất nhiều người qua lại. Ta sờ nắn hai tay mình một lúc lâu, sau khi xác định bản thân vẫn còn cảm giác, lập tức ta thở phào một tiếng. Sự bạo ngược của Loki, cái chết của Balder, cung điện Valhalla bốc cháy, buổi Hoàng hôn của chư thần trong lời tiên tri quái ác... Thì ra tất cả chỉ là một giấc mơ.

Giấc mơ lần này thật sự quá dai dẳng, giống như đã trải qua mấy nghìn năm đằng đẳng, thậm chí, trong mơ ta còn thấy cảnh Odin đang cô đơn trầm tư giữa cung điện Valhalla trống trải đến lạnh người.

Dù có thế nào thì giờ ta vẫn phải đi tìm chàng. Nếu không có cơn ác mộng kia, ta sẽ chẳng biết, hóa ra sống xa chàng là chuyện khủng khiếp đến thế.

Nhưng tại sao những người xung quanh lại nhìn ta bằng ánh mắt kỳ quái như vậy?

Còn nữa, rõ ràng bọn họ đều là những Thần tộc bình thường, tại sao quần áo và khẩu âm lại lạ lẫm đến thế. Hơn nữa, bọn họ nhìn thấy những con cự kình vàng óa mắt bay lơ lửng trên bầu trời mà không hề tỏ ra ngạc nhiên, cũng chẳng chạy trốn, chuyện này rốt cuộc là sao...

Sau khi đóng tai nghe ngóng hồi lâu, ta xác định được một điều, bọn họ đang nói bằng ngôn ngữ của Thần tộc, ngữ pháp thì giống nhau đấy, nhưng ngoại trừ từ “Aesir” ra thì ta chẳng nghe được bất kỳ từ nào khác.

Cúi đầu nhìn xuống, ta lại được một phen hoảng sợ: Áo bào trắng ta mặc lúc trước chẳng biết đã biến đi đâu, thay vào đó là một bộ váy ngắn vô cùng tinh xảo, hoa văn cầu kỳ phức tạp, bên hông vắt vẻo một chiếc búa nhỏ màu bạc, đôi giày thấp cổ cũng được chế tác rất công phu... Còn nữa, mái tóc vàng kim của ta đã biến thành màu đen tự lúc nào rồi.

Ta túm một mớ tóc lên, lấy tay xát lấy xát để, sau đó dụi mắt mấy lần, đảo mắt nhìn bốn phía một lượt. Trong ánh nhìn kỳ lạ của những người xung quanh, ta vọt tới trước cửa một cửa hàng, hứng nước chảy ra từ chiếc bình trên tay một bức tượng, đắp lên tóc và tiếp tục chà xát.

Vẫn là màu đen.

Lại ngẩng đầu nhìn cửa hàng trước mặt, ta hoàn toàn không đọc được mấy chữ viết trên biển hiệu... Từ lúc sinh ra tới giờ ta chưa từng nhìn thấy phong cách kiến trúc thế này.

Nơi đây không phải là Asgard.

Ta đang ở đâu? Tại sao lại mặc bộ quần áo này, tại sao tóc ta lại biến thành màu đen?

Hình như nơi này là một cảng biển, rìa ngoài là một dải ngân hà cực lớn, tỏa ra những luồng ánh sáng chói chang. Thế nhưng nhìn xuyên qua dải ngân hà ấy, ta có thể thấy một khung cảnh vô cùng quen thuộc, chính là cảnh núi rừng bất tận như treo lơ lửng ở nơi phía trời đông, lẫn khuất giữa làn sương mù dày đặc... đó là Jotunheim, quê hương của những kẻ Khổng lồ. Cảnh vật phía đông và phía tây đều bị những tòa nhà ngang dọc che khuất, nhưng ta vẫn có thể nhìn thấy một dải lửa đỏ thấp thoáng phía trời nam.

Xét theo vị trí địa lý, chắc hẳn ta đang ở cảng Modin của tộc Vanir. Mới chỉ vài năm không tới, chẳng ngờ nơi này đã đổi thay nhiều đến thế? Ngay cả ngôn ngữ cũng khác hoàn toàn sao?

Phía trên cao là một màu xanh thẫm mênh mông vô tận, bên rìa cảng biển có những con rùa bạc khổng lồ đang chờ người qua lại. Những làn gió ẩm áp thổi qua, bên cảng tấp nập người qua lại, trên lưng họ là những bao hành lý lớn nhỏ các loại, có tộc Lùn, có Tinh linh và có những Thần tộc màu tóc rất đậm... thậm chí còn có cả tộc Khổng lồ.

Từ lúc nào mà tộc Vanir luôn giơ cao ngọn cờ thống nhất chủng tộc lại trở nên hỗn tạp thế này? Thậm chí còn cho phép cả tộc Khổng lồ đặt chân lên lãnh thổ của mình?

Còn nữa, tuy người Khổng lồ bây giờ vẫn cao hơn chúng ta nhiều lắm, nhưng so với những gã Khổng lồ ngày trước ta gặp thì đúng là thành người Lùn cả lượt mắt rồi.

Ánh mắt của những người xung quanh nhìn ta càng lúc càng kỳ quái, trong lòng ta cũng lặng lẽ nhen nhóm một nỗi lo lắng không tên. Ta dáo dác nhìn quanh, vớ đại một chàng trai tuổi còn khá trẻ, hỏi: “Xin hỏi, có phải gần đây mới xảy ra chuyện gì lớn lắm không?”

Chàng trai đó chăm chú nhìn ta một lúc, rồi mới cười đáp: “Phu nhân, ngài nói cổ ngữ Thần tộc lưu loát quá, may mà ta nghe cũng hiểu sơ sơ”. Hắn còn nói thêm câu gì đó nữa, ta không hiểu lắm, chỉ có câu cuối

cùng là rất rõ ràng: “Đại nhân Loki cuối cùng đã công bố diện mạo vị hôn thê của ngài, cũng bởi vì nàng đột nhiên mất tích”.

“Vị hôn thê của Loki?”

“Đúng thế. Nàng cũng giống phu nhân, có một mái tóc đen rất dài... Nàng là Thần tộc Vanir duy nhất trong bộ tộc có mái tóc màu đen.”

Kỳ lạ, mấy ngày trước Loki còn đang ở Asgard, sao ta lại không biết hắn có vị hôn thê ở tộc Vanir, chuyện xảy ra từ khi nào vậy?

Chàng trai trẻ mỉm cười, lật giở tờ báo trên tay, hình như đang tìm gì đó. Ta nhìn dòng thời gian in trên mặt báo: Ngày 12 tháng 3 năm 3018.

“Năm 3018?”

“Đúng vậy, năm 3018. Năm ngoái đúng là có nhiều sự kiện động trời, nhưng trôi qua cũng thật mau, phu nhân thấy có phải không?”

“Thực ngại quá, ta hơi chóng mặt một chút...”, ta lắc lắc đầu, “Năm ngoái đã xảy ra chuyện gì? Rốt cuộc mấy năm nay đã xảy ra những chuyện gì?”.

“Sự kiện lớn nhất của năm ngoái chắc chắn là việc cả Odin bệ hạ và Hỏa thần đại nhân cùng thức tỉnh. Ta nghĩ chắc hẳn phu nhân sẽ nhớ rõ hai sự kiện này.” Hắn không hề có vẻ co ro sợ sệt, giống như chuyện ta nhớ trước quên sau là rất đổi bình thường vậy: “Giờ chỉ còn thiếu thần Chiến tranh, thần Tình yêu và nữ thần Thu hoạch nữa thôi...”.

“Thức tỉnh? Cái gì thức tỉnh cơ?”

Chàng trai trẻ tuổi có chút lúng túng: “Chẳng lẽ phu nhân không biết chuyện mười hai chủ thần sống lại sao?”.

“Ta biết mười hai chủ thần, nhưng sao lại có chuyện sống lại ở đây?”

“Phu nhân, có phải phu nhân đang nói đùa với tôi không, sau cuộc chiến Hoàng hôn của các vị thần, không phải tất cả các vị thần đều đã chết rồi sao? Từ lúc bắt đầu kỷ nguyên mới tới nay đã ba ngàn năm rồi, giờ đang là thời điểm các vị thần bắt đầu sống lại.”

Chàng trai trẻ liếc nhìn ta một chốc, giống như đang nhìn một quý bà tuổi tác đã cao, lắc lắc đầu cảm thông, sau đó hết sức kiên nhẫn kể cho ta về một giai đoạn lịch sử đầy biến động.

Hiện giờ đang là thời đại của sự hồi sinh, năm 3018 theo công lịch Thần tộc.

Không ngờ Hoàng hôn của các vị thần đã là chuyện của ba ngàn năm trước. Mà trong ba ngàn năm đằng đẳng này, tất cả mọi chuyện đều đã đổi thay.

Hình thể của tộc Khổng lồ sống lại trở nên bé nhỏ hơn ngày trước, khe nứt Ginnungagap từ một vết nứt không biên giới, đen kịt nay đã biến thành dải ngân hà rộng lớn tỏa ánh hào quang. Bởi vì Asgard nằm ở nơi cao nhất của Thần giới, thế nên ba ngàn năm trước, khi thần Mặt trời và thần Ánh sáng đều ở trên cao, cả chín thế giới đều được ban tặng ánh sáng chan hòa. Thế nhưng trong thời đại các vị thần sống lại này, hai vị chủ thần trên đều thức tỉnh ở tộc Vanir, bởi vậy, Thần giới mất đi ánh sáng mặt trời, quanh năm bị bóng đêm vô biên bao phủ, Thần tộc Aesir cũng biến thành bộ dạng hoàn toàn khác trước.

Pháp vương hiện tại của tộc Vanir chính là thần Ánh sáng Balder. Còn Loki, thân là thủ lĩnh quân đội kiêm chức cai quản tài chính, cũng được nắm trong tay quyền thống trị.

Hiện tại tộc Aesir đã có tới sáu vị chủ thần. Trước và sau khi thức tỉnh, Odin vẫn cứ là đế vương của tộc Aesir.

Nói cách khác, chẳng có giấc mộng nào ở đây cả, mọi chuyện đều đã thực sự xảy ra.

Hơn nữa, thế giới sau khi tỉnh lại này còn tàn khốc hơn cả thứ hiện thực mà ta đã ngỡ là mơ.

Ba ngàn năm cứ thế trôi qua.

Nhìn thấy hiện thực ngoài kia đổi thay đến trời long đất lở, trong lòng ta cũng ngỡ ngàng bàng hoàng.

Chàng trai trẻ tuổi mở tờ báo ra: “A, thấy rồi, đây chính là Ena, vị hôn thê của Loki đại nhân”.

Vô thức liếc qua tờ báo, ta đang định đẩy ra, ai dè vừa chạm phải hình ảnh kia, ánh mắt đã như bị đóng đinh tại trận... Cô gái có tên Ena ấy, chẳng phải chính là ta với mái tóc đen hay sao?

Chẳng lẽ sau khi sống lại, ta lại dây dưa gì với Loki?

Cảnh tượng buổi tối ngày hôm đó nhanh chóng tái hiện trong đầu ta: cung điện Sương Mù bao phủ bởi dây gai, Loki mặc áo trắng đứng nơi đó mỉm cười... Nỗi sợ hãi khôn cùng ùn ùn kéo tới.

Nhưng chàng trai trẻ tuổi đứng trước mặt ta đâu có tỏ vẻ như đang nói chuyện với “Ena”.

Chẳng lẽ hắn không nhận ra ta?

Không, ta có còn là Frigg trước kia không?

“Phu nhân sao vậy...”

Không chờ hắn nói hết lời, ta đã vội vã lao về phía bể phun nước nơi quảng trường. Thế nhưng quá lạ thay, mới đi được vài bước ta đã thấy hơi thở dồn dập, lưng đau eo mỏi.

Ta ngồi bên gờ bể phun nước, nhìn xuống mặt nước gợn sóng lăn tăn.

Trong nước là hình bóng của một lão bà với mái tóc đen, dài, những nếp nhăn trên mặt cũng lăn tăn theo từng cơn sóng gợn.

Lúc trước đúng là mắt ta có vấn đề, khi cúi đầu nhìn chiếc váy cũng không để ý thấy bắp đùi đâu còn làn da trắng trẻo căng tròn như khi trước, chỉ còn đám gân xanh ngang dọc như những vết khắc phũ phàng trên một tấm phù điêu.

Một người đàn bà tuổi đã xế chiều, vậy mà còn mặc bộ váy cùng giày cổ thấp của thiếu nữ đương tuổi xuân xanh, chẳng trách mọi người lại nhìn ta bằng ánh mắt kỳ quặc như thế.

Tìm trên người thấy còn chút tiền, ta tới vài cửa hàng, giả cầm giả điếu mua một bộ váy liền màu xám, vài quyển sách lịch sử địa lý và mấy cuốn tạp chí linh tinh, vẫn tóc cho tử tế, thay quần áo, sau đó ngồi xuống, lật sách đọc, từng tờ từng tờ một, nhưng chẳng vào đầu được chữ nào.

Vô tình nhìn xuống bàn tay giờ đã như cành củi khô, gân xanh nổi đầy trên mu bàn tay gầy guộc, những vết đồi mồi lấm tấm... Ta lại không nhận được ấn thủ tay mình một cái, giống như đất sét vậy, ấn thế nào nó sẽ thành hình như thế, không còn độ co giãn đàn hồi dù chỉ một chút.

Chỉ trong giây lát đã mất đi cả thanh xuân lẫn vẻ ngoài xinh đẹp, thậm chí biến thành bộ dạng xấu xí tội cùng, đây vốn là một chuyện khiến người ta đau xót, nhưng đâu có ai biết ta đã thay đổi thế nào. Ta chỉ là một bà lão lòng không, gầy như que củi mà thôi.

Chuyện khiến ta đau đớn nhất chính là Hoàng hôn của các vị thần đã biến thành hiện thực.

Loki phản bội, dẫn theo tộc Khổng lồ tấn công Thần giới. Còn Odin thống lĩnh chúng thần, chống lại tộc Khổng lồ, hai bên đều thương vong vô số, mãi tới tận giây phút cuối cùng, chàng đã tử trận tại cung điện Valhalla. Loki đã dùng một ngọn lửa điên cuồng thiêu thế giới thành tro bụi.

Sau khi thế gian được sống lại, tuy cùng là Thần tộc, nhưng quan hệ giữa Aesir và Vanir chẳng thể giống năm xưa. Vì mâu thuẫn giữa Odin và Loki, hai bộ tộc đã trở thành địch thủ.

Trước khi Odin thức tỉnh, chiến tranh liên miên, thương vong vô số, các vị thần tan tác bốn phương, vùi thân tại khắp những góc ngách xa xôi trên thế giới này.

Tất cả những chuyện khủng khiếp ấy xảy ra, đều chỉ vì thứ tình cảm đồng tình vừa ngu xuẩn vừa xốc nổi của ta.

Bởi vì ta chính là kẻ đã giải thoát Loki ra khỏi nhà lao tăm tối.

Trời đã tối đen, người trên quảng trường ngày càng thưa thớt. Trên bến cảng, bước chân rộn rã của những lễ khách, thương nhân, công nhân vận chuyển... cũng đã thông thả hơn nhiều.

Khe nứt Ginnungagap phát ra thứ hào quang vạn tượng, giống như một đĩa thiên hà khổng lồ thông dong chuyển động, sừng sững chiếm vị trí trung tâm của chín thế giới. Ngoài ra, hàng loạt ngọn đèn màu bạc lơ lửng giữa không trung cũng góp phần soi rọi cho bến cảng. Dưới ánh đèn, gương mặt của những người khách đi đường như hiện ra từ trong mộng ảo.

Nơi bầu trời phía trên khe nứt, một chiếc thuyền đen khổng lồ do tám con cự kinh khổng lồ màu đen kéo tới, đang chậm rãi cập cảng.

“A, thuyền tới rồi.” Trên bến cảng, một phụ nữ tộc Vanir lưu luyến không rời, nắm chặt tay của chồng nàng: “Asgard đã mưa mấy ngày nay rồi, chàng cẩn thận đừng để bị cảm lạnh nhé. Ở bên đó chưa chắc đã an toàn, nếu có chuyện gì không ổn, chàng phải lập tức về ngay, chàng nhớ chưa?”.

Một lát sau, hành khách thuộc vô số các chủng tộc khác nhau đều đã xuống khỏi thuyền, có gã thủy thủ đứng trên boong tàu hét to đầy ranh mãnh: “Mấy kẻ tộc Vanir kia, đây là chiếc thuyền cuối cùng ngày hôm nay có thể đưa các người tới tham quan Thần giới vĩ đại, bỏ lỡ là không còn cơ hội nữa đâu đấy!”.

Những lời hấn nói ta thấy dễ hiểu hơn nhiều. Xem ra ngôn ngữ của tộc Aesir cũng không thay đổi mấy. Chỉ là, màu tóc của tất cả con dân Aesir đều đã biến thành màu đen, khiến ta cảm thấy cứ là lạ thế nào.

Phía dưới lập tức truyền đến vô vàn lời phàn nàn và bất mãn, thậm chí nhiều người còn rống lên chửi bới om sòm. Có Thần tộc Vanir mặc dù đã mua vé rồi nhưng cũng không do dự quay bước về nhà. Ta xuôi theo dòng người tiến lên phía trước, hỏi một gã thuyền viên tộc Aesir xem phải mua vé thế nào.

Hắn nhìn ta một chốc, sau đó thản nhiên nói: “Giấy chứng nhận”.

“Giấy chứng nhận?”

“Giấy khai sinh, thẻ chủng tộc, giấy chứng nhận nghề nghiệp, giấy phép cưới thú, cũng phải có cái gì đó để chứng minh thân phận của bà chứ, không thì làm sao ta cho bà lên thuyền được.”

Ta sờ soạng khắp người, chẳng có gì, đang định mở miệng nói thì gã thuyền viên kia đã cướp lời: “Bà là người ở đâu?”.

“Asgard.”

Hắn liếc mắt nhìn một Thần tộc Vanir đứng sau lưng ta - lúc này đã bắt đầu bực bội vì phải chờ lâu - rồi tiếp tục thông thả nhắc nhở: “Lần sau nhớ mang theo những thứ cần thiết nhé, đây là thuyền chạy thẳng tới Asgard, lên đi”.

“Xin hỏi ta phải mua vé ở đâu?”

“Tất cả Thần tộc Aesir muốn trở về quê đều được miễn phí.”

Ta sững người một lúc, sau đó nở nụ cười: “Cảm ơn!”.

Có lẽ Thần tộc Aesir bây giờ chẳng còn mấy người giữ được thói quen cười nói, nhất là người có tuổi, thế nên thấy ta cười, gã thuyền viên vội vã liếc mắt ra chỗ khác, gật đầu, có vẻ hơi xấu hổ.

Trong khoảnh khắc khi thuyền rời bến, ta đột nhiên có ảo giác mình đang sải cánh bay giữa bầu trời.

Mà mọi thứ xung quanh, dường như đều trở nên vô cùng đặc biệt: những hành khách đứng trên boong tàu nói đôi câu chuyện phiếm, những người phục vụ bưng trên tay khay rượu, cơn gió thổi qua gương mặt, bến cảng càng lúc càng nhỏ, càng lúc càng xa... Tất cả, đều mới mẻ vô cùng, đều khác lạ vô cùng, đều ngập tràn hy vọng và sức sống tràn trề...

Tâm trạng rầu rĩ của ta bắt đầu chuyển biến thành tươi tỉnh hơn một chút. Ít nhất thì mọi chuyện cũng không tồi tệ như ta nghĩ, ít nhất thì vẫn có hai người tổ thái độ thân thiện với ta. Cũng đâu phải phụ nữ cứ đánh mất thanh xuân liền chẳng đáng một đồng.

Cuối cùng, bình tĩnh lại một chút, ta bắt đầu lật xem vài quyển sách viết về các chủ thần. Ta cũng hiểu được đại khái nguyên nhân vì sao mình lại biến thành bộ dạng như bây giờ.

Năm xưa, Loki đối phó với ta bằng câu thần chú “Đường về cõi chết”, vốn định hủy diệt ta một cách triệt để. Thế nhưng, có lẽ vì cả thế giới này đều được hồi sinh, nên ta cũng có cơ hội trở lại thế giới này lần nữa, chỉ có điều không còn giữ được sức mạnh của thần Tình Yêu nữa mà thôi. Một Thần tộc không còn thần lực, sống suốt ba nghìn năm lại chẳng ăn được quả táo vàng nào, nay đột nhiên thức tỉnh, đương nhiên sẽ biến thành bộ dạng thế này.

Nếu ta ăn được táo vàng, nhất định sẽ lấy lại được bộ dạng thanh xuân, vậy nên, đây không phải vấn đề gì to tát.

Có điều...

Thế giới mới lại có mâu thuẫn mới.

Trong cuộc chiến Hoàng hôn của các vị thần, tộc Vanir mặc dù nhận được nhiều trợ giúp vẫn không thể hủy diệt hoàn toàn Asgard, thế nhưng sự lật lọng của Njord đã khiến con dân Aesir phần nộ tột cùng. Tộc Vanir sau khi sống lại không còn do vị thần Biển tuổi đã xế chiều kia thống trị, vậy nên năm xưa khi tộc Aesir lần đầu tiên cử đại diện tới tộc Vanir đàm phán, đã nói rằng: “Loki là kẻ giết Chúa tể của các vị thần, chỉ cần sau khi hắn hồi sinh, các người phải lập tức giết hắn đi, được vậy thì hai bộ tộc mới lại có thể như xưa, chung sống trong hòa bình hữu hảo”. Nhưng tộc Vanir không đồng ý, bởi lẽ họ chưa bao giờ sống dưới sự trị vì của Odin, vậy nên sự sùng bái của tộc Vanir đối với ngài cũng thua xa Thần tộc Aesir. Lý do rất đơn giản, trong huyết quản của Loki có dòng máu của tộc Vanir, dù hắn có làm gì đi nữa, hắn vẫn cứ là thánh thần của bộ tộc này.

Điều khiến người ta kinh ngạc hơn lại chính là: Balder tuy sống lại trên lãnh thổ tộc Vanir, nhưng hắn lại vâng theo lời căn dặn của cha hắn trước lúc lâm chung: “Thế giới sau khi hồi sinh sẽ chẳng còn giống như trước đây nữa, bất kể kiếp trước ra sao, nếu kiếp này sống lại tại đâu thì nên thuộc về nơi đó”.

Sự rời đi của thần Ánh sáng và thần Mặt trời khiến Asgard rơi vào bóng tối triền miên, dần dần, chiến tranh đã bùng nổ.

Để duy trì sự cân bằng của thế giới mới, sau khi sống lại, các vị thần sẽ xóa bỏ hoàn toàn những mối quan hệ năm xưa.

Không còn thần lực, lại chẳng còn là vợ của Odin, bây giờ ta biết lấy thân phận nào để tới gặp chàng? Đó còn chưa kể nếu chàng thấy ta biến thành bộ dạng như này...

Ta vô thức thiếp đi trong khi những suy nghĩ ngổn ngang vẫn đang giằng xé.

Sau đó, tiếng mưa rả rích đã khiến ta bàng hoàng tỉnh giấc từ cơn mơ dai dẳng mà đau đầu ưu thương.

Một tấm màn che khổng lồ được tạo nên từ ma xuất hiện phía trên thuyền, dần trượt xuống theo cột buồm, con thuyền cũng thông thả tiến vào bến cảng của Thần giới.

Nhìn khung cảnh hiện ra trước mắt, ta hoàn toàn chẳng dám tin nơi đây chính là Asgard.

Những giọt mưa đổ xuống như trút nước, mảnh đất để đô với những tòa kiến trúc lộng lẫy uy nghi nhưng lại bị bủa vây giữa những tia sét xé toạc bầu trời, giữa những trận sấm đình tai nhức óc, cùng với một mảnh sương mù ảm đạm màu xanh sẫm đã gần hóa thành đen.

Phía trên những dãy núi trùng điệp ngoài kia, mười một tòa thần điện vẫn đang vây lấy Gladsheim, như tinh tú ôm lấy trăng tròn.

Nóc cung điện Valhalla vẫn như xưa đâm xuyên qua tầng mây chót vót, vậy mà thứ trút xuống chỉ là ánh trắng, băng bạc và lạnh lẽo. Rong cánh đen và phượng hoàng đen đang rải cánh lượn vòng phía trên cao.

Bởi vì khoảng cách quá xa, ta chẳng thể nhìn rõ một ngàn người lính canh và những con sói bạc phủ phục dưới chân họ trước năm trăm bốn mươi cánh cửa khổng lồ. Có điều, ta có thể thấy rõ vô số nhánh dây leo vàng ánh phủ kín các bức tường, cùng những bộ giáp sáng ngời như ánh sáng mặt trăng của lính canh.

Mãi đến phút giây bước xuống khỏi thuyền, ta vẫn không dám tin đây chính là Thần giới trước khi Hoàng hôn của các vị thần phủ xuống. Đâu phải chỉ là bộ tộc này thay đổi, ngay cả con dân tộc Aesir cũng đã chẳng như xưa. Những người con tộc Aesir năm ấy với mái tóc như hòa vào ánh nắng, gương mặt hiền hòa

thân thiện, nói năng lịch thiệp lại mang theo vài phần vượt trội hơn người... vậy mà nay đều đã biến thành những sinh vật thờ ơ, nghiêm nghị, hung hăng, hiếu chiến, không thích nói cười, giống như những pho tượng vô hồn lạnh lẽo.

Ta đứng dưới lều tránh mưa nơi bến cảng, nhìn đám dây leo chỉ có hai màu tím sẫm và xanh sẫm, phủ kín những căn nhà, vài quán rượu vắng tanh trên con phố lạnh, còn cả màn mưa dày đặc như đang cố xóa nhòa thế giới... đột nhiên ta chẳng biết mình nên bước về đâu.

“Đô thành này... đã quá già rồi.”

Một giọng nói in hằn dấu tang thương của thời gian vang lên bên tai ta, “Tuy xét về lịch sử, Vanaheim còn lâu đời hơn cả đế đô Asgard, nhưng trừ hoàng cung Hoenir ra, tất cả những kiến trúc khác đều đã được phá đi xây lại, rất mới, đơn giản, nhưng đủ tinh tế. Không giống như nơi này, không ngừng chắp vá, không ngừng tân trang, không có căn nào đồ nát, nhưng chỉ cần nói đại về một ngôi nhà ven đường cũng sẽ có cả ngàn năm lịch sử. Đường phố có mới, có cũ, bằng chỉ đường dày đặc từng góc ngách, việc quy hoạch đường xá cũng đậm hơi thở của thời xa xưa. Người mới đến nơi này, kiểu gì cũng sẽ lạc đường”.

Đó là một cụ già khoác trên mình chiếc áo choàng phục cổ theo phong cách Aesir, lão cầm chiếc ô trên tay, ánh mắt nhìn về phía trước, chẳng rõ đang nói chuyện với ai.

“Thế nhưng, vẫn có biết bao nhiêu người đổ về mảnh đất này. Quả thực, bộ hạ đã bảo vệ quê hương của chúng ta rất tốt.”

Nghe lão nói thế, ta mới phát hiện, sự thật thực sự là như thế. Tuy bầu không khí đổi thay, người cũng đã khác xưa, nhưng vẫn còn những điểm giữ được nguyên dáng vẻ của ba ngàn năm trước, chẳng thay đổi gì nhiều.

“Đúng là chẳng có gì thay đổi”, ta nói.

“Ta và vợ đã sống ở quận Frigg hai trăm mười mấy năm ròng, mãi tới tận giờ, ngay cả pho tượng nhỏ đối diện cửa nhà ta vẫn vẹn nguyên như hơn hai trăm năm về trước... Quả thực, bộ hạ là một người rất nhớ tình xưa...” Ông lão đeo găng tay, thở dài một tiếng, “Tuy dù xét về phương diện chính trị, kinh tế hay quân sự, chúng ta vẫn đang dẫn đầu chín thế giới, nhưng những thứ phải thay đổi thì vẫn chẳng ai có thể ngăn cản được. Nơi này đã chẳng còn là Asgard ngày xưa nữa rồi”.

Lưng lão hơi gù xuống, lão giương ô lên, sau đó dần nhòa đi giữa làn mưa và sương mù dày đặc.

Có thể là bởi trời mưa, nên sau khi trở về Asgard rồi, trong lòng ta lại trào lên nỗi thương cảm. Cái cảm giác trở về quê cũ nhưng người chẳng còn đây vẫn cứ băng lạnh vẩn vương, dai dẳng như cơn mưa kia, dầm dề không dứt.

Nước mưa chảy dài trên tấm cửa sổ thủy tinh, như những dòng suối nhỏ đang uốn lượn, vạch lên nền kính những vết loang dài, xiêu xiêu vẹo vẹo. Vài người trẻ tuổi có vẻ giàu sang, đứng dưới hiên trú mưa, thu ô lại, sau đó dùng ma pháp gọi thú cưỡi của mình xuất hiện, rồi vừa lăm bắm nguyên rửa thời tiết chẳng ra gì, vừa bay vút vào bầu trời cao rộng. Qua tấm cửa kính, ta có thể nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của chính mình, quá đổi già nua.

Mưa đã ngớt, nhưng lúc bước xuống đường, gương mặt ta vẫn ẩm ướt bởi hơi thở của những hạt mưa rơi. Từng góc ngách của mảnh đất này ta đã sớm ghi tạc tận trong tim, vốn định thử di chuyển tức thời một lần xem sao, nhưng tiếc là thể lực đã cạn như đèn dầu trước gió. Thời gian cứ thế trôi qua, ta biến mất trong không khí đến nửa phút đồng hồ vẫn không sao tới được nơi định đến. Ta dành thời gian để nghỉ ngơi, nhưng có nghỉ ngơi bao lâu vẫn chẳng thấy lấy lại được sức lực.

Trong ngày hôm đó, cách nghĩ của ta cũng thay đổi rất nhiều. Ta không muốn tìm người giúp đỡ, ta không muốn nhận thua trước vận mệnh, ta chỉ muốn nỗ lực vượt qua cảnh khốn cùng.

Sau vài tiếng đồng hồ vừa đi vừa nghỉ, ta đã tới được bên dưới cung điện Valhalla.

Nơi này vẫn được canh gác giữa trùng trùng binh lính, khoác trên mình vẻ thần thánh đến uy nghiêm, làm chùn chân tất cả những kẻ có ý định tới xâm phạm.

Trong trí nhớ của ta, rõ ràng giấc ngủ sâu này chỉ như một chớp mắt, thoáng chốc trôi qua, vậy mà sao nỗi nhớ nhung dành cho chàng lại giống như đã kéo qua cả nghìn năm đằng đẳng.

Rất muốn gặp chàng, muốn biết bao nhiêu năm qua chàng đã sống ra sao.

Rất muốn biết bản thân có còn cơ hội trở về bên cạnh chàng không.

Ta chẳng dám mơ có thể lại trở thành vợ chàng lần nữa, tình nhân cũng không, thậm chí là bạn bè cũng chẳng dám.

Chỉ cần được nhìn thấy chàng là đủ.

Cánh cửa sắt cao đến vô cùng ngăn cách giữa hai nửa thế giới bên trong và bên ngoài thần điện, những binh sĩ cưỡi trên lưng cốt báo và ngựa đen chinh tề bày trận, tuần tra xung quanh. Màu trắng rợn người của xương báo cùng màu đen của lông ngựa tạo nên một bức tranh tương phản rõ ràng. Tại khoảng sân bằng phẳng dùng làm nơi cho thú cưỡi dừng chân lơ lửng phía trên thần điện, ẩn hiện những chiếc đuôi với màu xanh yếu ớt của đám cốt long đang nhẹ nhàng phe phẩy. Tại nơi cao nhất của thần điện, một con rồng đen đang rải cánh lượn vòng trong màn mưa, phun ra từng đợt sương trắng.

Vừa đến những ngày mưa, bầu trời Asgard như sụp xuống từ trời cao, mây đen giăng lớp và những tia chớp dọc ngang gần như hòa vào làm một với mặt đất phía dưới. Thế nhưng, đèn đuốc sáng trưng khi màn đêm gõ cửa lại ban tặng cho mảnh đất để đô này vẻ huy hoàng long lẫy đến xa hoa.

Bên trên mười hai tòa cung điện là pho tượng của các chủ thần đã thức tỉnh đang sừng sững với gió mưa: Odin, Hoder, Freyr, Balder, Loki, Thor, Heimdal, Freyja, Bragi... Trong số đó, ba pho tượng của Balder, Loki và Freyr có màu vàng, còn lại đều khoác trên mình sắc bạc. Màu vàng ám chỉ rằng vị thần đó thức tỉnh tại tộc Vanir, còn màu bạc là tại tộc Aesir.

Thế nhưng bên trên cung điện Sương Mù vẫn trống không như cũ.

Nhất thời, đầu óc ta rối tung lên. Rốt cuộc chuyện này là thế nào? Chẳng lẽ ta vẫn chưa thức tỉnh?

“Ai?”

Một gã lính tuần tra dừng lại phía bên phải ta, cao giọng hỏi.

Ta vội lau nước mưa trên trán, quay đầu lại trả lời: “Ta... ta muốn gặp Odin... Odin bệ hạ”.

“Lấy thư mời hoặc thư hẹn trước ra, đưa cho thị vệ canh cổng chính.”

Gặp Odin đâu phải chuyện dễ dàng gì. Do dự một lúc lâu, ta lại nói: “Ta không có những thứ đó, nhưng ta rất mong mình có thể làm việc ở trong thần điện, quét tước dọn dẹp, chỉnh trang giá sách, giặt quần áo, rửa chén bát... Ta có thể làm bất cứ việc gì”.

Gã lính canh sẫm soi ta một lượt, sau đó cười khinh miệt. “Ta không muốn nói mấy lời thất lễ đâu, có điều, dù là kẻ làm công việc dọn dẹp thần điện thì cũng phải là người đặc biệt. Nếu bà không tìm được việc gì, vậy tới khu thành phía đông đi, đến đó ít ra cũng tìm được việc gì đó để làm.”

“Phiền cậu định nghĩa cho ta, ‘người đặc biệt’ là người thế nào?”

“Nếu không phải là một cô gái tuổi trẻ xinh đẹp thì cũng phải là một vị thần còn nhỏ tuổi, không thì phải là người được huấn luyện chuyên nghiệp bởi Hiệp hội Quân gia Thần giới... Ta không nói bà kém cỏi, chỉ có điều nơi này là cung điện Valhalla...”, hắn không nói tiếp nữa.

“Ta thuộc nằm lòng cấu trúc của cung điện Valhalla, có kiến thức về vị trí địa lý của Thần giới cũng như các khu di tích lịch sử. Công việc của một quân gia không làm khó được ta đâu.”

Gã lính canh bắt đầu thấy bức bối: “Bà mau cút đi”.

Thấy hắn xoay người đi mất, ta vội vội vàng vàng đuổi theo sau.

“Ta thật sự có cảm tình rất sâu nặng với nơi này, cũng biết kế thừa tinh thần từ thời viễn cổ xa xôi. Thần tộc Aesir coi chết trên chiến trận là một thứ vinh quang cao cả. Dù đang là giai đoạn đình chiến, nhưng bất cứ cánh cửa nào trong năm trăm bốn mươi cánh cửa khổng lồ này cũng đủ để tám trăm dũng sĩ sống

vai tiến bước, cánh cửa nào cũng có thể thông tới bệ vua của Chúa tể các vị thần. Từ trung tâm thần điện tiến thẳng lên cao chính là ổ rồng, bên trong có điện phủ tổ chức nghi lễ, điện phủ âm nhạc, điện phủ yến hội, điện phủ nghệ thuật, còn có hơn bảy trăm đại điện khác, hơn nữa, ta cũng hiểu rất rõ về các điện phủ, nếu người muốn nghe, ta có thể nói thêm...”

“Ta không tới đây để nghe bà lái nhải về thần điện, câm miệng ngay cho ta!”

Gã lính trong cơn thịnh nộ, rút roi quất con ngựa đen đang cười. Con ngựa bị đau, hung hăng đá hậu, vó ngựa đập trúng vào cẳng chân ta.

Cơn đau thấu xương bỗng ập đến, ta ngã từ trên cầu thang xuống, lăn vài vòng, rồi té nhào xuống khoảng sân bên dưới.

Có lẽ vì dáng ngã của ta quá khôi hài, thế nên vài gã lính canh đằng sau cũng cười phá lên. Cả người ta chẳng có chỗ nào là không nện xuống mặt đá lạnh lẽo bên dưới, tuy nghe thấy những tiếng cười miệt thị kia xong ta rất muốn đứng lên để chạy thoát khỏi cảnh xấu hổ này, nhưng từng cơn đau dập dồn kéo tới, ta chẳng thể gắng gượng đứng lên, chỉ có thể co rúm người, ôm chặt lấy chân, run rẩy nằm trên đất.

Nền sân ướt nhẹp, chỉ một lát sau nước mưa đã thấm vào trong thớ vải, cái lạnh lẽo cũng theo đó len lỏi vào xương thịt.

Đúng lúc này, có đôi bàn tay lành lạnh đỡ lấy cánh tay ta. Ta còn chưa kịp ngẩng đầu, giọng nói mềm mại mà lạnh lùng đã vang lên phía trên đầu ta: “Ai cho phép các người làm chuyện như thế này?”

Đám lính nhất thời tái mặt, im lặng không dám đáp lời.

“Các người không thấy bà ấy đã có tuổi rồi sao?”, người con gái ấy vẫn giữ giọng điệu nghiêm khắc: “Nếu có kẻ nào đó cũng đối xử với những người mẹ, những người bà đang cô độc ở chốn quê nhà của các người như thế, các người sẽ thấy thế nào hả?”

Những lời phía sau của hai bên, ta hoàn toàn không nghe lọt, bởi lẽ, ta nhận ra được chủ nhân của giọng nói này... chính là cô em gái mà ta tưởng đã biến mất từ lâu, có mái tóc màu nâu dài đến ngang eo, gương mặt xinh đẹp động lòng người tựa búp bê bằng sứ cực kỳ tinh xảo - Linde.

Ta đã từng vô cùng căm ghét Linde, sau khi ta kết hôn với Odin rồi, thậm chí ta còn quên hẳn rằng trên đời này còn người con gái ấy. Cũng chẳng thiếu những lần vì sự ám muội mập mờ giữa Linde với Odin mà ta ghen tức trong lòng... Giờ phút này đây, tâm trạng ta lại càng ngổn ngang khó mà nói thành lời.

“Bà muốn ở lại thần điện làm việc sao?”

Đôi mắt màu xanh ngọc bích kia nhìn thẳng về phía ta, trong veo như nước. Hiển nhiên con bé không nhận ra ta.

“Đúng vậy.”

“Bà có thể làm gì?”

“Tất cả mọi việc của hầu gái và quản gia ta đều có thể làm được.”

“Đi theo ta. Ta giúp bà tìm thử xem có việc gì hợp với mình không.” Linde đỡ tay ta, dẫn ta đi qua cánh cổng lớn của thần điện, “Cũng tại công việc của đám lính gác đó quá nhàm chán, nên họ mới nói mấy chuyện kỳ cục đó với bà, cái gì mà vào thần điện thì nhất định phải là mỹ nữ chứ, toàn lời nhảm nhí”, nói xong, nàng còn khẽ mỉm cười vu vơ.

Nụ cười của nàng rất đẹp, giống hệt trước đây. Không, còn đẹp hơn nhiều.

Trong khoảnh khắc khi chân ta bước vào cung điện Valhalla, cảm giác muộn phiền rầu rĩ vốn đang luẩn quẩn trong ta lại càng trở lên mãnh liệt. Ta nhìn những bức họa vẽ trên tường, những cây cột chống quen thuộc xung quanh, cố gắng đứng thẳng lưng, bước từng bước trên tấm thảm đỏ trải dài như mất hút khỏi tầm nhìn... Bằng hoàng ngự ngấn, ta vẫn chẳng thể tin cung điện này đã trải qua sự thử thách của sự hồi sinh và cả sương gió ngàn năm.

Lúc đi ngang qua điện lưu trữ sách, ta liếc mắt nhìn qua, bên trong vẫn là cả nghìn vạn cuốn sách ngăn nắp chỉnh tề, còn cả chiếc bàn thủy tinh sừng sững trên mặt đất, trống vắng cô liêu.

Sau đó, dường như tất cả hồi ức trong ta lại một lần sống dậy, nơi cung điện im lìm tĩnh mịch kia có bóng hai người đàn ông hiện diện. Một trong số đó chính là Thor - lúc này mái tóc đã biến thành màu lam sẫm. Hắn đang ôm trên tay một chồng sách, cung kính đứng nói chuyện với người đàn ông khoác trên mình chiếc áo khoác màu đen, ngồi trước bàn.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy người đàn ông đó, một chân ta đã vội tiến lên phía trước. Chỉ là ta đã cố gắng thu bước chân về trước khi chàng ngừng đầu lên.

“Bệ hạ!”, Linde buông tay ta ra, vội vàng bước về phía Odin, “Không ngờ lại gặp được bệ hạ ở đây”.

“Linde, có chuyện gì lát nữa hãy nói. Ta đang bàn việc với Thor.” Bên trong áo khoác đen là sơ mi trắng muốt, vài lọn tóc đen bướng bỉnh lòa xòa trước trán, chàng vẫn như xưa, khô ngô anh tuấn mà hờ hững lạnh lùng.

“Em không có chuyện gì quan trọng, chỉ là nhìn thấy bà lão đáng thương này ở trước cửa thần điện, nên định giúp bà ấy tìm một công việc mà thôi.”

“Được”, ánh mắt chàng lơ đãng liếc về phía ta, sau đó lập tức lại trở về với Thor, “Người nói tiếp đi”.

Đường nhìn của chàng dừng trên người ta chưa được một giây, chỉ thế mà thôi. Vậy mà ta kích động đến độ bước lên một bước, sau đó lại thêm một lần lùi về phía sau. Trong lòng ta, bao nhiêu cảm xúc đang ngổn ngang giằng xé. Ta đứng đó nghe chàng nói, từng thanh âm trầm thấp.

Linde đứng trước cửa nghe hai người nói chuyện một lúc, sau đó dẫn ta tiến vào bên trong.

“A, ta quên giới thiệu, ta tên là Linde, là chủ quản cung điện Vàng của Gladsheim.”

Chức vụ này nói cao cũng đúng mà nói thấp cũng không sai. Tuy cung điện Vàng là tẩm cung của Odin, nhưng nếu so với vị trưởng quan trông coi cung điện Valhalla thì chủ quản của cung điện Vàng hoàn toàn không có thực quyền, làm chủ quản cũng ngang với việc lo liên hệ, phối hợp với những người giữ chức vụ thấp hơn, ví dụ như quan may vá, thị nữ trưởng, bếp trưởng... Không đến nỗi việc lớn nhỏ gì cũng tới tay, nhưng cũng chẳng kém phần phiền phức. Trước đây, chủ quản của cung điện Vàng là ta, đứng trên cương vị của người trong cuộc, có điều, ngoại trừ việc có thể lấy cớ công việc để tới quấy rầy Odin ra thì ta chẳng có tí hứng thú nào với nó cả.

Linde đi trước dẫn đường, làn váy lụa màu đen của nữ quan kéo lê trên mặt đất, mái tóc dài màu nâu gần như che kín lưng. Nhìn từ đằng sau, bóng lưng nàng rất đẹp, đẹp đến độ ngay cả ta cũng thấy trái tim khẽ run lên.

“Ban này thật sự cảm ơn cô”, ta thấp giọng nói.

“Đừng khách khí. Hiện giờ trong cung điện Vàng này hầu như đã đủ người, trước mắt, ta chỉ có thể sắp xếp cho bà tới phòng May vá, bà thấy sao?”

Trời ạ, phòng May vá chỉ cách tẩm cung của Odin có mấy bước chân. Nếu ta đến đó thì chẳng phải ngày ngày sẽ được nhìn thấy chàng sao... Ta lắc đầu quây quây, cố ép mình từ chối, nhưng lời bay ra khỏi miệng vẫn cứ là: “Nếu như có thể, ta muốn thử một chút xem sao”.

Đi tới phòng May vá, khi ở chỗ quan may vá để đăng ký tên, Linde nói: “Đúng rồi, ta còn chưa hỏi tên bà”.

Không thể nói với nàng tên ta là Frigg, thế là ta vội vàng vàng lúi một cái tên khác từ trong đầu ra: “Ena”.

“Ena?”, Linde và quan may vá gần như đồng thanh lặp lại cái tên này. Linde nhìn ta cười khê: “Vây chẳng phải là trùng tên với cô thần kim tượng nổi tiếng của tộc Vanir đây sao?”.

“A, đúng vậy.”

Từ lúc sống lại tới giờ, Ena là cái tên người con gái đầu tiên ta nghe được, sao ta lại quên mất là đã nhìn thấy nó trên báo chú.

Quan may vá nói: “Cô gái thần kim tượng tộc Vanir đó rất giống Thần hậu. Nghe nói đó mới là lý do khiến Loki dính hôn với nàng ta”.

“Cái này ta cũng không rõ. Ta chỉ biết khả năng rèn đúc của nàng ta rất lợi hại. Bệ hạ đã mấy lần phái người tới dò hỏi, vậy mà vẫn chưa mời được nàng ta về Asgard.”

“Bệ hạ cũng tới chiêu mộ nàng? Chẳng lẽ cũng vì nàng ta giống Thần hậu sao?”

“Bệ hạ đâu phải loại người nông cạn như thế!”

“Nói cũng đúng”, viên quan may vá liếc mắt nhìn Linde, “Nói đi cũng phải nói lại, có lẽ bệ hạ đã chọn được một người thích hợp nhất ở bên cạnh mình rồi, chỉ là chưa tiện nói ra thôi?”.

“Nói lung tung gì đó!”, Linde lập tức ngắt đầu, “Mấy lời đồn nhảm nhí đó không thể tùy tiện nói ra được, hai chúng ta không có liên quan gì hết”.

Quan may vá bị nàng dọa cho giật mình: “Xin... xin lỗi!”.

Nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của Linde, ta càng khẳng định một điều rằng con người luôn thay đổi. Mấy năm nay, nàng đúng là đã trưởng thành hơn, chín chắn hơn nhiều. Nếu là trước đây, chắc hẳn nàng sẽ hận là không thể khiến tất cả mọi người đều nghĩ giữa nàng và Odin có gì đó chẳng tầm thường. Hiện giờ, trông Linde vẫn còn nặng lòng với Odin lắm, nhưng nàng đã học được cách dàn xếp ổn thỏa những chuyện rườ rịa liên quan rồi.

Sau khi nàng rời đi, viên quan may vá cứ lải nhải rằng ta may mắn, bởi lẽ được làm việc ở trong cung điện Vàng là giấc mơ của tất cả Thần tộc Aesir, nhất là nữ giới. Vị trí Thần hậu đã bỏ trống nhiều năm, những phụ nữ bên cạnh Odin cũng lăm le cái ghế đó rất lâu rồi. Thao thao bất tuyệt một lúc lâu, nàng mới hồi hận khi nhận ra ta đã là một bà già bước đi còn chẳng vững, thế là nàng không thao thao bất tuyệt thêm nữa mà bắt đầu giới thiệu sơ qua về công việc cho ta biết.

May vá vốn là thứ ta am hiểu nhất. Lúc trước, mỗi khi ngồi trong cung điện Sương Mù không có gì làm, ta lại dùng chỉ vàng dệt vải, ở chỗ này làm chưa đến nửa ngày, ta đã hoàn toàn dồn hết tâm tư vào công việc. Những cô gái làm việc ở đây đa phần đều còn rất trẻ, các nàng đối xử với ta rất lễ phép, nhưng mỗi lần chạm phải những chủ đề hóng chuyện nóng bỏng hoặc chia chác thức ăn, ta liền lập tức trở thành người vô hình trong mắt các nàng. Buổi chiều, khi công việc kết thúc, các nàng ấy lại vội vàng dọn dẹp mọi thứ, sau đó cúi mặt vào gương, trát phấn to son, vấn tóc, sau đó dùng tốc độ ánh sáng để lao ra khỏi cửa. Nếu dựa theo cách nói của quan may vá, chắc hẳn các nàng đều đi “tình cờ gặp gỡ” cả rồi.

Bởi vì nơi đây không có ánh sáng mặt trời, thế nên ban ngày và ban đêm cũng chẳng khác nhau là mấy. Có chăng chỉ là khi đêm đến, trên bầu trời sẽ lặng lẽ điểm xuyết những vì sao. Bên ngoài cửa sổ là một khung trời thẫm đẫm sắc đen thuần túy, Thần giới ban đêm thực ra cũng chẳng khác gì so với trước kia.

Mưa đã tạnh, nhưng trên tấm kính vẫn còn đọng lại những hạt mưa.

Ta đang trong giai đoạn thử việc, không thể ở lại trong thần điện nên đành ở tạm quán trọ, sau đó sẽ tìm một căn phòng sống tạm. Vừa nghĩ tới chuyện phải xoay sở với những chuyện vặt vãnh đó, ta lại thấy mệt mỏi rã rời. Tay nắm chặt tiền công làm việc ngày đầu tiên, đến cả cảm giác khi chạm vào tờ ngân phiếu không rõ ý nghĩa cũng như giá trị đó mà ta cũng ngỡ như mơ.

Phòng May vá yên ắng tới rợn người. Nhìn tấm gương lớn dựa bên cửa sổ cùng với bóng hình bà lão già nua, ta khẽ thở dài một tiếng, đang chuẩn bị đứng dậy thì lại nhìn thấy trong gương bóng vài người đàn ông bước ngang qua cửa phòng May vá. Dù không nhìn thấy trang phục gọn ghẽ và tinh xảo cầu kỳ trên người họ, ta vẫn có thể nhìn ra họ là người thể nào thông qua tư thế bước đi.

Ánh mắt đám người đều nhìn thẳng về phía trước, chỉ có một người đàn ông nọ quét mắt vào phòng May vá.

Ánh mắt ta và chàng chạm nhau thông qua chiếc gương khổng lồ, chỉ một khoảnh khắc thoáng qua, sau đó chàng lập tức nhìn ra chỗ khác.

Đầu óc trống rỗng, ta vội vã đứng lên, đăm đăm nhìn bóng chàng phản chiếu trong gương, gọi khẽ: “Odin”.

Giọng ta rất nhỏ, chắc hẳn chẳng ai nghe được, nhưng bước chân chàng đột nhiên chậm lại, ánh mắt một lần nữa nhìn về phía tấm gương.

Lần này thời gian duy trì lâu hơn một chút. Dù thế cũng vẫn chỉ được vài giây ngắn ngủi. Chúng ta đứng cách nhau quá xa, thân thể ta lại trở nên già cỗi, ánh mắt nhập nhèm, ta chẳng thể nhìn rõ biểu cảm trên gương mặt chàng.

Có điều, ta biết, chàng đang nhìn ta.

Chỉ trong một thoáng thôi, ta đã muốn xoay người chạy tới, ôm chặt lấy chàng, nhưng ngay lập tức hình bóng bản thân trong gương đã tràn vào trong mắt khiến ta sực tỉnh. Giờ này, tuy ta đã già nua nhường ấy, đã thấm hại nhường ấy, nhưng có một sự thật vẫn không hề thay đổi, ta vẫn là ta - kẻ đã phạm một tội lỗi tày trời, không thể nào tha thứ.

Ta vội vàng ngồi xuống, cúi gằm mặt, bắt đầu dọn dẹp đồ đạc. Suốt thời gian đó, ta vẫn chẳng dám ngẩng đầu lên.

Mãi đến khi tiếng bước chân xa dần, ta mới lén nhìn về phía tấm gương khổng lồ. Ngoài phòng đã chẳng còn ai. Người đàn bà có tuổi trong tấm gương kia, đôi mắt đã khô cạn bởi thời gian, vậy mà giờ lại ướt nhoe hơi nước.

Bởi nhiệt độ không khí hạ thấp, ngay cả bầu không gian cũng trở nên tịch mịch đến thê lương, ngồi giữa căn phòng rộng lớn, cái lạnh lẽo thấm sâu cả vào từng hơi thở. Ta cứ lặng lẽ ngồi đó, cứng còng như bức tượng, một lúc lâu sau mới đứng lên, đột nhiên thấy một phong thư nhỏ rơi từ bên hông xuống, lặng lẽ trải mình trên mặt đất.

Ngoài phong thư là dòng chữ rất đẹp, rõ ràng mà tinh tế: Gửi Frigg.

Trước khi tới nơi đây, ta không để ý trên người mình lại có một phong thư như thế. Ta vội vàng mở thư, chăm chú đọc nội dung viết bên trong:

Frigg!

Có lẽ cô sẽ chẳng bao giờ có cơ hội gặp tôi, bởi lẽ, tôi chính là cô ở một bản thể khác.

Cuộc sống của tôi và cô khác nhau rất nhiều, thời đại sống khác biệt, tín ngưỡng và khát vọng cũng khác biệt, có điều, mang theo ký ức của ba ngàn năm trước, tôi vẫn có thể cảm nhận sâu sắc được nỗi đau đớn giày vò mà cô đã phải gánh trên lưng. Thế nhưng dù có ký ức của cô, tôi vẫn chẳng phải là cô.

Bởi lẽ là thần Tình yêu, là vợ hiền của Odin, cô sẽ chẳng bao giờ đem trái tim mình trao tặng cho Loki được.

Còn tôi, tôi yêu chàng.

Có lẽ khi đọc được những dòng này cô sẽ rất bàng hoàng, dù sao năm xưa chàng cũng đã từng gây ra những chuyện khiến người ta chẳng thể nào tha thứ. Nhưng ngày đó Loki vẫn chỉ là một đứa trẻ quá cố chấp, quá điên cuồng, tôi tin rằng sau khi mọi chuyện xảy ra, đến cuối cùng người đau khổ nhất, hối hận nhất, dằn vặt nhất chắc hẳn vẫn là chàng.

Nhiều năm như thế, Loki vẫn bị ánh hào quang chói lọi của Odin che lấp, cô vĩnh viễn sẽ chẳng để mắt tới chàng. Làm vợ Odin, cô thuộc về hắn, là một người phụ nữ của hắn, có lẽ như vậy cũng đã đủ để cô mãn nguyện. Còn nếu về với Loki, cô sẽ là cả thế giới của chàng, chẳng liên quan đến giới tính, chẳng liên quan đến dung mạo hay bất cứ trách nhiệm gì. Được chàng yêu say đắm chính là điều tuyệt diệu nhất mà cô có thể nhận được khi sống ở trên đời.

Có lẽ người mà Loki cất giữ trong sâu thẳm trái tim vẫn cứ là Frigg của ba ngàn năm về trước, còn chàng, chàng mãi là một kẻ quá đỗi cô độc giữa thế giới rộng lớn này. Tôi muốn đem tặng cho chàng thứ tình cảm thuần túy nhất.

Tôi tình nguyện vứt bỏ bản thân mình. Dù sao, ký ức chồng chéo của cả kiếp trước lẫn kiếp này là thứ mà cả tôi và cô đều chẳng thể nào gánh nổi.

Chỉ hai tiếng đồng hồ nữa thôi là tôi sẽ hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này.

Việc tôi viết phong thư này không liên quan gì đến Loki, tôi chỉ muốn cầu xin cô hai việc: Đừng trở về Asgard, nhưng cũng đừng tiếp tục ở cạnh Loki.

Đây là lời tôi đã hứa với Sif. Kiếp này chúng tôi đã chẳng còn là Thần tộc Aesir, và chúng tôi trung thành với bộ tộc nơi mình đã sinh ra.

Nếu chuyện này khiến cô khó xử, khiến cô không thể chấp nhận được thì cũng không sao cả, cô hãy quên đi những gì tôi đã nói. Có điều, xin cô đừng làm tổn thương Sif và Loki, bởi họ là những người quan trọng nhất đối với tôi.

Còn cả Lolo nữa, một đứa bé đáng yêu mà cô không quen biết, nó chắc hẳn đang ở với Loki.

Một bản thể khác của cô: Ena.

Nhìn cái tên ký phía dưới bức thư, bàn tay ta run lên khe khẽ.

... Thì ra trước đây ta thực sự là “Ena” của đất Vanaheim, cũng đã trao tình yêu của mình cho Loki.

Có lẽ trước đây Ena không ngờ ta sẽ biến thành bộ dạng như thế này, cô ấy tưởng ta sẽ lập tức trở thành chủ thần, trở về bên cạnh Odin, sau đó làm tổn thương tới cả Loki và Sif.

Lẽ nào cô ấy không biết ta là Thần tộc Aesir? Đưa mắt nhìn bóng mình phản chiếu trong gương, trên người ta có chỗ nào giống một cô gái tộc Vanir chứ?

Chỉ là, “Ena” chọn cách biến mất khỏi cõi đời, đơn giản chỉ là vì muốn bản thân cô ấy sau khi thức tỉnh không còn phải gánh trên mình cảm giác có tội với những người mà cô ấy yêu quý.

Tại sao phải để sự lựa chọn lại cho ta?

Giờ ta phải làm thế nào đây? Trở lại Vanaheim, tìm Sif, sau đó tránh mặt Loki?

Nỗi căm ghét tộc Vanir từ tận đáy lòng cộng thêm cảm giác sợ hãi đối với Loki khiến ta do dự rất lâu.

Mãi tới ngày thứ tư sau khi ta dừng chân tại một quán trọ ven đường, Asgard đã xảy ra một sự kiện hết sức chấn động... Loki tới, dáng vẻ kiêu ngạo, khoa trương vô cùng.

Hắn có trong tay cuốn sách về chín thế giới của Hỏa thần, có thể di chuyển đến lãnh thổ của tộc Aesir trong nháy mắt. Tuy nói hai bộ tộc đã đình chiến được một khoảng thời gian, nhưng tộc Vanir vẫn chỉ được hoạt động tại khu vực bên ngoài kết giới - rìa khu vực sinh sống của tầng lớp trung lưu Asgard - mà thôi. Loki không thể thông qua cuốn sách ma pháp mà tiến thẳng vào trung tâm Thần giới được, nhưng ma trận vận chuyển gần nhất lại được đặt ở thành Hande - tòa thành ở ngay bên dưới Asgard.

Trong thành Hande, chỉ có cây cầu Dabu thần thánh nằm ở vị trí trung tâm là có thể thông thẳng tới khu vực của các chủ thần Thần giới, nơi đó tuyệt đối cấm tộc Vanir tiếp cận. Loki đã đánh ngã toàn đội gác kị sĩ đen canh giữ trên cầu, sau đó lao qua cầu, xông vào khu vực bên ngoài thần điện.

Mỗi khi Loki kích động đều không thể khống chế được lửa bốc quanh thân, hơn nữa bộ dạng quá ư chói mắt của tộc Vanir cũng cực kỳ nổi bật giữa chốn Asgard này.

Vậy nên, khi ta theo dòng người chạy tới bên ngoài thần điện, liếc mắt đã nhìn thấy Loki.

Giữa bóng tối vô biên, từng phiến lá của Cây thế giới tỏa ánh hào quang rực rỡ như những phiến đá quý mỏng manh muôn màu muôn sắc. Rễ cây vùi sâu vào lòng suối Urd. Trên mặt suối, những con đom đóm lóe sáng trong đêm đang nhảy nhót, vũ điệu lan mãi tới tận những nhánh dây leo vàng ánh trên tường cung điện Valhalla.

Loki lơ lửng trên không, ngay dưới tán của Cây thế giới hùng vĩ, mái tóc đỏ rực, màu áo trắng ngần, trong mắt hắn là ngọn lửa nóng bùng cao, không khác gì lần cuối cùng ta gặp hắn.

“Giao Ena ra đây.”

Đây là câu đầu tiên hắn thốt ra.

Nhiệt độ của Asgard thấp quanh năm, lúc này, trong không trung vẫn lất phất những hạt mưa phùn, đường thông hướng cây cầu Dabu thần thánh mông lung mờ mịt, nhưng đã chập ních bóng những gã kị sĩ đen từ

thành Hande đuổi tới. Bọn họ cười trên lưng rồng, đàn cốt phượng rải cánh bay lượn trên cao, từng quãng sáng màu xanh lá chớp ẩn chớp hiện giữa dày đặc sương mù, cả đoàn quân như những đám mây đen lao đi vun vút, ùn ùn kéo về phía cung điện Valhalla.

Gió lạnh ngập trời, thổi bay tấm áo mỏng manh trên người Loki, ánh mắt hẩn lạnh lẽo tận xương, vẫn tìm kiếm khắp bốn phương tám hướng. Tới khi đám kỵ sĩ đen sắp tiến sát quảng trường, Loki vươn tay lên như ném thứ gì đó về phía họ.

Một khối cầu lửa khổng lồ từ trời cao giáng xuống, lao thẳng vào đầu đoàn kỵ sĩ. Trong bóng đêm tăm tối, tiếng kêu thảm thiết, khản đặc của lũ cốt phượng bủa kín bầu trời, cả đàn lao thẳng xuống đất như bị ai bẻ cánh.

Ngay sau đó, lại thêm một ngọn lửa hung hãn bùng lên từ dưới chân bọn họ, đoàn kỵ sĩ chỉ trong nháy mắt đã tan tác khói mây.

Thần tộc Aesir trên đường bắt đầu trốn chạy, giẫm đạp lên nhau. Loki lập tức chỉ tay về phía mặt đất. Chỉ trong nháy mắt, hàng nghìn vạn dây gai đội đất mà lên, trói chặt chân của mọi người. Dây gai càng lúc càng dài, càng lúc càng vươn cao, cuối cùng đã bao trùm hơn một nửa quảng trường rộng lớn.

Nhìn thấy khung cảnh ấy, đầu óc ta đột nhiên trống rỗng đến mông lung.

... Frigg, em biết ta yêu em mà. Em biết, đúng không...

... Ta sẽ nhanh chóng đuổi theo em. Cứ để cho bọn chúng sống giữa cái thế giới nhàm chán này đi...

... Chị ơi, em yêu chị...

... Chị nhất định phải chờ em...

Đó là đoạn ký ức khủng khiếp nhất trong cuộc đời ta, khoảnh khắc khi sinh mạng bị người ta cướp mất...

Ta ngẩng đầu nhìn Loki lần nữa, hẩn không hề thay đổi.

Rốt cuộc hẩn đã làm những gì?

Sát hại tất cả các vị thần, giết chết Odin, dùng ngọn lửa hung hãn đốt thế giới thành tro bụi... Đó là điều hẩn vẫn khát khao.

“Ena” sau khi đã xem toàn bộ ký ức của ta, rốt cuộc đã dùng tâm trạng gì để nói ra cái câu bảo ta đừng làm tổn thương tới hẩn? Loki... khắp thế giới này có ai đủ khả năng làm tổn thương hẩn? Thế giới của hẩn chỉ có bản thân hẩn cùng với cái thế giới mà hẩn huyền tưởng thôi.

Hẩn, vốn chỉ là một con thú!

Không thể chịu được bầu không khí hoảng loạn khi bị tập kích, ta vội vàng đội mũ che sụp gương mặt, sau đó rảo bước tách khỏi đoàn người.

Nhưng mới bước được hai bước, ta cùng những người đứng xung quanh đều bị đám dây gai mà Loki gọi tới trói chặt.

“Ta biết nàng đang ở đây.” Hình như hẩn đang túm chặt một người nào đó, giọng nói càng lúc càng trở nên lạnh lùng, “Gọi Ena ra đây cho ta”.

Lời hẩn vừa dứt, tiếng gào thảm thiết của một gã lính đã dội thẳng vào tai ta.

Ngay sau đó là giọng nói rất đỗi thân quen: “Chỗ chúng ta đứng là có một người tên Ena, nhưng bà ấy là Thần tộc Aesir, chắc chắn không phải là Ena mà người đang tìm”.

Là viên quan may vá của cung điện Vàng.

“Lôi tất cả những người tên là Ena ra đây cho ta.”

Sau vài giây im lặng, chiếc chuông bạc ta giắt trên lưng đột nhiên rung lên.

Ánh nhìn của mọi người dần dồn cả về phía ta, tiếng chuông rung cũng càng lúc càng lớn, ta giật mình nhớ ra, quan may vá từng đưa cho ta một cái chuông chuyên dùng để triệu hồi những lúc cần thiết.

Bỗng, một luồng sức mạnh vô hình cuốn lấy cánh tay ta, cả người ta bay bổng lên cao, sau đó bị kéo tới tận cửa cung điện Valhalla với tốc độ kinh hồn.

Ta lơ đãng rồi ngã lún xuống đất, nhưng đến lúc ngẩng đầu lên, ta bắt gặp ngay một đôi mắt đẹp tựa như được ngưng kết từ thứ rượu vang đỏ thuần chất nhất, trong giây phút đó, trái tim ta như ngừng nhịp đập.

Hắn sẫm soi ta một lúc lâu, híp mắt nói: “Chỉ có một bà lão này thôi sao?”.

Quan may vá chưa kịp đáp lời, hắn đã túm lấy cánh tay tôi ta đứng dậy. Cùng lúc ấy, giọng nói lạnh lẽo như băng của một người con gái vang lên, lẫn khuất trong không gian: “Loki, người đang lên cơn điên gì thế?”.

Loki khẽ nhếch khóe môi, quay đầu lại, đáp lời người đang đứng phía sau: “Người phụ nữ của ta chạy tới Asgard, ta chỉ tới tìm nàng về thôi”.

“Chỗ này chỉ có Thần tộc Aesir, lập tức rút về bộ tộc của ngươi, nếu không, hãy chuẩn bị tinh thần bỏ xác tại đây đi.”

Hướng về phía phát ra tiếng nói, ta nhìn thấy Freyja - gương mặt nàng lạnh nhạt, khoác trên mình một bộ váy đen tuyền.

“Được, vậy ta đi trước.” Loki vẫn ngông cuồng kiêu ngạo như khi đến, nhưng bàn tay túm lấy cánh tay ta lại khẽ run lên, “Bà lão này ta cũng mang đi”.

Freyja liếc mắt nhìn ta rồi quay sang nhìn Loki đầy khó hiểu: “Ngươi có ý gì?”.

“Không!” Ta liều mạng lắc đầu, cố gắng giẫy khỏi tay hắn, “Ta không đi, ta không...”, ta đã bị Loki bịt miệng.

“Ta thấy bà ta rất được, nên muốn mang về làm người hầu, giặt quần áo, nấu cơm”, Loki cười cười, “Người cũng biết tính ta không giống người thường, nếu không mang được bà ta đi, vậy ta sẽ giết bà ta, sau đó xé rách bản hiệp định đình chiến của hai bộ tộc ngay tại đây”.

Một câu uy hiếp giản đơn như thế lại khiến người ta khó mà tìm ra biện pháp ứng phó. Freyja liếc nhìn Loki một lúc lâu, hình như đang suy đoán ý đồ của hắn.

Nhưng chỉ một giây sau, một tia sáng bạc lóe lên, bàn tay Loki lập tức buông ra.

“Không cần ngươi nói, hiệp ước cũng sẽ bị phá bỏ thôi.”

Giọng nói đó vang lên, bầu không khí như đông lại trong chốc lát, sau đó toàn bộ dân chúng cũng như binh lính có mặt ở quảng trường đều lục tục quỳ xuống hành lễ. Freyja nắm tay trước ngực, vội vã cúi đầu: “Bệ hạ!”.

Odin đứng trước cửa thần điện, một thân đen tuyền, áo choàng đỏ thắm trải dài nền đất. Mỗi lần chàng mặc trang phục thuần sắc đen, đều sẽ để lộ khí chất cao quý vô song, khiến người đối diện không dám tới gần. Bởi vì bầu trời u ám, nên ngay cả khóe miệng hơi mỉm lại của chàng cũng có vẻ lạnh lùng hơn.

Loki phản ứng rất nhanh, lại vươn tay túm lấy ta. Thế nhưng tay hắn còn chưa chạm tới vạt áo ta, đã lại bị tia sáng bạc kia đánh bật ra. Loki ôm tay, nhìn Odin bằng đôi mắt đã đỏ ngầu:

“A, ngươi lại muốn đánh nhau tiếp chứ gì? Tự cao tự đại giống hệt năm xưa, ngươi nghĩ tới giờ phút này ta vẫn sẽ thua ngươi sao?”

“Vậy thì ngươi cứ thử xông tới đánh bại ta xem.”

“Ta sẽ đánh cho ngươi không ngóc đầu lên nổi”, Loki gần từng tiếng một, “Có điều, ta phải mang bà lão này đi trước đã”.

“Không, ta không đi”, ta vội vàng quỳ sụp xuống, “Ta biết một bà già đã từng này tuổi chẳng còn cống hiến được bao nhiêu sức lực, nhưng dù chết ta cũng không muốn rời ra Asgard. Bệ hạ, xin ngài hãy để ta được ở lại Asgard”.

Lời nói riu cả vào nhau, ta thậm chí còn chẳng dám ngẩng đầu nhìn chàng. Sự im lặng hồi lâu của Odin lại càng khiến nỗi sợ hãi trong lòng ta thét gào như dòng nước lũ hung hãn xô bờ.

“Ta biết em chưa biến mất.” Loki nói, rất nhẹ, rất chậm, dường như đang cố gắng thuyết phục ta, “... Xin em, hãy trở về bên cạnh ta”.

Lúc này, một nỗi xót xa bỗng trào lên trong lòng, nhấn chìm mọi cảm xúc của ta.

Có lẽ, hẳn với Ena yêu nhau thật lòng.

Có thể, trái tim của Ena vẫn lưu luyến đất Vanaheim xa xôi cách trở kia.

Thế nhưng, ta không phải là Ena.

“Bệ hạ, xin hãy để ta được ở lại Asgard”, ta cố lấy dũng khí, nhìn về phía Odin, “Ta chỉ mong được cùng sống cùng chết với bộ tộc của mình”.

Odin nhìn về phương xa, đôi mày nhíu lại. Cuối cùng, ta nghe thấy giọng nói trầm thấp của chàng vang lên: “Loki, nghe thấy chưa, đây chính là một Thần tộc Aesir chân chính. Đến lúc giao chiến thật sự, ta mong không phải nhìn thấy người trong bộ dạng chật vật như hôm nay nữa”.

Từ đầu tới cuối, chàng chẳng hề nhìn ta, dù chỉ là một cái liếc mắt.

Bởi vì đang ở trên đất Asgard, tộc Aesir người đông thế mạnh, Loki cũng không thể làm càn, vì thế hẳn chỉ đành ôm hận rời Asgard, để lại Thần tộc Aesir trong bầu không khí khó xử lan tràn. Ta nghĩ, việc Odin chủ động lên tiếng hủy bỏ hiệp định đình chiến sẽ dẫn tới không ít hiềm nghi.

Nhưng Odin không hề lên tiếng giải thích. Chàng xoay người lại, bước hai bước, thấp giọng nói: “Đứng dậy đi, đừng quỳ mãi như thế”.

Ta chưa kịp đứng lên, bước chân chậm rãi, nặng nề của chàng đã đi xa.

Sau đó, đám đông cũng dần tản đi. Không ít người trước lúc đi còn ném về phía ta những ánh mắt nghi ngờ, dường như đang cố gắng suy xét ý tứ ẩn trong cuộc đối thoại giữa Odin và Loki.

Cuối cùng, chỉ còn mình ta đứng ở cửa cung điện Valhalla trống trải, thêm một đám lính canh đang máy móc chỉnh đốn lại hàng ngũ.

Từ mảnh sân dùng làm nơi nghỉ chân phía trên cao, một đám cốt long bé xíu đang rải cánh, lao về phía lùm cỏ ở mé phải bên dưới. Những đốm sáng màu xanh lá nhàn nhạt nhưng chưa đến nỗi chớp tắt chớp hiện một cách có quy luật đến nỗi ghê rợn, dường như chúng đang bao vây thứ gì đó, cổ họng phát ra những tiếng gầm gừ khe khẽ.

Lúc bước ngang qua, bởi có chút tò mò nên ta đổi hướng, tiến về phía chúng xem sao, lại nhìn thấy một quang cảnh màu vàng nhạt đang ẩn hiện. Sau khi nhìn rõ đó là thứ gì, ta vô thức đưa tay lên dụi mắt, dụi lấy dụi để... Ta không nhìn nhầm, trước mắt ta đúng là một con kim long bốn cánh.

Trước khi cuộc chiến Hoàng hôn của các vị thần phủ bóng xuống mảnh đất này, rồng bốn cánh tuy cũng xếp vào hàng thượng đẳng, nhưng ở Asgard này nó cũng chẳng phải là loài gì quý hiếm. Chỉ có điều, từ khi toàn tộc Aesir biến đổi khác xưa, nơi này đã chỉ còn có hắc long và cốt long tồn tại. Bởi con đường buôn bán giữa chín thế giới được nối liền, nên một lượng nhỏ kim long từ tộc Vanir và Jotunheim đã được vận chuyển tới Thần giới, tuy nhiên chỉ được phép nuôi trong nhà, tuyệt đối cấm thả ngoài đường.

Thế nên, con kim long này có lẽ là do Thần tộc Vanir bỏ lại.

Lúc này, bốn chiếc cánh của con rồng bé nhỏ đang run lên khe khẽ, hung hăng trừng mắt nhìn đám cốt long con lớn hơn nó rất nhiều đang bao vây bốn phía, miệng thì thầm những tiếng “grừ grừ” non nớt. Nhưng nó chỉ vừa mới kêu ra tiếng, đã bị lũ cốt long con lao tới mổ lấy mổ để lên đầu. Bởi lẽ lũ cốt long thực sự quá đông, mỗi con chỉ mổ một lần thôi đã khiến con kim long luống cuống không chịu nổi, vội vàng dùng bốn chiếc cánh bé xíu bao lấy thân thể, đôi mắt to tròn màu vàng kim phát ra ánh nhìn vô cùng tủi thân.

Thấy nó dễ bị bắt nạt như vậy, đám cốt long con lại càng được đà lấn tới, toàn thể lao tới tấn công nó, giống như một đám gà con đang thi nhau mổ thóc. Con kim long nức nở vài tiếng, sau đó cố nhào lên phản kháng, nhưng lại bị đám cốt long đá ra ngoài, lộn nhào vài vòng, cuối cùng nằm úp sấp trên mặt đất.

Ta vội vàng tiến lên hai bước, ôm lấy kim long, nâng nó dậy. Con rồng nhỏ vừa trông thấy ta, nước mắt đã trào ra, rồi nhào vào trong lòng ta, dụi tới dụi lui. Đám cốt long cao đến đầu gối ta kia, sau khi bị cắt đứt trò vui có vẻ rất mất hứng, chúng vây lấy ta, giậm chân bình bịch để bày tỏ nỗi bất mãn của mình.

“Cút về bên cạnh cha mẹ bọn bay đi!”

Sau khi bị ta quở trách một hồi, bọn chúng mới ầm ục đập cánh, từ từ bay trở về tổ của mình.

Đến khi chúng đã bay xa, ta mới chuyển ánh mắt về phía kim long bé xíu đang rúc trong lòng. Lớp vảy trên người nó rất ấm áp, nhưng móng vuốt lại lạnh như băng, màn mưa lất phất phủ lên cái đầu nhỏ xíu, ướt át như một tầng lụa mỏng bằng sương. Ta không tránh khỏi có chút mềm lòng, nhỏ giọng hỏi: “Chủ nhân của mày là ai thế?”

Loki vốn đã sở hữu một con kim dực long trưởng thành, sức chiến đấu đã lên tới hai trăm phần trăm rồi, vậy nên chắc nó không phải là của Loki.

Nào ngờ rồng con lập tức nhú chặt mày, trừng mắt nhìn ta đầy phẫn nộ. Ta chẳng hiểu gì cả, lại hỏi: “Bé ngoan, mày bị lạc chủ hả?”

“Grừ grừ, grừ grừ grừ grừ!” Kim long hung hăng đập cánh vài cái, sau đó quay phắt người, chỉ chừa lại cho ta một cái lưng trơn bóng.

Phải đến năm phút đồng hồ, bất kể ta có gọi nó, xoay người nó lại, vỗ lên người nó, nó đều rất cương nghị nhả đôi mày, vỗ cánh phành phạch, cứ như nó là một đứa trẻ cực kỳ đáng thương bị ta vứt lẫn lóc ngoài đường vậy. Mãi tới khi không chịu được mấy trò của ta, nó mới hất mạnh tấm kim loại đeo trên cổ ra đằng sau.

Ta lật tấm kim loại lên, trên đó viết hai chữ: Lolo.

“Người tên là Lolo sao, cái tên nghe xui xẻo quá...”

Chẳng đợi ta phản nản hết câu, Lolo đã liều mạng “grừ grừ” vài tiếng, mắt đỏ bừng, giãy giụa khỏi tay ta, bay về phía trời cao.

“Này, chờ chút đã!”

Ta vội vàng dịch chuyển tức thời đuổi theo nó, nhưng sau đó mới nhận ra một sự thật đau lòng, kim dực long không hổ là thần thú hô mưa gọi gió trên chiến trường, thân thể còn bé xíu bằng nắm tay thôi, vậy mà chỉ hai phút đồng hồ sau đã chẳng thấy bóng hình nó đâu nữa.

“Lolo, người cẩn thận một chút, đừng để đám cốt long đó nuốt sống nghe chưa!” Sau khi ta hét lên như thế, vài tiếng “grừ grừ grừ grừ” đầy phẫn nộ lập tức vọng về giữa màn mưa lất phất.

Một ngày làm việc kết thúc, sắc trời đã hoàn toàn tối hẳn.

Đêm đó, dường như trong cung điện Valhalla có cử hành một buổi lễ hội âm nhạc. Từ lúc chiều, tiếng đàn hạc cùng đàn dương cầm hòa lẫn vào nhau đã vang vọng khắp mười hai thần điện.

Đứng từ xa nhìn lại, người ta vẫn có thể thấy vòm cung điện được khảm bằng bạch kim và ngà voi, những chiếc đèn treo thủy tinh lấp lánh hào quang, và cả những bức tranh trên tường vẽ cảnh Thần giới trước khi cuộc chiến Hoàng hôn của các vị thần bén lửa.

Mưa không lớn, nhưng dai dẳng dầm dề, dường như chẳng bao giờ hết nước để rơi. Màn đêm như một tấm màn xanh thẫm mênh mông không bờ bến, làn mưa như vô số những sợi chỉ mềm mại, trắng muốt đến mơ hồ, tầng tầng lớp lớp buông xuống thế gian. Rất nhiều cánh bướm vàng đang quần quanh dưới những mái hiên, dưới những tán cây rủ bóng, như những kẻ lang thang không chốn đi về.

Giây phút đó, đột nhiên ta nhớ lại một đêm khuya của rất nhiều năm về trước.

Có một cánh bướm xinh đẹp trên mái tóc ta, Odin đổ những hạt cát từ một chiếc bình nho nhỏ ra, để chúng hóa thành tinh tú, chiếu sáng thế giới này. Cuối cùng, ta còn búống bình đòi cho được lọ cát ấy.

Nếu như nhớ không nhầm thì hình như ta đã đem bình cát đó dính lên hoa tai của mình rồi.

Ta vô thức đưa tay lên sờ soạng vành tai, tháo hoa tai xuống, hai tay tạo hình chữ thập, miệng lẩm bẩm một câu thần chú.

Quả nhiên, một chiếc bình con xuất hiện giữa lòng bàn tay ta. Bàn tay già nua gầy gò mở nắp bình, ta đổ cát vào lòng bàn tay mình.

Sif đã từng nói với ta, ái tình luôn là như thế, khi còn ở cạnh nhau người cho đi là kẻ khổ đau, thế nhưng đến lúc chia xa thì người nhận được mới là kẻ phải đau vật. Ta vẫn cho rằng tình yêu ta dành cho Odin vượt xa tình yêu mà chàng đáp lại ta, nhưng tại sao lúc này đây, ta chẳng cảm thấy nửa phần vui vẻ, càng không cảm thấy mình được giải thoát.

Ta và chàng đã chẳng thể như xưa, ta biết.

Có nhớ nhưng đến thế nào thì cũng chẳng thể nói ra khỏi miệng.

Ta nhắm nghiền mắt, học tư thế của chàng ngày đó, ném những hạt cát sao bé xíu vào trời đêm vô tận.

Chỉ trong chớp mắt, nghìn vạn điểm sáng li ti giống như những vì sao băng ngược hướng, tỏa ra, khảm vào màn đêm bóng tối. Trong khoảnh khắc này, mưa cũng ngừng rơi, đàn bướm vàng vỗ cánh, dùng thứ ánh sáng lộng lẫy phát ra từ cơ thể để ôm trọn trời đêm của Thần giới.

53. Quyển 3 - Chương 2: Khả Năng Tiềm Tàng Của Quỷ Tượng

Không lâu sau, vài Thần tộc mặc trang phục của thợ rèn bước ra từ cửa ngách của thần điện.

“Thật không chịu nổi Magny điện hạ, ta biết Hoder điện hạ cũng đổ lên đầu ngài ấy không ít áp lực, nhưng cứ thích làm khó mấy thợ rèn mới vào nghề như vậy, ngoài việc chứng tỏ ngài ấy là kẻ lòng dạ hẹp hòi ra thì còn tác dụng gì đâu chứ?”

“Các người nhìn Yule kia kìa, mở to mắt ra mà xem chiến thuật của quỷ tượng và thuật rèn chân chính là như thế nào, các người ấy à, cả một cái cọc gỗ cũng không gõ được cho ra hồn”, một người khác cố tình bắt chước giọng điệu của Magny, nghe rất kỳ cục, sau đó hắn không nhận được mà nói to hơn, “Yule đã là quỷ tượng rồi, chúng ta làm sao mà so được với người ta chứ?”

“Không biết là ai ném cát sao lên trời khiến cho lão quái vật kia đi mất, nói tóm lại, người đó nhất định sẽ được thánh thần phù hộ!”

Ta cũng có nghe sơ qua chuyện của Magny. Hắn là tên đại quỷ tượng của tộc Aesir, nghe đồn là một Thần tộc rất có tài, nhưng bởi vì cấp bậc quan chức của tộc Aesir và tộc Vanir có sự khác biệt lớn, nên công hiến của Magny thường bị người ta xem nhẹ.

Người thống trị tối cao của tộc Vanir chính là Pháp vương Balder, nhưng người nắm trong tay quyền lực thực sự lại là Đại thần Tài chính Loki - chức vị thấp hơn Balder một bậc. Trên danh nghĩa, còn có năm chức vụ khác đứng ngang hàng với Loki, đó là Đại thần Quân vụ, Đại thần Hành chính, Đại thần Ngoại giao, Đại học giả và Đại tế ti. Cơ quan đầu não của các thần thợ rèn đặt tại điện Tài Chính, thuộc phạm vi quản lý của Loki. Mà Thánh kỵ sĩ, Quan chỉ huy ánh sáng, Đại ma đạo sư và Đại tế ti lần lượt thuộc về điện Quân Vụ, điện Ngoại Giao, điện Học Giả và điện Tế Ti, tầng lớp lãnh đạo tối cao của mỗi loại chức nghiệp đều khá độc lập, không lệ thuộc lẫn nhau.

Còn ở tộc Aesir, bên dưới Đế vương - người thống trị cao nhất - chỉ có bốn đại thần: Tài chính, Quân vụ, Hành chính và Ngoại giao. Tất cả các chức vụ như Kỵ sĩ đoàn, Quỷ tượng, Thần quan bóng tối và Đại vụ sư đều thuộc sự quản lý của Đại thần Quân vụ Hoder. Bản thân Hoder vốn là thủ lĩnh của Kỵ sĩ đoàn; chức vụ thủ lĩnh Thần quan thuộc về Đại thần Phụ chính Thor; người đứng đầu các Đại vụ sư chính là lãnh chúa Bóng tối Freyja. So với ba vị chủ thần này, Magny ít nhiều cũng có vài phần kém cạnh.

Cho nên, mấy lời bàn tán về việc Magny áp bức công nhân, các thợ rèn phải ngày đêm làm việc không được ngơi tay, ta cũng đã vài lần nghe được.

Sau khi đứng ở cửa phàn nàn một lúc lâu, đám thợ rèn nọ lại quay lại bên trong thần điện. Bởi tò mò không biết đại quý tượng trông tròn méo ra sao, nên ta bước tới gần, nhòm vào qua cửa sổ.

Cung điện này lớn gần bằng nửa quảng trường trung tâm, lúc này chật ních những thợ rèn đang quay cuồng làm việc. Giống như kỳ sĩ, đa số thợ rèn đều là nam giới. Rất nhiều người trong số đó đang lắp đi lắp lại những động tác có phần máy móc, nào là chế tạo vũ khí, nào là khảm đá quý, cũng có nhóm đang lắp ghép những bộ phận của áo giáp lại với nhau. Thế nhưng chẳng hiểu vì sao, khi ta nhìn động tác của những kẻ đó, có một thứ cảm giác vô danh đột ngột trời dậy, len lỏi khắp các ngón tay ta.

Vài phút sau, có người ném một thanh đoản kiếm cong cong vẹo vẹo qua cửa sổ. Ta bước tới nhặt nó lên, lật qua lật lại, ngắm nghía một lúc lâu, rồi nói với một gã thợ rèn ngồi bên cửa sổ: “Ta có thể mượn cái búa của người một chút không?”.

Sự xuất hiện đột ngột của ta khiến gã thợ rèn kia một phen hú vía, suýt nữa thì ngã lăn ra đất: “Bà... bà là ai?”.

“Ta làm việc ở phòng May vá, cái kéo của ta hỏng mất rồi, định mượn cái búa gỗ vài nhát xem sao.”

Hắn nhìn một vòng đám búa được xếp ngay ngắn theo thứ tự từ nhỏ tới lớn trên bàn, dẫn đo một lúc, sau đó rút ra một cái cỡ vừa cho ta.

Ta nhìn cái búa, nói: “Cái này bé quá, lấy cho ta cái búa lục giác Svart cỡ 78 đi”.

Gã thợ rèn lục lọi trong giá đồ một hồi, rồi đưa búa cho ta, vẻ mặt nghi ngờ: “Làm may mà cũng biết búa lục giác Svart cỡ 78 cơ à...”.

Sau khi nắm cây búa trong tay, tự ta cũng thấy quái lạ.

Trong suốt cuộc đời ba nghìn năm trước của ta, ta chưa hề bén mảng tới gần bất kỳ một cái xưởng rèn nào. Theo lý mà nói, đây là lĩnh vực mà ta chưa từng tiếp xúc, vậy tại sao tên loại búa cứ thế được thốt ra khỏi miệng ta, lưu loát như đã nói cả nghìn lần?

Đầu óc ta đắm chiêu suy nghĩ, nhưng tay ta đã tự động vung lên, gõ trái gõ phải, đập trên đập dưới, bắt đầu sửa lại thanh đoản kiếm hỏng kia.

“Trời ơi, lợi hại quá...”

Mãi tới khi gã thợ rèn kinh ngạc thốt lên câu nói đầy thán phục, ta mới giật mình dừng động tác, giương mắt nhìn hắn, lại nhìn thanh đoản kiếm kia... Ta có tài năng này từ lúc nào vậy, sao ta hoàn toàn không hay biết?

“Bà có thật là thợ may không vậy?”, hắn trừng mắt nhìn thanh đoản kiếm trên tay ta, “Dù có là quý tượng tài hoa bậc nhất cũng không thể sửa một thanh kiếm hỏng đến cỡ này thành đồ như mới thế được... Vậy mà bà có thể...”, hắn chỉ tay vào thanh kiếm sáng choang.

“Nếu được, để ta giúp người làm một phần công việc nhé”, ta đứng dậy, “Ta cũng đang kinh ngạc lắm đây”.

Ta vừa dứt lời, hắn đã chất một đồng lớn lên bệ cửa sổ màu trắng ngà, trong đó có đá quý, nguyên liệu chế tác và cả bản vẽ thiết kế nữa.

Công việc chế tác “trượng gỗ của Durr” bao gồm bảy bước, nhưng ta chỉ cần nhìn bản vẽ một lần, sau đó mắt chưa đầy một phút đã đưa lại cho gã thợ rèn một cây trượng gỗ y chang hình trong bản vẽ.

Khi thấy ánh mắt sững sờ của hắn, trong lòng ta cũng vô cùng bất an.

Đột nhiên có một ý nghĩ lóe lên trong đầu, dường như cô nàng Ena kia là một thần kim tượng rất đổi tài hoa... Tại sao ký ức về đường đi nước bước nghề rèn cũng như năng lực chế tạo của cô ấy vẫn tồn tại trong ta?

Điểm khác biệt lớn nhất giữa quý tượng và thần kim tượng chính là khả năng phát huy tác dụng trên chiến trường. Tuy rằng sau khi ra trận, cả hai đều có thể làm những việc như phụ tá, ném vũ khí, cũng có thể là tiếp viện, nhưng ở tộc Vanir, cảnh giới cao nhất mà một thần kim tượng có thể đạt tới chỉ là trở thành trợ thủ cho đại ma đạo sư; còn ở tộc Aesir, lý tưởng chính của một quý tượng lại là “Quý tượng tài giỏi có thể

rèn ra bất kỳ loại vũ khí nào mà chiến sĩ cần, đồng thời có thể tung hoành giết địch không chút nương tay”. Dù vậy, xét trên phương diện chế tạo vũ khí, quỷ tượng và thần kim tượng lại không khác nhau là mấy.

Thế nên, nếu chỉ nhìn vào cây trượng gỗ ta chế tác ra kia thì chẳng ai có thể khẳng định được nó ra đời từ tay của một quỷ tượng hay thần kim tượng.

Gã thợ rèn kia mừng rỡ như điên, cầm cây trượng gỗ xoay tới xoay lui, ngắm nghía mãi không buông, còn ta thì tiếp tục nhìn vào bản thiết kế, rèn ra những thứ vũ khí khác với tốc độ chóng mặt, mãi tới khi Magny bước vào trong phòng.

Magny là một lão già có thân hình cao lớn, tuy mái tóc đã bạc phơ, nhưng cơ thể vẫn vô cùng cường tráng. Lão mặc trên người chiếc áo khoác dài màu đen chấm đất của đại quỷ tượng, mái tóc bạc xõa tung, buông xuống nền đen của áo, tựa như những đợt tuyết đầu mùa.

Theo sát sau lưng Magny là một cô gái có mái tóc tím. Màu da của tộc Aesir vốn đã trắng, làn da của nàng lại càng trắng đến tột cùng, gần như trong suốt. Bởi mắt nàng màu tím, gương mặt tuyệt đẹp nhưng lại lạnh lùng, nên nàng có chút gì đó không giống như người đang sống, mà tựa như một bức tượng nữ thần tuyệt mỹ được tạc ra từ một khối ngọc trắng ngần và những viên pha lê màu tím. Từ mấy lời xì xào bàn tán của những người xung quanh, ta mới biết, thì ra cô gái này chính là Yule - quỷ tượng trẻ tuổi mà Magny vẫn rất coi trọng.

Yule mặc trên người bộ váy dài tới gót chân của quỷ tượng, tà váy xẻ tới ngang đùi, bởi vậy mỗi khi nàng cất bước, làn váy khẽ đong đưa, để lộ ra đôi chân dài thanh mảnh, cùng gót giày cao nhọn.

Hai người rảo bước trên tấm thảm trải sàn cực kỳ sang trọng, ánh mắt của Magny tựa ngọn gió vô hình mà sắc bén quét qua đám thợ rèn trong phòng, đồng thời không bỏ sót những dụng cụ đặt trên chiếc bàn trước mặt từng người.

Khi cả hai bước tới gần cửa sổ, ta vội vàng cúi người xuống, áp sát vào tường, từ từ khụy gối.

Ta không nghe thấy tiếng bước chân rời đi chỗ khác. Ta vốn tưởng tai mình lại đến lúc có vấn đề rồi, nhưng ta còn chưa kịp đứng lên, đã thấy Magny thông thả cất lời:

“Ouya, những thứ này do ai làm?”

Gã thợ rèn ban nãy nói chuyện với ta lấp ba lấp báp trả lời: “Là ta... ta tự rèn ra”.

“Không phải do người làm.”

Sau một khoảng lặng dài dằng dặc, Magny lên tiếng, trong thanh âm như có một áp lực vô hình, “Ma trượng cỡ này thì đến cả quỷ tượng thông thường cũng không tài nào làm được... Nói, do ai làm?”.

“Ta, ta không biết.”

“Yule, là con phải không?”, giọng nói của Magny dịu đi đôi chút.

“Không ạ”, Yule trầm ngâm một chút, “Điện hạ, trên cây ma trượng này có thần lực, tuy rằng chỉ một chút thôi”.

Có thần lực?

Chỉ có chủ thần mới đủ khả năng đem thần lực thổi vào vũ khí. Có điều, bức tượng của ta rõ ràng chưa hề xuất hiện tại Asgard cơ mà...

Magny đột nhiên cao giọng: “Sao có thể thế được? Tất cả các chủ thần ở Asgard đều không có khả năng rèn vũ khí...”.

Yule nói: “Chẳng lẽ nữ thần Thu hoạch đã thức tỉnh rồi?”.

Lại một khoảng lặng trôi qua. Magny nói: “Ouya, nếu người vẫn không chịu nói, cứ cho là người cố ý giấu giếm tin tức chủ thần thức tỉnh, nhưng đến lúc lộ ra, e rằng hậu quả không chỉ đơn giản là mất việc thôi đâu”.

Ouya run rẩy: “Không biết... tôi thật sự không biết gì mà. Vừa nãy có một bà già đứng bên cửa sổ mượn tôi một cái búa, tôi cho bà ấy mượn, sau đó bà ấy nói muốn giúp tôi làm việc...”.

Hắn nói vừa nhanh vừa gấp, thế nên khi Magny đột nhiên quét mắt ra ngoài cửa sổ, ta vẫn chưa kịp trốn đi.

“Ta từng gặp người rồi.” Bốn mắt chạm nhau một lúc, lão mới chậm rãi gần từng chữ một: “Người chính là người mà ngày đó Loki muốn dẫn đi...”.

Hắn còn chưa nói hết câu, ta đã vội vàng xoay người định chạy, nhưng ta mới bước được hai bước, một tia sáng bạc đã lóe lên ngay trước mặt.

Yule đứng chắn ngay phía trước, trong tay cầm một thanh đoản kiếm.

“Magny điện hạ còn chưa nói xong, người muốn đi đâu?”

Con mắt màu tím của nàng ta không hề có chút cảm xúc nào, lạnh lẽo như băng.

Đám thợ rèn trong phòng đã vứt hết công cụ trong tay xuống, lục tục đứng lên, giương mắt nhìn ra phía ngoài.

Magny di chuyển ra bên ngoài cửa sổ: “Những thứ vũ khí kia là do người làm?”.

Ta quay đầu nhìn Ouya đang run lấy bầy bên trong, cân nhắc một lúc lâu mới nói: “... Đúng”.

“Bệ hạ biết người có thần lực không?”

“Ta không có thần lực.”

Magny hướng tay về phía cửa sổ, vẫy một cái, mấy cây ma trượng trên chiếc bàn gần đó lập tức bay lên, lao vào trong tay lão. Sau đó, lão lẩm bẩm câu thần chú nghiệm chứng với mấy thứ vũ khí kia, ngay lập tức, một quang sáng vàng lộng lẫy vây lấy những thứ ta mới làm ra.

Lão chẳng thèm giải thích lấy một lời, lập tức hỏi lại: “Bệ hạ biết người có thần lực không?”.

Ta cau mày nhìn hắn, thấp giọng nói: “Chuyện này không liên quan gì đến Magny điện hạ. Ta xin phép đi trước”. Sau khi nói xong, ta lập tức di chuyển lên không trung.

Nhưng chỉ chớp mắt sau ta đã bị Yule ném xuống.

“Yule, trông chừng bà ta. Ta sẽ quay lại ngay.”

Tiếng của Mangy càng lúc càng xa, dường như lão đang vội vàng chạy đi đâu đó.

Chết tiệt, chắc chắn lão đi tìm Odin rồi.

Ta nhìn thẳng vào đôi mắt màu tím của Yule, rồi di chuyển tức thời ra sau lưng nàng ta. Ngặt nỗi, nàng ta cứ như một cỗ máy hoàn hảo, không hề mắc lừa, lập tức di chuyển ra sau, chắn trước mặt ta.

Chúng ta cứ giằng co như vậy đến gần hai mươi phút, mãi tới khi Magny quay trở lại. Cùng lúc đó, Yule túm lấy tay ta, ném tới trước mặt lão.

“Bệ hạ nói muốn gặp người”, Magny nói.

Nhất thời não bộ của ta như mất đi khả năng tư duy, ngay cả từng đốt ngón tay cũng không còn linh hoạt, giống như mới nổi bị khô dầu. Ta nghe thấy giọng nói khô khốc của mình thoát khỏi cổ họng: “Lúc này đã muộn lắm rồi, ta không muốn làm phiền bệ hạ, để ngày mai... được không?”.

Xuất hiện trước mặt chàng trong bộ dạng thế này... ta không làm được.

Nhưng một khắc sau, dù phản kháng thế nào ta vẫn bị lôi đến tận cung điện Vàng, trước cửa tấm cung của Odin. Ta chỉ còn nghe thấy tiếng nói của Magny vang lên bên cạnh, dường như lão đang thông báo với người ở trong, rằng đã dẫn người tới rồi. Sau đó, là một thanh âm vô cùng quen thuộc: “Vào cả đi”.

Cánh cửa lớn mở ra.

Trong khoảnh khắc ấy, hơi thở của ta như bị ai cướp mất.

Trừ bình hoa đặt trên bàn và hoa văn trên tấm nệm giường, căn phòng ngủ này vẫn y nguyên như thuở trước, không hề thay đổi. Vẫn là những đồ trang trí với hai màu chủ đạo là trắng và vàng, tao nhã mà thoải mái, hai gam màu tôn nhau thành vẻ huy hoàng khó tả.

Odin ngồi trước bàn, dáng vẻ vẹn nguyên như những ngày xưa cũ, bờ mi khẽ nhúu khi vùi đầu vào công việc, sống mũi cao thẳng, đường nét gương mặt sắc sảo mà tinh tế. Một lúc lâu sau, chàng mới chậm rãi rời mắt ra khỏi đám tài liệu, nhìn chúng ta.

“Các người nhầm rồi. Nữ thần Thu hoạch đang ở tộc Vanir”, sau đó chàng nhìn về phía cửa, “Còn vị phụ nhân này, để bà ấy ở lại đây một chút”.

Magny và Yule cùng dạ một tiếng, rồi đồng loạt lui ra.

Cánh cửa lớn đóng lại phát ra thứ âm thanh nặng trĩu.

Odin cuối cùng cũng ngẩng đầu, nhìn thẳng vào ta. Chàng trầm tư một lúc lâu, như đắn đo phải nói thế nào cho phải: “Ta nghĩ nguyên nhân lớn nhất khiến cô chưa thể thức hình hoàn toàn, là vì cô đã trưởng thành tại tộc Vanir”.

Ta sững sờ trong giây lát, kinh ngạc nhìn chàng: “Ngài biết tôi là ai?”.

“Biết. Là Ena.” Odin dừng lại, có chút bối rối rồi dường như nhìn về đồng công văn, “Cũng có thể là... Frigg”.

Ta nghĩ, có lẽ giờ phút hoang mang nhất, bàng hoàng nhất trong cuộc đời ta chính là lúc này đây. Ba nghìn năm đã trôi qua, chàng nhìn thấy ta biến thành bộ dạng thế này mà vẫn có thể thần nhiên gọi tên ta như thế, hoàn toàn không có chút cảm xúc, đừng nói đến hân hoan, ngay cả sự căm ghét nhỏ nhoi cũng không thấy bóng.

Ta vịn vẹo hai tay xuyên qua lớp áo, cổ sức nở nụ cười: “Thì ra ngài đã sớm biết”, giọng nói thắm đảm phong sương, ta cũng cố gắng bắt nó nhẹ đi một chút.

“Sau khi sống lại, chắc hẳn có rất nhiều điều mà cô thấy hoang mang, nếu có chuyện gì không hiểu thì cứ hỏi, ta sẽ trả lời.”

Odin ngồi cách ta rất xa, dù vậy ta vẫn có thể thấy rõ được bóng của hàng mi dài, đen của chàng. Ta cố gắng chăm chú quan sát từng biểu hiện, từng sự thay đổi cảm xúc nhỏ nhất trên gương mặt Odin, ta muốn biết chàng đang nghĩ gì, định làm gì, nhưng hoàn toàn thất bại. Cuối cùng ta chỉ có thể hỏi một câu: “Vì sao Balder lại đối đầu với ngài?”.

“Ta không biết Loki đã nói gì với nó. Từ khi bị Hoder giết chết một lần, tính cách của nó thay đổi rất nhiều, cũng từng tuyên bố với người ngoài rằng nó không muốn tiếp tục sống dưới cái bóng của cha nữa.”

“Câu thần chú ‘đường về cõi chết’ Loki dùng với tôi năm đó đáng lẽ đã phát huy tác dụng rồi... Vốn dĩ tôi không có cơ hội tái sinh, vậy tại sao giờ này tôi vẫn có thể đứng đây mà nói chuyện với ngài?”

Odin trầm tư trong chốc lát, sau đó lắc đầu: “Chuyện này ta cũng không biết”.

Vì có những hạt cát sao mà ta dốc sức ném lên bầu trời khi trước, nên buổi tối của Thần giới lộng lẫy đến khác thường, ngàn vạn vì sao như những chuỗi dây chuyền tinh xảo được xuyên bởi sợi chỉ vô hình, cung điện Valhalla dường như đã biến thành cung điện của mặt trăng với ánh vàng nhàn nhạt. Ánh sao len vào qua khe cửa, chiếu xuống những ngọn tóc đen của Odin, trong phòng nền có chút ưu thương ảm đạm của màn đêm, cảnh tượng trong giây phút ấy đẹp đến độ khiến người ta ngây ngẩn.

Thật ra, ta đã nên thấy đủ, đã nên thấy thỏa mãn rồi.

Bàn chân đã lui về phía sau một bước, nhưng trong ta vẫn có thứ cảm giác chẳng cam lòng đang giãy giụa đấu tranh, khiến ta dùng dằng đứng nguyên tại chỗ. Ta cố gắng vờ vét hết phần dưng khí còn sót lại trong người, ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt chàng: “Tôi chỉ muốn hỏi mấy câu đó thôi”. Dừng một chút, ta lại mở lời: “Những điều ngài muốn nói, cũng chỉ có thể thôi sao?”.

Khoảng lặng sau câu hỏi đó của ta dường như kéo qua cả trăm năm đằng đặc.

Mãi đến khi những tầng mây xám mỏng manh che lấp đi trời sao dày đặc, rồi lại chậm rãi trôi đi.

“Thế giới hồi sinh... là một thế giới hoàn toàn mới. Tất cả những mối quan hệ trong quá khứ đã sớm chẳng còn tồn tại.” Trong mắt Odin là ánh sáng cô đơn lạnh lẽo của sao trời đang chuyển động. Giọng nói của chàng trầm, thấp, rất êm tai, giống như tiếng kéo của một cây đàn violin êm ái: “Ta đã không còn yêu cô nữa. Xin lỗi!”.

“Tôi đã biết”, ta cố bắt bản thân bình tĩnh, nhẹ giọng đáp lời chàng.

Ta hối hận, hối hận vô cùng, tại sao ban nãy ta cứ cố hỏi cho bằng được.

Nếu không hỏi thì thật tốt biết bao, nếu không hỏi thì sẽ chẳng bị tổn thương, cũng không khiến chút ảo tưởng cuối cùng bị đập tan thành cát bụi.

“Có điều, trách nhiệm của ta là đối xử với cô thật tốt, dù sao chúng ta cũng đã từng là vợ chồng. Thế nên, có yêu cầu gì thì cô cứ việc nói ra. Nếu cô muốn lấy lại dáng vẻ trẻ trung như trước cũng không thành vấn đề, chỉ cần tìm Idun, nói tên của ta ra là được.”

Những từ sau đó, ta đều không nghe được.

Ta nhớ lại những ngày xưa, những ngày mà chàng còn âu yếm ôm ta vào lòng, nhìn ta bằng ánh mắt tưởng như vô tình nhưng lại rất dịu dàng ấm áp. Ta bắt đầu thấy hoang mang, bắt đầu nghi hoặc, phải chăng, tất cả chỉ là một giấc mộng?

“Đủ rồi, tôi không để tâm người khác nhìn mình thế nào. Nếu ngài đã nói ngài không còn yêu tôi nữa... vậy...” Ta cắn chặt môi, sau đó hỏi chàng bằng thứ âm thanh mà cả ta cũng nghe không rõ: “... Chàng có từng yêu em không?”.

“Giờ hỏi những chuyện này, còn ý nghĩa gì đâu.” Thân người Odin dường như hơi sững lại, ta rất ít khi thấy chàng trốn tránh câu hỏi như lúc này.

Câu nói “Đối với em chuyện này rất quan trọng” đã lên tới bờ môi, nhưng lại bị ta nuốt xuống. Thực ra ta đang rất sợ, sợ rằng chàng sẽ nói ra câu đó khiến ta rơi vào tận cùng tuyệt vọng... Không, ta có thể dám chắc rằng, chàng sẽ nói “Chưa bao giờ”.

Ta bị giằng xé giữa hai bờ cảm xúc: chẳng cam lòng và sợ hãi. Cuối cùng, nỗi sợ hãi đã đánh gục được ta. Nhưng ta còn chưa kịp xoay người bước đi, lại nghe thấy tiếng chàng đáp lại: “Có”, chàng thấp giọng nói, “... Đương nhiên có”.

Chớp mắt, một thứ cảm giác buồn chán và thất vọng đang dâng tràn mạnh mẽ trong lồng ngực ta, nước mắt cũng theo đó dâng trào bờ mi, nhưng lại bị ta dùng hết sức ép trở về. Chỉ thế cũng đủ để khiến ta kiệt quệ, chẳng còn chút sức lực nào để đáp lại lời chàng.

Cho ta đáp án ấy, chẳng bằng chàng cứ nói với ta đáp án: “Chưa từng”.

Thanh xuân là thứ mà một người con gái trân trọng nhất. Nhưng thứ đó đối với ta mà nói, cũng chỉ là để cho bản thân mãi mãi được xinh đẹp trong mắt người thương.

Chỉ cần lúc chàng còn yêu ta, ta vẫn sở hữu nét thanh xuân tươi đẹp nhất, mỹ lệ nhất, vậy là đã đủ lắm rồi.

Ta chỉ cười chính bản thân mình, đã sống cùng chàng bao nhiêu năm, vậy mà lại chọn đúng thời điểm này, dùng bộ dạng khó coi này để hỏi chàng một câu hỏi ngu xuẩn đến thế.

Odin vẫn cứ hững hờ như cũ: “Tuy rằng sau khi thức tỉnh, cô đã lựa chọn lưu lại ký ức của Frigg, nhưng Magny vừa báo lại với ta, cô có thể rên ra cây ma trượng thuộc loại cao cấp nhất, từ đó có thể phán đoán, có lẽ ký ức sau khi sống lại của cô chưa hề biến mất, chỉ đang ẩn mình ở nơi nào đó trong biển tiềm thức mà thôi”.

“Có lẽ vậy”, ta cười, “Biết đâu một ngày đẹp trời nào đó tôi lại phát hiện ra mình yêu Loki cũng không chừng”.

Odin chăm chú nhìn ta trong chốc lát, sau đó nhìn sang hướng khác: “Nếu đã có ký ức trước đây, vậy thì quyền lựa chọn hoàn toàn nằm trong tay cô”.

Bị chàng nói một câu như thế, ta lại càng thấy khó xử hơn, nụ cười cũng trở nên gượng gạo: “Tôi chỉ đùa thôi. Nếu như có thể, tôi hy vọng mình có thể tiếp tục tiến xa trên con đường của một quý tượng, cống hiến một phần nào đó cho bộ tộc”.

“Chuyện này đương nhiên có thể. Ta sẽ nói với Magny, để ông ta giúp cô thăng tiến.”

“Tôi biết rồi.”

Ta gật đầu đầy kiên định, nói với Odin vài câu qua loa khác, rồi vội vàng bước ra khỏi tấm cung của chàng, nhắm chặt mắt, tựa lưng vào cánh cửa, hít thở thật sâu.

Lúc này ta mới phát hiện, thế giới chân thực này hoàn toàn khác xa những câu chuyện được người ta tô vẽ, bất kể đó là một câu chuyện rạng ngời hạnh phúc hay trầm đắm bi thương.

Không phải cứ mỗi lần chúng ta rơi lệ, là sẽ có một người tình chờ bắt gặp.

Không phải cứ khi có hiểu nhầm xảy ra, là sẽ có một cơ hội từ trên trời rơi xuống giúp đôi bên hóa giải mọi hiềm nghi. Khóc lóc thở than thường chỉ là chuyện trong chớp mắt, nhưng hiểu nhầm và sai trái trong một chớp mắt cũng đủ để trở thành nỗi hối tiếc dai dẳng cả một đời.

Sif từng nói với ta, thực ra tớ không phải là loại do dự không quyết đoán, cũng không thích cảnh nay bên này mai bên khác, chỉ là, tớ hy vọng những lúc mình rơi lệ sẽ có một bờ vai để mình nương tựa.

Giờ phút này đây, ta đã chẳng còn mơ có một bờ vai để mình dựa dẫm, chỉ hy vọng có cơ hội quay về quá khứ, thay đổi lần đầu gặp gỡ trong rừng cây ngày ấy. Để cho một phút giây sơ ngộ khiến đất trời điên đảo trở thành một lần vĩnh viễn đi lướt qua nhau.

Chiến tranh bỗng nhiên bùng nổ không phải vì lời tuyên cáo của Odin. Nhưng việc buôn bán của chúng ta với bộ tộc Vanir lại trở nên vô cùng khó khăn, tất cả hàng hóa xuất sang đều bị từ chối. Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi cùng với nỗi lo lắng không yên, những người Khổng lồ ở Jotunheim lại liên minh với Vanaheim. Còn tuy chưa tỏ rõ thái độ, nhưng vì trăm năm nay văn hóa nước này đều chịu ảnh hưởng của Vanaheim, trong tư tưởng của họ vẫn còn theo đuổi bản năng của ánh sáng, nên rõ ràng họ cũng có khuynh hướng nghiêng về Vanir.

Cùng với tình hình mâu thuẫn giữa hai Thần tộc ngày càng mãnh liệt, một lượng lớn Khổng lồ và Tinh linh cũng đổ về Vanaheim như thác lũ, như thể có một cuộc sát nhập chủng tộc sắp được tiến hành. Chỉ là chủng tộc càng nhiều mâu thuẫn cũng càng lớn, ta nghĩ chỉ vài năm nữa thôi, sẽ có rất nhiều Thần tộc đi khỏi Vanaheim, lúc đó thì vấn đề của tộc Vanir sẽ không chỉ giới hạn trong phương diện ngoại giao và chiến tranh nữa.

Sự thực cũng chứng minh, phán đoán của ta rất có thể sẽ trở thành hiện thực. Ta đọc được những bài phân tích liên quan đến vấn đề này trên báo, và cả thái độ im lặng của Odin. Ta đột nhiên cảm thấy, tính cách của chàng đúng là chẳng thay đổi nửa phần. Nói thực lòng, loại người như chàng cực kỳ đáng sợ, lúc nào cũng làm trước nói sau, muốn chàng lên tiếng về những vấn đề chẳng liên quan hoặc những nhiệm vụ chưa hoàn thành còn khó hơn bắt chàng tự sát, cũng chẳng biết nên nói người như thế là quá đổi tự tin hay là độc đoán chuyên quyền.

Thật ra nếu đơn độc đối đầu với tộc Vanir, chúng ta hoàn toàn có đủ thực lực để giao chiến tới cùng. Thế nhưng người Khổng lồ và Tinh linh đều ủng hộ đối phương, mà đất Svartalfheim lại quá xa xôi cách trở, hai nguyên nhân này đã khiến tộc Aesir rơi vào thế bất lợi rõ ràng. Nếu lúc này Sif cùng Tyr lại thức tỉnh ở tộc Vanir thì những ngày sắp tới của chúng ta chắc chắn sẽ rất gian nan.

Sif... Không hiểu đã có chuyện gì xảy ra với nàng, tại sao tới tận giờ vẫn không có tin gì về chuyện nàng thức tỉnh?

Nếu nàng xuất hiện ở tộc Aesir thì tốt quá. Có nàng ở bên, thì dù có chuyện gì xảy đến ta cũng sẽ không cảm thấy cô đơn.

Bởi vì đọc báo quá chăm chú, ta suýt nữa đã đốt luôn quần áo của mình. Về phần Magny, vô duyên vô cớ bị ép nhận một bà lão tuổi còn cao hơn mình làm học sinh, sức nhẫn nại của lão cũng sớm cạn đến đấy rồi.

Lão đầy đặn thợ rèn đang vây xung quanh mình ra, sau đó đi tới trước mặt ta: “Bà phải nói thật cho ta biết, mấy kỹ thuật rèn này bà đã học được ở đâu?”

Ta đổ dung dịch vào trong kẽ hở trên bao tay: “Điện hạ thật thích nói đùa. Tôi sống đến ngần này tuổi rồi, biết mấy thứ lặt vặt cũng là chuyện đương nhiên thôi”.

“Nhưng vì sao bà không phải là chủ thần mà lại có thần lực mạnh như thế? Còn nữa, sao đột nhiên lại có giấy chứng minh thân phận? Bà tự nhiên xuất hiện cứ như từ trên trời rơi xuống thế, làm sao ta biết được bà không phải là gian tế do tộc Vanir phái tới.”

Lão già này sao mà dài dòng quá. Sở thích lớn nhất cuộc đời lão chắc chắn là hỏi, hỏi, hỏi đến khi đối phương tắt thở thì thôi. Hồi trước ta còn thấy có tí đồng cảm với lão, giờ nghĩ lại mới thấy mình đúng là thích lo chuyện không đâu.

Thấy ta không trả lời, lão lại tiếp tục hỏi: “Sao không nói năng gì thế?”.

“Ta được bệ hạ sắp xếp tới đây làm việc, ngài nghi ngờ ta như vậy, chẳng lẽ muốn bày tỏ quan điểm gì sao?”

Magny ngẩn người, sau đó vội nói: “Ta đâu có ý nghi ngờ gì bà, nhưng ngay cả quê quán bà ở đâu ta còn không biết thì làm sao mà chỉ bảo bà được? Bà phải biết, hơn chín mươi năm phần trăm quỹ tượng của Asgard đều được học kỹ thuật rèn chính thống của Svartalfheim đấy”.

“Chuyện bà già này ghét nhất chính là lãng phí thời gian, ta nghĩ chắc điện hạ cũng thế thôi. Nếu điện hạ đã thông thạo kỹ thuật rèn chính thống nhất, vậy thì xin chỉ giáo cho bà lão này vài đường cơ bản đi.”

“Bà nên biết tộc Aesir chúng ta không giống đám khí lông vàng loi loi bên dưới kia đâu nhé. Trong mắt đám lông vàng đó, thần kim tượng biết chế tạo vũ khí rất được tôn trọng. Thế nhưng ở Thần giới này, quỹ tượng mà không ra được chiến trường thì chả khác gì mấy kẻ bán hàng rong ngoài chợ. Sao bà cứ phải cố sống cố chết mà theo nghiệp này chứ?”

“Điện hạ, ta đang chuẩn bị ra chiến trường mà.”

“Bà ư?” Lão kinh ngạc đến trợn tròn hai mắt, sẫm sẫm ta một lượt, “Ta không định xúc phạm bà đâu, nhưng Ena, tuổi của bà có còn trẻ trung gì cho cam...”.

“Mười quỹ tượng giỏi nhất được vinh danh trong tế điển của Thần giới sẽ được nhận táo vàng, không phải sao?”

Chuyện này không phải nói cho vui đâu. Mục tiêu của ta chính là trở thành quỹ tượng già nhất của chín thế giới, sau đó sẽ lấy được một trong mười thứ hạng đầu. Đương nhiên, mục tiêu cuối cùng là táo vàng rồi.

Tuy từ chối quả táo vàng Odin đưa cho cũng tiếc thật đấy, nhưng ta cũng tự an ủi rằng, dù sao ăn quả táo do chính mình dành được cũng sẽ cảm thấy vinh quang hơn chút đỉnh.

Magny chắc hẳn đang rất buồn bực, vì sao tuổi của ta và lão chẳng chênh nhau là mấy, vậy mà lối suy nghĩ thì như hai đầu thế giới vậy. Ta có thể đọc được trong mắt lão cái ý nghĩ rõ ràng: “Con mụ này điên rồi, mau mau đá mụ ta ra ngoài thôi”. Lão thậm chí còn không thèm rào đón thêm câu nào nữa, xoay người đi thẳng.

Ta cũng phải thừa nhận rằng những lời Odin nói làm ta đau đớn rất lâu, nhưng ảnh hưởng mang lại thì nhỏ hơn ta tưởng rất nhiều. Có lẽ là vì ta đã sớm chuẩn bị tinh thần, cũng có lẽ bởi vì phải dọn vào ở trong thần điện, nguyên việc chuyển nhà đã tốn của ta một đồng thời gian, sau đó lại tối tăm mặt mũi vì những đợt huấn luyện và công việc, nên ta chẳng còn hơi sức đâu mà nhớ lại chuyện ngày hôm đó. Chỉ là, đôi khi chợt nhớ, ta lại thấy tâm trạng mình chùng xuống, ngọt ngào, không tài nào thở nổi.

Trước khi nghe thấy tin tức ấy, tâm trạng của ta vẫn chỉ là ức chế mà thôi.

Ta vẫn làm việc ở phòng May vá, nên ngày ngày đều có thể nghe đủ thứ chuyện đồn thổi muôn màu muôn vẻ về các vị thần. Odin ít có mặt trong những chuyện thị phi này, nhưng sáng sớm hôm đó chàng lại trở thành trung tâm bàn tán của các cô nàng rồi việc.

“Người phụ nữ đó trông mặt mũi ra sao? Làm sao mà nàng ta ‘đốn gục’ được bệ hạ vậy?”, một cô gái nói, có vẻ rất phấn khích.

Trong ấn tượng của mọi người, Odin là người ham mê công việc, coi phụ nữ chẳng là gì. Ta chưa bao giờ nghĩ tới khả năng chàng đi ngoại tình, không phải vì chàng là người chồng chung thủy, hay là “phương diện ấy” có vấn đề, mà bởi chàng quá bận, làm gì còn thời gian đâu mà đi trêu hoa ghẹo nguyệt. Vậy nên khi nghe cô nàng kia nói thế, ta cũng giật nảy mình, định ninh “bệ hạ” trong miệng cô nàng là một ai khác chứ chẳng phải chàng.

Một cô gái khác lập tức đáp lời: “Ta cũng chưa gặp bao giờ, hình như là nữ quan ở cung điện Glitnir thì phải. Cô cũng thiếu hiểu biết quá đi, đây đâu phải người phụ nữ đầu tiên mà bệ hạ công khai đi lại. Hình như hai năm trước đã có một người rồi... Sau khi Loki diện hạ thức tỉnh không lâu, Odin bệ hạ liền mang một phục ma quan về cung điện Vàng”.

“Thật sao? Người ta cứ đồn rằng bệ hạ thích người cùng giới, thì ra không phải, trời ơi, thất vọng chết mất... Chúa tể của các vị thần, làm gì có cô gái nào xứng được với ngài chứ.”

“Thế mới nói, người ta đồn tình nhân của bệ hạ không chỉ có một người đâu. Bạn của ta nói rằng, nàng từng lên nghe được cuộc đối thoại giữa bệ hạ và một nữ quỷ tượng. Nghe nói nàng ta lợi dụng sắc đẹp của mình để đổi lấy danh vị trong thượng giới tể điển đấy.”

“Thật á, trời ơi, ai lại đi dùng cái thủ đoạn đó để cạnh tranh chứ, đúng là dễ tiện quá.”

“Đúng thế, đúng thế, đáng tiếc là cô bạn ta không nhìn thấy mặt người đó. Nếu không nhất định phải vạch mặt ả cho mọi người cùng biết.”

Vừa lúc ấy, thị nữ trưởng nghe được lời bàn tán của mấy người này, liền cất giọng nghiêm nghị: “Ta nghĩ chắc các cô từ bé tới giờ chưa được tham gia tế điển lần nào nên mới dám ăn nói lung tung như vậy. Thượng giới tế điển tổ chức hằng năm tiêu tốn bao nhiêu sức người sức của, còn cả thần lực nữa? Có bao nhiêu người nghĩ nát óc mong có thể chen chân vào danh sách một trăm cái tên ấy, cứ cho là chỉ đứng hàng chín mươi chín cũng đã đủ để chín vạn chín ngàn người khác đổ kị đến phát điên. Đây không còn là vấn đề hy sinh nhan sắc nữa, chỉ cần có một cơ hội nhỏ nhoi thôi thì ai cũng sẽ cố gắng nắm lấy. Đứng trên cương vị của bệ hạ, ngài có thể đổ sông đổ bể tâm huyết của cả bộ tộc mình chỉ vì một cô gái hay sao? Huống hồ, lúc bình thường ngài dựng tường khiến vách sắt như thế mà còn có biết bao nhiêu người trăm phương ngàn kế muốn đeo bám lấy ngài, thế nhưng ngay cả cơ hội một đêm tình ngài còn chẳng cho. Hy sinh nhan sắc đổi lấy danh vị trong thượng giới tế điển? Nghĩ hay quá nhỉ. Tự cho mình là thần Tình yêu tái thế sao?”

Mấy cô nàng kia im re một lúc lâu, sau đó mới có một giọng nói vang lên: “Nhưng chúng em thật sự nghe được tin ngài đi lại với một người con gái mà, là thật đấy chị ơi!”

“Thế thì cũng chẳng liên quan gì đến thượng giới tế điển, có lẽ là tình nhân của bệ hạ thôi.” Thị nữ trưởng ngẫm nghĩ một chốc, sau đó bật cười: “Dù thế nào thì nàng ta cũng may mắn thật. Không tính đến ngôi vị Chúa tể của các vị thần, chỉ xét riêng ngoại hình và khí chất của bệ hạ thôi cũng đã đủ khiến bao người phải điên đảo rồi...”

“Đúng thế đúng thế, ánh mắt của ngài, bờ môi của ngài...”

“Còn cả thân hình nữa!”

“Trời ạ, cô đúng là đồ háo sắc...”

Tiếng tranh cãi ồn ào của đám con gái cứ như truyền tới từ một thế giới xa xôi nào đó. Nhưng ta càng nghe càng thấy đầu óc mình rối tung lên, chẳng thể nào tập trung vào việc được.

Đàn ông sống bằng lý trí, phụ nữ lại thiên về cảm tính. Mà lý trí của Odin đã vượt xa tất cả đám đàn ông bình thường sống ở trên cõi đời này, đây cũng là nguyên nhân chính giúp chàng có thể duy trì ngôi vị Đế vương và nền thống trị lâu đến vậy. Chàng là loại người mà dù cho Hoàng hôn của các vị thần có giáng xuống thế gian lần nữa, thì trong vài tiếng ngắn ngủi còn lại, chàng vẫn có thể giữ cho đầu óc mình bình tĩnh, sau đó tính toán xem nên làm thế nào để giảm thiểu hoặc tránh được thương vong. Cũng bởi vì quá hiểu tính cách của chàng, nên trước đây chưa bao giờ ta nghĩ tới chuyện làm căng với chàng, mỗi lần có vấn đề ta đều là người nhún nhường hoặc nhận sai trước, cái ngôi vị Thần hậu kia làm cũng lắm lúc uất ức vô cùng.

Tâm trạng tồi tệ này của ta, một phần cũng là do những lời chàng nói ngày hôm đó. Dù là một từ nhỏ thôi, muốn ra khỏi miệng chàng cũng phải trải qua quá trình suy nghĩ, đắn đo, cân nhắc... thế nên nếu chàng nói “xin lỗi”, vậy thì có lẽ sẽ thật sự “xin lỗi” cả đời.

Chỉ là, tuy chưa từng huyền tưởng chàng chỉ thuộc về mình, nhưng ta cũng chẳng bao giờ nghĩ có ngày chàng thuộc về người khác.

Ta buông đồng kim chỉ trong tay xuống bàn, đứng dậy, chạy ra khỏi phòng May vá.

Đột nhiên ta cảm thấy mình chẳng cần nhấn nhay thêm nữa. Chẳng cần biết tương lai sẽ thế nào, phải thẳng thắn nói cho chàng biết cảm xúc của mình, giải thích cho chàng những chuyện đã xảy ra lúc trước, còn cả những hình phạt tàn khốc mà Loki đã dùng để tra tấn ta... Dù cho mọi chuyện đều đã quá muộn, dù cho có thể khi nhìn thấy bộ mặt già nua này chàng sẽ chỉ thấy chán ghét ta hơn...

Chạy tới cửa cung điện Vàng cũng không phải là chuyện tiêu tốn thời gian, nhưng phải đợi mấy tiếng đồng hồ sau Odin mới trở về.

Mấy ngày gần đây trời bắt đầu trở lạnh, có vẻ tuyết cũng sắp rơi. Cảm giác nồm nóng cùng nỗi xúc động tràn căng trong lồng ngực cũng bị cái lạnh ép xuống tận cùng, thế nên đợi đến khi Odin trở lại, ta đã hồi hộp tới mức không kiềm chế nổi.

“Ena?”

Odin khoác trên người áo choàng đen, gương mặt gầy gò mà trắng trẻo, chiếc áo sơ mi trắng cùng những làn sương trắng theo hơi thở lan tràn ra không khí khiến hình ảnh chàng thêm chân thực vài phần.

Thế nhưng, chàng không trở lại một mình.

Một cô gái mặc áo choàng rất dày, đầu đội mũ của nữ quan đang ôm chặt cánh tay Odin. Dù cho bờ môi nàng đang run rẩy vì tiết trời lạnh giá, nhưng gương mặt tinh xảo kia vẫn đẹp đến độ khiến vô số đàn ông phải đắm đuối mê say. Dáng vẻ chàng cao lớn, uy nghiêm. Dáng vẻ cô gái ôm cánh tay chàng như thế lại càng lộ nét yêu kiều xinh xắn, cần được chở che.

“Cô tìm ta có việc gì?”, Odin hỏi.

Lần đầu tiên ta biết, thì ra khi thực sự muốn nhận sai, thật khó có thể nói ra hai từ “xin lỗi”; khi thực sự yêu say đắm một người, lời thú nhận vĩnh viễn sẽ chẳng thốt thành câu.

Ta mở miệng, nhưng từng giây chậm rãi trôi qua, chỉ có mấy lời băng quơ quẩn quanh trong không khí: “Tôi chỉ vô tình đi ngang qua thôi”.

Sống lưng khi đã già rồi thì rất khó uốn thẳng, đây vẫn là điều khiến ta đau đầu suy nghĩ nhất sau khi sống lại. Nhưng lúc này đây, ta lại có thể vin vào tấm lưng còng này mà co mình lại, cúi gằm, lặng lẽ rời đi trước khi về khốn đốn bị chàng phát hiện.

Khi lướt qua chàng, đột nhiên trong đầu ta hiện lên hình ảnh chàng ôm người con gái đó trong tấm cung quen thuộc. Nỗi tuyệt vọng khôn cùng, phần nộ và đổ kỵ gần như đã thiêu đốt lý trí của ta thành tro bụi, thế nhưng, ta nghĩ, chàng chẳng thể nhận ra.

Chẳng ai có thể nhận ra.

Từ đêm đó trở đi, vận xui cứ liên miên ập đến với ta. Chuyện ngày hôm ấy cứ luẩn quẩn mãi trong đầu, khiến ta không tài nào ngon giấc. Ngày hôm sau lại tối mắt tối mũi với công việc, ấy thế mà ta vẫn không buồn ngủ. Ta thức trắng cả một đêm rên vũ khí, hy vọng có thể khiến thần kinh mình tê liệt đi một chút, cuối cùng khi bình minh sắp ló dạng, đột nhiên ta thấy cơ thể kiệt quệ, ta vội vàng bọc mình trong tấm áo choàng dày cộm, lủi thủi trở về nhà, vùi đầu vào gối. Sau khi ngủ dậy, đột nhiên ta thấy đầu mình nặng trĩu, ít nhất phải gấp hai lần trọng lượng mọi khi, cả người ta khó chịu, cứ như những khớp nối trong cơ thể đều rệu rã.

Cố gắng gượng dậy, lê bước tới nơi khám bệnh, bác sĩ nói bây giờ đương lúc giao mùa, ta đã mắc phải bệnh truyền nhiễm lan tới từ bên kia khe núi Tege, sau đó kê một đơn thuốc, bảo ta nhanh chóng đi mua.

Ta đột nhiên nhớ ra, tại Asgard tuy rằng khám bệnh miễn phí, nhưng muốn có thuốc thì phải tự bỏ tiền. Ta sẫm soi bảng giá, sau khi chắc chắn mình không đủ khả năng chi trả, đồng thời xác định căn bệnh này không thể chết người được, nên ta đi thẳng về nhà, nghỉ ngơi một ngày. Sang ngày hôm sau, cảm giác sức khỏe đã khá hơn một chút, ta lại ép mình bận rộn tới tối mịt, kết quả là cơn sốt cao ùn ùn kéo tới, toàn thân đau mỏi.

Ta nằm nhìn đồng sách chất thành núi ở đầu giường, ngày tổ chức thượng giới tế diễn cũng chẳng còn xa, ta biết nếu bỏ lỡ cơ hội này ta sẽ phải chờ thêm bốn năm nữa. Trong bốn năm ấy biết bao nhiêu chuyện bất ngờ có thể xảy ra... Bất luận là như thế nào, ta không thể thất bại thêm lần nữa. Dù sức lực của ta chỉ là hạt cát giữa biển khơi, dù cho mảnh đất này chưa chắc đã cần ta giúp sức...

Ta lấy danh nghĩa của Magny tìm phục ma quan xin một lọ thuốc giảm đau. Uống xong, cả ngày hôm đó ta rất ổn, ngoại trừ thỉnh thoảng thấy đầu vầng mắt hoa.

Liên tục uống thuốc giảm đau mãi cho tới ngày thứ ba, ta ngất đi khi đang làm việc tại phòng May vá.

Khi mắt ta mở ra lần nữa, tác dụng của thuốc đã sớm không còn, ta đang nằm giữa một khung cảnh cực kỳ quen thuộc, trên một chiếc giường lớn cũng quá đỗi thân quen.

Odin chống cằm, ngồi bên giường, lông mày nhíu chặt. Khi thấy ta tỉnh lại, chàng hơi sững người, sau đó cơn thịnh nộ bắt đầu kéo tới: “Cô có biết cô đang làm cái gì không hả?”

Tinh thần của chàng không được tốt lắm, dưới mắt có quầng xanh. Vẻ nôn nóng và tức giận trên gương mặt chàng lại càng làm nét tiêu tụy lộ rõ. Ta còn chưa kịp đáp lời, Odin đã quăng hai cái chai màu xanh thẫm lên giường: “Cô có biết đây là cái gì không? Thứ này uống nhiều sẽ chết đấy, cô có biết không?”

Ta nhìn chằm chằm hai cái chai ấy, chẳng thể mở mồm nói với chàng rằng mình không đủ tiền mua thuốc được. Hơn nữa, ta cũng không có đủ thời gian.

“Trong cuộc chiến Hoàng hôn của các vị thần, cô biết đã có bao nhiêu Thần tộc ngã xuống không? Một trăm ba mươi triệu người. Thế nhưng trong số một trăm ba mươi triệu người đó, chỉ chưa đầy bảy nghìn người có được cơ hội hồi sinh. Mà cô lại là một trong mười hai vị chủ thần hiếm hoi giữa hơn sáu nghìn con người ấy. Bất kể còn sức mạnh hay không, nếu cô dám đối xử với bản thân như thế thì dù cô có mệt đến chết, thì đó cũng là hành động không thể tha thứ.”

Đúng như ta đoán, nào có phải chàng không để ý chuyện năm xưa, chỉ là chàng đã giấu nó quá sâu, quá kỹ mà thôi. Đây cũng là lần đầu tiên chàng nghiêm khắc với ta như thế. Nghe những lời chàng nói, ta lại càng cảm thấy xấu hổ, cúi gằm mặt xuống: “... Xin lỗi, tôi chỉ suy nghĩ đến...”

“Ta không cần lời xin lỗi của cô”, Odin cắt ngang lời ta, “Ta chỉ muốn cô sống. Không cần biết cô dùng phương thức nào. Nếu cô lại ném bỏ mạng sống của mình một cách dễ dàng như thế thêm lần nữa, thì dù thế giới này có biến thành bộ dạng thế nào, cô vĩnh viễn không bù đắp được lỗi lầm mình đã gây ra đâu”.

Áp lực ùn ùn kéo tới mà không hề báo trước, đè nặng xuống vai ta như một quả núi vô hình.

Những lời chàng nói ta đều biết, cũng đã sớm vì nó mà trĩu nặng tâm tư. Thế nhưng tự trách và bị người khác lên án là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, huống hồ người khác ấy lại chính là Odin.

Ta vội vã gạt đầu, vùi bàn tay khô gầy như cành củi khô của mình vào trong chăn ấm: “Tôi biết rồi, sau này tôi sẽ chú ý hơn”.

Cứ tưởng sau khi nghe ta nói thế chàng sẽ bớt gay gắt đi một chút, ai ngờ ta chỉ nhận lại được một khoảng lặng như bóp nghẹt tâm can. Mùi hương nhàn nhạt mà quen thuộc trên cơ thể chàng thoảng qua khoang mũi, lòng ta cứ thấp thỏm trong nỗi âu lo, không kim được mà lui về phía sau một chút, hai mắt nhắm nghiền: “... Tôi sẽ tự chăm sóc tốt bản thân mình”.

“Nếu đã như thế, vậy thì trước hết cứ nghỉ ngơi tĩnh dưỡng cho khỏe đi rồi hãy lo việc khác.”

“Tôi sẽ...”, đảo mắt nhìn bốn phía, lúc này ta mới giật mình nhận ra mình đang nằm trong tấm cung của Odin, cơn hoảng hốt làm ta thiếu chút nữa lăn khỏi giường: “Vậy... Tôi xin phép về trước”.

“Chờ cho cơ thể khỏe hơn một chút rồi hãy về. Hiện giờ tình trạng cơ thể của cô đang rất xấu.”

“Nhưng nếu tôi ở đây thì... có chút bất tiện.”

Odin chăm chú nhìn ta một lượt, trầm ngâm trong chốc lát: “Ta biết nói thế này thì rất mất lịch sự, nhưng xét theo tình huống hiện tại của hai ta mà nói, ta mới là người chịu thiệt khi cô ở lại đây”.

“Người chịu thiệt... là ngài?”, ta lặp lại lời chàng nói, nhìn gương mặt cực kỳ nghiêm túc kia, ta ngơ ngác một lúc lâu, sau đó mới phá lên cười. Nhiều phút sau ta mới chợt nhớ ra, đó nào có phải là chuyện gì đáng cười chứ, mà gương mặt ta lúc cười thì sẽ giống như đoá cúc đang đồng loạt xòe cánh hơn hở với đời, có khi ấy mới chính là chuyện đáng cười.

Quả nhiên, khóe miệng Odin lúc này khê cong lên, sau đó chàng vỗ vỗ tấm chăn đắp trên người ta: “Nghỉ ngơi cho tốt, ta có việc phải đi trước”.

“Được!”, ta cố sức gật đầu.

Nhìn bóng hình cao lớn của chàng đứng lên, sau đó bước về phía cửa, còn cả bờ vai rộng và vững chãi kia, ta khẽ thở dài một tiếng.

Người ta vẫn nói “yêu đến tận cùng sẽ khiến con người nảy sinh oán hận”, nhưng đối với Odin thì khác, từ trước tới nay ta chỉ dành cho chàng sự ái mộ và sùng bái đơn thuần nhất, chân thành nhất. Cứ cho là chàng chối bỏ ta, tay trong tay với một người con gái khác, ta cũng chẳng thể hận chàng.

Chàng là người như thế, là một người đáng để ta dâng tặng toàn bộ tấm chân tình.

Chỉ là, sau khi đã cùng chàng sống trọn một kiếp vợ chồng trọng nhau như khách, ta cũng thấy trái tim mình mệt mỏi. Thật ra, chỉ đơn giản ngắm nhìn chàng, quan tâm đến chàng như lúc này đây là tốt nhất. Mặc dù trong lòng ta có chút xót xa, có chút cô đơn tịch mịch, nhưng hạnh phúc lại rất đủ đầy.

Nhắm nghiền đôi mắt, mãi mà ta không ngủ được, nhưng lại mê mải trong một giấc mộng thật dài.

Odin vẫn chẳng khác trước đây là mấy, ngày ngày ngủ muộn dậy sớm, trừ những lúc phê duyệt công văn, còn lại cả ngày chẳng thấy bóng chàng đâu. Thế nên ta cũng chẳng có mấy cơ hội nói chuyện với chàng. Ta tìm về tất cả những cuốn sách viết về kỹ thuật rèn, trong vài ngày chọn lọc ra vài quyển, vùi đầu vào nghiên cứu, ngày nào cũng như ngày nào, cuộn mình trong chăn, đọc sách đến lúc ngáp ngáp dài mới thôi, sau đó thì rúc sâu hơn một chút vào chăn ấm, cứ thế nặng nề chìm vào giấc ngủ. Bởi Odin chưa bao giờ đi ngủ trước ta, nên ta cũng chẳng biết chàng qua đêm ở chỗ nào. Có điều, cứ chiếm giường của người khác hoài như vậy cũng không phải chuyện hay ho gì, vậy là sau khi cơ thể có được chút sức lực, ta để lại cho chàng một phong thư viết lời cảm tạ, rồi vội vàng vàng rời khỏi tấm cung của chàng.

Sau đó thì đúng như ông bà ta vẫn nói, qua cơn bĩ cực đến ngày thái lai, đời ta lại bắt đầu thấy ánh sáng mặt trời. Ta đem mấy thứ vũ khí làm ra lúc luyện tập thuật rèn ngày trước bán đi, nhanh chóng kiếm được một món tiền kha khá. Từ giờ tới lúc Thượng giới tế điển được cử hành chỉ còn chưa đầy hai tháng, nếu ta muốn tham gia bình chọn, vậy thì phải cố gắng nộp cho được tác phẩm dự thi trước khi tế điển diễn ra một tháng.

Đề thi năm nay là “Trường kiếm dùng cho các kỵ sĩ có chứa Hỏa ma pháp”, ngoài ra thì không còn yêu cầu gì thêm nữa, cũng đồng nghĩa với việc sức sáng tạo và kỹ thuật rèn sẽ được đánh giá gắt gao hơn. Đó là chưa kể trước khi nộp tác phẩm dự thi ta còn phải tham gia cuộc thi thăng cấp làm quỷ tượng nữa, nếu không thì dù tác phẩm có đạt giải nhất ta cũng chẳng xơ múi được gì. Ta đã xem qua một lượt đề thi của tất cả các năm, cũng không quá khó. Có điều, rất không may mắn, muốn tham dự cuộc thi sát hạch những nghề nghiệp cao cấp thì phải hẹn trước, mà thời gian thi ta đăng ký được chỉ cách hạn cuối nộp tác phẩm đúng một ngày. Thế nên, để phòng ngừa sự cố phát sinh, ta phải đẩy nhanh tốc độ hoàn thành tác phẩm, đồng thời gấp rút chuẩn bị cho thi cử, chừa lại đủ thời gian để ứng phó với những chuyện bất ngờ có khả năng xảy đến.

Thần kim tượng với quỷ tượng cũng có cả đồng điểm khác biệt. Thế nên trong một tháng này, ta càng chẳng dám lơ là việc huấn luyện ở chỗ Magny. Cũng có thể mấy ngày gần đây ta có động lực thúc đẩy, nên mấy lần bị Magny nhắc nhở rằng ta làm việc y chang đám trẻ trâu, vừa sốc nổi vừa bộp chộp, hấp ta hấp tấp, những lúc ấy ta cũng chẳng biết nên khóc hay nên cười nữa.

Cứ đếm ngược từng ngày từng giờ khiến ta thấy áp lực vô cùng. Nhờ vào việc bán vũ khí, ta cũng kiếm được chút tiền, ta dứt khoát xin thôi việc ở phòng May và trong thần điện, sau đó tới khu phố trung tâm thuê hai trợ thủ người ngoại tộc, chuẩn bị bắt tay vào việc chế tác trường kiếm của kỵ sĩ.

Dẫn hai trợ thủ về xưởng rèn, ta còn chưa kịp ngồi xuống, một giọng nói lạnh lẽo như băng đã vang lên phía sau: “Bà và Odin có quan hệ thế nào?”.

Quay đầu lại nhìn, mới phát hiện người vừa nói chính là cô quý tượng xinh đẹp - Yule - đạo nọ.

Mọi người ai cũng biết Yule rất yêu thích công việc của mình, lúc nào cũng thấy nàng ta mặc váy dài của quý tượng. Quần áo của thần kim tượng tộc Vanir hơn nửa đều là những bộ váy ngắn trông rất năng động đáng yêu, còn quý tượng của tộc Aesir lại chẳng chịu rời giày cao gót với chiếc váy dài, vừa gợi cảm vừa chín chắn, nhưng lại khiến người ta thấy có chút khó gần.

Lúc này Yule đang khoanh tay trước ngực, đứng ở cửa xưởng rèn, toàn thân toát ra thứ khí thế hung hăng dữ tợn.

Ta chưa bao giờ nghĩ nàng ta lại thẳng thừng như thế. Còn đang suy xét xem nên trả lời câu hỏi kia thế nào, Yule đã lại bồi tiếp một câu còn động trời hơn: “Rốt cuộc bà là ai? Frigg?”.

Vừa nghe thấy cái tên này, ánh mắt hai gã trợ thủ đứng bên cạnh ta đều lóe lên vẻ kinh ngạc. Thấy hai người đó lén liếc nhìn nhau rồi lại cố gắng nhin cười, ta cũng chỉ đành gượng cười đáp lại: “Thật ra ta chính là bà ngoại của Odin. Bao nhiêu năm nay phiền mọi người chăm sóc cháu ta, bà già này thật sự rất biết ơn”.

Một gã trợ thủ không nhịn được, phì cười.

Yule nheo mắt, sẫm soi ta một lúc lâu, sau đó mới “hừ” một tiếng, xoay người đi mất.

Bảo ta không giật mình thì rõ ràng là nói dối. Tự ta cũng biết bộ dạng hiện tại của mình so với ngày xưa đúng là như trời nam đất bắc, e là ngay cả mẹ ruột của ta còn chẳng nhận ra ta, sao Yule lại có thể biết nhỉ?

Chuyện này không thể cứ thế là xong được.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa cho hai trợ thủ, ta vội vã rảo bước trên hành lang rộng rãi mà vắng vẻ. Tiếng gót giày nhọn hoắt màu đen của Yule nện xuống nền đá thạch anh vang lên liên tục, nàng ta đi rất nhanh, vừa đi vừa khoác lên vai một chiếc áo choàng màu đỏ thẫm cực kỳ sang trọng.

Trời lát phát mưa.

Yule đeo găng tay vào, có chút ngần ngại nhìn ra bên ngoài. Nhưng nàng ta chỉ mới dừng lại trong chốc lát thôi, đã có một đám đàn ông chậm rãi tới gần, ân cần đưa ô. Yule chỉ chỉnh trang lại cổ áo, sau đó liếc mắt nhìn, chọn đại một cái ô, lạnh lùng nói “Cảm ơn”, rồi ngạo nghễ rời đi.

Một gã đàn ông trong số đó vội vã đuổi theo nói mấy câu, Yule chỉ nhìn hẩn, mặt lạnh như tiền. Hình như hẩn tưởng Yule đã ngầm đồng ý, nên vươn tay định cầm ô che giúp. Nàng ta khẽ nhíu mày, sau đó tách khỏi hẩn. Gã đàn ông vẫn chưa bỏ cuộc, áp sát lại gần, ôm lấy vòng eo Yule.

Sau đó là một âm thanh chất chúa khi một cái bạt tai giáng xuống, lướt qua lỗ tai ta, luẩn quẩn nơi cuối hành lang phải đến bốn, năm giây đồng hồ.

Ta không nhịn được mà run một hồi. Nàng ta còn mạnh mẽ hơn cả Sif.

“Rất đáng sợ, đúng không?”

Nghe thấy giọng nói ấy, ta vội vã quay đầu. Người đứng trước mặt ta là một nữ vụ sư mặc bộ váy đen với những viền đăng ten lộng lẫy. Ngũ quan của nàng dường như đều nhỏ hơn người bình thường một chút, nhưng thân thể lại nóng bỏng đến bất ngờ.

“Để đạt được danh hiệu Quý tượng số một, Yule sẽ bắt chấp mọi thủ đoạn, nàng ta có thể hại bất cứ người nào, ngay cả thầy của mình là Magny cũng không tha đâu”, nữ vụ sư thở dài một tiếng: “Bà có biết vì sao nàng ta lại khẳng khái bám trụ với cái nghề quý tượng này thế không?”.

Ta lắc đầu.

“Bởi vì có người nói bệ hạ từng yêu say đắm một thần kim tượng thuộc tộc Vanir, mà Yule lại yêu bệ hạ đến điên cuồng, cứ cố chấp rằng chỉ cần trở thành quý tượng số một là có thể chiếm được trái tim bệ hạ. Haizzz, đúng là chẳng dễ dàng gì...”

Ta đột nhiên nhớ tới tin đồn đã từng nghe khi trước... Chẳng nhẽ tình nhân của Odin chính là Yule?

Ngẫm nghĩ một lúc lâu, cuối cùng ta vẫn chẳng dám thốt ra câu hỏi kia. Hàn huyền vài câu với nữ vụ sư nọ xong, ta trở về xưởng rèn, bắt đầu phác thảo bản thiết kế trường kiếm của kỵ sĩ.

Một tuần sau, ta lại gặp Yule lần nữa.

Những người tham gia tranh cử chức nghiệp trong Thượng giới tế diễn đều phải đăng ký thêm hạng mục thi đấu theo nhóm. Tối thiểu hai người, tối đa là sáu người, nhóm hợp tác có thể dùng bất kỳ phương thức nào để thể hiện năng lực thực chiến và khả năng phối hợp hành động của mỗi cá nhân. Tuy rằng điểm thi đấu theo nhóm chỉ chiếm mười lăm phần trăm, nhưng phần thi này là bắt buộc. Những người hợp tác phải làm nghề khác mình, có thể lập đội theo mọi phương thức.

Hoạt động tuyển chọn đồng đội được tổ chức công khai tại thành Hande, trong sảnh lớn bên bờ cây cầu Dabu thần thánh.

Sau khi vào đông, thành Hande vốn quanh năm lạnh lẽo đã sớm đóng băng, xung quang tòa thành là vòng vây của vô số những hạt băng trắng xóa, mặt sông dưới chân cầu phản xạ thứ ánh sáng màu xanh tím.

Đây đã là ngày cuối cùng để chọn đồng đội, tuy ngày nào ta cũng đến, cũng vô khối lần thể hiện thực lực bản thân trước mặt những thí sinh khác, chẳng hiếm người tin ta có thể thi đậu cuộc thi quý tượng một cách trót lọt, nhưng vẫn chẳng có ai đồng ý sánh vai thi đấu với một người mà ngay cả giấy chứng nhận nghề nghiệp lẫn giấy đảm bảo cũng không có.

Mở to mắt nhìn một lũ vô dụng lần lượt bị các nhóm khác nhận về, những ánh nhìn thăm đăm đồng tình xen lẫn kỳ quái của người xung quanh càng lúc càng bủa vây ta, khiến ta có suy nghĩ “rút lui quá chớ rồi”, thế nhưng cuối cùng ta vẫn quyết định kiên trì tới giây phút cuối cùng.

Nếu thật sự không tìm được đồng đội, vậy thì chỉ còn cách chờ thêm bốn năm nữa... Ta đang nghĩ thế, đột nhiên ngẩng đầu, lại bắt gặp nữ vụ sư mà ta đã vô tình gặp một tuần trước đó.

“A, là bà, chúng ta lại gặp nhau rồi”, nàng giật mình, ngấm ngấm chiếc búa con con mà ta giắt bên hông: “Không ngờ bà lại là một quý tượng”.

“Vẫn chưa phải.” Ta giải thích ngắn gọn cho nàng nghe về tình hình của mình. Nhìn cây ma trượng trong tay nàng là đủ biết nàng không chỉ là một vụ sư tầm thường, vậy nên ta hoàn toàn không nghĩ tới chuyện hợp tác với nàng.

“Nếu thế, hai chúng ta vào một nhóm đi. Ta cũng vừa mới tới”, nàng nhìn ta, cười giòn giã.

“Thế nhưng, ta chưa phải là quý tượng.”

“Cuộc thi quý tượng ấy à, với năng lực của bà thì ta nghĩ bà dư sức qua cầu. Với lại, tới giờ này cũng chẳng còn mấy người chưa có nhóm”, nàng ngẫm nghĩ một lúc, sau đó lại nói: “Đúng rồi, tên ta là Meli”.

Meli!

Bảng xếp hạng các nghề nghiệp cao cấp ta đã đọc rất nhiều lần, Freyja năm nào cũng giữ vững vị trí đầu bảng trong các đại vụ sư. Nhưng cái tên Meli này, nếu đúng là cùng một người thì...

Chỉ còn vài phút nữa là kết thúc hoạt động rồi, nếu bây giờ mà không đăng ký thì muộn mất.

Đúng lúc này, đột nhiên có người xông vào sảnh lớn... Thor đang trong bộ dạng vội vội vàng vàng, còn có cả cô vợ Jarnsaxa đang cực kỳ ung dung thong thả của hần.

54. Quyển 3 - Chương 3: Thành Hande Cùng Vị Thần Phá Hoại Xinh Đẹp

Nhìn vào cuộc trường chinh gian khổ bám đuổi Sif trong kiếp trước của Thor, cuối cùng hắn cũng ôm được người đẹp về nhà, chắc rằng việc ấy đã khiến hắn phải cười sung sướng đến cả mấy trăm năm. Thế nên lúc mới nghe chuyện hắn cưới vợ, ta cũng giật mình.

Jarnsaxa tuổi còn rất trẻ, là một phục ma quan, lại là hỗn huyết của người Khổng lồ và Thần tộc Aesir. Thế nên nàng không chỉ có vóc người cao ráo, dung mạo xinh đẹp, mà ngay cả tính cách cũng được thừa hưởng sự lỗ mãng của tộc Khổng lồ cũng như vẻ kiêu ngạo điển hình của con gái tộc Aesir, chưa kể sau này nàng được gả cho thần Sấm - Thor - người có quyền thế tiền tài khuynh đảo cả Thần giới.

Thor đi tìm vị quan chủ trì hoạt động hôm nay nói vài lời. Nhìn gương mặt sợ sệt xen lẫn khó xử của vị quan kia, ta cũng đoán được phần nào sự việc. Chắc chắn là Jarnsaxa lại vì vài chuyện lật vật nào đó mà đến muộn, thế nên bảo ông chồng có thể hô mưa gọi gió của mình đến đăng ký hộ.

Quả nhiên, không nằm ngoài suy đoán của ta, Jarnsaxa lập tức rút hai cái ống nghiệm trong túi ra, sau đó ném xuống đất. Những viên đạn ma pháp lao đến như con lốc, nổ tung, khói bụi mù mịt, mãi tới khi tầm nhìn rõ ràng trở lại, Jarnsaxa trong bộ dạng “lưu manh” chính hiệu, đang cầm lấy mảnh ống nghiệm vỡ kẻ thẳng vào cổ của vị quan chủ trì tội nghiệp.

Sau cuộc trùng sinh, tộc Aesir đúng là đã có sự thay đổi lớn, phụ nữ càng ngày càng điên cuồng, hết lần này tới lần khác khiêu chiến sức chịu đựng của ta.

Mồ hôi lạnh trên trán vị quan chủ trì không ngừng tuôn, cực chẳng đã ông ta đành cao giọng nói: “Còn đội nào thiếu người không?”.

Nếu như Jarnsaxa biểu hiện bình thường hơn một chút, ta nghĩ lúc này sảnh lớn sẽ không im lặng tựa năm mồ như vậy. Bầu không khí gượng gạo đến quỷ dị duy trì được hơn nửa phút, cuối cùng Jarnsaxa không chịu được nữa, nhào tới ôm cổ Thor mà nức nở: “Chồng ơi, em không chịu, em muốn tham gia thi đấu, em muốn tham gia thi đấu!”.

“Nếu không có nhóm nào trống thật thì ta cũng tham gia, ta với em lập thành một nhóm được không?”, Thor đáp, vẻ mặt vô cùng bất đắc dĩ.

“Em không thèm chung nhóm với chồng đâu, nếu chung nhóm với chồng thì dù em có đạt được thành tích thật người ta cũng sẽ nói đây là công của thần Sấm chứ không phải của Jarnsaxa này, chồng mau nghĩ cách cho em đi! Em mặc kệ, em mặc kệ!”

“Vậy làm thế nào bây giờ”, ánh mắt của Thor lại dôi về phía vị quan tội nghiệp.

Ta gần như có thể thấy được mồ hôi đang túa ra như tắm trên trán của tất cả những người có mặt trong sảnh lớn. Quan chủ trì đẩy lại mắt kính, quệt mồ hôi đang vã ra, sau đó gào lên: “Có người nào chưa có nhóm hay nhóm nào chỉ có hai người không? Thêm một người hợp tác cũng tốt mà!”.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều không hẹn mà cùng chĩa thẳng về phía ta và Meli. Meli liếc Jarnsaxa, sau đó đôi mày nhíu chặt, chỉ tay về phía ta: “Ta cùng một nhóm với bà ấy, không cần thêm người nữa”.

Jarnsaxa lập tức giống như chú khỉ con, ôm chặt lấy cổ Thor: “Nhóm đấy, em muốn vào nhóm đấy!”.

Đôi mày của Meli lại càng nhíu chặt hơn: “Không, chúng ta không cần nàng!”.

Nửa tiếng đồng hồ sau, ta, Meli với hàng mày nhíu chặt, và Jarnsaxa định bám dính Thor không rời nhưng bị người ta bỏ mặc, dẫn đến cảm xúc rất rất tồi tệ, cùng đứng ở quảng trường Kỵ sĩ đen trong thành Hande, sáu mắt nhìn nhau, giống như đám binh sĩ đứng bất động lù lù ở hai bên đường, hoặc tựa những pho tượng của các vị thần đang tọa lạc trên mặt cỏ ánh sắc xanh lam băng giá sau lưng họ.

“Bây giờ tính thế nào đây?”, cuối cùng Jarnsaxa không nhịn nổi, nói.

Meli nhìn nàng chòng chọc, trên mặt viết rõ ràng mấy chữ “phiền phức quá!”.

Ta lén lút thở dài một tiếng trong lòng. “Nếu hai người đã muốn tham gia tranh tuyển, vậy thì chắc chắn cũng phải nộp tác phẩm cá nhân của đại vu sư và phục ma quan rồi, hay là chúng ta ấn định ngày luyện tập nhóm sau khi đã nộp tác phẩm cá nhân, hai người thấy sao?”

“Rất tốt!”, Jarnsaxa lại lên tinh thần ngay lập tức: “Ta đồng ý cả hai tay”.

“Đại vu sư không cần nộp tác phẩm dự thi. Nhưng ta cũng không có ý kiến gì.”

Dường như Meli đang trốn tránh việc phải gặp mặt cô vợ dữ dằn của thần Sám. “Cứ như vậy đi, Ena, bản kế hoạch cho phần thực chiến đồng đội sẽ do ta viết, vụ này cũng có rất nhiều thứ linh tinh cần chuẩn bị. Hiện giờ bà cứ tập trung thiết kế tác phẩm của quý tượng đi, đừng để lỡ thời gian.”

Đột nhiên ta thấy cảm động vô cùng, cười đáp: “Trong tháng này ta bận lắm, nhưng từ tháng sau trở đi, chúng ta còn gần ba mươi ngày nữa, thời gian rất đủ, nếu cô có ý tưởng gì thì cứ viết lại, những thứ khác sau này ba chúng ta sẽ cùng làm”.

“Không sao đâu, không sao đâu, cô ta là đại vu sư cực kỳ lợi hại mà, chỉ cần bắn ra mấy ma pháp trên tế điển là được rồi. So với Meli thì hai ta mới là người khổ cực. Ta phải điều chế hơn một trăm loại dung dịch cơ đấy, phiền phức muốn chết. Chuyện lập kế hoạch cứ giao hết cho cô ta đi.”

Meli hung tợn trừng mắt nhìn Jarnsaxa, thậm chí còn không thèm nói chuyện với nàng ta nữa: “Nếu đã như vậy thì hai người để lại địa chỉ đi, tháng sau chúng ta liên lạc”.

Vừa viết địa chỉ xong, Meli đã nói: “Ena, bà có về Asgard không? Chúng ta có thể về cùng luôn”.

Ta liếc mắt nhìn khung cảnh bốn phía. Đây là lần đầu tiên ta rời Asgard kể từ lúc về lại tộc Aesir tới nay. Khác với mặt đất bằng phẳng của tộc Vanir, cả bộ tộc Aesir phân tầng theo chiều thẳng đứng. Có tổng cộng năm tầng, tầng cao nhất đương nhiên là Asgard; nơi chúng ta đang đứng là tầng thứ hai, cả tầng này chỉ có thành Hande sừng sững, cung điện Kỵ sĩ đen nằm ở chính giữa tòa thành; tầng thứ ba có kết cấu mạng nhện, năm tòa thành chính được nối liền với nhau bởi cánh rừng Quemustone nằm chính giữa, một trong năm tòa thành đó - thành Hull - cùng với cung điện Quý Tượng trong thành chính là nơi ta sắp tới để tham gia cuộc thi thăng cấp thành quý tượng; tầng thứ tư có rất nhiều thôn trang và thành trấn nằm rải rác, nơi nổi tiếng nhất chính là khu săn bắn và trang viên Adanson, còn có khe núi lớn Tege hùng vĩ nhất chín thế giới; tầng ngoài cùng chính là thành Sazealand khổng lồ, đó chính là trung tâm thương mại của toàn bộ lạc, có cảng Reethi nối liền với thế giới bên dưới.

Thật ra ta cũng muốn đi thăm thú đó đây một phen. Nghe nói trong vườn mộ người Khổng lồ ở bên ngoài thành Hande có lưu giữ hài cốt của những kẻ Khổng lồ ngã xuống trong cuộc chiến Hoàng hôn của các vị thần, hiện giờ nơi đó đã trở thành danh thắng thu hút rất nhiều du khách.

“Cái gì? Bà tên là Ena?”, ta còn đang lưỡng lự xem có nên đi hay không, Jarnsaxa đã kinh hãi thốt lên, “Chẳng lẽ bà không biết tên mình giống với tên của con ranh Ena tộc Vanir ư?”.

Ta khựng lại một chút, sau đó nói: “Ta biết. Có vấn đề gì sao?”.

“Con ranh Ena đó cũng giống bà, theo đuổi nghiệp rèn, nhưng ả xinh đẹp đến mức làm người ta tức chết vì ganh tị, tính cách cũng khiến kẻ khác sôi máu.” Hình như Jarnsaxa đang nhớ lại hồi ức nào đó không mấy vui vẻ, thân thể run lên, “Nhưng chuyện khiến người ta ghê tởm nhất chính là chuyện ả đó là người đàn bà của Loki. Ta chỉ cần nhìn thấy hai kẻ đó thôi là đã muốn nôn mửa rồi”.

“Phu nhân thần Sám, chuyện này không cần cô nói chúng tôi cũng đều biết”, Meli liếc nhìn nàng ta bằng ánh mắt cực kỳ khinh bỉ.

Đúng lúc này, đột nhiên có một bàn tay vòng qua eo ta. Ta tưởng là của Jarnsaxa, liền quay sang cười gượng với nàng. Nhưng ta vô thức liếc nhìn bàn tay đang ôm eo mình lần nữa, lại ngẩng đầu quan sát hai bên, thì thấy hai người đồng hành của ta, một người đang khoanh tay, một người đang chống nạnh.

Ta lại nhìn về phía Jarnsaxa, nàng chẳng những không phản kích Meli, mà còn nhìn đắm đắm sau lưng ta với ánh mắt vô cùng hoảng hốt.

Meli ngẩng đầu lên, cũng lập tức hóa đá.

Ta quay đầu theo bản năng, đột nhiên nhìn thấy một gương mặt xinh đẹp vô cùng - gương mặt vốn không nên xuất hiện ở nơi này.

Gương mặt của hắn lập tức sát lại gần.

Sau đó, ta nghe thấy tiếng hít thở thật sâu của những người xung quanh. Đầu óc ta lúc này cũng trắng xóa như tờ giấy.

Bởi vì, hắn hôn ta.

Thật ra lúc ý thức được gã trai này chính là Loki, phản ứng đầu tiên của ta không phải là căm ghét hắn thể nào hay sợ hắn ra sao, mà là hoảng hồn vì cảnh tượng hiện tại: Một chàng trai tuổi trẻ anh tuấn của tộc Vanir, thân cao gần một mét chín, cả người tỏa ra thứ hương vị ngọt ngào đang ôm chặt vòng eo của một bà lão tộc Aesir thân người khô đét như cành củi, mặt đầy nếp nhăn, mái tóc đen vắn cao như yêu quái, lại còn đứng ở quảng trường Kỵ sĩ đen của thành Hande, nơi có bao người qua lại, trước mặt hai cô gái trẻ tuổi và xinh đẹp - một là Phục Ma Quan, một là Vu Sư - hôn bà lão kia một cách say đắm.

Đừng nói là những người đứng ngoài xem không thể chấp nhận nổi, đến cả ta khi tưởng tượng ra cái cảnh ấy còn thấy nôn nao cả người, quá biến thái, quá đáng sợ!

Jarnsaxa vốn khả năng chấp nhận hiện thực khá kém, lúc này đã hét toáng lên, nhưng một ngọn lửa bùng lên đã khiến nàng lập tức ngậm chặt miệng.

Sau khi bộ não thôi không như mớ bòng bong nữa, ta đột nhiên ý thức được tình hình hiện tại đáng sợ thế nào, vội vã đẩy hắn ra. Nhưng cánh tay hắn chỉ hơi lỏng ra một chút, rồi lại lập tức ôm chặt lấy vòng eo, gương mặt sát gần, thì thầm bên tai ta: “Nhìn em bây giờ mà xem, bộ dạng thể này còn mơ tưởng ai yêu em nữa chứ? Chỉ có mình ta thôi”.

“Cút ngay!”

Ta khản giọng hét âm lên, hoảng hốt lùi lại phía sau. Jarnsaxa và Meli co rúm người, kinh hoàng nhìn về phía Loki. Ta biết nếu cứ để hắn phát điên như thế thì tình hình sẽ ngày càng trở nên thê thảm, có điều, ta không tài nào ra lệnh cho cơ thể mình thôi run rẩy. Nắm chặt hai tay, ta cố gắng tỏ ra thật bình tĩnh, nhưng ai ngờ bàn tay lạnh giá của ta còn run rẩy hơn.

“Sao ngươi lại ở đây? Sao ngươi lại xuất hiện ở nơi này?”

Loki nghiêng đầu sang một bên, cười khê: “Em không biết thành Hande này là nơi ta muốn tới lúc nào thì tới sao? Đây cũng chính là nguyên nhân Odin không tài nào bắt được tay đây. Thấy ta không chết, em thất vọng lắm chứ gì?”.

Kỳ thực, lúc này đây ta chỉ hận là không thể đặt dấu chấm cho cuộc đời hắn ngay tại chỗ này, ít ra cũng phải cho hắn một cái bạt tai lệch mặt. Nhưng ta lại nghĩ tới bức thư vừa chân thành vừa hèn mọn khẩn cầu của Ena. Nàng đã từng nói, đừng làm Loki bị tổn thương, hơn nữa ta cũng biết rằng, tất cả những chuyện hắn làm với ta trước đây chỉ xuất phát từ bản tính độc chiếm bệnh hoạn và biến thái, Ena, nàng lại trao gửi trái tim cho hắn một cách chân tình.

Cuối cùng ta chỉ đành im lặng, cúi đầu vội vã đi lướt qua người hắn. Hắn túm tay ta lại: “Chẳng lẽ em không tò mò xem ký ức mình đã đánh mất có bộ dạng thể nào sao?”.

Ta vội vàng liếc mắt nhìn qua hai cô gái đứng ngay bên cạnh, thấp giọng nói: “Ngươi cầm miệng cho ta”.

Loki cười khê. Tuy rằng tuổi còn rất trẻ, nhưng hắn sở hữu đôi mày rậm cùng cặp mắt rất to, mỗi lúc mỉm cười, từ xa nhìn lại sẽ thấy một hai con ngươi đen nháy, vô cùng đẹp đẽ. Hắn cũng học bộ dạng của ta, cố ép giọng nói, nhưng nội dung mà hắn thì thầm bên tai thì lại như lưỡi dao bổ thẳng vào dây thần kinh lý trí của ta: “Không muốn biết em đã từng yêu ta thế nào sao? Bất kể ta có làm chuyện quá đáng thế nào, chỉ cần ta ngoác tay một cái là em sẽ lại ngoan ngoãn trở lại bên ta. Đêm trước khi thức tỉnh em vẫn còn đang quần lấy ta trên giường, tới tận khi trời sáng, thiếu chút nữa thì khiến ta kiệt sức”.

Tuy tuổi thật của ta không bằng Loki, nhưng nghe hắn nói mấy lời này, ta vẫn thấy như đang bị một gã trai trẻ đáng khinh nhục mạ. Mà cái đêm bị hắn làm nhục trong kiếp trước lại một lần nữa hiển hiện trong óc ta, đánh thức cơn phần nộ đang âm ỉ trong lòng, ta giơ tay định cho hắn một bạt tai.

Hắn lập tức bắt được tay ta.

“Ta không phải là người người đang nói tới!” Ta giận dữ trừng mắt nhìn hắn, lại phải cố ép mình nhỏ giọng: “Ta là Frigg, là người chị đã nhìn người lớn lên, dốc hết tâm tư đối xử tốt với người rồi lại bị người đâm một dao trí mạng sau lưng!”.

“Tốt thôi, thưa chị. Chúng ta nói chuyện đứng đắn vậy. Không phải chị muốn làm quỷ tượng sao, nếu có ta giúp đỡ thì việc chế tạo ra một thanh trường kiếm của kỵ sĩ có chứa Hỏa ma pháp chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.”

“Đừng mơ tưởng mà cò kè mặc cả với ta, ta với người không có gì để nói với nhau cả”, tự ta cũng thấy giọng mình run run.

“Cứ bình tĩnh, yêu cầu của ta chẳng nhiều nhận gì đâu”, Loki cười, nụ cười cực kỳ mê hoặc, “Sau khi lấy được táo vàng rồi, chị chỉ cần ngủ với ta một đêm là được. Chỉ một lần thôi”.

“Ta thà chết còn hơn.”

“Chị đừng hiểu nhầm. Chính vì chị không phải Ena nên ta mới muốn làm chuyện này.” Hắn khẽ nhú mày, nhìn ta bằng ánh mắt nũng nịu, “Chẳng lẽ chị không thấy chiếm cơ thể của người khác là chuyện rất khó coi à? Phải lựa chọn lúc cả chị và ký ức của nàng tồn tại thì mới công bằng chứ, có đúng không?”.

“Người đừng mượn cớ!”

Lời hắn nói quả thực chỉ là mượn cớ mà thôi. Bất kể ta có ở cùng hắn bao lâu thì ký ức trước khi thức tỉnh của ta cũng chẳng thể trở về.

Loki, hắn thực sự điên rồi.

Ta liếc mắt nhìn Jarnsaxa cùng Meli một cái, sau đó vội vã bước về phía cây cầu Dabu thần thánh. Loki không đuổi theo ta nữa, chỉ đứng yên tại chỗ, hét với theo: “Chị, hôm nay ta chỉ tới báo tin thôi, không phải tới để bàn chuyện bán mua. Ta nhất định sẽ lấy lại thứ thuộc về ta!”.

Chỉ lát sau, tiếng hét của hắn đã thu hút sự chú ý của những người xung quanh, có vài kỵ sĩ đen quay đầu ngựa, tiến lại gần xem xét. Nhưng trước khi bọn họ tới gần, Loki đã mở một quyển sách ma pháp dày cộm ra, ngón tay điểm nhẹ trên trang giấy, rồi cả người biến mất giữa luồng sáng cực mạnh phát ra từ quyển sách.

Sau đó, Jarnsaxa và Meli đã hỏi ta rất nhiều điều. Ta thì ngoài việc biện bạch mối quan hệ của ta và hắn giống như thù địch, còn lại, không giải thích thêm gì nữa.

Hôm ấy, ta về nhà lúc trời đã tối, cả đêm mất ngủ. Suốt đêm, trong đầu ta cứ vang vọng những lời Loki nói ban chiều... Chẳng lẽ ta đang chiếm lấy cơ thể của người khác thật sao? Chẳng lẽ cái giá để có thể cùng tồn tại với thân xác này là phải phản bội bộ tộc, đầu quân cho địch?

Ta không sao tìm ra đáp án.

Giữa trưa ngày hôm sau, trong xưởng rèn thấp đầy những ngọn nến chập chờn, khi mờ khi tỏ, hai gã trợ thủ nhìn ta với vẻ mặt căng thẳng, còn ta đang nâng dung dịch mà bọn họ điều chế lên quan sát một phen, xoay vài vòng dưới ánh nến, cuối cùng bịt nút gỗ lên miệng ống nghiệm, sau đó gác nó lên giá.

“Vẫn chưa được.” Ta gõ nhẹ lên thân ống nghiệm chứa thứ chất lỏng màu đỏ thẫm, “Hai người nhìn xem, mấy hạt bột kia đều nổi trên dung dịch, màu sắc cũng không chuẩn lắm. Kỵ sĩ bóng tối đâu phải vu sư, vả lại, vũ khí của kỵ sĩ mang theo có thuộc tính ma pháp vốn là thứ mới mẻ, bọn họ sao có thể không chế được Hỏa ma pháp vốn là thứ ma pháp khó kiếm hãm nhất chứ?”.

Về uể oải chán chường chỉ thoáng qua trong mắt hai người trợ thủ, một người vội hỏi: “Vậy chúng tôi phải làm thế nào?”.

“Thần khí là gì? Thần khí chính là thứ binh khí có thể gia tăng sức mạnh cho bất cứ ai, giống như chấp thêm cánh cho mãnh hổ vậy, chứ không phải chỉ dành riêng cho một nhóm người. Thanh kiếm này dù giao vào tay một chiến binh giết chóc thì vẫn phải dùng tốt như thường.”

Ta nắm chặt lấy thân kiếm đã cơ bản xong khuôn, cân nhắc từng câu chữ, “Sau khi nắm kiếm vào tay, người ta phải có cảm giác như Hỏa thần nhập xác, sức mạnh tuôn ra phải nhanh chóng, phải nhập vào thân thể trong nháy mắt, nhưng không được gây ra tác dụng phụ nào quá mạnh... Đúng rồi, thả thêm một chút bột của đá ngân tinh vào dung dịch mới xem sao”.

Gã trợ thủ lấy một khối đá ngân tinh ra, đặt vào máy nghiền, sau đó nhấc một bình dung dịch hòa tan lên.

“Khoan, từ từ đã, đừng thêm cái đó”, ta vội vàng ngăn cản hắn, nhưng không kịp, dung dịch đã được rót vào rồi. Nhìn gương mặt ngơ ngác không hiểu ra sao của hắn, ta chỉ có nước thở dài: “Không sao, không sao, làm lại cái khác đi”.

“Tại sao lại thế?”

“Nhựa Cây thế giới trong dung dịch hòa tan sẽ hấp thu 0.175% nguyên tố lửa.”

“Phu nhân Ena, chúng ta đang chế tác trường kiếm cho kỵ sĩ chứ có phải nhẫn đâu, rót thêm một chút dung dịch Hỏa ma pháp cũng chẳng ảnh hưởng gì lớn.”

“Vậy thì trọng lượng của toàn bộ thanh kiếm sẽ tăng thêm một trăm gram. Nếu như một trăm gram đó chúng ta dùng để khảm thêm đá trừ tà thì sẽ được lợi thêm bao nhiêu nào?”

Gã trợ thủ sững sốt trong chốc lát, sau đó nói: “Vậy hiện tại chúng ta phải làm thế nào?”.

“Lấy một viên đá ngân tinh khác ra đây. Nghiền bằng tay.”

“Hu hu, thế là mất toi bốn ngàn sáu trăm Binet rồi”, gã trợ thủ còn lại ôm ngực rên rỉ.

“Nếu biết tiếc tiền thật thì mau làm ra hiệu quả như ta mong muốn đi... Tất cả những hạt bột đá đều phải phân bố đều khắp dung dịch, không được để nó nổi trên bề mặt hay lắng cặn ở đáy, chi tiết này rất quan trọng.” Nói tới đây, ta lại chỉ về phía đá ngân tinh: “Chờ chút đã, bột đá kia nghiền chưa đủ mịn, dung dịch có nồng độ cao không thể hấp thụ được chất rắn có kích thước lớn như thế được”.

Lúc xoay người đi tìm chất tạo màu, ta vô tình nhìn thấy cảnh hai gã trợ thủ liếc nhau, sau đó đưa tay lên lau mồ hôi lạnh đang túa ra trên trán.

Tác phẩm dự thi này chiếm tỉ lệ điểm cực lớn. Nếu để Loki giúp một tay thì ta đã chẳng phải chạy tới chạy lui mà thu thập nguyên vật liệu thế này, còn phải điều chế dung dịch với độ chính xác tới từng 0.1 mili, chưa kể đến chuyện số tiền bỏ ra vượt quá dự toán, dẫn tới nguy cơ ta phải gặm bánh mì sống lay lắt qua ngày đến hết tháng sau. Chỉ cần hắn xuất hiện, sau đó rèn một cây trường kiếm kỵ sĩ phổ thông, rồi niệm vài câu thần chú, thổi Hỏa ma pháp vào thanh kiếm là ta lập tức có thể hô mưa gọi gió trên bảng xếp hạng rồi... Nghĩ tới đây, ta giật mình lắc đầu quầy quầy, ta đúng là lên cơn thần kinh rồi, ngay cả chuyện này mà cũng nghĩ ra được.

Có điều, nếu như là Odin giúp đỡ, chắc chắn rằng ta sẽ gạt đầu không do dự. Chàng luôn là người đem đến cho người khác cảm giác muốn cậy nhờ như thế đấy.

Dòng suy nghĩ cứ miên man, đột nhiên một gã trợ thủ lớn tiếng chào: “Bệ hạ!”.

Ta lập tức quay đầu, khi thấy Odin đang đứng ở phía sau, ta vẫn giật mình thon thót.

Odin cởi áo khoác ra, gạt đầu với hai gã trợ thủ: “Ena đúng là một bà chủ nghiêm khắc nhỉ”.

Ta sững sốt đến độ há hốc mồm. Gã trợ thủ cất tiếng chào ban nãy tiếp lời: “Phu nhân Ena quả thực rất lợi hại, bà ấy biết rõ mình phải chế tác những gì, nhiều lúc suy nghĩ của bà ấy còn vượt xa những thao tác trên thực tế. Tuy là quý tượng nhưng bà ấy lại rất am hiểu về những vấn đề thuộc phạm trù của thuật luyện kim, người khác đừng mơ mà gian dối được với bà ấy”.

“Vậy ư, ta cũng thấy tò mò, sao một quý tượng tài hoa đến nhường này lại không có tiếng tăm gì.” Chàng mỉm cười, chỉnh trang lại cổ áo, “Các người ra trước đi, ta muốn nói chuyện riêng với bà ấy một lát”.

Hai gã trợ thủ đưa mắt nhìn nhau, sau đó buông hết công cụ trên tay xuống, chậm rãi ra khỏi xưởng.

Odin bước tới bên cạnh ta, một tay chống xuống mặt bàn, nghiêng đầu nhìn ta: “Nghe nói Loki lại tới tìm cô?”.

Hơi thở của chàng chỉ gần trong gang tấc. Hình như cự ly hơi gần quá thì phải. Thanh âm của ta cứ như bị cổ họng ép cho bẹp gí: “A... Đúng thế”.

“Cô là Thần tộc Aesir, chưa kể thân phận lại hết sức đặc biệt. Có những chuyện dù ta không nói chắc cô cũng phải hiểu rõ trong lòng.”

Nghe xong câu này, trái tim ta đã đóng băng hơn một nửa. Trầm mặc trong chốc lát, ta gật đầu: “Tôi biết”.

“Nếu muốn qua lại với hắn, thì hãy quay lại tộc Vanir.”

Giọng nói của chàng lạnh tựa băng, không có chút ấm áp nào, thái độ khi nói chuyện với ta chẳng khác gì đang ra lệnh cho thuộc hạ. Thậm chí, lúc nói chuyện với thuộc hạ, thỉnh thoảng chàng còn nở một nụ cười khe khẽ. Dù là thế, ta vẫn cố gắng áp chế thứ tình cảm đang chực tuôn trào trong lồng ngực, nhẹ giọng đáp: “Tôi sẽ không gặp lại hắn nữa”.

“Nếu cô thật sự muốn ở lại đây, vậy thì đừng để ta phát hiện chuyện như thế xảy ra lần nữa.”

“... Được, tôi hiểu rồi.”

Trước đây khi chung sống với Odin, ta chưa từng có cảm giác mình chiếm được ưu thế, còn hôm nay, bản năng phục tùng mệnh lệnh khi đứng trước mặt chàng càng làm ta chán chường. Không phải ta căm ghét một Odin lạnh lùng hờ hững, mà ta hận bản thân lúc nào cũng làm ra những chuyện hồ đồ.

Bởi vì ta không hề phản kháng, vậy nên nỗi bất mãn của Odin cũng không tìm được chỗ để trút vào. Chàng đi lướt qua ta, cầm lấy thanh trường kiếm kỳ sĩ chỉ mới thành hình: “Chế tác cũng được lắm”.

Hình như đây là lần đầu tiên ta được chàng công nhận một cách khách quan như thế. Trong giây phút này, nỗi chán nản trong lòng ta đã biến mất không còn bóng dáng tăm hơi.

Chỉ là, không hiểu vì sao, một nỗi bất an mơ hồ bỗng nhen nhóm trong tim ta.

Ta nhìn Odin đang quan sát thanh kiếm kia, gương mặt nghiêng nghiêng, đường nét tinh tế, hốc mắt sâu cùng hàng mi dày đến độ gần như che phủ con ngươi. Từ góc này ta không thể quan sát trọn vẹn gương mặt của chàng, nhưng được ngắm nhìn đôi mắt sâu tựa biển, khiến người ta chẳng tài nào đoán nổi tâm tư.

“Nói đi cũng phải nói lại, lúc còn ở Vanaheim cô cũng đã rất tài giỏi rồi.” Chàng khẽ cười, trong ánh mắt thấp thoáng vài phần dịu dàng.

Chỉ là, lúc này ta lại cười không nổi. Rốt cuộc ta đã biết vấn đề luôn trĩu nặng trong tâm trí mình là gì rồi.

Lần đầu tiên Odin chủ động nói chuyện cùng ta là khi Magny báo với chàng có người sử dụng thần lực để rèn kiếm. Nói cách khác, lúc đó chàng đã biết ta có khả năng rèn vũ khí, mà Frigg chàng quen đâu có biết thứ này.

Chẳng lẽ... Chàng nói với ta những lời như thế chỉ vì nghĩ ta vẫn còn ký ức của Ena, hoặc căn bản vẫn chính là Ena đạo trước?

Nghĩ thế, đáy lòng ta lại dâng lên một tia hy vọng, ta nắm chặt hai tay, giọng nói có chút lạch lạch: “Ký ức khi ở Vanaheim... Tôi không còn nhớ gì cả. Cũng không biết vì sao kỹ thuật rèn của thần kim tượng vẫn còn lưu lại trong tôi”.

Tuy vậy Odin vẫn bình tĩnh như thường, thông thả nói: “Sau khi thức tỉnh, dù cho có lựa chọn xóa bỏ ký ức thì năng lực vẫn sẽ tồn tại trong thân xác”.

“Thì ra là vậy”, ta cúi đầu, lại nói: “Kỳ thật, dù biết như thế, tôi cũng chẳng hiểu được rốt cuộc mình là ai nữa”.

“Cô chính là cô, còn phân biệt ai với ai làm gì.”

“Ý của tôi là, tôi không biết mình rốt cuộc là Frigg, hay là... Ena.”

“Dù là Frigg hay Ena thì cũng thế thôi, đều là một linh hồn duy nhất. Chỉ là trải nghiệm cuộc sống khác nhau, thế nên tính cách cũng có đôi chút khác biệt. Giống như tính cách của một người bình thường cũng có rất nhiều phương diện khác nhau vậy.”

“Không, tôi không phải Ena”, ta vội vã ngắt đầu: “Tôi là Frigg”.

Odin không nhận được cười: “Sao cô phải câu nệ vấn đề này như thế?”.

“Tôi không tin hai cá thể với hai cuộc sống hoàn toàn khác nhau lại là một người. Nếu như cùng là một linh hồn, vậy thì bất kể có trải qua bao nhiêu kiếp, đều sẽ chỉ yêu một người duy nhất mà thôi.”

Lời vừa ra khỏi miệng ấy cũng chẳng khác một câu tỏ bày cảm xúc là bao. Thế nhưng, ta không hề hối hận về những gì mình đã nói.

“Frigg, cô vẫn ngây thơ giống hệt ngày trước. Nếu như một người có thể đời đời kiếp kiếp chỉ yêu duy nhất một người, thì trên thế gian này làm gì có nhiều cuộc tình đổi thay như thế.”

“Cuộc tình có thể đổi thay thì sao gọi là tình yêu chân chính, quá lắm cũng chỉ có thể gọi là thích mà thôi. Ngài không thể chỉ dựa vào suy nghĩ cá nhân mà phủ nhận tình cảm của người khác thế được.”

Odin trầm tư trong chốc lát, đột nhiên đứng thẳng người: “Ta có chuyện phải đi trước, cô tiếp tục làm việc của mình đi”.

Im lặng nhìn chàng vội vã khoác áo choàng, chỉnh trang lại cổ và tay áo, ta nhẹ giọng hỏi: “Chàng đang trốn tránh em sao?”.

Chàng sững người, sau đó ngắt đầu nhìn ta: “Làm gì có chuyện đó”.

“Vậy tại sao không trả lời câu hỏi của em?”

“Đâu phải ta không muốn trả lời, chỉ là đề tài này quá vô nghĩa mà thôi”, Odin nhìn ta, nở một nụ cười xã giao cứng nhắc, “Tuy bộ dạng đã biến thành một bà lão, nhưng lối suy nghĩ của cô vẫn đơn giản hệt khi xưa. Trong cuộc đời này, có biết bao nhiêu thứ quan trọng hơn tình ái, vậy mà những cô gái trẻ cứ thích nâng nó lên thành cả thế giới của riêng mình”.

Chàng vỗ vai ta: “Cố lên nhé”, sau đó quay người rời đi.

“Lúc nào cũng thế, chàng lúc nào cũng chỉ biết chế giễu em.” Nhìn bóng lưng chàng, ta không nhận được lớn giọng gọi với theo, “Chàng đương nhiên sẽ cảm thấy tình yêu là thứ quá hời hợt, bởi vì từ trước tới giờ chàng đâu có yêu ai. Kiếp trước chàng cưới em cũng chỉ là vì bộ tộc, cùng cái ham muốn chinh phục tự cho mình là đúng của một gã đế vương mà thôi!”.

“Nếu cô đã nghĩ thế, vậy thì cứ cho là thế đi.” Chàng vẫn quay lưng về phía ta, tiếp tục bước đi.

Hành lang thần điện sáng trưng đèn đuốc, chẳng biết tự khi nào mà đợt tuyết đầu tiên của năm nay đã phủ xuống đế đô Asgard. Màu xanh thẫm của trời cao phản chiếu xuống mặt tuyết trắng ngần. Từ nơi ta đứng phóng mắt nhìn ra, cánh cửa cuối hành lang như một chiếc khung thật lớn, bao trùm lấy thế giới bên ngoài, tạo thành một bức tranh thiên nhiên tuyệt đẹp hòa giữa sắc xanh lam và màu trắng bạc.

“Được, chuyện là như thế chứ gì. Vậy chàng nhìn thẳng vào mắt em mà nói, chỉ cần chàng nói, em sẽ lập tức ra đi, sẽ không đem lại phiền phức gì cho chàng nữa.” Ta vội vã đuổi theo Odin, trên hành lang trống trải, những tiếng bước chân liên tiếp đan vào nhau, một thông dong bình tĩnh, một hối hả vội vàng.

Bước chân của Odin dừng lại, nhưng không kéo dài được đến một giây, chàng đã lại tiếp tục đi về phía trước.

“Dù sao em cũng chỉ là một bà già mặt đầy nếp nhăn, nói mấy câu đó chàng thấy khó đến thế sao?” Dù cố đến mấy ta cũng chẳng tài nào đuổi kịp chàng, chỉ đành nói với theo từ phía sau: “Odin, chàng không được đi, chàng phải trả lời em”.

“Ta đã nói rồi, chủ đề này quá lãng phí thời gian, lại không có ý nghĩa gì cả.”

Chàng đã bước tới cánh cửa lớn của thần điện. Biển tuyết mênh mông bay lượn trước mắt chàng, phủ lấp thế giới bên ngoài, từng bông tuyết tuôn rơi không hề ngừng nghỉ.

“Nếu đã như vậy... chàng hãy quay lại nhìn em rồi lặp lại câu vừa nãy dù chỉ một lần.”

Trước cửa thần điện, những võ sĩ mặc áo giáp đã được huấn luyện kỹ càng đang đứng ngay hàng thẳng lối. Ai không biết thường sẽ tưởng họ là những pho tượng quá tinh xảo. Vậy mà lúc này đây, hai võ sĩ đứng gần cửa lớn nhất đều quay đầu lại nhìn Odin.

Nhưng, trước mặt ta vẫn chỉ là bóng lưng sừng sững của chàng.

Thật lâu sau, lâu đến độ dường như thân thể đã hòa vào bức họa trời tuyết bao la, chàng mới dậm bước về phía trước, rồi biến mất giữa gió tuyết mật mù.

Một tuần sau ta mới phát hiện ra trong trường kiếm có chứa thứ Hỏa ma pháp thuộc hàng thượng đẳng, chắc chắn là do Odin thổi vào nhân lúc ta không chú ý. Lúc đó, bởi vì phải chuẩn bị những nguyên liệu liên quan đến nguyên tố lửa, ta đã cạn tiền đến độ chuẩn bị đánh liều đi bán máu.

Thế nhưng có ma pháp phụ trợ không đồng nghĩa với việc có thể cắt xén nguyên liệu được, dù sao đây là cuộc thi cạnh tranh về kỹ thuật rèn, mấu chốt vẫn là chất lượng của vũ khí. Lại tốn thêm gần mười ngày nữa, cuối cùng ta cùng hai gã trợ thủ - hai kẻ cứ nhìn thấy ta là lại lộ ánh mắt lơ đãng ngác như người say rượu - cũng hoàn thành xong việc chế tạo trường kiếm.

Sau khi dán tem hỏa tốc lên gói bọc thanh kiếm, gửi tới thành Hull, ta lại lao đầu vào công việc chuẩn bị cho kỳ thi quý tượng. So với công việc chế tạo trường kiếm cần nghiên cứu cả biển kiến thức mênh mông vô hạn, thì đề mục kiểm tra trong cuộc thi quý tượng quả thực chỉ là cái móng tay. Kiến thức chuyên môn cùng với kinh nghiệm thực tiễn chiếm đa số trong phần thi viết và phần thi phụ trợ. Thế nhưng phần kiểm tra kỹ xảo chiến đấu - chiếm tới 30% số điểm - lại trở thành điểm yếu của ta, dùng mấy cái khớp xương già này đi đấu với giám khảo thì chẳng mấy mà ta bị dần cho tới tởm. Vậy nên, ta định bỏ qua phần thi chiến đấu luôn. Cứ thế, ta cần phải giành được xấp xỉ 90% số điểm trong tất cả những phần thi trước thì mới có cơ hội qua cửa.

Chiếu theo kế hoạch thi viết là chính, thi kỹ thuật hỗ trợ là phụ, ta ôn luyện suốt bốn ngày liên tục, tới ngày thứ tư, ta nhận được thư xác nhận từ phía cung điện Quý Tượng. Phong thư rất dài, bên dưới những dòng chữ in dài dằng dặc giải thích về Thượng giới tế diễn cùng những lời chúc mừng xã giao là mấy dòng chữ viết tay của người thẩm định:

Một tác phẩm vô cùng vĩ đại, chế tác hết sức tinh tế, hơn nữa lại hoàn thành rất đúng hạn, có thể thấy người là một người rất giỏi trong việc quản lý thời gian. Thầy Magny rất kỳ vọng vào người!

Sau khi đọc mấy câu này, ta không nhận được mà nắm chặt hai tay, reo hò ầm ĩ. Đến khi cơn kích động qua đi, ta đột nhiên nhớ lại hình dạng hiện tại của bản thân, xấu hổ hứng chịu vô số ánh mắt quái dị của người đi đường.

Lão già Magny kia á, ngày thường đã không thích nói cười thì chớ, tính tình còn cáu kỉnh, ai ngờ cũng có lúc lão xem trọng người khác.

Cuối cùng ta cũng đợi được đến hôm thi.

Thí sinh phải vào phòng thi lúc mười một giờ sáng. Địa điểm thi được ấn định tại thành Hull, cách Asgard một quãng đường xa lắc. Tuy rằng từ Asgard thông qua ma trận Vận chuyển, tới được cánh rừng rậm Quemustone thuộc tầng thứ ba của bộ tộc chỉ là chuyện trong năm phút, nhưng muốn đi từ rừng rậm tới thành Hull thì dù dùng cách gì cũng phải mất hơn ba tiếng đồng hồ. Đương nhiên, nếu thuê cốt phượng bay thẳng từ Asgard thì chỉ mất nửa tiếng thôi, có điều, chi phí đi đi về về một chuyến cũng đủ để chi trả cho cả tháng sinh hoạt của ta.

Vậy nên, ta phải xuất phát từ lúc sáu giờ khi trời vừa tờ mờ sáng.

Sáu giờ sáng, để đó Asgard vẫn đang say ngủ trong bóng đêm sâu thẳm, những bông hoa tuyết nhỏ xinh óng ánh bay lượn giữa không trung, dù đứng ở khu vực sinh sống của các chủ thần, người ta vẫn có thể nghe được những tiếng hú như kéo dài bất tận của bầy sói tuyết đuôi dài trong cánh rừng Phượng hoàng ở tận phương xa. Thổi hơi vào lòng bàn tay lạnh lẽo, ta vác bao dụng cụ cần dùng trong cuộc thi trên lưng, thẳng tiến về phía ma trận Vận chuyển đặt ở trung tâm thành.

Lơ đãng cúi đầu, ta thấy hai bóng người dưới trụ đèn đường màu bạc đang áp sát vào nhau với tốc độ cực nhanh.

Trái tim giật thót, ta vội vã xoay người, nhưng một tấm vải đen thật lớn lập tức phủ lên đầu, ta bị quán lại như bịch hàng đóng gói. Ta liều mạng giãy giụa, nhưng hai kẻ kia đã nhấc bổng ta lên như khênh một tờ giấy.

Từng luồng khí lạnh thấu tận xương lướt qua thân thể, cùng với tiếng chim kêu giúp ta chắc chắn một điều, bọn họ đang cưỡi phượng hoàng bay với tốc độ tối đa. Khoảng hai mươi phút trôi qua, khi sức của ta càng ngày càng yếu, cũng là lúc tiếng sóng biển xô bờ mỗi lúc một gần.

Thời khắc cảm giác trái tim nhảy lên tận cuống họng khi rơi đột ngột qua đi cũng là lúc phượng hoàng hạ cánh. Hai kẻ kia nhấc bổng ta lên, sau đó ném xuống, hung hăng xé toạc cái túi bao quanh người ta. Trước mặt ta là hai gã Thần tộc Aesir bịt kín mắt.

Khi ta ý thức được mình đang đứng ở nơi biên cương Thần giới, ngay trên vách núi hiểm trở phía trên đại dương lơ lửng giữa không trung cũng là lúc trái tim ta bị nhấn chìm trong nỗi tuyệt vọng khôn cùng.

“Các người là ai? Vì sao lại muốn bắt ta? Thả ta ra... Ồ!” Miệng ta bị một nắm vải lớn bịt chặt.

Bọn chúng giữ chặt cổ ta, cố nhét nắm vải vào sâu hơn nữa, sau khi chắc chắn rằng ta không thể ú ớ được gì, một kẻ trong số chúng nhanh chóng khóa chặt hai tay ta, kẻ còn lại dùng dây thừng trói hai chân ta lại, sau đó thất đến bốn năm nút liền.

Ta bị nâng bổng lên.

“Khoan đã, tiểu thư Yule đã dặn là phải trói cả tay nữa.”

Lần này thì cả tay ta cũng bị trói.

“Ư ư ư, ư ư ư...”

Ta cũng lơ mơ đoán được bọn họ muốn làm gì, nỗi sợ hãi trong ta dâng lên khiến nước mắt tuôn trào. Nhưng tiếng kêu chưa dứt, ta đã bị ném khỏi vách đá hiểm trở.

Đây là vách đá cao nhất để đô Asgard. Tận cùng đại dương rộng lớn này không phải đáy biển, mà là khoảng vũ trụ tối đen, mệnh mông không hề có bất kỳ sự sống nào. Trong thoáng chốc, ta đột nhiên trở nên bé vô cùng, chỉ như một hạt cát vô danh.

Vài chục giây sau, ta vẫn trong trạng thái rơi tự do với tốc độ ngày càng nhanh. Gió lạnh thấu xương gần như xé toạc làn da. Mặt biển mệnh mông, lại bởi độ sâu quá lớn mà biến thành màu xanh đen đáng sợ chỉ còn cách ta trong gang tấc.

Nắm vải đã bị rơi ra khỏi miệng, tiếng gào thét như xé toạc trời xanh của ta cứ quẩn quanh nơi vách núi sâu hun hút.

Thời gian rơi tự do quá dài, nỗi sợ hãi trong ta đã sớm vượt quá sức chịu đựng của bản thân.

Vào thời khắc trước khi mất đi ý thức, ta nhìn thấy một quang sáng màu vàng kim rực rỡ lao về phía mình, đôi mắt to tròn lấp lánh giữa không gian u ám, những quang lửa dài thiêu đốt cả bầu không khí của đêm đen tĩnh mịch.

Thứ đánh thức ta tỉnh lại vẫn là tiếng sóng xô bờ.

Ánh sáng yếu ớt chiếu ở nơi mí mắt ta, tựa như có một tảng đá khổng lồ áp trên lồng ngực, hít thở cực khó khăn, ngay cả hành động cơ bản nhất như mở mắt cũng trở nên cực nhọc vô cùng.

Có thứ gì đó lạnh lạnh đang liên tục vỗ vào mặt ta. Ta hí hóp để nhìn, thứ đầu tiên xuất hiện trước mắt ta là một con kim dục long nhỏ bé. Nó nhú mảy, bắt đầu thay đổi góc độ, dùng đuôi và cánh đập lia lịa vào mặt ta.

“Lo... lo?” Ta kinh ngạc nhìn nó, lại đảo mắt nhìn bốn phía, phát hiện mình đang nằm ở bờ biển bên dưới vách núi đen, “Mây đã cứu ta ư?”

Lolo hình như vẫn còn giận lắm, chẳng thèm gật đầu cũng không lắc đầu, cứ thế ngồi phịch xuống, nhú chặt lông mày mà nhìn ta, cực kỳ tức giận.

“Cảm ơn mày, cảm ơn mày nhiều lắm”, ta bế bổng nó lên, xoa đầu nó.

Đột nhiên nhớ ra một chuyện vô cùng khẩn cấp, ta vội vã móc đồng hồ bỏ túi ra nhìn. Kim đồng hồ đã chỉ đúng mười giờ hai mươi phút.

Một đồng phương án cứu vãn tình thế lướt qua trong đầu, ta không hề do dự, nhấc bổng Lolo, sau đó đạp lên những mỏm đá gồ ghề nhô ra nơi vách núi, liên tục di chuyển tức thời, cố gắng leo lên. Đương nhiên, bởi trong lúc di chuyển tức thời, ta không thể dừng lại giữa không trung quá năm giây, thế nên quá trình thoát hiểm diễn ra cực kỳ gian khổ. Lần đầu tiên ta thấy ức chế vì mình chẳng phải Thần tộc Vanir.

Mặc dù ta cố sống cố chết leo lên nhanh hết sức có thể, nhưng lúc ta trở về đế đô Asgard thì đồng hồ đã chỉ mười giờ ba mươi tám phút.

“Lolo, mày tới chỗ cho thuê cốt phương, chọn một con cho tao, giờ tao về nhà lấy tiền. Gặp nhau ở bãi đỗ nhé!”

Lolo gật đầu thật mạnh, trong bầu không khí tối tăm trên lãnh thổ tộc Aesir, bóng nó lao đi tựa như một con đom đóm xé toạc màn đêm.

Mười giờ bốn mươi bảy phút, ta đặt tiền thế chấp vào tay người cho thuê cốt phương - kẻ đang dùng ánh mắt quái dị nhìn chằm chằm vào chú rồng con tỏa hào quang bốn phía. Hắn vừa cất giọng đòi xem Giấy phép cưới thú của ta, một mối lửa của Lolo đã bắt hắn ngậm ngay miệng lại.

“Lolo, mày lợi hại quá đi...”

Cốt phương vừa xé gió bay lên, ta liền vỗ lên tấm thân nhỏ của Lolo. Nó ngạo nghễ ngẩng đầu, hết một thằng bé con kiêu ngạo đương độ trưởng thành.

Chỉ có điều, thời gian... không đủ.

Lúc ta bay khỏi Asgard đã là mười giờ năm mươi phút. Xuyên qua thành Hande, vườn mộ của người Khổng lồ, rừng rậm Quemustone, làn sương mù dày đặc khoắc trên mình sắc tím, tới khi nhìn thấy những con đom đóm màu lam là dấu hiệu của ngoại ô thành Hull thì cũng đến mười một giờ sáu phút.

Lao vào thành Hull, bay ngang qua những con phố chật ních người khác hẳn nơi Thần giới, ta nhìn thấy cung điện Quý Tượng - khối kiến trúc đã từng gặp bao lần trên báo cũng như trong sách vở. Phía sau là núi cao vực thẳm, tòa thành hùng vĩ được sông suối vờn quanh, mặt sông lấp lánh sắc xanh, ánh sáng vàng chiếu lên từ phía dưới, tất cả khiến cho tòa kiến trúc trở nên vừa thần bí lại rất đời xa hoa. Phía trước pháo đài có một ma pháp trận hình tròn cực lớn, sau mỗi lần thi tuyển, những người đủ tiêu chuẩn sẽ đi xuyên qua ma pháp trận đó và trở thành một quý tượng chân chính.

Một phút sau, ta thả cốt phương bay đi, tiếp đó chỉ đủ sức di chuyển tức thời tới trước cánh cổng lớn không người của cung điện nằm đối diện bờ sông, đã một tới mức không thở nổi.

Bức tường bảo vệ bằng ma pháp màu bạc tỏa ánh sáng chói lòa chặn ngay chính giữa cánh cổng lớn. Ta vừa bước lại gần, một vị giám khảo mắt đeo kính, tay cầm cuốn sách màu vàng đã bước tới, nhìn danh sách một lượt, nói: “Bà là Ena?”.

“Đúng thế. Xin lỗi, ta vừa gặp phải...”

“Cuộc thi đã bắt đầu rồi thì thí sinh không thể vào nữa, bà trở về sau đó đăng ký lại đi.”

“Thưa ngài, xin hãy cho ta giải thích, sáu giờ sáng ta đã xuất phát từ Asgard rồi, nhưng lại gặp phải sự cố trên đường. Ngài có thể sai người kiểm tra cơ thể của ta, nhất định sẽ phát hiện dấu vết của tình trạng thiếu dưỡng khí và hôn mê. Lần thi này có ý nghĩa rất quan trọng với ta, xin ngài hãy cho ta một cơ hội.”

Vị giám khảo kia kiên nhẫn nghe ta nói hết, sau đó gấp danh sách thí sinh lại: “Ta hiểu. Có điều, phu nhân Ena, bất kể bà có gặp phải chuyện gì, thì đó cũng là chuyện của bà, chứ đâu phải trách nhiệm của chúng ta”.

“Ta đương nhiên không có ý đó”, ta vội vã xua tay, “Thế nhưng, thế nhưng ta nhất định phải thi đỗ lần kiểm tra này, chuyện này thực sự rất quan trọng. Nếu bỏ lỡ nó, ta sẽ phải đợi tới bốn năm sau”.

“Bốn năm? Chắc bà hiểu sai chỗ nào rồi. Giờ bà trở về đăng ký lại, lâu nhất cũng chỉ bốn mươi ngày sau là có thể tham dự kỳ thi tiếp theo.”

“Bởi vì ta đã đăng ký tham dự cuộc cạnh tranh của các quý tượng trong Thượng giới tế điển, tác phẩm dự thi cũng đã nộp rồi. Nhưng nếu ta không phải là quý tượng thì tất cả sẽ chẳng còn ý nghĩa gì nữa.”

“Nếu ta không nhầm... Bà đăng ký tham gia Thượng giới tế điển trước, rồi mới tới thi chứng chỉ quý tượng, đúng không?”

Thấy ta gật đầu, vị giám khảo kia nhăn mày trầm tư một lúc lâu, sau đó mới nói: “Ta không định nói những lời thất lễ, nhưng bà cũng không còn là trẻ con nữa, sao có thể lập ra cái kế hoạch ngược đời như thế?”

Ta đương nhiên không thể giải thích vì sao mình lại chọn con đường lắt léo này, cũng như kể nỗi khổ trong lòng cho ông ta nghe được. “Làm ơn đi.”

“Đây là quy tắc đã có cả nghìn năm nay của cuộc thi quý tượng, muộn một phút cũng đồng nghĩa với bỏ thi. Huống hồ, nếu giờ ta cho bà vào sẽ gây ảnh hưởng tới các thí sinh khác”, vị giám khảo gài bút cẩn thận, sau đó thần nhiên nói: “Bà đợi tới lần sau đi”.

Ta chẳng nói được thêm câu gì nữa, chỉ uất ức đứng yên tại chỗ.

Ông ta chán chừ một lát, nói thêm:

“Ông Trời rất công bằng, ai cũng chỉ có hai mươi tư tiếng một ngày thôi. Nếu đã có thời gian oán hận những chuyện mình gặp phải, thì nên ngẫm lại xem vì sao người khác có thể trở thành quý tượng từ khi còn rất trẻ.”

Ta tốn bao công sức mới kéo được Lolo trở lại, không cho nó phun lửa thiêu chết lão giám khảo.

Ta đứng canh ở cửa cả một ngày trời, vẫn ôm tia hy vọng mong manh rằng vị giám khảo ấy đột nhiên mở lòng từ bi mà cho ta qua cửa.

Mãi tới tận chiều, một đám đông Thần tộc Aesir cùng vài người thuộc chủng tộc khác túa ra khỏi cung điện, tay cầm những cây búa dài ngắn khác nhau, trên cánh tay in dấu điểm số trong cuộc thi ban nãy, thấp thòm xếp hàng ngay ngắn chờ phần sát hạch cuối cùng. Sau khi những thợ rèn đủ tiêu chuẩn dịch chuyển tức thời xuyên qua ma pháp trận, trận đồ hình tròn khổng lồ kia phát ra những luồng sáng vàng kim chói mắt, con dấu ghi điểm trên tay họ liền biến thành ấn ký của quý tượng.

Nhưng đó chỉ là số ít mà thôi. Chức vụ nghề nghiệp cao cấp nhất chính là bát cơm vàng cho cả một đời người, những kỳ sát hạch bao giờ cũng vô cùng tàn khốc.

Bọn họ đứng ở nơi cách xa ta, đang trải nghiệm những cung bậc vui buồn mà ta chẳng có cơ hội chạm tay vào. Những tên mới trở thành quý tượng lục tục trở lại cung điện để nhận trang phục, còn Lolo thì cứ cúi gằm đầu xuống, dường như nó đang nhận lỗi về mình.

Lết tẩm thân mệt mỏi trở về Asgard, ta đột nhiên nhớ ra cũng cần phải liên hệ với đồng đội để nhắc họ luyện tập, có điều, giờ này ta chẳng còn tâm sức đâu mà lo lắng chuyện ấy nữa.

Về tới cửa nhà, thấy hòm thư vẫn luôn trống rỗng bỗng có một phong thư. Trái tim ta nhất thời loạn nhịp, tay chân luống cuống bóc nó ra.

Thật buồn, đó chỉ là số tiền được gửi trả sau khi người cho thuê cốt phượng đã trừ tiền thuê trong tổng số tiền thế chấp mà thôi.

Thứ cảm giác mất mát này dường như đã từng hiện hữu trong quá khứ, giống như chiếc nhẫn màu bạc ta vẫn đeo trên tay kể từ khi thức tỉnh, dù cố thể nào vẫn chẳng nhớ được mình có nó từ đâu.

55. Quyển 3 - Chương 4: Thượng Giới Tế Điển

Không chỉ bỏ lỡ cuộc thi quỷ tượng, còn mất toi nửa tháng tiền sinh hoạt để thuê cốt phượng, tâm trạng ta u uất đến độ khó mà diễn tả bằng lời. Bất luận là thế, ta vẫn vội vàng đăng ký tên để tham dự cuộc thi quỷ tượng kế tiếp. Sau khi chấn chỉnh tinh thần tử tế, ta lập tức viết thư cho Jarnsaxa và Meli, hỏi các nàng xem bao giờ có thể gặp mặt để luyện tập phối hợp đồng đội được.

Meli hồi âm cho ta ngay lập tức, nàng nói: Ta vẫn đang luyện tập để chuẩn bị cho cuộc cạnh tranh cá nhân giữa các đại vu sư, cho ta thêm vài ngày nữa nhé!

Đại vu sư không thể nộp tác phẩm trước thời hạn, điểm mấu chốt vẫn là độ thuần thực khi sử dụng ma pháp cũng như khả năng ứng biến. Thế nên Meli bận rộn như thế cũng là điều dễ hiểu. Vài ngày tiếp đó ta dành thời gian làm mấy cái cung và mũi tên ma pháp, sau đó bán đi, lời được ít tiền. Bởi vì chẳng có cửa hàng riêng, thế nên ta phải bán thông qua môi giới trung gian, mà đã qua tay trung gian thì giá cả đương nhiên chẳng khá khẩm là bao, nhưng cũng coi như có tiền ăn qua ngày.

Một tuần sau ta mới nhận được thư hồi âm của Jarnsaxa: Thor không cho ta đi, thôi thì chờ Meli viết xong bản kế hoạch rồi nói tiếp nhé!

Hai ngày sau, thư của Meli lại tới: Hiện giờ ta đang tập trung viết bản kế hoạch, cũng đã xong được một nửa rồi. Trong phần thi đồng đội thì điểm mấu chốt chính là kế hoạch, việc luyện tập cứ thư thả mấy hôm cũng không sao. Sau khi viết xong ta sẽ báo lại cho hai người, trước tiên bà cứ luyện tập lại một lượt các kỹ xảo phụ trợ trên chiến trường đi. Nhân tiện, bà báo lại cho Jarnsaxa giùm ta với.

Ta viết thư cho nàng: Ta đã nộp tác phẩm dự thi rồi, hiện giờ rất rảnh, chúng ta có thể hẹn gặp nhau, sau đó cùng làm mà.

Thế nhưng vừa mới gửi bức thư đó đi chưa được bao lâu, ta đã nhận được hồi âm từ cung điện Quỷ Tượng: Cuộc thi quỷ tượng tiếp theo bắt đầu đúng hai ngày sau khi Thượng giới tế điển kết thúc.

Biết được tin đó, tâm trạng ta rớt thẳng xuống đáy vực không sao kéo lên được, đã mấp mé bên ngưỡng bỏ cuộc hoàn toàn. Chẳng thể phát huy toàn bộ thực lực của một quỷ tượng thì còn có thể vớt vát, đằng này nếu không phải quỷ tượng, thì dù tác phẩm của ta có xưng bá trong tế điển, thi đồng đội có đứng nhất toàn trường thì cũng chẳng làm nên tích sự gì.

Nếu ngày đó ta không gặp phải sự cố trên đường, nếu ta không bị cái thứ sinh vật chết tiệt tên là Yule đó hãm hại, thì có phải giờ này mọi chuyện đã tươi sáng lắm rồi không?

Vừa nghĩ tới chuyện bao nhiêu công sức của mình cứ như thế đổ sông đổ bể, còn phải chờ thêm bốn năm ròng rã, cơn thịnh nộ trong ta lại ứ lên nơi lồng ngực, không sao dẫn xuống được.

Vì sao Yule lại muốn hại ta?

Ta chỉ là một bà già tay chân run rẩy, hoàn toàn không có sức uy hiếp gì tới Yule. Chẳng lẽ nàng ta chẳng cần biết thực lực của ta thế nào, mà cứ “ra tay giết gà từ trong trứng nước” hay sao?

Nhưng ta chẳng ngờ, đúng vào lúc nổi căm hận với Yule đang lên đến đỉnh điểm, như núi lửa chuẩn bị phun trào, thì nàng ta lại lù lù mò tới.

“Bà còn định tham gia Thượng giới tế điển không?”

Ta và Yule chạm mặt nhau trên con đường bán nguyên liệu rèn nơi khu phố trung tâm, Yule bước tới trước mặt ta, không quanh co lòng vòng mà hỏi thẳng ta như thế.

“Đó là chuyện đương nhiên”, ta nhìn Yule đầy khiêu khích, “Chuyện này lạ lắm sao?”

“Không, ta chỉ đang nghĩ, nếu bà chung nhóm với Meli thì lần thi này cũng đủ gian nan đấy.”

“Sao, giờ cô lại định gây xích mích quan hệ giữa ta và đồng đội sao?”

“Gây xích mích? Bà cũng đừng hoang tưởng về bản thân quá, với thực lực của bà thì không đủ sức uy hiếp ta đâu. Ta chỉ tới nhắc nhở bà thôi, đừng quá dễ dàng tin người khác.”

“Nếu đã thấy ta không đủ sức uy hiếp cô, vậy thì cô đừng có ngấm ngấm làm mấy chuyện xấu xa bỉ ổi!”

“Ta? Ta xấu xa bỉ ổi?” Yule nhướn mày, trên gương mặt xinh đẹp tuyệt trần mà lạnh lùng cao ngạo kia xuất hiện một tia trào phúng: “Ena, xem ra bà quá đề cao bản thân rồi đấy. Bà thử nói ta nghe, ta xấu xa bỉ ổi thế nào?”

“Cô phải tự hiểu rõ trong lòng chứ”, ta nheo mắt nhìn Yule, tiến lại gần nàng ta một chút: “Với loại người như cô, ta đây cũng tiếc bỏ công nói chuyện”.

Sau khi ta xoay người đi được một đoạn, Yule mới nói với theo: “Chờ đã, ta hoàn toàn không hiểu bà đang nói gì!”.

Ta cũng chẳng có tâm sức đâu mà đứng xem Yule diễn kịch, sau khi mua đủ đồ ta liền trở về nhà, kiểm tra thư tín. Hòm thư vẫn trống không. Thấy chỉ còn hai tuần nữa là tới Thượng giới tế diễn, ta lại viết thư giục Meli và Jarnsaxa. Ngày hôm sau ta liền nhận được hồi âm của Meli, trong đó viết: Bà có ý tưởng gì hay cho cuộc thi không?

Meli hoàn toàn không có ý định gặp ta. Ta nghĩ, chắc đây là chỗ phiền toái mà Yule nhắc tới. Thế nhưng đó cũng không phải chuyện gì to tát lắm, ta mất cả buổi tối để viết một vài ý tưởng liên quan tới ma pháp và kỹ xảo phụ trợ, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất gửi thư cho nàng.

Đương nhiên, chuyện Jarnsaxa không hồi âm cũng là việc nằm trong dự kiến của ta.

Không, nói đúng ra thì nàng cũng viết thư trả lời ta đấy, nhưng đó là chuyện xảy ra trước tế diễn đúng một ngày. Sau khi đọc xong bức thư dài dằng dặc, nước miếng bay tứ tung của nàng, ta cũng lơ mơ hiểu được nguyên nhân tại sao nàng lại lè mề như thế: Nàng lợi dụng ông chồng thần thông quảng đại của mình để “xử đẹp” mấy lão giám khảo ở cung điện Quý Tượng, kéo hạn nộp tác phẩm tới tận một tuần trước. Còn về việc sau khi nộp tác phẩm xong nàng đã đi đâu, làm gì thì chỉ có Chúa mới biết. Nhưng nói gì thì nói, ít ra thì nàng ấy cũng nhớ được còn có cái vụ thi đồng đội này.

May mà cuối cùng Meli cũng chịu tới luyện tập chung vào ngày cuối cùng trước khi Thượng giới tế diễn diễn ra, ta và nàng hẹn gặp nhau vào buổi chiều ở một phòng luyện tập trong thành Hande. Trước khi ra khỏi nhà, ta cũng cẩn thận gửi thư bảo Jarnsaxa cùng tới. Bởi vì hôm trước ta tặng ca tới tận khuya, thế nên khi vác theo một bao tư liệu linh kinh tới được thành Hande thì giờ hẹn đã qua mười phút. Khi ta đến nơi thì phòng luyện tập vẫn trống không, lúc đầu còn tưởng Meli cũng tới trễ như ta, nhưng một tiếng sau ta mới thấy có chuyện gì đó không ổn... Chẳng lẽ nàng đã tới rồi, nhưng vì không thấy ai nên đã bỏ về trước?

Tám giờ tối, thực sự không chịu nổi cái rét cắt da cắt thịt ngoài trời nên ta đành về nhà.

Trong hòm thư có hai bức nằm đó.

Bức đầu tiên là của Jarnsaxa: Muộn thế này rồi còn hẹn ta ra ngoài một mình, lại còn tới cái thành Hande xa xôi tít tắp đấy nữa, không quen không biết gì, nhờ ta bị bắt cóc đem bán thì làm thế nào? Hai người cứ luyện tập với nhau đi, sau đó gửi một bản kế hoạch cho ta là được, dù sao phục ma quan cũng chỉ có nhiệm vụ điều chế một ít dung dịch mà thôi, tối nay ta sẽ luyện tập một lần, rồi ngày mai cứ đem kinh nghiệm ngày thường phát huy trên đài là được.

Đọc bức thư đó của nàng, một ngọn lửa vô danh bắt đầu nhen nhóm trong lòng ta. Ta thực muốn viết luôn một bức thư đập thẳng vào mặt nàng: Chị hai à, ngày mai chị khỏi tới luôn đi. Nhưng cuối cùng ta vẫn cố kiềm chế.

Bức thư thứ hai là của Meli: Sức khỏe của ta không được tốt, ngày mai sẽ không tới tham gia. Ta có gửi kèm bản kế hoạch trong phong thư, hai người tự lấy mà dùng đi.

Sau khi đọc tới tận dòng cuối cùng, ta ngơ ngác đứng nhìn cái hòm thư tới tận hai mươi phút đồng hồ. Mãi đến khi một con phượng hoàng bạc nhỏ bé mang theo một bức thư vội vàng bay tới, bộ não ta mới bắt đầu khôi phục khả năng suy nghĩ.

Là thư của Jarnsaxa: Ta mới nhận được thư của Meli, “bản kế hoạch” mà nàng ta nói chính là mấy cái bảng gần như trắng xóa đấy sao? Không thể tin được hai người các người lại làm ăn như thế. Ngày mai ta sẽ nhờ chồng yêu cầu nhóm cho ta, hai người cứ thực hiện theo bản kế hoạch chết tiệt ấy đi.

Ta vo viên bức thư của Jarnsaxa, quảng xuống lề đường, sau đó mở kiện hàng mà Meli gửi ra. Quả đúng như lời Jarnsaxa nói, trong đó là vài cái bảng sơ sài, gần như trống không, chỉ có vài chữ nguệch ngoạc mà vừa nhìn đã biết là chấp vá tạm thời.

Chỉ còn chưa đầy mười hai tiếng đồng hồ nữa là Thượng giới tế diễn chính thức bắt đầu.

Ta viết hồi âm cho Jarnsaxa: Bất kể thế nào, ngày mai cô nhất định phải tới.

Thượng giới tế diễn được cử hành tại quảng trường của các vị thần, kéo dài suốt bốn ngày. Sáng sớm ngày thứ nhất dành để chấm điểm phối hợp nhóm, từ buổi chiều hôm ấy tới tận ngày thứ tư là cuộc cạnh tranh cá nhân giữa các nghề nghiệp.

Asgard trong những ngày diễn ra tế diễn quả thực tựa cỏi thiên đường, xinh đẹp mà mộng ảo. Những ngọn đèn màu vàng kim lơ lửng giữa không trung, những ngọn đèn không bao giờ tắt, bởi vì những cơn gió thoảng qua mà run lên khe khẽ, giống như ngàn vạn ngọn nến lung linh trên đàn tế của giáo đường. Đêm đó, tinh tú dày đặc đến bất thường, sáng ngời, chân thực, dòng suối Urd như hóa thành một tấm gương nhỏ, dài bất tận, soi bóng những phiến lá đủ sắc màu của Cây thế giới Yggdrasil, cùng với những dây leo vàng ánh trên bức tường của cung điện Valhalla.

Ta bước đi giữa thế giới như đang hòa vào mộng ảo, ngay cả những tảng đá cẩm thạch dưới chân ta cũng như phát sáng.

Những người thuộc Thần tộc Aesir từ trước tới nay vốn sở hữu vẻ mặt lạnh lùng cao ngạo mà đường nét lại sắc sảo rõ ràng, làn da trắng nhợt, mái tóc sẫm màu, dù gương mặt có bình thường đến mấy thì thân thể vẫn cân xứng, đẹp vô cùng. Ngày hôm nay người tới rất đông, phóng mắt nhìn xa, giống như bà mẹ bóng đêm vừa sinh ra vô số những đứa con yêu tinh lạnh lùng mà mỹ lệ.

Tuy rằng ở trên chiến trường, khả năng hô mưa gọi gió của kỳ sĩ bóng đêm và đại vu sư không chênh nhau là mấy, thế nhưng trong cuộc thi đồng đội ở Thượng giới tế diễn này, nếu không có đại vu sư, thần quan bóng tối cùng với những thứ ma pháp hoa lệ của thuật sĩ ảo ảnh hợp lực, không có những màn trợ giúp tinh tế của quỷ tượng cũng như phục ma quan thì khi phô diễn khả năng thực sự của bản thân, kỳ sĩ bóng đêm quả thực chính là số phận bị thảm nhất trong số sáu nghề nghiệp lớn. Dù là vậy, trên cái quảng trường của các vị thần rộng mênh mông này, người bị thảm nhất chỉ có thể là ta.

Bởi vì ta không có Giấy chứng nhận quỷ tượng, thế nên kiên trì tham dự đến cùng cũng chỉ vì trách nhiệm với đồng đội, thêm nữa ta cũng muốn tận mắt xem thanh trường kiểm kia sẽ nhận được những đánh giá thế nào.

Dù là vậy, đồng đội cũng chẳng tích cực cho ta nhờ.

Một người cho ta leo cây, một người thì phải để ta năn nỉ đến gãy lưỡi mới chịu lên đài thi đấu.

Jarnsaxa ôm theo ý định đổi nhóm đi tới quảng trường của các vị thần. Có điều, danh sách đã lập xong, đến hôm nay thì không sửa lại được nữa. Odin đang ngồi trên kia nhìn xuống, ông chồng Thor của Jarnsaxa có to gan lớn mật thế nào cũng không dám làm bừa. Vậy là, sau khi nhìn từng nhóm lên trên đài cao, biểu diễn phối hợp cực kỳ nhuần nhuyễn, nàng đã tặng ta câu chào gặp mặt thế này: “Ta không thi nữa”.

“Người cũng đã đến rồi, sao lại không tham gia nữa?”

“Chưa chuẩn bị gì thì thi thế nào? Nói thật nhé, Ena, ta bắt đầu cảm thấy tuy Meli đáng giận thật đấy, nhưng vẫn đáng để người ta dựa dẫm hơn bà. Gặp phải loại đồng đội như thế cũng đành chịu, đâu phải trách nhiệm của ta.”

“Mạnh mẽ lên, nàng ấy không để ý tới lần thi này, nhưng chúng ta để ý. Không thể chỉ vì nàng ấy mà chúng ta bỏ cuộc được.”

“Vấn đề là bản kế hoạch giờ còn chưa có, qua bốn nhóm nữa là tới nhóm của chúng ta, nếu lên bục thi đấu rồi mới nghĩ thì còn mặt mũi nào nữa!”

“Cho dù chỉ lấy được một điểm cũng tốt, ít nhất chúng ta cũng sẽ không bị loại.” Ta rút bốn tập giấy ra khỏi túi, chọn lấy một tập đưa cho Jarnsaxa, “Huống hồ, đâu phải chúng ta không có bản kế hoạch”.

Jarnsaxa nhận lấy tập giấy, sau đó đôi mắt tròn tròn của nàng trợn trừng lên: “Bà... bà, bà chỉ mất một buổi tối mà đã viết xong bản kế hoạch sao?”.

“Không phải hôm qua, ta làm từ hai, ba tuần trước rồi.”

Nàng há hốc miệng, kinh ngạc lật giở bản kế hoạch ta đưa: “Từ trước? Nhưng đây là phần thi đồng đội của quỷ tượng và phục ma quan, chẳng lẽ bà đã sớm biết con ngu ngốc kia sẽ bỏ chạy trước khi lâm trận?”.

“Làm gì có chuyện đó. Ta đã chuẩn bị trước bốn bản kế hoạch”, ta phe phẩy đồng giấy trong tay: “Một nhóm ba người, hai nhóm hai người là quỷ tượng và đại vu sư, quỷ tượng và phục ma quan, còn cả quỷ tượng một mình độc diễn nữa. Nói tóm lại là cô có tham gia không?”.

Ta còn chưa kịp nói rằng nếu cô cũng không thi thì để một mình ta lên, Jarnsaxa đã nhảy cẫng lên, lao đến ôm chầm lấy ta, cực kỳ kích động: “Trời ơi, Ena, sao bà có thể thông minh thế chứ, tình huống nào cũng lường trước hết rồi! Ta cứ tưởng mấy ông già bà cả đều là một đám cổ chấp gàn dở lại không có tính sáng tạo. Trời ơi, ta đánh giá sai bà rồi...”.

“Cảm ơn. Có điều, không cần thêm câu cuối đâu.”

Đang định thử đẩy nàng ra, ai ngờ nàng đã hôn chụt một cái lên má ta: “Sau này ta sẽ gọi bà là ‘Bà Ena’ nhé, cảm giác bà cứ như bà nội của tôi ấy!”.

“...”

Khó khăn lắm mới khiến Jarnsaxa thoát khỏi cơn kích động, ta phát hiện hóa ra không phải cô nàng không có ưu điểm, ít ra lúc xem bản kế hoạch nàng ấy rất tập trung, rất chăm chú, hơn nữa đầu óc cũng thông minh lắm, chỉ một lúc mà đã nhớ hết rồi.

Nếu là trước đây, nhất định ta sẽ giữ lại tất cả những bức thư của Meli gửi, sau đó tập hợp thành chứng cứ đưa cho ban giám khảo. Tuy vậy, nếu làm thế thì ngoài việc đem lại ấn tượng “Cái nhóm này phối hợp tệ quá” cho giám khảo ra thì chẳng còn tác dụng gì nữa, nó có mang thêm được điểm nào về cho chúng ta đâu.

Ta thậm chí còn chẳng nói với người khác về chuyện ta và Jarnsaxa chưa hề chuẩn bị gì.

Nửa tiếng sau.

“Nhóm tiếp theo... Ena và Jarnsaxa!”

Jarnsaxa nắm chặt tay, kéo lại cái váy ngắn cũn cỡn. Ta phát hiện nàng ấy cũng có vài điểm rất giống Sif, đều thích đem đám quần áo bình thường nâng cấp thành phiên bản “ngắn - hở - gợi cảm” này, chưa kể cả hai người đều vui đầu vào thuật luyện kim, chẳng trách Thor cứ mãi do dự.

Nhưng ta lập tức giật mình nhớ ra, từ trước tới nay Sif có dính đến thuật luyện kim bao giờ đâu, trước khi Hoàng hôn của các vị thần phủ xuống, Sif chỉ là một cô nàng quá chú ý tới ngoại hình, “trong mềm ngoài rắn” thôi.

Bước lên cầu thang bằng đá trắng như mây, ta và Jarnsaxa đứng chính giữa sân thi đấu, bên dưới kia là cả biển người đang chăm chú đổ dồn ánh mắt về phía trên. Trái tim ta đập nhanh rộn rã, như muốn nhảy ra ngoài, thế nhưng ta tin bề ngoài trông ta vẫn bình tĩnh lắm.

Jarnsaxa hình như chẳng có chút lo lắng nào, nàng vẫn còn tâm tư mà tặng Thor - người đang ngồi bên cạnh Odin - một cái hôn gió đầy gợi cảm.

Odin cùng những người khác đang ngồi ở vị trí của những chủ thần, đứng phía sau chàng là Linde đang khoác trên mình bộ trang phục của một quỷ tượng. Có mấy lần Linde định nói gì đó với chàng, chàng đều xua tay, chăm chú nhìn về phía chúng ta. Linde bĩu môi, nhìn về phía Meli đứng cạnh, nhún vai bất đắc dĩ. Sau đó hai nàng cùng nhìn về phía ta, che miệng cười.

Meli khoác áo choàng dài của vu sư, nghiêm chỉnh đứng giữa đám đông. Ta không biết hóa ra nàng quen với Linde.

Quỷ tượng và phục ma quan vốn là hai loại nghề không có tính chiến đấu. Thế nên, Meli không tham gia là việc gây khó khăn cho ta và Jarnsaxa nhất. Cũng bởi thế mà chúng ta nhận được sự chú ý vô cùng gắt gao.

Ta đeo đôi găng màu trắng vào, sau đó lấy chỗ đá ngân tinh còn sót lại sau khi chế tạo trường kiếm ra. Jarnsaxa đeo đôi kính gọng nhỏ lên, dây kính bằng vàng mỏng manh buông lơ lửng trên vai nàng, trông khác hẳn con nhóc bộp chộp ầm ỉ ngày thường. Bàn tay đeo chiếc găng đen của nàng nâng hộp kim loại chứa ống nghiệm lên, rồi nàng lại dùng bàn tay đeo găng trắng lấy một ống nghiệm đựng dung dịch màu vàng kim ra, rót lên đá ngân tinh. Dung dịch vừa chạm vào bề mặt đá đã lập tức bốc hơi, sau đó dần bay lên không trung.

Ta rút cung tên, vội gắn đầu tên mới lên thân tên. Jarnsaxa lập tức đổ một thứ dung dịch màu tím lên năm mũi tên. Ta gài tên lên dây cung, bắn thẳng về phía những khối đá ngân tinh đang lơ lửng trong không trung, chúng lập tức bốc cháy. Ta liên tục bắn cho tới khi chắc chắn rằng tất cả những khối đá ngân tinh lơ lửng trong không trung đều đã được châm lửa. Hai giây sau, Jarnsaxa di chuyển tức thời, xuất hiện giữa không trung, nàng ném một ống nghiệm xuống đất, tất cả những khối đá lơ lửng đồng loạt nổ tung ngay lập tức. Khi nàng trở lại mặt đất, ta liền di chuyển lên thế chỗ, dùng một nồi nung cỡ nhỏ hứng tất cả những mảnh vụn của đá ngân tinh, sau đó lập tức dịch chuyển về chỗ cũ.

Đúng lúc này Jarnsaxa lại đột ngột dừng người, như thể nàng quên mất bước kế tiếp phải làm thế nào. Ta lập tức nhìn về phía nàng, ra dấu bằng miệng: “Lửa”.

Nàng lấy lại tinh thần, rút ra một cốc chịu nhiệt chứa cồn tinh khiết, đặt phía dưới nồi nung, ngọn lửa mãnh liệt lập tức vây quanh thân nồi. Trong vòng hai giây, ta nhanh tay ném cả một đồng nguyên liệu kim loại vào nồi, tiếp đó cầm một thanh kiếm hồng nhúng vào thứ dung dịch đang nóng bỏng kia, lúc rút ra thì trên thân kiếm đã phủ kín một lớp màu vàng kim sáng bóng. Jarnsaxa lôi một tấm kim loại thật dày ra, rồi dùng dung dịch mới vừa pha chế xong ban nãy để đổ lên nó.

Ta lôi búa và những công cụ cần thiết khác như vài loại bột, đá quý và dao chạm trổ... dùng tốc độ nhanh nhất có thể để khảm đá quý lên, sau đó là chạm trổ, đục, mài nhẵn, rắc bột, gia công, và trang trí phụ kiện...

Cuối cùng, khi Jarnsaxa giơ cao bình dung dịch và trường kiếm của kỳ sĩ, còn ta nâng chiếc khiên kim loại có khắc dấu hiệu của Thần tộc Aesir lên, thì từ phía biển người bên dưới, vô số tiếng vỗ tay vang lên như sấm dậy.

“Lần đầu tiên trong đời ta biết được chế tạo ra một vật cũng có thể giống như biểu diễn ma pháp vậy”, sau khi tiếng vỗ tay đã hơi chùng xuống, giám khảo mới đứng lên nhận xét: “Thật không thể tin nổi... Cả quá trình chỉ tốn bốn mươi chín giây”.

Thor cũng đứng lên phát biểu: “Ta cũng không thể tin được một quỷ tượng lại có thể sở hữu tài bắn cung lợi hại đến nhường này”.

“Chỉ biết khen Ena, còn em thì sao? Em thì sao?”, Jarnsaxa dẫu môi nũng nịu.

“Vợ thân yêu đương nhiên là người giỏi nhất rồi, cần gì khen nữa...”

Thor vừa nói thế xong, cả đám đông đã cười phá lên.

Thật ra, bản kế hoạch phối hợp đủ cả đại vụ sư, quỷ tượng và phục ma quan mới là thứ ta dồn nhiều tâm huyết nhất. Vốn định chờ Meli viết xong kế hoạch sẽ cùng nàng tổng hợp, sau đó chỉnh sửa thêm một lần, ai ngờ...

“Bệ hạ thì sao? Thần muốn nghe ý kiến của bệ hạ!” Jarnsaxa lúc này y chang đứa trẻ đang đòi kẹo để ăn, nhìn về phía Odin.

“Phần thi của phục ma quan không tồi, thuật bắn cung của quỷ tượng cũng là một điểm sáng.” Đây gần như đã là lời khen cao nhất có thể thốt ra từ miệng Odin, có điều, chàng lại nhìn về phía ta, bổ sung: “Nhưng hai người cố hoàn thành phần thi trong thời gian ngắn như thế, chỉ để thể hiện ra tình thế nguy cấp trên chiến trường cùng với hiệu suất làm việc của các người. Vậy nên, phần chạm trổ cuối cùng... có thể coi như ‘về rắn thêm chân’!”.

Ta lúng túng gật đầu, sau khi cùng Jarnsaxa hành lễ xong, chúng ta liền lập tức xuống đài.

“Bà Ena ơi, chúng ta lợi hại quá đi...”, Jarnsaxa lại lao tới ôm chầm lấy ta: “Ta cứ có cảm giác đội mình sẽ được điểm cao nhất ấy!!!”.

“Làm gì có chuyện dễ dàng như thế...”

“Nhóm tiếp theo... Linde và Meli!”

Nghe thấy câu gọi đó, ta và Jarnsaxa đều vô thức nhìn về phía đài thi đấu.

“Sao có thể thế được...” Trong lúc Jarnsaxa vẫn còn đang ngơ ngác thì hai người họ đã bắt đầu biểu diễn ma pháp phụ trợ trên chiến trường.

Phần biểu diễn kéo dài khoảng bốn phút, sau khi kiên nhẫn xem đến cùng thì cảm giác của ta là: Meli đang đơn độc thể hiện cho thiên hạ thấy ma pháp của mình ưu tú đến thế nào, còn Linde thì bay qua bay lại ra vẻ bảo vệ cho Meli, trên thực tế, một phần trăm tác dụng cũng không có.

Quả nhiên sau khi bọn họ kết thúc phần thi, giám khảo đã nhận xét: “Meli không hổ danh là đại vu sư được đứng trên bảng xếp hạng, nhưng ta không thấy được sự phối hợp giữa hai người”.

“Vâng, lần sau chúng ta sẽ cố gắng hơn”, Linde nói.

“Dù thế nhưng hai chúng ta vẫn tốt hơn nhóm của Ena nhiều”, Meli bước lên phía trước hai bước, “Nếu ta không nhớ nhầm thì bà ta còn chưa phải là quý tước”.

Jarnsaxa lập tức dựng ngược lên: “Nói linh tinh, thà đứng trước bà Ena đã đi thi rồi”.

Meli mỉm cười nhìn về phía ta: “Ena, bà có tham dự kỳ thi sao?”.

Lúc này, vô số ánh nhìn dồn về phía ta.

“... Ta không tham gia”, ta ngẩng đầu nhìn về phía các nàng, “Có điều, ta vốn chỉ định tới giúp Jarnsaxa thôi. Thế nên, không cần lo ta sẽ tranh thứ hạng với hai người”.

“Bà Ena ới...”, Jarnsaxa nước mắt lưng tròng.

Đúng lúc Meli đang định nói gì đó, một thanh âm đã vang lên từ phía ghế của các chủ thần:

“Đó cũng không phải vấn đề gì to tát”, Odin vẫn khoanh tay trước ngực, ngồi trên ghế cao, “Ena, bây giờ ta sẽ sai người đưa bà đi thi một lần nữa, nếu không đỗ thì lúc đó sẽ hủy bỏ tư cách tranh tuyển của bà”.

Nhờ có Odin ra lệnh, nên hành trình tới thành Hull của ta rất thuận buồm xuôi gió. Phụng hoàng đen, những công cụ cần cho cuộc thi, tư liệu tham khảo... đều đã sẵn sàng.

Bước ra khỏi mái che của quảng trường các vị thần, tầm nhìn của ta lập tức bị nhấn chìm trong trời tuyết loạn bay, độ ẩm và ánh sáng đồng loạt giảm đột ngột, giống như ta vừa từ một buổi trưa ồn ào náo nhiệt bước sang một đêm tối muện lạnh lẽo âm u. Trên phong nền ấy, chiếc nhẫn màu bạc trên tay ta bỗng trở nên lóa mắt lạ kỳ.

Thật ra ta đã sớm nghe tin đồn rằng Loki và Ena đã đính hôn, nhưng trên nhẫn đính hôn chắc chắn phải có gắn kim cương, vậy nên chiếc nhẫn trên tay ta, một là nhẫn kết hôn, hai là một cái nhẫn trang sức thông thường để đeo cho đẹp. May mà theo tất cả những nguồn tin ta có được, Loki và Ena chưa tổ chức lễ kết hôn, có điều lần nào nhìn thấy chiếc nhẫn ấy ta cũng có cảm giác tinh thần suy sụp, quả thực là ta vô cùng khó hiểu.

Việc xảy ra ban nãy ở quảng trường các vị thần đúng là một tai họa. Sau khi Meli và Linde xuống khỏi đài thi đấu, Jarnsaxa lập tức mở miệng mắng chửi các nàng, âm ỉ hồi lâu, giống y chang một đứa học trò nhỏ trong cơn căm phẫn trào dâng, mắng Meli là đồ phản bội, nhưng Meli vẫn chỉ coi Jarnsaxa như một con ranh không có não mà thôi. Còn về Linde, nàng ta vẫn hết như người mà ta biết trong quá khứ, rất miễn cảm, nhưng tâm tư không hiện ra sắc mặt.

Cũng có rất nhiều người tán dương kỹ thuật bắn cung của ta, tuy vậy ta biết đây chỉ là chút khả năng góp nhặt được từ những lần mặt dày mày dạn bám theo Odin đi săn thú mà thôi. Kỳ thật, năm xưa ta ngốc thật đấy, nhưng ta hiểu rất rõ những gì mình có trong tay. Ta vẫn thường ôm lấy cánh tay chàng, ngửa đầu nũng nịu, nâng giọng của mình lên một độ cao vừa đủ, đến khi nhìn thấy Odin không chống đỡ được mà phải bắt đầu đi gặt đầu, ta đột nhiên phát hiện ra trên đời này làm gì còn chuyện nào khiến người ta thỏa mãn hơn thế nữa.

Đó là đặc quyền mà chỉ những thiếu nữ xinh đẹp trẻ trung mới có, nhưng cũng chỉ có được trong chớp mắt mà thôi. Cũng chính vì khi đó ta tuổi còn rất trẻ, nên mới làm việc mà chẳng nghĩ đến hậu quả ngày sau như thế. Trong khoảnh khắc này, ta đột nhiên nhận ra, cứ duy trì trạng thái hiện tại là tốt nhất. Nếu ta trẻ trung trở lại, vậy thì chắc chắn sẽ không kim lòng được mà chạy đi dụ dỗ Odin, đó là bản năng, không phải cứ muốn là không chế được. Vậy nên ta đã nói với Odin rằng, bất kể kết quả thế nào, xin chàng nhất định đừng đưa táo vàng cho ta. Và chàng cũng đã gật đầu đồng ý.

Đột nhiên từ bỏ một mục tiêu đã phấn đấu từ rất lâu như thế, lòng ta nhẹ bẫng như trút được một khối đá nghìn cân, ngay cả kỳ thi cũng trở nên thật nhẹ nhàng thoải mái.

Trong góc của cung điện Quỷ Tượng có đặt sáu mươi lò nung cực lớn; ngay chính giữa là một chiếc đồng hồ cổ với sắc vàng lóng lánh, thông qua ma pháp để liên kết với những chiếc đồng hồ nhỏ đặt trên mỗi lò nung ở phía trên. Thế nhưng đó mới chỉ là đại sảnh mà thôi, nếu cộng tất cả số lò nung ở các căn phòng khác lại thì sẽ được một con số lớn gấp ba lần số lò nung ở các nơi khác trên lãnh thổ tộc Aesir gộp lại. Bởi lẽ bên ngoài thành Hull có hầm mỏ dưới lòng đất lớn nhất tộc Aesir, hơn nữa lại thừa thãi nhện bạc và nhện kim cương, tài nguyên vô cùng phong phú, thế nên nơi đây đã trở thành cái nôi cho ra đời hơn chín mươi phần trăm vũ khí trang bị của bộ tộc.

Cung điện thường ngày chật ních người mà vẫn trật tự kỷ cương, lúc này có năm vị giám khảo ngồi đó, nhưng lại chỉ có một mình ta lặng lẽ làm bài. Thi viết đơn giản hơn ta tưởng rất nhiều, sau khi tức tốc kết thúc phần thi trên giấy, giám khảo đóng dấu ghi điểm lên trên cánh tay ta. Phần thi phụ trợ và thi rèn sau đó thì lại càng là mảnh đất cho ta tung hoành ngang dọc, thêm hai vị giám khảo đóng dấu điểm lên tay ta, cuối cùng thì phần thi thực chiến cũng tới.

“Ta xin bỏ cuộc trong phần thi này”, ta nói.

Giám khảo thực chiến rất ngạc nhiên: “Tại sao lại thế?”.

“Chiều nay ta còn phải tham gia Thượng giới tế điển, nếu giờ ta đổ quá nhiều sức ở đây, e rằng khó mà lê tấm thân già này về lại Asgard được.”

“Thế nhưng bỏ qua ba mươi phần trăm số điểm không phải quá mạo hiểm sao?”

“Không sao.”

Thật ra tấm thân này vẫn chưa tàn tạ tới mức độ đó. Nhưng nếu đã xác định mình dư sức qua cầu rồi mà còn đi mạo hiểm thì... ngu ngốc quá. Lúc này, các giám khảo trao đổi với nhau một lát, sau đó vị quan chủ khảo đứng lên nói với ta rằng: “Thế này đi, bà đừng vội bỏ quyền thi, ra ngoài kia thử đi qua ma pháp trận xem sao, nếu bà có thể vượt qua nó, vậy thì chúng ta sẽ trực tiếp trao huy chương và giấy chứng nhận cho bà. Nếu không vượt qua được, vẫn có thể trở lại đây thi phần thực chiến”.

“... Làm vậy cũng được sao?”

“Đương nhiên được chứ, nhưng phải hoàn thành ngay trong hôm nay.”

“Không thành vấn đề, cảm ơn các vị.”

Ta gật đầu đáp lại giám khảo, cực kỳ cảm kích, sau đó bước nhanh ra khỏi cánh cổng lớn của cung điện Quỷ Tượng.

Tuy ta rất tự tin vào khả năng chiến thắng của mình, nhưng khi nhìn thấy ma pháp trận màu vàng kim khổng lồ phía trên cao, ta vẫn thấy vô cùng căng thẳng. Ta dịch chuyển tức thời lên đỉnh pháo đài, vừa cảm khái tại sao người khác chỉ cần một lần là trúng ngay mục tiêu mà ta cần những hai lần mới tới, vừa tự cổ vũ bản thân, nhảy xuyên qua.

Một luồng sáng cực mạnh vây quanh thân thể, ánh mắt ta không chịu được kích thích, lập tức nhắm nghiền lại.

Cùng lúc đó, một cơn đau bỏng rát trên cánh tay ta truyền lên não bộ. Dừng lại giữa không trung trong hai giây ngắn ngủi, ta có thể nhìn thấy rõ ràng rừng rậm Quemustone ẩn trong làn sương tím mờ dày đặc, còn có cả những đợt tuyết khổng lồ tựa như vô số những sợi lông vũ trắng ngần đang điên cuồng bay lượn,

nhấn chìm đất trời trong sắc trắng tinh khôi. Ta lại dịch chuyển trở về đỉnh pháo đài, phía trước mặt giờ chính là cung điện Quỷ Tượng nguy nga.

Vén tay áo lên, ta nhìn thấy những đường nét của dấu ấn quỷ tượng đang quần lấy cánh tay mình, trái tim ta gần như ngừng đập vì nỗi mừng vui đến quá bất ngờ.

Ta đứng trước cửa cung điện Quỷ Tượng, hít thở thật sâu, từng làn sương trắng phả ra theo mỗi nhịp thở, mái tóc dài bởi sự va chạm ban nãy giờ đã buông xõa, rơi xuống bờ vai. Không biết có phải bởi vì quá đổi vui mừng, hay vì sau khi trở thành quỷ tượng sức mạnh cũng lớn hơn, ta cứ cảm thấy cơ thể tràn trề nhựa sống, sức lực tràn căng trong từng tác da thớ thịt, như một dòng suối vĩnh viễn không vơi.

Ta bước về phía trước, chân giẫm lên tấm thảm trải sàn hồng rực như màu lửa, những hạt tuyết li ti trắng muốt rớt khỏi giày sau mỗi bước đi. Năm vị giám khảo bên trong đang trợn mắt nhìn ta, cực kỳ kinh ngạc, chắc hẳn chẳng ai dám tin bà già lụ khụ này có thể thành công.

“Ta đã vượt qua rồi”, ta dừng lại trước mặt năm người, trên môi là nụ cười nhẹ nhẽ.

“... Phu nhân Ena?”

“Đúng vậy, rất khó tin phải không?”

Vị quan chủ khảo đưa trang phục của quỷ tượng và giày thấp cổ cho ta, vẻ mặt vẫn vô cùng sững sốt:

“Bà đi thay quần áo trước đi, chúng ta sẽ chuẩn bị cho bà huân chương và... giấy chứng nhận.”

“Được.”

Ta nhận lấy xấp quần áo, sau đó đi theo một người hầu tới phòng thay đồ. Tuy chẳng hiểu vì sao ngay cả gã người hầu cũng nhìn ta bằng ánh mắt hết hồn hết vía, nhưng bây giờ ta chẳng còn tâm tư đâu mà quan tâm tới mấy chuyện linh tinh vặt vãnh như vậy nữa.

Ta xoay người, giũ phẳng bộ quần áo, sau khi nhìn rõ hình dạng rồi thì hai hàng lông mày của ta cũng nhúu chặt lại với nhau... Thật là không thể chịu đựng nổi cái gã thiết kế ra bộ quần áo này, chẳng lẽ một bà già như ta cũng phải mặc bộ váy xẻ tà ngực trễ rồi xỏ đôi giày cao gót nhọn hoắt này hay sao? Ta hoàn toàn không có tí hứng thú nào với việc vạch cái bộ ngực đã chảy xệ với đôi chân gầy đét như que củi của mình ra cho thiên hạ cùng xem đâu!

Thôi thì về nhà sửa lại một chút là được, cứ mặc tạm vào đã.

Ta ôm quần áo đi ngang qua một cái gương, lơ đãng liếc mắt nhìn, sau đó tiếp tục đi tiếp, thế nhưng... chân ta như cứng lại.

Lùi về sau hai bước, dừng lại trước tấm gương khổng lồ.

Mái tóc dài đen vẫn y nguyên như cũ, thế nhưng... ta xoa nắn mặt mình thật lực, sau đó lắc đầu lia lịa, dụi mắt mấy lần.

Mặc dù gương mặt trong gương kia ta đã nhìn vài nghìn năm đằng đằng, nhưng ta vẫn không tìm được mà ôm mặt hét ầm lên.

Có người nghe thấy tiếng động, vội vã chạy lại, hỏi với qua cửa: “Phu nhân Ena, bà ổn chứ?”

“Ta ổn, ta ổn, không sao, không sao.” Ta run rẩy đáp lời, ánh mắt như đóng đinh vào bóng hình phản chiếu trong gương.

Tuy gương mặt vẫn y nguyên như cũ, nhưng rõ ràng chân ta trở nên thon hơn dài hơn, da cũng thêm phần trắng trẻo, đôi môi thuần màu hoa hồng đỏ rực, khí chất nhuốm vẻ lạnh lùng diêm lệ, còn thêm mái tóc đen cùng đôi mắt thăm thẳm... tất cả đều là những đường nét rất đặc trưng của một người con gái tộc Aesir trong thời đại mới.

Trong trạng thái kinh hãi không thôi ấy, ta thay xong quần áo, nhìn vào làn da không tì vết của bóng hình trong gương, nhìn vào thân thể trẻ trung được bao bọc bởi giày cao gót và váy dài, ta vẫn chẳng thể tin được bản thân lại biến trở về với ngoại hình như vậy, còn khác trước đây không ít.

Đi đi lại lại trước tấm gương khổng lồ, đột nhiên ta phát hiện, ngay cả đôi giày da đế bệt mà mình xỏ trước đây nay cũng đã phẳng phất một vẻ gợi cảm hoàn toàn khác biệt.

Ta có chút gượng gạo mà vuốt mái tóc dài, sau đó đi ra khỏi phòng thay quần áo.

Các giám khảo đã chuẩn bị xong cho nghi thức cuối cùng. Thấy ta đi ra, quan chủ khảo liền trao giấy chứng nhận và huân chương cho ta, ánh mắt giống hệt những người khác, từ đầu đến cuối như bị đóng đinh trên người ta vậy.

“Từ hôm nay trở đi, bà đã trở thành một trong số những thợ thủ công cao cấp nhất của tộc Aesir. Chúc mừng quý tượng mới của chúng ta... phu... tiểu thư Ena!!!”

Pháo hoa vàng chói bằng ma pháp nổ rực rỡ trên đầu ta, có chút hao hao giống với lễ tốt nghiệp trong trường học.

Tất cả những người đứng xung quanh bắt đầu vỗ tay. Vị giám khảo phần thi thực chiến không kìm được mới hỏi ta rằng: “Cô vừa ăn táo vàng đấy ư?”.

Ta cảm thấy với câu hỏi này thì có trả lời thế nào cũng không đúng được, đành đáp: “Hiện tại ta cũng không có cách nào giải thích cho rõ ràng”.

“Ena, cô có biết mình trông rất giống ai không?”, vị quan chủ khảo, tuổi tác không còn trẻ, híp mắt lại hỏi.

“Ta không biết”, để tránh việc ông ta sẽ bóc trần thân phận thực sự của mình, ta lập tức nói: “Ta còn có việc, cần phải về As...”.

“Là một Ena khác”, quan chủ khảo nói, giọng nói vô cùng kiên quyết, “Ta đang nói tới vị hôn thê của Loki. Nàng cũng có mái tóc đen, ngoại hình thì thiên về Thần tộc Vanir một chút... nhưng sự khác biệt thật sự rất rất nhỏ. Cô và nàng ấy, thật sự không phải là cùng một người sao?”.

Ta có chết cũng không ngờ hẳn sẽ nói tới chuyện này. Ta hoảng hốt lắc đầu, sau đó nói lời từ biệt với bọn họ, lập tức di chuyển tức thời, rời khỏi cung điện Quý Tượng.

Các chủ thần không phải tham gia vào cuộc thi đồng đội, nên buổi sáng không thấy bóng vị nào ở quảng trường của các vị thần. Buổi chiều, Hoder, Heimdall, Freyja cùng những người khác hẳn là đã tới.

Có điều, tuy già kỹ sĩ bóng đêm đang vung cao cây kiếm khổng lồ, ánh sáng bạc chói mắt theo đường kiếm bay thẳng về phía địch thủ, nhưng đám đông lại vẫn lặng ngắt như tờ.

Những hạt cát sao lấp lánh vẫn đang buông mình xuống khắp các góc ngách của bầu trời, những chú bướm vàng hòa cùng hoa tuyết, dạo những bước múa cuồng điên trong tiết trời giá rét. Ta cười phượng hoàng đen bay về phía quảng trường, tà váy màu đen bị gió lạnh thổi tung. Những nơi mà phượng hoàng bay qua đều sẽ lưu lại một dấu nhạt, dài và mảnh.

Bên dưới kia là biển người chen chúc, cung điện Valhalla trong đêm nay càng mang vẻ nguy nga, tráng lệ hơn, tựa như một người Khổng lồ đang ngạo nghễ trên đỉnh của thế giới này. Đám người bên dưới giống như những quân bài Domino bị mất đi sức khổng chế, từng mảng, từng mảng lớn xoay người lại.

Ta đang định quay đầu, bay trở lại, tránh bị nhiều người phát hiện, nhưng trong chớp mắt khi ngẩng đầu lên, ta nhìn thấy bức tượng màu bạc xuất hiện phía trên cung điện Sương Mù - một vị nữ thần đầu đội lông vũ trắng, khoác áo choàng trắng, mái tóc dài buông xõa ngang hông, hai tay hơi mở rộng, chiếc cằm mảnh mai khẽ ngẩng, tựa như đang hứng lấy cơn mưa mùa xuân.

Lúc này, trận đấu võ trên đài cao cũng vừa kết thúc, một tiếng huýt sắc nhọn vang lên từ phía trung tâm của quảng trường.

Chỉ trong nháy mắt, phượng hoàng đen như đã lột xác thành một con ngựa hoang vừa thoát dây cương, điên cuồng lao thẳng về phía đài cao.

Cuối cùng, ta bị ép đứng tại nơi cao nhất của quảng trường - nơi tập trung đường nhìn của tất cả mọi người. Lúc này, các chủ thần đứng dưới đài đều lộ rõ vẻ mừng vui trong ánh mắt, nhất là Hoder, đôi mắt to không tiêu cự khẽ cong lên, gương mặt lạnh lùng nghiêm nghị trong nháy mắt trở nên đáng yêu đến vô cùng.

Meli đứng ở giữa há hốc miệng, nhưng Linde thì híp mắt lại, con mắt chỉ còn là hai khe nhỏ thật dài. Còn Jarnsaxa, ban nãy đang chống nạnh nhìn Meli, sau khi lơ đãng liếc mắt nhìn ta một cái, nàng vội vàng nhìn thêm lần nữa, miệng há hốc đến độ có thể nhét được cả một quả trứng.

Lúc ta đang luống cuống chân tay chẳng biết làm sao, Odin liền xuất hiện bên cạnh. Trong ánh mắt chàng cũng đong đầy vui sướng, thật giống như chàng vừa phát hiện ra ta là Frigg cách đây một giây thôi.

“Thần Tình yêu đã thức tỉnh rồi.”

Chàng trình bày sự thực bằng một câu nói cực kỳ đơn giản, nhưng tiếng vỗ tay sau đó gần như làm cả Thần giới sôi trào.

Sau khi tiếng vỗ tay, hò reo vang vọng khoảng bốn, năm phút đồng hồ, Odin mới tiếp tục nói: “Bộ tộc của chúng ta lại có thêm một chủ thần. Đây chắc chắn là tin tốt lành nhất trong cả thế kỷ này. Hơn nữa, Frigg của hôm nay đã khác hẳn trước đây, nàng mang trong mình năng lực phụ trợ tác chiến vô cùng mạnh mẽ, một dung mạo xinh đẹp vô song, ta tin chắc rằng, một ngày nào đó, nàng nhất định sẽ trở thành Thủ lĩnh quý tượng của bộ tộc chúng ta”.

Lại một trận hò reo vang dội nữa bùng lên, Odin nhìn về phía ta, mỉm cười nói: “Bộ lạc chúng ta từ sau khi thế giới này sống lại đã chẳng hề có ánh mặt trời cũng như nụ cười vui, ta tin rằng sự trở về của Frigg sẽ làm thay đổi tất cả”.

Đứng giữa nơi giao hòa của quang sáng màu vàng kim và những tia sáng màu bạc rực rỡ, bộ dạng Odin trông có vẻ chói mắt, nhưng cũng rất dễ dịu dàng. Chàng bước lên phía trước hai bước, sau đó ôm lấy ta, một cái ôm rất lâu, rất dài.

Trong nháy mắt, mọi vật trên thế gian này đều đẹp xinh như không hề có thật. Chàng chưa từng ôm ta chặt đến thế này, vòng tay bủa xiết đến độ thân thể ta cảm thấy có chút đau.

Một cô gái trẻ ngồi ở hàng ghế đầu tiên kích động đến độ giọng nói cũng run lên: “Hai người lại gặp mặt rồi, hai người lại gặp mặt rồi! Qua thời gian mấy nghìn năm đằng đẳng, hai người lại nắm lấy tay nhau...”.

Gương mặt của Linde đã sớm méo xệch đi vì phần nộ.

Chàng buông ta ra, lại quay xuống nói với những người đứng bên dưới: “Ngoài ra, ta còn một chuyện khác cần tuyên bố. Là việc riêng của ta, không lớn cũng không nhỏ... ta sắp kết hôn”.

Lại một tràng hò reo vang trời dậy đất.

Odin nở nụ cười, nhưng chàng không nhìn ta nữa: “Thần hậu tương lai chính là chủ quản của cung điện Vàng, Linde”.

Quảng trường của các vị thần trong nháy mắt như hóa thành chốn không người, để mặc cho sự lặng yên cổ quái giăng co một lúc lâu. Nhưng chỉ lát sau, một đám các cô gái - bè bạn của Linde - đã bắt đầu nhao nhao lên xô đẩy Linde, như muốn nàng ta bước lên đài tuyên thệ với Odin, nhưng Linde lại lùi về phía sau, vẻ xấu hổ hiện trên gương mặt.

Ta đứng yên tại chỗ, chẳng biết nên làm thế nào cho phải. Nhìn Linde còn đang giả bộ chối từ trong cơn mừng rỡ cuồng điên, ta gương gao nhìn về phía Odin, nhỏ giọng hỏi: “Ta còn chút chuyện chưa xử lý xong, có thể đi trước không?”.

Những bông tuyết buông rơi trắng trời ngập đất, thả mình xuống tầm chân bằng ma pháp, hóa thành những tia sáng bạc soi rọi quảng trường. Chẳng biết có phải vì ánh sáng quá chói mắt hay không, ta cảm thấy lúc này mình nhìn cái gì cũng thấy mờ mờ ảo ảo. Ngay cả gương mặt gần như xuất hiện trong mỗi giấc mơ hằng đêm của ta, dường như ta cũng chẳng bao giờ còn nhìn rõ được nữa.

Chỉ lơ mơ thấy gương mặt chàng quay lại, cúi đầu nói: “Được”.

Ta chẳng còn tâm sức đâu mà để ý tới hình tượng bản thân, cũng chẳng để tâm xem người khác đang nhìn gì, ta lập tức di chuyển tức thời xuống dưới đài cao, định tìm một chỗ không người để được yên tĩnh một lát. Thế nhưng rất bất hạnh, chẳng mấy chốc mà ta đã gặp phải người quen.

Trong tay Yule là một điều thuốc dài mảnh, thấy ta lại gần, nàng liền rút thêm một hơi nữa, sau đó ném điều thuốc xuống đất rồi giẫm lên, nói: “Tâm trạng đang khó chịu, đúng không?”.

“Cũng không đến nỗi nào”, ta cúi đầu đáp trả.

“Nếu thấy khó chịu thì cứ khóc đi, trong trường hợp sợ mất mặt, ta cho cô mượn cái mũ che là được.” Nói xong, nàng liền đưa cho ta một chiếc mũ rộng vành của phái nữ.

Ta xoa xoa tay, nhắm nghiền mắt. Ta rất hiểu, rất hiểu lý do vì sao Odin lại làm như thế, thứ nhất là vì bộ tộc, thứ hai là vì trước đây quả thực ta đã làm sai rất nhiều chuyện... Thêm nữa, có thể chàng đã thực sự thích Linde mất rồi.

Ta biết, chàng có thể nhìn về phía này bất cứ lúc nào, nên cố gắng bắt mình nhìn ra chỗ khác và nghĩ tới những chuyện không liên quan khác. Thế nhưng nước mắt bị ta dồn nén đã lâu nay sắp sửa tràn ra đến nơi rồi.

Lúc này, Yule lên tiếng: “Tuy rằng có chút xui xẻo, thế nhưng vẫn phải chúc mừng cô. Cô cùng với con bé Jarnsaxa đó phối hợp cũng được lắm”.

“Con bé?” Ta dụi mắt.

“Đúng vậy. Ta cũng sắp bảy mươi lăm tuổi rồi, nàng ấy không phải con bé thì là gì?”

Trong lòng ta thầm nghĩ, ta đây cũng phải mấy nghìn tuổi rồi, các nàng có nên cùng gọi ta một tiếng “bà nội” hay không? Liếc thấy khóe mắt khẽ nhếch lên cùng lớp phấn son thiên về màu tím của Yule, ta lại cảm thấy xấu hổ không thôi.

“Ngày đó cô có hỏi ta và Odin có quan hệ gì, là vì đã biết được kế hoạch của Linde và Meli sao?”

“Chuyện đó sau này ta mới biết. Trước đây ta đã bị Meli chơi xỏ khá nhiều lần rồi, thế nên mới tặng cô một lời khuyên thôi. Có điều, lần này cô cũng đã sớm đề phòng nàng ta rồi, không phải sao?”

“Đương nhiên, chỉ là trước nay ta làm việc đều phải chuẩn bị trước sau rất kỹ càng, lần này cũng không phải đều là công lao của cô đâu”, ta cười, “Nói đùa chút thôi, cảm tạ cô”.

Yule hừ nhẹ một tiếng, khoanh tay trước ngực, ra vẻ cực kỳ buồn chán.

Ta ngẫm nghĩ một chút, lại nói: “Như vậy xem ra, giữa cô và Odin cũng không có gì, đúng không?”.

“Cô có ý gì?”

“Meli nói, cô làm quỷ tượng là vì Odin.”

“Không phải ta đây không kính trọng bề hạ, nhưng làm sao mà ngài ấy sánh được với sự nghiệp của ta”, nàng bật cười chế nhạo, “Có điều, loại con gái như Linde, nhiều lần ta cứ hoài nghi không biết nàng ta có phải là Thần tộc Vanir hay không nữa”.

“Tại sao thế?”

“Người của cả chín thế giới này đều biết, phụ nữ tộc Vanir là ti tiện nhất, mất tự trọng nhất. Thôi bỏ đi, đừng nhắc tới nàng ta nữa, cứ nói đến là thấy bức mình”, nói đến đây, nàng ném về phía ta một cái nhìn khiêu khích, “Cố mà chuẩn bị cho tốt đi, hai chúng ta còn phải đối đầu với nhau nữa đấy. Đừng tưởng cô là chủ thần mà ta sợ nhé”. Nói xong, nàng vỗ vai ta, sau đó vừa bỏ đi vừa châm điều thuốc mới.

Ta đột nhiên phát hiện, cô nàng Yule này không chỉ có giác quan thứ sáu vô cùng chuẩn xác, mà đầu óc cũng thông minh đến khác thường, thật đáng sợ!

Nàng vừa rời đi, cảm giác mất mát, trống trải lại dâng trào trong lòng ngực ta. Đương lúc ta nghĩ lại có thêm một phen khổ sở nữa rồi, Jarnsaxa đã lao thẳng tới, ép ta phải cùng nàng cười rống tới thành Garrn mua dung dịch, hơn nữa suốt dọc đường còn không ngừng chất vấn ta. Có thể là khi tâm trạng xuống dốc, sự đề phòng cũng bị tụt xuống mức tối đa, ta gần như chẳng che giấu điều gì. Sau khi nghe xong, Jarnsaxa lại nở một nụ cười khổ sở: “Thì ra hoàn cảnh của chúng ta cũng chẳng khác nhau là mấy”.

“Cô có ý gì?”

“Ta và Thor kết hôn trước khi chàng thức tỉnh, sau khi chàng khôi phục lại ký ức kiếp trước rồi gặp Sif thì vẫn chẳng chịu về nhà, ngày ngày chạy tới tộc Vanir.”

“Không thể nào, ta thấy Thor đối xử với cô tốt lắm mà, cô đó, vẫn thật thường, tùy hứng lắm...”

“Thật thường, tùy hứng như vậy, chẳng qua cũng chỉ vì lòng tự trọng khi là nữ nhân tộc Aesir mà thôi. Trái tim chàng không ở chỗ ta, ta còn có cách nào đây”, Jarnsaxa cười khổ.

“Nói vậy, cô đã quen biết Sif rất lâu rồi... Nàng là một cô gái thế nào?”

Bởi vì chưa hề gặp lại Sif, trong đầu ta, nàng gần như đã biến thành một nữ thần tóc vàng, vĩnh viễn ngồi bên bờ suối Urd chải mái tóc màu hoàng kim.

“Thực ra ta đã gặp nàng rồi, lúc đó cô cũng có mặt... Bây giờ chắc cô chẳng nhớ gì đâu.”

Trước khi ta kịp mở miệng, nàng đã nói, giọng điệu có chút ngán ngời: “Cảm giác lúc đó của ta ư, quả thực là chẳng bì được với người ta. Trông nàng xinh đẹp như thế, Thor cứ nhìn nàng mãi... Lúc đó ta nói năng cũng thật khó nghe, quả là đã bị lòng đố kỵ, ghen ghét che mờ lý trí”.

“Đừng nghĩ như vậy, hai người là hai cá thể khác biệt mà.”

Chúng ta đã vào trong địa phận thành Garrm. Thứ đầu tiên lọt vào tầm mắt, chính là cây cổ thụ chọc trời được vây quanh bởi núi non trùng điệp. Phần cuối của mỗi cành cây đều có những bệ to nhỏ khác nhau, trên mỗi chiếc bệ ấy đều đặt những vật chứa khổng lồ hình dạng khác biệt. Đây chính là cung điện Phục Ma Quan có hình dạng của một cái cây cổ thụ - cung điện có cấu tạo kỳ lạ nhất trong truyền thuyết. Bên dưới cung điện là những con đường thưa thớt, nhỏ xíu, chúng ta bước trên con đường, nhưng không thấy một bóng người nào, ngay cả lính canh cổng thành cũng chẳng thấy ai.

Ta còn đang cảm thấy kỳ lạ thì đột nhiên có một quang sáng màu lam vô cùng chói mắt giáng xuống từ phía trời cao. Ta lập tức đẩy Jarnsaxa nhào xuống đất.

Một tia sét lao xuống, để lại trên mặt đất một cái hố sâu hoắm.

Chúng ta ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Trong không trung là hơn mười Thần tộc Vanir đang cười trên lưng rồng, ba đại ma đạo sư, bốn kỵ sĩ thánh linh, những người còn lại đều là luyện kim thuật sư và thần kim tượng.

Đại ma đạo sư dẫn đầu chính là Gullveig, luyện kim thuật sư đứng bên cạnh nàng có một mái tóc vàng rực, đeo kính mắt gọng mảnh, trong tay cầm vài ống nghiệm.

“Sif...”, ta hướng về phía trên, hét vọng lên.

Sif nghe thấy tiếng hét gọi của ta liền nhìn về phía dưới, một lát sau mới nhảy xuống khỏi thân rồng. Gullveig thấy thế liền ngăn nàng lại, nhưng nàng xua tay, nắm chặt một đồng dung dịch giam chân đối thủ, sau đó chậm rãi mà cẩn thận di chuyển xuống dưới.

Thế nhưng, khi nàng đã đứng vững ngay trước mặt ta, trong thoáng chốc chạm phải ánh mắt đề phòng của nàng, ta mới đột nhiên nhớ ra một vấn đề vẫn bị ta quên lãng: Tóc nàng màu vàng, diện mạo cũng không khác mấy so với Thần tộc trước thời đại được trùng sinh. Điểm mấu chốt nhất, là nàng ở cùng với Thần tộc Vanir.

“Ena...?”, Sif nhú mày, sau đó lại nhìn về phía Jarnsaxa đang đứng cạnh ta với ánh mắt hết sức phức tạp, “Cậu... cậu lại trở về tộc Aesir thật”.

Nàng mặc trên người bộ váy dài trắng muốt của luyện kim thuật sư, phối thêm một sắc vàng kim chói lọi tựa ánh dương, so với tộc Aesir âm trầm u ám, quả thực có sự cách biệt như bầu trời và mặt đất.

“Tổ thuộc về nơi này, cậu cũng vậy mà. Cậu đã quên rằng tổ chính là một nữ thần đã sinh ra và lớn lên ở Asgard hay sao?”

Nàng cười lạnh một tiếng, đôi môi đỏ rực vẽ ra một đường cong hoàn hảo.

“... Cậu sao thế?”

Sif chậm rãi rời ánh mắt tới thân thể ta, dừng lại khoảng bốn, năm giây, sau đó đột nhiên túm lấy vạt áo của ta mà hét lên: “Cậu điên rồi có đúng không? Ena, cậu điên rồi phải không? Dù cho cậu chọn cách quên đi ký ức, nhưng cậu vẫn phải biết rằng cả gia đình cậu đã bị Thần tộc Aesir giết chết, đúng không? Chẳng lẽ Odin chỉ bằng quơ nói một câu thôi đã khiến cậu buông bỏ chính bản thân mà theo hắn tới nơi này hay sao?”.

“Chờ chút đã, tớ, tớ không hiểu cậu đang nói gì?”

“Tớ nói... cả nhà cậu đều bị Thần tộc Aesir giết sạch rồi!”

Tuy vẫn thường thấy Sif cau kỉnh, nhưng đây là lần đầu tiên ta thấy nàng thực sự phẫn nộ đến thế này, “Ngày đó chắc tớ điên rồi nên mới ủng hộ quyết định của cậu! Cậu không chỉ quên đi Loki, còn quên cả tớ, cả bè bạn của chúng ta, cậu thậm chí còn quên luôn bản thân là ai rồi! Cậu có biết Loki đã sống như thế nào không? Từ lúc cậu đi tới giờ, hắn chưa hề về lại Vanaheim, ngày đêm đi tìm cậu. Lần đầu tiên từ Asgard trở về, hắn còn ốm một trận thừa sống thiếu chết, hiện giờ Vanaheim đã thành một mớ bòng bong rồi, rốt cuộc cậu muốn làm gì?”.

Lúc này, Lolo lộ đầu ra từ trong chiếc túi của ta, dùng ánh mắt to tròn ngập nước mà nhìn ta: “Grừ grừ grừ...”.

Nó đập cánh bay ra, sau đó dùng móng vuốt bé xíu túm lấy góc áo ta, cố sống cố chết mà không ngừng kéo ta về phía Sif: “Grừ grừ grừ, grừ grừ grừ...”.

“Lolo, đừng gây chuyện nữa.”

Ta đẩy nó sang một bên, còn đang định mở lời, đã nghe thấy tiếng Jarnsaxa: “Tiểu thư Sif, có lẽ cô không biết, nhưng hiện tại cô đang đứng nói chuyện với nữ thần Frigg của tộc Aesir, Ena chẳng qua chỉ là một cái tên tạm thời của nàng mà thôi. Còn nữa, có dốt nát vô tri thì cũng nên ở mức độ nào đó thôi, cô nhìn đi, nhìn dung mạo, vóc dáng, ngôn ngữ, cử chỉ, quần áo của nàng mà xem, có chỗ nào giống đồng loại của các người không?”.

Sif ngẩn người, sau đó cẩn thận quan sát ta một phen, bàn tay dần buông lỏng: “Thì ra... Ngay từ đầu cậu đã không phải là Thần tộc Vanir”.

Nàng lại nhìn về phía Jarnsaxa: “Đó mới là đồng loại của cậu”.

“Sif, cậu đừng để tâm tới vấn đề chủng tộc như thế, chiến tranh rồi sẽ dừng lại thôi.”

“Dừng lại? Đó chỉ là âm mưu do tên Odin đó bày ra mà thôi. Hắn muốn thần Ánh sáng hoặc thần Mặt trời tới để cứu vãn tình thế của bộ tộc Aesir. Nếu như trước đây hắn không giết nhiều người như thế thì có lẽ tình thế sẽ có sự xoay chuyển. Có điều, sau khi đã tàn sát nhiều thành trấn như thế rồi mà hắn còn hy vọng chúng ta mềm yếu nghe lời sao? Đừng có nằm mơ! Ena, Odin không đơn giản như những gì cậu nghĩ đâu. Chúng ta thậm chí có thể nói rằng, thứ Odin muốn chính là chín thế giới này, còn thứ Loki muốn chỉ có mình cậu mà thôi. Dù dòng máu chảy trong người cậu thuộc về tộc Aesir, chúng tớ vẫn có cách để cậu bắt đầu lại cuộc sống ở nơi này, giống như một Thần tộc Vanir chân chính vậy”. Nàng lặng lẽ nhìn ta, ánh mắt thỉnh thoảng quét qua Jarnsaxa đang đứng cạnh. “Tớ hỏi cậu lần cuối... cậu có trở về hay không?”.

Đáp án vốn rất rõ ràng, thế nhưng dưới sự ép hỏi mạnh mẽ của Sif, nó lại trở nên mơ hồ đến lạ. Hơn nữa, vì sao cùng là một việc, nhưng khi nó được nói ra từ miệng của những chủng tộc khác nhau lại có thể có sự khác biệt nhiều như thế? Ta bối rối nhìn nàng, hé miệng, nhưng không thốt nổi một tiếng nào.

Chẳng biết qua bao lâu, Gullveig lại phóng một tia sét từ trên cao xuống ngay cạnh chúng ta để giục giã. Sif lại kiên trì đứng đó đợi, rất lâu, rất lâu.

Cuối cùng, người mở miệng trước tiên vẫn cứ là nàng.

“Hôm nay ta tha cho cô, nhưng đây cũng là lần cuối cùng”, nàng tiến lên phía trước, ôm ta một cái, sau đó hờ hững nói, “Chúng ta sẽ gặp lại nhau trên chiến trường”.

“Mình cũng có cuộc sống của riêng mình, cậu có thể... khoan dung một chút không?”, ta nắm chặt tay nàng.

“Ta đương nhiên có thể hiểu được suy nghĩ của cô”, nàng gạt tay ta ra, sức không lớn, nhưng lại kiên định vô cùng, “Chỉ có điều, chúng ta sẽ không bao giờ còn là bạn bè nữa”.

Nhìn bóng lưng của nàng dần xa, ta khổ sở đến độ gần như không bước nổi. Ai ngờ đúng vào lúc này, Jarnsaxa lại cao giọng mà rằng: “Người khác chỉ cần không làm vừa lòng cô một chút là cô đã trở mặt được ngay, cô nghĩ cuộc sống của Frigg luôn xoay quanh cô đấy hả? Đừng tưởng nàng rời bỏ đi thì các cô liền không sống được, tại Asgard nàng đã có bạn bè mới, đã có cuộc sống mới. Hãy nhanh chóng mà cút về tộc Vanir đi!”.

Sif khựng lại một chút, sau đó liền trở lại đội hình chiến đấu của tộc Vanir.

Đêm hôm đó, pho tượng của nữ thần Thu hoạch và thần Chiến tranh lần lượt xuất hiện phía trên mười hai thần điện. Có điều, cả hai pho tượng đều là màu vàng. Vốn đã chẳng hề buồn ngủ, sau khi nhìn thấy pho tượng Sif tay đưa tà váy, đầu đội miện hoa kia, ta lại càng khó có thể ép mình an giấc.

Bạn bè không giống như người yêu, không phải chỉ có một người duy nhất. Thế nhưng trong lòng bất kỳ ai cũng có một người bạn quan trọng nhất. Dù không phải lúc nào cũng gặp mặt, không phải ngày nào cũng có thể dắt tay nhau ra ngoài dạo phố, nhưng mỗi khi gặp phải chuyện gì thú vị hoặc muện phiền, đều sẽ muốn nói cho người ấy đầu tiên. Đối với ta mà nói, người ấy, chắc chắn là Sif.

Lại nhớ tới hôn sự của Odin và Linde, cảm giác đau đớn gần như nghẹt thở ào tới lồng ngực ta mà không hề báo trước. Giống như đêm tối thăm thẳm và sự trống vắng vô bờ này sẽ kéo dài đến vô tận, vĩnh viễn chẳng còn được nhìn thấy bình minh.

Mãi tới ngày thứ hai, khi mà những tờ báo trên khắp những con đường lớn đều giật tít cực lớn về tin “Mười hai chủ thần đã hoàn toàn thức tỉnh”, ta mới có cảm giác mình đã trở về hiện thực. Cùng với đó, vào buổi chiều ngày hôm nay, cuộc tranh tài giữa các quý tượng cũng sẽ kết thúc, đồng thời công bố luôn thứ hạng.

Vừa tới quảng trường của các vị thần, ta đã nhìn thấy một người vô cùng nổi bật, vượt lên hẳn đám đông xung quanh.

Odin mặc một chiếc áo khoác ngoài màu đen dài đến đầu gối, mái tóc xõa tung lấp lánh dưới ánh đèn, dưới sự phụ trợ của mái tóc đen và tấm áo khoác ngoài, cổ chàng càng thêm trắng ngần như tuyết, một chiếc khuyên tai kim cương lập lòe phát sáng. Vốn dĩ chàng đang nói chuyện phiếm với Thor cùng một chàng trai tuổi còn rất trẻ khác, vừa nhìn thấy ta tới chàng liền gọi: “Frigg, tới đây đi”.

Ta có chút gượng gạo mà bước lại gần: “Có chuyện gì thế?”.

“Đây là đại thần Hành chính của thần điện, thần Chính nghĩa Modi, là một trong các vị thần sống lại.”

Odin chỉ tay về phía chàng trai anh tuấn, vóc người cao gầy đứng bên cạnh chàng, “Trước đây có thể em chưa từng gặp cậu ấy, nhưng cậu ấy từ trước tới giờ vẫn là bạn tốt của Thor”.

Modi vươn tay về phía ta: “Đã ngưỡng mộ từ lâu”.

Ta có chút lưỡng lự nhìn Modi, rồi lại đưa mắt nhìn Odin, cuối cùng nắm lấy tay Modi một chút: “Xin chào”.

Lúc này, Thor liền lại gần hơn một chút: “Sao mắt lại sưng lên thế kia? Tối qua ngủ không ngon sao?”.

“Chắc vậy.”

Ta rời đường nhìn ra chỗ khác. Thật ra, lúc sáng sớm mắt ta còn sưng hơn nhiều, ta phải dùng khăn nóng chườm hơn mười phút mới đỡ được một chút. Lại liếc thấy Odin đang nhìn mình, ta liền vội vàng nói tiếp: “Ngày hôm qua ta đã gặp Sif”.

“Thật vậy sao? Hôm nay nàng ấy mới thức tỉnh, người đã nói gì với nàng ấy phải không?” Cứ động đến Sif là Thor lại luống cuống tay chân, hơn nữa càng lúc càng mất tinh thần. “Vì sao nàng lại thức tỉnh cùng một lúc với Tyr cơ chứ?”

Chuyện này ta cũng không biết trả lời ra sao. Thế nhưng nhìn vào tình hình của ngày hôm nay, thứ có thể khẳng định nhất chính là Tyr đợi Sif cùng thức tỉnh. Còn về phần Sif... Lúc ta gọi nàng là Sif, nàng cũng không hề lên tiếng phản bác. Nói cách khác, nàng biết mình chính là chủ thần.

Là do sự xuất hiện ngày hôm qua của ta khiến nàng thất vọng, nên mới chọn cách đứng ở bên kia chiến tuyến với ta sao?

“Sao vậy?”, Thor nhìn ta bằng ánh mắt nghi ngờ.

“Không có gì. Nàng chỉ nói với ta rằng nàng không muốn tới tộc Aesir thôi, chứ không nói thêm gì nữa.”

Về thất vọng hiện lên rõ ràng trên gương mặt Thor. Có điều, ta cũng không muốn giải thích gì thêm. Đúng lúc này, Modi lên tiếng: “Thì ra điện hạ quen biết với Sif. Sáng sớm nay tất cả mọi người đều đang bàn tán về chuyện này, dường như có rất nhiều người không chấp nhận được sự thật ấy. Không biết điện hạ cảm thấy thế nào?”.

“Ta chẳng thấy thế nào cả”, ta đáp lời cực kỳ ngắn gọn, sau đó lại đưa mắt nhìn Odin, “Ngài gọi tôi đến đây có chuyện gì?”.

“À, cũng không có chuyện gì to tát”, Odin cười khê, “Vì em vừa mới trở về, nên ta muốn giới thiệu cho em vài người bạn mới thôi”.

Khác với sự độc lập giữa các nghề nghiệp ở tộc Vanir, thứ độc lập tại Asgard chính là bốn lĩnh vực trực thuộc lớn, hơn nữa giữa các lĩnh vực này hoàn toàn không hề có mối liên hệ nào, và đều do Odin trực tiếp quản lý. Tất cả những người có chức vụ tối cao và bốn quân phiệt đều do đại thần Quân vụ - tức Hoder - quản lý, nói cách khác, cấp trên của ta là Magny, cấp trên của Magny là Hoder, tóm lại, giữa ta và đại thần Hành chính chẳng có chút dây mơ rễ má nào.

Lúc này, ta có thể khẳng định chắc chắn rằng giác quan thứ sáu của mình hoàn toàn đúng. Ta thậm chí còn chẳng thèm nhìn Modi một cái, liền đáp lời: “Thông thường, ta khó mà giao lưu được với nam nhân trên phương diện ngôn ngữ. Nếu giới thiệu một cô gái, ta sẽ thấy vui vẻ hơn nhiều”.

Ta biết chẳng có mấy ai lại dám nói với Odin như thế, bởi vậy hai người kia đều không kìm được mà lộ ra vài phần kinh ngạc. Sau đó, Modi lại nói: “Thật ra đây là do ta nhờ bệ hạ giới thiệu, bởi lẽ hôm qua ta tận mắt chứng kiến thực lực của điện hạ, nên rất muốn được làm quen với người”.

“Bây giờ cũng có thể coi như quen biết rồi đấy, ta đã đi được chưa?”

Đây có lẽ là chuyện mĩa mai nhất trên thế giới này. Ngày hôm trước ta còn vì chàng mà khóc đến hơn bốn giờ sáng, ấy thế mà sang ngày thứ hai, chàng đã làm như không có chuyện gì mà đẩy ta tới bên cạnh một gã đàn ông khác.

“Kể từ ngày mai em có thể dọn về cung điện Sương Mù.”

“Ta biết.”

Lúc này, một cái đầu nhỏ xuất hiện phía trên bờ vai của Thor, con mắt của Hoder khê cong lên: “Mẫu hậu, chỉ tiếc là hôm qua người không tới, không thấy được con oai phong đến chừng nào”.

Cách xưng hô này đúng là rất gượng gạo. Cả ta và Odin đều rơi vào im lặng. Thor dùng khuỷu tay huých Hoder một cái: “Gọi lung tung cái gì đó. Ngay cả bệ hạ người cũng gọi là bệ hạ, sao lại gọi nàng là mẫu hậu, thân thể này của Frigg còn nhỏ hơn cả người nữa đấy”.

“Cũng đúng”, sau khi ngẫm nghĩ một lúc, Hoder gật đầu.

“Vả lại, lúc ở Vanaheim suýt nữa người đã giết chết ‘mẫu hậu’ còn gì.”

“Cũng đúng”, con mắt xanh thẫm của Hoder hướng về phía ta, “Xin lỗi, thị lực của ta không được tốt lắm”.

Nhìn gương mặt nhỏ nhắn ấy của Hoder, ta gần như đã quên bằng đi khả năng chiến đấu siêu hạng của vị thần bóng tối, bước lại gần mà xoa đầu hắn. Thế nhưng vừa nhìn thấy Odin là ta lại tức không chịu được, ta thừa dịp lúc bọn họ đang bàn bạc về chuyện tộc Vanir, liền kéo Hoder sang một bên, bắt đầu nói chuyện phiếm.

Cái lợi lớn nhất sau khi thăng lên chủ thần, ấy chính là không cần tham gia những trận đấu loại nữa, có điều, trận chung kết quý tượng chẳng mấy chốc đã đến gần. Mà quý tượng đầu tiên ta chạm trán, lại chính là Linde.

Nàng búi cao mái tóc nâu, ngoại trừ màu của đôi giày là khác, thì những vũ khí trang bị của nàng giống hệt ta, đều là búa đầu cực nhỏ, búa dài màu vàng kim với tay cầm mảnh; đều là tà váy dài cùng giày cao gót của quý tượng, kiểu dáng giống hệt nhau; gương mặt chúng ta cũng hao hao đến tám, chín phần, đều thuộc loại cằm dài, mảnh, da trắng nõn, e rằng người bên dưới sẽ nhầm tưởng rằng chúng ta là chị em song sinh.

Khi quả cầu ma pháp ở phía trên cao nổ tung, nàng lập tức ném một ống nghiệm ra. Trong chớp mắt, những đụn khói màu hồng bắn tung ra bốn phía ngay trước mặt. Có người di chuyển tức thời ra phía sau ta. Ta vội vàng chạy về phía trước vài bước, sau đó dịch chuyển tức thời lên không trung, tiếp đó vọt tới sát mép của đài thi đấu.

Rất nhanh, bóng dáng của Linde đã áp lại gần ta, ta ngửa người ra sau tránh đòn tấn công của nàng, ai ngờ nàng lại giơ một chân đá về phía ta. Khả năng công kích của Thần tộc Aesir đúng là thần tốc miễn bàn, suýt nữa thì ta không tránh kịp. Mắt thấy chiếc búa vàng của nàng đang vung về phía mình, ta lập tức giơ vũ khí lên chặn nàng lại. Ai ngờ dùng sức quá đà, một đòn này của ta bắn trúng vào bụng nàng. Nàng kêu lên một tiếng thảm thiết, sau đó ngã gục xuống đất, lăn ra sát mép của đài cao.

Thấy nàng nằm lăn lộn ở mép đài, rên rỉ không ngừng, ta nhăn mày, có chút bất mãn... đau đến thế sao?

“Con ơi...”, bờ môi Linde trắng bệch, mồ hôi túa đầy trên trán: “Con của ta...”.

“Con?”

Vị quan giám khảo bước lên phía trước một chút.

“Odin... Là của Odin.”

Ta vội vàng rời đường nhìn về phía Odin. Chàng chỉ lặng yên bước về phía Linde, sau đó nhỏ giọng nói mấy câu với nàng.

Những chuyện sau đó được giải quyết nhanh chóng. Ta chợt nghe tiếng quan giám khảo lẩm bẩm liên hồi: “Sao đã có thai rồi còn chạy đi thi đấu làm gì”. Một đội cấp cứu lập tức lao tới, khênh Linde sắc mặt tái nhợt đi. Không ai trách cứ ta, thậm chí chẳng có kẻ nào để ý xem ai là người khiến Linde bị thương. Tin tức Linde mang thai đứa con của Odin truyền đi với một tốc độ chóng mặt, tất cả mọi người đều trong trạng thái vô cùng kinh ngạc.

Một thứ cảm giác ghê tởm khó mà diễn tả thành lời dậy lên trong lòng ta như dòng nước dữ. Bởi vì ta nghĩ tới nguyên nhân Odin đưa ra để cự tuyệt ta khi ta không tìm lòng được mà thổ lộ với chàng... Lúc đó giữa chàng và Linde đã tồn tại thứ quan hệ ấy, thậm chí Linde đã có mang. Chàng hoàn toàn không nói với ta một lời nào, từ đầu tới cuối vẫn bình thản như không, có phải chàng nghĩ mình hoàn toàn chẳng có nghĩa vụ phải nói với ta? Chàng còn giới thiệu cho ta một người đàn ông khác, có phải vì chàng nghĩ thoát khỏi ta là một chuyện quá khó khăn?

Tại sao trong cuộc sống lại đầy rẫy những chuyện như thế này?

Cha ta phản bội mẹ ta, cùng một người đàn bà khác sinh ra một người con gái, người con gái đó hôm nay lại cùng với Odin...

Xuống khỏi đài cao, ta đứng từ một chỗ không xa, nhìn Odin.

Odin, chàng có ý sao? Chàng đang trả thù em đấy ư?

Bất luận là người nào cũng được, nhưng tại sao lại chính là Linde?

Thế nhưng, khi vô tình chạm phải đường nhìn của chàng, ta lại không thể nào nói ra dù chỉ là một tiếng, chỉ lặng lẽ rời đi.

Về sau, tin tức cả Linde lẫn đứa con đều bình an truyền tới, mọi người mới bình tĩnh lại, Thượng giới tiếp tục được tiến hành. Trận đấu này của Linde và ta, đương nhiên ta giành điểm cao. Chỉ có điều, không lâu sau ta đã phải đối đầu với Yule, mặc dù trước khi lên đài nàng ấy đã lập đi lập lại rằng ta đừng nghĩ đến đứa bé đó nữa làm gì, không thì sẽ nhanh chóng thua cuộc, nhưng chỉ sau hai phút đồng hồ giao chiến, ta vẫn để mất tập trung, sau đó bị nàng ấy đánh bại.

Tuy nói là vậy, bởi vì hai bên thực lực tương đương, ta cũng chỉ thua nàng ấy duy nhất một điểm. Cuối cùng, quả nhiên Yule không phụ sự hy vọng của mọi người, đạt số điểm cao nhất, giành được danh hiệu Quý tượng chiến đấu số một. Sau khi xuống đài, Yule còn đắc ý mà huênh hoang với ta một trận ra trò, nhưng đến lúc bình chọn tác phẩm thì Yule lại huênh hoang không nổi nữa.

Thanh trường kiếm kỵ sĩ có chứa Hỏa ma pháp của ta đứng đầu bảng, điểm số giành được là chín mươi sáu, là tác phẩm của quý tượng đầu tiên giành được số điểm trên chín mươi lăm trong Thượng giới tế điển suốt một trăm năm trở lại đây.

Hai ngày sau, cuộc so tài trên Thượng giới tế điển đi đến hồi kết. Những ngọn đèn trên không đã bị hạ xuống, nhưng những vì tinh tú điểm xuyết khắp bầu trời vẫn mang trong mình vẻ lấp lánh đẹp tươi. Tất cả những vị thần quan trọng đều có mặt đúng giờ, tất cả những người nằm trong tốp mười của các chức nghiệp cùng với Idun đứng trên đài cao. Sau khi cao giọng đọc xong lời thề tế điển, Hoder liền tuyên bố: “Xin chúc mừng thủ lĩnh kỵ sĩ Bóng đêm của năm nay... Thần Bóng tối Hoder... Vâng, cũng chính là ta”.

Sau đó hắn chỉ tay vào chính bản thân mình, thế là đám đông bên dưới được một tràng cười thỏa thích.

Idun bưng theo chiếc hộp đựng táo vàng cùng với huân chương, trao cho Hoder. Hoder nở nụ cười đầy thâm ý, giơ cao chiếc hộp lên, đưa qua đưa lại: “Ăn thêm thứ này nữa chắc ta sẽ teo tóp đi mất... Tiếp theo, thủ lĩnh thần quan Bóng tối... Thần Sấm Thor!”.

Thor nhận lấy chiếc hộp đựng táo vàng: “Ta tặng nó cho vợ của ta”.

“Thủ lĩnh đại vu sư... Nữ thần Freyja!”

Freyja nhận lấy chiếc hộp xong, liền hững hờ nói: “Có ai đủ khả năng giúp ta ném thử mùi vị thất bại một lần không?”.

“Thủ lĩnh quý tượng... Thần Tình yêu Frigg!”

Khi ta vươn tay nhận lấy hộp táo vàng cùng với huân chương, Idun liền cười nói: “Từ khi là Thần hậu, người đã là người phụ nữ xinh đẹp nhất của mảnh đất Asgard, thứ này có lẽ chẳng có tác dụng gì với người đâu”.

“Không có chuyện đó đâu, chủ thần rồi cũng sẽ phải già đi, cảm tạ.” Ta gật đầu, sau đó nói với những người bên dưới: “Chiến thắng năm nay của ta không phải là chuyện ngẫu nhiên. Năm sau vị trí này vẫn sẽ là của ta”.

Ngay sau đó là giọng của Yule: “Thật thế mới là lạ. Năm nay chắc chắn chỉ là ngẫu nhiên, thủ lĩnh năm sau nhất định là ta”.

Ta chỉ cười, quay đầu lại nguýt nàng một cái.

“Thủ lĩnh phục ma quan... Heimdall!”

Màu tóc tím có vẻ không thích hợp với Heimdall cho lắm, thế nên hắn cũng chẳng còn vẻ anh tuấn rạng ngời như trước nữa. Có điều, rất hiển nhiên, tự tin là thứ Heimdall không bao giờ thiếu: “Ta có thể thắng lợi, hoàn toàn là nhờ vào tình yêu tha thiết mà các vị mỹ nữ đã dành cho ta”.

“Thủ lĩnh thuật sĩ ảo giác... Modi!”

Modi có mái tóc màu xanh rất đậm, gương mặt nhìn nghiêng vô cùng anh tuấn, trông có vài phần giống với Loki: “Nếu không phải là Bragi bị bắt, ta nghĩ cả đời mình cũng không có duyên với vị trí này”.

Lúc này, Hoder đột nhiên bước tới cạnh ta, giơ cao tay của ta lên mà nói: “Bởi vì biểu hiện của Frigg lần này rất tốt, thế nên ta lấy thân phận của đại thần Quân vụ, ban tặng cho nàng danh hiệu Thủ lĩnh quý tượng!”.

Tiếng vỗ tay vang dội kéo dài một lúc lâu. Ta nhìn Hoder bằng ánh mắt hết sức kinh ngạc, nhỏ giọng hỏi: “Người chưa hề nói với ta chuyện này...”.

“Đây là niềm vui bất ngờ mà.” Hoder nhìn ra phía sau một chút, rồi nhỏ giọng nói tiếp: “Thật ra là do bộ hạ dẫn dò. Có điều, ta cũng không biết vì sao ngài không cho ta nói trước với người”.

Ta nhìn Odin bằng ánh mắt cực kỳ phức tạp, nhưng chàng không hề để ý thấy.

Tới phiên Thor công bố những thứ hạng còn lại của tất cả nghề nghiệp, Idun liền tặng táo cho từng người một. Mỗi người đều có phản ứng rất khác nhau. Đến lượt Jarnsaxa thì lại thú vị ra trò, nàng ôm chầm lấy cổ Thor, cọ tới cọ lui, hết như trẻ con đang làm nũng: “Em không cần táo này táo nọ, em muốn có con, có con, có con, chàng mà không cho em sinh con là em sẽ nói cho tất cả mọi người chàng là tên bất lực!”.

Thor sợ đến độ mặt cắt không còn giọt máu, vội vàng che miệng Jarnsaxa lại: “Về nhà rồi nói, về nhà rồi nói...”.

Tới khi giải thưởng được trao hết cho sáu mươi người thì cũng đã gần đến giờ dùng cơm tối. Ở cung điện Vàng có một bữa tiệc tối do Odin đứng ra tổ chức, nghe nói bữa tiệc này quy tụ những món ăn ngon nhất, thịnh soạn nhất từ chín thế giới, những Thần tộc đứng trong tốp Mười trên danh sách đều có thể đến tham dự sau bảy giờ. Sau khi kết thúc tiệc tối, sẽ chuyển sang tiệc rượu ở gian phòng sát vách, phỏng chừng sẽ kéo dài tới tận một, hai giờ sáng. Ta nhân lúc mọi người đang ồn ào bàn tán về bữa tiệc tối, lén trở về nhà. Chưa kịp nghĩ tới chuyện thu dọn đồ đạc để chuẩn bị về lại cung điện Sương Mù thì ta đã ngủ thiếp đi, nhưng chỉ nửa giờ sau đã bị Yule và Jarnsaxa lôi dậy.

Nhìn chiếc váy các nàng mang theo - cũng là chiếc váy ta sắp sửa bị ép mặc vào, ta ngáp một cái, sau đó ngỡ ngàng hỏi: “Đây là cái gì? Nội y làm tăng ham muốn à?”.

56. Quyển 3 - Chương 5: Buổi Tiệc Tối Tình Mê Ý Loạn

Đợi một lúc vẫn không thấy các nàng đáp lời, ta liền nghĩ rằng mình đang nằm mơ. Nhưng sau khi dụi mắt ngồi dậy, ta mới phát hiện cả hai người đều mặc theo phong cách cực kỳ “thiếu vải”: Bộ váy dự tiệc của Yule hở nguyên phần lưng phía sau, vết xẻ gần như sắp chạy đến tận phần eo, còn cái váy của Jarnsaxa thì ngắn tới độ cảnh xuân sắp lộ hết đến nơi rồi.

Ta vừa định đứng lên đóng cửa vào, Jarnsaxa đã nâng chiếc váy mà các nàng bỏ công lựa chọn cho ta, ngẩng ngó một hồi: “Yule, cô thấy bộ này giống nội y làm tăng ham muốn không?”.

“Không hở đâu, nhìn nó nhỏ thế là vì nó co giãn, nhưng vóc người của Frigg rất được, mặc bó một chút càng đẹp.”

Yule lòi cổ ta dậy, sau đó giữa ngày đông giá rét cắt da cắt thịt, nàng lột sạch đồng quần áo trên người ta xuống, sau đó mím môi mím lợi mà tròng bộ váy màu đen nhỏ đến kinh hoàng kia lên người ta, dùng tốc độ đáng kinh ngạc để chải tóc cho ta, những hộp phấn son bị ném lên giường phát ra những tiếng “lạch cạch” không ngừng, chất thành một tòa núi nhỏ, trợ lý Jarnsaxa thì đứng ngay bên cạnh đưa này đưa nọ...

Một tiếng đồng hồ sau, ta đã bị hai nàng túm chặt lấy cánh tay, xuất hiện trước cửa cung điện Valhalla, hết như bị bắt cóc.

Tuy tiệc tối được tổ chức tại cung điện Vàng của Odin, nhưng phải đi từ cung điện Valhalla, xuyên qua đại sảnh trung tâm để vào. Ta chỉ có thể phát biểu cảm nghĩ rằng: Jarnsaxa có khuôn mặt vô cùng dễ thương, đôi chân thon dài; Yule là mỹ nữ nổi danh khỏi nói. Ta kẹp giữa hai nàng, bị người xung quanh nhìn cho sượng hết cả mặt.

Mãi tới lúc đi qua một tấm gương toàn thân khổng lồ, ta mới biết bộ dạng lúc này của bản thân. Lúc mới mặc chiếc váy kia vào ta đã biết nó thuộc loại siêu bó, lại còn siêu ngắn, nhưng đến lúc soi gương mới biết nó cũng không quá hở hên, chỉ có điều chiếc đai lưng đỏ thẫm cùng sắc môi trên nền màu đen trở nên đẹp tươi diễm lệ một cách lạ kỳ. Cộng thêm vẻ quyến rũ sẵn có ẩn trong dung mạo của Thần tộc Aesir, lại phối cùng kỹ thuật trang điểm chuyên nghiệp của Yule... Tuy hiện giờ ta cùng hai mỹ nữ bên cạnh đang tỏa hào quang bốn phía, nhưng ta quả thực không muốn bị người khác chú ý vào lúc này. Thế là ta liền lẳng lẳng lấy chiếc áo khoác lông trắng muốt mà mình đã chuẩn bị trước ra, mặc vào. Ai dè vừa khoác nó lên, sự đối

lập giữa mái tóc đen và màu áo trắng lại càng nổi bật, số lượng ánh mắt đổ dồn về phía ta tăng thêm không ít.

Ta kiên trì tới cùng, theo các nàng bước vào phòng ăn, nhưng rất không may, bữa tối đã gần kết thúc. Trong phòng ăn đèn đuốc huy hoàng, những tấm thảm đỏ thẫm thêu chỉ vàng cũng góp phần làm cho gian phòng thêm vài phần ấm áp, chúng ta vừa đẩy cửa bước vào, gần một trăm cái đầu liền đồng loạt quay lại.

Chúng ta lẳng lặng ngồi xuống, cảm giác thân thể cả ba sắp bị người ta nhìn ra mấy cái lỗ đến nơi. Cuối cùng Thor phải thốt lên: “Mọi người cùng ly nào”, mới làm xua đi không khí xấu hổ này.

“Nữ thần Frigg của em ơi, chị đẹp quá, ngay cả ông chồng em cũng nhìn chị mãi, trời ơi, em sắp ghen tị với chị đến nơi rồi!”, Jarnsaxa rất mất hứng, vụn vụn không ngừng.

“Frigg, đừng có làm mất mặt chúng ta, ngày hôm nay, mục đích của cô chính là cướp lại trái tim bệ hạ.”

Yule nhìn trái nhìn phải một hồi, sau đó nhoài người lại gần, nheo mắt: “Là phụ nữ thì phải mạnh mẽ lên, chờ một lát nữa dùng cơm xong hãy chủ động tới nói chuyện với ngài. Mở đầu bằng lý do gì cũng được, đừng quên, phải dùng cả ánh mắt lẫn ngôn ngữ cơ thể, đừng chỉ dựa vào mỗi bộ ngực!”.

“Làm nũng một chút cũng được”, Jarnsaxa bổ sung.

“Đủ rồi đủ rồi, ta đi cùng mấy người cho vui thôi, ta không làm cái gì hết.”

Nói xong, ta vô thức liếc mắt nhìn Odin một cái, nhưng lại chạm phải đường nhìn của chàng, chàng vội vàng nhìn sang hướng khác.

”Dù cho có là chúa tể của các vị thần đi chăng nữa, ngài cũng vẫn là một gã đàn ông, mà đã là đàn ông thì ai chẳng thích hư vinh, ưa sĩ diện. Được một mỹ nữ mà bọn đàn ông khác thêm khát chủ động tới gần, ngài sẽ không từ chối đâu. Chỉ cần ngài không từ chối là cơ hội thành công sẽ lớn hơn.”

Kỳ thực, nếu xét trên một số phương diện thì Yule và Sif rất giống nhau, nếu hai người mà quen biết, chắc chắn sẽ trở thành bạn tốt. Ngắc đầu lần nữa, ta lại chạm phải ánh mắt của Odin. Ta cảm thấy chàng vẫn hấp dẫn hết như xưa, còn bản thân mình đúng là ngu xuẩn đến cùng cực.

Nhưng cuối cùng, kế hoạch của các nàng cũng thành bong bóng hết.

Bởi vì vừa dùng xong cơm, Jarnsaxa dốc toàn lực “chinh chiến” hăng say cùng với đám người vây quanh Thor. Yule thì bị mấy gã đàn ông bám lấy, thử đủ cách vẫn không thoát ra được. Còn ta bị Modi lôi đi mất.

“Người khác không tới nói chuyện với nàng chỉ vì nàng quá đẹp, bọn họ không có đủ tự tin”, Modi vừa cố ý giải thích cho ta, vừa gật đầu liên hồi như muốn khẳng định lại câu nói của mình: “Đúng, là như vậy đấy”.

Ta liếc mắt nhìn hắn một cái: “Ý của ngươi là, ngươi rất tự tin?”.

“Đúng, có điều, giờ ta cũng mất tự tin rồi”, hắn ho khan mấy tiếng, “Nàng không thấy giọng ta hơi run sao?”.

Ta và hắn vẫn đứng trong một góc của sảnh tổ chức tiệc rượu mà nói chuyện phiếm với nhau, những người xung quanh đều đang thỏa thuê nâng chén. Hắn cũng không phải là người dài dòng gì, thế nhưng lại rất khéo miệng, còn kể cho ta nghe vài câu chuyện rất thú vị.

Ví như hắn đã từng đem lòng yêu mến nữ thần Biển cả rất nhiều năm, phải cố gắng lắm mới gom đủ dũng khí thổ lộ với nàng, lại bị nàng từ chối thẳng thừng, nguyên nhân bởi nàng đã trao trọn trái tim cho Hoder mất rồi, cũng vì thế mà hắn căm ghét Hoder một khoảng thời gian rất dài, nhưng đương sự lại hăng hê hay biết, khiến lòng tự tôn của Modi lại càng bị tổn thương...

Lại ví như có lần hắn muốn nuôi một con rồng vàng, hắn đem chuyện này nói với Odin. Odin bảo thế nào cũng được. Hắn đang vui như mở cờ trong bụng thì đối phương đã đổ thêm cho hắn một xô nước lạnh: “Tới Jotunheim mà nuôi!”, khiến hắn chẳng biết nên cười hay nên khóc nữa.

Hay như có lần đi trên đường, có một thiếu nữ tiến lại gần hắn, trong lòng hắn còn đang tưởng chẳng lẽ mình có sức quyến rũ với thiếu nữ thế sao, thì đối phương lại thốt ra một câu: “Chú ơi, chú có thể chỉ cho cháu cách tới đường Lily không ạ?”...

Có mấy lần ta suýt bò lăn ra cười.

Ta đứng trò chuyện với hắn được một lúc lâu thì có người gọi Modi qua bên kia uống rượu. Modi nói sẽ trở lại ngay, ta liền gật đầu, ngồi phía trước cây dương cầm đợi hắn trở về, nhưng lại thấy Odin bước tới.

“Con người Modi cũng không tệ, đúng không?”, ngài dựa người lên giá đàn, bàn tay vẫn nâng một chiếc ly để cao.

“Ừm, rất thú vị”, ta gật đầu.

“Tối nay em chưa uống chút rượu nào, đúng không?”

“Đúng thế. Ta không được khỏe lắm.”

Thật ra là do ta không dám uống. Ta biết với tâm trạng bây giờ của mình, chỉ uống một ly nhỏ xíu thôi cũng sẽ dễ gây ra chuyện luống cuống.

“Nếu đã vậy, em nên mặc thêm quần áo vào mới phải, gần đây tiết trời rất lạnh. Lát nữa trở về nếu cảm thấy lạnh, hãy bảo Modi cho mượn thêm áo.”

Odin dường như đã ngà ngà say, ánh mắt thâm thúy mà sáng rực lúc này có vài phần mơ màng.

“Ta đã biết.” Tâm trạng vui vẻ ban nãy của ta bị mấy câu nói này của chàng phá tan thành mây khói. Ta nhắm nghiền mắt, nghiêng đầu qua một bên.

“Gần đây em rất hay nhắm mắt, là vì ban đêm không ngon giấc sao?”, giọng nói trầm, thấp của chàng lượn lơ bên tai ta.

“Không, ta đang suy nghĩ một vài chuyện.”

Thật ra còn gì để mà suy nghĩ nữa đâu.

Nhưng nhớ, vốn là một thứ cảm xúc rất đáng thương. Khi chúng ta đánh mất người quan trọng nhất của mình, lại không có cách nào trở thành người đứng bên kẻ ấy, kỳ thực, đó là lúc ta nên học cách chúc phúc. Chỉ là, trước khi chúc phúc, cần phải làm thêm một chuyện nữa, chính là xua tan nỗi đau đớn của chính bản thân mình.

Nụ cười nhạt trên môi có thể nguy trang được, thế nhưng... phải làm thế nào với nước mắt trên mi?

Chỉ cần nhắm nghiền đôi mắt này, là có thể không cần đối diện với hiện thực ngay trước mặt, lại có thể thỏa thích nhớ nhung, nghĩ suy về một con người đã đi xa từ rất lâu về trước.

“Frigg, em không phải là người con gái có thể sống độc lập được. Em cần được người khác chăm nom, vậy nên, một ngày nếu gặp được người nào đối xử tốt với em thì xin em nghìn vạn lần đừng bỏ lỡ. Đừng cậy bản thân mạnh mẽ làm gì, ta không muốn nhìn thấy em như thế này, nếu như ta...”, chàng khựng lại, “Xin lỗi, ta quá chén rồi”.

Ta gục đầu, mất một lúc lâu mới ổn định lại được cảm xúc của mình: “Ta về đây”.

Ta vừa đứng lên, cổ tay đã bị chàng nắm chặt.

Nhưng chỉ trong chớp mắt khi ta ngoảnh đầu nhìn lại, bàn tay chàng lại một lần nữa buông ra.

“Ta gọi người đưa em về nhé!”

“Không cần, ta đi cùng bạn.”

Jarnsaxa nói rằng lát nữa sẽ về cùng Thor, lúc ta và Yule rời đi thì đã quá mười hai giờ đêm. Chúng ta vừa mới tới trước cánh cổng lớn của thần điện, Modi đã đưa quần áo của hắn cho ta, đúng như lời Odin nói, đồng thời gợi ý muốn hộ tống ta về. Ta nói mình muốn đi cùng với Yule. Lúc này, những con người muốn xung phong đưa đóa hoa đẹp là Yule về cũng nhiều không đếm xuể, nhưng nàng chỉ ngẩng cao đầu, liếc xéo mắt, quét một vòng xung quanh, thần nhiên nói: “Không cần”. Cũng may là lần này không ai dám động tay động chân với nàng nữa, nếu không ta cũng chẳng dám tưởng tượng một Yule trong men rượu liệu có lột xác trở thành một nữ chiến sĩ tàn sát kẻ thù?

Buổi chiều, vì sợ gió thổi rối tóc nên Yule không cười rồing đến, chúng ta chỉ có thể thả bộ trên đường. Dưới ánh sáng của đèn đường, những bông tuyết như những cánh hoa trắng ngần đang xoay tròn, buông mình giáng thế, từng tầng một phủ lên mặt đường, nóc nhà, con phố, ngõ nhỏ. Lỗ tai và bàn chân ta đã sớm lạnh đến độ mất đi cảm giác, thậm chí đến một hoạt động nhỏ như cử động khớp ngón tay cũng trở nên thật khó khăn. May mà hai chén sữa Heidrun nóng mua ở bên đường có tác dụng giữ ấm rất tốt, chứ không e là chưa về được đến nhà, chúng ta đã hóa thành hai khối băng mất rồi.

Yule quả thực đã uống say bí tỉ, trên đường đi cứ lảo nhảm liên hồi, khiến những Thần tộc đi ngang qua đều phải liếc nhìn.

“Yêu đương, giống như đàn ông làm tình vậy, sau mỗi lần xong việc, đều sẽ lâm vào khoảng thời gian mệt mỏi nhất định. Thế nhưng khoảng thời gian mệt mỏi này còn tùy thuộc vào từng người, có người là một ngày, có người là một năm, cũng có kẻ thì cả một đời. Có phải là gã đàn ông sung sức hay không, tất cả đều do bản thân mình quyết định, ha ha!”

Lần đầu tiên ta biết Yule là một cô gái hào phóng như thế. Ta phải chứng kiến cảnh nàng ngoắc ngoắc ngón tay trong trạng thái say khướt mà nói rằng: “Phụ nữ lý trí một chút sẽ tốt hơn”, cơ thể lại lảo đảo, chỉ chực ngã xuống, thế nhưng Yule nhất quyết không thêm để ý tới vài trăm lần ta gắng hỏi đường về nhà nàng như thế nào. Cuối cùng ta không chịu nổi, liền đỡ lấy vai Yule, bịt chặt miệng nàng lại, sau đó dìu con ma men này về nhà mình.

Nhưng về tới cửa nhà rồi ta lại không tìm thấy chìa khóa đâu. Ngẫm nghĩ một lúc lâu ta mới nhớ ra mình đã quăng nó vào trong túi của Jarnsaxa mất rồi. Ta liền vội vàng đưa Yule tới quán trọ gần nhất để nghỉ tạm, sau đó chạy về phía thần điện, chỉ hy vọng Jarnsaxa chưa về nhà.

Lúc ta tới cung điện Vàng, đồng hồ đã chỉ một giờ ba mươi phút, những thủ vệ gác trên hành lang vẫn đang đứng nghiêm không hề nhúc nhích, trong sảnh đường chỉ còn sót lại vài gã đàn ông đang độ rượu, có kẻ ôm nữ nhân mà âu yếm những lời đường mật.

Sau khi chắc chắn rằng tất cả các chủ thần đều đã về hết rồi, ta mới chán chường bước khỏi sảnh đường từ một cánh cửa khác, định men theo đường tắt để ra khỏi thần điện. Tất cả những ngọn đèn trên hành lang đều đã bị tắt, chỉ còn có ánh tuyết len vào từ cánh cửa lớn đằng xa, phủ đầy lên mặt đất một màu trắng bạc âm u mà lạnh lẽo.

Trên hành lang trống trải, im ắng, chỉ có bóng của một người đàn ông. Chàng ngồi tựa vào cây cột trụ trên hành lang, bóng đen kéo thật dài thật dài trên nền màu trắng bạc. Chàng ngẩng đầu lên, sắc mặt tái nhợt, mái tóc đen bóng xòa tung, xòa trước trán, che khuất một bên mắt.

Ta lại gần hơn một chút, nhờ vào ánh sáng mỏng manh kia ta có thể nhận ra người đó chính là Odin, bất giác kinh ngạc vô cùng. Từ khi quen chàng tới giờ, dường như Odin lúc nào cũng là vị chúa tể thánh thần ngự ở trên cao, lý trí đến độ gần như tàn nhẫn, theo đuổi sự hoàn mỹ tuyệt đối, bất kể là đối với chuyện gì. Ta chưa bao giờ thấy chàng say túy lúy, chứ nói gì đến bộ dạng uể oải, suy sụp tinh thần như lúc này.

“Bệ hạ”, ta lay vai chàng, “Tại sao lại ngủ ở đây?”.

Chàng khẽ nhún mày, lắc đầu.

“Odin, Odin, đứng dậy, về phòng rồi ngủ”, ta lay chàng lần nữa.

Nhưng chàng vẫn chỉ nhún chặt đôi mày. Ta thầm nghĩ chỗ này cách tấm cung của chàng chỉ một đoạn ngắn, liền cố sống cố chết định dìu chàng đứng dậy. Cũng may Odin chưa say đến độ không biết trời đất gì, chỉ một lát sau chàng đã mở to đôi mắt đỏ ngầu, ngơ ngàng nhìn ta.

“Có đứng dậy được không?”

Ta ngồi thụp xuống trước mặt Odin. Chàng lại đột nhiên ôm chặt lấy ta, vùi đầu vào lồng ngực ta.

Trước tình huống như thế này, cái ôm của chàng quả thực không khiến ta vui vẻ nổi. Có thể ngay cả việc bản thân đang ôm ai chàng cũng không biết nữa. Ta hạ quyết tâm bỏ đoạn cảm tình này, một lần nữa làm lại từ đầu, thế mà chàng lại hành động như vậy, oán giận bỗng nhiên dâng trào trong ta, đồng thời nỗi đau

đón bị ai cũng thoát khỏi vòng khống chế mà tràn bờ. Trong lòng ta thầm gào thét cả trăm lần rằng phải đẩy chàng ra, nhưng bàn tay đặt trên vai chàng lại chẳng thể nào cử động.

Mãi tới khi có tiếng bước chân trên hành lang truyền tới.

Quay đầu, thấy bóng một người đàn ông đang bước lại gần, ta lập tức đẩy Odin ra. Có điều, vừa lúc ta đứng lên, người nọ cũng vội vàng quay người đi mất.

Thoáng cái ta đã tỉnh táo rất nhiều, cố sức đỡ chàng dậy thêm lần nữa, rồi dìu chàng trở về tấm cung. Đến lúc lết được tới trước cửa, ta gần như chẳng thở ra hơi nữa, đang định giao Odin lại cho thị nữ thì đã nghe thấy tiếng chàng vang lên: “Em đỡ ta vào nhé”.

Ta ngẫm một lúc, liền dìu chàng vào trong.

Bước chân của chàng rất nặng nề, nhưng giọng nói vang lên bên tai ta lại mang theo sức mê hoặc hiềm thấy: “Đêm nay hãy ở lại đây... với ta”. Nói xong, chàng liền cắn một miếng lên tai ta.

Nhiệt độ truyền tới từ vành tai nóng bỏng như thể chỉ trong chớp mắt đã đốt cháy mặt ta, ta đẩy chàng xuống giường, sau đó xoay người chạy mất. Nhưng mới bước được hai bước, cổ tay ta đã bị chàng túm lấy, kéo ta trở lại. Ta nhất thời không giữ được thăng bằng mà ngã nhào lên người chàng.

“Tất cả đi ra ngoài. Khóa cửa lại.”

Giọng nói của Odin không lớn, nhưng cả đám thị nữ đều vội vàng lao ra khỏi cửa như chạy nạn.

Đến khi nghe thấy tiếng khóa cửa chói tai vang lên, ta mới kinh ngạc quay đầu: “Ngài có ý gì?”.

Trong mắt chàng vẫn còn men rượu, nhưng ánh nhìn đã nghiêm túc hơn lúc nãy rất nhiều. Hai tay ta bị khóa chặt trên gối, thân thể nặng nề của chàng cũng phủ xuống người ta.

“Buông ta ra!” Tứ chi ta bị giữ chặt, tựa như bị đè nghiền bởi tảng đá nặng nghìn cân. Tuy chàng đã uống rượu, nhưng dường như sức lực của chàng không bị ảnh hưởng dù chỉ một tí ti. Sự phẫn nộ điên cuồng dâng tràn trong não bộ, ta cố sức gào lên: “Buông ta ra! Người quá đê tiện! Nếu người dám chạm vào ta một chút thôi, ngày mai ta sẽ nói cho tất cả mọi người biết người đã giở trò gì!”.

Lời uy hiếp ấy dường như đã mang lại hiệu quả hoàn toàn trái ngược, chàng không những chẳng buông tay, đôi môi mang theo hơi rượu lại đột nhiên phủ lấp đi những lời ta chưa kịp nói, dường như mang theo cả chút oán giận mà người ta khó phát hiện.

Tiếp sau đó là một trận giằng co dai dẳng. Y phục trên người ta vốn rất kiệm vải, lúc vào cửa ta lại cởi bỏ áo choàng mất rồi, lúc này chỉ còn lại có một chiếc váy mỏng manh. Có điều, thất lưng ta lại được buộc rất chặt, chàng vì cởi cái thất lưng này ra mà đã bị ta đánh cho không ít.

Nhân cơ hội lúc chàng nâng người dậy, ta nhanh chóng lùi lại phía sau, nhảy xuống giường, nhưng tà váy lại bị chàng túm được. Bởi sức lực chống trả quá lớn khiến tà váy ta bị xé toạc, sau đó chàng ôm lấy thất lưng ta, bế bổng ta ném lên giường, hai chân ta bị ép chặt, ngay cả việc ngồi dậy cũng đầy thử thách. Nhìn thấy chàng cởi bỏ quần áo, tháo thất lưng, ta bắt đầu cảm thấy mình đang bị nhấn chìm trong một nỗi sợ hãi vô biên.

Trong giây lát, dường như toàn bộ sức lực chống trả trong người ta đều tan biến, ta nghẹn ngào cất tiếng: “Odin, đừng làm như thế... Xin chàng!”.

Động tác của Odin đột nhiên khựng lại. Ta ôm chặt hai tay, muốn che đi cơ thể mình. Chàng quay mặt đi, trong chốc lát chẳng nói năng gì. Ta còn đang ôm tia hy vọng cuối cùng rằng chàng sẽ thả mình đi, ai ngờ chàng lại cúi người xuống: “Xin lỗi, ta thực sự không kiềm chế được”.

Chàng dịu dàng, đặt lên trán ta một nụ hôn nhẹ bằng: “Xin lỗi, Frigg...”.

Cũng không biết có phải vì sự việc này quá khó chấp nhận hay không, vào khoảnh khắc cơ thể ta bị Odin xâm chiếm một cách đầy hung bạo, nỗi đau bất ngờ bóp nghẹt trái tim gần như đã giết chết tâm thần ta. Nỗi đau quá lớn ấy ta chưa từng một lần phải đối diện trong cuộc đời, có một cảm giác tuyệt vọng và bị thương khiến người ta chẳng thể nào thở nổi, dữ dội đến độ gần như mất đi tri giác.

Có điều, cảm giác này chỉ kéo dài vùn vùn vài giây rồi biến mất, thật giống như đó chỉ là thứ xúc cảm mà người khác cố nhồi nhét cho ta.

Sau đó, chỉ còn lại sự hiện diện khiến người khác không tài nào không để ý tới của người đàn ông trước mặt. Người mà mình yêu say đắm, yêu chân thành từ tận con tim lại làm chuyện như thế với mình, trong khi người ấy lại sắp kết hôn cùng cô gái khác... Dù nghĩ thế nào, ta vẫn thấy thật khó mà chấp nhận.

Hơn nữa, tới tận lúc cuối cùng rồi mà Odin vẫn không chịu buông tha cho cơ thể ta.

Sáng sớm ngày hôm sau, khóa cửa đã mở tự lúc nào. Ta lén lút rời khỏi cung điện Vàng lúc Odin còn đang chìm trong giấc ngủ. Nhưng buổi sáng có một hội nghị tổ chức ở thần điện, tất cả những Thần tộc giành được táo vàng trong Thượng giới tế diện đều phải tham gia.

Đây là một hội nghị mà ta không thể vắng mặt, nó liên quan tới tương lai của ta, nên ta gắng gượng lết tấm thân gần như sắp vỡ vụn của mình theo đoàn người tiến vào thần điện. Odin ngồi ở bệ vua trên cao, quần áo chỉnh tề, vẻ mặt hững hờ nhưng hết sức uy nghiêm, không hề khác so với thường ngày, dường như người chìm trong men rượu, ý loạn tình mê tối hôm qua chỉ là một khúc nhạc đệm dễ dàng mất hút trong bóng tối lúc nửa đêm.

Chàng nhấn nhủ một cách đơn giản về việc chúng ta có đủ tư cách để lên chiến trường, có thể gia nhập quân đội bất cứ lúc nào, dặn dò những người có nguyện vọng đó lập tức đăng ký tên tuổi với người quản lý tối cao ngay tại nơi này.

Trong lúc mọi người đều ồn ào xếp hàng để chờ đăng ký, ta lại đột nhiên nghe thấy tiếng Hoder: “Ta nghe thủ vệ nói tối qua bệ hạ uống say, ngài đã về phòng bằng cách nào vậy?”.

“Hình như có người đưa ta về”, Odin ngẫm nghĩ một lúc, sau đó nhìn về phía đám đông: “Tối qua ai đã đưa ta về vậy?”.

Lúc này, Thor lập tức đưa ánh mắt về phía ta.

Ta cúi đầu, căng thẳng đến độ lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi. May mà lúc này người tới người đi, chẳng ai để ý đến biểu hiện bất thường của ta. Đúng lúc này, có một người lên tiếng đáp lời: “Là ta”.

Có vài người đang để ý tới bên này đều đổ dồn ánh mắt về phía Linde - người đang đứng ở nơi không cách xa ta là mấy. Nàng vừa cười vừa nói: “Có điều lúc ta rời đi, bệ hạ vẫn đang ngủ”.

Odin giơ một tay lên đỡ trán, khẽ than: “Hôm qua đúng là ta đã hơi say”.

Nhìn cổ tay còn bầm tím và cơ thể với những vết xanh xanh tím tím của mình, ta xoay người đi, bình tĩnh đến độ chính bản thân còn cảm thấy ngạc nhiên. Sau khi xin Magny gia nhập vào đội quân thứ nhất, ta bước ra khỏi thần điện trước tiên.

Vừa bước đến khúc ngoặt, giọng nói của Thor lại vang lên phía sau lưng: “Frigg, chờ chút đã”.

Ta quay đầu: “Có chuyện gì?”.

“Đây là chìa khóa của cô”, Thor đuổi kịp ta, sau đó đưa chìa khóa nhà cho ta, ngập ngừng mở lời: “Hôm qua, người đưa bệ hạ về là cô đúng không?”.

“Cảm ơn.”

“Bất luận ngài có làm gì, cũng xin cô đừng bận lòng.”

“Ta biết.”

“Frigg, cô đừng như thế, cô hoàn toàn không biết ngài đã phải trải qua những chuyện như thế nào đâu...”

“Thor.”

Nghe thấy giọng nói của Odin vang lên, Thor sợ đến độ run bắn người: “Bệ hạ!”.

“Đã nói đủ chưa?”

“Xin lỗi! Thuộc hạ biết sai rồi!”, Thor vội vã rời đi.

Đội Thor đi xa, Odin mới bước tới bên ta, nhưng chàng vẫn giữ một cự ly nhất định: “Về hành động tối qua, ta thật sự vô cùng xin lỗi”.

57. Quyển 3 - Chương 6: Trận Chiến Ở Cảng Biển Reethi

Ta quay lại nhìn chàng, tuy sự dịu dàng đêm hôm trước chỉ là lời nỉ non khi chén choáng trong men rượu, thế nhưng nó đã tồn tại, rất chân thực. Ta có thể cảm nhận được rõ ràng sự yếu đuối của chàng lúc ôm ta. Có điều, tất cả đều đã tan biến khi ánh nắng mai của một ngày mới chiếu rọi, người đang đứng trước mặt ta lúc này vẫn là một người đàn ông kiên cường, đội trời đạp đất.

“Ta thực sự cảm thấy rất có lỗi về chuyện tối qua, ta có thể làm gì để bồi thường cho em?”

Cứ như chàng đã quên chuyện mình làm tối qua vô trách nhiệm đến nhường nào. Chàng sắp kết hôn với Linde đến nơi rồi, vậy mà còn có thể tùy tiện lưu lại mầm mống trên thân thể kẻ khác như thế. Nếu không cẩn thận để có thai, vậy chuyện tiếp theo phải giải quyết thế nào cho ổn thỏa? Lúc này, chàng lại có thể thốt ra lời xin lỗi ngạo mạn như vậy, ta cũng chẳng còn cách nào nhẫn nhịn được nữa, thản nhiên lặp lại lời chàng: “Bồi thường?”. Ta hung hăng cho chàng một cái tát như trời giáng: “Đây chính là bồi thường”.

Chàng khẽ xoa gương mặt, khựng lại trong giây lát, rồi đột nhiên ôm chầm lấy ta, áp xuống một nụ hôn.

Tâm trạng bị dồn nén đã lâu cuối cùng cũng vượt khỏi tầm kiểm soát, nước mắt tràn khỏi bờ mi mà không hề báo trước. Ta đâm thật mạnh lên ngực chàng: “Đã bảo người đừng lại gần ta nữa cơ mà! Cút! Cút! Cút đi cho khuất mắt ta!”.

Sau khi đẩy được chàng ra, đầu óc ta nhất thời trống rỗng, chỉ trong vài giây ngắn ngủi thể thôi, vậy mà tâm trạng ta lên xuống không ngớt, còn nặng nề hơn rất nhiều năm trong quá khứ cộng lại với nhau. Ta muốn cho chàng ăn thêm vài cái bạt tai nảy lửa nữa, muốn dùng hết sức lực trong cơ thể này để hôn chàng, cũng muốn đem những giọt nước mắt không tài nào che giấu được kia rót vào lòng ngực chàng... Thì ra, thứ cảm tình ta dành cho chàng đâu có đơn giản như khi xưa ta vẫn nghĩ.

Thế nhưng, nó chỉ là những suy nghĩ quá đỗi viễn vông. Ta xoay người chạy đi.

Gần đây ta thật xui xẻo, lần nào rơi vào cảnh khốn đốn chật vật cũng bị người ta nhìn thấy. Trước mặt ta, có hai người đang bước tới - Yule và Jarnsaxa - dường như hai nàng đang đi tìm ta. Chuyện thể thảm hơn, ấy là nhìn vào ánh mắt hai nàng là đủ biết, cái cảnh vừa rồi đã bị hai nàng không bỏ sót dù chỉ một chi tiết. Jarnsaxa ôm mặt: “Trời ơi là trời, chị lại dám đánh bệ hạ...”.

Yule khá hơn Jarnsaxa một chút, nhưng cũng không che lấp được vẻ kinh ngạc trong đôi mắt: “Xem ra tối qua đã xảy ra chuyện tốt gì rồi”.

Jarnsaxa hình như còn kích động hơn cả ta, túm lấy cánh tay ta mà lắc lắc lắc lắc: “Chị đánh bệ hạ mà bệ hạ còn hôn chị, trời ơi, chuyện này chỉ có người đàn ông yêu chị mới làm được thôi, giết chết Linde, đánh chết Meli, cướp bệ hạ về thôi!”.

Ngẫm một lúc lâu cũng không ra được lý do nào tử tế, ta vội vàng chuyển đề tài, nói rằng mình sắp dọn về cung điện Sương Mù, bảo hai nàng cùng đến chơi.

“Chỉ có Thần hậu mới có đủ tư cách được ở cung điện Sương Mù, quả nhiên chị mới là người bệ hạ yêu thương nhất!”

“Đúng là nhìn không ra, nhìn không ra, chúng ta đánh giá thấp cô rồi!”

“Nếu nhàn rỗi như thế thật thì hãy xắn tay áo lên mà khuôn đồ đi.” Nói xong, ta trừng mắt nhìn hai nàng, quả nhiên, họ im miệng ngay lập tức.

Trước đây ta vẫn nghĩ, những nữ thần không phải thần Chiến tranh chỉ có tác dụng làm bình hoa trưng cho đẹp, hoặc là thay thế bọn đàn ông làm nhiệm vụ sinh con đẻ cái, duy trì giống nòi. Bây giờ ta mới biết,

những chủ thần sau khi thức tỉnh, quả nhiên đã ở một đẳng cấp hoàn toàn khác so với trước đây. Cứ nhìn vào số lượng người bào chế thuốc và thánh linh kỳ sĩ là đủ biết, cống hiến của Sif và Tyr to lớn đến cỡ nào.

Kể từ lúc được bộ tộc trực tiếp phát tiền lương, gần một tuần sau đó, ta đều cắm đầu vào việc chế tạo vũ khí, luyện tập khả năng chiến đấu trên chiến trường. Thân phận là chủ thần bắt buộc phải gấp mặt Odin hàng ngày chính là một việc khiến ta đau đầu không ngớt. Có thể bởi tâm trạng ta không tốt, lại bận rộn tới ngày, thế nên vào buổi tối một ngày nọ, không những ta chẳng tập trung được tinh thần, mà còn nôn mửa đến tối tăm mặt mũi.

Ta gọi mấy thợ bọc thép và thợ khảm tới phân công công việc, định bụng nghỉ ngơi mấy ngày. Cùng lúc đó, tin tức cảng biển Reethi bị một cánh quân lớn của tộc Vanir đánh úp cũng nhanh chóng truyền tới đô thành Asgard. Chủ thần trong hàng ngũ quân địch gồm có Tyr, Sif và Freyr. Lần đột kích này vừa nhanh vừa hung hãn, nghe đồn tình cảnh cực kỳ thảm. Odin ra lệnh cho Freyja và Hoder dẫn quân nghênh chiến, đồng thời mở ngay một hội nghị khẩn cấp tại thần điện để chuẩn bị quân tiếp viện. Ta xưng phong ra trận, nhưng chỉ được phê chuẩn dẫn theo một đội quân hậu thuẫn ra chiến trường.

Thế nên, đến khi chúng ta tới được cảng biển Reethi, nơi đó đã chỉ còn là một đồng hoang tàn. Khung cảnh đầu tiên đập vào đáy mắt ta, chẳng phải là khói thuốc súng lượn lờ, che lấp bầu trời, chẳng phải là từng đồng dung dịch được đội quân của Sif ném ra, giúp cho uy lực đám cầu lửa cùng sấm sét của các ma đạo sư càng dữ dội hơn, cũng chẳng phải lời cầu nguyện khiến sỹ binh cải tử hoàn sinh trong chớp mắt... mà là hình một người cha đang ôm xác đứa con nằm trong vũng máu, khóc thảm thiết.

Ta không tưởng tượng được cảm giác thân thể mình vậy đỏ máu của người thân là thế nào, nhưng chỉ cần nhìn vào thi thể đã không còn nhúc nhích được của đứa bé mới sáu, bảy tuổi kia, cùng đôi mắt không bao giờ mở nữa, rất nhiều người lần đầu tiên ra chiến trường, kể cả ta, đều lặng người. Lại nhìn thấy bàn tay đứa bé vẫn đang khư khư ôm một cây kiếm đồ chơi cùng mô hình con rồng đen nhỏ xíu, ta vội ngoảnh mặt đi, chẳng đành lòng nhìn tiếp.

Lần này quân Vanir ra tay vô cùng tàn nhẫn, thiêu trụi tế đàn trung tâm trong thành, đồng thời cũng giết rất nhiều người. Thần tộc Aesir đều bị chọc giận, nhất là Hoder, vậy nên hắn đã xông pha tiêu diệt không ít lính địch. Tyr và Gullveig chuẩn bị bao vây tiêu diệt đội quân của Hoder, nhưng sau khi Hoder trúng một kiếm của Tyr thì lại bị Freyr ra tay ngăn cản.

Ta vội vàng dẫn theo những quỷ tượng khác lao lên bổ sung mũi tên và sửa chữa vũ khí. Lúc này, từ tận đáy lòng ta bỗng mong Sif nhìn thấy ta, nhưng đó cũng chẳng phải thứ cảm xúc tích cực gì.

Như một lẽ đương nhiên, Sif nhìn thấy ta, rất nhiều người trong đội quân của nàng cũng nhìn thấy. Ta đứng ở phía sau, lặng lẽ nhìn nàng từ một nơi rất xa, chỉ tay về những thần dân Aesir đã chết, lại nhận được một tràng ồn ào náo động của vài luyện kim thuật sư: “Đó không phải là Ena sao, không ngờ cô ta lại đến tộc Aesir làm quỷ tượng, phản bội bộ lạc, phản bội điện hạ Loki, thật khiến người ta cảm giận!”.

“Nói lung tung cái gì đó, Ena vốn là chủ thần của Thần tộc Aesir, trước đây cô ta vẫn nằm vùng ở tộc Vanir để lấy tin tình báo, cô ta cũng đã giở đủ mọi thủ đoạn rồi.”

“Giết cô ta!”

“Giết cô ta!”

Sau đó, một đám đông Thần tộc với mái tóc nhạt màu đã coi thường mệnh lệnh cấp trên mà lao về phía ta. Hoder kinh hãi, vội vàng dịch chuyển tức thời tới bảo vệ ta. Thế nhưng đối phương quá đông, ta hoàn toàn không kịp trở tay.

Đúng lúc này, từ phía hàng ngũ ma đạo sư, có một bóng người vọt về phía ta, tốc độ nhanh hơn các Thần tộc khác, thậm chí nhanh hơn tốc độ phản ứng của ta rất nhiều. Mãi đến khi hắn xuất hiện trước mặt ta, ôm chầm lấy thân thể ta, sau lưng hắn là biển lửa ngút trời, chặn đứng đường tiến lên của những Thần tộc khác, ta mới nhìn rõ được gương mặt hắn.

“... Loki...?”

“Thứ ta dặn em giữ lại cho ta, em không những không giữ lại, mà còn đem cho người khác?” Khóe mắt Loki đỏ rực khiến ta không thể nhìn ra được thứ tình cảm gì đang lưu chuyển trong đôi mắt ấy.

Gương mặt vốn chỉ xuất hiện trong những cơn ác mộng nay đột nhiên lại được phóng to lên, sừng sững ngay trước mặt, ta vô thức lùi về phía sau một bước, khóe mắt thoáng liếc về phía đằng xa. Hoder đang tiến lại gần, lấp ba lấp bấp đáp lời: “Ta không hiểu người đang nói gì!”.

Con mắt của hắn híp lại thành khe hẹp.

“Một tuần trước, em cùng Odin đã làm chuyện hay ho gì?”

Một tuần trước...

Chuyện xảy ra đêm hôm đó lại hiển hiện trong não bộ ta mà ta không tài nào khống chế được, ngay cả giọng nói của ta cũng trở nên gượng gạo: “Ta thực sự không hiểu người đang nói gì”.

“Không nhớ rõ sao? Vậy để ta nói cho em biết nhé, hôm đó em đã qua đêm ở cung điện Vàng chứ gì? Ta còn biết em mặc váy đen, vấn cao tóc, hai người các người cũng nóng bỏng nhiệt tình lắm.”

Dường như máu trong khắp cơ thể đều đổ dồn lên khuôn mặt ta: “Vì sao người lại biết!”.

“Ta không chỉ biết thế thôi đâu, những chuyện chi tiết hơn ta cũng rõ ràng lắm đấy. Em rất tò mò, đúng không?”

Cung cách và giọng điệu nói chuyện vô cùng quen thuộc này của Loki lại càng khiến ta thấy bất an. Mắt thấy hắn đang dần dần áp sát lại, ta nắm chặt cây búa dài giắt ở bên hông, nhưng đúng lúc này, hắn đột nhiên nắm chặt cánh tay còn lại của ta, giờ nó lên cao: “Bởi vì thứ này!”.

Chiếc nhẫn trên ngón tay ta phát sáng.

“Chúng ta đã cùng thề nguyện trước tế đàn, chỉ cần đối phương ngoại tình, người còn lại nhất định sẽ nhìn thấy ngay lập tức, thế nên, ta có thể nhìn thấy em bị Odin xâm chiếm trong tư thế nào nữa đấy. Bị gã đàn ông đáng ghê tởm đó đùa giỡn, thế mà em cũng hưởng thụ ra trò, xem ra sở thích của em không phải tầm thường.”

“Người... câm miệng!”

Đầu ta như bị một vật nặng đập thẳng vào, chỉ thoáng nghĩ đến cảnh tượng ấy thôi là ta đã thấy khó chịu lắm rồi, chứ chưa cần nói tới chuyện bị Loki trông thấy.

“Còn nữa đấy, kẻ phản bội sẽ cảm nhận được sự biến đổi tâm trạng của người bị phản bội.”

Hắn cầm tay ta, áp lên ngực mình, cười đến mĩa mai: “Frigg, vào lúc đó, chỗ này của ta đau lắm, em có cảm nhận được không? Em có biết là một người chồng tận mắt thấy vợ mình lên giường cùng thằng đàn ông khác, ta đã phẫn nộ như thế nào không?”.

Giọng nói của hắn đột nhiên cao vút, khiến ta nghe mà run bắn: “Ta... ta không phải là vợ người, người đang nói lung tung gì đó?”.

“Xét về pháp luật, em đã là vợ chính thức của ta rồi.”

Loki cười mỉm, giờ cao bàn tay mình lên, tháo chiếc găng tay ma pháp xuống. Trên ngón vô danh của hắn là một chiếc nhẫn kết hôn khác.

“Luật hôn nhân của tộc Vanir quy định, mười tháng sau khi đính hôn, chỉ cần một bên đăng ký, mà bên còn lại không có ý kiến gì khác trong vòng sáu tuần thì hai người sẽ trở thành vợ chồng.”

Thì ra đây đúng là chiếc nhẫn kết hôn của ta với Loki. Thật không tài nào tin được, cô Ena đó lại có ý định kết hôn với gã đàn ông này...

“Ta không phải Thần tộc Vanir.” Ta cố gắng tháo chiếc nhẫn ra, nhưng xoay thế nào cũng không làm nó nhúc nhích dù chỉ là một chút.

“Đừng tốn sức làm gì, ngoại trừ tế ti chủ trì hôn lễ của chúng ta thì không ai có thể tháo được chiếc nhẫn đó ra. Đúng, em là Thần tộc Aesir.” Khi nói đến chữ “Aesir”, giọng hắn nhấn mạnh một cách khác thường, “Tuy nhiên, chúng ta đính hôn tại tộc Vanir, vậy nên chúng ta có thể lấy pháp luật của tộc Vanir ra xét.

Trong vòng bốn tuần kể từ khi bên nữ phát hiện có thai, nếu không giải trừ hôn ước, tức là đã ngầm đồng ý kết hôn”.

“Cái gì?”

Ta ngẩng phắt đầu lên, nhìn hấn.

“Khi em biến thành bộ dạng của một bà già, thực tế cũng là lúc thân thể này chìm vào giấc ngủ say. Thế nên, mãi đến gần đây mới xuất hiện triệu chứng mang thai, đó cũng không phải chuyện gì kỳ quái.”

Loki chống cằm, như đang tự hỏi một vấn đề vô cùng thú vị: “Cứ thế mà tính, phỏng chừng cái thai mới chỉ được hai tháng thôi”.

Ta lạnh lùng nhìn hấn: “Người nghĩ ta sẽ tin sao?”.

“Hy vọng em đừng vì qua một đêm với Odin mà nghĩ cái thai ấy là của hấn. Nó là của ta, không phải của Odin đâu.”

Con mắt hấn cong vút lên, vẻ mặt ngây thơ khờ khạo, giống như hấn đang nói những lời chân thật nhất trên đời: “Con của chúng ta nhất định sẽ rất thông minh, rất xinh đẹp”.

Ta không thể chịu được cách hấn dùng giọng điệu vui mừng hơn hở đó để nói về một sự việc đáng ghê tởm đến như vậy, ta cao giọng cắt ngang: “Câm ngay! Đáng kinh tởm!”.

“Đáng kinh tởm? Em lại nói con của chính mình kinh tởm sao, thật tàn nhẫn quá...”

Lời hấn chưa dứt, ánh mắt của ta và Hoder đã gặp nhau, Hoder rút búa dài ra, bổ thẳng xuống đầu hấn. Loki kêu lên một tiếng đầy đau đớn, ôm đầu, ngồi thụp xuống. Gần như không có một giây ngơi nghỉ, ngay lúc hấn ôm đầu, máu tươi cũng không ngớt trào ra qua kẽ tay.

“Đi mau”, Hoder túm lấy ta, thoát khỏi ma pháp trận đang bắt đầu suy yếu của Loki.

Thế nhưng, tựa như có nghìn cân xiềng xích đang trói chặt lấy chân ta, đi một bước thôi cũng thấy khó khăn trắc trở.

Giống như con thú non bị chính người thân của mình cắn bị thương, chẳng thốt lên lời dù chỉ một tiếng, Loki cố sức ngẩng đầu nhìn ta, trong ánh mắt ấy đang quay cuồng thứ cảm tình phức tạp vô cùng: Có thẳng thốt, có sợ hãi, có sự tổn thương khi bị phản bội... Chẳng còn vẻ ngang ngược hay khí thế hung hãn của ngày thường, thậm chí, hoàn toàn khác với kẻ đã trưởng thành.

Trong thoáng chốc, ta đột nhiên có cảm giác mình vừa làm tổn thương một đứa bé vẫn còn thơ dại.

“Đi mau, đừng đứng ở chỗ này nữa”, Hoder bắt đầu dùng sức kéo ta đi.

Nhưng ta không thể rời ánh mắt đi được.

Loki vẫn đang dùng ánh mắt ấy để ngóng nhìn ta.

Không nhìn được gì, cũng chẳng nghe được gì, từ trước tới nay, chưa bao giờ ta thấy hối hận vì đã làm tổn thương hấn như thế này, dù biết sau khi khôi phục lại bình thường, hấn vẫn sẽ là gã tà thần có thể hủy diệt mọi thứ thành tro bụi.

Đúng vào thờ khắc ta cần rằng, hạ quyết tâm xoay người rời đi, đột nhiên có một bóng đen lao tới.

Thân thể ta dường như bị thứ gì giữ chặt. Cúi đầu, chỉ thấy một thanh kiếm dài dính đầy máu đỏ phi ra từ ngực ta.

Quay đầu nhìn lại, ta bắt gặp hình ảnh mà bản thân không mong thấy... khuôn mặt lạnh lùng của Sif, còn có bàn tay đang nắm chặt thanh kiếm dài.

“Đây là thứ ngươi đáng phải nhận”, nàng thần nhiên nói, sau đó rút kiếm ra.

Máu tươi nhuộm đỏ làn da trắng ngần, thấm vào lớp váy đen tuyền. Ta lao đảo, ngã lên người Hoder.

Sau đó, ta vẫn trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh. Ta thấy mình bị vây quanh bởi vô số Thần tộc Aesir, tiếng người nhốn nhào, cuối cùng, ta được Hoder ôm lấy, cuời lên lưng rồng đen, bay nhanh về Asgard.

Tựa vào lồng ngực Hoder, vết thương của ta vẫn không ngừng rỉ máu, đầu óc mê man. Ta nghe thấy tiếng Hoder vang lên bên tai, lặp đi lặp lại rằng ta phải tỉnh táo, nhưng cùng với cơn rùng rợn lao đi như tên bắn, nghìn vạn mảnh hoa tuyết cũng xoay tròn rồi nhào tới ngay trước mặt ta, vài ảo giác trong ta cũng chập chờn ẩn hiện.

Hình như ta nhìn thấy Alfheim, cũng là một thế giới tuyết rơi trắng xóa, nhưng không có những tòa kiến trúc đồ sộ nguy nga như đế đô Asgard, chỉ có vô số những chiếc thuyền bông bênh nơi rẽ của Cây thế giới, những mẫu bằng sáng lóa dập dềnh trên mặt nước, trên những căn nhà nhỏ xíu bị tuyết trắng phủ dày và những ngọn đèn vàng rực rỡ...

“Ta thật không thể tin được, người lại dám để nàng uống rượu mật nghìn năm, chẳng lẽ người không biết nàng chỉ cần uống một chén là sẽ ngã ra đấy sao?”, giọng nói của Sif vang lên từ phía trước.

“Là lỗi của ta”, tiếng của Loki.

“Teese, người cầm lấy cái này, để ta tới vỗ lưng cho Ena”, lại là giọng nói của Sif, “... A... a... cậu ấy nôn rồi. Làm thế nào bây giờ?”.

“Shia...”, giọng của Loki ẩn chứa vài phần bất đắc dĩ, “Nôn cũng tốt, nhìn bộ dạng nàng ấy thế này, có lẽ cũng sắp ngộ độc còn đến nơi rồi. Bế nàng ấy lên lưng rồng trước đã... Chúng ta gặp lại ở Vanaheim nhé”.

Sau đó, ta nghe thấy thanh âm của chính mình: “Loki, em yêu chàng, em rất hạnh phúc, rất vui mừng, em muốn kết hôn với chàng...”.

Một khoảng lặng rất dài trôi qua, Sif phá lên cười: “Cậu ấy đang cầu hôn người đấy, nghe thấy không?”.

“Nàng uống say rồi.”

“Ha ha ha ha, xấu hổ gì chứ, lại còn đỏ mặt nữa, hai người các người buồn cười quá...”, nói được nửa chừng, nàng đột nhiên hét âm lên, “Lại dám túm ta ư, có biết cái váy này đáng giá hai tháng tiền lương của chị đây không hả?”.

“Đã bảo nàng uống say rồi mà, người tự làm tự chịu đi.”

Những thanh âm phía sau càng lúc càng mơ hồ, khung cảnh hết như cõi mộng trong những thiên cổ tích xa xưa dần biến thành đô thành uy nghiêm mà thần bí. Một người đàn ông khoác áo choàng vội vàng bước xuyên qua gió tuyết, dần dần, ta nhìn rõ được mái tóc màu đen vương đầy hoa tuyết của chàng.

“Nàng làm sao thế này?”, Odin đỡ lấy thân thể ta, trong giọng nói là nỗi âu lo khó mà che giấu, “Nàng làm sao thế? Tại sao lại bị thương?”.

“Nàng bị người ta đâm một kiếm...”

Lời của Hoder còn chưa dứt, gương mặt Thor đã lù lù xuất hiện. Một quầng ánh sáng cực kỳ ấm áp bỗng bao phủ lấy ta, Thor nói: “Bệ hạ, nhất kiếm này không đâm vào chỗ hiểm, chỉ cần nhận được thần chú chúc phúc là có thể khỏi”.

“Hoder, người lập tức đi triệu bốn thần quan Bóng tối tới cung điện Vàng. Thor, người đi theo ta.”

Odin ôm ta trở về cung điện Vàng, một câu thần chú Ngủ say của Thor đã khiến ta hoàn toàn mất đi tri giác. Đến lúc tỉnh lại, ta thấy mình vẫn bị Thor và vài thần quan Bóng tối khác vây lấy. Thấy ta mở mắt ra, Thor tiến lại gần hỏi: “Xem ra không còn gì đáng lo nữa, trên người còn thấy đau không?”.

Ta lắc đầu.

“Đi báo cho bệ hạ”, hắn nói với người đứng bên.

Ta ngồi dậy, phóng ánh mắt ra ngoài cửa sổ, cảm thấy thế giới này sao đột nhiên trở nên xa lạ quá. Vừa nghĩ đến ánh mắt lúc đó của Sif, cả bộ dạng rút kiếm đầy quả quyết của nàng... là ta lại cảm thấy cả người run lên bần bật.

Đúng lúc này, tấm chắn khe động dậy. Ta cúi đầu nhìn xuống, cái đầu nhỏ vừa hé ra kia chính là của Lolo vẫn trốn trong cổ áo của ta. Con mắt tròn xoe của nó đang lập lòe phát sáng, như muốn chảy nước mắt đến nơi. Ta khẽ xoa đầu nó: “Mày sợ sao?”.

Những thần quan Bóng tối đứng xung quanh hít một hơi lạnh.

Rất hiển nhiên, rỗng vàng bốn cánh trong mắt ta rất dễ thương, nhưng đối với người khác, nó lại vô cùng đáng sợ.

Cùng lúc đó, tiếng bước chân vội vàng càng lúc càng gần, Odin, Hoder, còn cả thần quan Bóng tối đi báo tin cho chàng bước vào phòng. Những người khác tự động nhường chỗ, Odin ngồi xuống đầu giường, trong giọng nói là vẻ dịu dàng hiếm thấy: “Bây giờ em cảm thấy thế nào rồi?”.

“Không đau nữa.”

Ta đang định vươn tay xem xét vết thương, bỗng bị chàng ngăn lại: “Đừng nhúc nhích. Vẫn chưa hồi phục hoàn toàn đâu”.

Nhất thời ghen hờn, ta nhìn về phía Hoder - từ nãy tới giờ vẫn lẳng lặng mở to mắt nhìn ta.

“Sao Hoder cũng ở chỗ này?”

“Không chỉ có mình ta, tất cả những vị thần cùng các quan đại thần đều túc trực tại thần điện.”

Hoder ghé sát đầu hơn một chút, quan tâm thăm hỏi: “Người đã thấy khá hơn chưa? Điều là lỗi của ta, không bảo vệ được người tử tế”.

“Người đừng nói thế, điều tại ta bất cẩn”, ta xua tay, ngẫm đi ngẫm lại những lời Hoder nói, ánh mắt không tự chủ mà liếc về phía Odin, “Vì sao... đều túc trực ở thần điện?”.

“Bởi vì chúng ta đang thương nghị về vấn đề bố trí quân đội.”

“Bố trí quân đội?”

“Đúng thế, điều động quân đội tới chiếm đóng lãnh thổ trên không của Modin. Bầu trời nơi đó có hơn một trăm điểm đóng quân, nếu như mỗi điểm đóng quân đều được bố trí một đội quân tinh nhuệ, sau đó tiến đánh...”

Odin cắt ngang lời hân: “Hoder, để nàng nghỉ ngơi...”.

“Modin? Cánh biển Modin?”, ta kinh ngạc thốt lên, “Chúng ta khai chiến với tộc Vanir rồi sao?”.

“Là bọn chúng khai chiến với chúng ta, tộc Aesir chỉ phản kháng mà thôi”, Thor đặc biệt nhấn mạnh cụm từ “Bọn chúng”.

“Vì sao?”, ta xoay qua nhìn Odin, “Các người không giết người chứ?”.

“Tỷ lệ giữa binh sĩ tử vong của tộc Aesir và tộc Vanir là một đối một trăm, tuyệt đối không giết quá một người.” Khóe miệng Odin nhếch lên nụ cười cay nghiệt, “Ta không còn đủ kiên trì để chơi mèo vờn chuột với bọn chúng nữa. Trong vòng ba năm, nhất định con dân của cả đất Vanaheim và Loki đều sẽ là của ta”.

Đột nhiên ta thấy sống lưng mình lạnh toát, chẳng thể tin nổi những lời đó lại được thốt ra từ miệng Odin.

Chàng dịu dàng vuốt mái tóc ta: “Có điều... em không cần quan tâm đến những chuyện ấy, lo nghỉ ngơi cho tốt đi”.

Sau đó, Odin đuổi tất cả những người khác ra ngoài. Hoder ra sức nháy mắt với ta, như muốn ám chỉ điều gì, rồi dẫn theo một hàng dài thần quan Bóng tối rời khỏi phòng ngủ. Sau khi ý thức được bản thân đang ở chỗ nào, ta vội vàng ngồi thẳng dậy: “Odin, xin đừng làm tổn thương đến những Thần tộc không có khả năng phản kháng, nhất là phụ nữ và trẻ em”.

Odin chỉ nở một nụ cười nhẹ băng, chẳng nói lời nào, đáp lại chần cho cẩn thận, sau đó đưa mắt nhìn ta: “Ta hứa”.

Trầm lặng trong chốc lát, chàng lại nói: “Có điều, thế giới này không hề hoàn mỹ. Muốn giành được hạnh phúc cho số đông, nhất định phải hy sinh số ít”.

“Ta biết...”

“Thật ra cũng chẳng ai ngờ sau khi sống lại, quan hệ giữa hai bộ tộc lại trở nên thế này. Ta nghĩ, việc đối đầu với Loki đã là ý đồ của số mệnh, dù có hủy diệt tất cả để làm lại từ đầu cũng không thay đổi được gì.”

Đúng như lời chàng nói, cục diện của tộc Aesir và tộc Vanir ngày hôm nay vốn không phải chỉ là quan hệ đối địch, xét về bản chất, hai bộ tộc vốn cũng chẳng vừa mắt nhau. Thần tộc Aesir bản tính thực thà, cảm thấy Thần tộc Vanir khách sáo mà dối trá. Thần tộc Vanir lại chú trọng lễ nghi, cho rằng Thần tộc Aesir thô lỗ, lạnh lùng.

Nhận thức của ta về tộc Vanir vẫn rất mơ hồ. Ta biết ở thế giới ấy, mọi thứ đều sáng rực, đều long lanh huy hoàng, thậm chí còn lóa mắt hơn cả Thần giới năm xưa. Vanaheim lại càng là một kinh đô có sức lôi cuốn lạ kỳ. Bất kể là kiến trúc, ánh sáng, Thần tộc, sương mù, hay là thú bay... dường như đều thấm đẫm ánh vàng. Ở nơi đó, chẳng có thứ gì mang màu đen tuyền đối, thậm chí ngay cả bầu trời đêm cũng mang màu xanh thẫm. Vùng đất ấy có ngày xuân tháng hạ kéo dài, tiết thu đông chỉ thoáng qua trong chớp mắt, dù cho tuyết có rơi, nhiệt độ cũng chưa bao giờ thấp hơn không độ. Còn đế đô Asgard ngay trước mắt ta đây không những chẳng có ánh mặt trời, bốn mùa đều là như mùa đông giá buốt, nhiệt độ chưa bao giờ vượt quá số không.

Nếu chỉ xét về địa lý, môi trường, thì chúng ta đang ở trong thế bất lợi, nhưng cũng chính vì nhiệt độ của Asgard quá thấp, nên chuyện mảnh đất này bị Thần tộc Vanir chiếm giữ gần như là không thể xảy ra... Một Thần tộc Vanir bình thường chỉ cần đứng ở đây hai mươi phút thôi, lỗ tai sẽ như bị đông cứng, đến nỗi dù có dùng con dao nhỏ cắt phăng cái tai ấy đi cũng chẳng cảm thấy gì.

Ta đang định nói tiếp, tấm chăn lại động đậy thêm lần nữa, ta đang định đá con rồng nhỏ bên dưới xuống cuối giường, Odin đã gỡ một góc chăn ra. Lolo hoảng hốt trợn tròn đôi mắt, rúc đầu vào chiếc gối trông hệt như đà điểu, cái mông bé xíu chống lên cao, chiếc đuôi mảnh mà dài run lên sợ hãi, còn bốn cái cánh đẹp lẹp, dán chặt xuống tấm trải giường.

Ta đột nhiên cảm thấy thằng bé này mà biến thành tác kè hoa thì nó nhất định sẽ là con tác kè thành công nhất.

“Rồng vàng bốn cánh...”, Odin nở một nụ cười ẩn chứa ý tứ sâu xa, túm lấy đôi cánh của Lolo, nhấc nó lên.

“Còn chưa lớn đã muốn chết rồi, thực có chút đáng tiếc.”

Lolo sợ đến độ cụp đuôi xuống, run rẩy hệt như con thỏ nhỏ. Ta lập tức giật nó lại từ tay Odin, ôm vào lòng.

“Người định làm gì? Nó còn nhỏ như thế.”

Lolo ở trong lòng ta vẫn không ngừng run rẩy, kêu lên những tiếng grừ grừ.

“Nhỏ?”, Odin nhướn cao đôi lông mày tuyết mỹ, “Cái ngữ này sẽ trưởng thành với tốc độ chóng mặt, chỉ cần vài năm nữa thôi là nó đã có đủ khả năng hủy diệt cả một thôn làng rồi”.

Lolo cuộn tròn người, không nhúc nhích, quay phắt đầu nhìn Odin bằng ánh mắt hung hãn, còn phát ra vài tiếng động vô cùng kỳ quái nữa. Theo như ta đoán, có lẽ nó đã bị cách xưng hô của Odin chọc giận.

Odin vỗ vài cái lên đầu Lolo: “Ồ tộc Aesir, người chỉ được phép làm một chuyện duy nhất... đó là bảo vệ Frigg. Đừng có lăm lăm tư như cái kẻ đã phái người tới, nếu không thì...”, chàng hừ nhẹ một tiếng, sau đó lại vỗ thêm hai cái lên đầu nó.

Lúc này Lolo hoàn toàn không rên được tiếng nào nữa, nó quay người, nhào thẳng vào vòng tay của ta. Chẳng bao lâu sau, ta liền thấy phần áo nơi lồng ngực mình ướt đầm.

“Odin, người...” Dọa cho một con rồng còn bé xíu phải khóc nức lên, ta quả thật không thể tin chàng lại làm ra chuyện... thấp hèn như thế.

Nhưng đây cũng chẳng phải là lần đầu tiên.

Khi còn nhỏ Balder rất thích đấu kiếm, bình thường ta hay đùa với nó, nhất định sẽ cố ý thua, sau đó tán dương nó vài câu, lần nào cũng thế, Balder sẽ vì vậy mà càng thêm tự tin, càng thêm kiêu ngạo. Thế nhưng khi nó quần lấy Odin để chơi đùa, không ngờ Odin lại rút kiếm ra, sau đó quật một cái, hất văng kiếm khỏi

tay Balder, rồi chàng để mặc Balder bé nhỏ với mái tóc vàng kim ngồi đó khóc rống lên. Có lẽ muốn một gã đàn ông thừa nhận bản thân yếu đuối cũng giống như muốn một người đàn bà thừa nhận khuôn mặt mình xấu xí vậy, khó lắm.

“Được rồi, nếu em thích thì cứ giữ lại”, Odin chuyển đường nhìn về phía ta: “Có điều, trước khi vết thương khỏi hẳn, em phải ở lại đây, ta đưa đến cái gì phải ăn hết cái đó”.

Rõ ràng là một câu nói trao đổi điều kiện, nhưng ta lại thấy ám áp đến lạ lùng. Ta ngờ vực, nghiêng đầu nói: “Nhưng ở lại đây...”.

“Ta không ở chung phòng với em đâu.”

“Được rồi...”, ngẫm nghĩ một lúc, ta cố sức gật đầu: “Được”.

Dù gì cũng chỉ là một vết thương bé xíu, chắc cũng chẳng mấy mà lành.

“Ừ.”

Ánh mắt của Odin chạm ánh mắt ta, rồi từ từ chuyển dần xuống dưới, cuối cùng dừng lại trên bờ môi ta. Nhất thời, ta chẳng biết làm thế nào để phá tan sự im lặng này, liền siết chặt vòng tay ôm Lolo. Căn phòng im ắng đến độ có thể nghe rõ đến từng tiếng thở. Nhưng đúng vào lúc này, chàng lại đột nhiên nhìn sang hướng khác.

“Đúng rồi, ta đã sắp xếp cho em một đội quân tự vệ. Đội vài ngày nữa khi em có thể xuống giường đi lại, thì tới chỗ Hoder mà lấy quân bài.”

“... Được.” Ta có chút gượng gạo nhìn về hướng cửa, lại thấy Linde đã đứng đó tự khi nào.

Nàng ta không mặc bộ trang phục màu đen của nữ quan nữa, thay vào đó là một chiếc áo choàng dài màu trắng muốt có thêu chỉ vàng lấp lánh, thật giống bộ đồ ngày xưa ta vẫn mặc, có điều thiết kế có vẻ hiện đại hơn, đường kim mũi chỉ cũng tinh tế hơn nhiều.

Nàng đỡ lấy thắt lưng từ phía sau, ưỡn cái bụng đã hơi lớn ra, sau đó hững hờ nhìn về phía chúng ta: “Hy vọng ta không làm phiền hai người”.

“Đương nhiên là không rồi”, Odin thân thiết cất lời: “Có chuyện gì sao?”.

“Em muốn biết nguyên nhân vì sao hôn lễ bị trì hoãn.” Linde tiến vào trong thêm vài bước, ánh mắt vẫn cứ đóng đinh trên người ta.

Hôn lễ bị trì hoãn?

Odin nói, giọng không nhanh không chậm: “Hiện tại chiến tranh đã nổ ra, đương nhiên là không thể tổ chức hôn lễ được”.

Linde vốn cực kỳ căng thẳng, nghe thế xong, rõ ràng nàng đã thoải mái hơn nhiều, giọng nói cũng trở nên mềm mại: “Chỉ vì thế thôi sao?”.

“Chỉ thế thôi.”

“Vậy thì tốt quá, làm em cứ suy nghĩ viễn vông.”

Linde bước tới cạnh giường ta, vươn bàn tay khê xoa cái bụng: “Con của chúng ta, đến lúc đó chắc cũng sắp chào đời... Chị, chị sẽ vui vẻ vì em chứ?”.

Ta vô thức nhăn mày, hoàn toàn không nỡ nổi một nụ cười ứng phó: “Ừ”.

“Tuy có chút tiếc nuối về vài chuyện, nhưng em tin chị nhất định sẽ tìm được tình yêu chân chính.”

Nàng nỡ nụ cười duyên dáng, gương mặt xinh đẹp mà rạng ngời, hoàn toàn khác với người đang mang thai, “Bê hạ, chàng đói chưa? Em đã sai người mang chút đồ ăn tới, để chị ấy ở lại nghỉ ngơi thôi”.

Odin đứng dậy, ngập ngừng chốc lát: “Ta đi trước đây”.

“Ừ.” Ta chỉ nghe thấy một thanh âm như bị tắc nghẹn trong cổ họng.

Ai ngờ, đúng vào lúc Linde ôm lấy cánh tay của Odin, chuẩn bị bước ra ngoài, một quầng sáng màu vàng kim đột nhiên lao ra khỏi ổ chăn, bay thẳng về phía thắt lưng của Linde. Odin vội vàng giơ tay cản lại, đồng thời túm lấy thứ kia.

Đó là Lolo, thân thể nó đang giãy giụa liên tục, trong đôi mắt là tia nhìn cực kỳ phẫn nộ. Linde quay đầu lại, nhìn thấy nó, lập tức hét lên một tiếng, sau đó trốn ra sau lưng Odin. Lolo rống lên, lần đầu tiên trong đời ta nghe thấy một thứ âm thanh không phải “grừ grừ” phát ra từ miệng nó.

“Lolo, mày đang làm cái gì thế?”

Ta vội vàng ngồi dậy, túm lấy mấy cái cánh của Lolo, định kéo nó về, nhưng không ngờ Lolo há miệng, một ngọn lửa dữ dội phun thẳng về phía trước.

Linde hét lên đầy sợ hãi, vội vàng né tránh: “Cứu mạng, hu hu...”.

Odin chặn ngay trước mặt Linde, cũng lộ ra vài phần kinh ngạc. Thế nhưng Lolo hét như đã mất đi lý trí, bốn chi giãy giụa không ngừng, liên tục phát ra những tiếng kêu đầy phẫn nộ.

Ta phát tay về phía Odin và Linde: “Các người nhanh ra ngoài trước đi, để ta nói chuyện với nó”.

Sau khi Odin dẫn Linde đang quá mức hoảng sợ ra ngoài, ta túm lấy cánh của Lolo, hoàn toàn không thèm để ý tới cái miệng vẫn còn đang bốc khói của nó: “Mày ăn nhầm thuốc nổ đấy à?”.

Lolo giãy giụa không thôi, dùng cái đầu chỉ về phía Odin và Linde mới rời khỏi, rồi sau đó lại kêu ầm ĩ một hồi. Cuối cùng, dưới sức mạnh bạo lực không tiếng động của ta, nó cũng chấp nhận đầu hàng.

“Lần sau không được tùy tiện tấn công người khác, đã biết chưa?”

Dường như nó hoàn toàn không muốn để ý tới ta nữa, cứ thế xoay đầu ra chỗ khác mà hờn dỗi.

Tuy đã đồng ý với Odin là sẽ tạm thời ở lại cung điện Vàng, nhưng ban ngày ta vẫn lén chạy về cung điện Sương Mù để ở. Ta gọi Yule và Jarnsaxa tới chơi, đồng thời từ miệng các nàng mà ta biết được chuyện các chủ thần đang bàn kế hoạch tấn công mới. Yule là người ra chiến trường nhiều nhất, nhưng về tình hình chiến trận nàng hoặc là giữ im lặng hoặc là nói lảng sang chuyện khác, ta cũng chẳng thể hỏi thăm được quá nhiều.

Mãi tới một ngày, khi nghe Jarnsaxa lầm bầm than thở rằng đến kỳ đau bụng, ta mới bắt buộc phải nghĩ tới một vấn đề mà mình đã cố tình xem nhẹ bấy lâu nay... Từ khi thức tỉnh tới giờ, kinh nguyệt của ta vẫn chẳng thấy đâu. Ta hoàn toàn không dám đi kiểm tra, vì không muốn tin những lời nói vô căn cứ mà Loki thốt ra dạo nọ.

Cuối cùng, ta đành nhờ Yule mua giúp ta một ống nghiệm thử thai, sau đó vào ngay trong phòng vệ sinh.

Một lát sau, tiếng của Yule vang lên ngoài phòng vệ sinh: “Kết quả thế nào?”.

“Không có, không có gì. Có lẽ vì thân thể ta không khỏe nên bị trễ mà thôi.” Nhìn vào thứ dung dịch đã biến thành màu đỏ trong ống nghiệm, ta hít sâu một hơi, sau đó đổ hết đi.

“Cô đã nghĩ quá nhiều rồi. Bệ hạ lợi hại thể chứ lợi hại nữa cũng không thể thần tốc như vậy được.”

“Đúng thế, nhẹ cả người.” Ta ôm chặt hai tay, cố gắng dần lại thân thể đang run lẩy bẩy.

Lời Loki nói không thể hoàn toàn tin tưởng được. Có điều, nếu như quả thực ta đang mang thai với hắn, vậy thì sự chào đời của đứa bé này nhất định sẽ gây ra tai họa... Nhất định không thể giữ lại được.

Thế nhưng, vạn nhất nó là của Odin thì sao? Vạn nhất ta làm như thế thật... nhất định ta sẽ phải hối hận cả đời.

Lau dòng nước mắt vì quá độ căng thẳng mà trào khỏi bờ mi, ta bước ra khỏi phòng, cố giả bộ nhẹ nhàng mà cười nói: “Xem ra ta phải nghỉ ngơi cho tử tế rồi, cũng có thể là do vết thương nên mới thế”.

Thế nhưng đôi mắt dài mà mảnh của Yule híp lại, sau một lát, nàng nói: “Cô có thai rồi”.

“Cô nói lung tung gì thế, đã bảo là không có rồi mà.”

“Trình độ diễn kịch còn non lắm”, nàng chuyển đường nhìn về phía bụng ta, sau đó nhìn thẳng vào mắt ta, “Là của ai?”.

“Cô đừng có mà...”, ta vốn còn định tiếp tục giả bộ, nhưng sau khi chạm phải ánh nhìn sắc lẹm của nàng, ta gục đầu xuống, thấp giọng đáp lời: “... Ta không biết”.

Vài ngày sau, ta lấy được quân bài từ chỗ Hoder, đồng thời dưới sự dẫn dắt của hắn, ta tiến hành nghi thức duyệt binh. Bởi vì muốn giấu đi cảm giác căng thẳng lo lắng khi lần đầu nắm trong tay quân đội, thế nên ta biểu hiện có chút lạnh lùng. Kết quả, sau khi duyệt binh xong ta liền nghe thấy những lời xì xào bàn tán: “Điện hạ Frigg đâu có dịu dàng hiền hòa giống như trong truyền thuyết, ngài nói rất ít, có cảm giác vô cùng nghiêm khắc”.

Sau đó, ta định cùng Hoder bàn bạc một phen về vấn đề làm thế nào mới có thể bước qua bức tường ngăn cách giới tính mà làm việc cùng một đồng đàn ông, nhưng hắn lại kéo ta qua một bên, nói muốn ta cùng đi gặp một người.

Vòng theo hàng trăm tầng cầu thang để bước vào sâu trong lòng đất, xuyên qua tầng tầng lớp lớp cánh cửa được thị vệ canh giữ nghiêm ngặt, vẻ mặt của Hoder càng lúc càng nghiêm túc, ta như có thể thấy được khung cảnh trong những cơn ác mộng vẫn luôn ám ảnh mình.

Cuối cùng, chúng ta dừng lại trước cửa một địa lao, bầu không khí lạnh lẽo và ẩm ướt, chỉ cần đứng ở đây vài phút thôi là sẽ cảm thấy khớp xương đau nhức. Thế nhưng lần này, người ngồi trong địa lao không còn là chàng thiếu niên tóc đỏ tuấn tú năm xưa, mà là một chàng trai tóc bạc khoác trên người bộ trường bào trắng như màu tuyết.

Ở tộc Aesir người ta sùng bái khí chất oai hùng, rất hiếm khi thấy một người đàn ông để tóc dài như thế. Chàng trai kia dựa người vào tường, mái tóc dài buông theo bờ vai, xõa xuống đất, trông lóa mắt vô cùng, tựa như hắn đã thu vào mình tất cả ánh sáng của mặt trăng. Nghe thấy tiếng bước chân, hắn liền mở to đôi mắt xanh biếc, nhìn về phía chúng ta.

Vừa nhìn thấy hắn, suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu ta là, người này không nên xuất hiện ở Asgard, mà phải đứng ở tể đàn hoàng kim cao ngất của Vanaheim, ngâm tụng những lời văn thần thánh, ca ngợi thần linh, hoặc cầu phúc cho các chiến sĩ. Nhưng nhìn kỹ lại một lần, hắn đúng là đại tể ti Freyr.

Freyr đã bị bắt, vậy mà tới giờ này ta vẫn không nghe được tin tức gì. Ta đang thấy lạ trong lòng, Hoder đã thấp giọng thì thầm bên tai: “Không ai biết chuyện ta bắt hắn”.

Lúc này, đôi mắt đẹp tựa hai viên ngọc của Freyr lóe lên. Sau đó hắn mở đôi môi với những đường cong tuyệt mỹ, nhẹ giọng cất lời: “Tiểu vương tử Hoder, lẽ nào sự tồn tại của ta lại khiến ngài cảm thấy buồn phiền như thế, đến nỗi phải nhốt ta ở cái chỗ này, ngày ngày không được nhìn thấy ánh mặt trời mới vừa lòng sao?”.

Lời nói của Freyr thật sự khiến người ta kích động, ta nghe xong, thiếu chút nữa là ngã ngồi xuống đất... Trước đây, Freyr đã nổi tiếng là người nói năng bậy bạ, lời lẽ biến thái, không ngờ khi sống lại, hắn còn tệ hại hơn.

Hoder lại chẳng chút giật mình, vẻ mặt lạnh lùng, thậm chí còn phảng phất vài phần lạnh thấu xương. “Hôm nay ta tới là có chuyện muốn nói.”

“Vương tử điện hạ có chuyện gì xin cứ dặn dò.”

“Nói xong rồi người có thể đi.”

“Tuân mệnh. Cảm tạ tiểu vương tử Bóng tối.”

Hoder cuối cùng cũng không nhịn được, gân xanh nổi đầy trên trán: “Người bình thường một chút có được không?”.

“Đứng trước mặt vị thần Bóng tối, tiểu vương tử vĩ đại của bộ tộc Aesir, sự kính cẩn khiêm nhường của ta lại bị hiểu nhầm thành thứ hành vi không bình thường, chuyện này quả thật quá mức thảm thương.”

“Đủ rồi, chẳng có người nào trên đời này cho rằng người bình thường đâu!”

“Hỏa thần điện hạ của chúng ta lại càng không bình thường. Dù sao thời gian ngài bị giam tại nơi này nhiều hơn ta đến mấy vạn lần.”

Hoder im lặng một lúc lâu, sau đó khôi phục bộ dạng lạnh lùng không cảm xúc ban nãy. Ta phát hiện ra thằng bé này đúng là giả bộ cái nào giống cái đó, lúc này làm mặt lạnh, phối thêm đôi con ngươi không tiêu cự của nó, thật đúng mang chút lạnh lùng đúng theo phong cách Odin.

“Chuyện của Loki, ta đã sớm nghe nói. Thế nhưng hắn cũng không thể vin vào cớ đó để châm ngòi chiến tranh, hại kẻ khác lâm vào cảnh huynh đệ tương tàn!”

Freyr cũng đột nhiên yên lặng. Một lát sau, con mắt xanh biếc của hắn mới khẽ cong lên, tuy cười, nhưng ánh sáng tỏa ra từ đôi mắt ấy lại có vài phần lạnh lẽo tựa băng: “Vương tử điện hạ dù có tự tay giết chết em ruột của mình, cũng có ai dám hỏi tội người đâu?”

Chỉ vài câu đối thoại ngắn ngủi, đã làm cho ký ức về kiếp trước sống dậy trong ta. Từ trước tới nay, ta hoàn toàn không muốn nhớ tới phần trí nhớ liên quan đến những chuyện đã xảy ra buổi tối ngày hôm đó. Bởi vì chỉ nghe được tin Balder chết, còn chưa kịp nhìn thấy thi thể của nó thì ta đã bị Loki giết, vậy nên ta cũng không hiểu được rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Hoder hít sâu một hơi, cổ gom toàn bộ dũng khí trong cơ thể mà tiếp tục đáp: “Hắn chính là người xúi giục ta giết Balder, hơn nữa, lúc ta ném nhánh tầm gửi ra, cũng chính hắn là người biến nó thành một mũi thương dài. Balder tới tận bây giờ vẫn không biết chuyện này, nó vẫn còn ôm hận ta và bề hạ”.

Ta lập tức quay lại nhìn Hoder, đầu óc trắng xóa một mảng, dường như nhất thời không thể “tiêu hóa” được hết những lời hắn nói.

Hoder cười khổ: “Xin lỗi, thật ra ngày đó ở Vanaheim ta đã sớm nhận ra người rồi, nhưng quả thật ta không thể chấp nhận sự thực rằng mẹ mình lại yêu thương kẻ thù, thế nên mới ra tay với người...”.

Từng lời, từng lời hắn nói ta đều nghe hiểu, nhưng ta hoàn toàn không có cách nào ghép chúng lại thành một câu hoàn chỉnh. Nhìn chiếc nhẫn kết hôn lấp lờ phát sáng trên tay mình, còn cả phần bụng đang cất giấu một sinh mệnh bé nhỏ kia, ta chỉ nghe thấy giọng nói của mình ong lên bên tai, lặp đi lặp lại, giản đơn mà trống rỗng: “Hoder, những lời người nói... đều là sự thực? Đều là sự thực sao?”.

“Đương nhiên là giả.” Kẻ nói những lời này là Freyr. Hắn khẽ bật cười, ánh mắt nhìn Hoder hiện rõ vài phần khinh bỉ, thế nhưng giọng điệu vẫn nho nhã như thường: “Sau khi khai chiến, có phải đã phát hiện ra tộc Vanir không dễ bắt nạt như các người tưởng tượng, thế nên tiểu vương tử điện hạ mới đặc biệt gọi ta đến đây, diễn màn kịch này, khiến ta phản bội Hỏa thần điện hạ?”.

“Đấy cũng là nguyên nhân ta muốn thả người đi.”

Hoder bước lên phía trước, mở khóa, giật tung cánh cửa sắt, bờ vai gầy gò hơi rũ xuống, dường như sức lực đã kiệt quệ lắm rồi: “Người và Loki là cùng một loại người, bởi vì quá giỏi lừa gạt người khác, thế nên ngay cả sự tin tưởng cơ bản nhất đối với con người cũng không có”.

Hắn ngập ngừng một lúc, lại thấp giọng nói thêm: “... Dù cho có quen nhau bao lâu, đối phương trao ra bao chân tình, người cũng sẽ không tin nhiệm”.

Cánh cửa nặng nề chậm rãi mở ra, va vào song sắt, phát ra thanh âm va đập của kim loại rất chói tai, cùng tiếng vọng chông chéo truyền ra từ không gian rộng rãi mà tối tăm dưới lòng đất. Freyr giương mắt nhìn hắn, đôi đồng tử trong nháy mắt như trở nên trong veo. Nhưng sau khi tiếng vọng đã hoàn toàn biến mất, vẫn không thấy hắn đứng lên.

“Trở về điều tra cho kỹ, sau đó ra chiến trường nói cho ta đáp án của người”, Hoder xoay người ra chỗ khác: “Người đi đi”.

Freyr lúc này mới nhô dậy, đứng yên tại chỗ trong chốc lát, sau đó lại đột nhiên bước nhanh tới trước mặt Hoder, đẩy hắn vào song sắt.

“Ta không tin người?” Đôi con ngươi bị nhiễm màu bóng tối, Freyr áp lại gần hơn một chút, hạ giọng nói: “Trước đây là con trai của chúa tể các vị thần, hiện tại là kẻ thù, lại hận ta đến tận xương tủy, người bảo ta còn có thể làm gì?”.

Đã lâu lắm rồi, ta chưa nghe thấy Freyr dùng giọng điệu nghiêm túc như thế mà nói chuyện. Con mắt của Hoder trong thoáng chốc trừng lớn, bờ môi thanh tú hơi hé, rồi lại như kẻ câm chẳng nói một lời.

“Người vẫn chưa trưởng thành, cái gì cũng không hiểu, cái gì cũng chẳng hay.”

Freyr khẽ lướt qua bờ môi hắn, sau đó nâng vành mũ trường bào của tế ti, đội lên đầu, nở một nụ cười mệt mỏi, rồi xoay người đi về phía cầu thang tối đen.

Ta và Hoder im lặng rất lâu.

Ta nhớ tới chuyện mấy ngày trước, sau khi biết ta mang thai Yule có nói: “Chẳng cần biết cha của đứa bé là ai, nhưng cô vẫn là mẹ nó. Coi nó là con của một mình cô không phải là được rồi sao. Chẳng lẽ cô không thể dạy dỗ nó trở thành một con người dũng cảm và chính nghĩa? Còn chưa ra đời đã bị đóng lên người cái vận mệnh là vị thần hủy diệt, vậy thì có khác gì Loki ngày trước”.

Những lời của nàng khiến ta hạ quyết tâm giữ lại đứa bé này.

“Hoder, những lời người nói... đều là thật chứ?”, ta vẫn bầu víu vào một tia hy vọng, hỏi lại lần nữa.

“... Là thật.”

Ta gần như đứng không vững, nắm chặt song sắt, đợi cho cơn choáng váng qua đi mới cố sức lắc đầu: “Chuyện này, đừng nói cho Odin vội”.

58. Quyển 3 - Chương 7: Sự Ra Đời Của Thần Tự Nhiên

Tính đến nay, ta đã ở lại cung điện Vàng được mười ngày có lẽ, nhưng số lần nhìn thấy Odin thì chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Ta đã sớm biết từ sau khi khai chiến, mười hai thần điện đều lâm vào cảnh nước sôi lửa bỏng, bận đến tận tối mất ngủ, thế nên ta chẳng biết được mấy giờ chàng đi ngủ. Bởi lẽ vào thời điểm ta lên giường đi ngủ hằng ngày, ánh đèn trong phòng công vụ của chàng vẫn sáng.

Tuy vậy, chất lượng cuộc sống ở cung điện Vàng hoàn toàn không có chỗ nào để bắt bẻ.

Mỗi ngày, bữa sáng, trưa, chiều, tối sẽ được các thị nữ xếp thành hàng dài đưa tới, độ chính xác của giờ giấc có thể tính bằng giây, hơn mười ngày qua không có món ăn nào lặp lại đến lần thứ hai. Bữa trưa thì ngoại trừ món súp nóng hồi tỏa hương thơm nức mũi ra, nhất định sẽ có thêm một ly nước ép trái cây được giữ đúng ở mức hai mươi lăm độ, loại nước ép cũng được thay đổi mỗi ngày. Chỉ có thứ duy nhất không thay đổi, ấy chính là một cốc sữa Heidrun vào mỗi buổi sáng, chiều.

Sau khi ta ra ngoài về, nhất định sẽ có một phục ma quan bưng tới một ly nước suối Urd đã qua tinh lọc, độ ẩm ổn định mức hai mươi lăm độ, thêm cả hàng chục loại điểm tâm cực kỳ đẹp để cùng những bát súp hầm bổ được làm ra bởi những đầu bếp siêu hạng. Trở về phòng ngủ, trên bếp lò sẽ có hai con ngỗng nướng đang quay đều ba trăm sáu mươi độ trên ngọn lửa, chỉ cần ta nói một tiếng đói bụng, thị nữ và đầu bếp sẽ lập tức tiến vào, thị nữ kê bàn, trải khăn ăn, bưng nước quả đến cho ta lựa chọn, còn đầu bếp thì đẩy xe vào, cắt thịt ngỗng ngay tại chỗ.

Thời gian mang thai càng dài, sức ăn của ta cũng tăng tiến, mỗi ngày ăn một đồng thức ăn, ấy vậy mà ta vẫn thấy mệt mỏi. Hơn nữa cuộc sống lại quá an nhàn thư thái, ta cảm thấy nếu cứ sống như vậy thì chắc chắn sẽ tạo thành thói quen không tốt, liền quyết định báo cho Odin biết rồi dọn khỏi cung điện Vàng.

Thế nhưng lại một ngày nữa trôi qua, ta thức chờ tới tận hai giờ sáng vẫn không chờ được chàng làm xong công vụ, cuối cùng lại ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Ngày hôm sau, khi nhìn thấy những gương mặt xa lạ của đám thị nữ xung quanh, trong đầu ta lại hiện lên bóng dáng mình nhìn thấy lúc đi ngang qua phòng công vụ.

Quả thật, mọi chuyện đều hoàn hảo đến mức chẳng thể hoàn hảo hơn, nhưng ta nghĩ, cho dù ta không báo cho Odin, chàng cũng sẽ chẳng để ý đến chuyện ta rời đi. Dù sao chàng bận rộn như thế, nếu ta cố ý đi quấy rầy chàng... hình như không được hay cho lắm.

Mãi tới sáng sớm một ngày nghỉ, nhiệt độ đột nhiên giảm thấp, ta vừa bước tới cửa phòng ngủ liền nhìn thấy bóng Odin đi về phía phòng công vụ. Quần áo lẫn dầu tóc của chàng vẫn như bình thường, không chút lộn xộn, nhưng hình như chàng mặc hơi phong phanh. Ta vội vàng lấy một chiếc áo choàng lông từ trong tủ quần áo ra, chạy về hướng chàng.

Trên hành lang, người ta trưng bày rất nhiều tượng đá màu xanh nhạt và các bức họa của chư thần. Đến lúc ta bước tới cửa phòng công vụ, trước mặt ta chính là bức họa của Loki. Loki trong bức họa vẫn là một thiếu niên, nhưng rất hiền hòa, vị họa sĩ sống vào thời mấy ngàn năm trước đó, nếu không phải chưa hiểu rõ về con người hắn, vậy thì chắc hẳn phải có năng lực dự đoán tương lai.

Hắn đứng trên con phố ngập màu trắng bạc của đất Asgard trước kỷ nguyên sống lại, bởi vì còn chưa hoàn toàn trưởng thành, thế nên vóc người có chút gầy gò, sức lực của đôi bàn tay đang ôm thanh ma kiếm vào lòng kia còn chưa như ý của chủ nhân. Bóng lửa đỏ ẩn hiện trên đầu ngón tay hắn, mũi thanh ma kiếm chỉ thẳng về phía cung điện Valhalla, nếu không chăm chú nhìn thì sẽ có cảm giác như thần điện trên cao đang bị lửa dữ nhấn chìm.

Qua bao nhiêu năm như thế, Loki vẫn chẳng hề thay đổi, ánh mắt kia phảng phất chút tà ác, lại thấp thoáng vẻ biếng nhác. Trên vầng trán hơi nghiêng lò xo một lọn tóc, hai mắt nhìn thẳng vào người ngắm tranh như có thể đọc thấu lòng người.

Hành lang ta đang đứng vốn đã rất lạnh lẽo, vừa nhìn bức họa kia một lát, ta đã không nhịn được mà run rẩy, vội vàng xoay người sang hướng khác.

Xuyên qua khe cửa, ta bắt gặp bóng dáng Odin phía sau chiếc bàn vuông được chế tác từ gỗ tử đàn cực kỳ tinh xảo. Chàng ngồi rất thẳng, một ngón tay kẹp giữa hai trang sách, dường như đã hoàn toàn quên mất mình đang ở chốn nào, còn cả những bông tuyết trắng ngần như lông ngỗng đang bay loạn bên ngoài khung cửa sổ sau lưng chàng.

Bàn tay ta nắm chặt, nhưng đặt ở trên cửa một lúc lâu vẫn chẳng thể gõ ra tiếng động. Chiếc áo choàng ôm trong lòng ta chẳng biết tự bao giờ đã trở nên nặng trĩu.

Cuối cùng, sau khi chàng xem xong một trang sách nữa, ta biết mình không thể điềm nhiên mà tới gần chàng được, liền rút tay về, lùi lại phía sau.

Đúng lúc này, giọng nói của Odin vọng ra từ trong phòng công vụ.

“Vào đi.”

Ta giật mình, nhìn vào bên trong xuyên qua khe cửa, chàng vẫn chẳng hề ngẩng đầu. Ta chần chừ tinh thần, sau đó đẩy cửa phòng.

“Cứ đặt ở trên bàn.”

Odin nhìn trang sách thêm một lúc nữa, mới lại cất lời, “Trước giờ cơm trưa không cần vào nữa”.

Ta lặng lẽ lại gần, choàng áo lên vai chàng: “Không phải trà”.

Odin lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn về phía ta, rồi lại vuốt ve tấm áo, trong đôi mắt sâu thẳm mà ngời sáng kia có bóng những bông tuyết trắng đang bay lượn. Ta vươn tay, cài cổ áo cho Odin, cố sức tránh ánh mắt chàng: “Có cần đưa trà tới luôn không?”.

Chàng đặt quyển sách trên tay xuống, khẽ nâng cằm lên để ta dễ bề cài cổ áo: “Em mang đến cho ta thì tốt quá”, dừng một chút, chàng lại bổ sung: “Người nhiều, thêm phiên phức”.

Ta gật đầu, sau khi cài áo cho chàng xong liền quay bước, cố gắng nhẹ nhàng hết mức có thể, vẫn cố tránh ánh mắt chàng.

Hai mươi phút sau, ta trở lại phòng công vụ, bưng khay trà đến bên Odin. Chàng đọc rất chăm chú, rất say mê, nhưng trang sách kia vẫn dừng ở con số ba trăm bốn mươi chín của hai mươi phút trước.

Có vài bông tuyết rơi xuống cánh cửa thủy tinh, phát ra những tiếng va đập rất trong, rất giòn. Ta ngẩng đầu nhìn tuyết lớn bên ngoài, trong lòng thầm phàn nàn về cái thời tiết tệ hại của Asgard. Thế nhưng lúc quay đầu chuẩn bị rót trà, ta lại gặp phải ánh mắt của Odin.

Ta lập tức nhìn xuống khay trà, lấy tách ra, nâng ấm trà lên, lặng lẽ rót một ít trà vào trong tách, rồi cho thêm non nửa viên đường. Mãi tới khi đặt tách trà xuống bên tay chàng, ta vẫn có thể liếc thấy chàng đang nhìn mình.

“Frigg.”

Giọng nói của chàng rất dịu ôn nhu, lại có chút mơ hồ ảo diệu, tựa như tận cùng của những con đường cổ kính của đất vương đô.

“Sao?”

“Cảm ơn.”

Ta cười, lắc đầu, cuối cùng cũng dám ngẩng lên, nhìn thẳng vào mắt chàng: “Không cần phải nói mấy câu đó với em. Tuy hiện giờ em không phải vợ ngài, nhưng vẫn hy vọng có thể vì ngài mà làm một chút việc nhỏ, những việc mà dù là vợ hay thuộc hạ đều nên làm”.

Hương trà tỏa ra bốn phía, trong không khí phảng phất một thứ mùi dịu ngọt. Thân thể của Odin hơi cứng lại. Cũng chẳng biết có phải tại thời tiết hay không, nhưng ta vẫn có cảm giác trong ánh mắt chàng thấp thoáng vài nét ưu thương. Có điều, ta... cũng không nên để ý quá nhiều.

Ta mím môi, sau đó bước ra khỏi phòng. Từ đầu đến cuối, chàng vẫn chẳng nói một câu.

Trong khoảnh khắc bước ra khỏi phòng công vụ, gió lạnh thổi vào từ bên ngoài thần điện len lõi khắp dãy hành lang dài dằng dặc, ta ôm chặt cánh tay, thở ra một làn hơi trắng.

Bắt đầu từ khi nào, Asgard lại trở nên lạnh lẽo nhường này?

Ta vẫn nhớ, rất lâu về trước, cái lần mà Odin rời khỏi Asgard một khoảng thời gian, khi đó người Khổng lồ băng xâm nhập chốn này, khiến cho băng phủ kín trời, tuyết rơi ngập đất, cũng bởi thế đã xảy ra những chuyện cực kỳ đáng sợ. Nhưng khi chàng trở về mang theo thần lực, vạn vật liền hồi sinh trong nháy mắt, Asgard lại trở về trạng thái bốn mùa là xuân.

Ta có thể hiểu Asgard không có ánh sáng là bởi đã mất đi vị thần Ánh sáng, nhưng dù là sau này thần Mặt trời Freyr ở tộc Vanir suốt, mảnh đất này cũng chưa bao giờ lạnh giá như bây giờ.

Sự sống lại của ta, chẳng lẽ thực sự chỉ là trùng hợp?

Hay là, chàng đã dùng độ ẩm, hoặc cảm tình, hoặc một thứ gì đó để đổi lại cho ta cơ hội hồi sinh?

Nghĩ đến đây, ta liền cảm thấy mình thật hoang đường. Chàng đâu phải là người làm việc theo cảm tính.

Dù đã tự nhủ lòng như vậy, nhưng có vài chuyện ta nghĩ thế nào cũng không ra, cứ vướng vít tâm trí ta cả một đêm dài, mãi tới khi trời sắp sáng ta mới nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Nửa tỉnh nửa mê, ta lạc vào rất nhiều giấc mộng, tất cả đều liên quan đến quá khứ, những hồi ức hoặc đáng sợ hoặc hỗn loạn vô cùng. Trong giấc mộng, ta bị một con dã thú điên cuồng đuổi theo, ngã sông soài bên bờ vực thẳm, quay đầu nhìn lại, mới thấy con dã thú kia có gương mặt của Loki.

Ta sợ đến độ giật mình tỉnh giấc, cả chân và gối đều ướt đầm mồ hôi. Ta vừa thở phào nhẹ nhõm vì phát hiện đó chỉ là giấc mộng, lại lập tức căng thẳng khi nghe thấy giọng nói của Odin.

“Nàng ngủ nên không đem vào ư? Đến lúc nàng tỉnh dậy, nàng đói bụng thì sao?”, Odin thấp giọng nói, lại không che giấu được cơn giận trong lời nói.

“Rất xin lỗi, chúng thần lập tức đi chuẩn bị.”

“Đi ngay cho ta!”

Tiếng bước chân khê khàng dần xa, có người ngồi xuống phía sau ta, kế đó, một bàn tay áp lên trán ta, rồi lại giúp ta chỉnh chân cho ngay ngắn. Chỉ một lát sau, tiếng xe đẩy và tiếng chuẩn bị bàn ăn càng lúc càng gần, mùi hương của thức ăn xông vào cánh mũi ta.

“Tại sao bây giờ lại đưa súp lên?”, giọng nói của Odin vẫn chẳng bằng lòng, “Tới lúc nàng dậy súp nguội thì sao?”.

“Chúng thần xin lỗi, chúng thần xin lỗi!”

“Nhỏ tiếng một chút... tất cả đứng chờ ở đây cho ta, đến lúc nàng tỉnh lại thì phải vào ngay, đã biết chưa?”

“Vâng, thưa bệ hạ.”

Thông qua tấm gương chiếu toàn thân đặt đối diện, ta có thể nhìn thấy bóng mấy người kia chỉnh tề đứng thành hàng bên ngoài, sau đó đóng cửa lại. Còn sau lưng ta, Odin đang dùng thìa vàng múc một ít súp lên, nhấp môi, rồi lần lượt nếm một lượt những món ăn trên bàn, xong xuôi đâu đấy mới buông thìa vàng xuống. Chàng ngồi yên trong chốc lát, lại đứng lên, đi về phía cuối giường, sờ thử lòng bàn chân ta, quần tất chần chịt hơn một chút.

Odin tắt tất cả đèn dầu trong phòng, rồi ngồi bên giường mãi.

Ta nhắm nghiền mắt, cố ép mình say ngủ, nhưng chỉ cần nghĩ đến chuyện Odin đang ngồi ngay phía sau, và tất cả những việc chàng vừa làm, ta lại chẳng thể nào ngủ được.

Ngoài cửa sổ, ánh tuyết mênh mang trắng xóa, giống như những đóa hoa trắng nở rộ giữa đêm khuya thanh vắng: Đẹp đẽ nhưng lại khiến người ta nhói mắt. Những phiến lớn màu trắng bạc xen lẫn sắc trời đêm tràn vào phòng xuyên qua lớp thủy tinh trong suốt, phong cảnh đẹp tuyệt vời nơi Thần giới xa xôi chiếm hơn nửa tầm nhìn, vừa thực vừa ảo.

Ngón tay của Odin lướt qua lỗ tai, nhẹ nhàng quần lấy tóc ta.

Thỉnh thoảng vẫn có những hạt mưa đá đập vào cánh cửa thủy tinh, phát ra thanh âm trong trẻo mà xa vắng, giống như đánh nát từng mạch máu nơi trái tim mỏng manh mà lạnh lẽo. Ta biết nếu mình tỉnh lại lúc này, chàng sẽ rất khó xử, thế nhưng sự tĩnh lặng triền miên này đã bào mòn nhẫn nại của ta.

Ta khê ho khan một tiếng, nhắm nghiền hai mắt, nhú mày, rồi trở người.

Quả nhiên, bàn tay đang vuốt ve mái tóc ta lập tức rút về. Ta để cho đôi mày của mình được thư thái, đưa hai tay ra khỏi chăn. Lúc này, cả tiếng hít thở khê khàng trong không khí cũng gần như biến mất.

Thế nhưng Odin vẫn chẳng rời đi, qua khe mắt khép hờ, ta có thể nhìn thấy chiếc cổ duyên dáng của chàng, còn cả những ngọn tóc hơi xoắn lò xo bên gáy. Mùi hương quen thuộc chỉ thuộc về chàng vây lấy thân thể ta, khiến ta khó kìm lòng.

Lúc này, tấm chăn đã bị kéo xuống một góc, chàng cầm bàn tay ta, hình như muốn nhét nó lại vào trong chăn ấm, nhưng đột nhiên chàng dừng động tác, bàn tay kia của ta cũng bị chàng nắm lấy, rồi nhẹ nhàng đặt lên gối.

Những thanh âm vẫn vọng vào từ tấm cửa, tuyết vẫn rơi mãi miết không ngừng.

Kế đó, những sợi tóc lò xo trước trán chàng khê quét qua vầng trán của ta. Có một đôi môi nhẹ nhàng áp xuống môi ta... Đây là nụ hôn nặng trĩu nhất mà chàng từng trao ta trong suốt cuộc đời này.

Nặng trĩu đến độ... khiến người ta chẳng tài nào thở được.

Từ sau khi sống lại, ta vẫn cố sức kiềm chế bản thân. Lý do ư, ta rất hiểu, đây là danh dự và lòng kiêu hãnh cơ bản nhất của một Thần tộc Aesir - nếu không thể dùng tính mạng để đổi lại sự phồn vinh trong quá khứ của Thần giới, vậy thì phải dùng hành động để chứng minh. Nhưng tất cả những việc này được tiến triển một cách khó nhọc, khi mà Odin hoàn toàn chẳng thèm để ý tới ta.

Chẳng lẽ chàng... cũng phải kiềm chế như thế hay sao?

Ta đã rất cố gắng khống chế bản thân mình, nhưng xuôi theo sự trì hoãn của thời gian, chỉ cần vài giây thôi cũng có thể lấy đi tính mạng ta rồi. Ta liền nắm chặt đôi bàn tay lớn hơn tay mình rất nhiều kia, nhẹ nhàng chạm lên bờ môi của Odin.

Thân thể chàng khẽ run lên, bàn tay cũng rụt trở về, sự tĩnh lặng dường như đã mang suy tư của chàng đến một vùng đất xa xôi.

Ta chậm rãi ngồi thẳng dậy, lúng túng đối diện với chàng.

Trong khoảnh khắc đó, ta có rất nhiều câu, rất nhiều lời muốn nói. Bất kể kết quả có ra sao, ta không muốn mình có điều gì tiếc nuối, ta không muốn mình phải hối hận sau này. Trước khi đưa trẻ mà ta không biết cha nó là ai ra đời, trước khi chàng cưới một người con gái khác làm vợ, ta nhất định phải nói ra những lời ấy...

... Xin chàng đừng giày vò em nữa.

... Xin đừng mãi thế này.

... Em đã sai rồi, chàng có thể tha thứ cho em được không?

... Nếu em nói muốn trở về bên chàng, liệu chàng có tha thứ cho những lỗi lầm em từng phạm phải?

“Odin.”

Thế nhưng, chỉ vừa mới gọi lên cái tên đó thôi, lồng ngực ta như lập tức bị lấp đầy bởi dòng máu nóng, nỗi đau không tài nào dần xuống lại trào lên, khiến bàn tay ta cũng run rẩy liên hồi.

“Odin...” Ta nghe thấy tiếng nói khàn khàn của mình vang lên, một giọt lệ trào ra nơi khóe mắt mà không hề báo trước, lăn dài trên gò má, tí tách rơi xuống gối. Ta lại càng chẳng thể kìm lòng được nữa, dòng lệ cứ thế tuôn trào. “... Em yêu chàng...”

Bầu không khí đột nhiên buốt giá, ngón tay lạnh ngắt, nhiệt độ nơi lồng ngực như muốn hòa tan cả tấm thân này. Odin cúi đầu, cắn chặt răng, nhưng chỉ chớp mắt sau đã vươn tay ôm ta vào lòng.

Ta cố sức ôm lại chàng, vẫn chẳng phát ra một tiếng động nào, những giọt nước mắt nóng hổi lại không ngừng thấm ướt vạt áo Odin.

Tuyết lớn nhảy múa rợp trời, lạnh lẽo mà hững hờ, bị từng trận gió và sương mang về nơi chân trời xa vời. Những gì còn ở lại, chỉ là sự quạnh quẽ mang màu trắng bạc, bầu trời cao rộng, cùng cái ôm khiến cho toàn bộ sức lực trong người ta kiệt quệ.

Ta đã quên mình chìm vào giấc ngủ như thế nào. Ngày hôm sau tỉnh lại, con mắt ta sưng đỏ đến độ gần như không thể mở ra được. Ta mới tỉnh dậy chưa được bao lâu, đã có người tiến vào phòng truyền lời rằng ta có thể dọn về cung điện Sương Mù. Ta lại dò hỏi xem Odin đang ở đâu, bọn họ đều không trả lời.

Ta mang theo một bụng nghi ngờ trở về cung điện Sương Mù, lại thấy Yule và Jarnsaxa đang bồi hồi trước cổng lớn. Sau khi nhìn thấy ta, quả thực họ như đang tham gia vào một cuộc đua dịch chuyển tức thời nào đó, vội vàng lao tới trước mặt ta.

Không ngờ Jarnsaxa thường ngày chẳng bao giờ hơn được Yule lại chạy đến trước, còn nắm chặt lấy bờ vai ta mà nói: “Không phải cô đã có được bề hạ rồi sao? Tại sao hôn lễ của ngài và Linde lại được quyết định tổ chức vào cuối năm chứ?”.

“Cái gì?”, nhất thời đầu ta ong lên.

“Ngày Mười chín tháng Mười một”, Yule đưa mắt nhìn ta, thản nhiên cất tiếng.

Giống như năng lực tư duy đã bị kẻ khác cướp mất, ta máy móc hỏi lại một lần: “Chàng và Linde... thực sự sẽ kết hôn?”.

“Đúng. Hôn lễ sẽ được tổ chức tại cung điện Valhalla, sau hôn lễ, Linde sẽ dọn vào cung điện Vàng, hơn nữa nàng ta còn được thăng cấp làm chủ thần. Nói cách khác, trong mười một chủ thần còn lại sẽ có một người bị hạ bệ. Hy vọng đó không phải là cô.”

“Lúc nào bọn họ kết hôn?”

“Ta vừa nói rồi mà, ngày Mười chín tháng Mười một.”

“Xin lỗi, ta xin phép đi trước, không tiếp chuyện được hai người”, ta ôm trán, xoay người chạy vào trong cung điện Sương Mù.

Trước đây, ta nhờ Hoder giữ bí mật chuyện về Loki, là vì không muốn Odin sẽ nghi ngờ đứa bé này là của Loki rồi làm ra chuyện gì bất lợi với nó. Hiện giờ tâm trí của chàng chắc chắn đã đặt cả vào chiến tranh và hôn lễ, lẽ ra đứa bé sẽ rất an toàn, thế nhưng...

Ngày Mười chín tháng Mười một... Đến lúc đó, đứa bé hẳn cũng đã ra đời rồi?

Ngày hôm trước vừa thổ lộ với chàng, chàng lại lập tức muốn kết hôn với Linde. Sự tồn tại của ta đáng sợ đến thế thật sao?

Quá nhiều nỗi uất ức đã chẳng còn chỗ nào trút bỏ, ta tự nhốt mình trong cung điện Sương Mù gần một tháng, nhìn cái bụng dần to lên của mình, nỗi tuyệt vọng ta khó mà xua đi được cũng càng ngày càng lớn.

Trận phản kích của Thần tộc Aesir vài ngày trước đó đã châm ngòi cho những phần tử nguy hiểm đang lẫn trốn trong bộ tộc đối địch, từ đó trở đi, chiến tranh giữa chúng ta và tộc Vanir ngày càng gay gắt và kịch liệt. Từ giây phút chiến tranh nổ ra, trừ Asgard, ở tất cả các vùng đất khác của bộ tộc đều xuất hiện rất nhiều Thần tộc Vanir lén lút vượt biên, đánh úp dân chúng. Những kẻ này đều là quân đội tự phát chưa được vương cung cho phép, thậm chí còn có cả những luyện kim thuật sư và thần kim tượng thừa cơ tới cướp đoạt hồn thể của Thần tộc Aesir.

Tình cảnh này xuất hiện từ ngày thế giới được trùng sinh, những cuộc tấn công, đánh úp kéo dài cả nghìn năm khiến hai mối thù giữa chủng tộc càng thêm gay gắt, tạo thành khúc mắc không thể nào hóa giải.

Lần bạo động gần đây nhất xảy ra sau một thị trấn nhỏ đối diện bờ sông Titans mà đội quân của Heimdall chiếm đóng.

Sông Titans là đường ranh giới phân chia cả biển Modin với các thành trấn khác, xét trên một ý nghĩa nào đó, trong tâm trí của Thần tộc Vanir, Modin chỉ là một cảng biển ngoài, sông Titans mới thật sự là đường biên giới chai cứng Vanir với những thế giới còn lại. Cuộc bạo động này đã đập tan sức chịu đựng cuối cùng của vô số Thần tộc Vanir, rất nhiều Thần tộc Vanir bởi vì thua trận thương vong hoặc vì khủng hoảng quá mức mà mất đi lý trí, băng qua dòng nước, vọt tới bờ sông, giơ cao mũi đao chặt bỏ không biết bao nhiêu cái đầu của binh sĩ Aesir. Chẳng bao lâu sau, thị trấn nhỏ kia đã bộc phát một thứ sức mạnh kinh người, mấy trăm mũi tên ma pháp giáng xuống từ trời cao, bắn hạ vô vàn binh sĩ Aesir ngồi trên thú cưỡi. Trong suốt quá trình đó, phó soái đã bị tên bay bắn trúng ngực phải, máu tươi chảy khắp người, suýt nữa thì rơi khỏi thân con cốt long đang lao đi vun vút.

Heimdall đã nhận được lệnh “phải giết sạch” của Odin, thế nên nào dám không chu đáo, trong tình hình quân đội bị trọng thương, hẳn vẫn dẫn binh nhảy vào trận doanh của quân địch. Bởi vì địa điểm diễn ra trận đánh cách Vanaheim khá xa, những ma đạo sư ưu tú vẫn đang lục tục đuổi tới đây. Vanaheim đánh trận này thật sự là quá liều mạng, thế nên những nơi có tia sáng của lưỡi kiếm, nhất định sẽ có cảnh đầu rơi máu chảy.

Ngay cả những binh sĩ vượt đường về hậu phương tìm quỹ tượng tiếp viện cũng bị tên bay bắn trúng, ngã xuống từ không trung, hoặc bị mũi tên đâm xuyên mắt. Di chuyển tức thời là một hoạt động tiêu tốn khá nhiều thể lực, hơn nữa, tốc độ dịch chuyển tức thời ngược lên trên chậm hơn so với tốc độ rơi xuống, thế nên trong cuộc chiến trên không, chúng ta gặp không ít bất lợi.

Heimdall xưa vay vốn trăm trận trăm thắng, ấy thế mà lần này dẫn theo một nghìn tinh binh lại bị đánh cho tan tác, đến lúc trở về đương nhiên chẳng thể nào sống yên ổn được. Odin đoạt đi một nửa binh quyền trong tay hắn, giao lại cho Hoder, nhưng hắn cũng chỉ có thể nín nhịn chờ thời.

Một khoảng thời gian sau đó, ta vẫn chẳng có cơ hội gặp mặt Odin. Trong lòng ta rõ ràng biết chàng sẽ chẳng đời nào chịu đến tìm mình, nhưng cứ mỗi lần có thư, có bưu kiện đến, hoặc giả có người tới xin gặp, khi nghe thấy, nhìn thấy một cái tên khác, ta lại cảm thấy trong lòng dấy lên một nỗi thất vọng mà chính bản thân ta cũng không sao hiểu nổi.

Lần gặp mặt chính thức tiếp theo giữa ta và chàng diễn ra vào buổi lễ chúc mừng sự chào đời của Vali.

Vali là một vị thần mới, cai quản tự nhiên, là con của Odin và Linde, là vị vương tử đầu tiên của thế giới hồi sinh.

Tháng Năm, quảng trường của các vị thần.

Nhiệt độ có tăng lên một chút, nhưng đất Asgard vẫn nguyên vẹn một màu trắng xóa đến mịt mờ. Vì sự ra đời của Vali, trong ngày này, toàn bộ Thần tộc Aesir đều được nghỉ, mùi thuốc súng dai dẳng suốt mấy tháng trời cũng đã nhạt đi nhiều. Tuyết đọng trên quảng trường đã được dọn dẹp sạch sẽ, trên đường phố có người thổi sáo, có kẻ bán hàng, có người đánh bạc, lại có kẻ chơi thú đến hằng say...

Vốn là người luôn tìm đủ lý do để tránh né hội nghị của các vị thần, nhưng lần này ta hoàn toàn không có cách nào thoát được buổi lễ mừng, cũng có thể trong thâm tâm ta cũng mong được nhìn xem đứa con của Odin với người khác tròn méo ra sao. Ta khoác lên người một tấm trường bào màu tím, rộng thùng thình, trát lên mặt lớp phấn thật đậm để che đi những vết mụn nổi lên vì thai nghén, cùng các vị thần rảo bước về bậc thềm phía trước cung điện Valhalla.

Nơi cửa thần điện, là Chúa tể của các vị thần, trầm mặc mà uy nghiêm. Linde đứng bên cạnh chàng, một tay níu lấy cánh tay chàng, tay còn lại bế một đứa bé với mái tóc màu nâu.

Có tiếng mấy người đang xì xào bàn tán: “Ban này khi ta ở thần điện, Thần hậu tương lai có bế đứa bé cho ta nhìn, tuy tóc không phải màu đen thuần túy nhất, nhưng gương mặt của Vali, quả thực giống bộ hạ như tạc”.

“Thật ra sau khi sinh, nàng ấy vẫn chưa hoàn toàn bình phục, thể mà vẫn khăng khăng xuất hiện tại buổi lễ mừng này, xem ra đúng là nàng ấy để ý tới bộ hạ nhiều lắm.”

Dáng vẻ của Linde cực kỳ yếu điệu, nàng mặc chiếc váy dài bằng lụa màu đen, phần lụa mỏng nơi tà váy giống như mây khói, trải trên bậc thang. Gương mặt nàng chưa bao giờ trang điểm tinh tế như lúc này, hoàn mỹ vô cùng, như thể nàng đang muốn khoe cho cả thế giới này biết thanh xuân và vẻ đẹp tuyệt trần mà mình có được.

Vốn chỉ là cô gái có tướng mạo thuộc hàng thanh tú, thể mà sau khi được trang điểm chải chuốt lại tỏa ra khí chất của một bậc giai nhân tuyệt thế. Điểm quan trọng nhất là, nàng đang đứng bên cạnh Odin... chỉ cần đứng bên cạnh chàng, thì dù cho có là một người có dung mạo xấu xí khó coi thế nào, cũng đều khiến người ta nể phục.

Có điều, trên gương mặt Odin lại chẳng thấy bóng dáng của nụ cười, đôi mi thật dài tạo ra những vết mờ dưới ánh sáng của đèn đuốc.

Khung cảnh này trong mắt ta sao mà quen thế.

Cũng là bậc thang dài rộng thênh thang ngay trước cung điện Valhalla, ngày đó bầu trời Thần giới vẫn còn ánh sáng vàng lóa mắt, các vị thần khoác trên người chiếc áo choàng dài nhuộm màu của tuyết, dõng lên phía trên bằng ánh nhìn thành kính, còn có Odin đang ôm đứa con thơ với nụ cười nhẹ...

Ta còn nhớ rất rõ ràng, ngày đó chàng cầm trên tay chiếc cốc vàng, nói với Hoder nằm trong lòng ta và Balder nằm trong lòng chàng bằng một thứ giọng rất trang nghiêm: “Hãy nhìn tất cả những gì trước mắt, hồi những đứa con của ta, hai vị chủ thần đại diện cho ánh sáng và bóng tối. Rồi sẽ có một ngày hai con cũng giống như ta, trở thành thủ lĩnh của các vị thần, gánh vác trọng trách bảo vệ bộ lạc. Các con phải coi sinh mệnh của con dân cao hơn tính mạng bản thân mình, hãy sống thật quang vinh vì những linh hồn dũng sĩ đã chết trận trên chiến trường khốc liệt, mãi mãi khắc ghi những gì mà họ đã hy sinh cho chúng ta!”.

Từ giây phút đó ta càng hiểu rõ hơn, tất cả những nét gian xảo, khôn ngoan, mưu tính ngẫu nhiên xuất hiện trong tính cách của Odin đều chỉ là vẻ bề ngoài, tấm lòng của người đàn ông ấy rất rộng, rất bao la, tình yêu của chàng cũng chẳng có bến bờ. Thứ suy nghĩ chỉ vì bản thân, hẹp hòi, ích kỷ, dường như chưa bao giờ xuất hiện trong cuộc đời chàng.

Vừa nghĩ tới đây, lại chợt nhớ nụ hôn trong cơn mộng mị mấy ngày trước đó, đột nhiên ta cảm thấy cơ thể mình nặng trĩu.

Từ trước đến giờ, có thật là chàng chưa từng ích kỷ... ta lại nhìn về phía Odin, dường như chàng cũng chẳng có quá nhiều lời muốn nói. Thor dẫn theo một đoàn thần quan Bóng tối, bước lên phía trước, nhỏ dòng nước chúc phúc lên đầu Vali, sau đó vì nó mà ngâm xuống một khúc đảo vắng.

Sau đó, các vị thần lần lượt bước lên đài cao, dâng tặng lễ vật cho vị vương tử nhỏ.

Ánh mắt của ta không tài nào có rời khỏi thằng bé kia được.

Nó là con của Odin, nhưng không phải con của ta.

Chuyện này nói lên điều gì?

Chỉ cần vừa nghĩ đến chuyện chàng từng ôm ấp Linde, là ngọn lửa đỏ kị trong ta lại bùng lên dữ dội, tưởng chừng như có thể đốt cháy ta thành tro bụi. Chàng đã làm chuyện đó với Linde, từng ôm siết lấy cơ thể nhau, mái tóc, thân thể, giọng nói, tiếng thở dốc... của chàng, đều đã từng thuộc về riêng người con gái ấy.

Nhìn hàng người phía trước dần gần lại, nhìn khoảng cách giữa ta và bọn họ càng lúc càng gần, nhìn thấy ánh mắt thờ ơ khi Odin vô tình liếc qua ta, ta cảm thấy bản thân mình như sắp hóa điên.

Vậy mà khi thực sự đến trước mặt bọn họ, ta lại chỉ bình tĩnh đưa hộp quà mừng: “Chúc phúc cho Vali. Đây là niềm vinh quang của cả bộ tộc”.

Quan sát Vali ở cự ly gần mới thấy những lời bàn tán quả thực chẳng sai, nó giống Odin như tạc, chỉ có điều gương mặt bé xíu, lại tròn trĩnh, làn da trắng nõn, mềm mịn tới độ có cảm giác chỉ cần véo nhẹ cũng có thể chảy ra nước được.

“Vinh quang của bộ tộc?”, Linde thần nhiên nhìn ta một lượt từ đầu xuống chân, không hề đưa tay ra nhận: “Đây là vinh quang của ‘chúng ta’!”.

Ánh lửa sáng rực phản chiếu lên gương mặt trắng ngần như tuyết của nàng, chiếc cằm với đường nét thanh mảnh mà tinh tế, gương mặt cười cay nghiệt nhưng quyến rũ đến chết người. Chúng ta đứng đó giằng co một lúc lâu, nàng hoàn toàn không thèm nhận lễ vật của ta, chỉ lẳng lặng đứng đó, dùng ánh mắt tò mò quan sát từng biểu hiện nhỏ trên gương mặt ta, như đang sấm soi một thứ vi trùng lạ lẫm.

“Chị à, chị đúng là càng ngày càng khó coi.”

Không ngờ nàng lại thốt ra những lời như thế, ta kinh ngạc đến độ chẳng biết phải đáp lại thế nào. Trước khi ta có thể đỡ được đòn này, nàng đã mỉm cười nói tiếp: “Thân thể mới này của chị, tuổi còn nhỏ hơn cả ta nữa kìa, nhưng có bao giờ trông ta tang thương như chị đâu, sau này chị phải làm thế nào?”.

Cuối cùng, nàng nhận hộp lễ vật trong tay ta, sau đó quẳng xuống đất: “Cảm ơn lễ vật của ngươi, giờ ngươi có thể đi được rồi”.

Ánh mắt của Odin nhìn về Linde, nhưng chàng vẫn không nói câu nào.

Cũng cùng lúc ấy, Meli bước lại gần, dùng ngón tay vuốt ve gò má Vali, nói với giọng điệu không coi ai ra gì: “Quả nhiên là thần Tình yêu, vừa chịu tổn thương tình cảm liền không chịu nổi, yếu đuối quá đấy”.

“Mỹ nhân tuổi xé chiều, chuyện này cũng chẳng có cách nào ngăn được.” Hẳn là trong lòng Linde đã nắm chắc việc mình được ngồi lên ngai Thần hậu, nên càng ngày càng chẳng thèm kiêng dè câu chữ.

Ta cố gắng nén cơn giận, xoay người bước xuống bậc thang. Ai ngờ mới bước được hai bước, tiếng của Linde lại vang lên phía sau: “Chị, ta cho chị một lời khuyên nhé, đừng đau lòng quá, không thì sẽ đánh mất thần lực đấy”.

“Linde!”, Hoder đột nhiên lên tiếng, “Ngươi không xinh đẹp bằng nàng, nên đang ghen ghét đấy à?”.

“Ta ghen ghét với Frigg?”

Linde khẽ cười mấy tiếng, “Ghen ghét chuyện nàng ta mang trong bụng đứa con của Loki, lén lút biến mất mấy tháng trời, chuẩn bị tìm một chỗ thần không biết quỷ không hay nào đó mà sinh sao?”.

Câu nói ấy dội thẳng vào màng nhĩ ta khiến ta suýt thì không đứng vững.

Tại sao... tất cả mọi người đều nói nó là con của Loki? Còn nữa, tại sao Linde lại biết chuyện này?

Đúng vào lúc ta đang định giả bộ không nghe thấy gì, tiếp tục bước đi, Meli đã di chuyển tức thời chặn ngay phía trước, nàng ta xoay người lại, đôi lông mi dài cong vút khê chớp: “Trốn tránh hiện thực cũng không phải chuyện tốt đẹp gì đâu, thần Tình yêu”.

“Cô ta nói mà không có chứng cứ gì!”

“Người đã mang thai rồi”, Meli nói, ánh mắt như đóng đinh trên cơ thể ta, “Cha của đứa bé là Loki”.

“Không, không phải hần!”

“Trước khi trở về Thần giới, người đã từng đính hôn với Loki, chính Mim của tộc Vanir đã thừa nhận, ông ta từng nghe thấy tin người mang thai.”

Ta vội quay đầu nhìn về phía Odin, nhưng chàng chỉ chăm chú nhìn cốc rượu trong tay, vẫn chẳng ngẩng đầu. Nhất thời tim ta đập loạn, hoảng hốt lắc đầu: “Ta hoàn toàn không nhớ gì cả, chuyện đó không thể xảy ra được...”

“Quan hệ của người và Loki, khắp chín thế giới này đều biết, hiện giờ có nói gì cũng là quá muộn. Phủ nhận làm gì chứ? Chẳng lẽ nhất định phải đợi đến khi đứa bé ra đời rồi người mới chịu đối diện với hiện thực sao? Frigg, thừa nhận đi... cái tên ngày trước của người là Ena, người đang mang trong mình đứa con của Loki!”

Câu nói cuối cùng kia chắc chắn là cơn ác mộng lớn nhất đời ta. Ánh mắt sắc lẹm của Linde, giọng điệu hùng hổ của Meli, còn cả những con người đang sững sờ vì kinh ngạc đứng xung quanh, tất cả đều khiến ta không chịu nổi mà lùi lại phía sau.

Bầu trời vốn đã đen kịt không một bóng sao, nay lại càng thêm nặng trĩu. Nghìn vạn ngọn đèn nơi Thần giới dường như đều đã hóa thành đom đóm, nhẹ nhàng lay động giữa bát ngát mù sương.

Đoạn ký ức bất kể nhớ lại bao lần vẫn cứ chìm ta vào vực sâu tuyệt vọng lại một lần nữa sống dậy: Loki một thân áo trắng, đứng giữa bóng tối mịt mù, gương mặt cười mờ mờ không rõ, hiển hiện phía trên bầu trời của cung điện Sương Mù như ma như quỷ, những nhánh dây gai đen kịt, tựa như những bộ xương khô lấp đầy mặt đất... Bất kể là giọng nói dịu dàng hiền hòa của hần, hay bộ dạng rơi lệ lúc đâm thủng cổ họng ta, đều hoàn toàn chẳng giống một kẻ bình thường.

Hần, rõ ràng là một kẻ điên.

Đến tận giờ này, ta chỉ cần nghĩ đến chuyện nói với hần mấy câu thôi là đã run rẩy cả người. Nếu sự thực đúng như những lời bọn họ nói, ta đang mang trong mình đứa con của hần, vậy đứa bé này tương lai sẽ hóa thành bộ dạng như thế nào?

Mắt nhìn Meli đang từng bước tiến lại gần, ta đứng yên tại chỗ, nghe thấy giọng mình run rẩy vang lên, hoàn toàn vượt ngoài tầm khống chế của bản thân: “Ena và ta là hai cá thể hoàn toàn riêng biệt. Từ thời khắc thức tỉnh tới giờ, ta đã không còn mối liên quan nào với Loki nữa. Ta vẫn là ta, vẫn là Frigg!”.

“Không cần biết người là ai, sự thực vẫn cứ là...”

Lời của Meli còn chưa nói hết, Linde lại đột nhiên nhìn về phía ta: “Người vẫn là người? Người muốn ám chỉ cái gì?”.

Xung quanh lặng ngắt như tờ.

Ta chưa kịp hiểu ra ý tứ của nàng, đang định giải thích thêm thì Linde đã ôm theo đứa con mà tiến lại gần: “Người muốn nhân cơ hội này để thổ lộ với bệ hạ sao? Người muốn nói cho ngài biết người lúc nào cũng sẵn sàng nhận sự sủng ái của ngài sao? Nói cho người biết, Frigg, hiện giờ vị hôn thê của ngài là ta, không phải người... Đối với Odin, người chính là kẻ xa lạ nhất!”.

“Quan hệ trước đây cũng được, vin vào cái cớ tình yêu chân thật cũng không sao, bất luận người có giải thích thế nào, cũng không gột bỏ được một sự thật, người chỉ là người tình của chàng!”

“Không, người thậm chí còn không xứng là người tình, giữa hai người ngoài một đêm phong lưu ra thì chẳng còn gì cả!”

“Mang theo tiểu Hỏa thần trong bụng người mà cút về bên Loki đi!”

Linde, khoác trên người bộ trang phục màu đen, có một thứ khí chất lạnh lùng đến cực điểm, dù đang trong cơn thịnh nộ, nhưng da dẻ của nàng vẫn trắng bệch. Cảm giác bất an đến tột đỉnh bủa vây ta... Đối mặt với tình huống thế này, ta lại chẳng thể thốt ra dù chỉ là một lời biện bạch.

Trước mặt Odin, đừng bao giờ nói đến tự ái, tự tôn, đã bao lâu rồi ta chưa được là chính bản thân mình?

Từ đó tới nay, ta đều chỉ biết thỏa hiệp, chỉ biết thay đổi bản thân để chiều theo ý của chàng. Thay đổi quá nhiều năm, vâng theo quá nhiều năm, đến cuối cùng, ta cũng chẳng nhớ nổi, bản thân mình vốn là một kẻ thế nào... Tất cả, đều chỉ vì tự ta an ủi, tự ta khẳng định... rằng chàng có tình cảm với ta.

“Linde, người đừng nói thêm gì nữa...”, ta thậm chí còn không muốn ngẩng đầu nhìn bọn họ, “Ta sẽ rời khỏi Asgard”.

Nhưng dường như lửa giận của Linde hoàn toàn không dịu bớt.

“Frigg, là thần Tình yêu, là một trong số những nữ thần ít ỏi của bộ tộc này, là Thần hậu tiên nhiệm, làm ra chuyện như thế, chẳng lẽ người không cảm thấy xấu hổ hay sao? Chẳng lẽ người không có lòng tự trọng dù chỉ một chút?”, nàng ôm Vali bước đến trước mặt ta, “Người nhìn đi, con trai ta mới là của bệ hạ, người nhìn Vali mà xem, nó mới là vương tử...”.

Nhìn đứa bé sơ sinh giống Odin như đúc ấy, còn cả cái miệng mở ra đóng lại liên hồi của mẹ nó, ta đột nhiên cảm thấy đầu mình đau dữ dội, hai chân càng lúc càng nhẹ bẫng...

Mãi đến khi giọng nói của Odin vang lên sau lưng Linde: “Đủ rồi”.

“Bệ hạ...?”, Linde quay đầu lại nhìn về phía Odin, kinh hoàng tột độ.

“Thor, đưa Frigg về cung điện Sương Mù.” Thấy Thor gật đầu, sau đó bước về phía ta, Odin lại nhìn Linde: “Người cũng có thể về rồi”.

“Vì sao cả em cũng...”, nàng khựng lại một chút, sau đó đột nhiên mềm giọng: “Bệ hạ, còn biết bao nhiêu người mà em chưa...”.

“Đi về.”

Tia nhìn của Linde lại một lần nữa quay trở lại thân thể ta, sẫm soi một vòng từ đầu tới chân, sau đó nhếch miệng nở nụ cười lạnh lẽo, rồi theo một đám người rời đi.

Thor bước lại gần, vô cùng bình tĩnh, như vừa rồi chẳng có chuyện gì xảy ra: “Đi thôi”.

Ta gục đầu, kéo chặt vạt áo choàng màu tím, bước theo Thor hai bước, nhưng lại chẳng cam tâm mà dừng bước. Cùng lúc đó, ta cố gắng thuyết phục bản thân, đừng quay đầu lại nữa, nói nhiều cũng có ý nghĩa gì đâu, chỉ cần dùng hành động chứng minh là đủ.

Có điều, rốt cuộc ta vẫn không dần lòng nổi.

Xoay người lại, bước vội về phía Odin, ta ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt chàng: “Cứ mỗi lần ta quyết định buông tay thì lại cho ta hiểu nhầm rằng mình còn cơ hội cũng được, để người đàn bà của ngài làm nhục ta trước mặt bao nhiêu người cũng được, ta đều không có gì để nói”.

Phỏng chừng chàng cũng chẳng ngờ ta sẽ thẳng thừng như thế, trầm tư một lát rồi mới cất lời:

“Em quá nhạy cảm rồi, đây chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.”

“Không, người nghe ta nói đã. Từ khi sống lại đến giờ, ta đều mang cảm giác tội lỗi, vẫn muốn cố gắng cứu vãn tất cả. Ta cảm thấy mình nợ người rất nhiều, nên vẫn nhẫn nhịn hết lần này đến lần khác, muốn bù đắp lại lỗi lầm. Thế nhưng người có biết không, ta đã nhầm. Ta không mắc nợ người, mà là mắc nợ bộ tộc này.”

Ánh mắt của Odin vừa sâu xa vừa thần bí. Chàng lặng lẽ nhìn ta, không đáp lời nào.

“Tuy ta biết nói ra lời này có chút cay nghiệt, nhưng nếu không nói, ta sợ người sẽ mãi mãi hiểu nhầm”, ta nhìn thẳng vào đôi mắt đẹp đến mê hồn của chàng: “Odin, ta đã không còn để ý tới người từ lâu rồi!”.

Không biết có phải tại ta quá nhạy cảm hay không, trong một giây đó, ta nhìn thấy một thứ tình cảm mãnh liệt vô cùng trong đôi mắt chàng, chỉ loáng lên, rồi vụt tắt. Giống như tuyết vọng, lại giống bi thương, lại tựa như thứ quyền luyến không rời đã bị dồn ép từ lâu lắm.

Thế nhưng cuối cùng, chàng vẫn cho ta câu đáp lại đúng như trong dự liệu: “Quyết định thế nào là chuyện của em, không cần phải cố ý nói cho ta biết làm gì”, chàng lảng tránh ánh mắt ta, thờ ơ đáp lại.

Trên suốt quãng đường cùng Thor trở lại, mùi thức ăn xa hoa quen thuộc bay tới từ phía gần thần điện. Vốn đã cảm thấy hơi khó chịu, sau khi ngửi thấy thứ mùi sực nức kia ta lại càng thấy khó thở, thậm chí còn chẳng dư chút sức lực nào mà nói với Thor dăm ba câu chào hỏi.

Thor quay sang nhìn ta rất nhiều lần, dường như muốn an ủi mấy câu, nhưng không lần nào có thể mở lời, mãi khi chúng ta tới bậc thang phía dưới cung điện Sương Mù.

“Ta biết bệ hạ đối xử với cô không tốt, nhưng... xin đừng làm tổn thương ngài nữa.”

Tiếng nói của Thor càng lúc càng nhỏ, đến những tiếng cuối cùng ta còn tưởng mình nghe nhầm, chỉ nhìn hần bằng ánh mắt khó hiểu: “Người nói cái gì? Ta làm tổn thương ngài?”.

“Đúng thế.”

“Ta làm tổn thương ngài?”, ta nhướng cao một bên lông mày, “Thor, người vừa uống rượu đấy à?”.

“Bệ hạ rất yêu cô. Bất kể ngài có làm gì đi nữa, cô nhất định phải tin ta. Từ khi bắt đầu sinh ra ở kiếp này, ngài liền không ngừng để tâm đến cô, từng giây từng phút, sai người trông nom, chăm sóc cho cô... Nhìn người con gái mà mình thương yêu biến thành một người hoàn toàn xa lạ, lại còn phải giả bộ như không quen không biết với nàng, một người đàn ông làm được như thế là rất khó khăn, chứ chưa nói rằng người ấy lại chính là ngài.”

Lặng lặng nghe hắn nói dứt câu, ta trầm tư một lúc lâu: “Lời người nói vẫn còn rất nhiều sơ hở, hãy về mà dò dành người khác”.

“Ta biết cô sẽ không tin, nhưng ta đã thề rồi, không thể nói gì hơn”, Thor thấp giọng, “Đợi lúc nào cô có thời gian rồi, có thể tới trang viên Adanson xem thử, cô sẽ biết tất cả mọi chuyện”.

“Trang viên Adanson?”

“Đúng thế.”

“... Thor, ta biết người hy vọng ta về với hắn, nhưng người có biện hộ thay hắn bao nhiêu thì cũng không thay đổi được gì đâu. Đầu ta rất đau, ta về nghỉ ngơi đây.”

Sau khi ta trở về, phát hiện ra mình bị bệnh thì trời đã tối lắm rồi. Nhưng bởi tâm trạng đang suy sụp, nên ta chẳng nói với ai, chỉ đắp thêm một tấm chăn thật dày, rồi co người trong đấy, khi cảm nhận được sự động đậy rõ ràng của cái thai trong bụng, đột nhiên ta cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Yule nói đúng, đứa con này chỉ của một mình ta thôi. Vuốt ve cái bụng, chỉ cần nghĩ đến chuyện trong đó có một sinh mệnh bé bỏng đang dần phát triển, ta lại cảm thấy mình có lý do để cố gắng, để kiên trì.

Ta thao thức đến tận khi trời sáng. Ngoài trời, một trận mưa nhỏ bắt đầu rơi, mãi mới có chút cảm giác buồn ngủ, lại nghe thấy những tiếng hét hò âm ỉ truyền vào từ phía ngoài cung điện. Ta khoác thêm áo choàng, bước ra khỏi tấm cung, đang định sai người đi xem có chuyện gì xảy ra, thì đã nghe thấy một giọng nói đàn ông: “Frigg, mau rút khỏi bộ tộc Aesir!”.

Mãi tới khi kẻ bên ngoài lặp lại một lần nữa, ta mới hoàn hồn, ôm lấy cánh tay, nhẹ nhàng bước tới trước cây cột đá bên cạnh cửa điện. Bên ngoài kia người đông nghìn nghịt, toàn bộ đều là Thần tộc Aesir thuần chủng. Bọn họ đứng trong mưa, rất nhiều người dùng mu bàn tay lau chùi gò má ướt đẫm, trên những gương mặt ấy thấm đẫm tia thất vọng và phẫn nộ.

Chẳng bao lâu sau, những tiếng hô hào liên tiếp vọng tới:

“Đã có con của Loki rồi mà ngươi còn dám trở về Thần giới!”

“Ngươi không phải là Thần tộc Aesir, chúng ta không thừa nhận ngươi là nữ thần của bộ tộc này!”

“Cút ngay!”

“Chúng ta không cần một người đàn bà phản bội bệ hạ, sinh ra dòng giống của tà thần!”

Nhất thời cả người ta như hóa đá, da thịt lạnh giá tựa băng, cảm giác khó chịu trên thân thể theo những tiếng hô, tiếng gào, càng ngày càng gia tăng. Hơn nữa, những người kia dường như không hề có ý định bỏ đi, cứ đứng ở trước cửa mà thét gào ầm ĩ, nói những lời vô cùng khó nghe.

Lương lự một lúc lâu, cuối cùng ta rút thanh kiếm trong tay bức tượng đá, rồi đỡ lấy cột đá mà bước ra ngoài.

Nhất thời, cả trăm đường nhìn đều dồn về ta.

“Ta có thể rời khỏi Asgard, nhưng tuyệt đối không bỏ tộc Aesir mà đi.”

Ta bước lên phía trước hai bước, cũng dầm mình vào cơn mưa dai dẳng, giơ ngang thanh kiếm khổng lồ, “Kiếp trước ta lớn lên và sinh sống ở đây, kiếp này thân phận của một con dân Aesir khiến ta trở lại nơi vốn thuộc về mình, từ trước đến nay, Asgard vẫn là niềm tự hào, là niềm kiêu hãnh của ta... Không phải vì ta không còn sự lựa chọn nào khác, mà bởi nó thực sự đáng để ta kiêu ngạo”.

Nước mưa thấm ướt tóc và gương mặt ta, tràn vào trong mắt. Chẳng có cách nào vươn tay lau đi những giọt nước mưa, ta mặc cho cảm giác đau đớn bắt đầu lan tỏa.

“Xin hãy để ta ở lại nơi đây. Ta cam lòng vì mảnh đất này, cùng với bất kỳ con dân nào sống trên mảnh đất này mà hiến dâng mạng sống của mình.”

Phía dưới lặng im không tiếng động.

Ta một tay cầm kiếm, một tay vén mớ tóc dài mà từ thời thiếu nữ đến nay ta chưa từng cắt bỏ ra trước ngực, vùng kiếm chém ngang.

Trong nháy mắt, mưa gió thổi tung làn tóc ngắn chỉ đến ngang tai ta.

“Dù phải chết trên chiến trận, ta cũng cam lòng.”

Vẫn chẳng có người nào lên tiếng.

“Xin hãy cho ta ở lại nơi này...”

Đầu đau như sắp nổ tung, ta nắm chặt mớ tóc dài trong tay, dùng mũi kiếm chống lên mặt đất, mãi đến khi đám người lẳng lặng tản đi ta mới buông lỏng tay một chút. Thế nhưng cùng lúc đó, thân thể ta hoàn toàn mất đi sức lực, lảo đảo, ngã quỵ xuống.

Mớ tóc dài màu đen bị cắt đứt giống như những sợi tơ, bị gió thổi tung, phát phơ buông mình trên gương mặt.

59. Quyển 3 - Chương 8: Nụ Hôn Giữa Núi Tuyết Nghìn Năm

Vanaheim, mảnh đất đã sắp bị ký ức nghìn năm bao phủ, không ngờ lại xuất hiện trước mắt ta lần nữa. Có điều, thành phố năm xưa chỉ có ánh sáng mặt trời dồi dào sung túc, với những khối kiến trúc khéo léo tinh vi, nay đã đổi thay đến độ ta chẳng nhận ra.

Hoàng cung Hoenir như được đắp lên từ những đụn vàng lóng lánh, cao nhập tầng mây, những mái nhà nép mình phía dưới dần bị nhuộm một màu vàng chói lọi trong ánh nắng của ánh mặt trời mới rạng. Cự kinh khổng lồ, dực long bay lượn, tất cả những loài vật ấy giữa đô thành rộng lớn này chỉ như những sinh vật quá đỗi bé nhỏ đang lè mề kéo những bước chân thông thả. Tầng mây bị gió thổi tung bốn phía, trong làn sương trắng mờ ảo, mỏng tang, phía trên nóc hoàng cung Hoenir xuất hiện bóng dáng của ba pho tượng:

thần Mặt trời khoác lên người bộ quần áo của tế ti; Hỏa thần tay đỡ quả cầu ma pháp, vạt tay áo tung bay; và thần Ánh sáng đứng giữa giờ cao thanh thần kiếm.

Trên các con phố san sát, những đám đông thuộc đủ mọi chủng tộc đang ồn ào nhốn nháo. Ta buộc cao mái tóc dài lên như đuôi ngựa, sau lưng đeo túi vải, lao vào một cửa hàng nhỏ xíu trên con phố phồn hoa. Tất cả thợ và người phụ việc tất bật làm việc bên trong đều dừng mọi công việc, nhìn ra bằng vẻ mặt cực kỳ phấn chấn. Sau khi giao nhiệm vụ cụ thể cho họ, ta quay người, lại thấy một gã đàn ông đang bước lại gần.

Ánh sáng màu vàng kim chiếu rọi trên gương mặt trắng ngần của hắn, hai lọn tóc xoắn bồng bênh áp bên tai, khiến hắn mang vẻ ôn hòa đến lạ. Hắn vươn một bàn tay về phía ta, khóe môi vương nét cười: “Chào em, ta là...”.

Hắn chưa nói hết lời, khung cảnh xung quanh đã hoàn toàn thay đổi. Chỉ còn gã đàn ông kia là ở lại. Có điều mái tóc hắn hơi rối, đôi mắt với ý cười nhàn nhạt cũng có chút mơ màng. Hắn ôm ta, chiếc sơ mi trắng như màu tuyết đã bị trĩ xuống nửa vai, những nụ hôn đứt quãng trải đều từ vành tai ta, xuống tận xương quai xanh. Lúc hắn cúi đầu, đường cong da thịt nơi cổ và bờ vai hiện lên thật rõ ràng ngay trước mắt ta, trẻ trung mà rắn chắc.

“Đừng đi làm nữa... Chúng mình làm chuyện tối hôm qua thêm lần nữa đi”, giọng nói của hắn hơi khàn, mang theo thứ mê hoặc đến tột cùng, “Hử? Chuyện gì ư? Em nói thử xem...”.

“Lại còn giả bộ? Đương nhiên là chuyện khiến em có thể sinh cực cưng cho ta rồi”, hắn khẽ cười lên, sau đó giọng nói đột nhiên trầm xuống, “...Ta yêu em”.

Rõ ràng là một khung cảnh vô cùng hạnh phúc, ta cũng chẳng biết rốt cuộc gã đàn ông đó là ai. Nhưng ta biết, mình đang nằm mơ, miệng đang gọi tên một người nào đó. Vào lúc ấy, nước mắt cũng tuôn khỏi bờ mi, rất nhiều, rất nhiều, giống như chẳng thể nào dừng lại được.

Ta nghe thấy tiếng mưa rơi ngoài kia, tí tách không ngừng.

Ánh mặt trời ấm áp lặng lẽ tan biến.

Một giọng nói trầm, thấp, chẳng mang theo chút tình cảm nào vang lên bên tai ta...

... Nếu đã nhớ hắn đến như thế, tại sao còn muốn ở lại nơi này? Giống như những gì em đã nói, em không nợ ta gì cả. Ta cũng sẽ không can thiệp vào chuyện của em nữa, chỉ cần em muốn, lúc nào cũng có thể rời đi.

... Từ trước tới nay, ta chưa bao giờ có ý nghĩ muốn khống chế tình cảm của em, ở lại bên cạnh ta mà đón đau khổ sở thể này, em có từng nghĩ đến cảm nhận của ta không?

... Frigg, xin em đừng khóc nữa.

... Vì sao phải nói dối ta... Vì sao lại nói với ta rằng em vẫn yêu ta như trước?

... Rốt cuộc ta đã gây ra tội nghiệt gì mà em lại đối xử với ta như thế?

... Chắc chắn em đã quên những lời mình từng nói. Không sai, chuyện quá khứ đã qua lâu như vậy, cũng chỉ còn mình ta là nhớ rõ mà thôi. Quả thực, có rất nhiều chuyện nếu bỏ lỡ rồi thì sẽ chẳng còn cơ hội nào trở lại.

... Nếu làm như này có thể khiến em vui vẻ... Vậy thì cứ để thế đi.

Sau khi tỉnh lại, ta chẳng còn nhớ rõ mình đã mơ thấy gì, chỉ biết hình như đó là giấc mộng ngọt ngào nhất trong cuộc đời ta, dù sao thì từ trước tới giờ ta chưa từng được người nào yêu thương đến thế: mãnh liệt, cho đi tất cả mà chẳng giữ lại chút gì. Thế nhưng chẳng biết tại sao, sau khi tỉnh lại, những lọn tóc rối tung hai bên má ta đều ướt đầm vì nước mắt.

Vẫn tại cung điện Sương Mù, bên cạnh ta ngoài mấy nàng thị nữ ra thì chẳng còn ai khác. Họ thấy ta tỉnh lại, liền chạy ra ngoài dẫn Jarnsaxa và Yule vào.

Vừa nhìn thấy ta, câu nói đầu tiên thốt ra từ miệng Jarnsaxa là: “Chị có biết không, lúc chị hôn mê, em chỉ muốn đánh cho chị một trận nên thân thôi. Một người con gái sao có thể không có tóc dài? Chị có còn là con gái không đấy hả?”.

Ta ngẩn người, lúc này mới nhớ ra là mình đã cắt phăng mái tóc đi rồi. Sau khi giảm bớt trọng lượng của đoạn tóc dài, mái tóc ta trở nên nhẹ nhàng đến lạ, chỉ có điều có một cảm giác lạnh lẽo nơi gáy cổ.

“Trông khó coi lắm à?”, ta vô thức sờ lên vành tai mình.

“Đừng nghe cô ta nói lung tung. Tóc ngắn trông cũng được lắm.”

Yule ngồi xuống, nhìn mái tóc của ta, “Có điều cô cắt chừa ra hình thù gì cả, hai ngày nữa ta sẽ dẫn cô đi sửa lại”.

“Hai người ăn nói lung tung ấy. Tóc ngắn hoàn toàn chẳng có tí cảm giác nữ tính nào. Cũng tại cái mái tóc này dài không nổi, chứ không nhất định ta phải để cho dài thiệt dài giống như Frigg vậy.”

“Jarnsaxa, cô phàn nàn ít thôi có được không? Nói với Frigg chuyện cấp bách trước đã”, Yule ném cho Jarnsaxa một cái nhìn khinh bỉ, sau đó quay lại: “Những dân chúng nổi loạn kia chỉ là một bộ phận nhỏ mà thôi, nên cũng dễ dẹp yên. Nhưng chuyện đau đầu hơn, là những người tin tưởng vào cô đều một lòng một dạ tin đứa bé đang trong bụng cô là của bệ hạ. Vậy nên, nếu nó đúng là của Loki thật, thì khi cô sinh nó ra, rắc rối kéo theo cũng không nhỏ đâu”.

Nhất thời ta ghen hợm.

“Có điều, gần đây tình hình chiến tranh với tộc Vanir có phần căng thẳng, chúng ta có thể chọn một thời điểm hỗn loạn nhất để công khai tin tức... Còn nữa, binh quyền của cô đã bị bệ hạ thu hồi rồi. Ngài sẽ không trả lại trước khi đứa bé ra đời đâu.”

“Vậy sao?”

Đầu óc ta rối tung hết lên, chẳng biết nên nói gì cho phải. Ngẫm nghĩ một lát, ta hỏi: “Ta hôn mê bao lâu rồi?”.

“Hơn hai ngày một chút.”

“Còn may.”

“Bệ hạ vẫn túc trực bên cô suốt.”

“... Vậy sao.”

“Lúc ngủ, hình như cô đã mơ nhiều lắm, cứ gọi tên Loki hoài.”

“Cái gì?”, ta ngẩn đầu, vô cùng kinh ngạc, “Không thể có chuyện ấy được”.

“Thật đấy. Cô gọi to lắm, chúng ta đứng bên ngoài còn nghe được.”

Jarnsaxa tiếp lời: “Hình như bệ hạ cũng nói với cô cái gì đó, nhưng giọng ngài nhỏ quá, ta gắng nghe mà không ra được tiếng nào”.

Sau một khoảng lặng kéo dài, Yule lại nói: “Sáng nay, lúc thấy bệnh tình của cô đã khá hơn, bệ hạ liền đi. Trông ngài có vẻ rất đau lòng, sắc mặt khó coi lắm”.

So với phản ứng của Odin, thì chuyện khiến ta không thể nào tin được, chính là việc mình gọi tên Loki. Những cơn mất ngủ liên miên sau đó khiến tâm trạng ta bồn chồn nóng ruột đến tận đỉnh. Nhưng ta chẳng ngờ, vào thời điểm thế này, mình lại gặp Loki lần nữa.

Tuy vẫn chẳng có ánh sáng mặt trời, nhưng cùng với việc nhiệt độ tăng lên, cây cối ngày càng xanh tốt, bộ tộc Aesir cũng thêm được vài phần sức sống. Trên những dãy núi tuyết đóng băng suốt năm suốt tháng có vô số những hồ nước nông, phiến lá xanh vì quyền luyến bóng hình phản chiếu trên mặt nước mà lặng lẽ buông mình, khẽ điểm lên mặt nước trong suốt, lạnh băng vô số những vòng tròn.

“Nước đá mùa này chính là thứ dung dịch làm lạnh và dung dịch điều hòa tốt nhất”, Jarnsaxa vừa thốt ra câu này, ta - vốn mấy ngày nay tâm trạng hậm hực không vui - liền kéo nàng cùng lên núi tuyết thu gom nước đá, nhân tiện làm gì đó cho khuây khỏa.

Không giống như núi non ở những miền đất khác, những dãy núi cao của tộc Aesir hùng vĩ mà hiểm trở, hơn một nửa những người đứng trên đỉnh núi nhìn xuống phía dưới, sẽ thấy đầu vầng mắt hoa, chân run tim đập. Trên sườn núi có lác đác vài cung điện, một số ít những vị thần có tính cách quái gở lắm lì sẽ dựng nhà ở chốn này. Đứng đối diện với dãy núi mà phóng tầm mắt ra xa, sẽ thấy những lớp tuyết tích tụ vạn năm giống như những khúc gỗ nhỏ được xếp chồng chất lên nhau. Đặt cạnh quần thể núi non mênh mông vô bờ bến ấy, đất Asgard rộng lớn cũng trở nên bé nhỏ mà chật chội.

Đi đến lưng chừng núi, ta đã bắt đầu thấy mệt, liền ngồi xuống bên một hồ nước để nghỉ chân, tiện thể chờ Jarnsaxa đang chạy vội vàng lên đỉnh núi.

Thật ra, khi đứng ở vị trí trên đỉnh, bạn sẽ chẳng thể cảm giác được rõ ràng bầu không khí căng thẳng và sự tàn khốc của chiến tranh, nhưng ta cũng biết, gần đây tình hình chiến sự gần như chưa từng dừng lại. Hơn nữa, vấn đề khiến người ta đau đầu hơn, chính là người cầm quyền ở Vanaheim không chỉ có một, chúng ta không thể dựa vào thủ đoạn cầm quân của người nào đó để phán đoán sách lược của đối phương. Theo tin chiến trận từ hai ngày trước, bộ tộc đã chuẩn bị sẵn ba cánh quân tinh nhuệ tập kích, dự định sẽ băng qua Niflheim lúc trời tảng sáng, tấn công phía bắc của tộc Vanir. Đội quân kỵ sĩ cưỡi rồng do Tyr chỉ huy đã sớm mai phục sau những mỏm đồi trên bình nguyên băng giá, ra tay phá vỡ thế trận trước khi ba cánh quân của tộc Aesir kịp tụ họp với nhau.

Khắp thế giới này không ai không biết Thần tộc Vanir kém chịu lạnh, hơn nữa tính tình họ lại hòa nhã, thế nhưng ngày hôm ấy, hành động tắm máu cả cao nguyên băng giá thật sự đã khiến Thần tộc Aesir phải bàng hoàng, sống lưng lạnh toát. Đường như tinh thần phản kháng của bọn họ lớn hơn nhiều so với tưởng tượng của chúng ta.

Mang thai trong thời chiến loạn quả thực là chuyện khiến người ta khó chịu, lòng dạ cứ lơ lửng lơ lơ, muốn giúp đỡ gì đó cho quân đội, nhưng lại chỉ gây phiền phức thêm. Ta liếc nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trong đầm nước, cũng đã dần quen với mái tóc ngắn gọn gàng, không rườm rà phiền phức.

Ngẩng đầu lên, trước mắt ta là một thế giới đông đầy bởi biết bao dãy núi tuyết phủ, bầu trời trắng xám, tất cả những thứ đó đã cắn nuốt đi màu lam u buồn của đầm hồ sâu thẳm, dường như cả nước, cả trời, cả núi đều đã biến thành một thứ thủy tinh lung linh, trong trẻo. Thế giới bị thủy tinh bao bọc này đẹp đến mà vắng lặng đến thê lương, dường như chỉ còn sót lại hơi thở của một người.

Ta còn đang vẫn vơ suy nghĩ, bỗng cảm giác thấy có người đứng ngay phía sau lưng, bước chân rất nhẹ.

Trong lòng chắc chắn là Jarnsaxa định tới dọa ta một phen đây, ta vẫn ngồi ngấm đầm nước, giả bộ không phát hiện ra, chờ cơ hội dọa lại nàng.

Tiếng bước chân rất nhẹ, càng lúc càng gần.

Có người vỗ nhẹ lên vai ta, ta nắm chặt lấy tay người đó, sau đó nhanh chóng xoay người, hét to một tiếng.

Đối phương quả nhiên bị ta dọa cho giật nảy người, mất trọn tròn, lui lại phía sau một bước. Nhưng, rất hiển nhiên, người bị dọa kích nhiều hơn chính là ta.

Kẻ đó chẳng phải Jarnsaxa, mà là Loki - đang khoác trên mình tấm trường bào màu trắng của ma đạo sư.

“Vì sao ngươi lại ở đây?”

Trái tim gần như bắn tung khỏi lồng ngực, ta thở hổn hển mà nhìn hắn. Hắn trùm chiếc mũ liền áo lên đầu, nhưng lại không che đi phần nửa gương mặt của mình giống những ma đạo sư thần bí khác. Bởi thế, mái tóc màu đỏ rực hơi xoắn bên dưới tấm mũ trắng tinh lại càng trở nên nổi bật hơn bao giờ hết. Đôi mắt hắn dường như sẽ mãi mãi sáng ngời như thế, sáng ngời đến độ khiến người ta có cảm giác người này chỉ cần nhìn thôi là có thể hiểu thấu mọi chuyện.

“Trừ lý do vì chiến tranh và tới để thăm em ra, em nghĩ còn lý do nào khiến ta đặt chân lên mảnh đất này?”

Mặc dù trong lòng nghìn vạn lần không muốn, nhưng ta không thể phủ nhận rằng, cơn mộng mị lúc hôn mê đã ảnh hưởng đến ta rất nhiều. Ta xoay lại, đeo hết đồng đồ mang theo người lên, định bụng bước vòng qua hẻm để đi lên núi. Nhưng chỉ trong chớp mắt, Loki đã chặn đường ta.

“Frigg, ta cũng cảm thấy đau khổ thay cho em”, hắn nói, giọng điệu mang theo vài phần thương tiếc, “Chẳng dễ gì mới có thể sống lại, nhưng tiến triển quan hệ với Odin lại chẳng được thuận buồm xuôi gió”.

“Đó là chuyện của ta, liên quan gì đến người?”

Ta nhú chặt đôi mày, định ném những lời này lại rồi đi. Nhưng mới được vài bước, Loki đã lại tiếp lời: “Ta hoàn toàn không có ý châm chọc em, nhưng em không tò mò chút nào sao, về việc tại sao hắn không để ý gì tới em, mà lại muốn lấy Linde làm vợ?”.

Dường như có một thứ gông xiềng vô hình nào đó đang trói chặt chân ta, ta do dự, sau đó dừng bước.

“Ta biết lý do đấy.” Nghe giọng điệu thì thấy có vẻ như Loki đang cực kỳ thích thú.

Ta quả thực thấy bản thân mình vô dụng quá, đã nói là phải từ bỏ rồi, nhưng cũng chỉ tỏ vẻ như thế mà thôi. Chỉ cần một người nào đó, thậm chí là Loki, nói một câu liên quan đến chàng thôi là ta đã không không chế nổi bản thân mình rồi: “... Là gì?”.

Ta xoay người lại, ném ánh nhìn về phía Loki. Hắn cúi mũ xuống, để lộ gương mặt thanh tú tuyệt trần cùng mái tóc vô cùng diễm lệ:

“Nói ra cũng được thôi, nhưng ta muốn ‘chị’ phải thưởng cho ta cái gì đó.”

Đôi mày của ta càng nhú chặt hơn: “Tùy người, ta không có hứng thú với cái đáp án trong miệng người đâu”.

Lần bỏ đi này, ta không lưỡng lự một giây nào cả. Nhưng những lời Loki nói với theo lại khiến ta bứt rứt rất lâu, vừa khó chịu, vừa tò mò.

“Nếu như em thật sự muốn biết, vậy thì chiều ngày mai, cũng vào giờ này hãy tới đây gặp mặt. Em yên tâm, chuyện ta muốn em làm, tuyệt đối nằm trong phạm vi có thể chấp nhận được của em... Đừng quên một chuyện, rằng ta là chủ thần cuối cùng biến mất trong thế giới cũ. Ta biết mọi chuyện!”

Sáng hôm sau, sự lưỡng lự chần chừ đeo đẳng ta suốt đêm dài thức trắng đã biến mất như chưa hề tồn tại. Vừa tới giờ hẹn, ta đã lập tức tới núi tuyết mà chẳng nghĩ ngợi gì.

Loki đã sớm ngồi chờ bên đầm nước, còn cố ý tạo một trái cầu lửa để sưởi ấm. Thấy ta tới, hắn lập tức thu hồi ma pháp và đứng dậy: “Em đến trễ mười bảy phút”.

“Nói đi, điều kiện của người là gì?”

Con mắt của Loki cong lên, hắn nở một nụ cười rạng rỡ tựa thái dương, hồn nhiên như trẻ nhỏ: “Ta muốn có nụ hôn của thần Tình yêu”.

“Không thể”, ta kiên quyết đáp lời.

Tuy nói thế, trong lòng ta lại cảm thấy chuyện này có vài phần kỳ quặc. Với tính cách của Loki, hắn có thể chỉ đơn giản muốn một nụ hôn thôi sao?

“Thế mà ta cứ tưởng nếu em đã đồng ý tới đây rồi, thì đã chuẩn bị sẵn tinh thần phải trả cái giá lớn hơn nữa đấy. Ban nãy ta còn tưởng em sẽ nói rằng: ‘Chỉ một nụ hôn là được à’...”, hắn đáp bằng chất giọng thất vọng tột cùng, “Thôi được rồi, nói chuyện trước vậy. Sau khi nghe xong nếu cảm thấy ta không nói dối thì em hôn ta một cái nhé?”.

Ta lẳng lặng nhìn hắn, thực sự chẳng dám có chút lơ lửng nào.

“Có điều, ta cũng phải nói trước, ta sẽ không nói với em tất cả những gì mình biết đâu. Thế nên, dù có che giấu vài chuyện, em cũng không thể trách ta được.”

“Tại sao không thể nói?”

“Bởi ta không hy vọng sau khi em biết được mọi chuyện rồi sẽ chạy về bên hấn. Nhưng ta lại muốn gặp em, muốn nghe giọng nói của em...”, Loki trầm tư, nở một nụ cười pha vài phần chua chát, “Bởi vì ta yêu em... Nếu không dùng Odin làm mồi nhử thì một cái liếc mắt em cũng tiếc rẻ với ta”.

Nếu không phải vẫn cảm nhận được sức mạnh của Hỏa thần, nhất định ta sẽ nghĩ gã Loki đang đứng trước mặt ta là do kẻ nào giả mạo. Tuy Loki là một kẻ rất có nhân duyên với phái nữ, nhưng đa số lần đều khoác bộ dạng dịu dàng hòa nhã, miệng lưỡi trơn tru, hơn nữa, tính cách kiêu ngạo của hấn là điều ai cũng biết. Thấy hấn tự hạ thấp bản thân như vậy, nhất là khi tự so sánh với Odin, nhất thời ta cũng chẳng biết nên đáp thế nào cho phải.

Bầu không khí gượng gạo chẳng kéo dài được bao lâu, Loki lại nói: “Thứ nhất, ban đầu Odin chắc chắn không có chút cảm tình nào với Linde. Có một chuyện mà rất nhiều người đều biết, lúc mới xuất hiện, cô ta đã liên tục nhắc đi nhắc lại mình là em gái của em, còn nói cô ta rất nhớ em, nói bản thân cô ta có thể giữ được kỷ ức năm xưa là bởi vì có mối dây liên kết quá sâu đậm với em. Odin thấy tình cảm giữa hai người tốt như vậy, liền giữ cô ta ở lại bên cạnh. Còn sau này, có tình cảm thật hay không thì phải đi hỏi hai người bọn họ”.

Thần tộc hồi sinh chỉ chiếm chưa đến hai phần triệu số Thần tộc trong thế giới mới, trong đó, những người có thể khôi phục được kỷ ức, đa phần đều là thần thánh. Bởi vì số lượng quá ít, hơn nữa những Thần tộc trong thế giới mới này hoàn toàn không có nghĩa vụ phải gánh những món nợ trong lịch sử xa xưa, ta nghĩ, có lẽ đây chính là nguyên nhân chủ yếu khiến Odin tuyên bố cắt đứt mọi mối quan hệ trong quá khứ. Mẹ của Linde chỉ là một người Khổng lồ bình thường, nhưng nhờ vào cha mình, nàng ta cũng sở hữu một lượng thần lực nhất định, chỉ có điều chưa được tính là thần thánh. Loại Thần tộc như vậy nếu muốn khôi phục kỷ ức, thì chắc chắn là phải có thứ tình cảm cực kỳ mãnh liệt trong kiếp trước. Thế nhưng ta đây không thể tin vào những lời Linde nói, bảo nàng ta vì Odin mà sinh ra trên cõi đời này còn thuyết phục hơn là việc bảo rằng Linde có cảm tình với ta.

Ta gật đầu: “Được, vậy sau đó?”.

“Chỉ là, dù có tình cảm đến mức nào đi chăng nữa, với thân phận của mình, Odin chắc chắn sẽ không lấy một người con gái không có thần vị.”

Ý kiến này ta đã sớm thừa nhận, hơn nữa sẽ chẳng bao giờ phủ nhận. Chỉ có điều, khi nghe thấy người khác thốt ra những lời này, ta vẫn cảm thấy khó chịu trong lòng. Ta lại gật đầu, không lên tiếng.

“Đừng đau khổ làm gì. Dung mạo xinh đẹp của chị vang danh khắp chốn, ngày ấy chị trẻ trung, mơn mớn thanh xuân, còn là vị nữ thần tóc vàng mà tất cả cánh đàn ông trên đời này đều mơ ước có được, Odin sao có thể lấy chị chỉ vì thần vị chứ?”

Trong lòng lại càng khó chịu, nhưng ta hoàn toàn không muốn để hấn nhìn ra, nên chỉ thản nhiên nói rằng: “Đàn ông không phải đều thế cả sao? Người cũng không khác gì đâu”.

“Đúng, ngày đó quả thật ta rất thích người con gái xinh đẹp có mái tóc dài, vàng óng ả, trẻ trung tươi tắn. Thế nhưng mới vài tháng trước, ta lại thích một bà già tóc đen, mặt mũi đầy nếp nhăn. Bây giờ thì ta lại thổn thức vì một phụ nữ mang bầu xinh đẹp có mái tóc đen ngắn cũn.”

“Ta không có hứng với loại hình con gái mà người thích.”

“Ta chỉ muốn nói cho em biết một điều, dù em biến thành bộ dạng thế nào, ta đều thích. Nếu không có được em, thì dù có phải liên tục tìm người tương tự thế thân ta cũng cam lòng.”

“Người nói xong chưa?”

“Được rồi... Odin lấy Linde, phân nửa nguyên nhân là vì muốn chọc cho em tức mà bỏ đi.”

“Vì sao hấn lại làm thế?”

“Để sáng tạo ra thế giới mới này, hấn đã đánh mất gần hết sức mạnh bản thân. Hiện giờ trong số mười hai chủ thần, thần lực của hấn yếu nhất, còn không sánh được với Sif. Biết vì sao hấn không chịu thức tỉnh không? Làm một vị đế vương với những sách lược bình thường, dễ hơn việc trở thành ‘Odin’ rất nhiều. Sau khi thức tỉnh, người ta kỳ vọng vào hấn cao bao nhiêu, thì nỗi thất vọng sẽ lớn bấy nhiêu. Dù sao, nhìn vào

tình hình hiện tại, chỉ cần yếu thêm một chút nữa thôi, thì cả cái thần vị của chủ thần hắc cũng không giữ nổi đâu.”

“Những lời ngươi nói... là thật ư?”

“Đương nhiên. Chuyện này tất cả những vị thần cao cấp của tộc Aesir đều biết, nhưng chẳng có kẻ nào nhớ tới sự hy sinh của hắc. Bọn chúng chỉ muốn tiêu diệt hắc, sau đó bước lên ngai báu. Huống hồ, Asgard rơi vào tay giặc sau chiến tranh chỉ là chuyện một sớm một chiều. Odin có lẽ vẫn còn có chút cảm tình với vợ cũ, nên không muốn liên lụy tới em.”

Dù có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa, trong lòng ta, Odin mãi mãi là một vị đế vương có thể làm được tất cả, ngạo nghễ trên cao mà cũng khó gần. Bởi vì nguyên nhân ấy, ta mới không dám lại gần chàng. Hôm nay nghe được sự thật này, ta chẳng biết nên vui mừng hay đau khổ nữa.

“Ta phải trở về hỏi hắc.”

Vừa mới quay người lại, bàn tay ta đã bị Loki tóm lấy.

“Hắc đã tốn bao công sức để dối gạt em, em làm thế chỉ khiến hắc càng thêm thảm hại, càng thêm xấu hổ mà thôi. Em không biết đối với loại đàn ông như Odin mà nói, tự tôn là thứ quan trọng đến thế nào sao?”

“Thế nhưng... thế nhưng ta hy vọng hắc có thể hiểu rằng, ta hoàn toàn không để ý gì đến mấy thứ đó...”

“Giả dối quá đấy.” Loki nở một nụ cười đầy mai mỉa, “Em giả cho hắc không phải bởi cái địa vị Chúa tể các vị thần của hắc sao? Nếu Odin đã yếu đi rồi, em còn thích hắc không?”

“Nói nhăng nói cuội gì đó? Nếu chàng không còn sức mạnh như trước nữa, chẳng phải khoảng cách giữa ta và chàng sẽ càng nhỏ hơn sao?” Miệng thì nói vậy, nhưng trong lòng ta hiểu rất rõ, khi ở cạnh chàng, ta vẫn là kẻ yếu thế hơn, điểm này sẽ không bao giờ thay đổi.

Loki nhìn ta, trong ánh mắt đọng vài phần kinh ngạc, mãi một lúc lâu sau hắc mới gật đầu, như đột nhiên lĩnh ngộ được điều gì cao siêu lắm, rồi khẽ thở dài một tiếng: “Cô bé ngốc. Sao mãi mà chẳng thông minh lên được chút nào vậy?”

“Chẳng lẽ cứ phải theo đuổi quyền thế thì mới là thông minh sao?”, ta nhìn Loki, gượng gạo đáp lời, “Nói thế nào thì nói, ta vẫn phải cảm ơn ngươi”.

Hắc nhìn ta, cười mỉm, không nói câu nào.

“Nếu không còn chuyện gì khác, ta đi trước đây.”

Đôi lông mày khẽ nhướng, con mắt lớn mà sáng rực chớp rồi lại chớp, hắc vẫn đứng đó, chỉ lẳng lặng mỉm cười.

Đột nhiên ta phát hiện ra một chuyện, tinh thần trọng nghĩa quá lớn cũng không phải chuyện hay ho gì. Hai mắt nhìn nhau trong chớp lát, cuối cùng ta cũng không chống đỡ được, mới đáp: “Được rồi, ta sẽ không thất tín. Nhưng cũng phải nói trước, chuyện này không có nghĩa là chúng ta đã làm hòa, cũng không có nghĩa là ta sẽ tha thứ cho tất cả những việc ngươi đã gây ra trong quá khứ”.

“Được”, Loki gật đầu đầy thỏa mãn.

Ta nắm chặt hai tay, thầm lấy dũng khí, đồng thời bước tới trước mặt Loki. Ngẩng đầu lên ta mới nhận ra, khi nhìn gần Loki còn cao lớn hơn nhiều, lông mi lại dài. Tuy dung mạo hắc chẳng khác thuở bé là bao, nhưng không hiểu sao ta cứ cảm giác có vẻ gì đó không được tự nhiên. Hắc nhìn ta, chăm chú, ánh mắt tràn ngập ý cười, nhưng hoàn toàn không có ý chủ động. Khẽ thở dài, ta kiễng chân, định bụng chỉ chạm nhẹ vào môi hắc một cái rồi sẽ rời ra ngay.

Nhưng chẳng ngờ môi ta vừa mới áp lên môi hắc một chút, còn chưa kịp thực hiện bước tiếp theo, hắc đã ôm chặt lấy ta, cạy mở đôi môi hoàn toàn không hề phòng bị của ta một cách cực kỳ linh hoạt, sau đó bắt đầu một nụ hôn thật sâu, thật dài.

Mọi thứ xảy ra quá nhanh, ta ngỡ ngác, phải đến vài giây sau mới nhận ra chuyện gì vừa xảy ra, liền vội vàng giơ tay đẩy hấn ra. Nhưng Loki lại kiên quyết vô cùng, ta có phản kháng thế nào hấn vẫn không chịu buông tay. Mà cách hấn hôn môi lại quá đỗi thân quen, khiến cho kẻ khác muốn rời mà không được.

Dù là như thế, hấn vẫn có chút vội vàng, thậm chí là vài phần luống cuống. Tựa như một đứa bé trai cực khổ tích cóp tiền một năm, cuối cùng cũng thuê được một thứ đồ chơi mình yêu thích, có điều thời gian thuê chỉ vắn vện mười phút mà thôi.

Nhớ tới bức thư của Ena, còn cả bộ dạng cô độc của Loki ngày thơ bé, nhất thời ta chẳng tài nào nhẫn tâm mà từ chối, vì thế ta không giãy giụa nữa, đáp lại hấn một cách vô cùng bị động. Sau đó, ta cứ nghĩ mãi... Nếu Odin có thể giống như hấn, vậy thì tốt biết bao.

Nhiều khi ta cứ bảo là mình ghét cách sử xử của Odin, cũng chẳng thích thú gì với loại đàn ông trầm mặc như thế, có điều, nếu đã thật sự yêu rồi thì chẳng biết làm thế nào nữa. Ta tự nói với lòng là phải thay đổi, nhưng thử đủ mọi cách cũng chẳng thể lay chuyển được.

Sau khi nụ hôn dài kia kết thúc, ta lùi lại phía sau vài bước: “Ta về đây”.

“Ta sẽ lại tới thăm em... Ta sẽ rất nhớ em.”

Ánh mắt của Loki vẫn lưu luyến không rời, nhưng trong mắt lại ánh thêm vài tia mừng vui khôn tả.

Ta cũng chẳng còn hơi sức đâu mà cự tuyệt những câu tình tứ tràn lan của hấn, ta kéo lại cổ áo choàng, xoay người bước theo con đường trở về.

Thế nhưng, trong đất trời mịt mù băng tuyết, ta lại nhìn thấy bóng hình của một người đàn ông khác.

Gió lạnh gào thét, bồi hồi, quẩn quanh giữa những dãy núi tuyết ngút ngàn, đổ đầy vào trong tầm ào choàng dài trên vai người ấy.

Vóc người Odin rắn rỏi kiên cường, vẫn như xưa - anh tuấn mà lạnh lùng. Sau khi nhìn ta, tầm mắt của chàng chuyển hướng về phía Loki, thản nhiên cất tiếng: “Người cố ý gọi ta tới nơi này, là để chứng kiến cảnh vừa rồi sao?”.

Trong giây phút ấy, bầu không khí lại càng trở nên lạnh giá. Ta lập tức quay lại nhìn Loki, ánh mắt bàng hoàng: “Người... cố ý gọi chàng tới?”.

Nhưng ta ngẫm nghĩ lại, nếu hấn thực sự chỉ muốn hôn ta một cái, vậy thì chắc chắn đã yêu cầu ngay từ lúc gặp mặt rồi, việc gì phải dằng dãi cả ngày trời.

Đối mặt với vẻ thản nhiên của Odin, cùng sự chất vấn của ta, Loki chẳng có chút thất vọng hay xấu hổ nào, hấn chỉ phá lên cười: “Odin, người nhìn thấy hết rồi chứ?”.

“Nhìn thấy rồi.”

“Ta cứ nghĩ nàng sẽ rất căm ghét ta, ai ngờ chỉ vì xấu hổ, thêm trách nhiệm với người khiến nàng không dám làm theo ý mình”, Loki càng nói càng tỏ vẻ khiêu khích, “Trong mắt ta, loại phụ nữ ốm ờ này rất có sức hấp dẫn. Có lẽ hôm nay ta không nên đi, mà nên mang nàng ra ngoài một đêm thử xem sao”.

“Loki, người cầm miệng cho ta!”, ta hét lên đầy phẫn nộ.

Ban này, ta đúng là bị điên nên mới thương cảm hấn, từ trước đến nay hấn vẫn thế này, hoàn toàn không thay đổi. Ta nhanh chân bước về phía Odin, vội nói: “Ban này chỉ là một cuộc trao đổi mà thôi, ta hoàn toàn không có gì với hấn...”.

Odin cắt ngang lời ta: “Đủ rồi, ta không muốn nghe người nói thêm một câu nào nữa”.

Chàng chẳng thèm nhìn ta và Loki thêm một giây nào nữa, liền xoay người bỏ đi. Ta lập tức chạy theo, chặn trước mặt chàng: “Chàng đang ghen đấy à?”.

“Ta sắp kết hôn rồi. Người thấy nói mấy lời này có ý nghĩa gì sao?”

“Lại nói đến Linde... Chàng với nàng ta sắp kết hôn, nhưng ta chưa nói lời nào, vậy mà hôm nay ta mới chỉ làm thế này thôi mà chàng đã tức giận rồi?”

“Linde là Thần tộc Aesir, còn Loki thì không. Người tốt nhất nên xác định rõ lập trường của bản thân đi.”

“Chiêu này không có tác dụng với ta đâu. Bệ hạ, giờ không phải thời gian làm việc của ta, nếu phải nói đến chuyện chính trị thì ta không có hứng hần ngài đâu.”

Odin lạnh giọng: “Frigg, đừng quên người đang nói chuyện với ai”.

“Ồ, thất lễ rồi. Bệ hạ, xin hãy nhắc bước chân cao quý của ngài, trở về cung điện Vàng ngơi nghỉ đi. Xin tiễn bệ hạ!”, nói xong, ta còn cung kính hành lễ với chàng.

Odin chưa kịp nói lời nào, Loki đã đứng bên cười khẩy: “Coi bộ nàng đã bắt đầu ghét người rồi”.

“Chuyện của ta không liên quan tới người.”

“Không liên quan tới ta? Ta là cha của đứa bé đấy nhé”, Loki bước lại gần túm lấy cánh tay ta, kéo ta về phía hắn: “Đi theo ta”.

“Buông tay ra!” Ta cố gạt tay hắn ra, còn đang định cố sống cố chết mà thoát khỏi tầm kiểm soát của Loki, Odin đã vung một nắm đấm vào mặt hắn.

Một đấm này không nhẹ, Loki bị đánh bật lại vài bước, ôm mặt, kinh ngạc nhìn Odin.

“Nếu người dám động tới nàng lần nữa, dù chỉ một sợi tóc thôi, ta cũng sẽ lập tức cho người từ biệt cõi đời này.”

Vốn đã chuẩn bị tinh thần chống đối với Odin, nhưng lúc này, chàng thậm chí còn chưa nói được một lời ngon ngọt, ta đã thua đến manh giáp cũng chẳng còn... Ta ôm chặt chàng, cả người run lên bần bật, không tài nào kiểm soát được. Chống đối với chàng là một việc cần dũng khí cực lớn, ban nãy... thật ra ta rất sợ.

Trạng thái ấy chẳng duy trì được bao lâu, Loki đã lập tức trả đòn. Odin liền đưa tay chặn nắm tay của hắn.

“Không cho ta chạm vào nàng? Người có tư cách gì mà nói những lời ấy?”

Tận trong sâu thẳm ánh mắt của Loki như có ngọn lửa dữ bùng cháy, mái tóc hắn cũng như nhen nhúm thành từng ngọn lửa hừng hực. Ngay lập tức, hắn vung bàn tay còn lại lên, tặng Odin một nắm đấm, bàn tay vô thức dẫn theo lửa đỏ.

Odin ôm ta, dịch chuyển về phía sau. Nhưng một người nếu muốn làm xong động tác của hai người thì sẽ chậm hơn rất nhiều, Loki do mấy ngày gần đây chiến đấu liên miên, phản ứng cũng nhanh đến kinh hoàng, thế nên chúng ta vừa dừng lại, hắn đã cúi người trượt đến ngay trước mặt, đồng thời từ phía dưới, vung nắm đấm lên, đánh thẳng vào quai hàm của Odin. Cùng lúc đó, đất rung núi chuyển, từ vách núi sau lưng Odin, những khối tuyết khổng lồ đang lao xuống.

Vốn tưởng trúng một đấm này chàng sẽ ngã, dù sao đòn này của Loki có dùng ma pháp, Odin lại yếu đi nhiều. Vậy mà chàng chỉ loạng choạng vài bước, dùng mu bàn tay quẹt qua xương hàm, cởi bỏ áo choàng, ném sang một bên: “Frigg, em đứng ra xa một chút”.

Quần áo bên trong mà chàng mặc hơi bó sát, khiến thân hình chàng càng thêm cao lớn. Thế nhưng chỉ sau vài giây ngắn ngủi, chàng đã lập tức hóa thành một quả cầu sáng bạc, lao về phía trước. Khí lạnh của vạn vật đất trời đổ dồn về từ bốn phương tám hướng, ngưng tụ trên tay chàng, sau đó lao về phía Loki. Loki lập tức lao lên không trung, mở rộng hai tay, lửa đỏ quanh cơ thể bùng cháy dữ dội, tựa như những trái bom bị châm ngòi. Hai người đều bị đánh bật về phía sau vài bước, nhưng chỉ vài giây sau đã điều chỉnh lại trạng thái, một kẻ dùng tốc độ kinh hoàng mà chạy, một người di chuyển trong chớp mắt, đồng thời còn có những quả cầu sáng cực mạnh, tựa như cơn lốc xoáy, xối những tảng tuyết khổng lồ lên cao, ném về phía đối phương.

Trong cảnh gần như không thể nhìn rõ bằng mắt thường ấy, ta chỉ loáng thoáng thấy đốm lửa bắn tung bốn phía, ánh sáng lóe lên, tuyết đọng bốn phía lở sụp càng lúc càng nhiều. Nhất là khi hai người lại một lần nữa đối diện, sau khi xoay một vòng trên không trung, Loki liền hạ người xuống đất, mang theo lửa đỏ, lớp tuyết trắng ngần trong chu vi vài thước quanh chân hắn lập tức tan chảy, hóa thành một cái hồ lớn hình bán nguyệt.

Vốn dĩ đánh nhau trong tuyết sẽ khiến Hỏa thần lâm vào thế yếu, mỗi lần làm tan chảy một phiến tuyết, hắn sẽ mất đi không ít sức lực. Nếu trận chiến này diễn ra ở Muspelheim, hắn nhất định sẽ thỏa sức tung hoành. Thế nhưng trong cả chín thế giới này chẳng ai có sức mạnh phá hoại sánh được với Loki, kể cả Odin. Nhưng nếu so với Odin, thì khả năng khôi phục của Loki gần như không cần nhắc tới. Dù có bị tấn công thế nào, thì Odin đều có thể phục hồi ngay lập tức, tựa như có thể thu vào mình tất cả sức mạnh của tự nhiên vậy.

Thời điểm Loki bó tay chịu trói đến muộn hơn ta tưởng rất nhiều. Vài lần bị Odin đánh trúng, hắn thậm chí còn không lao đảo lấy một giây, chỉ cắn chặt răng đánh trả. Còn về Odin, muốn cái mặt lạnh lùng của chàng biến dạng dù chỉ một chút thôi cũng là một chuyện vô cùng khó khăn.

Thời gian khựng lại của Loki càng lúc càng dài, động tác cũng ngày càng chậm, bóng dáng cao gầy phía xa đột nhiên xuất hiện ngay trước mặt hắn, một nắm đấm giáng thẳng vào phần bụng. Loki rên lên một tiếng đầy đau đớn, liên tục lùi về phía sau, dùng toàn bộ sức tàn ném ra một quả cầu ma pháp. Thế nhưng quả cầu lửa lại ném sai vị trí, hướng thẳng về vách núi đối diện.

Loki lao đảo, không đứng vững được, rồi ngã lăn ra đất. Máu đỏ trào ra từ miệng, nhuộm đầm tà áo trắng.

Chỉ trong nháy mắt, tòa núi tuyết đã từng sừng sững cả nghìn năm âm ỉ đỏ sục, những mảng tuyết đọng cực lớn lăn tròn, lao xuống.

Cứ thế này, chẳng mấy chốc sẽ có người phát hiện. Nhưng Loki hoàn toàn không có ý định chạy trốn, nghỉ ngơi được vài giây, hắn lại chống tay xuống đất, có ý đứng lên. Odin không hề buông lỏng cảnh giác, dịch chuyển tức thời, đá ngã Loki mới vừa đứng dậy.

“Ta...”, Loki ho vài tiếng, “Chỉ như này mà cũng không thắng được... Thật nực cười”.

Odin đứng ngay trước mặt hắn, ánh mắt đổ xuống từ trên cao, lạnh lùng băng giá: “Hẹn gặp lại, Loki”.

Sau đó, chàng bắt đầu lẩm bẩm một loại chú văn Thần tộc cực độ xa xưa bằng chất giọng thấp, trầm, thanh âm vọng lại trong sơn cốc, mãi miết, liên hồi.

Dong tai nghe, mới phát hiện đó là “Đường về cõi chết” - câu thần chú ta biết, đó cũng là thứ mà Loki dùng để giết chết ta trước buổi Hoàng hôn của các vị thần.

Một tia sáng thốt lóe lên trong đáy mắt Loki, sau đó hắn phá lên cười: “... Đây cũng coi như báo ứng đầy nhĩ”.

Mái tóc đỏ của hắn rối bù, xòa tung trước trán, máu tươi nhuộm lên bờ môi hắn một màu đỏ thắm đến gai người. Gương mặt hắn vẫn tuyệt đẹp như xưa, nhưng vẻ ngênh ngang tự đại giờ đây đã chẳng còn bóng dáng. Hắn liếc mắt nhìn ta, sau đó vội vã gục đầu: “... Thật quá nực cười”.

Ta đứng yên tại chỗ, từng khối cơ trên cơ thể đều căng cứng. Thêm một từ thốt ra, là cảm giác tuyệt vọng trong trái tim ta lại tăng thêm một chút.

Nhìn cảnh Loki quỳ trên mặt đất, xơ xác, kiệt quệ, trong đầu ta đột nhiên hiện ra khung cảnh: Cũng là một đêm tuyết rơi trắng trời trắng đất, sau lưng Loki là cây đại thụ khổng lồ của đất Alfheim, là bình nguyên băng giá mênh mông ngút mắt. Hắn đưa ánh mắt nhìn ta, trên môi là nụ cười khe khẽ, nét cười ấy đã làm tan đi vẻ kiêu ngạo bất cần ngày trước, trong trẻo đến vô cùng. Lúc ánh mắt của ta và hắn giao nhau, những tiếng la hét nhốn nháo xung quanh cùng biến người tựa hồ cũng biến mất trong khoảnh khắc...

Ta lên tiếng, giọng rất khê, rất nhẹ, tựa như bị kẻ vô hình nào đó giật dây sau lưng: “Odin, giết hắn rồi chiến tranh cũng sẽ không kết thúc”.

Odin không niệm tiếp thần chú nữa, chàng vẫn quay lưng lại với ta: “Em biết hiện giờ ta giết hắn không phải vì chiến tranh mà”.

Loki ngẩng phắt đầu lên.

“Để hắn đi đi”, ta né đường nhìn của Loki.

“... Thế là thế nào?”, Loki nhìn ta bằng ánh mắt không tài nào tin nổi, “Ta không cần em van xin thay ta!”.

“Huống hồ hấn là Hỏa thần, đánh thắng hấn ở một nơi thế này không phải một chiến thắng công bằng.”

Ta không để ý tới những lời Loki nói, nắm chặt bàn tay đang khẽ run lên: “Để hấn đi đi”.

“Frigg, ta sống hay chết cũng không cần em lo! Cứ mặc hấn giết ta!”

Loki vùng vẫy định đứng lên, nhưng hấn bị thương quá nặng, không tài nào nhúc nhích.

Odin liếc nhìn Loki một cái, sau đó dùng mu bàn tay quẹt ngang miệng, nhặt tấm áo choàng trên mặt đất, khoác lên người, bước trên đường về.

“Hôm nay vốn dĩ ta cũng không có ý giết hấn, có điều, ta muốn xem em có giúp hấn không thôi”, lúc đi lướt qua ta, chàng thấp giọng nói, “... Quả nhiên, em không làm ta thất vọng”.

Ta nhắm nghiền mắt, chịu đựng những nhát cắt vô hình sau những lời châm chọc nửa đùa nửa thật của chàng, nói với Loki: “Người đi đi”.

Loki ngẩng đầu nhìn ta, ánh mắt tràn ngập tia xấu hổ và giận dữ: “Tại sao em lại làm như thế?”.

Nhất thời, ta cũng không tìm ra được lý do giải thích cho hành động của mình. Nhìn hấn một lúc lâu, ta vẫn chẳng thể thốt lên được câu nào, chỉ có thể xoay người đi mất.

“Frigg...”

Sau lưng ta, hấn gọi với theo, nhưng cũng chỉ thế mà thôi, sau tiếng gọi ấy là khoảng lặng miên man. Không biết là vì hấn đã bỏ đi, hay vì tiếng gọi đã bị kẹt đâu đó giữa những cơn gió thét gào.

Hai người đánh một trận, thắng bại đã phân, tất cả những lời dối trá Loki nói lúc trước không cần ai phá bỏ cũng tự mình vỡ nát. Song, tình trạng của Odin cũng không tốt như vẻ ngoài mà chàng biểu hiện. Trận đánh với Loki đã khiến chàng bị thương không nhẹ, chuyện núi tuyết sụp đổ khiến không ít người biết tin Loki đã tới Asgard. Có điều, Odin đã tìm mọi cách giấu biệt chuyện này, ngay cả chuyện chàng ở lại tắm cung đường thương cũng không ai hay biết.

Hai ngày sau, ta vẫn chỉ có thể lén lút chạy đến phía ngoài tấm cung của Odin, đứng trong tuyết lớn, nhìn về phía người đàn ông đang nằm trên chiếc giường trong cung điện, yên lặng nghỉ ngơi.

Bầu trời tối đen, âm u đến lạ, nhưng những bông hoa tuyết giống như thứ ánh sáng mang trong mình ma pháp, chiếu lên chần đệm trong phòng, gương mặt nghiêng nghiêng của chàng phô bày sắc trắng ngần gần như trong suốt.

Tà váy lụa của Linde lặng lẽ kéo lê trên mặt đất, nàng dốc lòng chăm lo cho Odin, lau mặt cho chàng, vẽ mặt dịu dàng càng khiến nàng ta thêm mỹ lệ.

Phông chùng đứa bé trong bụng ta cũng đã sắp được sinh ra, chỉ lát sau ta đã cảm thấy cơ thể kiệt quệ, xoay người chuẩn bị rời đi, lại nghe thấy tiếng Linde khẽ nói một câu gì đó với Odin. Odin nhắm mắt, gật đầu. Sau đó, Linde bế Vali bé bỏng nằm gần đó đến bên cạnh Odin.

Lúc này Odin mới mở mắt ra, nhìn Vali đang nằm trong lòng Linde, nở nụ cười, còn dịu dàng xoa đầu nó.

Vali nhìn Odin bằng đôi mắt to tròn, đen thăm thẳm. Nhìn từ góc độ này, Vali quả thực là sự kết hợp hài hòa giữa cha và mẹ nó. Thấy hai người vẫn còn đang nói chuyện, ta liền bơi lên tường một lớp dung dịch loãng, sau đó áp tai lên đó.

Giọng nói của Linde truyền đến, rất rõ ràng: “Vali thật sự rất giống ngài”.

“Đó cũng là lý do ta thích nó.”

Sau đó là một khoảng lặng ngắn ngủi. Thanh âm của Linde lúc này có chút nghẹn ngào: “Nếu nó thực sự là con của bộ hạ... thì tốt biết bao...”.

Câu nói cuối cùng ấy đã làm ta chấn động.

Nếu nó thực sự là con của Odin? Nàng ta nói thế là có ý gì?

Vốn dĩ ta còn tưởng mình nghe nhầm, bởi vì Odin cũng chẳng hề đáp lại. Thế nhưng chẳng bao lâu sau, ta lại nghe thấy Linde lên tiếng: “Bệ hạ, hãy để chúng ta có một đứa con thật sự... không được sao?”.

“Có Vali là được rồi”, Odin đáp lời ngay lập tức.

“Bệ hạ đang trách em sao? Em... cùng với cha của Vali, cũng chỉ vì hấn có gương mặt giống bệ hạ thôi.”

Linde càng nói càng kích động, giọng nói đã mang theo vài phần run rẩy, “Em yêu ngài đã bao năm, nếu không phải vì chị của em thì trước đây em đã có được ngài rồi. Bây giờ khó khăn lắm em mới có được cơ hội, tại sao ngài không chịu cho em cơ hội, dù chỉ một lần...”.

Odin cười nhẹ, vẫn lặng thinh không đáp.

“Biết bao nhiêu lần em khoan nhượng, em lùi bước, đều là vì chị em. Thế nhưng chị ấy đã phản bội ngài, đan díu với Loki, tại sao bệ hạ vẫn một lòng một dạ với loại đàn bà vô tình như thế...”

Lời còn chưa nói hết, Odin đã cắt ngang lời Linde: “Linde, có muốn nhượng bộ hay không, bản thân người hiểu rõ hơn ta. Đừng nói mấy câu như nhượng bộ Frigg nữa, nàng không tranh giành ta với ai cả, là ta theo đuổi nàng”.

“Người bệ hạ nói là Thần hậu năm đó, đúng không?”, Linde dường như đang cố gắng đè nén cơn phần nộ trong lòng, “Ngài không phát hiện ra sao? Sau khi sống lại, Frigg đã chẳng còn là Frigg nữa rồi. Bây giờ nàng ấy đã hoàn toàn thay đổi”.

Rất lâu, rất lâu sau, Odin vẫn không nói lời nào.

Đến khi ta nghi ngờ dung dịch đã hết tác dụng, thì có một bông tuyết lớn rơi xuống hàng mi. Đang chuẩn bị vươn tay lau đi, ta đã nghe thấy tiếng Odin thở dài một tiếng, thông thả vô cùng: “... Thật ra, Frigg đã sớm biến mất rồi. Như vậy cũng tốt... Nếu nghĩ ích kỷ một chút, chuyện cứ như thế là tốt nhất”.

Hoa tuyết vừa chạm vào làn da ta liền tan ra, xuôi theo khóe mắt mà chảy xuống. Ta thử nhích mình qua, nhìn thấy bên trong tấm cung, đôi mi của Odin đang rủ xuống, dường như chàng đang suy tư, lại như đang hồi tưởng: “Rốt cuộc nàng ta có chỗ nào tốt mà khiến ngài yêu say đắm như thế?”, Linde thốt lên đầy oán hận: “Rốt cuộc nàng ta có chỗ nào tốt?”.

“Cũng chẳng có gì tốt hay không tốt, thời gian đã trôi qua bao nhiêu năm rồi”, Odin lại tựa người vào ghế, “Linde, người đi ra đi, ta muốn nghỉ ngơi”.

Kể từ phút giây phòng trong yên tĩnh lại, đầu óc ta liền không sao vận hành bình thường được nữa. Không thể phát ra một tiếng động nào, không thể bước đi, nước mắt trào ra khóe mắt, từng giọt, từng giọt, tròn, to, nhưng ngay cả hơi thở ta cũng phải cố sao cho thật khẽ, thật nhẹ, chỉ sợ bị người đàn ông đang nhắm mắt nghỉ ngơi bên trong kia nghe thấy.

Trong khí trời đông giá, nước mắt nhanh chóng bị hơi lạnh xâm chiếm, rạch lên da thịt ta những vết buốt như dao. Ta vừa khóc nức không thành tiếng, lại vừa tự giễu bản thân rốt cuộc vì cái gì mà khóc.

Odin không ngủ, chàng chỉ nhắm mắt một lúc, sau đó liền ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài song cửa sổ, thần nhiên nhìn tuyết lớn bay lượn. Tư thế ấy cứ duy trì thật lâu, thật lâu.

Khoảng cách giữa ta và chàng còn chưa đến hai mươi thước, nhưng dù cho có vòng qua được bức tường dày kiên cố này đi chăng nữa, ta vẫn có cảm giác mình mãi mãi không chạm tới chỗ của chàng.

Thế nhưng, ngay vào lúc ta đang tựa người vào tường, đưa tay lau nước mắt, lại đột nhiên nghe thấy một thanh âm lạnh lùng truyền tới từ phía sau: “Người nghe được những gì rồi?”.

Ta nhanh chóng xoay người lại, thấy Linde đang đứng đằng sau, trên vai khoác tấm áo choàng bằng lông trắng muốt, híp mắt nhìn ta: “Nói đi, người nghe được bao nhiêu rồi?”.

60. Quyển 3 - Chương 9: Vương Tử Tinh Diệu - Fasier

Chẳng biết từ lúc nào, những đám mây đen đã ép bầu trời xuống cực thấp, giống như những bức tường xám xịt chực chờ đổ ập. Những bông hoa tuyết lác đác buông mình giống như những mảnh vụn trên bức tường kia, vụn vỡ mà thừa thốt, bị những cơn gió lạnh cuốn lên, gần như cứa nát làn da trên gương mặt ta.

Sắc mặt Linde có vẻ âm trầm, ánh sáng màu xanh lục lóe lên trong đôi mắt, giống như một linh hồn cô độc thoát ra từ nấm mồ hoang phế.

Đón lấy đường nhìn của Linde trong chốc lát, ta nói: “Người không cảm thấy tất cả những gì mình làm rất nực cười sao?”

Linde không đáp trả, ánh sáng xanh lục trong đôi mắt thẫm thêm vài phần. Cơn gió điên cuồng thổi tung mái tóc nàng ta, còn cả đám cỏ khô lay lắt trên mặt đất, những nhánh cỏ mong manh bị bật tung cả rễ, vụn vỡ giữa không trung, sau đó đâm mình vào tuyết lớn.

“Linde, cho dù cha của đứa bé là ai đi chăng nữa, người làm vậy hoàn toàn không tốt cho tương lai của nó.”

“... Nói vậy là, người đã nghe thấy hết rồi.”

“Ta đương nhiên nghe thấy!”

“Chị à, chị giống hệt mẹ mình đấy, thô lỗ, không có đầu óc, cả ngày chỉ biết làm bộ làm tịch. Chẳng trách chị không giữ chân được đàn ông. Vả lại, ông bố chết tiệt của chị cũng đã sớm bỏ bà ta mà đi rồi. Đây chính là báo ứng, biết chưa?”

“Cha của ta cũng là cha của người. Tốt nhất người nói năng cho dễ nghe một chút.”

“Fjorgyn không phải là cha ta! Ta chỉ cần nghĩ tới chuyện hắn đã cùng với bà mẹ điệu đà đom đóm của người sinh ra người là đã thấy ghê tởm lắm rồi”, Linde cau mặt, “Tại sao người không chết luôn lúc bị ném xuống vực sâu đi? Tại sao còn sống đến tận giờ?”

“Cái gì?”, ta ngẩng phắt đầu lên, “Vực sâu? Ngày đó người muốn giết ta là người sao?”

Dường như Linde rất mừng khi thấy ta phản ứng như vậy. Áo choàng màu trắng của nàng ta khẽ run lên vì tiếng cười khe khẽ, vẻ mặt cau có cũng dần thả lỏng.

“Frigg, người có biết không, mặc kệ đứa bé có phải con của Odin hay không, mặc kệ chàng có yêu ta hay không, ta vẫn cứ là người chiến thắng. Bởi vì, người sắp trở thành Thần hậu là ta, không phải người. Tuy ta muốn người chết, nhưng ta sẽ đối xử tốt với chồng cũ của người... À, người không phiền nếu ta nói thế chứ?... Ta nghĩ chắc là không đâu nhỉ. Dù sao mẹ ta cũng cướp chồng của mẹ người, giờ thì ta lại cướp chồng của người, người hắn cũng đã quên rồi.”

Cành cây bị đóng thành băng, sau lưng Linde thỉnh thoảng lại vang lên tiếng gậy vỡ sắc nhọn của nhánh cây. Từ chỗ gãy, dòng nhựa cây tươi sống trào ra, nhưng chẳng mấy chốc liền bị đóng băng thành những hạt băng màu xanh lục, giống hệt như ánh mắt nàng ta lúc này đây.

Từ lúc quen biết Linde tới tận bây giờ, đây là lần đầu tiên ta được nghe nàng ta thổ lộ suy nghĩ một cách thẳng thắn như thế. Lại chợt nhớ chỉ còn vãn vãn vài ngày nữa, lễ thành hôn của Linde và Odin sẽ diễn ra, từng cơn tuyệt vọng và phần nộ trong ta bỗng chốc lại trào lên, như nhấn chìm lồng ngực ta chỉ trong chớp mắt.

“... Vì sao người lại làm như thế?”

“Vì ta yêu Odin”, Linde cao giọng, nở nụ cười, sau đó xoay người đi mất.

“... Linde! Người quay lại nói cho rõ ràng đi!”

Bóng người trắng màu tuyết kia lóe lên vài lần rồi biến mất giữa trời tuyết mịt mù, tựa như một âm hồn. Ta chạy đuổi theo vài bước, nhưng lại đột ngột cảm thấy phía dưới chân mình như có gì đó vừa vỡ vụn. Nhất thời, sống lưng ta lạnh toát, đưa ánh mắt đảo quanh bốn phía, hoàn toàn không có ai. Ta liền nhặt một hòn đá trên đất lên, vội vã bước về phía một khung cửa sổ của cung điện Vàng để ném.

Tiếng kính vỡ vụn vang lên, bên trong điện, Odin lập tức ngồi dậy, nhìn về phía bên này.

“Đứa bé, đứa bé sắp ra rồi”, ta túm chặt lấy song cửa, “Giúp em... mau lên...”.

Odin chết trân tại chỗ, sau đó lập tức chạy lại, giờ nắm đấm, đấm vỡ những mảnh kính còn sót lại, nhảy qua cửa sổ, vội vã bế bổng ta lên sau khi đã ném một viên đạn triệu tập lên trời.

Những chuyện xảy ra sau đó cực kỳ quen thuộc, giống hệt như khi Balder và Hoder đến với thế gian, gần như tất cả các vị thần đều đứng chờ trong đại điện, bầu không khí căng thẳng đến khác thường, tiếng bước chân bất an nôn nóng của Odin cứ bồi hồi mãi phía bên kia cánh cửa, như chưa hề dừng lại.

Thân thể sau khi sống lại của ta hoàn toàn không có chút kinh nghiệm sinh nở nào, nên lần sinh này quả thực như muốn lấy mạng ta. Tuy nhiên, khi đứa bé rời khỏi cơ thể của ta, giờ phút mà tiếng khóc non nớt vang vọng không ngừng trong căn phòng, khi mà ta cảm nhận được thứ cảm giác diệu kỳ lại được một lần làm mẹ, thì tất cả những nỗi âu lo cùng sợ hãi ngày trước đều tan biến thành tro bụi.

Mặc kệ cha nó là ai, cuối cùng ta đã có thể chạm vào đứa con của mình.

Nữ quan ôm đứa bé bước lại gần, ánh sáng của những bông hoa tuyết xuyên qua song cửa sổ, nhẹ nhàng lay động trong phòng. Giọng nói dịu dàng của nữ quan vang lên, nàng khẽ khàng nói: “Điện hạ Frigg, là một bé trai”.

Nhìn thấy nàng ôm đứa bé cúi xuống thấp hơn một chút, ta lập tức ngồi bật dậy, nhất thời tâm trạng kích động đến khó có thể thốt thành lời.

Bé cưng có đôi mắt màu tím rất lớn, có lẽ bởi mới sinh, nên màu mắt của nó rất nhạt, tựa như mảnh pha lê mang màu lam của biển, lại bị pha vào chút sắc thắm của rượu nho. Mái tóc của nó dày hơn tóc của những đứa bé sơ sinh khác rất nhiều, là màu vàng nhạt như sương như khói... Có lẽ sau này lớn lên nó sẽ có một chút đặc trưng của Thần tộc Aesir cũng không chừng, nhưng trong huyết quản của nó, dòng máu của tộc Vanir chắc chắn chiếm một phần cực lớn.

Hơn nữa, có một sự thật không thể nào chối bỏ, ấy là khuôn mặt của nó giống Loki khi còn bé đến bảy, tám phần.

“Thật là một đứa bé xinh đẹp...”

Ta khẽ khàng vươn tay vuốt nhẹ gương mặt nó, tâm trạng trầm mối ngổ ngang. Thế nhưng, một bàn tay bé xíu thò ra từ trong lớp chăn mềm mại, cào nhẹ lên mu bàn tay của ta mấy cái, khóe mắt của bé cưng vẫn còn vương vài giọt nước mắt, tiếng khóc đã dần nhỏ lại. Trong lòng ta, sự bài xích Loki vẫn luôn luôn hiện hữu, nhưng trong phút giây này, trái tim ta như bị hòa tan. Ta nắm chặt những ngón tay trắng nõn, cẩn thận đóng đũa.

“Điện hạ, người cần phải nghỉ ngơi nhiều hơn, vả lại bệ hạ đã chờ ở bên ngoài rất lâu rồi, trước hết chúng ta hãy để ngài...”

“Không, đừng để chàng nhìn thấy đứa bé”, ta cắt ngang lời nàng ấy, “Không được để chàng nhìn thấy nó”.

“Thế nhưng, chuyện này... làm sao mà tránh được...”

Nữ quan còn đang khó xử, cửa đã bị đột ngột đẩy ra.

“Đã ra đời rồi sao?”, Odin vội vàng bước vào, “Frigg không sao chứ?”.

Giương mắt nhìn chàng đỡ lấy đứa bé, bé trong chốc lát rồi trả lại cho nữ quan, mặc cho cơn đau đớn còn chưa biến mất, cùng với cảm giác kiệt quệ lan khắp toàn thân, từng thớ thịt của ta vẫn căng cứng. Khi chàng ngồi xuống bên cạnh, một nỗi uất ức vô danh lại đột nhiên phủ lấp trái tim ta. Mím chặt đôi môi, ta ngược mắt nhìn chàng: “... Em xin lỗi”.

Odin nắm lấy tay ta, mỉm cười: “Lúc này nên vui mừng mới phải, đúng không nào?”.

Chàng không hề kinh ngạc, giống như đã sớm biết trước chuyện này.

Ta lắc đầu, dường như mọi sức lực còn tồn tại trong cơ thể đều đã dùng hết vào việc ngăn dòng nước mắt không trào khỏi bờ mi, ta hoàn toàn không còn hơi sức để nói chuyện.

“Ta sẽ coi nó như con ruột của mình”, chàng nói, thật khê khàng, “Thế nên, em đừng lo lắng, bảo bối nhất định sẽ lớn lên khỏe mạnh, bình an”.

Đã lâu lắm rồi, ta chưa từng được nghe thấy Odin nói những lời dịu dàng đến vậy, xa xôi tới độ quá khứ dường như chỉ là giấc mộng. Thế nhưng, sự dịu dàng khó thấy này giờ đây lại giống như một mũi dao sắc nhọn, đâm trái tim ta vỡ nát mà chẳng để lại dấu vết nào, chỉ lặng thinh lưu lại nỗi đau đớn thấm sâu tận xương tủy cùng sự bi ai khó nói thành lời.

Tháng 11 năm 3019, Fasier ra đời.

Mười lăm phút sau khi bé cưng mở mắt chào thế giới, đất Asgard đương độ cuối thu tan biến những đợt khói mù, không chỉ biến trở lại dáng vẻ trước khi Hoàng hôn của các vị thần phủ xuống, trên bầu trời kia cũng xảy ra chuyện lạ, sáu vì sao sáng sau khi nối liền thành một dải, lập tức bùng mình, tỏa thứ ánh sáng thánh thần vàng rực vây lấy Thần giới. Từ đó về sau, vô số thuật sĩ Áo giác cùng với chiêm bốc sư đều bắt đầu tung ra biết bao lời tiên đoán, có người nói tinh tú rơi xuống là điềm báo cho con đường cùng của Thần giới, trăm năm sau Asgard sẽ không còn tồn tại, Vanaheim sẽ trở thành Thần giới mới; lại có người nói, đây chính là dấu hiệu cho trận chiến cuối cùng giữa hai bộ tộc Vanir và Aesir, phương nào có tinh tú rơi nhiều nhất sẽ là nơi chiến thắng...

Thế nhưng, hoàng cung Hoenir lại công bố lời tiên đoán của Bragi: Ánh sáng của sáu vì sao là hào quang của vị thần mới, sau khi trận chiến của mười hai chủ thần kết thúc, chủ thần mới sẽ bắt đầu sáng tạo ra thời đại kỳ tích, Asgard sẽ nghênh đón những tháng ngày hoàng kim mới.

Trước khi Fasier ra đời, thuật sĩ Áo giác của Thần giới đã từng tiên đoán, vị thần tiếp theo xuất hiện sẽ là thần Im lặng. Sau khi ra đời, quả thực bé cưng đã chiếm được thần vị này, nhưng, mọi người lại luôn muốn gọi nó là thần Tinh diệu.

Một sự thật rất hiển nhiên, một đứa bé còn đang oa oa khóc làm sao có thể thay đổi được vận mệnh chiến tranh. Cũng chẳng người nào biết được, lời tiên đoán ấy có thật sự được thốt ra từ miệng Bragi - người hiện giờ vẫn đang là con tin trên đất Vanaheim - hay không.

Ngay vào lúc những tin đồn về Fasier bay khắp phố phường, thì tin Thần tộc Vanir đã bắt đầu chuẩn bị cho một đợt tấn công quy mô lớn cũng truyền về Asgard.

Có điều, ta lại không thể không bỏ bớt một phần tâm trí đi dạy dỗ “con quỷ nhỏ” mới vừa ra đời chưa được bao lâu đã phô bày bộ mặt thật kia.

Lolo rất thích Fasier bé bỏng, có lẽ là vì trong người nó đang chảy dòng máu của Loki, cũng có thể là bởi mái tóc xoăn màu vàng của nó khiến cho rồng Lolo toàn thân lấp lánh ánh vàng cảm thấy giữa hai người có điểm chung. Nói tóm lại, từ khi Fasier ra đời, Lolo cứ không ngừng bám riết lấy Fasier, bay tới bay lui bên cạnh.

Nhưng thực tế đã cho thấy, hoa rơi cổ ý mà nước lại vô tình, Fasier bé bỏng không chỉ không thể hiện ra sự nhiệt tình tương tự, vẻ mặt lại còn nghiêm nghị lạnh lùng đến cực điểm, thường vào thời khắc ta xoay người ra hướng khác, nó sẽ bỏ một nắm tay xuống đầu Lolo, lúc ta quay đầu nhìn lại, Fasier sẽ mở to đôi mắt màu tím long lanh trong vắt của mình nhìn Lolo bằng dáng vẻ ngây thơ thánh thiện, vươn cánh tay béo mẫm trắng trẻo ra mà dịu dàng vuốt ve chỗ vừa bị nó tặng cho một cú gõ thật lực.

Dù gì nó vẫn chỉ là một đứa trẻ, hành động làm sao qua nổi mắt ta. Chỉ có điều, một đứa trẻ vừa mới sinh ra đã có được chỉ số thông minh tương đương với một Thần tộc trưởng thành (tuy nó vẫn chưa nói được, nhưng đây là kết quả được đưa ra sau khi đại vu sư cao cấp nhất tiến hành kiểm tra, đo lường vô số lần) quả thật khiến ta cảm thấy cực kỳ khó hiểu. Nó rất thông minh, điều này không có gì phải nghi ngờ, chỉ số tình cảm cũng vượt cha nó cả cây số. Tuy vậy, trên một số phương diện, quả thật vẫn thấp thoáng bóng dáng của Loki, ta cũng không biết đó là chuyện tốt hay là chuyện xấu nữa.

Có một lần, nó thậm chí còn dùng ánh mắt cực kỳ khinh bỉ mà lướt qua người nàng thị nữ đang thay tã cho nó, quét về phía Thor - người vừa bị nó tặng cho một bãi nước tiểu - tựa hồ như đang nói: “Thần Sấm ngu si, xem chiêu của ta đây” vậy. Đương nhiên, Thần Sấm Thor tính cách thô cứng nổi tiếng xa gần, làm sao có thể nhìn ra được điều gì đang ẩn chứa trong đôi mắt híp thành đường kẻ của bé cưng, hẳn còn hiện

từ xoa nắn gương mặt phúng phính của nó, nói rằng: “Fasier bé bỏng nghịch ngợm quá đi thôi”, sau đó liền bị Fasier còn chưa kịp mọc răng ngậm chặt lấy hai đầu ngón tay, rút thế nào cũng không ra nổi...

Sau khi Thor đi rồi, đương nhiên ta phải tới dạy dỗ thằng bé một phen. Ai ngờ nó lại rúc vào lòng ta, sau đó há cái miệng bé bé xinh xinh ra mà ngáp một cái rõ to, bắt đầu ồn ào. Ta bị đôi mắt to tròn màu tím cùng với mái tóc vàng kim càng lúc càng chói lọi của nó làm cho nhức mắt, đành nâng cái mông bé xíu của nó lên, vỗ vỗ vài cái, dỗ dành cho nó ngủ.

Cuối cùng nắm tay mập mạp của thằng nhóc cũng từ từ buông lỏng, đôi mày tinh tế cũng giãn ra, ta đặt nó vào nôi, chỉnh lại mái tóc đã dài ra một chút của nó, đến lúc ngẩng đầu lên, ta thấy Odin đang đứng ngay ngoài cửa.

Dường như chàng đứng ở đó đã lâu rồi. Mãi một lúc sau khi ánh mắt ta và Odin giao nhau, chàng mới hoàn hồn, bước lại gần, có chút gượng gạo vươn tay vuốt ve mái tóc mềm mại của Fasier: “Chắc chỉ trong một thời gian ngắn nữa thôi, chiến dịch lớn nhất với tộc Vanir sẽ nổ ra”.

Ta lập tức đáp lời:

“Ta sẽ không phân tâm vì Fasier đâu. Chỉ cần nó an toàn ở đây là được.”

“Em không cần tham gia chiến đấu”, bàn tay của Odin hơi nắm lại, “... Ta sẽ bảo vệ hai mẹ con”.

Ta ngẩng phắt đầu lên nhìn chàng. Mái tóc chàng rũ xuống, che lấp đi ánh mắt. Ta chỉ nhìn thấy yết hầu của chàng hơi chuyển động, liền xoay người định bụng rời đi.

Nhất thời ta nghĩ, sao câu từ đơn giản như thế cũng trở nên khó hiểu đến lạ lùng, trong lòng cứ sôi lên cái khao khát muốn hỏi cho rõ ngọn ngành, muốn truy cho ra chân tướng, nhưng lại không sao thốt thành lời... Hai ngày nữa là chàng và Linde sẽ kết hôn. Đối với đàn ông, nhất là người có địa vị như chàng, thì lời hứa hẹn có thể dành cho một người con gái, không gì hơn cuộc hôn nhân. Dù ta có làm gì thêm nữa, cũng chỉ là ước vọng đơn phương mà thôi.

Chàng mới chỉ bước hai bước đã dừng lại, quay lưng về phía ta: “Ta không biết rốt cuộc em nghĩ thế nào”.

“Cái gì?”

“Fasier...”, nói đến đây, chàng lại lưỡng lự, như đang cố gắng lựa chọn ngôn từ, “Em đối xử với nó rất tốt”.

“... Thế nên?”

“Không có gì.”

Chàng đi về phía cửa chính, bóng lưng cao lớn quen thuộc vô cùng nhưng lại khiến cho một thứ ảo giác xuất hiện trong ta, như thể chàng chỉ cần bước qua cánh cửa kia một bước, bóng lưng quen thuộc ấy sẽ biến mất, vĩnh viễn.

“Thế nên làm sao?”, ta chạy theo Odin, nắm cánh tay chàng, “... Chàng đang ghen à?”.

“Không.”

“Fasier là con trai của Loki, chàng không thích em đối xử tốt với nó, đúng không?”

“Không phải.”

“Odin, rõ ràng là chàng đang ghen.”

“Ta nói rồi, không phải!”

Ta đã sớm chán cái cảnh giằng co này lắm rồi, hôn lễ của chàng cũng chẳng còn xa. Nhưng cái thái độ mập mờ úp mở của chàng đã thực sự chọc giận ta. Ta vòng ra phía trước, ôm lấy gương mặt chàng, bắt chàng phải đối diện với ta.

Quen chàng bao nhiêu năm như thế, đây là lần đầu tiên ta thấy trong ánh mắt đen thẳm kia chất chứa thứ bất mãn và phần nộ lớn đến nhường này. Chàng và ta đối diện nhau thật lâu, sau đó đột nhiên chàng nắm tay ta, đặt xuống bờ môi ta một nụ hôn, chứa đầy khát vọng chiếm hữu.

Lại nhớ trước đây, ta từng vô số lần muốn khiêu chiến, muốn xé rách bộ mặt giả nhân giả nghĩa của chàng. Hôm nay cuối cùng ước vọng năm ấy đã thành hiện thực, nhưng ta lại chẳng hề thỏa mãn, thậm chí còn có cảm tưởng trong trái tim mình như vừa có một lỗ hổng thật lớn, đen ngòm, bất kể lấp thế nào, vá thế nào cũng không được.

Nụ hôn kịch liệt, dữ dội như chưa từng có, kéo dài thật lâu, thật lâu.

Cuối cùng, hai đôi môi tách ra, nhưng chàng vẫn ôm ta thật chặt, hoàn toàn không có một khe hở nào giữa thân thể cả hai. Bên tai ta chỉ còn lại tiếng hít thở dồn dập của chàng, thân thể cũng bởi cái ôm quá chặt mà bắt đầu đau đớn.

Tiếng nói của chàng vang lên, như vọng lại từ một nơi rất đổi xa xôi.

“Frigg, từ trước đến nay em đều không biết lừa dối người khác...”

Rõ ràng ta và chàng đã từng thân mật, đã từng thấm thiết đến nhường ấy, cứ cho là không thể nhìn thấu được toàn bộ con người chàng, nhưng chỉ cần vươn tay là có thể chạm tới đối phương. Vậy mà vào giây phút ấy, dường như chỉ cần vươn tay chạm nhẹ vào gương mặt chàng thôi cũng sẽ khiến ta phải trả một cái giá cực đắt, khiến ta mất đi toàn bộ sức lực.

Từ trước đến nay Odin vốn là kẻ ít lời, hỏi thêm bao nhiêu nữa thì kết quả cũng vẫn thế thôi. Ta để chàng đi.

Tối hôm đó, ta cùng Yule đi tìm sự khuây khỏa ở khu vực gần thần điện. Những lúc ở cùng nàng, thời gian luôn trôi qua thật nhanh, chỉ nói dăm ba câu là đã tới nửa đêm. Lúc trở về, chúng ta đi ngang qua cung điện Vàng, lại nghe thấy từ bên trong truyền ra tiếng cãi cọ cực lớn, cùng tiếng đồ vật rơi vỡ. Đương nhiên, cả ta và nàng đều thấy tò mò, liền nán lại bên ngoài cửa cung một lát. Chúng ta nghe ra được đó là tiếng khóc lóc âm ỉ của một người con gái.

Nhưng tiếng ồn ào chẳng kéo dài được bao lâu, đã biến thành một khoảng tĩnh nặng nề.

Vốn ta đã chẳng còn kỳ vọng gì vào Odin, chỉ mong lấy thời gian xóa nhòa tất cả ký ức cùng những nỗi bức bối trong lòng. Thế nhưng, sáng sớm hôm sau, tin Odin và Linde hủy hôn đã truyền khắp hang cùng ngõ hẻm của Asgard, thậm chí là cả chín thế giới.

Ta vốn nên cảm thấy vui vẻ, nhưng sau khi nghe được tin tức này, trong lòng ta đột nhiên có một tia âu lo phiền muộn. Ta không dám ra ngoài, cũng chẳng dám dò hỏi cho rõ ngọn nguồn, chỉ lẳng lặng ngồi trong cung điện Sương Mù chờ đợi.

Odin không tới tìm ta, nhưng buổi tối hai ngày sau, Linde tới.

Cung điện Sương Mù ban đêm im lặng không tiếng động, tà váy dài màu đen của Linde lay động giữa ánh sáng của những vì sao, tựa một bóng ma. Hai tay Linde để sau lưng, gương mặt nhìn nghiêng xinh đẹp tốt cùng, nhưng lúc này, bởi đường nét quá đổi rõ ràng mà phẳng phất cảm giác u sầu.

“Frigg, ngươi có biết không, từ lúc sinh ra tới giờ, chưa khi nào ta cảm thấy nhẹ nhõm như lúc này”, thanh âm của nàng nhẹ bằng, như được truyền ra từ lớp da trắng nõn.

Ta đứng dậy, cảnh giác che trước mặt Fasier còn đang say ngủ: “Đêm đã khuya rồi, ngươi về nghỉ ngơi đi. Có gì ngày mai hãy nói”.

“Ngươi có biết vì sao ta sống lại không?”

Bàn tay giấu sau lưng của Linde chậm rãi lộ ra, ánh sáng trắng khiến mắt ta đau nhói... Linde nắm trong tay một cái kéo cực lớn.

“Đây chính là lý do...!”

Không chờ ta đáp lại, Linde đã vung cái kéo lớn mà lao tới, đâm vào mặt ta. Ta hoảng hốt, vội vàng tránh né, nhưng không tránh được hết đòn tấn công ấy.

Máu tươi trào ra trên trán, rơi xuống mặt đất. Linde nhắm chặt đôi mày, bờ môi mở lớn, cười đến khoa trương: “Ta chỉ yêu chàng mà thôi, ta chỉ hy vọng ngươi chết đi, chị thân yêu à, chị phải tha thứ cho em!”

Sau khi người chết, ta thế nào cũng được... Người không chết cũng không sao, mau đưa cái mặt qua đây, để ta đâm thủng cái dung mạo xấu xí khó coi đó...”.

Lời chưa nói hết, mũi kéo đã lại xé gió lao tới. Ta nắm chặt cổ tay Linde, “pắc” một tiếng, mũi kéo dừng lại ngay trên đầu ta. Bàn tay Linde run lên bần bật, cổ sống cổ chết ép xuống phía dưới. Thấy mũi kéo đang dần ép xuống, ta giơ chân đá vào bụng Linde. Nàng ta liên tục lùi về phía sau, suýt nữa thì ngã ra đất. Ta lập tức lấy ống nghiệm đựng dung dịch trói gô ngay cạnh bên giường ra, đổ xuống chân nàng, sau đó phóng tín hiệu cầu cứu.

Những nhánh dây leo màu xanh lục mạnh mẽ lao lên từ nền cung điện, cuốn lấy chân Linde. Nàng ta lại ném cái kéo trong tay về phía ta. Ta vội dùng búa dài chặn lại, cái kéo leng keng rơi xuống đất.

Cùng lúc đó, thị vệ bên ngoài cửa cũng xông vào.

“Người điên rồi”, ta lùi về bên cạnh Fasier.

Từng lớp thị vệ vây lấy Linde, trói tay chân nàng ta lại, sau đó lôi ra ngoài. Linde không hề giãy giụa, chỉ khẽ nở nụ cười, gương mặt phẳng phất một thứ thần thái cực kỳ quỷ dị: “Frigg, người nghĩ người thắng rồi sao? Nói cho người biết, ta biết bí mật của người, cũng biết bí mật của Odin, hai người đừng hòng chung sống với nhau, người sẽ phải sống lay lắt trong nỗi hối hận tới tận cuối đời, vĩnh viễn, vĩnh viễn, vĩnh viễn, ha ha ha ha ha ha ha! Ha ha...”.

Tiếng cười của Linde vang vọng trong thần điện mênh mông. Tuy biết Linde đã hoàn toàn mất đi lý trí, nhưng ta vẫn không kìm được mà liên tục ngẫm nghĩ về những lời nàng ta nói.

Odin có quá nhiều bí mật, ta biết.

Nhưng, ta thì có bí mật gì?

Sau khi biết chuyện của Linde, Odin đã lưu đầy nàng ta ra ngoài bộ tộc, cũng tuyên bố nguyên nhân hủy bỏ hôn ước là do chiến tranh.

Đúng như những lời chàng nói, chẳng bao lâu sau, tộc Vanir chính thức tuyên chiến với chúng ta.

Vào đầu mùa xuân năm 3020, chiến dịch Mười hai chủ thần bùng nổ.

61. Quyển 3 - Chương 10: Bia Chư Thần

Một buổi tối mùa đông, cảng biển Modin.

Dưới sự chỉ huy của Pháp vương Balder, đại thần Quân vụ mới nhậm chức - thần Chiến tranh Tyr - thống lĩnh năm vạn đại quân ồ ạt tấn công tộc Aesir đã chiếm đóng ở nơi đây một thời gian dài.

Chỉ chưa đầy hai tiếng đồng hồ sau khi tiên tuyến báo tin về Asgard, tộc Vanir đã lấy lại được cảng biển Modin, hơn nữa còn diệt sạch quân đội Aesir đóng tại đó, không chừa một ai. Trận diễn tập quân sự của mười hai vạn đại quân dưới sự thống lĩnh của Loki được tiến hành tại cảng biển, tất cả các tờ báo của những chủng tộc lớn đều lập tức đăng tải tin tức về chiến dịch lớn nhất trong nội bộ Thần tộc.

Cùng lúc ấy, bộ tộc Aesir cũng bắt đầu lâm vào khủng hoảng. Bởi vì mục tiêu tiếp theo của Loki chính là khe núi lớn Tege nằm ở tầng dưới của bộ tộc. Trận chiến lần này rất khó dự đoán người thắng kẻ thua.

Dân số của Thần tộc Aesir không đến một phần tư của tộc Vanir, không chỉ thế, còn bởi vì đặc tính của bộ tộc nên Aesir không được các chủng tộc khác yêu mến. Tộc Vanir có được một lượng lớn dân di cư là người Không lồ và Tinh linh, và còn nhận được sự trợ giúp của hai bộ tộc này. Kể từ lúc hai bộ tộc bắt đầu giao chiến tới giờ, số lượng cũng như tốc độ mở rộng quân đội của tộc Aesir chưa được bằng một phần ba tộc Vanir.

Dù là vậy, nhưng chúng ta vẫn có một số ưu thế nhất định. Thứ nhất, vị trí địa lý cùng với khí hậu vẫn luôn là một lớp tường thành che chở cho tộc Aesir. Thứ hai, sự tín nhiệm của dân chúng đối với Odin đã đem đến cho quân đội nguồn sĩ khí bất tận.

Trái ngược với sự thống nhất của tộc Aesir, những mâu thuẫn không ngừng phát sinh trong nội bộ tộc Vanir khiến cho thời điểm chiến tranh bùng nổ cứ bị trì hoãn năm lần bảy lượt. Tuy Pháp vương của tộc Vanir là Balder, nhưng quyền lực thực sự phần lớn lại nằm trong tay Loki.

Tuy vậy, Loki là người lãnh đạo cao nhất của phe chủ chiến, nếu một ngày không may xảy ra sai lầm gì, hắn sẽ phải gánh vác toàn bộ trách nhiệm. Trận chiến ở cảng biển Reethi thất bại, đám người chống đối hắn liền đồng loạt nổi dậy, nhân cơ hội hắn không phòng bị liền châm ngòi thổi gió khắp nơi, khiến chính quyền của hắn bị tất cả các vị thần ngờ vực. Huống hồ, khi Odin bỏ ra một số tiền khổng lồ để xây dựng lại những công trình kiến trúc và trang thiết bị đã bị phá hủy tại cảng biển Reethi trong trận chiến, cũng phải thêm quân đội canh giữ hai mươi tư tiếng đồng hồ, thì Loki lại mở rộng quân đội trên quy mô lớn trong khi vừa mới tiêu phí vô số tiền tài của bộ tộc để chuẩn bị chiến tranh. Điều này đã khiến Balder cùng những kẻ phản đối Loki có cơ hội gây náo động, cũng thành công trong việc làm lung lay uy tín của Loki trong lòng dân chúng.

Thế nhưng, Thần tộc Vanir cũng đã hoàn toàn mất kiên nhẫn trước những đợt tập kích của Thần tộc Aesir, nên tâm trạng của con dân lúc này cũng vô cùng phức tạp. Nói một cách đơn giản, trận chiến ở khe núi lớn Tege lần này nếu Loki công phá được quân đội Aesir, vậy thì hắn sẽ trở thành anh hùng của cả dân tộc. Còn nếu như quân đội Vanir thất bại, hắn sẽ có một đồng phiền phức lớn đang chờ hắn.

Trong nội bộ tộc Vanir, tiếng hô hào phản đối Loki và Ena càng lúc càng lớn, sự việc đã nghiêm trọng tới mức kể cả bây giờ Ena có ruồng bỏ bộ tộc Aesir mà trở về thì tộc Vanir cũng sẽ không tha thứ. Nguyên nhân chủ yếu là do dân chúng nghĩ Loki bại trận đều vì hắn đã hành động theo cảm tính. Thế nên, mai này nếu có giao tranh với quân đội của tộc Vanir, thì dù thắng hay thua, ta vẫn cứ rơi vào cảnh nguy hiểm như thường.

Cung điện Valhalla, hội nghị khẩn cấp trước trận chiến.

Các vị thần vừa kính cẩn nghiêm mình chờ Odin tới, vừa thấp giọng bàn luận về tình hình chiến sự.

Rất nhiều người đã nghe được tin tộc Vanir phản đối Ena, đề nghị dùng ta làm mồi nhử của Heimdall lại bị Jarnsaxa và Yule kiên quyết bác bỏ. Hoder và Thor còn đang cảm cúi nghiên cứu xem nên để ta giữ thành hay lo việc trợ giúp hậu phương.

Năm phút sau, Odin xuất hiện phía trước bệ vua.

“Mục tiêu của Loki là Asgard”, chàng nói, lời ít ý nhiều, khiến cho chúng thần đứng nghe thề đều ngây ngẩn cả người. Trong lúc cả đại diện mệnh mông vẫn chìm trong yên lặng, chàng lại tiếp lời: “Mọi người đều biết, trong cánh rừng già Quemustone có oán hận của Tinh linh Bóng tối cùng với hang ổ của cốt phượng, gián điệp ẩn mình trong tộc Vanir báo về, họ đã phát hiện trong quân đội của Loki có một lượng lớn đạn ma pháp thuộc tính ánh sáng, cùng với cung săn bắn. Nói cách khác, ý tứ hắn muốn truyền đạt tới chúng ta là: Đội quân hai mươi vạn người của họ sẽ công phá khe núi lớn Tege, sau đó tiếp tục tấn công lên phía trên, đánh hạ năm tòa thành lớn - kinh đô của năm chức nghiệp lớn - vây quanh cánh rừng già Quemustone”.

Không ít người im lặng gật đầu.

“Trên thực tế, Loki cũng không phải là kẻ kiên nhẫn đến thế”, Odin chỉ về phía nền cung điện, “Hắn sẽ trực tiếp tấn công nơi này”.

“Nhưng, làm sao bộ hạ biết được chuyện này?”, Hoder không nhịn được hỏi.

“Hai mươi vạn không phải là con số nhỏ, mà đối với bọn họ, việc hạ được vài thành phố như thế cũng không có ý nghĩa gì đáng nói. Đầu tiên, trong thời tiết này, quân chiếm đóng của tộc Vanir chịu lạnh kém, sức chiến đấu giảm đi phân nửa, thêm nữa, thành Hande lại cách năm tòa đô thành của các chức nghiệp lớn không xa, bốn phần mười quân đội của chúng ta đều đóng ở đó, bọn họ hoàn toàn không có khả năng ở lại đó quá lâu.”

“Vậy làm sao bọn chúng đánh tới được đây?”, ta ngẫm nghĩ một hồi, “Chẳng lẽ dựa vào ma pháp trận vận chuyển...?”.

“Đúng. Khoảng mười tám vạn trong số đó chỉ là đạn khói nghi binh, bọn chúng sẽ dừng lại ở tầng ngoài cùng và khe núi lớn Tege. Còn Loki sẽ tới một chỗ bí mật nào đó ở Asgard trước, sau đó tiến hành ma pháp trận triệu hồi quy mô lớn, mỗi lần có thể vận chuyển được năm trăm người. Nếu như bọn chúng định sử dụng thuyền ma bỏ túi của Freyr, vậy thì cả quá trình sẽ không kéo dài quá một tiếng. Trong một tiếng này, chúng ta nhất định phải tìm được chỗ bọn chúng ẩn náu, nếu không, bọn chúng đi đến đâu, nơi đó chắc chắn sẽ không còn người sống sót.

“Vậy nên, chúng ta không đi đâu cả. Phái ra hai trăm quân tình nguyện đánh trống trận tại khe núi lớn Tege, khiến Loki nghĩ rằng chúng ta đã mắc lừa, buông lỏng phòng bị mà đánh tới Asgard.”

“Hắn nhất định sẽ triệu hoán những binh lính ưu tú nhất của tộc Vanir. Chỉ cần bắt giam hoặc tiêu diệt toàn bộ đội quân này, tộc Vanir nhất định sẽ chịu tổn thất cực lớn.”

“Loki sẽ tập trung binh lực tại khe núi lớn Tege, đồng thời ra tay giết người, khiến chúng ta lâm vào tình thế hoang mang. Hắn chắc hẳn sẽ phái khoảng một vạn người tới cảng ngoài. Thor, chuyện này giao cho người.”

“Tuân lệnh”, Thor đáp lời.

“Cố gắng giảm thiểu thương vong hết mức có thể.”

“Vâng.”

“Hoder, người đi chấn chỉnh quân đoàn số hai, tập trung tất cả dực long và cốt phượng lại.”

“Vâng.”

“Tất cả những người còn lại đều ra ngoài tập hợp, nghe theo sự chỉ huy của Freyja”, Odin ước lượng thời gian, “Chúng ta còn khoảng ba tiếng đồng hồ để chuẩn bị, bắt đầu đi”.

Tất cả các vị thần đều bắt đầu đi làm việc của mình, ta đang định theo Freyja ra ngoài, đã nghe thấy tiếng của Odin vọng lên từ phía sau: “Frigg, em quay lại đây”.

Ta nghi hoặc quay đầu.

“Em đừng đi đâu cả.”

“Cái gì?” Phản ứng đầu tiên của ta là ngơ ngác, nhưng ngay sau đó liền kiên quyết lắc đầu, “... Không, ta muốn tham chiến. Ta cũng là chủ thần”.

“Nhưng sức khỏe của em chưa khôi phục hoàn toàn, huống hồ em không sợ để Fasier ở lại cung điện Sương Mù một mình sẽ khiến nó gặp nguy hiểm sao?”

“Sức khỏe của ta đã tốt lắm rồi, hơn nữa, Fasier là con trai của Loki, Loki sẽ không làm tổn thương đến nó đâu.”

Odin rơi vào trầm mặc, dường như chàng đang suy nghĩ điều gì đó.

Đang định đuổi theo Freyja, ta lại đột nhiên nghĩ ra một chuyện: Khe núi lớn Tege nằm ở tầng thứ tư của tộc Aesir, muốn tới được đó, bọn chúng nhất định sẽ phải vượt qua trang viên và khu săn bắn Adanson.

“Khoan đã, gần khe núi lớn Tege có rất nhiều thị trấn và thôn xóm. Trang viên Adanson cũng ngay tại đó, ngài đã di tản những người dân ở đó chưa?”

“Chưa”, Odin đáp.

“Hiện giờ còn kịp không?”

“Không thể di tản những người đó được.”

Ta lập tức hiểu ra, nếu như di tản những người ấy, quân đội Vanir tất nhiên sẽ biết chúng ta đã đoán được kế hoạch của bọn chúng, rất có khả năng sẽ thay đổi kế hoạch, tấn công thẳng vào tầng thứ ba, lúc đó tổn thất sẽ càng lớn hơn.

“Không bằng để ta đi dẫn dụ bọn họ”, ta nói.

“Không được”, Odin nhíu mày, “Frigg, chỗ đó có gần hai mươi vạn người. Em định đi chịu chết sao?”.

“Nhưng... cứ như vậy sẽ có rất nhiều người vô tội phải hy sinh.”

“Làm gì có cuộc chiến nào không có hy sinh, tất cả những gì chúng ta có thể làm chỉ là giảm thiểu nó mà thôi.”

Ta không nói thêm được lời nào nữa. Odin thở dài một tiếng: “Được rồi, em muốn tham chiến cũng được, nhưng chỉ có thể chi viện cho hậu phương, không được chạy lên tiền tuyến, bằng không, lần sau em đừng mơ có cơ hội được ra trận”.

“Vậy ta cứ ở lại cung điện Sương Mù chăm sóc Fasier còn hơn.”

Ta rầu rĩ bước đi. Nói thật, bộ phận phòng thủ của tộc Aesir chẳng bao giờ non yếu, xét về độ hùng mạnh thì có thể xưng “bá” trên khắp chín thế giới này, vậy nên, kết quả khi chạy đi chi viện hậu phương chỉ có một: Không có việc gì làm, lo lắng cũng chỉ có thể trở mắt ra nhìn mà thôi.

Thế nhưng, bộ tộc Aesir lớn như vậy, chắc chắn không chỉ có duy nhất một phương pháp ấy dùng để đối phó với sự xâm nhập của kẻ thù.

Nửa tiếng đồng hồ sau, bên ngoài cung điện Valhalla.

Khoảng sân thượng rộng lớn nơi cột phượng, cột long đậu lại nghỉ ngơi đã sớm trống trải, từng đàn hài cốt lục tục thức giấc, nhòe dậy giữa khoảng sân mênh mông. Hàng trăm nghìn đôi mắt màu lục lóe lên thứ ánh sáng âm u giữa bóng đêm. Giữa bầu trời mây đen dày đặc, một con cột phượng đuôi dài đang lao tới như một vì sao băng, cuối cùng đáp xuống trước mặt đoàn quân hùng hậu: “Bệ hạ, đại quân hai mươi vạn người của Vanir đã tiến vào dãy Sazealand, đang bắt đầu tiến quân về phía khe núi lớn Tege”.

Odin mặc bộ quân trang màu đen được may cắt đặc biệt, trầm ngâm nói: “Quân của Thor đã chuẩn bị xong chưa?”.

“Đã vào vị trí rồi ạ.”

“Thời tiết thế nào?”

Modi nói: “Sau khoảng hai tiếng đồng hồ nữa, thời tiết sẽ thay đổi, khi gió Đông Nam nổi lên, rất có thể sẽ gây ra bão cát lớn trong khe núi Tege”.

“Cho ta thời gian cụ thể hơn.”

“Chuyện này...”, Modi có chút bối rối, đưa mắt nhìn xung quanh: “Chuyện này rất khó dự đoán”.

Đôi mày của Odin hơi nhíu lại, chàng không nói thêm gì nữa. Nói cho cùng Modi cũng không phải Bragi, không thể thốt ra lời tiên đoán chuẩn xác như Bragi được. Tuy nói là vậy, nhưng trong một khoảng thời gian cực ngắn, Odin vẫn đưa ra quyết định, sắp xếp cho bước đi tiếp theo. Trong suốt quá trình điều binh khiển tướng đó, ngoài việc đứng ở hậu phương cho đủ số người, ta hoàn toàn không giúp được việc gì.

Mất thấy từ giờ đến khi chính thức giao chiến vẫn còn một khoảng thời gian, cuối cùng ta vẫn đến trang viên Adanson một chuyến. Tuy thời gian có chút eo hẹp, nhưng nếu chỉ là mình ta đi thì vẫn có thể xoay sở được.

Điều khiển cột long hạ cánh xuống giữa trang viên mênh mông ngút mắt, ta bước về phía những tòa kiến trúc san sát vào nhau. Bên trong vẫn vẹn nguyên khung cảnh hòa bình như thuở trước, tựa như bầu không khí căng thẳng khi mưa gió sắp ập tới ngoài kia chỉ là một ảo ảnh trong mơ. Nhìn chốn thiên đường bình yên này, trái tim ta lại bị lấp đầy bởi những nỗi bất an và chẳng cam lòng, càng lúc càng nhiều hơn... Chẳng lẽ thật sự không có cách nào cứu được những con người ở nơi đây sao?

Ở khe núi lớn tí phía đằng xa, cát vàng tung lên bốn phía, tình hình thời tiết này tới sớm hơn lời tiên đoán của Modi một chút. Ta đột nhiên nhớ tới những lời Thor từng nói, hẳn bảo ta tới chỗ này, nhất định sẽ tìm được câu trả lời mà ta muốn biết.

Thế nhưng một nơi hoang vu như vậy, còn có thể ẩn chứa thứ gì đặc biệt? Ngoài một thế giới thơm ngát hương đồng gió nội hoàn toàn khác biệt với bên ngoài, những bông hoa mang sắc trắng bạc, sắc vàng kim rực rỡ bên dưới bầu trời rộng có chút âm u, những nông trại của Thần tộc được xây dựng ngay ngắn, những cánh đồng trải dài đến ngút tầm mắt...

Ta vừa đi về phía trước vừa suy nghĩ mông lung, lại bước ngang qua bia Chư thần.

Bia Chư thần là một tấm bia đá đã có từ rất lâu về trước, ngưng tụ thần lực của Thần tộc, mỗi thành phố, mỗi thôn trấn đều có một tấm, nó giống như những lời chúc phúc chở che mà Odin lưu lại ở những địa phương bên ngoài bộ tộc, mang trong mình tác dụng bảo vệ mảnh đất ấy. Đồng thời, nó còn là bản chữ thu nhỏ của các pho tượng chư thần nơi Thần giới.

Thông qua bia Chư thần, chúng ta có thể thấy được tuổi thọ cũng như trạng thái thức tỉnh của các vị thần. Mọi cái tên đều có màu bạc hoặc màu vàng, màu bạc là Aesir, màu vàng là Vanir, màu sắc càng đậm chứng tỏ tuổi của vị thần đó càng lớn, còn nếu vị thần đó đã chết thì tên sẽ biến thành màu xám, những Thần tộc đã chết trong buổi Hoàng hôn của các vị thần nếu chưa sống lại hoặc thức tỉnh, tên sẽ biến thành màu đỏ thẫm. Chỉ cần đưa tay chạm vào tên của một vị thần, chúng ta có thể thấy được năm mà người đó sinh ra cũng như thời điểm già từ trần thế.

Thời gian trước, ta cũng mới nhìn thấy tấm bia Chư thần này ở thành Hande, lúc đó ta còn cố ý tìm bằng được tên của cha mẹ trong kiếp trước, nhưng tên của hai người vẫn nguyên một màu đỏ thẫm. Ta không tin đôi vợ chồng Thần tộc mạnh mẽ đến chừng ấy lại sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi cõi đời này, ta vẫn giữ trong lòng một niềm tin sắt đá, rằng hai người họ chỉ chưa thức tỉnh mà thôi. Đương nhiên, ta cũng xem qua tất cả tên của những Thần tộc mà mình quen biết. Ví như Odin, kiếp này, chàng sinh ra vào năm 2745 Công lịch Thần tộc; Loki ra đời năm 1242 Tân lịch tộc Khổng lồ; Sif thì lớn hơn ta một tuổi, sinh vào năm 2968; Yule sinh năm 2945; cô nàng Jarnsaxa quý sứ kia nhỏ hơn ta đúng mười tuổi. Đương nhiên, trong những người ta quen thì Magny là cao tuổi nhất, sinh năm 2540, không phải chủ thần, không có thứ gọi là thức tỉnh, cũng chẳng biết tại sao ông ấy lại có thể sống tới tận bây giờ.

Ta lại đưa mắt về khối bia đá, nhìn dòng chữ Odin - Chúa tể của các vị thần ở trên cùng, màu sắc đã hơi thẫm, lại nhìn xuống dòng chữ Thần Tình yêu Frigg lấp lánh ánh bạc phía bên dưới, trái tim ta như bị kẻ nào ác độc khoét sâu một lỗ, trống trơn, lại thêm vài phần lạnh giá.

Chẳng biết vài trăm năm qua, ta rốt cuộc đã bỏ lỡ những thứ gì.

Ngay cả dòng chữ Hỏa thần Loki cũng mang màu vàng chói lọi, nhìn vào hoàn toàn không có cảm giác xa xôi.

Ta vô thức kiễng chân lên, vuốt ve tên của Odin một chút. Những con chữ ma pháp màu bạc tựa như những vòng khói, lần lượt lao ra, lơ lửng phía trên tấm bia. Ta thở dài một tiếng, buông tay xuống.

Ta đang định rời đi, lại đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng. Những ghi chép về Odin ta đã xem cả nghìn vạn lần, dù chỉ thay đổi một chi tiết nhỏ thôi ta cũng phát hiện được, chứ đừng nói là đột nhiên nó lại dài ra như thế.

Ta cố kìm nén tâm trạng đang căng thẳng của mình, lại vươn tay đặt lên dòng chữ ghi tên của Odin lần nữa.

Những con chữ lơ lửng lần lượt xuất hiện: Ngày 22 tháng 4 năm 324 Cựu lịch Thần tộc, kỷ nguyên Sáng Thế... Ngày 2 tháng 1 năm 3018 Công lịch Thần tộc, kỷ nguyên Trùng Sinh.

Trong giây phút ấy, toàn bộ năng lực tư duy của ta đều tan biến. Ta vội vàng đưa tay đặt lên tên của mình, những dòng chữ lơ lửng lại xuất hiện: Ngày 7 tháng 1 năm 2969 Công lịch Thần tộc, kỷ nguyên Trùng Sinh...

Lại vươn tay đặt lên tên của Loki: Ngày 21 tháng 8 năm 1242 Tân lịch tộc Khổng lồ, kỷ nguyên Trùng Sinh...

Rồi lại đặt tay lên tên của Odin: Ngày 22 tháng 4 năm 324 Cựu lịch Thần tộc, kỷ nguyên Sáng Thế... Ngày 2 tháng 1 năm 3018 Công lịch Thần tộc, kỷ nguyên Trùng Sinh.

Chắc chắn tấm bia đá này có vấn đề ở chỗ nào rồi. Kỷ nguyên Sáng Thế, đó là thời đại của cả vạn năm về trước, ngày đó, chín thế giới còn chưa thành hình, tổ tiên của Thần tộc và người Khổng lồ vẫn đang tranh chấp vì những mâu thuẫn nguyên sơ nhất... Theo lý mà nói, đó phải là năm sinh của Odin trong kiếp trước.

Sau kỷ nguyên Sáng Thế, phải trải qua hai kỷ nguyên nữa thì Thần giới ngày ấy mới thành hình, đến lúc đó, kiếp trước của ta mới ra đời. Hai kỷ nguyên nữa trôi qua mới tới buổi Hoàng hôn của các vị thần, cuối cùng mới đến kỷ nguyên Trùng Sinh hiện giờ.

Nếu tính toán theo những gì viết trên tấm bia đá này, Odin không chỉ không chết trong buổi Hoàng hôn của các vị thần, sống hơn một vạn năm... mà còn lia đời vào hai năm trước.

Trừ tấm bia đá ở chỗ này ra, những tấm bia ở những nơi khác đều ghi năm sinh của chàng là năm 2745 của kỷ nguyên Trùng Sinh. Chẳng lẽ tất cả số liệu ở những nơi khác đều là giả sao? Lẽ nào tất cả những chữ viết ấy đều bị Odin sửa chữa, mà tấm bia đá ở nơi này vừa hay lại bị chàng bỏ sót?

... Chờ một chút, ngày 2 tháng 1 năm 3018, chẳng phải đó chính là ngày ta thức tỉnh sao?

Chẳng nhẽ, việc Thor muốn nói cho ta biết, chính là Odin không chết trong buổi Hoàng hôn của các vị thần?

Hơn nữa, ta cũng từng nghe người ta kể lại, trước khi thức tỉnh, chàng vẫn giữ nguyên dáng vẻ của một người đàn ông đương độ trung niên. Với tuổi thọ gần như vô hạn, vậy mà Odin lại biến thành bộ dạng trung niên, vậy thì chỉ có thể là vì đã sống quá lâu, hơn nữa chàng đã mất đi một lượng thần lực nhất định... Sau khi thức tỉnh, sức mạnh đã trở về, nên chàng lại biến thành bộ dạng trẻ trung, như vậy có thể giải thích được hoàn toàn.

Bởi vì Odin không chết trong buổi Hoàng hôn của các vị thần, nên năm chết đi được ghi trên tấm bia đá này, kỳ thật phải là năm mà chàng thức tỉnh, đúng không?

Nghĩ như vậy một hồi, cũng thấy giả thuyết này có lý.

Thế nhưng, ta vẫn không tài nào hiểu được, chuyện này thì có quan hệ gì với thái độ mập mờ khó hiểu mấy ngày gần đây của chàng.

Những tiếng kêu thảm thiết vọng lại từ phía trang viên đã làm gián đoạn dòng suy nghĩ của ta.

Giương mắt nhìn, chỉ thấy vài Thần tộc Aesir đang chạy tới từ phía bụi hoa, vừa dịch chuyển tức thời một cách cực kỳ chậm chạp, vừa lớn tiếng kêu cứu. Nhưng so với tốc độ của những bóng người trắng như tuyết sau lưng, đang lao xuống từ trời cao như những vì sao băng chói mắt, tốc độ của bọn họ quả thật gần như là ngồi chờ chết.

Là Thần tộc Vanir!

Trong lúc Thần tộc Aesir còn đang trốn chạy, những sợi dây mây ma pháp đã lao lên từ mặt đất, trói chặt lấy hai chân của một gã Thần tộc Aesir. Bởi vì tốc độ quá nhanh, gã Thần tộc Aesir hoàn toàn không kịp dừng chân, bổ nhào vào bụi hoa.

Kim dục long lượn vòng mà tới, đôi cánh khổng lồ che khuất mặt trời, phủ lấp trời xanh. Từ giữa không trung, một chiếc rìu xoay tròn, lao xuống, cắm thẳng vào sau gáy gã Thần tộc Aesir kia trước khi hắn có thể gượng người đứng dậy.

Máu tươi tung tóe, vương lên cánh hoa màu vàng kim rực rỡ.

Lại có thêm một nhóm Thần tộc Vanir kéo đến, chen chúc trên cao, giống như đàn thú đang tranh giành cắn xé miếng mồi, sau khi nhìn thấy con mồi đã bị kẻ khác giết chết liền hậm hực bỏ đi.

Đúng lúc này, từ giữa bụi hoa truyền tới tiếng nức nở của một đứa trẻ.

Cả ta và nhóm Thần tộc Vanir kia đều rất thánh tai, lập tức quay đầu nhìn.

Không trốn được nữa, một người mẹ đang lặng câm rơi lệ, gương mặt đỏ bừng, bịt chặt miệng đứa bé đang khóc lớn. Thần tộc Vanir giết người đầu tiên vừa mới giờ tay ra định ngăn những kẻ phía sau lại, nhưng đám sĩ binh Vanir hăng máu kia đã lập tức xông lên, không thèm để ý đến đúng sai phải trái.

Ta lập tức ném lọ dung dịch người Khổng lồ canh giữ ra. Một khối bán cầu trong suốt cực lớn lập tức xuất hiện, bao bọc lấy hai mẹ con người nọ, chắn lại hơn trăm mũi vũ khí sắc nhọn bị tộc Vanir phóng tới.

Xem ra không thể không thu hút sự chú ý của kẻ địch được rồi. Ta nhanh chóng liếc mắt nhìn con cốt long đang đứng cách đó không xa, một đám kim dực long đã bắt đầu áp sát xung quanh khoảng đất nó dừng chân.

Tình hình không ổn, thời gian tấn công quá sớm... chẳng lẽ kế hoạch có thay đổi?

Sau khi cứu được hai mẹ con kia, ta phải lập tức quay lại Asgard nhanh nhất có thể.

Đang định ném bức tường bảo hộ thứ hai, sau đó lao ra dẫn dụ kẻ thù về hướng khác, ánh mắt ta lại vô tình chạm phải tên của Odin.

Mùi máu tươi cùng hương hoa thơm nức hòa trong không khí, chỉ trong vài giây ngắn ngủi chúng lại trở nên gai mũi mà lạnh lẽo đến ghê người.

Trong giây phút ấy, trái tim ta cũng ngừng nhịp đập, như bị nhấn chìm vào trong đại dương sâu không thấy đáy.

Phía trên cùng của bia Chư thần, dòng chữ Odin - Chúa tể của các vị thần đã biến thành một màu xám tro ảm đạm.

Cũng trong khoảnh khắc này, một chiếc ống nghiệm lao tới từ phía quân đội Vanir, rơi xuống bên cạnh hai mẹ con nọ, nổ tung trong im lặng. Khi màn sương đỏ tươi như máu ấy dâng lên, ta biết, giờ có làm gì cũng không kịp nữa rồi.

62. Quyển 3 - Chương 11: Trận Chiến Tại Khe Núi Lớn Tege

Lúc ta trở về, Asgard đã biến thành một đồng hoang tàn. Trong cơn mưa xối xả đang điên cuồng trút xuống từ trời cao, trừ những tòa kiến trúc sập đổ, hư hại cùng với vũ khí và áo giáp vương vãi trên mặt đất, hoàn toàn không còn bất cứ dấu vết nào của sự sống. Ta ôm chặt cổ cốt long, nỗ lực tìm kiếm dấu vết của con người trên mảnh đất hoang vu này.

Thế nhưng, trong đầu ta chỉ còn đọng lại duy nhất dòng chữ màu tro xám ấy.

Nếu như dòng tên của Odin vẫn nguyên màu bạc sáng, ta có thể tự nói với lòng rằng hai ngày ghi trên ấy là ngày chàng sinh ra và thức tỉnh. Thế nhưng, màu xám là biểu trưng cho cái chết.

Rốt cuộc tấm bia đá ấy còn bí mật gì khác, hay là Odin thật sự đã chết rồi?

Cơn mê man quá lớn đã khiến đầu óc ta rối tung lên, rồi ta lại tự ép mình bình tĩnh lại. Cuối cùng ta cũng tìm được một binh sĩ bị thương cực nặng trên đường.

“Quân đội của Loki... Loki tới sớm hơn dự kiến, hiện giờ quân ta đã di chuyển hết về thành Hande”, hân ho khan hai tiếng, “Chúng ta đã dự đoán sai, không ngờ Tyr lại nguyện hy sinh tuổi thọ của mình để đổi lấy sức chứa của thuyền ma bỏ túi, hiện giờ quân địch có tới mười vạn...”.

“Mười vạn?”, ta bàng hoàng, “Ta sẽ tới đó ngay”.

Vừa đứng lên, bàn tay ta đã bị người kia nắm lại: “Điện hạ, người tuyệt đối không được đi!... Chúng ta sẽ không thua. Nhưng nếu người tới đó, bệ hạ nhất định sẽ phân tâm”.

Dòng máu đỏ tươi chảy dài xuống từ đỉnh đầu kẻ đó, tràn vào trong một con mắt hấn. Con người kia có vài đường tơ máu, nhưng ánh mắt lại kiên định phi thường: “Chúng ta nhất định sẽ không thua. Mọi người đều nói vậy mà... Thế giới có Odin, nhất định là một thế giới lý tưởng, hoàn mỹ”.

Ta sững người trong chốc lát, rồi lại lập tức hoàn hồn, nhận ra bản thân quả thật không thể giúp được gì cho Odin.

“Ta biết rồi. Ta sẽ không đi”, ta gỡ bàn tay hấn ra, vỗ nhẹ lên vai hấn.

Chiến tranh là trò chơi quyền lực của những kẻ đứng trên cao. Trong chiến tranh, ngay cả nhân tính cũng sẽ biến dạng. Hy sinh một nhóm người để cứu số đông, cách làm của Odin không hề sai. Thế nhưng, so với những binh sĩ trú ở thành Hande, thì những người dân bình thường sống tại trang viên Adanson mới là đối tượng cần được chở che bảo vệ.

Ta lau những giọt nước mưa vương trên trán, cười cợt long bay về cung điện Valhalla. Quả nhiên, đội quân của ta cùng binh sĩ thủ vệ thần điện vẫn còn ở đó. Thấy ta trở về, bọn họ đồng loạt quay đầu lại, gương cao vũ khí, hét to, giống như vô số con ngựa chiến đang nóng ruột mà giậm đất.

“Thần tộc Vanir vì muốn chiếm lĩnh quê nhà của chúng ta đã dốc toàn bộ lực lượng, được ăn cả, ngã về không. Thân ở Asgard, chúng ta không thể nghe thấy tiếng trống trận cùng tiếng gào thét của những con rồng nơi trang viên xa xôi. Thế nhưng chúng ta đều biết rằng, bọn chúng đang cướp đoạt lãnh thổ của chúng ta, tàn sát những người bạn của chúng ta. Hôm nay, chúng ta không thể đứng trên cây cầu Dabu thần thánh, anh dũng giết địch, nhưng vẫn còn bao nhiêu con người bất lực đang cần đến chúng ta, đang chờ đợi chúng ta cứu vớt họ qua cửa ải khó khăn này. Giúp đỡ bọn họ là trách nhiệm của chúng ta, là trách nhiệm của những kẻ gánh vác trên vai hai chữ ‘anh hùng’!”

Đội mũ giáp, ta bám lấy ghế cưỡi trên lưng cốt long, nhảy lên, cốt long đột nhiên bùng tỉnh, thân thể đồ sộ nhô dậy, bốn cánh cũng đồng thời dang rộng.

“Hỡi các dũng sĩ, đây là lần đầu tiên chúng ta kẻ vai chiến đấu. Hãy nhớ một điều, nếu trong chúng ta có ai đó bất hạnh bỏ xác nơi sa trường thì đó cũng không phải là một sự hy sinh vô nghĩa, lịch sử và con cháu đời sau sẽ mãi mãi nhớ tên của chúng ta, bởi vì dòng máu nóng đang chảy trong huyết quản của chúng ta đã duy trì vinh quang cho bộ tộc.”

Lúc ta bay lên cao, cả đội quân cốt long chỉnh tề cùng một rừng vũ khí cũng đồng loạt lao tới, các chiến sĩ hét vang, tiếng hét vang vọng cả một góc trời.

Cả đội quân hùng hậu ầm ầm lao xuống, bay về phía trang viên Adanson.

Một tiếng mười lăm phút sau, trang viên Adanson đã bị một đội quân Vanir đông đảo chiếm cứ, rất nhiều thôn dân còn đang bị những sĩ binh kia đuổi giết, bàng hoàng mê mải giữa cơn bão dữ. Nhưng gió lốc như đoàn quân hung hãn, ngạo nghễ, hung hãn nhào tới khắp nơi, rung lắc những cánh cửa của từng căn nhà bé nhỏ, nhét chặt nhích cát vàng vào bất cứ khe nứt nào mà chúng tìm ra.

Có điều, rất hiển nhiên, bất luận có giết người đến say máu thế nào đi chăng nữa, tàn sát dân chúng vô tội cũng sẽ không có được sự hưng phấn như khi giao đấu với chiến sĩ... Khi đội quân của chúng ta xuất hiện trên bầu trời phía trên trang viên, quân đội Vanir bên dưới lập tức sục sôi, nhao nhao leo lên lưng thú cưỡi, lao về phía chúng ta.

“Dẫn dụ bọn chúng về phía hẻm núi, cách làng mạc xa nhất có thể!”

Cùng sự hưởng ứng của các binh sĩ, chúng ta dùng tốc độ nhanh nhất hướng về phía khe núi lớn Tege. Tuy cát vàng bay bốn phía, trong khe núi là một mảng hoang vu, nhưng dù cách một tầng bụi mù ảm đạm, ta vẫn có thể nhìn thấy được từ cách đó không xa, quân đội Vanir đông như kiến cỏ đang lao thẳng về phía trước.

Có vẻ như đội quân phục kích do Freyr triệu tập là mười vạn người, thực lực của đám người này ta vẫn chưa nắm rõ. Nhưng ta biết, nếu không tới ngăn bọn chúng lại, thì sau khi san bằng trang viên Adanson, chúng sẽ nhanh chóng tấn công lên trên, chi viện cho quân đội ở thành Hande.

Trận chiến này, Loki quả thực đã dốc không ít tâm huyết, ngay cả Odin cũng tính sai nước bước.

Lớp cát dày tích tụ nghìn vạn năm theo gió bay tứ tung, bụi bặm dày đặc như hóa thành những bàn tay ma quái vô hình, từng đợt vỗ vào tất cả những thứ trong khe núi. Biết bao hạt cát mỏng manh cuốn theo những viên đá nhỏ nay tứ tung khắp chốn, gần như có thể lấp đầy cả những lỗ trống dù là nhỏ nhất. Không ít Thần tộc Vanir chịu không nổi sự tấn công dữ dội này, xoay người qua chỗ khác, nhưng dường như ngay cả một động tác nhỏ này thôi cũng có thể tiêu diệt họ. Đây có lẽ chính là nguyên nhân khiến hành động của bọn chúng chậm chạp hơn nhiều so với đội quân tinh nhuệ.

Chỉ có điều, con số tám vạn quân quả thật đã vượt xa những gì ta có thể nghĩ ra: Bọn chúng chiếm lĩnh toàn bộ khe núi lớn, trên trời dưới đất, chỗ nào cũng chật ních người, lan tràn đến tận điểm cuối cùng mà tầm mắt có thể nhìn thấy.

Ngay cả con cốt long ta đang cưỡi khi nhìn thấy đội quân kia cũng hơi rụt về phía sau một chút. Ta vỗ nhẹ lên đầu nó, thấp giọng: “Dừng cảm lên nào!”.

Ta ngẩng đầu nhìn, phía trên khe núi gần như thông thẳng lên trời, chu vi vài trăm mét nơi phía trên chỗ chúng ta đang đứng đều bị núi đá khổng lồ chiếm cứ. Tuy Thần tộc Vanir có thể dạo bước giữa không trung, nhưng thể lực cũng như thời gian duy trì không đủ để bọn họ bay qua được độ cao của khe núi lớn. Nói cách khác, nếu có thể lấp kín được khe núi này, chúng ta có thể cản được bước tiến của bọn chúng.

Quay lại nhìn phía sau lưng, quân đội cưỡi rồng đuổi theo từ trang viên Adanson cũng đã theo kịp, hơn nữa, số lượng binh sĩ cũng khiến người ta kinh ngạc.

Nếu như có thể lấp kín tám vạn đại quân, sau đó quay lại chiến đấu với đội quân đuổi theo, vậy thì cũng còn vài phần hy vọng chiến thắng.

Chỉ có điều, vấn đề khó khăn nhất ở đây, là làm sao có thể đánh sập được núi đá.

Ma pháp không có thần lực đi kèm thì không phá nổi núi đá, trong đội quân lại không có vị thần nào, mà dù có đi chăng nữa, cũng cần phải tới phía dưới núi đá, thi thố ma pháp trong cự ly gần thì mới có thể thành công được.

Còn nếu dùng phương pháp vật lý, cũng chỉ có thần Chiến tranh và thần Sấm là đủ sức rung chuyển núi đá mà thôi.

Nếu dùng dung dịch thủy ma pháp cao cấp nhất để ăn mòn gờ núi đá...

Rất khả thi!

Lấy dung dịch ra, ta nhanh chóng quan sát một vòng tình hình xung quanh: Quân đội phe ta đã bắt đầu giao chiến với đội quân tinh nhuệ đuổi giết phía sau, còn tám vạn quân Vanir đằng kia cũng bắt đầu tăng tốc độ hành quân.

“Đó là Frigg...”, viên chỉ huy Vanir đứng trước đoàn quân, cao giọng hô hào, “Trước đây ả đã từng là Ena! Ả là kẻ phản bội bộ tộc ta! Giết ả! Giết ả!”.

Âm tiết cuối cùng vừa dứt, sĩ khí liền dâng lên cao ngút, hơn nữa, cơn phấn nộ của binh sĩ vượt xa tưởng tượng của rất nhiều người. Bọn chúng vung cao vũ khí, gần như không thèm để ý tới mệnh lệnh của cấp trên, cứ thế lao tới chém giết.

Lại một trận cuồng phong thổi tới từ cảng biển Reethi, lướt qua thành Sazealand, cuối cùng thổi tung cát vàng, phủ kín bầu trời tại khe núi lớn Tege. Đất rộng trời cao, nơi trang viên tít tắp đằng xa, lá cỏ cùng cánh hoa cũng bắt đầu rung lên điên cuồng trong cơn gió lớn hung hãn mà bạo ngược, lìa đài hoa, lìa cành nhánh, bị gió cuốn tới chiến trường tanh nồng máu đỏ.

Lúc này, có một người thấp giọng bên tai ta: “Điện hạ, có cần xin quân tiếp viện không ạ? Có người truyền tin rằng âm mưu đột nhập Asgard của Loki gần như đã thất bại, nhưng lực lượng của hai bên ngang nhau, hiện tại vẫn đang giao chiến”.

“Không. Đợi đến khi ta chặn được đội quân tám vạn người kia rồi mới xin tiếp viện. Chúng ta ứng chiến trước đã, tập trung hỏa lực, tấn công đội quân tinh nhuệ.”

“Rõ.”

Trừ phi là toàn bộ quân đội ở tầng trên đều tới, nếu không quyết đấu trực diện với một lượng lớn quân địch như thế chẳng khác nào tự tìm đường chết. Huống hồ, lúc này có muốn báo cho quân đội của Thần giới cũng chẳng kịp nữa.

Ta lau mồ hôi lạnh đang liên tiếp túa ra nơi lòng bàn tay, nhận lấy mũi tên được người bên cạnh đưa cho, gài quả cầu dung dịch lên đầu mũi tên, sau đó nhắm thẳng về phía rìa núi đá trên cao mà bắn. Có điều, cơn bão cát đang rít gào man dại kia đã cản xé mũi tên ta dùng đến chín phần sức để bắn đi, vài giây ngắn ngủi trôi qua, ngay cả bóng dáng mũi tên ta cũng chẳng thể nhìn thấy.

Lại thử thêm vài lần nữa, kết quả vẫn y nguyên.

Đưa mắt nhìn xung quanh, thấy tình hình ngày càng căng thẳng, nhất thời ta không biết nên làm thế nào cho phải. Rốt cuộc nên ứng chiến, dốc cạn sức lực mà chiến đấu với kẻ thù, hay là thử một lần được ăn cả ngã về không, lao lên phía trước hòa tan khối đá khổng lồ.

Theo tình hình lúc này, nếu lấy dũng khí mà bay lên, thì đội quân bên dưới không người chỉ huy e là sẽ lâm vào cảnh dầu sôi lửa bỏng, bị đánh cho không còn mảnh giáp.

Ngay khi ta còn đang trong cảnh tiến thoái lưỡng nan thì tên quan chỉ huy quân đội Vanir bên kia bỗng quay đầu về phía sau quát lớn: “Không cần để ý tới đám chó Aesir ở đằng sau! Toàn quân tiến lên cho ta! Ta đã nói là không được đuổi theo rồi cơ mà, điếc hết rồi sao?”.

“Điện hạ, hình như thôn dân ở trang viên Adanson đang dẫn người tấn công phía sau kẻ địch.”

“... Vậy sao?”

Nếu chỉ là thôn dân, vậy thì chưa đủ. Ta rút chiếc búa dài ra, chỉ thẳng lên trời: “Tấn công!”.

Trời đã hoàng hôn.

Thuận theo sự phối hợp vô cùng ăn ý của binh sĩ, những mũi tên ma pháp băng hết như hàng nghìn hàng vạn vì sao, xé rách bầu trời nhuộm màu máu đỏ, lao về phía quân địch. Rất nhiều Thần tộc Vanir đã trúng tên trong cơn bão cát, quỵ rạp xuống mặt đất như bị đóng băng.

Màu trời nâu nhạt dần mờ tối, nhưng sức gió không những không giảm, mà có xu thế tăng thêm, thậm chí còn thổi theo hướng ngược lại, những đám mây màu vàng ảm đạm cũng bị gió thổi từ góc trời bên này đến rìa phía bên kia. Giờ đến phiên chúng ta lâm vào thế bất lợi. Tại nơi tận cùng của khe núi lớn Tege - được mệnh danh là khe Trắng đỏ - ánh sáng màu máu dần lộ ra những quãng đỏ rực phía trên những trụ đá gồ ghề. Chiếc cầu treo trên không trung bị gió xô đẩy, rung lên dữ dội.

Đột nhiên, bộ hài cốt phượng hoàng ánh sắc bạc xẹt qua bầu trời cao rộng, đôi mắt màu lục âm u tựa như những đốm lửa ma trời đang giáng thế, cuối cùng dừng lại tại nơi cách ta không xa. Một binh sĩ Aesir nhảy từ trên xuống, di chuyển tức thời tới trước mặt ta: “Điện hạ, tình hình chiến sự ở thành Hande vẫn hết sức căng thẳng, điện hạ Yule và điện hạ Jarnsaxa đã tới đây chỉ viện từ trước, lúc này đang tập kích phía sau quân địch. Xin người lập tức thu quân trở về Asgard!”.

“Quân tiếp viện có tất cả bao nhiêu người?”

“Một vạn, hiện đã có ba nghìn người đuổi tới.”

“... Ta biết rồi, người về trước đi.”

Số lượng không nhiều, xem ra tình hình ở Thần giới bên kia cũng không khả quan. Phái nhóm Yule đến căn bản cũng chỉ là kẻ hoãn binh tạm thời, hoàn toàn không có cách nào để giảm thiểu tổn thất. Thế nhưng ba nghìn quân, nếu cộng thêm hơn hai nghìn quân của ta thì dư sức đối phó với quân đội tinh nhuệ của Vanir. Như vậy thì cái gì cũng dễ làm rồi.

“Điện hạ, xin người hãy thu quân!”, tên binh sĩ lặp lại lần nữa.

“Không được, nếu ta thu quân trong tình hình này, rất nhiều người vô tội sẽ phải chết.”

“Điện hạ, đây là mệnh lệnh của bề hạ, nếu người không thu quân, chúng thần buộc phải cưỡng chế quân đội rút lui.”

“Vậy người cứ cưỡng chế đi.”

Cưỡng thế thế nào cũng chẳng ảnh hưởng đến kế hoạch của ta.

Tuy sức gió không hề suy giảm, nhưng ta vẫn tập trung tinh thần bắn mũi tên về phía một hốc nhỏ của quả núi khổng lồ. Thế nhưng, mũi tên này cũng như những mũi tên trước đó, bị cơn cuồng phong nuốt chửng. Liếc mắt nhìn tám vạn quân đang ùn ùn kéo tới, ta thấp giọng chửi thề một tiếng.

Hết cách rồi, chỉ còn duy nhất một con đường có thể đi.

Ta cười cốt long, bay về phía hốc của tòa núi lớn.

“Điện hạ, người không được đi! Xin hãy trở lại...”

Trong khoảnh khắc ấy, cùng với việc trở thành tiêu điểm cho cả nghìn vạn đôi mắt, vô số những mũi tên đen kịt cũng lao về phía ta như những hạt mưa dày đặc sau câu ra lệnh của tên quan chỉ huy. May mà ta đã sớm khai thông thần lực, những mũi tên thông thường không thể làm hại đến ta.

Dừng lại trong góc của tòa núi lớn, ta móc ống nghiệm đựng dung dịch thủy ma pháp ra, vừa niệm thần chú, vừa đổ dung dịch ra. Thứ chất lỏng màu lam men theo gờ đá, chậm rãi hướng lên trên, dần dần ăn mòn những khe nứt của núi đá.

Tòa núi lớn bắt đầu rung chuyển, tan rã, đá vụn rơi xuống theo khe nứt, rồi lại bị gió dữ cuốn đi. Nhưng nếu trong quân đội của địch có đại ma đạo sư, vậy thì trước khi núi đá rơi xuống khe núi sâu, tất cả những gì ta nỗ lực làm đều trở nên vô dụng.

Ta cười cốt long bay đến một hốc núi khác, vô số mũi tên va vào vách chắn, leng keng không dứt. Một vài chiến sĩ bên ta dường như đã chuẩn bị đuổi tới. Ta ném dung dịch ràng buộc ra, trói chặt bọn họ ở yên tại chỗ, sau đó vội vàng hoàn thành nhiệm vụ kế tiếp, nhân lúc đá núi đang dần rơi xuống mà rút lui.

Có điều, tình huống xấu nhất mà ta dự liệu đã xảy ra.

Một con kim dực long xuất hiện giữa lưng chừng trời, ngay sau lưng ta.

Thần tộc Vanir cười trên lưng nó là một đại ma đạo sư.

“Tinh linh của đất, vị thần Bảo hộ của đá, dưới lời cầu khẩn của ta, xin các ngài hãy tập trung tại mảnh đất thần thánh này...”, hần lẩm bẩm niệm thần chú, tập trung các khối đá, khiến chúng lấp đầy các khe hở.

Ta ném về phía hần vài bình dung dịch ma pháp, nhưng đều bị bức tường bảo vệ của hần chặn giữa chừng. Ta nắm chặt dây cương, lao về phía hần, bổ một búa xuống đầu hần. Hần nhích người né tránh, bị đánh trúng vai mà vẫn cố chấp niệm tiếp thần chú.

Từ trước đến nay, đại ma đạo sư không sợ những đòn tấn công bằng ma pháp, nhưng chỉ cần bị người khác lại gần tập kích, thì chẳng mấy chốc sẽ thua liểng xiểng. Sau khi đánh hạ gã đại ma đạo sư cùng với con kim dực long của hần, núi đá cũng rơi được hơn nửa. Thế nhưng lợi dụng khe hở này, số lượng địch xông về phía quân ta cũng càng lúc càng nhiều.

Nếu cứ thế này thì sẽ rất nguy hiểm, nói không chừng trước khi hội hợp được với nhóm Yule thì đội quân của ta đã bị tiêu diệt hết rồi.

Cuồng phong hướng về phía chúng ta mà thổi mạnh.

Ta cắn chặt răng, dồn hết thần lực còn sót lại trong người, cười cốt long, cổ sức lao về phía trên núi đá. Từng mảng sáng hoàng kim lóe lên, tốc độ rơi của đá núi càng lúc càng nhanh. Cứ thế, liên tục va ba bốn lần, đôi mắt màu lục vốn đã không còn sức sống của cốt long liền mất đi ánh sáng, tan biến theo từng mảnh xương vỡ vụn.

Nhìn bộ xương thuần màu tuyết trắng đều đã rơi xuống, chưa bao giờ ta thấy cảm hận sự yếu đuối của bản thân như lúc này. Nếu là Thor, hay là Freyja, vậy thì mọi chuyện đã dễ dàng hơn rất nhiều rồi.

Cùng lúc đó, đá núi khổng lồ cũng chạm tới đáy của khe núi, bốn phía mịt mù cát bụi, chia cắt khe nứt lớn Tege làm hai nửa, nhốt ta lại trong thế giới của quân đội Vanir.

Ngẩng đầu nhìn vách núi chạm đến tận tầng mây, tưởng chừng như cao vô tận, ta cố dịch chuyển tức thời lên phía trên vài lần, trong lòng hy vọng có thể nấu mình vào một góc khuất không ai phát hiện... Thế nhưng, đột nhiên một tia sét màu tím giáng xuống từ phía trời cao, ánh sáng chói chang suýt nữa chọc mù đôi mắt ta.

Tiếp đó, ta bị ánh lửa điên cuồng chiếm trọn tầm nhìn, trên lưng là cơn đau nhức nhối. Dịch chuyển tức thời thất bại giữa chừng, tuy ta cố bám chặt lấy gờ đá, nhưng thân thể vẫn lao thẳng xuống, không cách nào dừng được.

Tầm thân nặng nề nện đất, khi ta mở mắt ra lần nữa, thì xung quanh đã kín đặc Thần tộc Vanir.

“Quân đội Aesir của Thần giới đã giành được thắng lợi cuối cùng! Loki đã rút quân rồi! Mọi người, hãy cùng mừng thắng lợi thôi...”, từ bên kia ngọn núi vọng lại những thanh âm thật mơ hồ.

“Giết ả đi!”, gã Thần tộc đứng gần ta nhất lại thốt lên như thế.

Ta cố gắng nhô người dậy, dùng hết sức bình sinh để dịch chuyển tức thời tới một góc, rút cây búa dài đánh ngã vài tên binh sĩ Vanir, sau đó ném dung dịch ma pháp ra.

Mấy phút đồng hồ phản kháng trôi qua, tộc Vanir cuối cùng cũng điều động ma đạo sư từ hậu phương lên phía trước. Quả thực ta hiếm khi thấy Thần tộc Vanir di chuyển nhanh như thế. Máy trăm quả cầu nguyên tố ma pháp lao tới từ bốn phương tám hướng, chỉ trong nháy mắt đánh tan lớp tường bảo vệ của ta.

Vào lúc cánh tay bị một đòn ma pháp bằng bồ trúng, ta liền nhấc cây búa dài của quỷ tượng, dốc cạn thần lực còn sót lại trong người, xoay tròn tại chỗ, hạ gục hơn mười gã Thần tộc Vanir đang đứng vây quanh ta.

Ngay khi động tác của ta dừng lại, máu tươi cũng trào ra khỏi cánh tay.

Ta dùng búa dài chống xuống mặt đất, hai mắt nóng bừng, hơi thở dồn dập. Khi Thần tộc Vanir dâng lên tấn công lần nữa, ta liền phi cây kiếm ngắn trong tay, đâm thẳng vào tim của một binh sĩ Thần tộc Vanir. Đồng thời, bắp đùi cũng bị đâm thủng, lực đâm quá mạnh, vết thương lại quá sâu, ta cố sức giãy giụa nhưng không thể ngăn mình ngã quỵ.

Khi bị ma pháp dội vào sau gáy, khung cảnh trước mắt ta đã bắt đầu nhòe nhoẹt.

Ta chỉ biết giờ này cơ thể toàn là máu, còn Thần tộc Vanir thì hệt như đám quái thú sinh sôi nảy nở không ngừng, giết xong một đám là đám khác lại lao lên, không ngừng không nghỉ, dường như mỗi lần dùng sức mạnh để tấn công kẻ địch, đến cuối cùng đòn tấn công ấy lại dội cả lên tấm thân ta...

Không hồi hận.

Ta sẽ không hối hận.

Nếu có chết trận... ta cũng nguyện hy sinh.

Ta vừa dùng búa dài chống lên mặt đất, vừa cố sức bò về phía trước, định dùng đao ngắn đâm thủng mắt của một tên binh sĩ, nhưng tên đó đã giữ tay ta lại, dùng sức đẩy ngược, vậy là một đao đâm trúng vào bả vai ta. Ta cắn răng, giằng co vài giây, sau đó đâm xuyên lưỡi đao vào cổ hắn.

Dòng máu nóng men theo mu bàn tay ta, chảy xuống, cũng không biết là máu của ta hay của người nào khác, hay chỉ là một thứ ảo cảnh mà thứ ráng chiều quánh đờ kia tạo ra...

Nhắm hai mắt, ta gần như có thể nhìn thấy được cánh cổng thành nơi Thần giới đang mở rộng, cây cầu Dabu thần thánh đóng băng đã bị ánh mặt trời làm cho tan chảy, Odin đang cười trên lưng con hắc long của chàng, anh tuần mà oai hùng, dẫn theo các vị thần, khải hoàn trở về Asgard. Dân chúng và những đứa bé của tộc Aesir chen chúc đứng ở cổng thành, ngóng mắt nhìn chàng, thành tâm nghênh đón...

Dù cho thân thể đã tả tơi, dù cho đang ở trong một thời khắc tuyệt vọng đến nhường này, thì dưới một vầng trăng đỏ nơi đây, ta vẫn có thể trông thấy rất nhiều hy vọng.

... Dù nàng có từng làm gì đi chăng nữa, nhưng tốt xấu gì vẫn là một chủ thần, các người lấy tư cách gì mà quyết định sự sống chết của nàng?

... Thế nhưng, thế nhưng ả ta đã phản bội điện hạ Loki...

... Vậy thì nên do điện hạ Loki tự tay xử lý, không phải sao?

... Điện hạ Loki sẽ không giết ả! Ngài ấy đã chịu thiệt mấy trăm lần vì người đàn bà này rồi! Điện hạ Sif, chẳng lẽ ngài nghĩ chúng tôi không biết sao? Ngày đó ngài đâm ả ta một kiếm chỉ vì khi đó những người khác cũng chuẩn bị ra tay, mà một kiếm ngài đâm thì thật khéo làm sao, hoàn toàn không trúng vào chỗ hiểm...

... Hai người các người đừng có cãi nhau nữa. Hỏa thần điện hạ sẽ không làm ra những chuyện khiến chúng ta thất vọng nữa đâu. Chúng ta sẽ yêu cầu ngài phải tự tay kết liễu ả Thần hậu “vĩ đại” này...

Thì ra, Sif vẫn để ý tới ta... Thật tốt quá.

63. Quyển 3 - Chương 12: Tù Binh Bị Giam Cầm

Trận chiến trên cây cầu Dabu thần thánh, thành Hande đã kết thúc bằng việc tộc Vanir rút quân. Tộc Vanir lại thêm một lần đón chào thất bại. Có điều, tuy rằng trên danh nghĩa Thần tộc Aesir đã bảo vệ thành công cây cầu Dabu thần thánh, nhưng bởi Loki ra tay bất ngờ, quân đội Vanir chiếm ưu thế cực lớn tấn công quân đội Thần giới như cơn sóng thủy triều dữ dội, nửa thành Hande rơi vào tay giặc. Đợi đến khi trận chiến này kết thúc, thì con số thương vong của tộc Aesir cũng vượt xa tộc Vanir.

Còn tại khe núi lớn Tege bên này, nhân tố thời tiết và địa lý đã buộc trận chiến phải dừng lại giữa chừng. Yule và Jarnsaxa vì muốn bảo vệ cho con đường thông tới trang viên Adanson mà xông pha giết địch, dưới sĩ khí ngất trời đã gây cho quân đội Vanir một vết thương trí mạng. Quân đội tinh nhuệ của tộc Vanir bị hai cánh quân đánh gọng kìm, bốn phía bị vây, dưới áp lực của việc đường rút lui đã bị phong tỏa, sức chiến đấu liền giảm nhanh chóng. Những kẻ ngoan cường chống cự đến phút cuối cùng đều phơi xác nơi chiến trường, những kẻ còn lại đều trở thành tù binh của Aesir, bị đưa đến các thành phố lớn, tham gia công việc xây dựng lại thành phố.

Từ trước tới nay, trong chiến tranh vốn không có cái gọi là người thắng cuộc.

Tổn thất trận chiến này gây ra cho cả hai bên cao hơn rất nhiều so với bất cứ cuộc chiến tranh nào trong kỷ nguyên Trùng Sinh này. Đúng như mọi người dự liệu, sau thất bại trong trận chiến này, địa vị của Loki bị lung lay đáng kể. Thế nhưng cũng không ít Thần tộc Vanir có tầm nhìn xa đã thấy được lợi ích mà tộc Vanir giành được từ trận chiến. Lợi ích rõ ràng nhất, chính là hai vị chủ thần Aesir hiện đang bị bắt làm con tin. Điều này đã âm thầm làm thay đổi tương quan ưu thế giữa hai bộ tộc. Sự suy yếu dần của Thần tộc Aesir đương nhiên cũng bị những kẻ này nhìn thấy rõ.

Không ít người phỏng đoán, sau trận chiến làm cạn kiệt tài nguyên của cả hai bộ lạc này sẽ có một thời gian ngưng chiến rất dài, nhưng bất kể quãng thời gian này có dài đến mức nào cũng không thể xoa dịu được mâu thuẫn của đôi bên. Vanir và Aesir không chỉ phải nhanh chóng khôi phục tổn thất và sức lực, thái độ của Loki đối với Frigg - vị Thần hậu chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa - cũng góp phần quyết định tương lai của bộ tộc Vanir.

... Nhất định không thể xử lý giống thần Thor ca Bragi, chỉ giam giữ mà xong được ư? Thần tộc Vanir nào cũng đều nói vậy.

Kết quả ra sao thì bản thân ta cũng không rõ lắm, nhưng có một sự thật không thể nào chối bỏ, ấy là tộc Vanir đã xem ta như một thứ tai họa cần tiêu diệt ngay lập tức.

Ta bị nhốt trong địa lao được canh gác nghiêm ngặt, trải qua bốn ngày giam giữ không được thấy ánh sáng mặt trời, những vết thương nặng trên cơ thể ta được đại tể ti chữa trị, đã khá hơn đôi chút, nhưng tình trạng sức khỏe vẫn cực kỳ tồi tệ. Trong suốt khoảng thời gian đó, ta vẫn cố hết sức góp nhặt thông tin về thế giới bên ngoài, cuối cùng tới buổi sáng ngày thứ năm, ta mới biết được một chút tin tức về tình hình sau chiến tranh từ miệng Freyr đến thăm tù.

Cùng lúc đó, ta cũng biết được rằng gã đại tể ti bề ngoài thì dịu dàng bên trong lại ác độc như rắn rết kia lại gây ra một chuyện làm tổn thương kẻ khác: Trên chiến trường, tình nhân hiện tại của hắn, cũng chính là phó đoàn trưởng của quân đoàn kỵ sĩ đối mặt với Hoder. Vị nữ kỵ sĩ này - đương nhiên không phải đối thủ của Hoder - chẳng mấy chốc đã bị thương rất nặng. Sau khi Freyr nhìn thấy, hắn không những không khuyên ả rút lui, mà còn trị thương cho ả, sau đó dùng phần tinh lực có thể bảo vệ cho cả năm trăm người, giúp ả tăng thêm mười một loại tấm chắn ma pháp bảo vệ, khiến ả ở trong trạng thái không thể bị bất cứ thứ gì làm cho thương tổn. Hắn còn dùng thần chú mất sức lực, lời nguyện chậm chạp, dấu ấn mù lòa để đối phó với Hoder. Trên chiến trường, rất ít khi thấy Hoder phần nộ như vậy, lập tức chuyển mục tiêu về phía Freyr, cuối cùng lại bị tình nhân của hắn đâm cho một kiếm, vết thương không nhẹ.

Ta cảm thấy tâm tư của Freyr quả thật có lúc còn khó đoán hơn trái tim phụ nữ. Lần trước khi thấy hắn cùng Hoder đối đáp vài câu, ta có thể nhận ra hắn vẫn còn chút cảm tình với Hoder, nhưng ai ngờ, hắn nói trở mặt là trở mặt được ngay.

“Lần trước, thần Tình yêu điện hạ đã tới thăm ta trong hoàn cảnh tương tự thế này, quả khiến ta cảm động đến độ đau lòng không dứt”, Freyr dùng thứ ngôn ngữ kỳ diệu của hắn mà kể chuyện về Hoder cho ta nghe, sau đó còn chêm thêm câu này.

Tuy đã được chữa trị, nhưng vết thương quá nhiều, lại đều chưa khỏi hẳn, ta ngồi trong góc tường, cơ thể suy yếu, buông đường nhìn xuống mặt đất: “Đây là những lời người muốn nói với ta sao?”.

“Đương nhiên không phải”, Freyr khẽ mỉm cười, đôi mắt màu xanh lục lóe sáng: “Ngài có biết không, tình trạng của điện hạ Loki mấy ngày gần đây rất tệ”.

“Đó là điều hiển nhiên! Tộc Aesir đã thắng”, ta đáp lại hắn bằng nụ cười vương chút tự hào, nhưng không may lại động đến miệng vết thương, đau đến bủn rủn tay chân.

“Hãy cẩn thận một chút, Thần hậu điện hạ, tuy người bị thương là ngài nhưng có thể vạ lây cả ta đây.”

Ta nhìn về phía hắn bằng vẻ mặt không cảm xúc, hắn cuối cùng cũng bắt đầu nghiêm túc, lắc ngón tay trở thon dài: “Nguyên nhân đương nhiên không phải vấn đề đơn giản như chiến tranh rồi, mà là vì lý do thực sự dẫn tới cái chết trong kiếp trước của Pháp vương điện hạ đã bị lộ”.

“Cái gì?”, ta giật mình, “Balder đã biết chuyện Loki xúi bẩy Hoder giết nó rồi sao?”.

“Thật không may, nhưng đúng là như vậy.”

“... Nếu đã như vậy, Balder định thế nào? Ngừng chiến tranh lại ư?”

Freyr lại lắc ngón trỏ: “Không. Đương nhiên không phải rồi. Chuyện này người ngoài không hề hay biết, bề ngoài bọn họ vẫn là anh em tốt, yêu thương nhau thắm thiết nữa kia. Thế nhưng, những chất vấn, nghi ngờ đổ dồn về phía điện hạ Loki sẽ càng nhiều hơn. Bởi vì giữa Loki và Balder sớm đã ở trong tình thế một ngọn núi không thể có hai con hổ, giờ thì Balder đã biết sự thật này, sẽ càng không thể để yên cho Loki được. Thế nên...”, hắn dùng nụ cười cực kỳ tao nhã làm dấu chấm cho câu nói.

“Người nói cho ta biết chuyện này để làm gì?”

Freyr đáp lại, vẻ mặt kinh hãi ra trò: “A, đúng rồi, tại sao ta lại nói cho tiểu thư Ena những lời này nhỉ?... Đúng rồi, vương tử thần Bóng tối ấy đã từng nói ta có dung mạo giống nữ nhân, có lẽ bản tính phái nữ trời cho đã thấm từ bề ngoài vào tận tâm hồn... Bản năng hống chuyện thị phi đột nhiên trở dậy chăng?”.

Ta biết, tên này tuy bề ngoài trông có vẻ ngớ ngẩn điên khùng, nhưng đầu óc thì tỉnh táo hơn bất cứ kẻ nào. Ta lặng lẽ nhìn Freyr hơn mười giây, ai ngờ hắn cũng dùng hơn mười giây đáp lại ta bằng cái nhìn im lặng. Ngẫm nghĩ lại cách hắn thay đổi xưng hô liên tục, ta cũng coi như hiểu được vài phần ý tứ hắn muốn truyền đạt cho ta... Bất kể tình hình diễn biến thế nào, hắn vẫn là bạn tốt của Loki, cũng hy vọng ta biến trở lại làm “Ena”, trở về bên cạnh Loki.

Ta ngẫm nghĩ một lát, sau đó đáp lời: “Các người định xử lý ta thế nào?”.

“Thưa tiểu thư xinh đẹp, xin hãy cho kẻ hèn này biết cái tên mỹ lệ của người.”

“Frigg.”

Hắn vuốt ve cổ, khẽ lắc đầu, vẻ mặt đầy thương tiếc.

Chẳng biết từ lúc nào, nỗi căm hận với Loki đã biến thành một thứ nhiệm vụ mà ta buộc phải tiến hành. Hận, gần như chỉ là vì trách nhiệm, vì nghĩa vụ, còn vì cả tôn nghiêm. Thật ra trong lòng ta biết rõ, cho dù hắn làm ra chuyện tày trời gì, thì những nỗi đắng cay hắn đã trải qua, cùng sự quyến luyến không rời từ ngày còn bé xíu khiến ta chẳng thể lấp đầy trái tim mình bằng thù hận. Giống như một người chị hay một người mẹ vậy, chẳng bao giờ có thể nhẫn tâm với đứa em trai, với đứa con bé bỏng của mình.

Có điều, thứ ấy cũng không thể làm thay đổi thái độ của ta đối với hắn và tộc Vanir.

“Người cũng biết mà, ta vẫn luôn là Frigg, ta sẽ không bao giờ phản bội Odin.” Ta quay mặt lại, đối diện với bức tường, không nhìn hắn nữa.

Một tiếng thở dài khẽ khàng ở phía sau lưng. Tiếng bước chân của Freyr biến mất nơi sâu thẳm lao tù.

Từ lúc bước vào cuộc chiến ở khe núi lớn Tege, ta đã sớm chuẩn bị tinh thần từ già cỗi đời, khi tỉnh lại, cái sự thật là bản thân vẫn sống trong khi Thần tộc Vanir vây kín xung quanh cũng chẳng khiến ta hân hoan.

Sáng sớm ngày thứ sáu, cửa địa lao bị mở ra, có người bịt mắt ta bằng một tấm vải đen, dùng dây xích sắt nặng nề trói chặt chân tay ta, sau đó dẫn ta ra ngoài.

Một lúc lâu sau ta mới dám bước chân ra khỏi cánh cửa nhà giam, ta không biết bản thân sắp phải đối diện với điều gì. Là hành hình giữa ban ngày ban mặt, hay bị lôi đi trên phố, trước sự chứng kiến của dân chúng Vanir...

Xung quanh thỉnh thoảng lại vang lên tiếng người nhỏ giọng, bàn tán xì xào, đến cuối cùng chỉ còn sự tĩnh lặng cùng âm vọng của những tiếng bước chân, trong lòng ta bỗng nhiên sống dậy một thứ cảm giác quen thuộc.

Mãi đến khi bước vào một căn phòng rộng, thủ vệ lui ra ngoài, tiếng cửa đóng vang lên, tấm vải bịt mắt ta bị tháo xuống... ta mới nhìn thấy người đang đứng trước mặt mình.

“Phải hai năm rồi em mới trở về đây nhỉ”, Loki dùng đôi mắt đẹp tuyệt của mình, chăm chú nhìn ta, thần nhiên cất tiếng, “... Đã lâu không gặp, Frigg”.

Đó là một buổi sáng được ánh vàng rực rỡ, là cảnh tượng chẳng thể thấy được trên đất Aesir. Ta đứng trong một căn phòng ngủ sa hoa phủ ngập ánh mặt trời, phía trước mặt là ban công cực lớn, khiến cho mảnh đất vương đô đang tắm mình trong ánh sáng ngoài kia được đóng khung thành một bức tranh sơn dầu tuyệt đẹp. Nếu không phải đường phố rộn ràng nhộn nhạo, trên trời có những đám mây lững lờ thông thả, còn cả những cự kình và dực long, nói không chừng ta sẽ vươn tay ra mà sờ thử xem bức tranh sơn dầu ấy đã khô chưa.

Trước mắt là khung cảnh đã từng hiện lên trong giấc mộng, so với Thần giới tối tăm với những cơn mưa dầm dề rả rích, nơi này tựa như thế giới chỉ có trong cổ tích. Cũng trong giấc mộng ấy, bóng dáng chàng trai mà ta không nhìn rõ, bây giờ lại như hòa vào làm một với Loki cao lớn đang đứng ngay trước mặt.

“... Có phải đang nghĩ rằng mình đã từng tới nơi này rồi không?”, giọng nói của Loki lại vang lên bên tai. Vẫn là thứ thanh âm mà ta đã từng nghe cả nghìn năm về trước, thế nhưng trong giây phút này, đột nhiên ta cảm thấy nó quen thân đến lạ kỳ. Ta vội vã quay đầu nhìn về phía hắn, lại cảm giác như mình đang nhìn một người hoàn toàn khác biệt.

Giống như đứa bé trai nhỏ xíu có mái tóc màu đỏ rực năm xưa, chàng thiếu niên với những đường nét vô cùng thanh tú, rồi gã Hỏa thần tà ác vô biên đều không phải là hắn, mà là một người nào khác...

Suy nghĩ ấy khiến nỗi hoảng loạn tràn ra từ nơi sâu thẳm trái tim ta. Ta biết đây là thứ cảm giác của một cái “tôi” khác đang say ngủ trong cơ thể của mình. Nhưng dù cho cô ta và Loki có yêu nhau đến thế nào, ta cũng sẽ không đứng cùng chiến tuyến với bọn họ.

“Đương nhiên ta đã từng tới nơi đây”, ta hơi giãy xiềng xích trên tay, có chút không thoải mái, “Lịch sử của Vanaheim còn dài hơn cả Asgard. Lúc ta đặt chân lên mảnh đất này lần đầu, không biết người còn đang vất vưởng ở chỗ nào”.

Ánh mặt trời vàng rực đậu trên mi mắt Loki, làn da như được bao phủ trong một quầng sáng nhạt. Hắn nhìn ta, chăm chú, đôi con ngươi hệt như một thứ pha lê trong suốt. Hắn như hóa đá, rồi đột nhiên bật cười thư thái: “Thật vô lương tâm. Nếu không có ta thì giờ em đã là một cái xác không hồn rồi”.

“May mà có người, ta mới từng biến thành xác chết, giờ lại suýt nữa lặp lại việc ấy.”

“Dù em có nói gì đi chăng nữa, ta cũng không cảm thấy mình mang tội lỗi gì, lại càng không thả cho em đi mất. Nữ thần Aesir, một trận tại khe núi lớn Tege quả thực đã giúp em lấy lại uy tín Thần hậu đã bị mất nhiều năm rồi đấy. Chỉ là, dù em có thông minh thế nào đi chăng nữa, cũng không tìm được cơ hội trở về đâu.”

Hắn chỉ tay về phía cổ chân cổ tay ta, còng tay và xiềng xích lập tức bị ngọn lửa rực người thiêu đứt.

“Từ hôm nay trở đi, đây chính là nhà của em.”

“Vậy sao?”

Ta xoa nắn cổ tay, tránh đường nhìn của Loki. Hắn vội vàng nắm lấy tay ta, đưa lên môi thổi nhẹ, “Đỏ hết lên rồi, thật khiến người ta đau lòng. Từ giờ về sau đừng mạo hiểm như thế nữa, biết chưa? Ta rất sợ sẽ đánh mất em”.

Ta bất mãn rút tay về: “Đừng có nói mấy câu buồn nôn thế nữa. Ta với người không thân thiết như vậy đâu”.

Ai ngờ hắn hoàn toàn không để tâm tới những lời ta nói, hôn vài cái lên mu bàn tay ta rồi mới chịu buông: “Ta có việc phải ra ngoài, tối sẽ lại về thăm em”.

Rời phòng ngủ, mãi đến tối khuya hắn mới quay về.

Ta kiên quyết lắm, hắn mới đồng ý không ngủ chung giường, mà dọn đồ tới cái ghế nằm gần cửa sổ. Ở chỗ này ta làm sao ngủ nổi, nhưng lại cũng chẳng có mấy lời để nói với hắn. Ta đương nhiên không ngốc đến độ bảo hắn thả ta về, chỉ đành nhìn ra ngoài cửa sổ, thả hồn lơ đãng.

Bầu trời đêm của Vanaheim cũng có chút bất đồng với trời đêm nơi Asgard. Nó mang màu xanh lam sâu thẳm, giống như mặt biển rộng lúc đêm khuya, chứ chẳng phải là một màu đen vô cùng vô tận. Sao trời cũng sáng hơn một chút. Mà vương đô bên dưới những vì tinh tú ấy, trong bóng đêm lại càng hiển lộ vẻ phồn hoa. Mãi tới ba, bốn giờ sáng ta vẫn còn thấy những con đực long lập lòe bay lượn trên cao.

Hai, ba ngày đầu ta rất nóng ruột, muốn trở về Asgard xem tình hình ở đó giờ ra sao, cũng rất lo lắng cho Fasier. Nhưng ta không thể phá được ma pháp của Loki, tình hình của tộc Aesir hắn cũng đã ổn định sau khi chiến tranh kết thúc, ta đành lẳng lặng chờ đợi cơ hội bỏ trốn, ngày ngày xem báo để gom góp thông tin về tình hình bên ấy.

Mặc dù ta vốn là một người có thể dẫn cảm xúc của mình xuống, nhưng một người khi không có việc gì làm thì kiểu gì cũng phát sinh vấn đề. Chỉ là, có một việc ngoài dự liệu của ta, ấy là thời gian Loki ở nhà càng ngày càng nhiều, thời gian hai chúng ta ở riêng với nhau cũng theo đó tăng lên. Ngẫu nhiên chúng ta cũng sẽ nói với nhau vài ba câu chuyện phiếm, nhưng hắn tuyệt đối chẳng hé lời nào về những chuyện chính sự xảy ra tại Vanaheim mấy ngày gần đây. Cứ như những lời Freyr nói ngày trước không phải là nói dối thì cũng là những thứ chẳng đáng bận tâm. Ngày trước, lời đồn về việc chính quyền của Loki sắp sụp đổ gần như đã truyền khắp hang cùng ngõ hẻm của Asgard. Hơn nữa, sự đối đầu của Balder - vị Pháp vương có quyền lực tương đương với Loki - cũng chẳng phải chuyện đùa, không biết hắn xử lý thế nào.

Có điều, tò mò thì tò mò, ta chưa bao giờ hé răng hỏi một câu.

Một tuần trôi qua, ta đọc được tin tức Odin chinh đồn quân đội trên trang nhất một tờ báo. Tuy chỉ là một bài báo hết sức bình thường, nhưng trong khoảnh khắc nhìn thấy gương mặt nghiêng nghiêng của chàng, ta mới biết, thì ra mình đã nhớ chàng da diết như thế nào.

Ta lại bắt đầu hoài niệm về những tháng ngày quá khứ đã biến mất trong dòng thời gian nghìn năm về trước. Một quá khứ mặc dù nhàm chán đến vô vị, nhưng mỗi ngày đều có thể gặp mặt chàng, mỗi ngày đều có thể thân thiết gần nhau.

Hôm đó, trời mới về chiều mà Loki đã trở lại. Như thường lệ, hắn nằm dài trên sô pha, bắt đầu lôi mấy thứ trang bị rất đẹp không biết lấy được từ đâu về ra mà mân mê, những lọn tóc đỏ mềm mại, hơi bông bông áp vào hai má, khiến gương mặt thường ngày vốn đã rất thon của hắn trông càng nhỏ hơn, nhất thời trông có vẻ trẻ con, mà lại dịu dàng đến lạ. Dường như đã phát hiện ra ánh mắt của ta, hắn ngẩng đầu nhìn: “Sao thế?”.

“Ta...” Những lời tiếp theo tựa hồ khó mà thốt ra khỏi miệng, ta lại co đầu rụt cổ mà chuyển đề tài, “Ta còn bị nhốt ở đây bao lâu nữa?”.

Loki chậm rãi ngồi thẳng dậy: “Ta biết ở chỗ này rất buồn tẻ, nhưng em cũng nên biết bây giờ nếu để em ra ngoài thì sẽ nguy hiểm thế nào. Đợi qua một thời gian nữa, khi sự tình lắng xuống rồi hẵng nói”.

“Rất nguy hiểm sao”, ta lơ đãng nói.

Loki lập tức đứng bật dậy, bước tới bên ta, nói bằng chất giọng vô cùng nghiêm túc: “Em đừng lo lắng. Dù thế nào ta cũng sẽ bảo vệ em”.

“... Người sẽ không thả ta đi, đúng không?”

Quả nhiên, ta ngẩng đầu lên liền bắt gặp vẻ mặt có chút phật ý của Loki. Hắn chỉ hé miệng, một từ cũng chẳng thốt ra. Một lúc sau hắn mới nói: “Không cần nói đến chuyện nghị viện có đồng ý thả em đi không, so với việc không thấy mặt em, thì việc em ở đây dù chẳng thêm nói với ta một câu nào vẫn còn tốt chán”.

Ta lẳng lẳng gật đầu, cuối cùng dồn hết dũng khí giơ tay lên, chỉ vào chiếc nhẫn trên ngón vô danh: “Ta muốn tháo nó ra”.

Loki nhìn vào chiếc nhẫn, rồi lại nhìn ta: “... Đeo nó em thấy không thoải mái à?”.

“Người biết ta muốn nói gì.”

Đôi mày khẽ nhíu, Loki gượng gạo cất lời, giống như kẻ mới bập bẹ đôi ba câu bằng tiếng của Thần tộc: “Em... muốn nói gì”.

“Trên phương diện luật pháp, chúng ta coi như là vợ chồng, đúng không? Ta muốn hủy hôn ước.”

“... Vì sao?”

“Loki, người biết ta không yêu người mà, chiếc nhẫn này giữ lại cũng không có ý nghĩa gì.”

Loki nắm chặt tay ta, mân mê chiếc nhẫn một hồi, rồi lại ngắm nghía chiếc nhẫn trên tay hắn, cuối cùng hắn gục đầu xuống, nói bằng thứ giọng gần như không ai nghe được: “Em không yêu ta... nhưng Ena yêu ta. Ta đang chờ nàng ấy trở về.”.

“Sau khi ta thức tỉnh, Ena đã hoàn toàn biến mất. Điểm này người phải rõ hơn ta chứ.”

Ta ôm đầu hắn, thấp giọng, “Ta biết kiếp này người đã thay đổi rất nhiều, cũng đã trưởng thành hơn, chín chắn hơn, nhưng ta không thay đổi. Ta vẫn yêu Odin, vẫn là con dân tộc Aesir. Hiện giờ quan hệ của chúng ta là kẻ địch, người cũng biết đấy, chỉ cần ta còn một hơi thở thì vẫn sẽ chỉ dốc sức cho bộ tộc của mình thôi. Loki, hãy để mọi chuyện diễn ra tự nhiên đi. Nếu bọn họ muốn ta chết thì người cũng không cần đỡ lời thay ta làm gì. Bất Ena biến mất để đổi lại sự thức tỉnh của ta, thực sự ta vô cùng áy náy... Thế nhưng, ta không còn sự lựa chọn nào khác”.

Bị ép nhìn về phía ta, ánh mắt của Loki vẫn có chút mập mờ. Thời khắc đối diện ấy chẳng kéo dài được bao lâu, hắn liền nhẹ nhàng đẩy tay ta, xoay người ra cửa, không hề quay đầu lại.

Mãi tới hai giờ sáng Loki mới trở về.

“Frigg, em đứng lên.”

“Frigg, đứng lên!”

“Đứng lên, đừng có ngủ nữa!”

Tiếng la hét phảng phất men say của Loki đã lôi ta dậy. Ta dụi mắt, ngồi dậy, rồi lại bị hắn túm chặt cánh tay, lôi xuống giường. Trong khoảnh khắc khi ngã khỏi giường, ta hoàn toàn tỉnh ngủ, căng thẳng ngẩng đầu nhìn hắn: “Người... uống say rồi à?”

Loki tiếp tục co kéo cánh tay ta, lôi ta đứng dậy. Dù trong thứ ánh sáng mong manh giữa bóng đêm, ta vẫn có thể mơ hồ nhìn được đôi mắt đã hoàn toàn rệu rã của hắn.

“Ta không say!... Sao mà ta lại uống say cho được? Tửu lượng của ta tốt hơn em nhiều!”

Nhất thời, ta sợ đến độ không dám nói thêm gì nữa. Lúc trước, khi thần trí còn tỉnh táo, hắn có thể làm ra khỏi chuyện điên rồ, giờ hắn lại đang say khướt, ai biết được hắn có xé xác ta ra rồi nuốt vào bụng hay không?

“Em đừng nghĩ ta say, ta chỉ hơi choáng váng một chút thôi, ta rất rõ bản thân mình nghĩ gì... Em yên tâm đi, ta không làm gì em đâu, bởi vì ta chỉ trông giống như đang say thôi...”, hắn lắc đầu, rồi hất mặt nghiêng nghiêng với những đường cong tuyệt mỹ lên, “Bởi vì ta hận em!”

Hắn lẩm bẩm: “Ta hận em...”.

Lời vừa dứt, hắn đã đứng không vững, ngã vật xuống giường, cũng đè luôn ta xuống. Thân thể lún sâu vào chăn nệm mềm mại, ta cứng đờ người không dám đẩy hắn ra, không dám giãy giụa, chỉ có thể nắm chặt lấy ga giường, những mong có thể dẫn những sợi dây thần kinh đang căng cứng lại.

“Ta hận em... Hận đến độ không còn muốn chạm vào người em nữa”, một nửa gương mặt của hắn vùi vào chăn, đôi mắt cũng từ từ nhắm lại, “... Frigg...”.

Chẳng bao lâu sau, tiếng hít thở nhẹ nhàng đã thay thế cho mọi thanh âm khác.

Vương đô Vanaheim bên dưới tấm vải khổng lồ màu xanh thẫm dường như cũng cùng hắn chìm sâu vào giấc ngủ, dần bước vào cảnh mộng ngọt ngào.

Ta ngồi dậy, kéo cả người Loki lên giường, đắp chăn cẩn thận. Lúc xê dịch cánh tay, hắn liền vô thức nhăn mày, giữ chiếc nhẫn trên tay, gỡ thế nào cũng không ra.

64. Quyển 3 - Chương 13: Vương Đô Ánh Sáng

Trên bầu trời Vanaheim bao la mà trong vắt, những tầng mây bắt đầu tụ lại, tiến về từ bốn phương tám hướng, hình thành những khối không khí dày đặc, che lấp vầng thái dương đang tỏa ánh hào quang vạn trượng. Sắc rực rỡ trên khắp đường lớn ngõ nhỏ đất vương đô cũng bị mây đen nhuộm một màu xám tro nhạt nhẽo.

Phía đường chân trời có một đám mây mưa khổng lồ trĩu nặng đang lững lờ trôi tới, đổ một trận mưa xối xả xuống nơi mà tầm nhìn con người vừa vịn nhìn rõ, tưới tắm cho núi xanh, nương biếc phía xa xa. Mùi thơm của cỏ mới cùng những con dục long đuôi dài theo gió bay tới, quanh quẩn trong làn không khí ẩm ướt.

Từ lần say rượu đó trở đi, Loki về nhà càng muộn, có nhiều khi hắn say đến đổ ngã đổ nghiêng, tính tình cáu bẳn, chỉ cần hầu gái hỏi nhiều mấy câu thôi là hắn sẽ bắt đầu ném bát quăng bình. Có một lần ta không nhìn nổi, mới thu nhặt những mảnh vỡ của cái bình hoa mới bị Loki đập vỡ tan tành, ai dè lại bị hắn túm lấy cánh tay, ném lên giường, sau đó còn bị hắn uy hiếp bằng giọng điệu vô cùng hung hãn, bảo ta đừng lo chuyện bao đồng.

Đêm hôm trước, lúc trở về hắn còn cáu kỉnh một trận ra trò.

Hắn lại uống đến không biết trời đất gì, xông thẳng vào phòng, không quanh co lòng vòng mà vào luôn vấn đề chính: “Ta sẽ không ly hôn với em, lại càng không để em trở về bên cạnh Odin lần nữa. Dù là kẻ nào cũng đừng hòng mang được em đi. Em là của ta, là của một mình ta!”.

Cuối cùng ta không nhin nổi nữa, ngẩng đầu, lạnh lùng đáp trả: “Thế nên người muốn nhốt ta trong cả đời sao?”.

“Đương nhiên không phải thế. Chỉ cần em hứa với ta sẽ không bỏ đi, chúng ta sẽ giống như thuở trước.”

“Nhưng nghị viện và dân chúng sẽ chấp nhận sao? Loki, người không chỉ là một người đàn ông, người còn là một trong những chủ thần quan trọng nhất của tộc Vanir, sao người có thể hành động theo tình cảm như thế được? Nếu người không học cách trưởng thành, thì vĩnh viễn không thích hợp sống trong cái thế giới này đâu!”

Sau khi nói xong những câu này, khỏi phải nói cũng đủ biết ta hối hận cỡ nào. Thân là một Thần tộc Aesir, vậy mà lại đi khuyên chủ thần của tộc Vanir giết mình đi, đây đâu phải là hành động theo cảm tính, mà là ta đã mất đi lý trí.

“Ta biết ngay mà, em lại bắt đầu so sánh ta với Odin phải không? Ta biết em yêu hắn nhất, vì hắn là một thằng đàn ông chân chính, hắn không xem phụ nữ là cái thá gì cả. Còn ta thì quá để ý đến em, em lại thấy ta chẳng đáng gì, có đúng không?”

“Ta không muốn tiếp tục cãi nhau với người về vấn đề này nữa.”

“Em muốn ly hôn, là vì biết ta sẽ nhìn thấy cảnh em và hắn lên giường chứ gì? Cảm thấy ta chướng mắt lắm đúng không, đúng không?”

“Người nên hiểu một điều, cứ tiếp tục làm thế này, sẽ chỉ càng khiến người thêm xấu xa, thêm hèn hạ mà thôi.”

Lời vừa dứt, tranh chấp cũng đột nhiên dừng lại.

Sau một thoáng sững người, Loki nện một đấm lên tường, để lại trên đó một cái lỗ lớn.

Ta không dám nói thêm gì, đành xoay người lại, không để ý tới Loki nữa.

Khuynh hướng bạo lực của hắn thể hiện ra bên ngoài rất rõ ràng, chuyện hắn thích làm nhất chính là giao lưu chân tay với đối thủ trong điện Anh Vũ, cũng không biết có thượng cẳng tay hạ cẳng chân với đàn bà con gái không nữa... Nói thế nào thì nói, ta chỉ hy vọng bản tính hiếu chiến này của hắn không đi truyền cho Fasier.

Fasier, nhớ tới đôi mắt to tròn màu tím của nó, thêm cả những suy nghĩ đen tối ẩn trong thân thể của một đứa bé... ta lại càng nhớ nhà da diết.

Những tia chớp vụt qua cùng cơn gió xé toạc vài đám mây đen, tiếng sấm đi đùng vừa vang lên, vài cơn mưa rào đang lơ lửng giữa không trung liền xòe rộng tấm che mưa. Những Thần tộc đang cười rống mà không mặc áo mưa coi như xui xẻo, đều đang cố sống cố chết tăng tốc lao về phía trước.

Dưới sự đẩy đưa của gió, đám mây mưa chậm rãi tiến gần, những hạt mưa rơi theo phương chéo nhẹ nhàng buông vào phòng. Ta đóng cửa sổ lại, nước mưa liền chảy dài trên tấm kính trong suốt, nhìn qua tưởng như tấm kính đang đổ lệ.

Sau đó ta vội vã chạy xuống lầu, bảo đám hầu gái đóng nốt mấy cánh cửa bên dưới.

Thế nhưng mấy người hầu gái còn đang túm lại với nhau mà sầm soi thứ gì đó.

“Làm thế nào bây giờ?”, một người trong đám hầu gái lên tiếng, giọng điệu hết sức lo lắng, “Rốt cuộc có nên đưa cho điện hạ không?”.

“Nên đưa là hơn. Ngài đã ra lệnh rồi mà, thứ gì cũng phải trực tiếp trao tận tay ngài...”

“Thế nhưng, đây đã là cái thứ ba trong tuần này rồi, ta sợ lúc đưa ngài sẽ lại nổi giận...”

“Các người đang nói gì đó?”

Ta vừa mở miệng, cả đám đã như chim sợ cành cong, vội vàng quay người lại, vòng tay sau lưng. Nhưng sau khi họ phát hiện là ta, một người trong số họ liền chớp mắt một cái, rồi đặt một con dao găm lên tay ta.

“Cái này, là do người khác gửi cho điện hạ, đợi sau khi điện hạ trở về phòng, xin hãy chuyển cho ngài ấy.”

Ta nhận lấy con dao găm trong cơn nghi hoặc, rồi lại ném ánh mắt cực kỳ khó hiểu về phía các nàng. Các nàng chỉ đồng loạt gật đầu.

“Do ai gửi tới?”, ta nói.

“Là... Chúng em không biết ạ.”

“Nặc danh sao?”

“Dạ vâng.”

Ta nhú mày, trả con dao găm cho đám hầu gái: “Ném đi, không cần đưa cho hấn làm gì”. Nghĩ một lúc, ta lại nói: “Đúng rồi, gần đây điện hạ không đem báo về phòng, các người ném đi đâu rồi?”

“Có vài tờ còn chưa...”

“Vây lát nữa nhờ mấy người mang tới phòng giúp ta.”

Ngày trước, khi đọc báo ta phát hiện có vài trang bị thiếu, lúc đó còn tưởng chắc là Loki chọn những nội dung mà hấn thấy hứng thú để đọc thôi, nhưng xem ra chuyện không chỉ đơn giản như thế.

Nửa tiếng đồng hồ sau, ta nhanh chóng lướt qua tất cả các tờ báo, quả nhiên, sự tình phức tạp hơn những gì ta tưởng tượng rất nhiều.

Dường như Balder biết được kế ly gián kiếp trước của Loki trước trận chiến tại khe núi lớn Tege, nên hấn vẫn nhắm nhe tìm kiếm nhược điểm của Loki. Trận chiến lần này thất bại, rất có khả năng liên quan tới việc Balder gây khó dễ. Tộc Vanir thua trên danh nghĩa nhưng lại thắng trên thực tế, chuyện này không những có thể giúp hấn tiết kiệm được vô số tài nguyên, mà còn cho hấn điểm tựa để lật đổ Loki.

Vốn dĩ Loki vẫn còn cơ hội phản kích, nhưng hành động bao che ta đã khiến tất cả những Thần tộc Vanir đang cực kỳ bất mãn bắt đầu công khai chống đối, dồn dập yêu cầu đòi lại chức vị đại thần. Balder đương nhiên sẽ không làm ra việc tuyệt tình bất nhân như thế, hấn chỉ cùng nghị viện thu hồi tất cả quyền lực trong quân đội của Loki, để lại cho người anh em này một đội quân tự vệ hai nghìn người. Kể từ một tuần trước đó, mỗi ngày Loki đi ra ngoài không phải để giải quyết chính sự, bởi vì công việc của hấn vẫn là một con số không tròn trĩnh.

Mặc dù còn có nhiều người ủng hộ, nhưng hiện giờ Loki đã khiến quần chúng bắt đầu phản nộ, ngay cả những công dân ngoại tộc di cư đến Vanir cũng tỏ ra bất mãn. Đúng như những lời Loki đã nói, nếu hấn không giấu ta ở trong nhà, thì cái mạng này của ta sớm đã tiêu rồi, không những thế, mà còn là chết dưới tay quần chúng trong cơn bạo loạn.

Trong thời tiết tệ hại này, vẫn có một đám Thần tộc Vanir đội mưa đội gió mò tới tận khu nhà xa hoa của Loki, hất đầy nước bắn lên cổng. Lúc ta ra tới cổng, đám người này đã bị thủ vệ giữ chặt tay chân, nhưng bọn hấn vẫn gào lên, không hề sợ chết: “Loki, người làm chúng ta thất vọng quá rồi! Người hại chúng ta phải chịu bao nhiêu khổ sở rồi? Bởi vì người ngang ngược, người ngu xuẩn, đã bao lần hại chúng ta bị đám chó Aesir làm cho nhục nhã? Đương nhiên người có thể giết sạch chúng ta, nhưng nhất định người sẽ bị mang tiếng xấu muôn đời!”

“Người còn nhốt ả đàn bà đó trong chính nhà mình! Nếu là Freyja, là Idun thì cũng coi như xong... thế nhưng ả là Frigg! Người bị ả ta mê hoặc đến mù mắt rồi! ả sẽ hại chết tất cả chúng ta!”

“Đều là vì ả Frigg đó, sau khi người thua Odin, chúng ta mới tiếp tục bại trận thảm hại ở khe núi lớn Tege, ở thành Sazealand! Kế tiếp sau là cả Vanaheim cũng sẽ thất thủ, người nói có đúng không?”

“Ngày ấy là kẻ nào vừa thức tỉnh đã leo lên hào này ọ! Nói cái gì mà vì bộ tộc, là vì con đàn bà của người thì có!!”

“Hoặc giao Frigg ra đây, hoặc giết chúng ta! Không phải người ngang ngược lắm sao? Hãy giết chúng ta đi!”

“Giao Frigg ra đây! Nếu không dừng hòng chúng ta bỏ cuộc!”

Lại thêm vài đạo sấm sét ầm ầm đánh xuống, mưa càng lúc càng nặng hạt, xối xả lao xuống những căn nhà trên phố, vô tình, quyết liệt mà trĩu nặng bi thương.

Mãi một lúc lâu sau, đám người gây chuyện ấy mới bị thủ vệ lôi đi. Thật may mắn, Loki không nghe thấy những lời này.

Dực long trên không trung cùng những Thần tộc Vanir đang đầu trần dầm mưa bên dưới đã sớm trở nên vô cùng thảm hại, vô cùng nhếch nhác, chỉ có những bức tượng chủ thần sừng sững phía trên hoàng cung Hoenir là vẫn giữ được tư thái đường hoàng kiêu ngạo, nghênh đón những đám mây mưa phủ ngập bầu trời.

Một thứ cảm xúc suy sụp vô danh ăn mòn tâm trí ta. Vươn tay ra ngoài ban công, thứ chất lỏng lạnh như băng quét qua da thịt, bắn tung lên mặt. Trong lúc này, đột nhiên ta lại muốn nói chuyện với Loki, không liên quan đến bộ tộc, chẳng liên quan đến cảm tình, chỉ cần cùng hắn miên man đôi ba câu chuyện.

Có lẽ vì bản thân Loki là Hỏa thần, nên cho dù bao nhiêu năm trôi qua, tính cách của hắn vẫn quyết liệt mà rõ ràng như thế, làm theo những gì mình nghĩ, yêu những thứ mình yêu, chỉ biết xông thẳng về phía trước, không biết luồn lách là gì, giống như một thiếu niên quật cường nhưng chưa hoàn toàn chín chắn. Hắn hoàn toàn chẳng hiểu rõ tình hình hiện tại của bản thân, nếu như nói Loki không chín chắn, hắn sẽ tức điên lên, giống như con nhím xù lông nhọn, chống trả đến cùng.

Ngoại trừ cái đó ra, hắn mãi mãi chẳng biết cách bảo vệ bản thân, va đụng đến độ thương tích đầy mình, vậy mà lần sau vẫn sẽ giẫm trên vết xe đổ.

Một con người như thế, tại sao lại bắt hắn phải sinh ra trong thế giới mà chỉ cần đi ngược lại những quy luật thông thường liền bị hủy diệt không thương tiếc...

Trời dần tối, thậm chí còn không nhìn thấy ánh tà dương. Ban đêm cũng dần tới.

Vẫn không thấy bóng dáng Loki đâu.

Cơn mưa mùa hạ lúc nào cũng dữ dội hơn những cơn gió lốc, người trên phố e rằng đều có nguy cơ bị chúng thổi bay. Mưa rơi như trút nước, xoay tròn, thay đổi phương hướng và góc độ để quật xuống vạn vật trên đất vương đô, quả thực chỉ hận là không thể khiến từng góc ngách đều ướt dầm trong nước.

Khi đi qua sau nhà, ta trông thấy một người đang ngồi bên dưới cây cột đá khổng lồ.

Nếu không nhìn vào mái đầu đỏ rực ấy, ta nhất định sẽ chẳng thể đoán được đó là Loki.

Hương hoa bởi vì nước mưa mà trở nên nồng đặc, lan tỏa trong sân. Hắn ôm chân, ngồi dưới cây cột đá, gương mặt vùi sâu vào khoảng trống giữa hai đầu gối, chỉ lộ ra mái tóc dày mềm mại. Cũng không biết có phải vì trời tối sẫm vì mưa gió hay không, mà sắc tóc đỏ rực của Loki dường như cũng tối hơn so với thường ngày, hoàn toàn không còn sức sống.

Ta đứng dưới mái hiên, chờ thật lâu...

Hắn vẫn giữ nguyên tư thế ấy, không động đậy mảy may.

Nhìn một chàng trai cao đến gần một mét chín lại co rụt thành một khối hệt như đứa bé, hơn nữa thường ngày tính tình vốn nóng nảy như thế, mà nay lại lẳng lặng ngồi ở chốn này... Cảnh tượng đầu tiên hiện lên trong trí óc ta, chính là hình ảnh của một ngày xưa cũ, khi Loki vẫn còn là một đứa bé, bị chúng bạn xa lánh, một mình ngồi xỏm trong góc tường, không nói dù chỉ một lời.

Bộ dạng thế này, xem ra Loki đã nghe thấy cả rồi. Ta bước lại gần, ngồi xuống trước mặt hắn, nhưng một lúc lâu sau vẫn không tìm ra được lời nào an ủi.

Đám mây mưa mãi chẳng chịu rời, những lớp mây mù quấn quanh trên bầu trời sạch sẽ. Những hạt mưa vội vàng buông mình trên lá cỏ, trên cành cây, trên bậc thềm cẩm thạch, tí tách không ngừng, tựa như những mảnh kim cương vỡ vụn, lấp lánh đến lóa mắt.

“Loki...”, ta dè dặt cất lời. Cũng chẳng ngạc nhiên khi hắn lặng im không phản ứng, ta chỉ thử đặt tay lên cánh tay hắn: “Có cần vào phòng không? Ở đây... hơi lạnh”.

“... Cút ngay!”, hắn khề găm lên, dùng sức hất tay ta.

Thật ra ta rất muốn nói với Loki rằng, nếu cuộc đời của bất kỳ ai đó khi bắt đầu đã có một ngọn lửa đỏ làm bạn, vậy thì ngọn lửa ấy sẽ bị vô số những trận mưa dữ dội trên đường đời dập tắt. Bất kể người có

chấp thế nào, kiên cường ra sao, hay có trong mình dòng máu nóng đủ để chôn vùi, đủ để hủy diệt tất cả, thì nó cũng sẽ phai nhạt khi người ta lớn dần lên. Dù gì thì ngoài cái chết ra, sẽ chẳng còn cách nào khác giữ cho một người mãi mãi trẻ thơ.

Nếu trong suốt cuộc đời đều khẳng khẳng chỉ biết có bản thân mình như thế... E rằng tất cả niềm hạnh phúc sẽ cạn kiệt trước khi tử thần gõ cửa.

Thế nhưng, ta biết giờ có nói gì cũng là vô nghĩa, chỉ khê thở dài một tiếng, vỗ về bờ vai hần: “Vậy người đừng ngồi ở đây lâu quá, ta lên trước...”.

Ta vừa bước được đôi ba bước đã nghe thấy tiếng Loki.

Nhưng ta còn chưa kịp quay người lại, hần đã ôm chầm lấy ta từ phía sau, vùi thân người ta vào lồng ngực rộng, rất chặt, rất chặt, chặt đến độ tưởng chừng bóp nghẹt cả hơi thở của ta.

“Loki...?”

Ta cầm bàn tay hần, đang định quay đầu, hần đã cất giọng, khản đặc: “Đừng quay lại”.

Tiếng mưa rơi xối xả truyền tới từ bốn phương tám hướng, nuốt chửng những thanh âm nhỏ nhoi khác. Ta thậm chí còn không nghe được tiếng thở của Loki dù hần đang ở ngay bên.

Trong bầu không khí đột nhiên lạnh giá, dòng chất lỏng nóng hổi bỗng chảy xuống vành tai ta, cảm giác rất rõ ràng.

Một giọt, hai giọt, ba giọt... Từng giọt... từng giọt xuôi theo vành tai chảy xuống cấn cổ ta, mỗi một giọt rơi xuống đều sẽ khiến vòng tay của hần chặt thêm một chút...

“Loki ...” Ta ngoan ngoãn đứng yên tại chỗ, không quay người lại, nhìn những giọt mưa tí tách trong sân, chậm rãi cất lời, “Đừng làm những chuyện có hại cho bản thân nữa, ta không đáng để người làm thế”.

Loki ngoan cố lắc đầu gạt lực, hơi thở nóng rực nhẹ nhàng lướt qua gáy ta, nhưng hần vẫn không nói một lời.

Những giọt lệ kia dường như có thể cảm hóa người ta, rơi xuống làn da, sau đó thấm dần, chảy sâu vào trong gan ruột.

Cũng có thể là một cái “tôi” khác chỉ say ngủ mà thôi, ta không biết lúc nào nàng sẽ trở về...

Ta làm tổn thương người nàng yêu say đắm, rồi cũng nhận được nỗi thống khổ ngang bằng.

Cả một buổi hoàng hôn, không có những lời nói trút nỗi niềm dồn nén, cũng chẳng có thanh âm nức nở nghẹn ngào, hần cứ như vậy, lặng lẽ ôm ta, không chịu rời vòng tay dù chỉ là một chút.

Mãi đến khi mưa ngừng rơi, từng cơn gió nhẹ thổi tới, lướt qua gương mặt. Lá cỏ sau khi được nước mưa gột rửa, trở nên ẩm ướt mà tươi sáng, cả mùi hương cũng trở nên trong veo lạ lẫm... Hần vẫn chẳng nói câu nào.

Có điều, thời gian Loki lâm vào nghịch cảnh cũng không quá dài.

Hơn mười ngày nữa lại trôi qua, nghị viện đột nhiên khôi phục chức vụ cho Loki, giao lại quân quyền vào tay hần.

Trước khi chuyện ấy xảy ra, tộc Vanir lại nhanh chóng tập trung hỏa lực, đánh hạ nơi mà bao lần trước tiến công đều vững như bàn thạch - cảng Biển Reethi. Đây là kết quả mà cả hai bộ tộc đều không lường trước. Vốn dĩ tất cả Thần tộc Aesir đều cho rằng do tộc Vanir đánh úp bất ngờ khiến cảng biển không chống đỡ được mà rơi vào tay giặc, nhưng dường như tình huống cụ thể hoàn toàn không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Không ai ngờ tộc Vanir lại xuất binh trong một thời gian ngắn ngủi như thế, bởi vì tốc độ quá nhanh, nên tộc Aesir hoàn toàn không kịp chuẩn bị, Odin vội vàng phái Hoder và Thor tới cảng Reethi, dẫn binh nghênh địch. Về cơ bản, nếu hai người bọn họ cùng lúc ra trận, thì trừ phi có Loki nhúng tay vào, nếu không thì phần thắng của tộc Vanir thực sự rất mong manh. Sau khi Thor và Hoder xuất binh, chẳng bao lâu quân cứu viện lại được phái tới, cũng tiến hành hoạt động tiếp viện quân sự tại ngoại ô thành Sazealand, xong xuôi đâu đấy mới thực sự ra chiến trường.

Đương nhiên, tộc Aesir sẽ cố hết sức để giảm thiểu tổn thất có thể xảy ra, Hoder và Thor chiến đấu ngoài thành đương nhiên sẽ áp dụng sách lược thận trọng. Thế nên hai người họ trước tiên án binh bất động, để quân tiếp viện Thần giới phía sau tiến hành ma pháp ngấm bẩn trên quy mô lớn. Chưa đầy một tiếng, số lượng dực long của tộc Vanir đã giảm đi đáng kể.

Nhưng tin chiến trận chỉ dừng ở đó, về sau xảy ra những chuyện gì thì không ai hay biết.

Trong tình hình ấy, vậy mà tộc Vanir vẫn giành được thắng lợi tuyệt đối, hơn nữa mấy ngày trôi qua, Thần tộc Aesir vốn nổi tiếng với lòng tự tôn dân tộc cao ngút vẫn không hề phá binh đoạt lại vùng đất đã mất.

Trận chiến thứ hai trên đất cảng Reethi trôi qua, tộc Vanir đã đem toàn bộ những tù binh Aesir bắt được ra chém đầu trước công chúng, còn gom hết thi thể không đầu lại, dùng đám cốt long bắt sống được để vận chuyển về tộc Aesir. Tuy lần này số lượng tù binh không nhiều, nhưng so với cách Odin xử lý tù binh trong trận chiến trước, quả thật tàn khốc hơn rất nhiều.

Chuyện khiến người ta kinh ngạc hơn là, sau khi xảy ra chuyện đó, tộc Aesir bên này không có bất cứ hành động phản kích nào, giữ thái độ im lặng mãi cho tới khi Loki trở về vị trí.

Chưa cần bàn đến chuyện vì sao lần này tộc Aesir lại xử sự kỳ lạ như vậy, mãi đến khi chuyện ấy xảy ra, ta mới biết, so với Odin và Loki, Balder mới là kẻ có dã tâm thật sự. Trong tay nắm quyền lớn, hẳn đương nhiên không thể vì lần này chiếm được một chút lợi thế con con mà dương dương tự đắc, càng không thể dùng tấn công tộc Aesir.

Cùng với việc bỏ lệnh cấm đối với Loki, cuộc sống của ta cũng khá lên nhiều. Loki thậm chí còn dám dẫn ta lên phố, chẳng còn kẻ nào đứng lên “khởi nghĩa” nữa. Ta có chút tò mò, tại sao bọn họ lại có thể xử lý việc này trong hòa bình được? Nhưng Loki không nói, ta cũng không muốn hỏi nhiều.

“Con phố này tại sao lại đông đúc thế?”

Ánh mặt trời trên đất tộc Vanir lúc nào cũng êm dịu, ấm áp, soi rọi đến độ khiến người ta không thể lười biếng. Ta dùng một tay chắn ánh mặt trời, một tay chỉ về phía con phố phồn hoa tấp nập người đi lại phía trước.

“Đó là phố Idun, con phố chuyên bán nguyên vật liệu và trang thiết bị.”

Mấy ngày nay, tâm trạng của Loki cũng tốt lên nhiều, vẻ mặt hẳn vẫn luôn trong trạng thái thoải mái, mặc cho ánh mắt của những người xung quanh như sắp xuyên thủng cơ thể của chúng ta đến nơi, đương nhiên, trong đó cũng chẳng thiếu những ánh nhìn căm phẫn...

“Chẳng phải nó rất giống quảng trường của các vị thần ở Asgard sao?”

“Không giống, quảng trường của các vị thần thì cái gì cũng có, nhưng nơi đây chỉ có nguyên vật liệu, hơn nữa con phố này cũng tập trung những luyện kim thuật sư và thần kim tượng ưu tú nhất trong chín thế giới.”

“Không sai, cũng chỉ có ‘luyện kim thuật sư’ và ‘thần kim tượng’ ưu tú mà thôi”, ta nói về xem thường, “Nếu tính thêm cả phục ma quan và quỷ tượng, thì đám đó cũng chẳng được xếp ở chỗ này đâu”.

Loki liếc ta một cái: “Tư tưởng chủ nghĩa bộ tộc này của em cũng cực đoan quá đấy”.

“Vốn dĩ là thế mà. Tộc Aesir vạn tuế!”

“Suyt...”, Loki vội vàng che miệng ta lại, “Tình hình mới êm êm một chút mà em đã nói linh tinh rồi, em có muốn sống nữa không hả?”.

Ta không gật đầu, cũng chẳng lắc đầu, chỉ im lặng. Không ngờ nhìn gương mặt với những đường nét vô cùng tinh tế của Loki lúc nhăn nhúm như đồng rỗ rách lại thú vị đến thế.

Thật ra ta chưa thức tỉnh được bao lâu, nhưng bây giờ cứ khi nhìn thấy diện mạo của Thần tộc Vanir là ta lại có cảm giác rất lạ lùng. Mái tóc nhạt màu dưới ánh mặt trời cùng màu da dịu nhẹ khiến bọn họ trông như một loài sinh vật khác, hoàn toàn không giống những Thần tộc Aesir sinh ra đã nghiêm túc, dường như khóe miệng bọn họ lúc nào cũng đượm ý cười.

Đương nhiên, khác biệt về thể hình cũng rất lớn. Có vẻ đường cong cơ thể của Thần tộc Vanir mềm mại hơn, người cũng thấp hơn chúng ta. Chẳng trách mấy gã đàn ông đáng ăn đập của tộc Aesir cứ luôn miệng nói phụ nữ Thần tộc Vanir yêu kiều nhỏ nhắn...

Lại đưa mắt nhìn Loki, cái thân hình này của hắn dù có đặt giữa bộ tộc chúng ta thì cũng thuộc hàng xuất chúng. Nhưng ngày trước Loki còn cao hơn rất nhiều, cao đến độ ta chẳng muốn đứng bên cạnh hắn.

Ta kiễng chân lên, nói: “Hình như người người bị teo lại thì phải?”

“So với lúc nào?”

“Trước buổi Hoàng hôn của các vị thần.”

“Đó là bởi vì trong kỷ nguyên Trùng Sinh, người Khổng lồ đều trở nên nhỏ bé hơn. Hiện giờ ta vẫn có một nửa dòng máu của tộc Khổng lồ đang chảy trong người. Nhìn tóc ta mà xem, trong đám Thần tộc Vanir thuần chủng chẳng ai có màu tóc như của ta đâu.”

“Người Khổng lồ teo nhỏ?”

“Đúng... Chuyện này có liên quan đến hoàn cảnh địa lý của thế giới mới, từ ba nghìn năm trước tới nay, chiều cao bình quân giảm hơn hai mươi lăm centimet.”

“Dù thế thì các người vẫn rất cao...”

“Thật ra nói chính xác phải là: không phải chiều cao giảm xuống, mà là trọng lượng giảm.”

“Trọng lượng? Thế thì cũng gầy đi à?”

“Ừ, cả cơ thể đều nhỏ lại, kể cả đầu cùng những cơ quan khác...”

“Thật hả, vậy có coi là chuyện tốt không?”

“Đương nhiên. Trước đây, bất luận là nam hay nữ tộc Khổng lồ kết hôn với ngoại tộc sẽ gây ra rất nhiều thảm kịch, nếu so với trước đây thì hiện giờ tình hình đã khá hơn nhiều rồi. Mặc dù vẫn còn rất nhiều trắc trở, nhưng ta chỉ có một nửa dòng máu của người Khổng lồ, nên mạnh hơn người bình thường rất nhiều, và cũng không gặp phải tình trạng quá khổ.”

Không biết do Loki ăn nói có vấn đề hay vì ta hay suy nghĩ linh tinh, hắn vừa nói xong câu này, ta không tài nào kiềm chế được mà... rời ánh mắt về phía bộ hạ của hắn mà nhìn một cái. Sau đó, ác mộng lại một lần nữa tràn vào trong trí não ta...

Ta bịt mắt, lắc đầu, thấy hơi choáng váng.

“Em đừng thế chứ, trước đây ta và vị hôn thê cực kỳ... cực kỳ hòa hợp đấy.”

“Vị hôn thê của người?”

“Đúng thế, nàng là Thần tộc đấy.”

“À...”, ta gật đầu, “Giờ chúng ta tới phố Idun hả?”

“Chị muốn đi sao?”

“Đi xem thử một chút cũng được”, nói xong, ta đột nhiên ngộ ra cái “vị hôn thê” trong miệng hắn là ai, “Chờ chút, vị hôn thê... vị hôn thê nào...”

Con mắt của Loki cong lên, nở nụ cười vui vẻ: “Chúng ta sống với nhau chưa được bao lâu mà đã có bé cưng đấy nhé”.

Tuy vẫn biết sự ra đời nhanh chóng của Fasier biểu trưng cho việc ta cùng Loki quần quýt đêm ngày... nhưng, nếu Loki không nói, ta tuyệt đối sẽ không tưởng tượng ra mấy cảnh tượng ấy... Ta lắc đầu quây quây, cố gắng gạt mấy hình ảnh đó ra khỏi não bộ của mình.

“Đúng rồi, ta chưa được gặp mặt Fasier, kể cho ta nghe về nó đi”, Loki cũng coi như thông minh, hắn vội vàng chuyển sang đề tài mà ta có hứng thú hơn.

Đương nhiên, trên đời này làm gì có người mẹ nào khi nhắc đến coi trai mình lại không vui vẻ. Ta cười khúc khích: “Sisi rất đáng yêu, đáng yêu lắm. Mái tóc vàng, đôi mắt tím, có chút nghịch ngợm, nó rất thích chơi với Lolo... Nói chung, thật sự là đáng yêu lắm”.

“Ta đã biết nó sẽ thích Lolo mà.”

“Cũng chưa chắc, nó lúc nào cũng bắt nạt Lolo mà chẳng có nguyên nhân, Lolo thật đáng thương.”

“Không sao, bé cũng nghịch ngợm thì càng lành lợi”, Loki nhẹ nhàng nói, “Đúng rồi... Nó có giống em không?”.

“Ừm, con mắt rất giống, đều là màu tím. Nhưng tóc thằng bé rất dày, da cũng rất trắng, cái mũi thì có vẻ cao hơn hẳn so với lúc ta còn bé, trông đáng yêu vô cùng, lớn lên chắc nó sẽ đẹp trai phong độ lắm cho xem...”

“Vậy hẳn là giống bố nó rồi.”

“Chắc vậy...” Ta bắt đầu miên man hồi tưởng về khuôn mặt bé xú, trắng trẻo của thằng bé, ngẩng đầu liếc nhìn Loki một cái, trong đầu ta đột nhiên lóe lên một ý nghĩ: “Đúng rồi, ta cảm giác miệng nó giống người, không, như được đúc cùng một khuôn ấy...”.

Nói đến đây, ta nheo mắt.

Loki mân mê cái miệng của mình, nghiêm túc gật đầu, sau đó nhìn ta bằng bộ dạng như thể chuyện ta nói là lẽ đương nhiên, chờ ta nói tiếp.

Ta và Loki trừng mắt nhìn nhau một lát, đột nhiên ta cảm thấy bầu không khí này sao mà gượng gạo... Tại sao ta lại đi nói về vấn đề này với hắn cơ chứ?

May mà lúc này chúng ta đã đi tới một đầu của phố Idun, ta lập tức cố giả bộ vui mừng nói: “Nơi này phồn hoa náo nhiệt thật”. Sau đó ta tiện tay nhận lấy tờ báo mà người phát báo đưa cho, bắt đầu đọc với thái độ điềm nhiên, lại phảng phất vài phần gượng gạo.

“Khả năng diễn kịch kém quá.”

Loki cúi thấp người, nhỏ giọng nói bên tai ta: “Lần đầu tiên ta thấy có người làm mẹ mà cũng xấu hổ. Được làm cha, ta chỉ thấy vui mừng thôi”.

“Im lặng!”

Vốn dĩ ta đọc báo chỉ để làm bộ mà thôi, nhưng lại liếc mắt đọc được một tin bài mới: “Chủ thần Aesir sắp tới Vanir để ký kết hiệp ước Reethi”, ta vội vàng đọc lướt nội dung bài báo, nhất thời đầu óc trống không.

65. Quyển 3 - Chương 14: Thăm Thú Phố Idun

Bài báo này chắc chắn là tin vui lớn nhất trong năm nay của Thần tộc Vanir, bởi vì nó là một hiệp ước cực kỳ bất bình đẳng, liên quan đến việc cắt đất và bồi thường. Nếu là trước đây, Odin chẳng thèm nhìn tới nó dù chỉ một giây. Nhưng lần này, chàng đã thỏa hiệp.

Nguyên nhân thái độ nhún nhường từ trận chiến lần trước của tộc Aesir chắc chắn có liên quan tới Odin, nhưng ta chưa bao giờ nghĩ sự bất thường trong chuyện này lại bởi vì ta.

Cả ta và Bragi đều không phải là những chủ thần đóng vai trò chủ chốt trên chiến trường, nhưng có một sự thật hiển nhiên là, bất cứ chủng tộc nào trên chín thế giới này đều đã hằn sâu vào tâm trí mình một cách nghĩ, ấy là dựa vào số lượng chủ thần để đánh giá sự mạnh yếu của hai phe Thần tộc. Lần lượt mất đi chủ thần sẽ chỉ khiến sĩ khí quân lính bị đả kích liên tục, cũng sẽ khiến con dân bắt đầu nghi ngờ về sức mạnh của bộ tộc mình. Tuy trong trận chiến trước, việc bị chúng ta đẩy lùi là một đòn đả kích không nhỏ đối với

tộc Vanir, nhưng dưới con mắt của con dân Aesir, đó chẳng qua chỉ là thứ thành công được đánh đổi bằng một vị Chủ Thần.

Mãi tới lúc này, ta mới ý thức được vấn đề nghiêm trọng nhất: Bất kể Loki có đối xử với ta tốt thế nào, bất kể có Fasier và chiếc nhẫn đứng giữa làm cầu nối hay không, chỉ cần ta còn hướng về Odin và bộ tộc, chúng ta vẫn cứ là kẻ địch, đứng ở hai phía hoàn toàn đối lập.

Ta vội vàng ném tờ báo đi, ngáp dài một cái: “Thật vô vị, đọc chữ viết của các người làm ta mệt muốn chết”.

Loki lại nhìn ta bằng ánh mắt đong chút hoài nghi: “Frigg, em không sao chứ?”.

“Ta đương nhiên không sao, rất tốt là đằng khác.”

“Sắc mặt em rất khó coi... Có phải vì ở trong nhà lâu quá, giờ đột ngột ra ngoài nên cảm thấy khó chịu không? Có cần về nhà nghỉ ngơi không?”

“Đừng, vất vả lắm ta mới có cơ hội ra ngoài một chuyến, nhất định phải đi cho đã.”

“Em không cần lo. Ta đã thảo luận vấn đề này với nghị viện rồi, sau này em không cần phải ở trong nhà suốt ngày nữa. Chỉ có điều... cũng không thể rời khỏi Vanaheim”, hắn nâng cổ tay ta lên, chỉ vào dấu ấn ma pháp màu đỏ hằn trên đó, nói: “Ta đã sử dụng ma pháp trói buộc lên cơ thể em, chỉ cần em rời khỏi Vanaheim là ta sẽ tìm được em ngay. Có điều, bất cứ Thần tộc nào có ma lực cao hơn ta đều phá giải được nó”.

“... Vậy à.”

Ta cảm giác Loki nói câu cuối đúng là thừa. Xét về thần lực, không ai có thể vượt Odin, nhưng về phương diện ma lực, ngay cả Odin cũng chẳng phải là đối thủ của Loki.

Chúng ta vừa nói vừa dạo bước trên con phố Idun tấp nập người qua lại. Sau khi được mở mang tầm mắt về những thứ trang bị, nguyên liệu, dung dịch mới lạ mà ta chưa từng bắt gặp ở tộc Aesir, đường nhìn của ta lại bị thu hút bởi một tiệm luyện kim cực lớn.

“Xưởng luyện kim Sif?”, ta ngước mắt nhìn tấm biển lập lòe ánh sáng mà nói.

“Ừ, trước đây vốn gọi là xưởng luyện kim Shia, cũng chẳng khác xưởng rèn của em là mấy, việc làm ăn cũng không phát đạt như giờ, nhưng sau này Sif thức tỉnh, nơi đây liền thành chốn khách hàng chen nhau tới.” Nói đến đây, Loki cười cong khóe mắt, “Thực ra, những thứ nàng làm ngoại trừ việc khiến cho lớp gỏi ngoài cầu kỳ hoa lệ hơn, giá bán tăng gấp mấy lần ra, thì chất lượng vẫn y chang khi trước. Dù Sif là chủ thần thật, nhưng kỹ thuật luyện kim của nàng vẫn cứ quanh quẩn quanh, kiểu như là tay mơ trong giới chuyên nghiệp, và là dân chuyên nghiệp trong giới những tay mơ”.

“Ha ha, cái đó thì còn phải xem xét tình hình. Bảo Sif làm dung dịch dùng trên chiến trường thì không được giỏi giang lắm đâu, nhưng nếu bảo nàng điều chế ra mấy thứ như tinh dầu gội cảm, dung dịch hóa trang thành mỹ nữ... không chừng lại đứng đầu bảng luôn ấy chứ.”

Ta cứ thế bật cười, sắc mặt của Loki lại dần dần trở nên nghiêm túc.

“... Sao em lại biết những chuyện này?”

Bởi vì ta hiểu Sif, nàng chính là người như thế. Huống hồ, những gì Jarnsaxa biết về thực lực của Sif có khi còn cặn kẽ hơn cả chính chủ, ta đương nhiên cũng biết. Có điều, ta không giải thích thêm gì.

“Đúng rồi, người nói xưởng rèn Ena ở chỗ này à?”

“Đúng, ở bên cạnh cửa hàng chuyên bán quặng địa ngục... Đã nhìn thấy chưa?”, Loki chỉ tay về phía một cửa hàng nhỏ nằm hơi chếch ở phía đối diện.

Trong lòng ta, một kế hoạch đáng sợ đang dần thành hình. Khi ý thức được mình sẽ làm ra chuyện này, bản thân ta cũng giật mình kinh hãi. Nhưng sau khi bình tĩnh, tự suy xét lại, ta cảm thấy mình làm thế cũng không có gì quá đáng. Không cần bàn đến những thứ như “binh bất yểm trá”, nếu ta đoán không nhầm, bọn hán mới là người dùng ta uy hiếp Odin trước. Ăn miếng trả miếng như thế này, không ai nợ ai cả.

Đẩy cánh cửa của xưởng rèn Ena, một cửa hàng nhỏ đầy đủ trang bị mà giản đơn, sạch sẽ hiện ra ngay trước mắt chúng ta. Ta nhìn vào trong phòng: lò lửa, đá mài dao, rương vật liệu, đe rèn, giá thuộc da, bàn bày thành phẩm... Tuy hoàn toàn không cảm thấy quen thuộc, nhưng với sự hiểu biết của mình về kỹ thuật rèn, ta vẫn có thể biết được một điều, đó là tất cả những dụng cụ cũng như vật liệu trong căn phòng này đều được lựa chọn một cách vô cùng tỉ mỉ trong điều kiện tiền vốn không nhiều. Chủ của cửa hàng này hẳn phải là một thần kim tượng không giàu, nhưng lại có một con mắt rất tinh tường.

Mà ta cũng hiểu rõ trong lòng, tay nghề của mình phần lớn đều được kế thừa từ đây.

Hẳn phải là một nơi khiến người ta hoài niệm...

Nhưng, ta vẫn cảm thấy sao mà nó xa lạ quá.

“Hôm nay xưởng nghỉ việc, ngày thường thì nơi này vẫn được kinh doanh bởi những thợ thủ thuật trước của em cùng một thần kim tượng khác, nhưng không hề sửa chữa gì, cũng có thể vì ta nghĩ một ngày nào đó em sẽ trở về, cũng có thể là vì không muốn người khác sửa chữa nơi đây thành một bộ dạng hoàn toàn khác...”

Loki đứng bên cạnh nói thế, sau đó cúi người nhặt một đôi bao tay lên, còn cả một bao đồ nghề dường như đã bị lãng quên trên giá từ lâu, nhẹ nhàng chỉnh trang lại, sau đó đặt về chỗ cũ.

Làn da trên gương mặt nghiêng của Loki mang sắc trắng ngần tưởng chừng như trong suốt, đôi môi cắn chặt. Chỉ cần nhìn vào hàng mi đang khẽ chớp của Loki là ta đã biết, nhất định trong lòng Loki đang nhớ tới người con gái đã lựa chọn lãng quên mọi điều về hắn...

Đường nhìn của Loki dừng lại ở những đồ vật cũ ấy càng lâu, thần thái trong đôi mắt kia lại càng ảm đạm.

Ena... Rốt cuộc nàng vẫn là một linh hồn đã biến mất, vĩnh viễn.

Ta lẳng lặng nhìn mọi thứ trước mắt, khẽ nói: “Chủ của xưởng rèn này hình như cũng không giàu có gì, nếu muốn mua mấy thứ như ngọc bích Niflheim hay hồng ngọc Muspelheim, chắc hẳn phải đau đầu lắm”.

Vẻ buồn bã trong ánh mắt Loki biến mất trong thoáng chốc. Hắn vội vã ngẩng đầu, hoài nghi nhìn ta: “Sao em lại nhắc đến hai loại đá quý đó?”.

“Không biết... Chỉ có điều chỗ này, khiến người ta cảm thấy có chút thân quen...” Ta quan sát xung quanh, giật tấm rèm trên cửa sổ ra, nhìn ra con phố nườm nượp ngựa xe, thất thần nói: “Đặc biệt là nhìn từ chỗ này, càng thấy quen thuộc”.

Loki không đáp lời, hắn chỉ ngồi thẳng người lên, dường như mỗi dây thần kinh trên cơ thể hắn đều đang trong trạng thái căng thẳng cực độ.

Ta kéo rèm vào, rồi lại chậm rãi kéo ra, ánh sáng ngoài cửa sổ tựa như con nước, khi hạ thấp khi dâng cao.

“Dường như đứng từ chỗ này, lúc nào cũng có thể nhìn thấy người quan trọng nhất trong lòng mình...”

Chẳng biết từ lúc nào, Loki đã ra khỏi căn phòng.

Lại thêm một lần kéo rèm vào rồi lại kéo ra, lúc này, thứ xuất hiện trước mắt ta không chỉ là ánh sáng mặt trời, mà còn là gương mặt dương độ thanh xuân của hắn: “Nếu là như thế, em... sẽ cân nhắc việc để ta trở thành người đó chứ?”, hắn dè dặt nắm tay ta, thanh âm rất nhẹ, cũng chẳng chút tự tin.

Từng tia nắng mặt trời chiếu từ phía chân trời, xuyên qua bầu trời trong vắt, lướt mình qua những tầng mây trắng ngần, vẽ thành những đường viền vàng nhạt trên mái tóc đỏ rực màu lửa của Loki.

Bầu trời cao rộng vô cùng, dù là ban ngày hay đêm tối vẫn thăm thẳm một màu xanh kia, dường như cũng chẳng sánh bằng đôi mắt của Loki, thâm thúy mà mỹ lệ.

Ta nghiêng đầu, cũng nắm bàn tay hắn, hỏi lại bằng chất giọng khẽ khàng tương tự: “Sau khi sống lại, lần đầu tiên chúng ta gặp nhau là... ở chỗ này ư?”.

Loki gật đầu, trông thật bình tĩnh: “Đúng thế. Ba năm trước”.

Hắn ngẫm nghĩ một lát, lại bổ sung thêm: “Lúc đó chúng ta đều chưa thức tỉnh”.

“Đều chưa thức tỉnh sao? Vậy thì chắc hẳn tâm trạng rất thoải mái... Bởi vì không nhớ bất cứ điều gì, thì cũng chẳng có thù hận”, ta mỉm cười, “Cảm giác được làm lại từ đầu, nhất định rất tuyệt vời...”

“Không, ta nhớ rõ mọi thứ. Giây phút nhìn thấy em, ta liền biết mọi thứ không hề thay đổi”, hẳn nhẹ nhàng hôn lên mu bàn tay ta, “Em có chuyển thể cũng tốt, hoặc chỉ là giống như một người bình thường thôi cũng chẳng sao, ta biết mình vẫn trao trọn tình cảm cho em”.

“Vậy người người thích, rốt cuộc là Frigg, hay là Ena?”

Loki cũng người, nhất thời không thốt ra được lời nào đáp trả.

“Người thích Ena, là vì Frigg, hay vì người thực sự yêu nàng?”

Loki lại bắt đầu đề phòng: “Vì sao em lại hỏi như thế?”.

Hai tay ta khẽ run, ánh mắt nhìn hắn mang theo vài phần lo lắng: “Nếu ta có ký ức của Ena, thì đó là chuyện tốt... hay là chuyện xấu?”.

Bóng râm dưới mái hiên ngày càng trở nên nặng nề, ánh mặt trời tựa như rượu ngon tắm rửa cho phố xá. Gương mặt Loki dưới sắc nắng đẹp đến độ không chân thực.

Phản ứng của hắn vẫn rất bình tĩnh, nhưng ánh mắt lại khiến cho kẻ chỉ đang diễn kịch như ta suýt không kiềm chế được mà rơi lệ. Cũng không biết bởi vì thứ cảm tình dậy sóng trong mắt hắn lan tràn đến lòng ta, hay chỉ bởi đôi vai đang bị nhấn chìm vì cơn hổ thẹn...

“Em... nhớ được bao nhiêu rồi?”, cuối cùng, hắn hỏi, hơi thở có chút dồn dập.

“Rất mơ hồ... nhưng ta biết, ta từng là Ena”, ta né tránh đường nhìn của Loki, thấp giọng đáp lời, “... Ta nhớ mình đã từng rất thích một người, cũng nhớ mình đã gặp hắn ngay ở chốn này”.

“Quả nhiên, ta đã đúng khi đưa em trở về đây, đúng không...”, Loki nắm tay ta chặt hơn, “Frigg, em không biết từ sau khi em bỏ đi ta đã hối hận thế nào đâu. Làm ơn, đừng đi đâu nữa, ta nhất định sẽ sửa tất cả những thói hư tật xấu thuở trước, ngày nào cũng ở bên cạnh em, không bao giờ nghi ngờ em nữa...”.

“Chờ chút, tốt nhất người đừng hy vọng gì nhiều. Ai nói ta nhớ ra được ký ức ngày trước là sẽ quên mất Odin?”

“Giờ ta đã có đủ tự tin rồi. Giữa chúng ta có mối ràng buộc của hôn nhân, còn cả Fasier nữa, ta sẽ đối xử với em tốt hơn hẳn một trăm lần, em nhất định sẽ chọn ta.”

“Ngu ngốc”, ta chặn miệng hắn lại, “Ta mới chỉ nhớ ra một chút mà thôi, sao người đã bắt đầu ba hoa một đồng lời đường mật như thế?”.

“Những lời ta nói là đều xuất phát từ con tim!” Trong ánh mắt hắn dường như ngưng tụ thứ ánh sáng chói mắt nhất trên đời, “... Ta sẽ đợi em”.

Nếu ta thật sự có ký ức của Ena, không biết chừng ta sẽ thật sự động lòng. Nhưng giờ này phút này nhìn Loki, trong ta ngoài áy náy và hổ thẹn ra, chỉ còn nỗi nhớ nhung với Odin đang ngày càng khắc khoải.

Vanaheim quả thật là một mảnh đất rất tuyệt vời, bất kể là con người, hay là ánh mặt trời, đều khiến người ta tâm tình thoải mái.

Chỉ là, một mảnh đất dù đẹp thế nào, nhưng nếu nơi đó không có Odin, ta sẽ mãi mãi không trao lòng trung thành của mình cho nơi đó... Dù phải sống ở nơi quanh năm tuyết phủ, lạnh lẽo âm u, sống giữa những cơn gió lạnh ngày đêm gào thét, chỉ cần có thể dựa người vào vòng tay của chàng thôi, thì từng khoảnh khắc trôi qua vẫn sẽ vô cùng tươi đẹp.

Nán lại trong xưởng rèn hơn một tiếng đồng hồ, Loki định dẫn ta tới một nhà hàng hải sản ở Vanaheim. Ai ngờ vừa bước chân ra khỏi cửa đã nhìn thấy hai người rất quen, hơn nữa, họ đang là đối tượng bị những người xung quanh nhìn chòng chọc - Sif và Tyr.

“Ta đã nói bao nhiêu lần rồi, ta còn trẻ, không muốn bị trói buộc, vả lại, ta cũng không nghĩ người là đối tượng để ta có thể nương tựa cả đời, mau đi đi, trong vòng ba ngày ta không muốn trông thấy mặt người.”

Mái tóc bông bênh cuộn sóng màu vàng kim của Sif lấp lánh dưới ánh mặt trời, cũng không biết có phải vì nàng chói mắt quá hay không, mà đột nhiên ta cảm thấy mái tóc vàng của Tyr - người đang bị Sif dùng một cây quạt lông chim không biết rút từ đâu ra quạt cho tới tấp - lại có vẻ u ám đi nhiều. Nhưng ai ngờ gã ấy bị đánh mà khí thế lại càng lên cao, dù đánh thế nào vẫn đứng yên tại chỗ: “Ta sẽ không đi đâu cho tới khi em đáp ứng lời cầu hôn của ta”.

“Người lấy đâu ra cái tự tin rằng ta nhất định sẽ lấy người làm chồng? Chỉ bởi vì người là thần Chiến tranh, thần Ánh sáng? Đừng quên bà hoàng này là người tôn thờ chủ nghĩa nam nữ bình đẳng, dù có phải gả cho một người đàn ông yếu hơn mình thì cũng chẳng sao.”

“Tìm được một gã đàn ông yếu hơn em cũng không dễ dàng gì nhỉ.”

“Cái gì?”

“Đúng rồi, có gã Thor ở tộc Aesir đấy thôi, chẳng trách em lại mê hấn như điều đó.”

“Có giỏi thì lặp lại lần nữa thử xem? Người muốn chết à!”

Tuy trước đây Tyr rất giỏi làm cho kẻ khác tức chết trong khi mặt hấn tỉnh bơ, nhưng sau khi đột tấn công bằng quạt lông chim tiếp theo lao về phía Tyr mặc kệ ánh nhìn của những người xung quanh, ta và đám người đang xem trò đều trầm nghĩ, không biết lần này cái mạng nhỏ của thần Chiến tranh có còn giữ được không.

Loki đứng phía sau, không nhìn được mà cảm thán: “Chọc đúng chỗ ngứa của bà hoàng, đúng là chỉ có con đường chết mà thôi”.

Lỗ tai của Tyr và Sif cũng không phải hạng tầm thường, vừa nghe thấy lời Loki nói xong lập tức quay người lại. Sau đó, hai người hành động rất ăn ý, nhìn Loki trước, rồi nhìn ta, kế tiếp lại nhìn Loki, cuối cùng hai miệng một lời mà kêu lên: “Đã xảy ra chuyện gì rồi?”.

Loki hơi sững sốt, liền bật cười: “Tin tốt”.

“Đừng lòng vòng nữa, nói mau”, Sif nói.

“Hình như ký ức trước khi thức tỉnh của Frigg sắp quay trở lại.”

Lần này, con mắt của hai người trước mặt đều trừng lớn hết mức có thể. Tyr mở miệng trước: “Chị Ena, chị phải giúp em một tay mới được, Sif sống chết gì cũng không chịu gả cho em”.

Sif lại phe phẩy cây quạt trong tay, nhìn ta một lượt từ trái sang phải, rồi lại từ phải sang trái, cuối cùng mím chặt đôi môi đỏ hồng mà nói: “Loki, người tháo nàng ra rồi lắp ráp lại một lần à? Sao trông nàng cứ như bị cầm ấy?”.

“Sif...”, ta cười khở.

Lúc này nàng lại bày ra bộ mặt giật mình sợ sệt, lùi lại phía sau một bước, dùng cây quạt che trước ngực: “Người vẫn nhớ rõ chuyện ta đâm người một kiếm đúng không?”.

“Phải rồi, chuyện này ta vẫn chưa nói cho Frigg biết”, Loki quay đầu lại nói với ta, “Ngày đó nàng đâm em là vì...”.

“Vì bảo vệ ta.”

“Người biết à?”

“Ừ. Em gái tốt thì sao có thể làm tổn thương chị gái chứ.”

Ta lấy khuỷu tay chọc nàng mấy cái, nhưng nàng phủi phủi chỗ vừa bị ta chọc, vẻ mặt ghét bỏ: “Đừng có thấy người sang bắt quàng làm họ, ai mới là chị đây?”, lại nở nụ cười thật xinh đẹp, “Cuối cùng đã phát hiện ra tộc Vanir tốt, Loki tốt, chị đây tốt rồi chứ gì”.

Bị nàng hỏi như thế, ta bỗng dao động.

Cứ như thế này... có thật sự ổn không?

“Quá tốt rồi, vừa hay sắp tới sẽ có pháo hoa để ngắm. Dựa vào quá trình quan sát lâu dài của ta, vị trí xem pháo hoa tốt nhất chính là nóc nhà của Loki.”

“Em... em lại lén lút rình mò nhà của Loki sao”, nét mặt Tyr cực kỳ bi thương.

Sif sau khi nhìn Tyr một lúc lâu, liền chọn phương án không thêm để ý tới hắn nữa, quay sang nói với Loki: “Ta vốn muốn tới nhà người coi rồi, nhưng Freyr lúc nào cũng nói người đang thất tình, chúng ta chạy tới đó mà anh em em thì có chút bất nhân. Giờ thì chị gái, vị thần Tình yêu xinh đẹp của người đã trở về, chắc người sẽ đồng ý chứ hả?”.

“Nếu Frigg muốn xem thì ta không có ý kiến gì cả.”

“Frigg, cậu muốn xem, đúng không?”

Đổi mặt với thái độ của Sif, ta chỉ có thể tiếp tục cười khổ: “Thích xem lắm ấy”.

“Thế là tốt rồi.”

Lúc này, Sif nhìn Tyr, rồi lại đưa mắt liếc Loki, sau đó đột nhiên lôi ta sang một bên, nhỏ giọng nói: “Thực sự đã chuẩn bị tốt để trở về rồi đấy chứ?”.

“... Thân phận hiện giờ của mình là tù binh, có quyền lựa chọn sao?”

“Tớ không nói đến vấn đề bộ tộc, mà đang nói đến Loki. Cậu thực sự đã quên được Odin và muốn sống cùng Loki chứ?”

“Tớ... vẫn chưa biết.”

“Ai ngờ một năm ngắn ngủi sống chung với Loki có thể khiến cậu từ bỏ ông chồng đã sống cùng mình mấy nghìn năm chứ, rốt cuộc hẳn có điểm nào khiến cậu say như điên đổ thế hả?”

Nàng lại quay người liếc nhìn Loki còn đang ngơ ngác không hiểu gì, sau đó ép giọng nói xuống thấp hơn, “Tớ thấy hẳn có đẹp trai, phong độ bằng Odin đâu”.

“Gi? Cậu thấy Odin đẹp trai, phong độ hơn á?”

Trong lòng đột nhiên thấy kiêu ngạo vô cùng, nhưng ta vẫn cố phủ nhận tới cùng, “Lúc nào cậu cũng nói Loki đẹp trai lắm mà...”.

“Làm gì có! Dạng như Loki gọi là đẹp, chứ không phải đẹp trai. Cậu nhìn mà xem, mắt hẳn còn to hơn cả mắt con gái lúc hóa trang, còn cả đám lông mi dài thấy gớm, cả cái mặt thon thon đấy nữa... Cậu nhìn mà không cảm thấy chẳng có tí cảm giác an toàn nào hả? Hơn nữa, cũng chẳng biết vì sao, màu tóc đỏ cứ khiến tớ liên tưởng tới mấy thằng trẻ ranh vặt mũi chưa sạch.”

“Ồ, muốn nói đến trẻ ranh thì phải là tóc vàng chứ...”

“Thôi đi, màu đỏ trông còn trẻ con hơn! Trông cái mặt xinh đẹp như thế, chỉ có mấy con ranh học đòi làm thiếu nữ với đám gái già mới thích thôi.”

Sif hiển nhiên không ý thức được bản thân lại bắt đầu chửi khéo người ta rồi. Sif quay đầu nhìn Loki thêm lần nữa, vẻ mặt hẳn lúc này càng ngơ ngác hơn, còn thêm cả chút vô tội nữa, nhìn chán xong nàng quay lại, lắc lắc ngón tay.

“Cái loại đàn ông nhìn vào trông trẻ măng như thế chán chết luôn ấy, cậu nhìn mà xem, mái tóc của hẳn mềm mại như đám nít ranh ấy... Còn nữa, tớ thực sự không thích đám đàn ông có gương mặt quá thon, cậu nói xem đàn ông Khổng lồ thật phong độ, gương mặt vuông vắn, lại góc cạnh, nhưng tại sao Loki lại có gương mặt của Thần tộc nhỉ? Thần tộc thì cũng thôi, nhưng sao lại là Thần tộc Vanir, ai...”

Ta không nhịn được bật cười thành tiếng: “Sif, cậu muốn chọc cho mình cười đến chết có phải không?”.

“Lại nói, lúc cậu còn là vợ của Odin, chỉ không cẩn thận bị người đàn ông khác chạm vào một cái là cậu đã ủ ê chán nản cả ngày trời rồi, không phải sao?”

Lần này quay đầu lại, Sif nhìn chòng chọc Loki từ đỉnh đầu xuống tận gót chân. Ta nghe thấy Loki đứng ở phía sau bất mãn mà “Ê!” một tiếng, nhưng Sif chẳng thèm để ý, “Đúng rồi, Loki với Odin, ai lợi hại hơn ai?”.

“Tớ cảm thấy Odin lợi hại hơn.”

“Thật không đấy?”, Sif trừng mắt nhìn ta, “Đã mang trong mình máu của người Khổng lồ rồi mà vẫn không lợi hại bằng Odin á?”.

“Người Khổng lồ không có thần lực, hơn nữa, vóc người cao lớn thì cũng chỉ giỏi hơn người khác về phương diện sức lực thôi.”

“Ý cậu muốn nói, Odin là loại thiên về kỹ thuật à?”

“... Cái gì mà kỹ thuật với chẳng không kỹ thuật... Tớ đang nói đến năng lực tổng hợp cơ mà.”

Sif nhìn trời, trầm tư một lúc lâu: “Năng lực tổng hợp... Haizzz, cậu thật may mắn, tớ nghĩ vô khối phụ nữ muốn biết cái đáp án này đấy”.

“Đáp án này rõ như ban ngày rồi cơ mà?”

“Ai bảo thế, nhìn vào huyết thống mà nói, ai cũng sẽ nghĩ Loki lợi hại hơn.”

Nói đến đây, ta đột nhiên cảm thấy có chỗ nào không đúng, nên mở miệng thăm dò: “Chờ chút, cậu nói ‘lợi hại’ là lợi hại về phương diện nào?”.

“Thế cậu nghĩ là phương diện nào?”

“Đương nhiên là năng lực tổng hợp.”

“... Năng lực tổng hợp về phương diện nào?”

“...”

“Trên giường chứ còn gì nữa.”

“...”

“...”

“Sif, rốt cuộc cậu đang nghĩ cái gì thế hả?”, ta không nhịn được mà cao giọng, nói năng cũng bắt đầu lộn xộn: “Cái đầu của cậu ngoài thứ đấy ra thì còn gì khác không hả?”.

“Suyt... Đây cũng là câu mà tớ muốn hỏi. Dù sao lúc trước cậu sống với Loki trong tình trạng không biết Odin là ai, nhưng giờ chuyện đã khác, cậu có thể chấp nhận được không?”

Đột nhiên ta nhận ra bản chất của kế hoạch mình đang tiến hành, lại đưa mắt nhìn Loki một chút. Tyr đang khoe một cây kiếm với Loki. Loki một tay chống cằm, nghiêm túc gật đầu. Nhìn cảnh hai người đó đứng cạnh nhau đúng là mãn nhãn vô cùng. Họ đứng dưới ánh mặt trời vàng rực, dường như quanh thân thể đều tỏa ra những đốm sáng lấp lánh, trẻ trung mà chói mắt.

Có điều, ta hoàn toàn không thể tưởng tượng được tình cảnh khi mình và Loki có hành vi thân mật, âu yếm, gần kề... Dường như ngoài Odin ra, những kẻ khác... đều không được.

Ngày các chủ thần Aesir tới đã gần kề. Rốt cuộc đến một ngày nọ, ta mới biết chuyện ấy rất có thể sẽ xảy ra, như một lẽ tất yếu không gì ngăn cản được.

66. Quyển 3 - Chương 15: Lời Thề Ước Dưới Bóng Pháo Hoa

Hai giờ chiều, chân trời phẳng phất tiếng thở dốc của dục long vọng lại, trong không khí đã bắt đầu có hơi lạnh, cơn gió lớn thổi qua bức tường thành của hoàng cung Hoenir mà không một tiếng động. Bên trong là

sự yên tĩnh đến trống trải, đám kỵ sĩ khoác trên mình bộ giáp sắt nặng nề, lặng lẽ đứng canh gác mỗi tác đất, tựa như những bức tượng vô hồn.

Điện Ánh Sáng như một giáo đường khép kín, hơn một nghìn ngọn nến được tách nhau ra bởi vô số đóa hoa tươi, yên lặng chìm mình trong những hốc lõm hình vuông của bức tường. Thứ hương thơm nức mũi lan tràn trong bầu không khí. Nhìn từ trên xuống, chỉ có thể thấy mái đầu của vài chủ thần, còn cả vạt áo choàng nhưng đỏ lê dài trên nền đất của Balder.

Hai tiếng đồng hồ trước, ta đã lặng lẽ dịch chuyển tức thời tới khu phía trên đại điện, dùng dung dịch hòa tan một khoảng tường nhỏ thành tấm kính trong suốt một chiều, thế nhưng bởi vì căn điện này quá rộng, dù ta có đổ xuống bao nhiêu dung dịch cũng không nghe được rốt cuộc bọn họ đang thảo luận cái gì.

Ta chỉ biết bọn họ đang sửa chữa những khoản mục trong hiệp ước sắp ký kết với Thần tộc Aesir, về mặt người nào người nấy đều rất nghiêm túc, nặng nề, như đang đưa ra một quyết định gì đó vô cùng trọng đại.

Mặc dù vậy, mãi tới khi hội nghị kết thúc, ta vẫn không nghe được thứ gì mang tính thực chất, ngoại trừ một câu Tyr thốt ra trong cơn kinh ngạc: “Frigg không xuất hiện thì làm gì có sức thuyết phục chứ”. Câu đó càng khẳng định cho việc bọn họ đang dùng ta để khống chế Odin, hơn nữa, ta còn có thể đoán ra một chuyện, trong thời gian Thần tộc Aesir đến Vanaheim, bọn họ không hề có ý định để ta xuất hiện.

Đương nhiên, Sif cũng nằm trong số đó. Màn giao lưu tình cảm giữa ta và nàng mấy ngày trước bỗng hiện lên trong đầu, đột nhiên ta cảm thấy nó mỉa mai đến lạ.

Nói về phương diện thay đổi nội dung hiệp ước, bọn họ sẽ chỉ càng chèn ép, vơ vét của tộc Aesir nhiều hơn mà thôi.

Nhất thời tâm trạng ta có chút khó chịu. Từ xưa tới nay, vùng đất hội tụ các chủ thần là Asgard, tộc Vanir vẫn luôn phụ thuộc vào tộc Aesir, hơn nữa, trong những năm tháng hòa bình, chúng ta luôn cung cấp cho bọn họ năng lượng và quặng mỏ, phí tổn xây dựng vương đô mới của tộc Vanir có một phần rất lớn đến từ tộc Aesir. Dù là trong thời kỳ chiến tranh đi chăng nữa, xét trên phương diện phá hủy kiến trúc, công trình, chúng ta chẳng bao giờ có thể sánh được với độ hung hãn của bọn họ, ai ngờ bây giờ tộc Vanir lại cản trở chúng ta một miếng thế này.

Loki từ đầu đến cuối không nói được mấy câu, bất kể kế hoạch ra sao, thì e rằng sau khi đàm phán thành công với chủ thần Aesir, uy tín bị tổn hại trong mấy lần thất trận trước của hắn mới có thể khôi phục lại phần nào.

Nhưng ta sẽ không để cho hắn thuận buồm xuôi gió.

Sở dĩ bọn họ có thể dùng ta để uy hiếp Odin, phần nhiều là có liên quan tới sự an nguy của ta, nếu khiến Odin nghĩ ta cam tâm tình nguyện ở lại nơi này, chắc chắn chàng sẽ không tiếp tục nhượng bộ trên bàn chính trị. Lý do đơn giản nhất có thể tìm được, chính là ta đã lấy lại được ký ức của Ena, và lại yêu Loki thêm lần nữa. Đương nhiên, muốn thế thì cũng phải tiến hành từng bước một, không được cho bất cứ kẻ nào biết.

Chỉ còn chưa đầy một tuần nữa là chủ thần Aesir sẽ tới Vanaheim. Tuy thời gian cấp bách, nhưng nhất định trước khi mọi người tới, ta phải cùng Loki rơi vào trạng thái yêu đương cuồng nhiệt, có thế thì lúc chủ thần Aesir tới, Loki mới nguyện ý cùng ta diễn cho xong màn kịch này.

Ta đoán chắc hẳn người tới sẽ là Thor và Freyja, trên phương diện đàm phán, hai người vừa khéo là hai nửa bù trừ cực kỳ hoàn hảo, phối hợp vô cùng ăn ý.

Nhưng... phải thế nào mới coi là đang cùng Loki yêu đương cuồng nhiệt?

Chẳng lẽ thật sự phải cùng hắn... trong vòng một tuần.

Nghĩ đến đây, ta lại đưa mắt nhìn về phía dấu ấn đang chêm chệ trên cổ tay phải. Nếu bảo chặt tay có thể khiến ta thoát được sự ràng buộc của ma pháp này, nói không chừng ta cũng tìm dao mà chặt phăng nó đi rồi.

Ngày hôm đó Loki bận rộn tới tận khuya, trông bộ dạng có vẻ rất uể oải, vừa về đến nhà liền lăn ra ngủ.

Hai tiếng đồng hồ sau khi Loki ngủ, ta lên vào trong phòng sách của hắn, đốt lửa trong chiếc lò sưởi ốp tường màu đỏ thẫm, bắt đầu lục lọi bàn làm việc, mong tìm được bản mẫu của hiệp ước. Nhưng văn kiện để trên bàn làm việc quá nhiều, ta lại sợ hắn sẽ phát hiện ra thứ tự lộn xộn, nên chỉ dám lật xem từng tờ một.

Ngọn lửa trong lò sưởi tí tách cháy, nhảy nhót không ngừng, chiếc bóng của ta cũng không ngừng chuyển động trên bức tường gạch nung.

Trong phòng yên ắng vô cùng, chỉ cần chạm nhẹ một chút cũng sẽ phát ra những tiếng vang cực rõ ràng.

Kế hoạch xây dựng lại thành phố phòng vệ Tinh linh...

Văn bản giải thích kế hoạch bổ sung quân đội cho các thành trấn lớn...

Bản thống kê so sánh thu nhập của các chủng tộc phân theo giới tính tại Vanaheim năm 3018 và năm 3019, có kèm theo biểu đồ...

Hiệp ước liên minh Jotunheim...

...

Ta tìm gần một tiếng đồng hồ, nhưng vẫn không thu hoạch được cái gì đáng kể. Về cơ bản, ta đã lướt qua một lượt toàn bộ văn kiện trong này rồi, chẳng lẽ bọn họ vẫn chưa viết xong bản nháp? Ta liếc mắt nhìn về phía một ngăn tủ lớn bên dưới bàn làm việc, đang định mở nó ra thì nghe thấy tiếng bước chân vang lên ngoài cửa.

“Frigg, em ở trong đây à?”, tiếng gọi của Loki vọng lại từ ngoài hành lang.

Ta sợ đến độ run bắn người, cuống cuống đẩy tất cả những ngăn tủ đang mở vào, đặt chiếc ghế về lại chỗ cũ.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần.

Nhìn trái nhìn phải, dường như chẳng có chỗ nào để trốn.

Cuối cùng vóc người cao lớn của Loki phủ lên kẻ đang đứng trước giá sách là ta. Hắn lẳng lặng tiếp cận ta từ phía sau, một bàn tay của hắn giữ bàn tay đang chuẩn bị rút một quyển tiểu thuyết của ta lại, dịu giọng nói: “Sao đột nhiên lại muốn đọc sách thế?”.

Ta chậm rãi quay người, không dám nhìn thẳng vào mắt hắn: “Không phải người đang ngủ sao?”.

“Em không ở bên cạnh ta, sao ta có thể ngủ ngon được?”

Hắn nâng cằm ta lên, cúi đầu, áp sát hơn một chút, “Em thích đọc sách gì? Để ta tìm cho em”.

Bị ép nhìn thẳng vào đôi mắt hoàn toàn chẳng có tí tin tưởng nào của hắn, ta nuốt nước bọt, sau đó vội vàng đáp: “Thôi thôi, ta nói dối đấy. Ta không tới đây để tìm sách”.

“Vậy sao? Thế em đến tìm gì?”, hắn hoàn toàn không kinh ngạc.

“Ta không biết...”, ta cúi đầu, mặt mũi đáp, “Ban nãy ta mới nhớ ra vài chuyện, cảm thấy rất bất an”.

Loki đột nhiên im lặng.

“Hiện giờ, ta hoàn toàn xa lạ với nơi này. Ta vẫn là Thần tộc Aesir”, ta nhú chặt đôi mày, “Ở lại đây thật sự là một lựa chọn đúng đắn sao? Sẽ tốt hơn nếu ta trở lại sao? Loki... Ta vẫn chưa thực sự hiểu người”.

Hắn quay lưng về phía nguồn sáng, về mặt khá mơ hồ.

Ánh sáng và bóng lửa dường như muốn phá tan gông xiềng của đêm đen, lan tràn đến vô cùng vô tận. Mãi tới khi hắn nghiêng mặt, thất thần một lúc lâu, ta mới nhìn được vẻ lưỡng lự càng ngày càng rõ rệt trong đôi mắt hắn.

Hắn đột nhiên quay đầu lại, hôn ta.

Tiếng hít thở cũng theo đó mà biến mất.

Đường như đã nhẫn nhịn rất lâu, thậm chí đến bây giờ vẫn còn nhẫn nhịn, nụ hôn của hắn vô cùng hấp tấp, rồi hắn lại liên tục cố gắng khống chế bản thân, để giấu đi sự vô vấp vượt ngoài tầm kiểm soát. Lùi rồi lại tiến, tiến rồi lại lùi, Loki dừng lại nhìn ta một chút, sau khi chắc chắn ta không ác cảm, hắn mới nhẹ nhàng hôn ta. Trạng thái ấy duy trì đến vài giây, đúng lúc hắn chuẩn bị dừng nụ hôn, ta liền nhẹ nhàng liếm láp bờ môi hắn...

Sau khoảng dừng ngắn ngủi, hắn như đứa trẻ thơ được người ta khen ngợi, hắn ôm đầu ta, bắt đầu một nụ hôn sâu.

Điều khiến người ta không thể tưởng tượng được là, đầu lưỡi cùng với vòm miệng của gã đàn ông từng nổi danh tàn ác này lại phảng phất hương vị ngọt ngào. Nếu không nhìn mặt hắn, chắc hắn ta sẽ nghĩ hương vị ấy thuộc về một cô gái. Chỉ có điều, cách hôn đầy tính xâm lược cùng chiếm hữu kia lại khiến người ta nghi ngờ, liệu có phải hắn là một thằng đàn ông dư thừa hormone nam tính.

Hơn nữa, mới nếm được một chút ngọt ngào, hắn đã bắt đầu làm cần mà không hề kiêng nể, nụ hôn càng lúc càng sâu... Giống như cơn thủy triều ngoài biển rộng, dù làm lòng người say đắm, nhưng vẫn mang vài phần đe dọa, sẽ cắn nuốt người ta bất cứ lúc nào...

... Dù rằng xa lạ, nhưng lại khiến người ta cảm thấy nhớ nhung...

Giống như chuyện này đã từng xảy ra...

Chỉ có điều, càng lúc ta càng cảm thấy nguy hiểm, nụ hôn này đang dần chạm tới mức cực hạn mà ta có thể chấp nhận được.

Trong lúc cả hai dừng lại để thở, ta định đẩy hắn ra, nhưng hắn lại ôm lấy ta mà ngồi xuống chiếc ghế tựa được phủ lớp nhung mềm mại cạnh lò sưởi, bàn tay ôm chặt eo ta, từng nụ hôn cứ dần hướng lên trên, hoàn toàn không chừa lại cho ta khe hở nào để hít thở.

Vốn dĩ tư thế ôm từ đằng trước này đã khiến ta rất không thoải mái, hắn còn nhấc chân ta lên, bắt ta ngồi lên đùi hắn. Ta hoảng hốt rụt người ra sau, nhưng lại bị hắn đè chặt, mạnh bạo áp sát.

Những việc sau đó hoang đường đến độ ta không dám tin nó thực sự đã xảy ra.

Hắn không dă động gì đến việc bảo ta cởi đồ, cũng chẳng sờ soạng cơ thể ta, nhưng cả quá trình đó không hề đơn giản như một nụ hôn hay là vuốt ve âu yếm. Nó gần như là... mô phỏng làm tình.

Cả buổi tối ta không dám gặp hắn, tự nhốt mình trong phòng, hắt nước lạnh lên mặt suốt mấy tiếng đồng hồ.

Rõ ràng đó là một phần trong kế hoạch, nhưng chẳng biết vì sao trong lòng ta lại thấy tội lỗi vô cùng. Vừa nghĩ tới chuyện vài ngày sau, không chừng hắn sẽ lại tiến thêm một bước nữa, tâm trạng ta liền trở nên phức tạp đến độ khó nói thành lời.

Có điều, sau khi xảy ra chuyện ấy Loki cũng không biểu lộ chút cảm xúc mất tự nhiên hay thái độ ám muội nào, hắn vẫn nói chuyện với ta giống hệt thường ngày, như thể chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Một buổi tối của hai ngày sau đó, thị nữ mang đến cho ta vài chiếc váy, nói là Loki mua tặng. Ta nhìn mấy bộ váy nữ màu sắc sáng sủa, mang đậm phong cách tộc Vanir ấy, soi gương ướm thử, lại thấy hình như chúng hơi nhỏ, ta không biết nên vui hay buồn nữa... Có lẽ vì vóc người của Loki quá cao, nên hắn mới nghĩ ta quá nhỏ. Ta hỏi thị nữ hắn đang ở đâu, nàng liền dẫn ta thẳng tới chỗ hắn.

Ta đẩy cửa, bước vào một căn phòng lớn, hơi nước đậm đặc ở bên trong như có thể thấm ướt quần áo trên người. Đây là một hồ tắm mới xây theo phong cách cung đình. Bể nước nóng khổng lồ có màu trắng sữa, vài cánh hoa đang bông bênh trên mặt nước, hơi nước trắng xóa bốc lên nghi ngút.

“Hắn đang tắm sao?”, ta hỏi

“Dạ đúng.”

“Vậy sao còn dẫn ta...”

“Xin lỗi, em tưởng ngài và điện hạ là vợ chồng, hắn sẽ không để tâm đến chuyện này...”

“Sao đã lại thành vợ chồng rồi...”, ta đặt tay lên trán, “Ta đi trước đây”.

Ta đang chuẩn bị rời đi, lại nghe thấy tiếng nói biếng nhác của Loki vang lên trong căn phòng rộng lớn: “Frigg phải không... Vào đây một chút đi”.

“Người đã mặc quần áo chưa đấy?”

Loki bật cười: “Em toàn mặc quần áo lúc tắm đấy à? Mà chẳng sao đâu, ta đang ngâm mình trong nước, em không nhìn thấy cái gì đâu”.

“À...”

Lúc này ta mới đóng cửa lại, bước vào trong. Đi được một lúc mới nhìn thấy Loki, lúc này đang thò đầu lên mặt nước. Trên gương mặt hắn có vài lọn tóc dính sát vào da thịt, khiến cho đường nét khuôn mặt càng trở nên rõ ràng. Thấy ta đã tới, hắn mở to đôi mắt lạnh lợi: “Đã nhìn thấy mấy bộ váy chưa?”.

“Rồi.”

“Thích không?”

“Thích, nhưng hơi nhỏ.”

“Vậy à... Lần tới hai chúng ta cùng đi chọn là được.”

Nhìn Loki dầm mình trong nước, chỉ nhô đầu lên, nhất thời ta thấy hắn cũng thật đáng yêu. Ta không nhin được mà phì cười: “Sao lại chỉ nhô mỗi cái đầu lên thế? Xấu hổ à?”.

“Làm gì có chuyện ấy. Là ta sợ hớ hênh quá dọa em chạy mất thôi.”

Ta lại càng cười giòn giã: “Có nghiêm trọng đến thế không?”.

Loki như vừa nhận được đặc xá lớn lao gì lắm, thở phào một hơi, sau đó nhô lên mặt nước, gác tay lên trên thành: “Giờ khá hơn rồi. Ban này nóng quá”.

Hắn vòng tay trên thành bể, khẽ xoa mái tóc màu hoa hồng rực rỡ. Không biết có phải vì thả lỏng cơ thể hay không, mà biểu cảm trên gương mặt hắn cũng biếng nhác đi vài phần, đôi mắt híp lại thành hai khe dài. Dù có là Antinous sống lại, e rằng khi đứng cạnh hắn cũng sẽ cảm thấy buồn bã vì thua kém.

Nhưng mấy thứ đó cũng không phải trọng điểm.

Trọng điểm là ở cánh tay, bờ vai, còn cả phần lưng căng tràn, đầy nam tính của hắn.

Chỉ có thể thôi, đã cảm thấy Loki như hoàn toàn thay đổi... Ta lắc đầu, cố gắng rời đường nhìn đến một nơi khác, nhưng vẫn sẽ vô thức chuyển ánh mắt về những đường cong trên cơ thể Loki. Mà cái chuyện rất mất mặt, chính là chẳng bao lâu sau đã không kìm được mà liên tưởng...

Vấn đề gay go hơn nữa chính là, ta nhớ tới kế hoạch thân mật cùng Loki mà ta đã chuẩn bị lúc trước, nỗi ngượng ngùng và xấu hổ mãnh liệt lập tức nhấn chìm nỗi sợ hãi cùng phản cảm lúc trước, nhất thời, ta có cảm giác máu nóng đang dồn hết lên mặt.

“Frigg.”

“Hả, sao thế?”

“Sao đột nhiên lại...”, Loki nghiêng đầu nhìn ta, “Ta đang nghĩ mãi một chuyện, em biết là gì không?”.

Mặt ta đỏ bừng, lắc đầu lia lịa.

Loki vươn ngón tay về phía ta, ngoắc mấy cái, ta thất thần bước lại. Hắn lại nhòm người lên một chút, dùng bàn tay ướt át của mình vòng qua cổ ta, nhỏ giọng thì thầm: “Nếu bây giờ ta lôi em xuống, sau đó ôm em... thì sẽ xảy ra chuyện gì nhỉ?”.

Ta lập tức hóa thành tượng gỗ.

“Chuyện tối hôm đó... làm thêm lần nữa nhé?”, hắn nở nụ cười ngả ngớn, liếm một đường lên vành tai ta.

Ta lẳng lặng nhìn hắn.

“Đúng rồi, Fasier cũng cần một đứa em gái”, hắn nói.

Ta vẫn lặng lẽ nhìn hắn.

Hai tiếng đồng hồ sau, Loki quần khăn tắm, dựa người vào tường, ôm đầu, trong ánh mắt đọng đầy u oán: “Sao em độc ác thế. Chẳng qua thấy em ta đỏ mặt, mới không nhận được mà đùa em mấy câu thôi, thế mà... Ui, đau quá”.

Ta rời ánh mắt lạnh lùng từ quyển sách lên gương mặt hắn, sau đó lại nhìn về trang sách.

Bởi vì quá nhiều va vấp, ta không thể hoàn thành kế hoạch giả bộ khôi phục lại ký ức. Một ngày trước khi chủ thần Aesir tới, lòng ta nóng như lửa đốt, thế rằng kiểu gì thì trong tối nay cũng phải “tâm ý tương thông” với Loki cho bằng được.

Thế nhưng tính một đằng ra một nẻo, hôm ấy lại đúng là ngày bắn pháo hoa mà trước đó Sif đã nhắc tới. Nàng và Tyr mò tới nhà Loki từ rất sớm, còn chuẩn bị thức ăn, định lúc xem pháo hoa thì mang lên nóc nhà ngồi ăn. Ta bị nàng và Tyr lôi theo, tối mắt tối mũi cả một ngày, cuối cùng cũng coi như đã làm xong được cái thứ mà Sif gọi là “Mười hai món ăn vật tuyệt vời nhất của đất Vanir”, và dọn hết đồng đó lên tầng.

Loki vì phải chuẩn bị cho nghi thức nghênh đón ngày mai, nên về hơi muộn, khi trời tối hắn liền nhập hội với chúng ta. Có điều, hắn vừa đặt mông xuống, đã phải nghe Sif thốt ra một trong những lời răn cực kỳ không lãng mạn: “Tình yêu của bọn đàn ông cũng giống như săn bắn. Một con cừ non không còn đường thoát và một con báo săn hung ác xảo quyệt, con vật nào có thể khơi hứng thú của bọn hắn nhiều hơn? Sự ngoan ngoãn của con báo đáng tiền hơn về nhút nhát của cừ non rất nhiều. Cừ non lạnh lùng và báo săn ngoan ngoãn, cả hai đều rất hấp dẫn”.

“Vậy em là cừ non lạnh lùng, hay là báo săn ngoan ngoãn đây?” Ánh mắt Tyr nhìn Sif gần như có thể hòa tan cả cái con người đang ngồi cạnh là ta.

“Chẳng là con nào cả”, Sif chải vuốt mái tóc vàng của mình, “Là một con sư tử cái hung ác”.

“Có thể cho ta biết phải làm thế nào mới săn được sư tử cái không?”, Tyr vẫn không bỏ cuộc, bắt đầu triển khai một đợt tấn công dụ dăng mềm mỏng.

“Cút sang một bên, ta đã nói hôm nay tới ngắm pháo hoa không phải vì muốn nghe người sến súa rồi cơ mà.”

Ta không nhận được mà cười khổ. Chẳng lẽ trên thế giới này thực sự có cái gọi là nhân quả báo ứng hay sao, đến nỗi trước đây Tyr vốn kiêu ngạo ngông nghênh là thế, vậy mà giờ lại bị Sif chèn ép cho không nói được gì.

Dường như mấy ngày gần đây, số lần Sif nhắc đến Thor cũng không nhiều nữa. Những vết thương đó đã được sự dịu dàng của Tyr chữa lành rồi chẳng?

Vậy còn Thor... và Jarnsaxa?”

Còn cả Yule, Hoder, Odin...

Màn đêm xanh thẫm phẳng phất như một bàn cờ rộng mênh mông, không bờ không bến, trên đó bày kín hàng vạn con cờ màu bạc, lấp lánh không thôi. Bên dưới bầu trời tĩnh mịch, vương đô Vanaheim rực ánh hoàng kim giống như một viên ngọc quý khổng lồ lấp lánh, nằm ở trung tâm của chín thế giới. Mấy con đực long, thiên lộc và cự kinh đang bay lượn trong mây mù buổi tối, thực sự đã biến thành những nét điểm tô hoàn mỹ nhất.

Dù trong lòng chất chứa nhiều thành kiến, ta vẫn không thể phủ nhận nơi đây là một mảnh đất vô cùng xinh đẹp.

Chỉ có điều, ngày mai, cũng vào chính lúc này, trên mảnh đất xinh đẹp này, ta sẽ gây tổn thương cho một người mà bản thân đã đem lòng yêu thương cả nghìn năm đằng đẳng...

Odin...

Khi tất cả mọi thứ đều đã trở lại quỹ đạo của nó, ngày mà bộ tộc có được hòa bình, chàng sẽ tha thứ cho em... đúng không?

Bàn tay đột nhiên bị một người khác nắm lấy.

Ta quay đầu, nhìn Loki đang đứng ngay bên cạnh. Dưới vô vàn những vì tinh tú, đôi mắt của hắn càng trở nên sáng ngời.

Bất kể hắn có tuần tú thế nào, trẻ trung thế nào, nặng tình ra sao... vẫn không phải là người mà ta đem lòng yêu thương nhưng nhớ. Vì vậy, mọi thứ đều trở nên hoàn toàn vô nghĩa.

“Em có tâm sự, đúng không?”, hắn hỏi.

Ta lắc đầu: “Chắc chỉ do hơi mệt mỗi chút thôi, nghỉ ngơi một lát là được”.

“Xin lỗi, lần sau nhất định ta sẽ về sớm với em”, hắn dịu dàng nở nụ cười, rồi đưa lên miệng ta một miếng bánh quy.

“Là do chị đây làm đấy”, Sif cười kiêu ngạo.

“Sao không nói sớm, ta cho nàng ăn mất rồi”, Loki trêu tức.

“Này, người nói thế là có ý gì?”

Đúng lúc này, cả thế giới sáng bừng, không phải thứ ánh sáng tầm thường, mà là màu bạc hư ảo, như trong một giấc mơ.

Sau một giây huy hoàng lấp lánh, Sif liền kích động vỗ tay: “Bắt đầu rồi!”.

Một làn khói mỏng bay thẳng lên cao, sau đó nhanh chóng phát nổ giữa không trung, biến thành những hình dạng muôn màu muôn vẻ. Khi tựa như một vòng sáng màu vàng, vừa lao mình lên cao vừa xoay tròn; khi lại như một đóa cúc bạc khổng lồ, trong lúc vươn mình lên cao thì từ từ nở rộ, đến lúc chạm tới điểm tận cùng liền nở rộ, rồi hóa thành những cơn mưa sao băng dày đặc, buông mình xuống thế gian; lúc lại tựa như những ngôi sao bảy sắc cầu vồng, nhẹ nhàng lơ lửng bay trên bầu trời đêm, sau đó dùng một tốc độ kinh hoàng để nổ tung thành từng mảnh ngọc quý lấp lánh...

Ta và Loki không nói với nhau câu nào, nhưng hai bàn tay nắm chặt, không hề buông lỏng, kể từ lúc pháo hoa nở rộ cho đến khi vệt tắt rồi biến mất...

“Thật đẹp.”

Ngay cả người con gái vốn quen mạnh mẽ như Sif cũng bởi vì thứ mỹ lệ huy hoàng trong chớp mắt này mà trở nên dịu dàng, “Tyr, năm sau chúng ta lại cùng nhau xem nhé!”.

“Được”, Tyr chàoàng vai Sif, đặt một nụ hôn thật nhẹ lên má tóc nàng.

“Buồn nôn quá.”

Ta mang theo chút ý xấu ném bánh quy lên đầu Sif, nhưng bởi vì chọn đúng cái bánh nàng tự tay làm mà suýt nữa xảy ra án mạng.

Tyr cười: “Đây cũng là một nguyên nhân khiến em nhất định phải có mặt ở đây. Nếu chỉ có hai chúng ta thôi thì Loki chắc không chịu nổi đâu”.

“Không cần người phải nhắc đi nhắc lại thế đâu, cảm ơn”, Loki tức giận đáp lời, sau đó thấp giọng nói với ta, “Em thích pháo hoa không?”.

“Đương...”

Ta quay đầu nhìn hắn, đang định cố sức gạt đầu.

Trong khoảnh khắc ta quay đầu lại, vài bông pháo hoa sáng nhất, đẹp nhất nở bung trên đỉnh đầu chúng ta. Gương mặt của Loki lúc ẩn lúc hiện dưới ánh lửa rực rỡ, đôi mắt hắn cũng thoát sáng thoát tối cùng những pháo hoa...

... Ena, xin em đừng quên ta.

... Xin em đừng quên ta, em bảo ta làm gì cũng được...

... Ta mặc kệ, em là vợ ta, ngày mai chúng ta lập tức cử hành hôn lễ.

... Con gái của ta, mỗi một Thần tộc Vanir đều có khả năng trở thành một dũng sĩ anh dũng giết địch trên chiến trường. Hiện thực vốn là như thế, lịch sử và truyền thuyết không bao giờ cho phép con thay đổi. Điều hiện giờ chúng ta cần quan tâm không phải là tại sao bọn họ muốn gây tổn thương cho chúng ta, mà là làm sao mới có thể không chết dưới tay Thần tộc Aesir.

“Sao thế?”, Loki vươn tay, hươu hươu trước mặt ta.

Lúc này ta mới hoàn hồn, vội vàng đáp: “Thích, đương nhiên rất thích rồi”.

... Em gái cũng biết chị Shia đây không lúc nào mê nổi mấy truyện kiểu như Cô bé Lọ Lem mà. Nếu quả thực yêu phải một gã hoàng tử, ta nhất định sẽ biến thành nữ vương trước, sau đó mới đi chinh phục hắn.

... Chỉ cần ta còn sống, nhất định ta sẽ giam giữ em vĩnh viễn, tới khi ta biến mất khỏi thế gian này.

... Ắ là Thần tộc Aesir! Chính ắ là người đã hại chết cả gia đình mình!

... Em xinh đẹp như thế, chói mắt như thế, đối với ta mà nói... Cuối cùng vẫn là một thứ quá xa xỉ.

... Ena, cố lên! Cậu nhất định sẽ thi đỗ, trở thành thần kim tượng!

... Đối với ta, ngày mai là một ngày rất quan trọng. Em có thể tới... thật sự khiến ta rất mừng.

... Sếp ơi, chúng em đều biết sếp rất vất vả mà, thế nên có nghỉ một chút cũng không có ai oán thán gì đâu. Sếp là thợ rèn trụ cột trong tương lai của tộc Vanir, không thể lao lực quá đâu.

... Chào em, ta là Lando...

Pháo hoa vẫn nổ, trong tư thái rực rỡ huy hoàng mà cũng cực độ thê lương.

Bàn tay cùng Loki nắm chặt, không biết từ lúc nào đã mất đi cảm giác...

... Dù cho em không bao giờ thích ta đi nữa, ta vẫn yêu em.

... Ta biết, làm thế này sẽ chỉ khiến em ghét bỏ ta hơn, nhưng ta có thể thế, trong đời này, đây lần lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng ta làm khó em... Xin lỗi.

Ngày trước, dường như ta chưa bao giờ nghĩ tới, nếu như có một ngày ta biết được thân phận thật sự của bản thân, biết được mình là vợ của Odin, thì lúc đó ta có còn yêu con người ấy nữa không...

Nếu như có thể, ta vẫn hy vọng ký ức sau khi sống lại có thể biến mất vĩnh viễn.

Bởi vì, thứ yêu thương ngày đó đã từng vô cùng đơn giản.

Trong một thế giới không phức tạp, chỉ yêu thương một người, không có những hồi ức nặng nề tội nghiệt, không có trò đùa tàn ác của số phận, không có quá khứ nghìn năm đằng đẵng đè nặng trên vai...

Bởi vì khi đó, ta không cần phải đối diện với bất kỳ lựa chọn nào làm bản thân đau khổ.

Trong khoảnh khắc này, niềm yêu thương đơn thuần ấy cũng giống như pháo hoa trên bầu trời, mạnh mẽ, chói mắt... đau thấu tâm can.

Dù biết bản thân thuộc về Odin, dù biết người đang đứng trước mặt kia từng làm ra những chuyện không thể nào tha thứ, nhưng khi hai linh hồn cùng hòa làm một, ta vẫn không có cách nào mai táng thứ tình cảm thuộc về Ena...

Yêu con người này.

Nhưng, không bao giờ có thể sống cùng với hắn.

“Frigg...?”, Loki nhìn ta, có chút hốt hoảng, “Em sao thế?”.

Tyr và Sif cũng dồn ánh mắt về phía ta. Ý thức được bản thân mình vừa luống cuống, ta vội vàng lắc đầu: “Không có gì, chỉ là vì pháo hoa đẹp quá, nếu như năm nào cũng có thể ngắm thì hay biết mấy”.

Loki giật mình: “Em thích đến thế sao? Vậy thì sau này, năm nào ta cũng sẽ bảo Sif chuẩn bị”.

“Chị đây ghét nhất kẻ khác cứ tự mình ra quyết định đấy!”, Sif nghiêng rằng nghiêng lợi.

Odin nói, thế giới của ba nghìn năm sau, các chủ thần sau khi sống lại không còn bất cứ quan hệ nào, mối liên hệ vợ chồng giữa chúng ta cũng không tồn tại nữa.

Ta là Thần tộc Aesir, nhưng lại lớn lên trên đất tộc Vanir.

Cha nuôi mẹ nuôi đều là Thần tộc Vanir, bị Thần tộc Aesir giết chết.

Cha mẹ đẻ của ta lại là Thần tộc Aesir.

Chị em tốt nhất là Sif cùng đám đàn em cũng đều thuộc về tộc Vanir.

Chị em tốt nhất là Yule và Jarnsaxa cùng quân đội đều trên đất Aesir.

Ở tộc Vanir, ta có sự nghiệp do chính tay mình gây dựng, có tương lai êm đềm tốt đẹp.

Tộc Aesir lại cần có chủ thần.

Còn cả người quan trọng nhất của ta...

Những bông hoa lửa tinh khiết vô cùng, nở rộ giữa bầu trời đêm yên tĩnh của đất Vanaheim, sự tươi đẹp hoa lệ giữa những tiếng vang rầm rĩ thậm chí còn làm lu mờ cả ánh sáng bạc chiếu tỏa mệnh mệnh của dải ngân hà, ngay cả những tòa kiến trúc khắp đô thành cũng như theo đó mà rung chuyển.

Thứ ánh sáng rực rỡ nhiều màu ánh lên gương mặt Loki, nụ cười của hắn khiến ta bỗng có ước vọng muốn giữ lại nụ cười ấy mãi mãi...

Ta muốn ghi nhớ thời khắc này mãi mãi.

Dù cho không thể chung sống với nhau, dù cho chẳng bao lâu sau sẽ phải đối diện với sự phản bội cùng chia biệt, ta cũng muốn ghi tạc thời khắc ngắn ngủi này vào tận trong tim.

“Loki...”, ta vô thức kêu lên, thanh âm run rẩy.

“Ừ?”, hắn quay đầu lại, mỉm cười.

Ta lao vào vòng ngực Loki, vùi đầu vào trong vòng tay hắn, ôm hắn thật chặt.

Loki có chút bất ngờ, nhưng cũng vô cùng hân hoan mừng rỡ. Hắn vuốt ve mái tóc ta, dịu dàng cất tiếng: “Hiếm khi thấy em nũng nịu ta như thế. Xem ra sau này phải năng dẫn em đi xem pháo hoa mới được”.

Nhớ lại những ngày tháng cũ khi ta chung sống với Loki, lần đầu tiên ta biết được, thì ra khi ở bên cạnh Loki, ta cũng có thể làm một người con gái dịu dàng, cũng muốn dựa dẫm vào hắn. Dù rằng bên ngoài cứ che che giấu giấu, nhưng trong lòng ta đã sớm yêu thương hắn vô bờ.

Lúc này, Loki nghiêng đầu, đặt một nụ hôn thật khẽ lên má ta: “Ta yêu em”.

Dù trong lòng biết rõ chuyện này là sai, nhưng ta vẫn hy vọng có thể tạm thời quên đi hiện thực. Chỉ đêm nay thôi, hãy để ta được làm Ena, để ta được yêu thương Loki bằng tất cả những gì ta có... Trước khi pháo hoa tàn lụi, hãy để ta yêu thương hắn, ôm hắn vào lòng.

Chẳng bao lâu sau Sif đã thấy mệt mỏi, chúng ta không xem được đến khi pháo hoa kết thúc, mà phải trở về phòng nghỉ ngơi. Thế nên khi đứng trên ban công phòng của Loki, ta vẫn có thể nhìn thấy những bông pháo hoa đẹp đẽ nổ bung bên bầu trời đêm thăm thẳm, rót đầy thứ ánh sáng đủ sắc màu lên ban công rộng thênh thang.

Loki ôm chầm lấy ta từ đằng sau: “Cuối cùng cũng chỉ còn hai chúng ta thôi...”.

Sống mũi cao thẳng của hắn khẽ khàng ma sát nơi cổ và viền mặt ta, cực kỳ thân mật, cánh tay đang vòng quanh thắt lưng ta cũng dần ép chặt hơn. Không biết có phải vì cái ôm này đối với ta quá mức nặng nề hay không, trong lòng ta đột nhiên có thứ cảm giác mà ta không thể nào trốn tránh, sợ hãi vô cùng, ta thử nói lảng sang chuyện khác: “Nếu Fasier có ở đây thì tốt quá. Người nhất định sẽ rất thích nó cho xem”.

“Ta không muốn.”

Loki càng ôm ta chặt hơn, hơi thở nóng bỏng vẫn vít bên tai, “Nếu có thằng bé ở đây, thì nhất định em sẽ chỉ chú ý chăm sóc nó thôi. Ta không cho em rời đi, một phút cũng không”.

“Tên gốc này, thế có tùy hứng quá không hả?”

Loki không đáp lại, chỉ bế ta lên, đi về trong phòng, rồi thả ta xuống giường.

Pháo hoa giống như những dải ruy băng uốn lượn, chỉ trong chớp mắt đã vỡ vụn, run rẩy mà điểm tô vẻ lấp lánh cho bầu trời đêm xanh thẫm.

Như thể pháo hoa ngoài kia cũng sẽ cướp đi sự chú ý của ta, sau khi ta liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, Loki lập tức bước tới kéo kín rèm cửa, sau đó lại về giường, tắt đèn.

Tất cả mọi chuyện đều xảy ra một cách tự nhiên, những nụ hôn quen thuộc, hương vị ngọt ngào, những cái vuốt ve dịu dàng gần như có thể khiến máu trong cơ thể bị thiêu đốt... ta chỉ hận là không thể ôm hắn vào lòng, cùng hắn chiếm lấy tinh thần và thể xác của nhau.

Thế nhưng, trong khoảnh khắc cùng hắn chìm vào cái ôm khít chặt, một khung cảnh lại lướt nhanh qua não bộ của ta: Trong trang viên Adanson mênh mông, ngập tràn mùi tanh nồng của máu, thứ chất độc đỏ tươi vô tình nổ tung bên cạnh người mẹ đang bảo vệ đứa con thơ dại... Ngay sau đó, Odin đứng giữa gió tuyết lạnh giá suốt vạn năm, giương mắt nhìn ta, trầm mặc bước về phía một con đường dài lạ lẫm mà ta chưa từng nhìn thấy, không hề quay đầu lại.

Rõ ràng ta đã quá căm ghét việc phải chạy theo bước chân chàng, rõ ràng ta đã quá mệt mỏi...

Nếu không có bất cứ ký ức nào sau khi sống lại, ta nhất định sẽ chẳng để ý giữa “ta” và Loki đã từng tồn tại những gì.

Nhưng trong tình huống này... trong tình huống khi cùng hắn đối diện thì cả hai sẽ bị đắm chìm, cùng hắn qua đêm, có lẽ ta sẽ vứt bỏ đi tất cả.

“Xin lỗi”, ta ngăn bàn tay đang dần tiến xuống của Loki, đến lúc bắt gặp ánh mắt hoảng hốt của hắn thì lại rời đường nhìn sang chỗ khác, “... Xin lỗi”.

Trong căn phòng mập mờ ánh sáng, ngay cả không khí cũng như đông cứng.

Sững lại một lúc lâu, Loki ngồi dậy, lẳng lặng mặc đồ, ngồi bên mép giường, quay lưng về phía ta: “Quả nhiên... Quả nhiên là ta thì không được... Đúng không?”.

“Không phải thế”, ta tới gần hắn một chút, “Thế này... hình như hơi nhanh. Đợi đến khi ta nhớ lại hết được quá khứ của chúng ta... Nhất định ta sẽ làm tròn trách nhiệm của một người vợ. Đừng tức giận, được không?”.

“Ta không hề có ý muốn thúc giục em, chỉ có điều...”, hắn đột nhiên ngẩn người, sau đó chậm rãi quay lại nhìn ta, “Em nói gì? Làm tròn trách nhiệm gì cơ?”.

Lòng ta đã bị nhấn chìm trong áy náy, nhưng vẫn cố mỉm cười, vuốt ve gương mặt hắn: “... Loki, chúng ta đã kết hôn rồi, không phải sao?”.

Về ưu thương lướt qua đáy mắt hắn, nhưng chỉ một lát liền tan biến. Hắn nắm chặt bàn tay ta đang áp lên gương mặt, khẽ gật đầu, nở một nụ cười nhẹ bâng: “... Đúng, em là vợ của ta”.

Rạng sáng.

Loki vẫn đang say ngủ, đôi mày giãn ra thư thái, vẻ mặt yên bình kia như muốn nói hắn đang có một giấc mộng rất đổi ngọt ngào.

Ta nắm chặt bàn tay Loki, đặt một nụ hôn xuống giữa hai hàng lông mày hắn, thật lâu, thật lâu. Đôi mày của Loki lại càng giãn ra thư thái, hắn vô thức nắm tay ta, khoe miệng khẽ cong lên.

Khi những bông pháo hoa lao lên không trung, từ phía chân trời, tia nắng đầu tiên cũng lặng lẽ xâm nhập vào mảnh đất vương đô. Ngồi bên mép giường, ta đã rời đến độ không mở được mắt ra, nhưng vẫn cố

gồng mình, dõi mắt theo đợt pháo hoa cuối cùng, nhìn nó cô quạnh hóa thành những đốm tro tàn giữa không trung.

Tạm biệt, Ena.

... Tạm biệt, Loki.

Sáng sớm hôm sau.

Loki lục lọi gần một tiếng đồng hồ, quần gia và thị nữ cũng bận rộn đến độ sứt đầu mẻ trán, ngay cả thủ vệ đứng ngoài cửa cũng bị gọi vào giúp một tay, nhưng vẫn không tài nào tìm được thứ hắc muốn tìm. Ta dụi đôi mắt vẫn còn nhập nhèm vì thiếu ngủ, bước tới trước cửa phòng làm việc: “Người đánh mất cái gì à?”.

“Huy hiệu Đại thần.” Loki khoác trên người bộ trang phục vô cùng trang trọng, gần giống quân phục, ngay cả tóc cũng được chải chuốt cẩn thận, nhưng đôi mày lại nhíu chặt, hắt toàn bộ văn kiện ở trên bàn xuống, “Sao lại làm mất được... Hôm qua ta vẫn còn đeo mà”.

“Quan trọng lắm à?”, ta vừa hỏi vừa giúp hắc lật giở vài tập văn kiện, “Trông nó thế nào?”.

“Một tấm huy hiệu màu vàng, bên trên có hình sư tử được điêu khắc từ hồng ngọc. Lớn bằng từng này”, hắc ước lượng, “Huy hiệu đó phải đeo trong tất cả các hội nghị chính thức, hôm nay nghênh đón một vị khách quan trọng nên nhất định phải đeo”.

“Hôm qua người vứt nó ở đâu?”

“Ta nhớ mình đã nhét nó vào trong túi áo, nhưng tìm không thấy”, hắc tìm trong túi áo, rồi lại liếc đồng hồ, “Hai mươi phút nữa là ta phải đi rồi...”.

“Lúc nào thì cần dùng đến nó?”

“Tối nay, nhưng trước thời điểm đó, ta không có thời gian để trở về.”

“Không sao, ta sẽ ở nhà tìm giúp người, người cứ đi trước đi. Tìm được rồi ta sẽ mang đến cho người.”

“Được rồi”, Loki đứng dậy, đặt vội một nụ hôn lên môi ta, “Cảm ơn bà xã, ta yêu em”, sau đó đi ra khỏi cửa.

Loki đã đi được một lúc lâu, ta vẫn ôm miệng, thẫn thờ nhìn mặt đất. Sau đó rút một tấm huy hiệu màu vàng kim từ trong áo ra, lật lên lật xuống, cuối cùng thả nó lại chỗ cũ, ngồi thụp xuống, lật giở văn kiện trên mặt đất.

67. Quyển 3 - Chương 16: Thương Lượng Và Từ Bỏ

Bốn giờ chiều, đường phố Vanaheim chật ních người, những đám hắc long cùng cốt long địa ngục xé toạc bầu trời đã tuyên bố về sự có mặt của Thần tộc Aesir. Cùng lúc đó, ta đã tìm được bản nháp hiệp ước mà bọn họ muốn ký kết với chúng ta trong phòng làm việc của Loki.

Họ yêu cầu tộc Aesir đầu hàng vô điều kiện, bồi thường một trăm năm mươi tỷ, cắt nhường thành Sazealand, thành Hull, và cả những mỏ quặng dưới lòng đất; còn bọn họ sẽ trao trả thần Tình yêu và thần Thơ ca, cam đoan trong vòng một trăm năm không xuất binh tấn công tộc Aesir - đây cũng là điều khoản cuối cùng của hiệp ước.

Bọn họ xem Odin như gã ngốc, cũng áp cho tính mạng của ta cái giá quá cao rồi.

Sáu giờ, xế chiều.

Cung điện của chủ thần.

Bên trong cung điện, trần nhà được trang trí bằng những hoa văn, hình vẽ cổ xưa, năm trăm bóng đèn chiếu ra thứ ánh sáng vô cùng sáng sủa. Trong các góc của cung điện có trưng bày các thứ bảo vật quý hiếm được

trao đổi hoặc cướp đoạt từ các bộ tộc vào các niên đại khác nhau. Bốn bức tường có treo những tấm thảm tường màu sáng, trên những tấm thảm lại được treo tranh sơn dầu mờ nhạt, đa phần là cảnh tượng xinh đẹp mà mộng ảo trên lãnh thổ Vanir. Các bức họa được chia tách với nhau bởi đao kiếm quý báu.

Phía bên phải là Thần tộc Vanir. Balder ngồi trên ngai cao được xây dựng vào năm 2978 lúc lên ngôi Pháp vương; Loki, Freyr, Sif, Tyr ngồi trên bốn chiếc ghế khác của chủ thần. Vị trí các vị thần khác được bố trí dày đặc phía sau họ.

Phía bên trái là Thần tộc Aesir.

Khi đứng ở bên ngoài nhìn cảnh ấy, điều khiến ta kinh ngạc nhất không phải là phía Thần tộc Aesir có tới ba vị chủ thần tới dự, mà là người đang ngồi ở vị trí chính giữa phía những người cầm quyền của tộc Aesir, lại chính là Odin...

Bọn họ vẫn đang ngồi đàm phán về những nội dung bất bình đẳng trong hiệp ước, rất khó để cảm nhận được mùi thuốc súng, thậm chí hai bên đều nói bằng chất giọng vô cùng nhẹ nhàng, vô cùng tao nhã, nhưng bầu không khí lại rất đối nặng nề.

Ta đứng chờ ở bên ngoài khoảng mười phút, Thor và Freyja liên tục nêu ý kiến phản đối, nhưng Odin lại không nói năng gì. Mỗi lần Thor nói được một câu, Jarnsaxa ngồi bên cạnh hắn sẽ vừa gật đầu thật lực, vừa lườm Sif bằng ánh nhìn khiêu khích. Trên cương vị là một trong các chủ thần, Sif đương nhiên không thể xông lên mà giật tóc hay bạt tai nàng ta, nhưng chỉ thông qua ánh mắt càng lúc càng hằn tơ máu của Sif, ta có thể nhìn ra được cơn phẫn nộ trong nàng sắp phun trào tới nơi rồi.

“Chúng ta không thể đồng ý điều kiện này”, giọng nói của Thor đầy khó chịu, cũng vô cùng kiên quyết, “Tính mạng của hai chủ thần đương nhiên rất quan trọng, nhưng vẫn không thể bằng lợi ích và an toàn của phần lớn dân chúng trong bộ tộc. Chúng ta quyết sẽ không vì cái nhỏ mà bỏ cái lớn”.

“Thần Sấm sét, nếu ngài không thấy phiền, vấn đề này xin để cho đức vua của các ngài trả lời, được không?”, Sif thần nhiên tiếp lời.

Vừa nghe thế xong Thor đã nín bật, nhượng bộ ngay tức khắc, khiến Jarnsaxa vừa tức vừa hận, nhưng nàng vốn chỉ tham dự hội nghị này trên cương vị của một người đi theo, hoàn toàn không có quyền lên tiếng, chỉ có thể ngồi một bên, lòng nóng như lửa đốt.

Đúng lúc này, Freyja lên tiếng: “Câu hỏi của nữ thần Thu hoạch, cần đích thân bệ hạ trả lời sao?”.

Sif cũng lập tức im lặng.

Khí chất nữ hoàng của Sif có thể áp đảo rất nhiều đàn ông, nhưng nếu phải đối mặt với Freyja - con người mà thủ đoạn chính trị còn tàn khốc hơn cả nam giới - thì nàng vẫn còn non nớt lắm. Chưa cần nói đến biểu hiện trên gương mặt, thậm chí lúc nói chuyện khoe miệng của Freyja cũng không hoạt động là mấy, mà chỉ lạnh lùng liếc đường nhìn sắc bén qua chỗ Sif.

“Không giữ nổi Modi, thất bại ở cảng biển Reethi, trong mười vạn quân đội có đến chín mươi phần trăm không chết thì cũng bị thương trên cây cầu Dabu thần thánh, bắt buộc phải rút quân ở khe núi lớn Tege... Một bộ tộc yếu đuối sau khi liên tiếp nếm mùi thất bại, cuối cùng phải dùng đàn bà để uy hiếp đòi bồi thường, có tư cách gì yêu cầu bộ tộc Aesir - bộ tộc thần thánh từ thời thượng cổ tới nay vẫn luôn giữ vị trí đứng đầu về địa lý cũng như sức mạnh - đầu hàng?”

“Người nói lung tung cái gì đó?”, một lời nói đâm trúng vào điểm quan trọng, khiến Sif tức đến đỏ mặt.

“Đó chẳng qua chỉ là thủ đoạn đơn giản nhất của người thống trị mà thôi, nếu diện hạ Freyja không chịu nổi một thủ đoạn con con như thế, vậy thì hội nghị này cũng không cần tiếp tục nữa làm gì”, Balder nói, “Huống hồ, chiến tranh vốn là một phạm trù hai mặt, có được thắng lợi trên danh nghĩa cũng không thể khẳng định kẻ đó là người chiến thắng thật sự. Năm 1088, Svartalfheim bị người Khổng Lồ xâm lược, tuy cuối cùng nhờ vào sự hòa giải của tộc Vanir, tộc Khổng lồ đã đầu hàng, nhưng có ai không biết kẻ thua thật sự là tộc Dawrf?”.

Freyja lảng tránh vấn đề chính: “Đương nhiên, chúng ta đều biết trận chiến ngày đó sở dĩ tộc Vanir nhảy vào hòa giải chẳng qua vì muốn phân chia thắng lợi. Một bộ tộc không có tí nguyên tắc nào, đuổi cùng giết

tận, vợ vết những bộ tộc nhỏ yếu cho đến kiệt quệ như thế có tư cách gì mà yêu cầu chúng ta nhường bước? Nếu chúng ta ở trong hoàn cảnh đó, đầu tiên sẽ phải suy xét đến việc làm sao mới có thể xử lý dư luận trong dân chúng, nóng vội muốn cướp đoạt tài sản và đất đai từ tay người khác, lại còn đòi người ta phải hoàn thành cái huyền tưởng không thực tế của các người, cách làm như thế chỉ khiến các người gặp nhiều ảnh hưởng tiêu cực hơn mà thôi”.

“Tuy trong thời kỳ nhạy cảm này, tin tức bị phong tỏa, nhưng đối với vài lời đồn đại lưu truyền ở Asgard, bộ tộc chúng ta chẳng cần nghe cũng đoán ra được”, Freyr cười khẽ, “Trong hai năm bị người ta bắt sống đến hai chủ thần, vậy có phải qua năm năm nữa, tộc Aesir sẽ mất hết chủ thần hay không? À không, chúng ta đương nhiên làm gì có đủ khả năng mà bắt giữ được Odin bệ hạ”.

“Lời nói của kẻ phản bội có sức thuyết phục lắm đấy”, Thor bất thành linh thốt lên một câu.

“Vậy lời của kẻ thờ vợ như thánh có sức thuyết phục sao?”, Freyr ung dung đáp trả.

“Đủ rồi!” Odin vừa mở miệng, bộ dạng kiêu căng ngạo nghễ của hai bên liền xẹp xuống như bong bóng xì hơi. Chẳng nhìn thẳng về hướng Balder, lạnh lùng cất giọng: “Bồi thường, cắt đất có thể được, nhưng đầu hàng thì không. Ta đã quyết định trước lúc đi, sau này nhất quyết không thay đổi”.

Suy cho cùng cũng từng là con trai của Odin, Odin mới chỉ nhìn thẳng mặt mà nói mấy câu đơn giản, trong ánh mắt Balder đã hiện lên vài phần mất tự tin. Thấy Odin đã đứng lên chuẩn bị rời đi, hẳn cuối cùng cũng lấy hết dũng khí, đứng bật dậy: “Xin chờ chút đã”.

“Còn chuyện gì nữa?”

“Chỉ là giả bộ thôi đúng không?”

“Cái gì?”, Odin đã bắt đầu có chút mất kiên nhẫn.

“Tình yêu ngài dành cho Frigg, chắc hẳn không chỉ là một nhúm cỏn con như ngài biểu hiện. Nếu nàng quả thật xảy ra chuyện gì, muốn bệ hạ từ bỏ Thần giới có lẽ cũng không phải chuyện hoang tưởng đâu nhỉ?”

Odin nở nụ cười: “Có rất nhiều người tưởng rằng rất hiểu ta, người chẳng qua cũng chỉ là một trong số đó mà thôi”.

“Người yêu thương diện hạ Frigg có rất nhiều, bệ hạ chẳng qua cũng chỉ là một trong số đó mà thôi”, Balder to gan lớn mật nói, vẻ đắc ý trên gương mặt càng lúc càng rõ ràng, “Tộc Vanir cũng không ít người có ý với nàng. Phỏng chừng... ngồi đây cũng đã có một người rồi?”.

Tính cách Balder biến hóa khiến ta cảm thấy lạnh run người. Biến cố đau thương nhất mà Balder gặp phải là do Loki cố ý “dâng tặng”, vì sao hắn lại chuyển nỗi căm hờn đó thành thứ đã tâm vô cùng vô tận? Hay là, vốn Balder đã thế từ lúc mới sinh ra, bước ngoặt ấy chỉ là cơ hội để hắn bộc lộ hoàn toàn bản tính...

Đường nhìn của tất cả mọi người đều không hẹn mà cùng dồn về phía Loki.

Loki dựa vào ghế, nhìn Odin. Ánh mắt ấy khiến người ta không khỏi liên tưởng tới hai con sư tử dũng mãnh sắp sửa lao vào quyết đấu.

“Nếu không phải vì chẳng có cách nào thay đổi được quyết sách của nghị viện, ta cũng không hy vọng người ký vào cái hiệp ước này... Bởi vì trong mắt ta, người chẳng là cái thá gì.”

“Loki, ta còn không biết cái đức hạnh của người sao? Muốn bồi thường thì cứ việc lấy”, Odin dường như đang cố gắng không kìm hãm cơn phẫn nộ, nhưng giọng nói vẫn vô thức âm trầm đi vài phần, “Nhưng, hãy giao người ra đây”.

“Không thể được”, Loki bật cười, “Ta và nàng đang chìm trong bể tình nồng nhiệt, nàng đã không cần người nữa rồi”.

Con mắt của Odin híp lại, ép giọng xuống cực thấp: “Người đã làm gì với nàng”.

“Ta đâu...”

Loki chưa dứt lời, Balder đã cắt ngang: “Trước mắt vẫn chưa làm gì cả. Có điều, sau này cũng không thể tránh khỏi. Để không khiến bệ hạ hối hận về sau, tốt nhất chúng ta vẫn cứ để ‘nhân vật chính’ ra quyết định đi”, hất vổ tay: “Người đầu, tới chỗ của Loki, dẫn điện hạ Frigg tới đây”.

Nắm chặt hai tay lại cũng không thể bắt cơ thể thôi run rẩy, trong giờ khắc này cả trái tim ta đều như chìm vào vực sâu không đáy.

Ta không biết Odin sẽ tới, cũng không chắc chắn rằng, liệu đứng trước mặt chàng ta có thể diễn cho tròn màn kịch này hay không.

Thế nhưng...

Thứ sắp chấm dứt chính là tình yêu đã sớm không còn tồn tại giữa chúng ta, nhưng ta lại có thể giải thoát mình khỏi bóng ma của quá khứ. Sẽ không còn khiến chàng phải bận lòng, không còn là gánh nặng làm chậm bước tiến của đế vương, cũng chẳng cần mất cả ngày ngồi trong cung điện sâu thẳm làm một bình hoa đẹp đẽ, như con ếch ngồi nơi đáy giếng ngược nhìn thế giới của chàng, biểu hiện lòng ngưỡng mộ cùng nỗi cô đơn đến tịch mịch, mà chẳng thể nào thực sự bước chân vào.

Vừa nghĩ tới chuyện có thể giảm gánh nặng cho chàng, vừa nghĩ tới chuyện có thể giúp gì đó cho bộ tộc, ta liền cảm thấy dũng khí của mình cũng theo đó tăng lên.

Nhất định ta có thể đối mặt được.

Nhất định ta có thể...

Trong giây phút ta bước qua cánh cổng chính để vào cung điện, dũng khí ấy lại càng sục sôi.

Bởi vì giây phút được cùng chàng bốn mắt nhìn nhau, ta cuối cùng cũng biết, tình cảm mà mình dành cho chàng hoàn toàn khác với Loki. Cho dù đối với Loki, ta có chút thương hại và thiên vị, nhưng chỉ cần Odin xuất hiện, cán cân trong lòng ta sẽ nghiêng về chàng mà không hề do dự.

Trên đời này có một thứ gọi là ràng buộc, tồn tại vĩnh viễn...

“Sao lại tới nhanh như thế?”, Balder nhìn về phía ta, vẻ nghi hoặc hiện lên trong ánh mắt.

“Frigg...”, Odin tiến lên một bước.

“Ta tới đưa đồ.” Ta nở nụ cười dịu dàng với các vị thần đang có mặt, rồi bước vào trong.

Lúc đi ngang qua Odin, ta cũng ngẩng đầu nở nụ cười với chàng, sau đó cúi đầu bước tới chỗ Loki. Thấy ta tới, Loki lập tức đứng dậy, nhất thời không thốt được câu gì.

“Chàng phải cảm ơn em đấy, em thiếu chút nữa phải lật tung nhà chàng lên mới tìm được nó trong vườn hoa”, ta đóng đũa tấm huy hiệu Đại thần trong tay, “Nói thật nhé, không phải tới qua chàng bị mộng du đấy chứ? Sao lại làm rơi ở chỗ ấy được cơ chứ...”.

“Ta... ta không biết”, Loki có chút ngạc nhiên.

Tặng cho Loki một nụ cười chiều chuộng, ta cài chiếc huy hiệu màu vàng kim lên ngực hắn, lại bởi vì vải của bộ đồ quá cứng, ta cài mãi không được, cứ thế nhích gần về hắn. Ta tiện tay nhặt một sợi tóc dài màu đen vương trên vai hắn: “... Chàng thật không chín chắn”.

Không chỉ mình Loki, gần như tất cả những người có mặt tại đây đều lâm vào trạng thái cực kỳ kinh ngạc, trừ Sif, Tyr và Jarnsaxa - lúc này cảm đã gần như rút xuống đất rồi.

Cuối cùng cũng cài xong, ta khẽ thở phào một hơi, sau đó phúi vài cái trên huy hiệu, rồi ngẩng đầu nhìn hắn: “Về sớm một chút nhé, em chờ chàng”.

“Frigg...”, rất hiển nhiên, Loki vẫn đang trong trạng thái vô cùng kinh ngạc, nhưng chỉ một lát sau hắn đã nhìn ta bằng vẻ nghi hoặc: “Sao tự nhiên em lại...”.

“Hôm nay chàng đi chưa được bao lâu, em đã nhớ ra mọi chuyện”, ta lập tức chặn những lời Loki chưa nói, kiễng chân lên, khẽ thì thầm bên tai hắn, “Thế nên, đợi đến lúc chàng về, chúng ta sẽ nói chuyện cho tử tế nhé”.

“... Thật ư?”, thanh âm của Loki cũng nhỏ xuống, “Em đã nhớ ra thật rồi sao?”.

“Ừm, em về trước đây.”

“Chờ chút đã, nói cho ta biết... em sẽ ở lại chứ?”

Ta đưa mắt nhìn xung quanh, có chút khó xử: “Ừm... Chàng cứ lo công việc trước đi, về nhà rồi nói”.

“Không, bây giờ em phải nói cho ta biết.”

Ta ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt đẹp tựa như đá quý của Loki, một lúc sau mới khẽ gật đầu, nhỏ giọng đáp: “Đừng có làm việc hấp tấp đấy, biết chưa?”.

“Được.”

Nỗi hân hoan không cách nào che giấu được hiển hiện nơi khóe mắt, Loki hoàn toàn không để tâm tới tín hiệu uy hiếp của ta, hấn cứ khẳng khẳng đặt nụ hôn lên trán ta cho bằng được.

Đúng vào lúc ta chuẩn bị rời khỏi cung điện, Freyja liền thản nhiên cất tiếng: “Điện hạ Frigg đã tới, vậy chuyện tiếp theo tính sao đây?”.

Balder sững người nhìn Loki, một lúc sau mới thấp giọng, hét lên giận dữ: “Rốt cuộc các người đang giở trò gì?”.

“Rất rõ ràng mà, ta đem huy hiệu tới cho chàng.”

“Không phải ta đã nói cho người rồi sao, phải bảo nàng thể hiện ra bộ dạng cực kỳ đau khổ, Odin mới sẽ nóng ruột mà dẫn nàng đi. Với tình hình hiện tại... người bảo phải xử lý thế nào đây?”

“Chẳng thế nào cả. Lúc trước Sif đã nói rồi, không dùng loại thủ đoạn hèn hạ này thì chúng ta vẫn thắng được như thường”, Loki hồn nhiên nở nụ cười, “Chúc phúc cho chúng ta đi”.

Mọi chuyện đều diễn ra theo ý của ta. Bước tiếp theo...

Quay người lại, ta trông thấy Odin đang đứng trước các Thần tộc Aesir khác.

Lúc nào ta cũng cảm thấy chàng là con người có chỉ số tình cảm thuộc vào hàng hiếm, chàng thuộc mẫu người giận dữ hay buồn vui đều không hiện lên sắc mặt, vô cùng lý trí, không cần dốc bầu tâm sự, chẳng có mấy gã đàn ông nào được như thế. Vậy nên, từ rất lâu, rất lâu về trước, ta đã từ bỏ khát khao muốn thấu hiểu về chàng.

Ta chưa từng thấy chàng sững sốt như vậy, sững sốt đến độ mãi tới khi ta sắp bước qua chàng, chàng mới chậm rãi cất tiếng: “Hai người các người... lại về với nhau rồi?”.

“Đúng vậy.”

Đối với ta, thời khắc này, ngay cả việc cất tiếng nói cũng như rút cạn sức sống. Một câu trả lời đơn giản như thế, đã đủ lắm rồi... Đừng hỏi em thêm câu gì nữa.

“... Thật lòng chứ?”

“Đúng vậy.”

“... Không trở về nữa sao?”

“Đúng vậy.”

Ta cảm giác mình đã sắp không chống đỡ được thêm nữa, thứ chất lỏng nóng hổi đã bắt đầu ứa ra nơi khóe mắt, ta cố gắng thở thật đều, nhấn từng tiếng, từng tiếng một: “Ta sẽ không trở về nữa. Xin lỗi... Tạm biệt”.

Sau đó, ta bước vội khỏi cung điện.

Khóc lóc cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì. Sau khi ra khỏi cửa, ta nhắm nghiền mắt, hít mấy hơi thật sâu, rồi rời cung điện.

Vì vậy, đàm phán hiệp ước đương nhiên xôi hỏng bỏng không. Các chủ thần của tộc Aesir liền chuẩn bị trở về ngay trong buổi tối.

Bầu trời đêm nay nặng nề mà u ám, giống như một lễ tang cực kỳ xa hoa, trọng thể, tất cả các vì tinh tú cùng mặt trăng đều bị những lớp mây dày và màn đêm che lấp, hoàn toàn chẳng được lộ diện để tỏa ra tia sáng, tựa như trên thế giới này hoàn toàn không hề có sự tồn tại của chúng vậy.

Trong một mảng tối đen như mực ấy, ánh đèn từ hoàng cung Hoenir như quyển sách ma pháp được mở ra giữa sa mạc mênh mông, chiếu ra vô số ô vuông cực lớn trên những thang lầu cao ngất. Dưới sự triệu hoán của Freyja, những con cốt long địa ngục nằm trên mặt đất liền thức giấc, sương mù đen đặc tỏa ra từ những khung xương thon dài, trắng ớn.

Dường như bọn họ đã chuẩn bị lên đường.

Một bóng người màu tím bước lại từ cổng chính.

Freyr khoác trường bào, đội mũ, bàn tay cầm một quyển kinh cầu nguyện, chậm rãi bước tới trước mặt Freyja. Hắn tháo mũ, mái tóc dài màu trắng bạc xõa xuống bờ vai, như mang đến cho màn đêm tĩnh mịch này một tia sáng của mặt trăng.

“Cô em gái như một vị nữ hoàng, khiến người ta yêu mến...”

Trong ánh mắt hắn phản chiếu ánh sáng vàng rực rỡ, đẹp đến ngây người, nhưng cung cách nói chuyện của hắn thì ngay đến cô em gái trong kiếp trước cũng không tài nào chấp nhận nổi.

“Người ăn nói bình thường tử tế thì sẽ chết à?”

“Em gái căm ghét ta như thế, trái tim ta đã vỡ tan thành trăm ngàn mảnh vụn mất rồi.”

“Đừng có lời kéo quan hệ với ta. Muốn nói gì thì nói nhanh lên.”

“Đừng trách ta đường đột... tiểu vương tử của bóng đêm... gần đây sức khỏe thế nào?”

“Ta cứ tưởng cái đầu người ngoài khăn vái ra thì chỉ toàn đàn bà, không ngờ người cũng biết quan tâm đến người khác cơ đấy.”

“Không có người con gái nào cần đến ta. Lúc nào ta cũng bị người khác căm ghét, bị người khác ruồng bỏ...”

Ta đột nhiên phát hiện ra một chuyện, xét trên phương diện yêu đương, biểu hiện của con người lúc nào cũng trái ngược với thực tế. Vị tướng quân liên tiếp thắng trận trên sa trường tình ái luôn thích nói với người khác rằng mình là con người đơn độc, hơn nữa, còn từng bị tổn thương; kẻ vừa thất tình lại thích khoe khoang trong tình yêu chẳng lúc nào thua cuộc.

Viền tay áo của Freyja như đôi cánh mong manh của bướm bướm trắng, trong lúc lơ đãng sẽ rung lên theo gió. Đôi môi đậm màu của nàng khẽ cong lên, vẽ thành một nụ cười lạnh giá: “Vậy sao?”

“Em còn chưa nói cho ta biết tình hình của vương tử điện hạ thế nào rồi.”

“Nếu thật sự quan tâm đến hắn thì viết thư đem gửi đi.”

“Không”, Freyr lắc đầu, dùng quyển kinh che trước ngực, “Một người hèn mọn như ta, sao có thể làm những chuyện đường đột như vậy chứ”.

“Vậy thì đừng hỏi làm gì. Dù sao trên chiến trường hai người các ngươi cũng là kẻ địch”, Freyja ngừng lại một chút, “Chỉ có điều Hoder thật là hết thuốc, dù bị người đâm cho thương tích đầy mình, vẫn nhớ mong người hết ngày này qua ngày khác”.

Đôi con ngươi mang màu xanh ngọc bích của Freyr trong nháy mắt mất đi ánh sáng, nhưng chỉ lát sau, hắn đã lại cười khổ mà diễn trò cũ: “Sao có thể thế được? Một kẻ hèn mọn như ta, làm gì có ai thương nhớ...”.

“Lời ta nói đều là sự thật. Cuộc sống của hắn vốn rất giản đơn, bạn bè cũng chẳng có mấy người, vậy nên đến tận bây giờ vẫn chỉ biết cậy mạnh và quan tâm đến điện hạ Frigg mà thôi. Một tờ giấy trắng tinh như thế, dù kẻ nào có vẽ lên đây hai, ba nét đều sẽ khiến hắn nhớ cả đời.”

Freyr biến sắc: “Em gái, em đề tiện quá”.

“Cái gì?”, Freyja nhăn mày, “Người đang nghĩ gì thế?”.

“Giữa ta và tiểu vương tử nào đã có gì đâu!!”

Những lời của Freyja dường như hoàn toàn chẳng lọt vào tai ông anh, hắn vẫn dùng ánh mắt khó tin để nhìn nàng.

Cùng lúc này, Sif và Jarnsaxa lại bắt đầu một trận cãi nhau nảy lửa vì một cái nguyên do trời ơi đất hỡi nào đó. Sau khi Tyr biết rõ tất cả rồi thì Sif cũng an tâm hơn một chút, bắt đầu lao tới tấn công Thor và Jarnsaxa liên tục, khiến chuyện cứ rối tinh rối mù cả lên. So với hai người phụ nữ, rõ ràng hai gã đàn ông có vẻ mềm mỏng hơn nhiều, nhất là Thor, bị kẹp ở giữa, bênh vợ cũng không ổn mà bênh Sif thì càng không xong.

Ta đang lưỡng lự xem có nên ra mặt can ngăn không, Odin đã đột nhiên bước tới, ngay sát bên người: “Ta muốn nói chuyện riêng với em một lúc”.

Cành cây nghiêng mình theo cơn gió thổi từ phương xa tới. Những phiến lá cây phát sáng tựa như vô số chiếc lông vũ mềm mại, đôi lúc lại có vài chiếc lá rầu rĩ lìa cành theo làn mưa dày đặc.

Thật hiếm khi thấy Vanaheim cũng khoác trên mình diện mạo của tộc Aesir, âm u, lạnh giá, phủ kín sương mù, mây đen vần vũ... Cũng có thể là, mảnh đất này chỉ bị ảnh hưởng bởi những vị khách tới thăm, cứ như ký ức cũng bởi thế mà trở nên mờ mịt đến lạ.

Chúng ta cùng tới một chỗ không người.

“Ngài có điều gì cần nói?” Một cảm giác vô cùng bất an dâng lên trong lòng. Ta khoanh tay, đứng né vào bóng tối.

“Là vì bộ tộc sao?” Odin đứng cách ta vài mét, vạt áo ngoài dài đến ngang đầu gối gần như hòa làm một với bóng tối xung quanh, cũng bởi vậy mà màu trắng nơi cổ áo sơ mi, găng tay và viền áo càng trở nên chói mắt.

“Gì cơ?”

“Em làm như thế, là vì bộ tộc đúng không? Bởi vì tộc Vanir đòi hỏi quá nhiều, nếu ta khẳng khái muốn dẫn em về, sẽ khiến bộ tộc chịu tổn thất vô cùng nặng nề, vậy nên em mới đứng lên màn kịch ấy.”

Sau khi chàng nói xong những lời ấy, ta đột nhiên có một thứ cảm giác bị người khác vạch trần, nhìn thấu hết thảy. Dù ta có cố gắng che giấu thế nào, tiểu xảo nhỏ này vẫn bị chàng nhìn thấu một cách dễ dàng. Nhất thời trong đầu ta lóe lên một suy nghĩ: Nếu nói cho chàng biết sự thật, sau đó để chàng phá bỏ ma pháp trên thân thể ta, rồi dẫn ta rời khỏi chốn này, thì có phải những nỗi băn khoăn âu lo ngày trước quá đỗi dư thừa?

Chỉ có điều...

Từ xưa tới nay, ma lực của Loki đã vượt xa Thần tộc, thậm chí còn vượt xa các chủ thần, ma pháp do hắn dựng lên khắp chín thế giới này chẳng có ai phá nổi. Hắn dám để mặc ta ở nhà mà chạy ra ngoài trong lúc Odin đang ở đây, tuyệt đối không phải vì tin tưởng ta, mà bởi hắn có lòng tin rất lớn vào ma lực của mình. Huống hồ, dựa vào tình hình hiện tại của Asgard mà phán đoán, dù Odin không mất đi một lượng lớn sức mạnh, thì thực lực của chàng cũng đã chẳng được như xưa... Ma pháp này, chàng không phá nổi.

Bỏ qua, không bàn tới vấn đề ma pháp, lần này số Thần tộc Aesir mà Odin dẫn theo cũng không nhiều, nơi chúng ta đang ở lại là trung tâm của tộc Vanir, tất cả những con thú chiến đấu và quân sĩ lợi hại nhất đều tập trung tại chốn này. Hơn nữa, Vanaheim còn tới năm vị chủ thần, mà chàng lại chỉ có ba người. Nếu như làm căng, chàng sẽ không có phần thắng.

Hay là nói cho chàng biết sự thật, để chàng tìm cơ hội khác tới cứu ta...

Không, không thể làm thế được. Nếu bị phát hiện thì sẽ càng nguy hiểm. Đến lúc đó, tộc Vanir nhất định sẽ tăng thêm số người canh giữ ta, và đòi hỏi Odin nhiều điều hơn nữa.

Không thể mạo hiểm!

“Đương nhiên không phải. Trong mắt ngài, ta là loại người nhiệt huyết vì bộ tộc, rộng lòng đến thế sao?”, ta nở nụ cười.

“Không sai.”

Nghe được câu trả lời không hề do dự, ngập tràn tín nhiệm ấy, tinh thần ta lại trở nên suy sụp... Đối mặt với người mình quan tâm nhất, với người đã từng thân thiết nhất với mình, vậy mà vẫn phải nói những lời dối trá, phải khống chế cho hàng rào bảo vệ mình vững lên không vỡ nát.

“Vậy thì thật có lỗi, đã khiến ngài thất vọng rồi.”

Mưa vẫn dầm dề, gương mặt ta cũng đã hơi ướt nước mưa.

Odin đứng bên dưới hành cây, áo khoác dài khiến vóc người cao lớn của chàng càng thêm gầy guộc. Chàng vẫn ngập ngừng ước hỏi: “... Em vẫn oán hận những chuyện ta đã làm khi xưa, đúng không?”

“Ta không biết ngài đang nói gì.”

“Tất cả những chuyện xảy ra sau khi em trở về Asgard.” Nói đến đây, chàng ngừng lại một chút, như đang chờ câu trả lời của ta. Đương nhiên, trong tình huống thế này, ta chỉ có thể cho chàng một bầu không khí trầm mặc đầy gượng gạo mà thôi. Không biết qua bao lâu, ngay khi cảm giác gượng gạo sắp chạm tới cực điểm, chàng mới cất lời: “Ta biết mình đối xử với em rất tệ, đã làm rất nhiều chuyện mà em không thể chấp nhận được, cũng không xử lý ổn thỏa những chuyện hệ trọng, thậm chí còn không cho em ra chiến trường...”, chàng lại ngừng lời, “Thế nhưng, hy vọng em đừng vì nỗi oán hận với cá nhân ta mà từ bỏ bộ tộc mình”.

“Vậy nên...”

“Em hãy trở về đi.”

“Bệ hạ, tự tin không có gì sai. Nhưng có đôi khi ý thức cá nhân của ngài hơi cao đấy”, ta thản nhiên đáp lại, “Ta chỉ đơn giản là muốn ở lại đây thôi, không liên quan gì đến ngài”.

Một lần nữa, ta tự tay phá tan bầu không khí khó khăn lắm mới dịu lại được một chút. Lần này, Odin im lặng lâu hơn.

Cuối cùng, ta không có cách nào nhẫn nhịn được, ngẩng đầu nhìn chàng: “Có điểm gì ta chưa nói rõ ràng sao, ngài còn ở đây làm gì chứ?”.

“Frigg...”

“Sao? Ngài muốn nói gì nữa?”

“Có phải em đã nhớ lại tất cả ký ức trước lúc thức tỉnh rồi không?”

“... Đúng thế.”

Odin vẫn đứng nguyên tại chỗ, màn mưa trong không trung mờ mịt, như vô số sợi tơ nhện màu trắng bạc, kéo dài, kéo dài, rồi rơi xuống mái tóc chàng, biến thành những vòng sáng bạc nấu mình trên đó.

“Đây là nguyên nhân em chọn ở lại nơi này?”

“Cũng không phải chỉ vì mỗi lý do này, còn rất nhiều nguyên nhân khác nữa. Thực ra ngấm kỹ lại, tộc Vanir cũng không tệ...”

Không chờ ta nói hết, chàng đã cắt ngang: “Frigg, nếu nói em không có ký ức về buổi Hoàng hôn của các vị thần thì cũng tốt, nhưng sự thật hoàn toàn ngược lại. Em có thể dễ dàng quên đi những chuyện hấn đã làm với em sao?”.

“Đương nhiên ta còn nhớ, nhưng Loki đã thay đổi, sau khi sống chung, ta phát hiện Loki không còn như xưa nữa.”

“Frigg, em mới ở cùng hấn có một tháng thôi.”

“Một năm.”

“Được rồi, một năm...”, chàng nhìn ta bằng ánh mắt không thể tin nổi, chỉ về phía cổng chính của hoàng cung Hoenir, “Thời gian một năm có thể giúp em hiểu được bao nhiêu về một con người, tại sao lại vì hấn mà bỏ đi nhiều thứ như vậy?”.

“Thời gian không quan trọng. Có người, ngài chỉ cần quen biết một ngày là đủ để hiểu rõ về người ấy, nhưng cũng có người, ngài đã quen biết cả đời nhưng vẫn như người xa lạ. Giống như ngài vậy, chúng ta sống cùng nhau đủ lâu chứ nhỉ? Nhưng mãi đến tận hôm nay, dường như ta chưa bao giờ thật sự bước vào thế giới của ngài, bài học đây còn chưa đủ hay sao?” Nói đến câu cuối, ta không nhận được mà cất cao giọng.

“Đó là do em quá nhạy cảm mà thôi, từ trước đến nay ta chưa hề ngăn cấm em tìm hiểu về ta.”

“Ta nhạy cảm ư? Vừa rồi ngài cũng nêu ra hàng tá ví dụ rồi còn gì, không những thế, ngài còn từng đứng trước mặt ta mà tuyên bố sẽ kết hôn với Linde, cự tuyệt ta hết lần này đến lần khác, bất kể ta có hạ mình thế nào cũng chỉ đổi lại được thái độ lạnh lùng hờ hững... Thật sự là do ta quá nhạy cảm sao?”

“Ta...”, ánh mắt chàng thoáng qua một tia né tránh, “Ta chỉ hy vọng em phải đau khổ”.

“Ta đau khổ vì cái gì nào?”

Nhất thời, Odin im lặng.

Đôi mắt chàng giống như bầu trời đêm nơi Thần giới, tối đen mà mênh mông vô bờ bến, lại mang chứa trong mình hàng sa số những vì sao chen chúc nơi cao nhất của thế giới này, rồi cả nghìn vạn những câu chuyện nhuộm màu huyền bí xa xưa. Trong những tháng ngày quá khứ, đã bao lần đôi mắt ấy đã giúp niềm tin của ta đứng vững, nhưng trong khoảnh khắc này nó lại phủ ngập bởi những hạt mưa nhuộm màu sầu thảm: “... Không có gì”.

Lại như vậy rồi.

Chàng chẳng nói cho ta biết bất cứ điều gì, luôn dùng thái độ mập mờ không rõ để che giấu tất cả. Con giận vô danh gần như thiêu đốt ta: “Ta đi trước đây”.

“Không được”, Odin bước lên phía trước chặn đường ta, “Những chuyện khác đều có thể tùy em, nhưng chuyện này thì không. Theo ta về Asgard”.

“Những chuyện khác đều có thể tùy ta?”, ta híp mắt, “Bất cứ chuyện gì?”.

“Chỉ cần nằm trong khả năng của ta.”

“Vậy được, hãy sống chung với ta.”

“... Cái gì?”

“Hãy sống chung với ta, ở cạnh ta. Cho tới khi ta chết.”

Ta trầm nghĩ, mình điên thật rồi. Những lời quái gở ấy vốn không nên nói ra khỏi miệng. Thế nhưng cuộc sống hiện tại hoàn toàn không có gì bảo đảm, không biết chừng ngày mai ta sẽ chết trên chiến trường hoặc trong bạo loạn... Không nghe được câu trả lời mình muốn biết, có phải sẽ tiếc nuối lắm không?

Có điều, ta nghĩ mãi vẫn không ra được đáp án của chàng...

“Xin lỗi, ta không làm được.”

... Chàng không làm được.

Mặc dù ánh sáng thật mỏng manh yếu ớt, nhưng tại sao ta lại khó mở to đôi mắt đến thế.

“Ta đương nhiên biết ngài không làm được”, ta nở nụ cười, “Ta chỉ đùa với ngài một chút thôi, không ngờ ngài lại nghiêm túc như vậy, thật chẳng thú vị gì cả. Có điều, những gì muốn nói ta cũng nói cả rồi. Cuộc nói chuyện kết thúc tại đây nhé”.

“Em đã để hấn chạm vào chưa?”

“Ngài đừng quên, Fasier là con trai hấn. Nếu ngài không phiền, xin hãy trả nó lại cho chúng ta.”

Odin đột nhiên nắm chặt hai vai ta, nghiêm túc nói: “Đừng trốn tránh vấn đề! Ta hỏi em, sau khi trở về, em đã để cho hắn chạm vào chưa?”.

Ta đương nhiên biết nguyên nhân tại sao chàng lại để ý tới vấn đề này như thế. Trước khi tức tỉnh, dù ta có thân mật với Loki thế nào, hoàn toàn không liên quan gì đến kiếp trước. Nhưng khi ta đã nắm trong tay tất cả ký ức mà vẫn chọn Loki, vậy thì chàng đã hoàn toàn thua cuộc.

Ta cũng không cho rằng vì chàng yêu ta.

Mà là sự ganh đua vô hình dai dẳng giữa chàng và Loki, là do hai người đều chẳng muốn thua kém đối phương, dù trên phương diện nào chẳng nữa.

Cũng chỉ tại lòng tự tôn mù quáng của đám đàn ông mà thôi.

Ta nhìn vào mắt chàng, cười khê: “Đương nhiên”.

Sau khi ta nói xong câu ấy, bàn tay chàng cũng bắt đầu buông lỏng. Sức ép của đôi tay dần nhẹ bớt, giống như một ý nghĩ nào đó đang dần dần biến mất trong nỗi thất vọng vô bờ.

“Em biết không, những gì có thể làm ta đã làm rồi. Muốn bảo vệ em, một dạo ta cho rằng chuyện quan trọng nhất là để em được sống”, chàng khê nói, “Nhưng giờ ta đã hiểu, chỉ cần em cảm thấy hạnh phúc, là đã đủ lắm rồi”.

Nhìn vào ánh mắt trống rỗng của chàng, nếu không phải vì trong quá khứ chàng đã làm tổn thương biết bao người, ta sẽ nghĩ rằng, chàng rất yêu ta...

Thậm chí, tình yêu ấy còn nhiều hơn tình cảm ta trao cho chàng.

“Xin lỗi. Người có thể cho em hạnh phúc... Không phải là ta.”

Lúc này, đột nhiên có một bóng người thấp thoáng phía sau Odin.

Mái tóc vàng của Balder trong bóng đêm vô cùng chói mắt, nên ta nhận ra hắn ngay lập tức. Ta đang chuẩn bị nói cho Odin biết, lại thấy hắn bước nhanh tới chỗ Odin, sau đó rút cây kiếm đeo ngang hông, đâm thẳng vào lưng chàng.

“Cẩn thận...!”

Trong khoảnh khắc khi ánh sáng bạc lóe lên, ta đã dịch chuyển tức thời ra trước mặt Odin, chắn trước người chàng.

Thấy bóng kiếm lao thẳng tới như tia chớp, ta sợ đến độ nhắm nghiền mắt!

Thế nhưng, ta mãi vẫn không cảm nhận được đòn tấn công.

Thậm chí một chút chấn động cũng không, thời gian như đang ngừng lại.

Ta dè dặt mở mắt ra lại bị khung cảnh trước mặt dọa cho chết đứng: Mũi kiếm chỉ cách cuống họng ta một khoảng cách vô cùng nhỏ bé, một tay Odin ôm vai ta, tay còn lại nắm chặt thân kiếm. Thanh kiếm mỏng phát ra thứ ánh sáng bạc âm u trong màn mưa tầm tã, máu của chàng chảy men theo gờ kiếm, nhỏ xuống, hòa vào nước mưa.

“Balder, sao ngươi có thể...”

Ai ngờ, ta chưa dứt lời, Balder đã lập tức rút một cây kiếm lớn khác ra.

Bởi vì tốc độ của hắn quá nhanh, ta gần như không có thời gian để nói năng gì, đã thấy thanh kiếm kia xuyên qua lồng ngực chàng.

“Không...”

Tiếng kêu thẳng thốt đến nát ruột gan vang vọng giữa trời đêm của mảnh đất Vanaheim. Ta ôm chầm lấy Odin, nước mắt trào ra: “Odin! Odin, làm thế nào bây giờ? Làm thế nào bây giờ...”.

Odin nhúu chặt mày, máu đỏ trào ra từ nơi thanh kiếm đâm vào, rất nhiều, càng lúc càng chảy nhiều hơn, không thể khống chế được.

“Người có biết không, Odin, từ trước ta đã nhìn người không vừa mắt rồi”, bàn tay của Balder vẫn đang nắm chặt chuôi kiếm, giọng nói lạnh như băng, lại mang theo vài phần mỉa mai chế giễu, “Người độc chiếm vương vị bao nhiêu năm như thế, lại còn suốt ngày rêu rao rằng phải đào tạo ta thành một người lợi hại. Trên thực tế, tất cả chúng ta đều chỉ là con rối trong tay người mà thôi, đúng không?”.

Ánh mắt của Odin lạnh như băng, chàng không đáp trả.

“Thời gian trước, ta thấy để giữ vững cho cái danh hiệu Chúa tể các vị thần người cũng mệt mỏi ra trò, có điều, sau này người không cần lo lắng nữa. Bởi vì... ta sẽ thế chỗ người!”

Nói đến đây, hắn lại hung hăng thúc chuôi kiếm.

Odin rên lên một tiếng. Ta gần như có thể nghe thấy tiếng da thịt và xương cốt của chàng bị đâm thủng, khe nứt khổng lồ nhanh chóng rạn ra từ sâu bên trong thân thể, khiến miệng vết thương càng bị xé rộng, máu cũng phun ra xối xả, men theo thân kiếm mà rơi xuống đất, từng giọt, từng giọt.

Ánh mắt chàng càng lúc càng trống rỗng, da dẻ cũng trắng bệch.

“Không!”, ta túm tay Balder, “Balder! Người điên rồi! Buông chàng ra! Chàng là cha người!”.

“Ta không có loại cha này!”

Dường như Balder còn định đâm mạnh thêm chút nữa, nhưng không ngờ Odin lại đẩy hắn một cái thật mạnh, sau đó rút kiếm ra.

Miệng vết thương trước ngực Odin bị hung hăng xé mở không thể giữ lại thứ chất lỏng bên trong đang chực phun trào, sau khi kiếm của Balder bị rút ra rồi, dòng máu tươi liền phun ra ào ạt.

Đầu óc ta cũng đã bị nỗi sợ hãi lớn nhất trong cuộc đời xâm chiếm. Bị thương nặng như vậy, hơn nữa vị trí lại ngay tim... dù có là chủ thần đi chăng nữa, cũng không thể sống được.

Rất nhiều giả thiết lướt qua đầu.

Nếu như Odin chết...

Nếu như chàng chết...

Nhưng, ngay khi hàng lệ không tài nào tìm được mà tuôn trào như suối, Odin đã vươn tay, tạo ra một khối ánh sáng, sau đó nhẹ nhàng vuốt lên ngực.

Kỳ tích đã xảy ra.

Vết thương trên ngực chàng sau khi được quang sáng kia vây lấy đã hồi phục với tốc độ chóng mặt. Máu đã ngừng chảy, vết kiếm đâm cực lớn trước ngực cũng từ từ lành lại, cuối cùng, ngay cả gương mặt trắng bệch của chàng cũng đã khôi phục như thường.

Sau đó, chàng lạnh lùng nhìn về phía Balder: “Muốn giết ta ư, người vẫn còn non lắm”.

Nếu không phải vết rách cùng vết máu vẫn vẹn nguyên trên tấm áo của chàng, ta sẽ nghĩ chuyện vừa xảy ra chỉ là ảo giác. Trong ánh mắt của Balder ngập tràn hoảng hốt: “Sao... sao có thể thế được?”.

“Thần không thể chết, người không biết điều này sao?”

Odin lau vết máu nơi khóe miệng, phi thanh kiếm trong tay, đâm xuyên qua bả vai phải của Balder.

Trong khi Balder vừa kêu rên thống khổ vừa chạy trốn chết, chàng lại quay đầu nhìn về phía ta.

“Cũng đến lúc phải về rồi.”

“Odin...”

Nhìn theo bóng lưng chàng, ta đưa tay lau nước mắt, bước theo chàng.

Chàng liền dừng lại, nhưng vẫn chẳng quay đầu. “Dừng đi theo ta nữa. Dừng lại đi.”

Đất Vanaheim ngủ say trong cơn mưa phùn dai dẳng. Mãi tới khi Balder đâm một kiếm ấy ta mới biết, trên đời này có một chuyện còn đáng sợ hơn cả chuyện Odin rời bỏ ta... đó là đánh mất chàng.

Cho dù sức mạnh gì đã khiến chàng trở nên mạnh mẽ tới mức gần như không địch thủ, thế nhưng chuyện duy nhất ta để tâm đến là, chàng còn sống.

Vậy là đã đủ lắm rồi, không phải sao...

Nước mắt kinh hoàng và sợ hãi trôi rơi sau khi phát hiện chàng đã hồi phục, nhưng khi ta nhìn thấy một nhóm đông Thần tộc Aesir ngồi trên lưng rồng bay khỏi bầu trời Vanaheim, thì dòng lệ nóng lại rơi nhiều hơn nữa.

Khóc lóc không thể giải quyết được vấn đề gì. Ta biết. Nhưng vào giây phút này, ta chẳng thể suy nghĩ được gì.

Cứ như mọi thứ đều không còn quan trọng nữa.

Đã có một thời từng khát khao muốn sống chung với chàng như thế, cũng vì cái nguyện vọng nho nhỏ này mà mất ngủ hằng đêm, hoặc là đau đớn đến nỗi hít thở cũng khó khăn...

Bởi vì chàng là người mà ta đã đem lòng yêu từ khi còn nhỏ dại.

Bởi vì chàng cứ mãi đứng ở nơi cao xa như thế, cao xa đến độ... ta chẳng thể chạm vào.

Sau khi sống lại, có đôi khi ta nghĩ, nếu chàng có thể yêu ta thêm một lần nữa, vậy thì lấy đi của ta một nửa tuổi thọ cũng không sao.

Nhưng đến bây giờ, chàng có yêu ta hay không, đã không còn quan trọng nữa. Ta nguyện chôn lấp bản thân trong phần mộ tầm thường, chỉ cần trên đời này còn có một người như thế, thì dù có phải biến thành một bà già chỉ có thể đứng từ xa mà ngắm nhìn chàng, cũng được...

Có điều, ta lại để mất chàng...

Là vì một thứ ta kiên quyết giữ gìn, đó là thứ tín ngưỡng mà cả hai chúng ta đều gìn giữ.

Cuối cùng, cũng có cảm giác xích lại được gần chàng.

Tựa người vào thân cây, mặc cho nước mắt che mờ đường nhìn, ta nhìn từng giọt chất lỏng rơi xuống, tự nói với mình, phải vui vẻ lên, phấn chấn lên, bởi vì ta đã làm được.

Cố gắng tự nhủ, ta nên vui mừng phần khởi.

Dù rằng chẳng thể bù đắp được những sai lầm ngày trước, nhưng ta đã làm được.

Mặc dù ta đã đánh mất Odin.

... Thế nhưng ta đã làm được.

68. Quyển 3 - Chương 17: Bragi Phần Nợ

Chẳng biết qua bao lâu, mưa ngừng rơi.

Hương thơm của lá cây bàng lãng trong không khí, tâm tình ta cũng dần bình tĩnh. Vì vậy, ta thầm nhủ, đã đến lúc quay về thực tại. Đang định trở về nhà của Loki, nhưng lúc xoay người, ta bắt gặp một bóng người đang đứng phía sau thân đại thụ.

Ta không biết hắn đã đứng ở đó bao lâu rồi, cũng không biết hắn nghe được những gì. Nhưng căn cứ vào gương mặt thư thái của hắn, hình như hắn không biết quá nhiều... Ta liền chớp mắt, cố gắng không để hắn nhận ra mình vừa khóc: “Loki, sao thế?”

“Ta nghe bọn họ nói em đang ở đây, nên tới tìm”, hắn bước lại gần, nắm chặt tay ta,” Chúng ta về nhà đi”.

“Ừ...”

Một tiếng đồng hồ sau, Loki mới chui ra khỏi phòng tắm, khi mái tóc gần khô, hắn nằm trên giường đọc một quyển sách tên là Phục ma quan và rồng. Ta cũng đi tắm, rồi lạng lẽ quần khăn tắm lên người, trở về bên cạnh Loki. Giường của hắn rất lớn, mỗi người ở một đầu, nếu không ai động đây thì chẳng thể nào đụng chạm vào đối phương.

Trạng thái này duy trì một lúc lâu, hắn mới buông quyển sách trên tay xuống, dịch gần lại phía ta, sau đó đặt một nụ hôn lên trán ta.

Khung cảnh này khiến ta nhớ tới lần đầu tiên ta và hắn thân mật.

Ta biết rõ đêm hôm đó đã khắc sâu vào trong xương tủy, nhưng chẳng hiểu vì sao, thứ tình cảm mãnh liệt đến độ có thể hủy diệt thế giới lúc ấy, thứ rung động khiến ta gần như vì hắn mà mất mạng... trong đêm nay, đã biến mất không thấy bóng hình.

Thế nhưng, ta vẫn cố trưng ra nụ cười hạnh phúc, nhẹ nhàng vòng tay ôm eo hắn: “Em vẫn còn nhớ ngày trước đã cùng chàng, Sif, còn cả Tyr tham gia ngày hội Nữ thần. Ngày hội Nữ thần sắp tới, chúng ta lại cùng nhau đi nhé”.

“Ừ”, Loki lơ đãng vuốt ve mái tóc ta.

“Lúc đó Sif ngốc ơ là ngốc, thời tiết như thế mà cứ thích mặc hở hang, lại còn bắt nạt Tyr hoài, chẳng khác bây giờ là mấy.”

“Ừ.”

Tuy biết Loki không nghe, nhưng chẳng hiểu vì sao, ta vẫn nói, nói không ngừng để giấu đi sự chột dạ của chính mình, vả lại, ta cũng không sao ngừng lời được: “Lúc ấy em còn chưa biết mình là Thần tộc Aesir, bị một đám người cùng tộc tới làm quen mà lại giết bản mình...”

“Em đang lừa ta.”

“Thế nên, không biết hiện giờ trải nghiệm thêm lần nữa, cảm giác có khác tí nào không nhỉ...” Nói đến đây, ta mới hoàn hồn. “Chàng nói cái gì?”

“Thật ra em không nhớ ra bất cứ điều gì, chỉ đang lừa ta thôi, đúng không?”

“Chàng đang nói gì thế, những chuyện này không phải chỉ có hai chúng ta biết thôi sao?”, ta đẩy nhẹ hắn một cái, “Có phải chàng lại quá chén rồi không?”

“Em muốn hỗ trợ Odin cùng với bộ tộc của em, không phải sao?”

“Đương nhiên không phải! Chàng lại suy nghĩ lung tung rồi...”

“Thực sự không phải sao”, Loki nâng cằm ta lên, ép ta phải đối diện với hắn, “Vậy em nhìn vào mắt ta mà nói, em không nói dối, em đáng để ta tin tưởng”.

“Em đương nhiên...”

Ta không nói được. Khi nhìn thấy ánh mắt giao hòa giữa hai cảm xúc, một gần như chắc chắn, hai cận kề tuyệt vọng của hắn, ta thốt lên, bằng một thứ thanh âm mà đến cả bản thân mình cũng khó mà nghe nổi:

“... Vì sao ngươi lại nghĩ vậy?”

“Chiếc bàn thủy tinh trong phòng làm việc là quà năm mới mà đế vương tộc Tinh linh tặng ta năm ngoái, đó là một khối thủy tinh hoàn chỉnh có tuổi thọ ngang bằng với mảnh đất Alfheim, ma lực ẩn chứa trong nó đủ để bảo vệ cho tất cả những văn kiện bí mật của người chủ đầu tiên khắc dấu ấn lên nó. Chỉ cần ta để lại dấu ấn tương tự lên bất cứ thứ gì, sau đó để trên bàn sách, thì kẻ khác đừng hòng thấy được. Hơn nữa, đừng nói là chạm vào, chỉ cần có người lại gần chiếc bàn đó là ta sẽ biết ngay tức khắc. Thế nên ta mới phát hiện lúc em lục lọi bàn làm việc của ta.”

Đoạn giải thích này đã hoàn toàn lột trần lời nói dối mà ta cực khổ suy nghĩ bấy lâu nay.

Hắn tiếp tục nói: “Nhưng lúc đó ta vẫn chỉ bán tín bán nghi mà thôi, đoán rằng, có lẽ em chỉ muốn hiểu thêm về ta”.

Căng thẳng liếc mắt nhìn hần, ta bầu chặt góc chần, nhìn những hạt bụi li ti lững lờ trôi bên dưới ánh đèn, tựa như vô số những vì tinh tú trong vũ trụ. Cuối cùng, ta hỏi, một câu hỏi mà ngay đến bản thân ta còn thấy nó cực kỳ ngu xuẩn: “Vậy tại sao sau này ta lại tìm được hiệp ước ở chỗ đó?”.

“Bởi vì lúc đấy Odin đã tới, ta cảm thấy không cần thiết phải giấu giếm làm gì. Đồng thời, việc đánh mất huy hiệu cũng khiến ta cảm thấy hoang mang.”

Hần nói như vậy, quả thực khiến ta càng thêm bối rối.

Sif từng dùng một điệu bộ vô cùng sâu xa mà nói với ta rằng, phụ nữ thường bị biểu hiện giả dối mà cánh đàn ông dày công giảng ra đánh lừa. Bọn đàn ông vốn sinh ra đã không thích phô bày hiện thực của vấn đề. Ví dụ như một người đàn ông thực sự yêu cậu thật ra rất dễ bị tổn thương, cứ dùng cái vẻ ngoài bình tĩnh, lý trí để bảo vệ bản thân, gián tiếp nói cho cậu biết, cậu không thể muốn làm gì thì làm với hần được, còn kẻ không yêu cậu nếu có ý đồ gì khác sẽ biểu hiện hoàn toàn ngược lại.

Đôi khi ta cảm giác Loki là một kẻ tôn thờ chủ nghĩa khuyến nho một cách thái quá. Hần không tự bảo vệ bản thân thì thôi, lại làm ra một vài hành động khó mà tưởng tượng nổi, còn tự cười chế giễu bản thân mình và sự gượng gạo của người khác.

“Mãi tới đêm nay ta mới biết mình lại đánh giá thấp em rồi, Thần hậu vĩ đại ạ”, Loki cười khê, ngón tay nhẹ nhàng quần tóc ta, dịu dàng xoắn vài vòng: “Em vì Odin mà làm nhiều chuyện như vậy, nếu hần hạnh phúc đến phát điên lên thì sợ rằng sẽ bị ông Trời khiển trách”.

“Ta không làm chuyện này vì hần”, ta lập tức biện giải, “Loki, chẳng lẽ ngươi không thấy là, chỉ mới bắt ta qua đây mà đã muốn ta phản bội bộ tộc của mình là một cách nghĩ rất ngây thơ sao?”.

“Vẫn còn trung thành với bộ tộc như thế... Quả không hổ là Thần hậu.”

Có lẽ đây cũng là một nguyên nhân khiến hần khẳng định ta không có ký ức của Ena. Khi là Ena, quả thực ta đã từng trải qua rất nhiều đau khổ, rất nhiều dằn vặt, cùng nhiều đợt tấn công đến từ phía Thần tộc Aesir. Trong ký ức của Ena, Aesir là cơn ác mộng đáng sợ, là quái thú xé xác con người, trong mắt nàng, Thần tộc Vanir mãi mãi tốt đẹp. Thế nhưng, sau khi trở về Asgard ta mới phát hiện, hóa ra chiến tranh là một tràng giết chóc cực kỳ tàn ác, bất kỳ ai cũng là nạn nhân, bất kỳ ai cũng có khả năng trở thành quái thú, không liên quan đến chủng tộc, cũng chẳng liên quan đến bộ tộc.

Ta chọn tộc Aesir, chỉ đơn thuần là vì ta cảm thấy mình thuộc về nơi đó.

Nhìn mảnh đất cổ hương đã hoàn toàn trở thành một đô thành ngập chìm trong bóng tối, ta sẽ lại hoài niệm đến Thần giới xa xưa, cái ngày nó vẫn còn ở trên đỉnh cao thịnh vượng, ta sẽ lại hy vọng được nhìn thấy Asgard một lần nữa có được sự ấm áp cùng ánh nắng rạng ngời.

Sau một khoảng lặng, Loki bật cười: “Có điều, ta cũng rất mừng vì em không nhớ ra”.

“Cái gì...”

“Mặc dù cô gái mang tên Ena ấy đã không còn tồn tại trên thế gian này nữa, nhưng ta biết, trong mắt nàng chỉ có một mình ta.”

Ánh nhìn của hần mệt mỏi mà thấm đẫm đau thương, “... Có lẽ những thứ thực sự vĩnh hằng, đều chỉ tồn tại trong một khoảng thời gian ngắn ngủi”.

Lần này Loki cũng không làm ra mấy chuyện cực đoan quá khích như hồi trước. Chỉ có điều, tự do của ta lại vấp phải rào cản một lần nữa, phạm vi hoạt động cũng giảm sút trên diện rộng, phần lớn thời gian ta đều ngồi trong phòng uống trà, đọc sách. Loki không thân mật cùng ta nữa, thậm chí nói cũng chẳng được mấy câu. Vài lần Sif đến tìm ta, hai chúng ta đều không đề cập tới những lời đối thoại gượng gạo khi trước.

Cứ như vậy, mùa hè đã phủ xuống Vanaheim khi ngày xuân lạnh lẽo rời đi.

Những cơn gió ấm áp thổi qua đô thành Vanaheim ngập trong sắc vàng, tất cả những tòa kiến trúc, cây cối, hoa cỏ đều như được nước thánh gột rửa. Con kênh đào bảo vệ thành trì lấp lánh ánh vàng, đôi khi, những tia sáng lóe lên khi mặt nước dao động khiến người ta chẳng thể nào mở mắt ra nổi, ngay cả tiếng gầm rú

của đám rống cũng hóa thành những đợt nỉ non dịu dàng. Cảnh tượng trước mặt rõ ràng đã khơi dậy rất nhiều điều xưa cũ, những ký ức bị phủ bụi bởi thời gian.

Trên con phố phồn hoa đông đúc, ta và Sif sánh bước dạo chơi, len lỏi giữa đám người rộn ràng nhốn nháo, lúc kề vai, khi chia tách, nói với nhau về những chủ đề mà cánh đàn ông nghe thấy nhất định sẽ phải gật gù... vì quá ư buồn ngủ.

“Cậu từng nghĩ tới chuyện ba mươi năm sau mình sẽ ra thế nào chưa?” Sif nhìn đôi giày nhọn cực kỳ tinh xảo, vén mái tóc xoắn ra sau tai, đường nét gương mặt rất mềm mại, cũng rất xinh đẹp.

“Nếu như chiến tranh đã kết thúc, và tớ chưa chết... Vậy thì chắc hẳn tớ sẽ chạy khắp nước để mở xưởng rèn, mở đại lý, làm việc kiếm tiền suốt ngày suốt đêm.”

“Kiếm nhiều tiền thế để làm gì?”

“Đương nhiên là để mở nhiều xưởng hơn nữa rồi.”

Sif phì cười: “Cậu đúng là chẳng thay đổi gì cả, suy nghĩ quá đơn giản. Thế tình yêu thì sao? Có nghĩ đến chuyện lúc đó đã kết hôn với Loki rồi không?”

“Một giây cũng không. Một Fasier đã khiến tớ bù đầu lên rồi, tớ không muốn có đến hai đứa con đâu, không bao giờ.”

“Câu này mà để Loki nghe thấy thì chắc hẳn lại lên cơn mà đi nhảy lều đó. Chẳng bao giờ để ý về mấy vấn đề này nhỉ. Cậu biết không, trước khi cậu với Loki gặp nhau, tớ này, còn cả Guffy và Fulla nữa, có lén thảo luận với nhau, không chừng sau này Ena của chúng ta sẽ thành một bà già trong trắng mất thôi.”

“Biết ngay là mấy người nói linh tinh sau lưng tôi mà!!!”

“Ai bảo cậu giống đàn ông thế. Ba nghìn năm trước thì cũng có tí yếu điệu đấy, chẳng hiểu sao bây giờ lại thành ra thế này nữa”, Sif lắc đầu ai oán, “Tớ đoán nhé, ba mươi năm sau chắc chắn cậu vẫn đang cắm đầu cắm cổ mà phấn đấu cho sự nghiệp. Còn tớ ấy à, đương nhiên là bay qua bay lại giữa tình yêu, sự nghiệp và chăm sóc gia đình, còn cái con ranh chết tiệt kia thì khỏi đoán cũng biết vẫn chỉ chết ngộp trong yêu đương thôi”.

“Con ranh chết tiệt?”

“... Jarnsaxa”, Sif nhìn khinh khỉnh.

“Ha ha, sao tự nhiên lại lôi cả con bé vào làm gì?”

“Không phải quan hệ giữa cậu và con bé đó cũng được lắm sao? Tuy nhiên, chị đây thật sự không ưa nổi nó. Làm gì có đứa con gái nào mà từ sáng đến tối cứ luôn miệng chồng ơi chồng à như thế chứ, đúng là mất hết thể diện, tớ dám thề là ba chục năm sau con ranh đó vẫn y chang vậy cho xem.”

Ta lắc lắc ngón tay: “Jarnsaxa ấy à, chắc chắn mỗi tuần một lần sẽ lại oang oang cho cả làng cả xóm biết ‘Ta đã ly hôn với Thor rồi, ly hôn thật rồi!’, nhưng hai tiếng sau sẽ lại bắt đầu méo mào, ‘Nhớ chồng chết mất thôi’...”

Sif títt mắt cười. Từ sau khi nàng ra quyết định lấy Gullveig làm khuôn mẫu để noi theo, rất ít khi thấy nàng cười như thế. Nhưng chỉ một lúc sau, nụ cười trên gương mặt nàng đã hoàn toàn biến mất: “Cái gã đàn ông như Thor ấy à, đi chết đi thôi, sống làm gì cho chặt đất”.

“Tyr thì tốt hơn, vừa quan tâm vừa lãng mạn, lại còn đẹp trai nữa. Cậu cũng nên quý trọng người bên cạnh đi.”

“Đàn ông thích chị đây ném đầu cho hết, hẳn là cái thá gì. Cậu thích thì tớ tặng đấy, tớ chẳng thèm”, nàng chải vuốt mái tóc, “Huống hồ đầu phải cứ tốt với mình là mình thích được. Giống Loki ấy, hẳn đối với cậu tốt đến mức không thể tốt hơn được nữa, thế mà cậu vẫn không quên được Odin”.

“Cậu nói lung tung cái gì đấy?”

Chắc hẳn sắc mặt của ta cũng chẳng đẹp để gì. Chẳng lẽ chuyện ấy rõ ràng đến thế sao?

“Cậu lừa ai thì lừa, nhưng đừng mơ qua mặt được Sif này.” Sif nhích lại gần hơn một chút, biếng nhác cất lời: “Cậu làm chuyện có lỗi với Loki cũng không sao, dù gì thì hắc có chết tớ cũng chẳng quan tâm, nhưng cậu không thể gây ra chuyện gì có lỗi với tộc... Biết chưa?”.

Nhìn sâu vào đôi mắt xanh của nàng, ta đang lưỡng lự xem có nên giải bày suy nghĩ thật của mình không thì đã nhìn thấy đám đông phía trước đang chen lấn xô đẩy để xem gì đó. Ta cùng Sif lại gần, chen chúc một lúc lâu mới nhìn thấy khung cảnh bên trong.

Đứng trước một đội ngũ dài dằng dặc, một chàng trai đầu đeo dải lụa màu trắng, tay ôm đàn hạc, lê tấm áo choàng màu tím cũ nát, cúi đầu, chậm rãi nhích từng bước chân, trên tay hắc có một dấu ấn ma pháp ràng buộc giống hệt ta, sau lưng hắc là hai hàng sĩ binh gương mặt lạnh lùng, đến từ vương cung.

“Thì ra là hắc”, Sif khoanh tay trước ngực, nói: “Điều phố thị chúng được tiến hành hằng tháng hay sao?”.

“Đó là... Bragi?”

“Đúng thế.”

Bragi, thần Thơ ca, đồng thời cũng là thuật sĩ Ảo giác ưu tú nhất của tộc Aesir, từng bị thương trong lần đầu tiên Odin dẫn quân xâm nhập Vanir, không may bị Thần tộc Vanir bắt giữ, hơn hai năm qua vẫn bị giam cầm trong hoàng cung Hoenir. Việc chủ thần trở thành tù binh vẫn luôn không ngừng đả kích tới sĩ khí của binh lính Aesir, rõ ràng có rất nhiều cách cứu được Bragi, nhưng Odin đến tận trước lần tới thăm cuối cùng cũng không thử lấy một lần.

Xét trên phương diện nguyên lý ma pháp học, sau khi dấu ấn của Loki được khắc lên, thì các kết giới ma lực có cường độ tương đương với nó sẽ được rải khắp các góc ngách trên đất Vanir, trong số đó, kết giới ở cảng biển Modin sẽ có cường độ lớn nhất.

Nhìn về phía Bragi, trong lòng ta đột nhiên nảy ra một chủ ý.

Buổi sớm của hai ngày sau.

Ta lên vào đại lao, rót ma pháp ảo ảnh lợi hại nhất trên cả chín thế giới vào trong ống nghiệm, làm thủ vệ mê muội, tìm kiếm cơ hội, quan sát địa hình... Sau khi thực hành kế hoạch vượt ngục mà ta đã mất hai tuần nghiên cứu kỹ lưỡng, ta và Bragi trốn ra được khỏi hoàng cung Hoenir lúc trời mờ sáng, ép dấu ấn ma pháp có thể đánh động đến Loki vào giấc ngủ sâu, cũng liên tục đối mặt thật sự với những kết giới trong giả thuyết ở biên giới các đô thành.

Sau khi tới Modin, chúng ta liên tục dịch chuyển tức thời trên bến tàu đến một trăm hai mươi lần, cuối cùng cũng đục được một lỗ nhỏ tại chỗ có thể coi là yếu nhất trên kết giới cuối cùng đã được thực thể hóa.

Lúc này, con phượng hoàng đen do Bragi triệu hoán tới đang vẫy đôi cánh khổng lồ mềm mại của mình, đợi chúng ta ở bầu trời phía trên khe nứt Ginnungagap.

“Thật không thể tin nổi... Ma lực của cái tên Loki quái dị này cứ như vô hạn vậy, lỗ nhỏ này chỉ chưa đầy một phút sau sẽ được vá liền, chúng ta phải nhanh lên.”

Bragi chống người lên lan can trên bến tàu, vừa thở hồng hộc nhìn xuống vực sâu không đáy, vừa lau mồ hôi ướt đầm trên trán.

“Được rồi, ta đếm đến ba, chúng ta cùng nhảy. Có thể sẽ bị thương, nhưng người hãy cố chịu đựng, sau khi ra ngoài rồi thì bọn chúng không làm gì được ta nữa đâu.”

Ta gạt đầu, nắm tay hắc.

“Một.”

Trên bức tường phòng hộ vô hình, viền ngoài màu vàng của lỗ hổng đang khê rung lên.

“Hai.”

Ta hít sâu một hơi.

“Ba!”

Ta nhắm nghiền hai mắt, cùng hấn dịch chuyển tức thời về phía lỗ nhỏ kia.

Một lực bắn ngược cực mạnh lao thẳng về phía chúng ta, ánh sáng màu đỏ rực như có thể thiêu cháy thân thể con người, vây quanh hai kẻ đang rơi tự do trong trạng thái không hề phòng bị, bắn chúng ta trở lại bến tàu.

Chúng ta đau đớn, ôm chặt cánh tay, đồng loạt ngã đầu.

Một bóng người đang lao từ không trung xuống với tốc độ chóng mặt, đứng trước chúng ta.

Đây quả thực là chuyện xui xẻo nhất trên đời... kẻ đó là Loki, vẫn đang khoác trên mình áo ngủ, một lọn tóc quăn ngược lên trên. Gương mặt hấn tuy rất đẹp, nhưng hình tượng thì hoàn toàn bề nát.

“Nếu không phải mơ một cơn ác mộng về em, e rằng đến giờ ta vẫn không phát hiện ra hai người các người đang chạy trốn.”

Thấy hấn từ từ bước lại gần, ta và Bragi lập tức đứng bật dậy, chuẩn bị dựng một bức tường phòng hộ để bảo vệ bản thân. Nhưng cả ta và hấn đều biết rõ, dù có mười “chúng ta” cùng lên đi nữa, cũng không đâu lại được vị thần phá hoại đứng đầu về khả năng chiến đấu này.

“Sao lại muốn trốn?”, hấn nhìn về phía ta, gương mặt đầy nghi hoặc, “Ta đối xử với em không tốt sao?”.

Lại là vẻ mặt này, mỗi lần hấn lộ ra vẻ mặt này là y như rằng sẽ xảy ra chuyện chẳng lành. Ta đề phòng đứng chắn trước Bragi, đặt tay lên trên thanh đoản kiếm gài nơi xương cụt.

Cơn gió lạnh thổi tới từ phía khe nứt khổng lồ, thổi tung mái tóc của Loki. Mái đầu với những lọn tóc hơi xoăn của hấn trông hết như đóa hoa hồng giữa trời đêm, tỏa ra vẻ đẹp khiến người ta kinh ngạc cùng hương thơm đầm máu trong cô đơn và tăm tối.

Hấn híp mắt, dáng đi chậm rãi mà tao nhã, nhưng lại khiến cho ta và Bragi không tự chủ được mà giật lùi liên tục.

Cuối cùng, chúng ta bị dồn đến phía sau bến tàu.

Khi Bragi không cẩn thận bước hụt một chân, lực bắn ngược mạnh mẽ của dẫu ẩn đã vọt tới từ phía sau lưng, hất văng chúng ta về phía trước.

Gần như bỏ nhào lên thân thể Loki, ta vội vàng giật lùi về phía sau hai bước, rút thanh kiếm ngắn ở phía sau ra, chỉ hấn: “Đừng tới đây!”.

Loki lại như không nghe thấy, nhìn ta bằng ánh mắt vô cùng lạnh lùng, rồi lại áp sát hơn một chút.

Bragi vội vàng thi thố thuật ảo giác với Loki, nhưng lại bị Loki tay bắn trả toàn bộ ma pháp, rơi vào trạng thái không thể động đậy. Trong suốt quá trình đó, ánh mắt hấn nguyên vẹn trên người ta. Ta quay đầu nhìn một lượt phía sau, mồ hôi lạnh chảy theo gờ má, rơi xuống xương bả vai.

“Người lại gần thêm nữa là ta sẽ giết người! Đừng qua đây!”

“Vậy thì giết ta đi.”

Khóe miệng hấn nhếch lên, để lộ ra nụ cười tà khí, “Chết trong tay em còn tốt hơn là đứng trơ mắt nhìn em trở về bên cạnh Odin”.

“Người... đừng qua đây...”

Trong lòng tự nhủ, rất đơn giản thôi mà, giờ kiếm lên, đâm xuống là xong... nhưng hai bàn tay ta chỉ có thể run rẩy.

Hấn nắm chặt cổ tay ta, ôm ta vào lòng, dịu dàng hôn môi ta.

Vòm miệng Loki luôn có một thứ hương vị tựa tựa cánh hoa, xen lẫn với thứ cảm xúc chẳng thể diễn tả bằng lời, thông qua nụ hôn dịu nhẹ cùng nỗi tuyệt vọng khôn cùng này, hấn lại để một dấu ấn thật sâu nơi hồi ức ngọt ngào mà nặng trĩu trong ta.

Hắn cướp lấy thanh đoản kiếm trong tay ta, ném xuống vực sâu ngoài bên cạnh. Bức tường phòng hộ sau bao đêm không ngủ cùng giầy giữa đấu tranh ta mới dựng lên được, nay cứ thế sập xuống, dù chẳng phải đối mặt với bất kỳ đợt tấn công nào.

... Mãi đến khi gương mặt của Odin hiện lên trong tâm trí.

“Không...” Ta đẩy Loki ra, trong ta là nỗi bất an cùng áy náy, ta ôm chặt hai tay: “Loki, ta xin lỗi”.

“... Em lại muốn nói gì nữa đây?”, hắn nghiêng đầu, cơn giận đã bắt đầu nhen nhóm.

“Tuy có đau khổ, nhưng từ trước tới nay ta chưa từng hối hận vì quyết định của mình. Bất kể là vứt bỏ ký ức của Ena khi thức tỉnh, hay là sau khi thức tỉnh rồi trở lại bên cạnh Odin, thậm chí là nhớ lại những việc đã qua, nhớ lại những ngày chung sống cùng người với thân phận một con người hoàn toàn khác, ta đều chưa từng hối hận...”

Hắn chậm rãi ngừng đầu, vẻ mê man trong ánh mắt dần chuyển thành kinh ngạc.

“Hôm nay cũng thế”, ta tiếp tục nói, “Ta muốn ra đi, muốn trở về tộc Aesir...”.

“Chờ chút đã...”, hắn cắt ngang lời ta, “Em thật sự đã nhớ lại rồi sao?”.

“... Đúng thế.”

“Từ lúc nào?”

“Bắt đầu từ cái đêm xem pháo hoa ngày đó.”

“Dối trá. Ta không tin.”

“Những lời ta nói đều là sự thật.”

“Ta không tin”, Loki ôm gương mặt ta, nhìn thật kỹ, thật chăm chú, cuối cùng thốt lên thứ thanh âm chắc chắn, “Nếu em có ký ức cũ, làm sao em nỡ ra đi”.

Thì ra nỗi chán nản vô danh trong thời gian này đều vì những tháng ngày quá khứ, quá tốt đẹp nhưng lại biến thành gánh nặng.

Bất kể có che giấu thế nào, có cố gắng làm lơ, có giả bộ không thèm để ý... cũng chẳng thể xóa đi đoạn ký ức ấy. Ký ức về những ngày ta đã từng cho đi tất cả phần tình cảm duy nhất trong cuộc đời mình, không hề do dự; về những khi ta từng ghen tuông đố kỵ vì hắn phản phát tình yêu cho những người con gái khác mà trần trọc không yên; về những đêm khuya say rượu từng thầm ước ao, hy vọng có thể gả cho người ấy...

Là Ena, tất cả những lỗ hổng trong tình cảm của nàng, đều chất đầy tên hắn.

“Ta nghĩ, chắc người đã hiểu nhầm rồi.”

Không biết thứ sức mạnh nào đã điều khiển ta đáp lại lời của hắn, “Khi chung sống cùng người, ta chẳng qua chỉ là một đứa ngốc trong đầu chỉ có yêu đương mà chẳng biết cái gì, thế nên chỉ mới vừa có cảm tình với một người có vẻ ngoài tuấn tú đã khăng khăng coi đó là tình yêu đích thực. Trên thực tế, đó chẳng qua chỉ là có cảm tình mà thôi, thậm chí còn chưa thể gọi là thích”.

“Thật... sao?”, Loki chăm chú nhìn ta, thanh âm rất nhẹ.

“Giống như tất cả mọi người, ai cũng từng có mối tình đầu, rất đơn giản, rất tốt đẹp, nhưng chẳng có ai ghi nhớ nó suốt đời.” Nhìn đôi mắt hắn dần ảm đạm, ta cắn răng nói, “Thứ đó nếu đem so sánh với ký ức của cả nghìn năm trước thì chẳng đáng là gì. Thật sự chỉ là một đoạn nhạc đệm nho nhỏ trong đời người mà thôi. Vậy nên, hãy quên nó đi”.

“Em... Từ trước đến nay chưa từng yêu ta ư?” Hắn mở to đôi mắt, hệt như một đứa bé thơ, ánh mắt mê man, không hề có tiêu cự.

“Chưa từng.”

“Có điều, ta không hiểu ý em.”

“Cái gì?”

“Những lời em nói, giống với mối tình đầu của rất nhiều người.” Bờ môi Loki bị gió lạnh thổi đến trắng bệch, thanh âm cũng bắt đầu yếu ớt, “Cả đời này ta chỉ yêu một người, chỉ có một mà thôi. Mối tình đầu cứ đồng hành cùng cuộc đời của ta mãi, đến tận hôm nay. Đối mặt với tình huống ấy, ta phải làm sao mới có thể quên đi nó giống như những người khác đây?”.

Trái tim ta đã sớm bị câu nói đó của Loki đâm cho tan nát, lại chẳng có cách nào khiến máu đỏ ngừng tuôn. Ta chỉ có thể gồng mình nhìn hắn, kéo dài sự thương tổn lẫn nhau dường như không có điểm dừng: “Loki, từ bỏ thật sự khó đến thế sao?”.

“Từ bỏ...?”

“Đúng vậy”, ta gơ bàn tay đeo chiếc nhẫn kết hôn ra, “Ta có thể ở lại làm một tù binh, nhưng không thể sống cùng người được nữa”.

Hai mươi phút sau, ta nhìn Bragi leo lên lưng phượng hoàng: “Giờ chúng ta trở về sao?”.

Nắm chặt bàn tay trống trải, không có dấu ấn, cũng không có nhẫn kết hôn, nhớ lại những lời Loki vừa nói, nhất thời tinh thần ta có chút ngẩn ngơ. Khi hắn thốt câu, “Ta sẽ thử”, ánh mắt hắn hoàn toàn không có nỗi đau thương, cũng không tuyệt vọng, mà bình tĩnh đến độ gần như trống rỗng.

Hắn để chúng ta đi.

“Người còn đang do dự cái gì?”, tiếng hét đầy phẫn nộ đột ngột vang lên của Bragi kéo ta trở về thực tại, “Vào lúc này đáng lý ra người nên ở bên cạnh bộ hạ, chứ không phải chung sống với cái tên tạp chủng giữa tộc Khổng lồ và Vanir đã gây ra vô số tội ác tày trời đó”.

Nghe hắn nói vậy, ta lại có chút chằng cam lòng: “Loki thật sự đã sai, nhưng người không thể khẳng định chủ nghĩa chủng tộc như thế được. Nào có ai chọn được nơi mình sẽ ra đời”.

“Frigg diện hạ, người tinh táo một chút có được không? Chẳng lẽ nhất định phải chờ đến khi bộ hạ chết rồi, vĩnh viễn biến mất khỏi cõi đời này thì người mới hiểu ra ai là người mà mình nên quý trọng sao?”

Đầu tiên, ta sống người, nhưng sau đó lại nở một nụ cười khổ sở: “Ta tuyệt đối trung thành với chàng, nhưng xin hãy rút lại những lời người vừa nói. Odin sẽ chẳng bao giờ cần đến ta. Ta cũng không hy vọng chàng lãng phí thêm thời gian và sức lực để bảo vệ ta nữa, chàng có những việc quan trọng hơn cần phải làm”.

Bragi giống như một quả bóng xì hơi, bên khóe môi phảng phất ý cười khó hiểu: “Nếu đã vậy thì người cứ ở lại tộc Vanir. Hơn nữa, bây giờ người trở về cũng chưa chắc đã gặp được ngài”.

“Người nói thế là có ý gì?”

“Bộ hạ đã qua đời rồi”, hắn ngừng lại một chút, “Ba năm trước, vào lúc ngài thức tỉnh, tuổi thọ của ngài cũng đã đến điểm tận cùng”.

“Rốt cuộc người đang luyện thuyền gì đó? Thức tỉnh và qua đời là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Hay là ý người muốn nói, ba năm trước, Shujin - một Thần tộc bình thường - đã chết, và bây giờ chàng là chủ thần Odin?”

“Không, từ trước tới nay, bộ hạ chưa bao giờ là một Thần tộc bình thường. Ngài không hề chết trong buổi Hoàng hôn của các vị thần”, nói đến đây, mắt Bragi đã đóng đầy nước mắt, “Ngài thật sự qua đời vào chính cái ngày ngài thức tỉnh”.

Tuy đã sớm nhen nhóm suy đoán này, nhưng khi nghe được sự thật từ miệng người khác ta vẫn kinh ngạc vô cùng. Ta lắc đầu, chất vấn: “Người làm ta rối hết lên rồi. Nếu như chàng đã chết, vậy Odin hiện tại là ai?”.

“Là tưởng niệm thể của ngài. Một tưởng niệm thể sống không quá một nghìn ngày.”

69. Quyển 3 - Chương 18: Nỗi Nhớ Thương Bất Diệt

Trong lòng biết rõ hắn chỉ đang đùa, nhưng ta vẫn bị lời nói đùa đáng sợ ấy dọa cho bủn rủn chân tay. Sau khi tưởng tượng trong đầu rằng lời Bragi là sự thật, ta nghiêm mặt nói, giọng cứng đờ: “Bragi, từ xưa đến nay ngươi vẫn nổi tiếng vì lòng trung thành trước sau như một, tại sao hôm nay cứ lặp đi lặp lại một câu nói đùa vô nguyên tắc như vậy?”.

“Ta không nói đùa!” Bởi vì phẫn nộ, gương mặt của Bragi đỏ bừng lên, hắn cao giọng nói: “Tại trận quyết đấu cuối cùng với Loki trong buổi Hoàng hôn của các vị thần, ngài không hề bị Loki giết chết, ngược lại, Loki sau khi bị ngài đánh trọng thương liền tự sát. Vậy nên, sau khi trận chiến ấy kết thúc, Thần tộc duy nhất sống sót chỉ có một mình ngài. Sau khi sáng tạo ra thế giới mới, ngài liền thay đổi lịch sử, để người đời nghĩ rằng Loki đã giết ngài, bởi vì lúc đó ngài đã cạn kiệt thần lực, cũng đánh mất cơ hội được sống lại, nếu không, người ta nhất định sẽ vì biết ngài không chết mà thăm dò nơi ở của ngài”.

Sau đó, Bragi kể cho ta nghe rành mạch những chuyện đã xảy ra.

Odin vẫn sống ẩn danh tại tộc Aesir, rất ít giao lưu với người khác. Mãi đến năm 2866 của kỷ nguyên Trùng Sinh, Pháp vương Aesir Field hung tàn bạo ngược nắm trong tay cả nghị viện lẫn Thần tộc cấp cao, tham lam háo sắc, nhưng lại nhất gan sợ sệt, không hề đem quân đánh đuổi Thần tộc Vanir, thậm chí là người Khổng lồ không ngừng xâm lấn lãnh thổ Thần giới, để bọn chúng mặc sức xâm lăng, tàn sát trên mảnh đất quê hương. Trong khoảng mười năm, bất luận là ở phương diện kinh tế, chính trị hay quân sự, tộc Aesir đều trong tình trạng sắp sửa sụp đổ.

Cuối cùng Odin cũng không nhẫn nhịn nổi, dùng cái tên giả Shujin, một lần nữa bước lên vũ đài chính trị, nhanh chóng lật đổ chính quyền và vây cánh của Pháp vương Field. Hơn hai nghìn bảy trăm năm đã trôi qua, những tài liệu lịch sử có liên quan đến bề ngoài của Odin cơ bản đã thất truyền, những thứ còn sót lại chỉ là bức tượng toàn thân cùng những bức họa lưu lại dáng dấp của chàng thuở trẻ. Lúc đó Shujin lại để râu, nói dối rằng mình sinh vào năm 2745, thêm vào đó, bộ dạng bề ngoài quả thực rất giống một Thần tộc trung niên, mọi người đều biết tất cả những chủ thần sống lại nhất định sẽ xuất hiện sau năm 2900, thế nên không một ai phát hiện ra chàng chính là Odin. Huống hồ, dù là ở tộc Vanir hay Aesir, hằng năm mỗi Thần tộc đều phải thực hiện cuộc điều tra năng lực, bao gồm ba loại là thần lực, ma lực và võ lực. Kết quả của Shujin là ma lực cấp 8, võ lực cấp 9, thần lực cấp 0. Những nhà nghiên cứu dựa theo tiêu chuẩn thời đó đã suy tính Odin hẳn phải là Thần tộc duy nhất trong lịch sử có được thần lực cấp 10, vậy nên càng không có kẻ nào nghi ngờ Shujin chính là chàng.

Sau khi Odin lại nắm quyền thống trị Asgard một lần nữa, chàng vẫn luôn tìm kiếm người kế nhiệm thích hợp.

Sau năm 2900, có một lời đồn lan truyền không dứt, đó là trong mười hai chủ thần sẽ có một người không sống lại, gần như tất cả những người hiểu được tình hình đều nghĩ đó là thần Tình yêu, nhưng thực tế lại là Odin.

Ta không muốn nghe tiếp nữa, lắc đầu: “Được rồi, cứ cho là chàng đã dốc cạn thần lực để sáng tạo ra một thế giới mới, nhưng cùng lắm thì chàng cũng chỉ biến thành một Thần tộc bình thường mà thôi, sao có thể mất đi cơ hội sống lại chứ?”.

“Điện hạ, ngày đó sở dĩ bị hạ cố ép người thức tỉnh, là bởi ngài đã biết được chuyện Loki giết hại người, mà trước đó, ngài vẫn cứ tưởng là người tự sát. Nếu ngài biết được tất cả trước khi sáng tạo ra thế giới mới, thì ngài sẽ không bao giờ cho Loki có cơ hội hồi sinh!”

“Ta biết. Thế nên?”

Bragi nhìn ta, không nói lời nào.

Trái tim lại đột nhiên như bị một ngọn lửa vô hình thiêu rụi thành tro tàn.

Đường về cõi chết!

Ngày đó Loki đã dùng câu thần chú Đường về cõi chết với ta, khiến ta mất đi cơ hội sống lại trên đời. Còn hắn, dường như ngay từ đầu đã chuẩn bị tinh thần để hủy diệt tất cả, thế nên mới tự sát sau khi quyết đấu

với Odin, từng bước được tiến hành rất gọn ghẽ, nhưng lại không ngờ Odin sẽ vẫn hồi tất cả...

“Điện hạ nghĩ rằng sức mạnh nào đã giúp người sống lại?”

Trong nháy mắt, ta bị nhấn chìm trong cơn hoảng hốt. Dòng tên biến thành màu tro xám của Odin trên tấm bia ghi về các vị thần cũng như hiển hiện rõ ngay trước mặt. Ta ôm đầu, lắc thật lực: “Không, không thể như thế được”.

“Trong buổi Hoàng hôn của các vị thần, ngài ấy nhường cơ hội sống lại của mình cho người trước, sau đó mới dùng thần lực sáng tạo ra thế giới mới. Nếu không có buổi Hoàng hôn của các vị thần, ta nghĩ ngài chưa chắc đã làm được đến mức ấy. Bởi vì ngài là chúa tể của các vị thần, gánh trách nhiệm cực lớn trên vai, không thể chỉ vì tình cảm riêng tư mà để mặc bộ tộc diệt vong. Nhưng khi đối diện với sự hủy diệt của thế giới, ngài đã dốc cạn thần lực của mình, biến thành một Thần tộc bình thường, không có gánh nặng bộ tộc trên vai, ngài cũng sẽ vì thế mà trở thành một người đàn ông bình thường.”

“Một người đàn ông bình thường...?”

“Một người đàn ông bình thường yêu thương vợ mình còn hơn tính mạng.” Bragi phóng mắt về phía ngọn núi xa xa, như đang cố gắng rời đường nhìn của mình về nơi khác, khẽ thở dài một tiếng.

“Sau khi tưởng niệm thể của người biến mất, bệ hạ đã rất đau lòng, đã than khóc biết bao ngày.”

Nếu những lời Bragi nói là sự thực, vậy thì câu trả lời cho rất nhiều vấn đề đều trở nên sáng tỏ.

Hồi tưởng lại những chuyện đã trải qua sau khi ta trở về Asgard. Thái độ như gần như xa của Odin, những khi chàng chỉ nói đến nửa chừng rồi dừng lại, còn cả câu nói chàng thốt lên khi gặp ta lần cuối: “Ta chỉ mong em không đau khổ mà thôi”.

Rõ ràng chàng đổ kị khi thấy ta và Loki thân thiết, nhưng khi ta đòi chàng phải ở cùng ta cho đến khi ta chết, thì chàng lại chỉ đáp rằng: “Xin lỗi, ta không làm được”.

Chàng còn bảo: “Người có thể cho em hạnh phúc không phải là ta”.

Đều là những lời nói rất giản đơn, là những lời đoạn tuyệt mà đám đàn ông thường dùng khi muốn vứt bỏ tình nhân... Lúc đó, ta chỉ cảm thấy tổn thương sâu sắc, chứ nào biết được ý nghĩa sâu xa phía sau câu chữ.

“Nếu thật sự là như thế...”, ta nhìn Bragi, rì rầm nói, “Ta không nhận nổi. Ta thà trở thành kẻ phải chết đi, cũng không muốn nhận...”.

“Điện hạ Frigg...”, Bragi muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ thở dài thườn thượt.

“Có thể lựa chọn một lần nữa được không, để ta đổi cho chàng cơ hội sống lại trên đời?”

“Người cũng nên biết, chỉ có thần thánh có cùng cấp bậc, hoặc cấp bậc cao hơn mới có thể làm được chuyện này. Vị thần có cấp bậc cao nhất chính là bệ hạ... Huống hồ, loại hy sinh này, không thể đảo ngược.”

“Thử một lần có được không? Vạn nhất ta làm được thì sao?”

“Điện hạ, hãy trở về đi”, Bragi vỗ vai ta, “Cũng chẳng còn bao lâu nữa là tròn thời hạn một nghìn ngày, hãy trở về làm bạn với bệ hạ”.

Trên đường trở về Asgard, Bragi kể cho ta rất nhiều chuyện từng xảy ra. Thân là thần Thơ ca, dường như ngay từ khi còn nhỏ hắn đã có được thứ ma lực biến ngôn từ trở nên tươi đẹp, dù là một câu chuyện bình thường đến thế nào đi chăng nữa, qua lời kể của hắn, đều đẹp tựa giấc mơ.

Ví như sự sinh ra của ta.

Thì ra, nơi ta thật sự sinh ra là thành Hande, vào một buổi tối của tháng đông giá rét năm 2969. Mặc dù những năm ấy, việc các chủ thần sống lại là câu chuyện được bàn tán xôn xao nhất chín thế giới, nhưng đối với Odin - người biết tất cả mọi thứ - nó hoàn toàn chẳng phải là một câu đố hóc búa gì. Đây cũng là nguyên nhân khiến các chủ thần sống lại ở tộc Aesir cực sớm, còn tộc Vanir thì vẫn trong cảnh mịt mờ.

Sau khi ta sinh ra, Odin liền biết, lập tức lao tới thành Hande trong thời gian ngắn nhất và tìm được tung tích của ta.

Sau khi gặp đế vương Shujin khi đó, cha mẹ đẻ của ta đã giao ta cho chàng mà không hề do dự, những mong chàng có thể bồi dưỡng ta thành một người tài giỏi.

Khi ôm ta trong vòng tay, Odin liền đặt một nụ hôn thật nhẹ lên trán ta - ngày đó ta vẫn còn là một đứa bé sơ sinh. Sau đó chàng đưa ta đến tộc Vanir. Lý do giống hệt như lý do mà chàng rời xa ta lúc này, chàng không muốn ta sau khi sống lại có bất cứ liên quan gì đến chàng, tốt nhất là tìm được người mình thích ở một vùng đất xa xôi, đồng thời được hưởng thứ hạnh phúc bình dị nhất.

Trên lãnh thổ Vanir, thôn Gill là mảnh đất thích hợp để cư trú, cũng là nơi an toàn nhất. Thôn nằm ở vị trí khá hẻo lánh, hơn nữa rất khó bị kẻ thù phát hiện. Thế nên chàng đã đưa ta đến nhà của cha mẹ nuôi. Sau khi ta yên ổn sống trong thôn, Odin thường sẽ lặng lẽ đến thăm ta, dùng rất nhiều phương thức giúp thu nhập trong gia đình ta tăng thêm đáng kể, đương nhiên là cha mẹ nuôi ta không hề hay biết.

Nghe đến đây, nỗi oán hận trong ta đã vượt xa cảm động.

Nếu mọi chuyện đều diễn ra theo kế hoạch của Odin, thì một ngày nào đó ta cũng sẽ thức tỉnh, và nhớ lại mọi chuyện. Đến lúc đó, nếu ta lại biết được Odin đã không còn tồn tại trên cõi đời này nữa, đồng thời bản thân vĩnh viễn chẳng còn cơ hội gặp mặt chàng, thì tình hình khi ấy sẽ tồi tệ thế nào? Thậm chí về sau, nếu ta không biết nguyên nhân chàng biến mất, liền mở lòng với những người đàn ông khác, dần vùi chàng vào dòng sông ký ức vô tình... Đó đều là những thứ chàng muốn hay sao?

Thì ra, Odin cũng là một kẻ ích kỷ, chỉ biết nghĩ đến mình.

Sau khi Thần tộc Aesir tấn công thôn làng, ta và chàng cũng đứt liên lạc. Mãi đến khi ta dọn tới vương đô Vanaheim thì mới bị Thor - kẻ lúc đó đang điên cuồng theo đuổi Sif - phát hiện. Lúc đó Odin vốn định dẫn ta đi, chỉ sợ ta quen biết với thần thánh của Vanir thì sẽ không tránh được cảnh đối đầu. Thế nhưng, khi ấy tốc độ yêu đương của ta và Loki nhanh đến chóng mặt, chàng còn chưa kịp ra tay thì chúng ta đã đính hôn rồi.

“Tâm tình của bệ hạ thật ra cũng rất dễ hiểu, một người là vợ trước, một người là em trai... Hy vọng nàng hạnh phúc, nhưng lại không kìm được lòng đố kỵ và nỗi cô đơn”, Bragi nói, “Sau khi người sinh ra, bệ hạ thường băng quơ nói với những người bên cạnh, ‘Gần đây thời gian trôi qua rất chậm, nhưng thực ra lại quá nhanh’. Ta vẫn không sao hiểu được ngài muốn ám chỉ điều gì”.

Ta lập tức nhớ lại ngày Odin tham dự lễ đính hôn của ta và Loki.

Chàng từng lặng người giữa trời gió tuyết, đứng dưới ban công để ngắm nhìn ta. Lúc đó, ta cảm thấy chàng đã đứng đó rất lâu rồi, chỉ cách ta có một đoạn ngắn thế thôi nhưng dường như đi thế nào cũng không thể lại gần, cứ như vậy, lặng lẽ, đợi chờ...

Chàng từng đứng trên thang lầu vào một đêm tăm tối, vuốt ve sợi dây chuyền có hình bướm vàng trên cổ, nói rằng: “Dù là người con gái đẹp đến thế nào, cũng chẳng sánh được bằng một tách trà chiều cùng ngồi uống với nàng trên thảm cỏ nhiều năm về trước...”. Lúc đó, ta chưa từng nghĩ về “nàng”, người con gái gần như hoàn mỹ mà chàng nói tới là ai...

Còn cả nụ hôn giữa cơn mưa, khi chàng sắp trở về Asgard.

Lúc đó, ta đã thấy khó chịu vô cùng, bây giờ nhớ lại, càng thấy ngay cả việc hít thở cũng vô cùng khó khăn.

Ngay sau đó Odin đã biến mất ư?

Nhưng vì sao lại ngay sau nụ hôn ấy?

Bởi chàng đã quá thất vọng vì ta, hay vì khi đó chàng đã an tâm rời khỏi thế giới này?

“Odin bây giờ... thật sự chỉ là một tưởng niệm thể thôi sao?”, ta thấp giọng hỏi.

“... Đúng vậy.”

“Vậy chàng có khả năng suy nghĩ không? Hay là tất cả những hành động, lời nói hiện giờ của chàng đều chỉ là bóng hình còn sót lại? Chàng có còn là Odin nữa hay không...”

“Điện hạ, sao người có thể nói như thế?”, Bragi rõ ràng có chút tức giận, “Mặc kệ người đó là bộ hạ hay chỉ là một ảo ảnh còn sót lại, thì đều liên quan đến bộ hạ, không phải sao? Chẳng lẽ nếu Odin bây giờ chỉ là tưởng niệm thể thì người sẽ chẳng thèm liếc mắt nhìn sao?”.

“Ý ta không phải vậy”, ta lập tức lắc đầu, “Đương nhiên ta không có ý này”.

Ta chỉ muốn xác nhận sự tồn tại của chàng mà thôi.

Ta chỉ không muốn tin đây là sự thật mà thôi...

Khi trở lại Asgard thì trời đã về chiều, Odin và các vị thần đều đang bận rộn bên trong thần điện. Bởi vì hoàn toàn không tự tin có thể đứng trước Odin mà bình tĩnh, không nói năng lộn xộn, ta liền để Bragi đi tìm Odin, còn mình thì trở về cung điện Sương Mù ngồi đợi.

Vừa bước chân vào tấm cung, ta liền nhìn thấy Fasier - lúc này đang ngồi trên người Lolo - cũng gần như sắp đề chết nó, cả đám hầu gái chân tay luống cuống không biết xử lý thế nào đang đứng bên cạnh. Thấy ta trở lại, các nàng đầu tiên là kinh ngạc, sau đó là vui sướng, vội vàng rời khỏi phòng. Ta bước tới dạy dỗ Fasier một phen, đôi mắt màu tím của nó lập tức ngân ngấn nước, nó ngoác mồm khóc lớn, nhào vào lòng ta.

Ta rất nhớ Fasier, nhưng bây giờ tâm trí ta hoàn toàn không ở chốn này.

Chẳng bao lâu sau, tiếng reo hò đã vang lên phía cung điện Valhalla. Có lẽ Bragi đã thông báo cho mọi người biết chuyện ta trở lại.

Ta ôm Fasier, nhưng trong lòng lại lo lắng bất an.

Nếu ta gặp Odin, gặng hỏi chuyện liên quan đến tưởng niệm thể mà bị chàng phủ nhận, vậy ta phải làm thế nào?

Nếu chàng thừa nhận, thì ta phải làm sao?

Nếu ta không đợi được Odin đến, chỉ nhận được tin chàng đã biến mất rồi, vậy ta phải làm sao...

Fasier ngẩng đầu, dùng đôi mắt trong veo nhìn ta, vươn một cánh tay bé xíu, trắng trẻo ra, lau dòng lệ vương trên khóe mắt. Nhất thời ta lại càng cảm thấy bất an, ôm chặt lấy nó, nước mắt trào ra, rơi xuống miếng vải mềm trước ngực Fasier.

Chẳng biết qua bao lâu.

Một giọng nói thân quen vang lên từ bên đầu kia của tấm cung trống vắng: “Em đã trở về rồi”.

Ta vội vã ngẩng đầu, thấy Odin đang đứng ngay trước cửa. Odin đi đôi giày quân đội màu đen mà chàng thích nhất, vẫn đẹp trai, vẫn phong độ như xưa, nhưng thứ cảm giác đang ồ ạt dâng lên trong lòng ta lại là hoài niệm, chàng như một người thân ruột thịt đã ở bên ta, cùng ta bước qua những năm tháng bé thơ để trở thành người lớn.

Rõ ràng chàng đang đứng trước mặt ta, khỏe mạnh bình thường... nhưng trong quá trình chàng bước về phía ta, trong lòng ta lại dâng lên từng đợt bi thương hòa cùng tuyệt vọng.

“Đúng, ta đã trở về.”

Ta đặt Fasier trở lại nôi, Lolo đáng thương vừa mới cơ người chuẩn bị ngủ say liền bị nó cười lên. Ta quay người bước về phía căn phòng bên trong, “Vào trong rồi nói”.

Odin lẳng lặng bước theo ta vào trong phòng ngủ.

“Hoan nghênh em trở về”, chàng vẫn giữ nguyên thái độ ôn hòa, “Ta cứ tưởng sẽ không còn cơ hội gặp lại em nữa”.

“Vì sao lại không gặp được nữa?”, ta hỏi.

“Bởi vì em định ở lại Vanaheim mà, không phải sao?”

“Đúng, nhưng cũng không thể có chuyện không gặp lại nhau. Trên chiến trường, lúc ngoại giao, rồi cũng có lúc chạm trán thôi.”

“Cũng có thể”, Odin trầm ngâm trong chốc lát, “... Em vừa khóc à?”.

Mắt ta đau nhức đến mức không mở to ra được, chẳng cần nhìn cũng biết nó đã sưng tấy lên rồi, chắc khó coi lắm. Ta xoa mắt: “Sao chàng không hỏi vì sao em lại trở về?”.

“... Vì sao em lại trở về?”

“Bởi vì chàng.” Lời vừa thốt, dòng nước mắt khó khăn lắm mới dừng được lại một lần nữa tràn mi, “Odin, đừng ruồng bỏ em nữa, được không?”.

Odin hờ hững nhìn ta, như thể những lời Bragi nói chỉ là đối trá, ánh mắt chàng vẫn mang nét lạnh lùng: “Sao lại đề cập đến vấn đề này? Không phải ta đã nói rồi sao, ta không làm được”.

“Đây là thỉnh cầu duy nhất của em, xin hãy để em được ở bên chàng, dưới hình thức nào cũng được.”

Odin nhăn mày, xoay người bỏ đi, nhưng vừa đi được hai bước, chàng đột nhiên dừng lại, có chút bực mình mà nói: “Frigg, ta cứ tưởng em không giống những người đàn bà khác, sẽ không làm ra mấy chuyện không có tự trọng này. Ta đã nói biết bao nhiêu lần rồi, ta hoàn toàn không muốn sống cùng em, chẳng lẽ phải ép ta nói ra mấy lời kiểu như ‘Ta chán nhìn thấy mặt cô lắm rồi’ thì em mới chịu bỏ cuộc sao?”.

“Em chỉ làm thế với một mình chàng thôi. Dù chàng có ghét em cũng chẳng thay đổi được gì”, ta tiến lên, ôm chàng từ phía sau, thật chặt: “Xin chàng đừng rời bỏ em. Nếu mất chàng, em làm sao chịu nổi”, ta nghẹn ngào, “Thật sự em sẽ không chịu nổi”.

Thân thể chàng cứng ngắc, sau đó bắt đầu run lên, rất nhẹ: “Đừng bám riết ta nữa. Ta ghét nhất loại đàn bà không có tự trọng”.

Chàng tàn nhẫn đẩy ta ra. Ta loạng choạng lùi về phía sau hai bước, vừa ngẩng đầu đã thấy bóng lưng chàng vội vã rời đi: “Odin, chàng nghe em nói hết đã!”.

Chàng giống như đang chạy trốn, chân bước nhanh hơn.

“Nếu như có một ngày chàng chết, trước khi chết chàng vẫn không chịu chấp nhận em, vậy thì em sẽ cùng chết với chàng”, nói đến đây, ta cao giọng hét lên: “... Em sẽ chết cùng chàng!”.

Odin vội vã quay đầu, dùng ánh mắt cực độ kinh hoàng nhìn ta trong chốc lát, sau đó bước nhanh về phía ta: “Em đang nói cái gì... Em đang nói lung tung gì đó?”. Chàng hoảng loạn nắm chặt tay ta, “Em đã biết những gì rồi?”.

Ta ngẩng đầu nhìn chàng. Mái tóc chàng tựa màu của màn đêm, đường nét khuôn mặt chàng thân thương quen thuộc, còn cả đôi mắt chàng đong đầy yêu thương, đong đầy sâu nặng mà chỉ cần nhìn thấy trong những giấc mơ thôi cũng đủ để người ta rơi lệ.

Nhìn chàng tan biến, vĩnh viễn rời bỏ cuộc sống của ta... chính là kết quả luân hồi sau nghìn năm đợi chờ đằng đằng.

Dù là nỗi nhớ thương không chân thực lúc này, cũng sẽ theo người ấy tan thành mây khói...

“Không biết trước đây em đã nói cho chàng biết ước vọng của mình chưa?”, ta vuốt ve gương mặt chàng, khẽ nói, “Em và chàng, trở thành một đôi vợ chồng bình thường nhất, hưởng thụ thứ hạnh phúc giản dị nhất”.

Odin dần buông tay, giống như buông bỏ sự đấu tranh cuối cùng: “Em... biết hết rồi sao?”.

Ta không trả lời câu hỏi của chàng, “... Nếu như có một ngày chàng bỏ em đi, vậy thì sẽ chẳng còn trách nhiệm hay gánh nặng nào đè lên đôi vai này nữa, em sẽ đi cùng chàng...”.

“Không được!”, Odin cắt ngang lời ta, giọng nói đầy giận dữ, “Nếu em làm như vậy thật, thì em sẽ mắc nợ ta! Vĩnh viễn không thể trả hết!”.

“Em đã sớm mắc nợ chàng rồi.” Trong mắt ta, chàng đã trở nên thật mơ hồ, bên tai ong ong khiến ta gần như không nghe được tiếng nói của chính mình. “Vì sao phải suy xét nhiều điều như thế? Để em mãi mãi ở bên chàng, mãi mãi chỉ thuộc về chàng... Không được sao...”

“Ta biết là em sẽ nói như thế, nên mới không muốn cho em biết chuyện!”, Odin dường như càng phần nộ hơn, “Em không thể làm ra những chuyện có lỗi với ta được, có nghe thấy không?”

“Chuyện có lỗi với chàng, em còn làm ít sao. Em chẳng có gì để bù đắp, thực sự chẳng có gì. Xin lỗi, chỉ một chuyện này thôi... em không thể chiều theo chàng được.”

“Ta đã nói là không được rồi! Em không thể làm như thế được! Em không thể...” Odin càng nói càng nóng, cuối cùng chẳng nói thêm được lời nào, chỉ bưng mặt, lặng thinh. Gân xanh trên trán chàng hơi nổi, ngón tay chàng khẽ run rẩy, một lúc lâu sau, chàng mới chậm chậm hạ tay xuống, vài lần định ngẩng đầu mà không sao làm được.

Đây là lần đầu tiên ta thấy chàng không kiểm soát được cảm xúc bản thân như thế.

Chàng cúi đầu, hàng mi dài che khuất đi đôi mắt, chớp mũi chàng đã ửng đỏ.

“Frigg, coi như ta cầu xin em có được không, đừng làm chuyện ngốc nghếch...”, giọng nói của chàng cũng bắt đầu run rẩy, “Ta chưa từng làm chuyện gì có lỗi với em, chỉ hy vọng em có thể bình an, có thể hạnh phúc mà thôi... Chỉ vậy mà thôi. Em không thể đối xử với ta như thế được...”

“Nhưng, cuộc sống không có chàng, sẽ không bao giờ có thứ gọi là hạnh phúc”, thanh âm vang vọng trong tầm cung trống trải, “Đây là lỗi của chàng, thứ mà chàng cho em, quá nặng, em không nhận nổi”.

“Em có bao giờ nghĩ, em sống lại thay ta, tận hưởng cuộc sống thay ta. Nếu như em chết đi, thì có khác nào giết ta đâu!” Cuối cùng chàng cũng ngẩng đầu lên nhìn ta, hai mắt đỏ bừng, “Em có thể gánh vác được chuyện ấy sao?”

Ta nhắm mắt, không nói câu nào, nhưng lồng ngực đột nhiên trở nên nóng rẫy khiến cho thân thể cũng bắt đầu đau nhức: “... Chàng đang ép em”.

Đột nhiên, thân thể ta bị chàng ôm lấy.

Là cái ôm quen thuộc mà đã lâu lắm rồi ta không nhận được, là cái ôm chặt hơn bất kỳ lần nào trong quá khứ, nhưng cũng không kém phần nặng trĩu. Rõ ràng yêu thương nhau, rõ ràng là lần đầu tiên mở lòng mà ôm nhau sau bao nhiêu năm dằng dẵng, nhưng lại chẳng tuyệt vời như trong tưởng tượng. Bất kể là thân thể hay tâm lý, ta đều chẳng cảm nhận được chút yêu thương nào, cái còn sót lại chỉ là nỗi đau khiến người ta ngạt thở.

Cho dù đối mặt với cái chết, ta cũng chưa từng đau khổ như lúc này đây.

Trong suốt bốn tháng còn lại, gần như mỗi giờ mỗi phút ta đều ở bên chàng, nhưng đối thoại giữa đôi bên chẳng hiểu vì sao lại trở nên khách sáo vô cùng. Bất kể là ăn cơm, ngủ, đọc sách, nghe nhạc, viết thư, đánh cờ, hay rèn vũ khí... thậm chí, ngay cả lúc chàng làm việc, ta đều ngồi ở nơi gần chàng nhất, chỉ sợ một giây không cẩn thận là chàng sẽ tan biến.

Có một ngày, hiếm hoi lắm Odin mới có phút giây rảnh rỗi, sáng sớm vừa thức dậy đã bưng một tách trà, tựa vào sofa để đọc báo. Bởi vì giường quá mềm, trên bàn thì không được, ta liền xếp bằng hai chân, ngồi trên tấm thảm sàn mềm mại, cầm một bản vẽ chế tạo cung kiểu mới cùng với một rương đá quý, ngồi bên cạnh mây mờ. Phải đến hai tiếng đồng hồ ta và chàng không nói câu nào với nhau, ta ngồi trên thảm cũng thấy không thoải mái, liền quỳ hẳn xuống, trưng ra bộ dạng nhe nanh múa vuốt.

Chỉ một lúc sau đã nghe thấy tiếng cười khê của Odin vang lên phía sau, ta lập tức dừng động tác trên tay, nhay cồm quay đầu nhìn chàng, “Chàng đang cười em có đúng không?”

“Đâu có”, chàng giả bộ nghiêm túc, nhấp một ngụm trà.

Ta ném cái búa trong tay xuống, bò đến bên chàng, ngẩng đầu nhìn: “Rõ ràng chàng đang cười em”.

“Cứ như trẻ con ấy.” Chàng búng chớp mũi của ta một cái, rồi tiếp tục đọc báo. Ở mặt sau của tờ báo, ta nhìn thấy hàng chữ: Chiến dịch mười hai chủ thần và buổi Hoàng hôn của các vị thần.

Lại nhớ tới việc người đang ngồi trước mặt ta chẳng qua chỉ là một thực thể của nỗi nhớ nhung, nỗi bị ai vô danh trong lòng ta lại từ từ lan tỏa.

“Odin, một nghìn ngày này... Rốt cuộc sao chàng có thể làm được?”, ta nhỏ giọng nói, vân vê lòng bàn tay rộng cùng những ngón tay thật thon dài của chàng, “Hơn nữa, lại còn chân thực đến thế này...”.

Ta lập tức phát hiện ra lời mình nói có vấn đề, liền xấu hổ, cầu mong chàng không nghe thấy những gì ta vừa nói.

Chẳng ngờ chàng không những không tức giận, cũng không im lặng, chỉ buông tờ báo xuống, sau đó mỉm cười, vò tóc ta. “Không biết có phải nó thể hiện rằng, ta nặng tình hơn em nhiều không nhỉ... Nặng tình hơn gấp một nghìn lần, ta đúng là thiệt quá mà”.

Sự dịu dàng của Odin trăm năm khó gặp, nhưng ta hoàn toàn không có cách nào đối mặt với chàng, chỉ có thể ngoảnh mặt đi, gối đầu trên đùi chàng, nhắm nghiền đôi mắt đã ướt nhem, cong môi nói: “Em thật không thể tin nổi chàng là chúa tể của các vị thần, có năng lực đặc biệt đấy”.

Cứ như đang nghe thấy một đứa trẻ ranh cao giọng huênh hoang, chàng khẽ cười, trong thanh âm mang theo vài phần chiều chuộng, rồi lại tiếp tục đọc báo.

Tia nắng yếu ớt của buổi bình minh chiếu vào phòng, bầu trời càng lúc càng sáng. Nhánh cây gai góc in bóng lên thủy tinh tựa như những mảng hoa văn, để dơ dưới ánh ban mai thật phồn hoa mà cũng thê lương đến lạ.

“Odin, hôm nay chàng đừng ra ngoài nhé”, ngón tay mân mê trên đầu gối chàng, ta khẽ khàng cất giọng, “... Em muốn chiếm trọn một ngày của chàng”.

“Ừ.”

Tiếng nói của chàng thật thấp, thật trầm. Odin vẫn luôn như thế, dù chỉ dùng chất giọng dịu nhẹ để nói chuyện, nhưng lại mang đến cho người nghe cảm giác chắc chắn, an tâm vô cùng.

Đối với Thần giới đã trải qua cả vạn năm lịch sử, thời gian bốn tháng chỉ như một chớp mắt thoáng qua.

Nhưng đối với ta và Odin, bốn tháng ấy gần như đã trở thành vĩnh cửu.

Tháng Chín năm 3020, Odin - chúa tể của các vị thần - già từ trần thế.

Nguyên nhân vẫn đang được điều tra, nhưng những Thần tộc Aesir còn chưa vượt qua được cơn buồn khổ thì đã phải đối mặt với sự uy hiếp đến từ các thế giới khác. Đương nhiên, dẫn đầu trong số đó chính là tộc Vanir, họ đã bắt đầu chuẩn bị chiến tranh. Trong khi các vị thần đang nháo nhào tìm người kế vị, thì những dũng sĩ Vanir ngay phía trên Midgard đã bắt đầu rục rịch.

Trong tình hình mất đi kẻ địch cực mạnh là Odin, tộc Vanir hiển nhiên tự tin hơn rất nhiều, liên minh với người Khổng lồ, trong thời gian ngắn nhất quyết định sử dụng sách lược tấn công chính diện để đánh vào Asgard, thổi lên hồi kèn lệnh cuối cùng của chiến dịch Mười hai chủ thần vào đầu năm 3021...

Bảo vệ Thần giới là sứ mệnh đã gắn chặt với linh hồn và ký ức của ta.

Dù không có Odin bên cạnh, dù thân thể đã kiệt quệ rồi...

Ít nhất ta vẫn có thể dùng lời chàng từng nói để tự cổ vũ chính bản thân mình.

Ta hy vọng có thể trở thành bầu không khí quanh em.

Ta tin, chàng vẫn đang ở chốn này.

Tuy không thể nhìn thấy, không thể chạm vào, nhưng lúc nào cũng ở bên em, bảo vệ em, cho em được tự do hít thở, mang đến cho em dũng khí sinh tồn.

70. Quyển 3 - Chương 19: Hồi Kết Của Chiến Dịch Chủ Thần

Dưới đáy vách núi dựng đứng phủ kín dây leo xanh thẫm, dòng sông băng ánh sắc xanh ngọc bích đang lặng lẽ trôi. Một đám cốt long và cốt phượng vung đôi cánh tơ xương, vụt qua trên độ cao một trăm mét. Thần giới giữa mây mù tựa như một tòa thành lơ lửng giữa không trung.

Trong tình huống không có Odin, chúng ta phải đối mặt với Thần tộc Vanir đã nhanh chóng vào trạng thái, chuẩn bị kỹ càng và sĩ khí ngút trời, còn cả chủ soái Loki của bọn họ - vị thần có sức mạnh phá hoại ngang ngửa với ba, bốn chủ thần cộng lại.

Khi Odin vừa mới ra đi, phần thắng của tộc Aesir gần như là con số không tròn trĩnh. Rất nhiều người đều không nhận được mà nhểch mót Thần tộc Vanir cùng người Khổng lồ lần này hành động quá dễ tiện, nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của. Nhưng chiến tranh vốn là thế, là chính trị được viết lên bằng đao kiếm, một nhà quân sự ưu tú sẽ chẳng bao giờ bỏ qua nhược điểm trí mạng của kẻ thù.

Mặc dù vậy, chúng ta tuyệt đối không buông tha dễ dàng như vậy.

Đánh bại quân xâm lược, giữ gìn Thần giới... gần như đã trở thành câu hô hào vang dội nhất trong lòng mỗi con dân Aesir.

Trên sân thượng của thần điện, kết giới triệu hoán nằm giữa vòng thiên thạch li ti khê rung động, lộ ra một màu tím bạc lấp lánh, trong bóng đêm dường như đã trở thành điểm sáng chói mắt nhất. Rong đen, phượng hoàng đen cùng một lượng lớn những sinh vật không máu thịt bị triệu hoán bay ra từ đó, trong phút chốc lao mình về phía sau của phe Aesir.

Theo tiếng trống trận đổ dồn, tiếng thú cưỡi hí vang, quân đội Vanir và quân đội Khổng lồ tiến công Asgard chia thành hai nửa, áp sát từ hai phía: Một từ đại dương trên không phía nam, một từ phương bắc. Một đám người Khổng lồ đổ về cây cầu Dabu thần thánh với tốc độ người thường khó mà thấy được. Khi bọn chúng bắt đầu tấn công, vô số cốt bảo cùng với sói tuyết đuôi dài cũng lao từ rừng rậm Phượng Hoàng ra, bổ nhào vào bọn chúng mà bắt đầu cắn xé.

Sau khi quân đội hai bên chạm trán trên cây cầu Dabu thần thánh, trong nháy mắt cả thế giới như biến thành một cơn ác mộng kinh hoàng: Có quỷ tượng dùng hai thanh kiếm bắt chéo trên cổ gã chiến binh Khổng lồ, dùng sức thật mạnh khiến đầu kẻ Khổng lồ rơi xuống đất, máu tươi phun đầy mặt; có đại ma đạo sư tung ra ma pháp trời buộc, hất ngã gã chiến binh Chết chóc, khi chiếc búa do thần kim tượng ném xuống, máu tanh lập tức tung tóe trên móng ngựa; có kỵ sĩ Bóng đêm bị dung dịch hôn mê bắn trúng, rơi xuống khỏi lưng rồng, sau đó bị mũi tên ma pháp bay theo bắn trúng gáy, tựa như chim trời trúng đạn của thợ săn...

Đuôi rồng, cánh phượng hoàng, những đốm sáng lóe lên khi dịch chuyển tức thời, những bóng người xẹt qua xẹt lại giữa không trung, tiếng bước chân trời long đất lở của những gã Khổng lồ, ánh thép sắc lạnh phát ra từ những thứ vũ khí khác nhau... tất cả hòa vào nhau, hỗn loạn, đan xen, làm rối tầm nhìn.

Ban đầu tình hình còn ở thế cân bằng, kiếm thuật tinh vi của Heimdall, ma lực chữa thương mạnh mẽ của Thor, ma pháp có tính sát thương rất mạnh của Freyja đã giúp chúng ta kéo dài không ít thời gian, nhưng kẽ hở của sự chênh lệch quân số cũng như thiếu sót trong bước chuẩn bị chẳng mấy chốc đã hiện hình.

Trên cầu, Thần tộc Aesir liên tục lùi lại, Thần tộc Vanir và người Khổng lồ từng bước ép lên, khi vô số con dân rơi từ trên cầu xuống, cũng là lúc hơn nửa quân địch đã đặt bước chân xâm lược vào đế đô Asgard.

Nếu xét về năng lực thì ưu thế trợ giúp của ta cao hơn việc tham gia chiến đấu rất nhiều, nhưng khi vén tấm vải bạt lên ta lại phát hiện một đội trưởng kỵ sĩ đã bị kiếm ngắn đâm xuyên thái dương, ta cuối cùng cũng không nhận được, dẫn theo một phục ma quan lao ra tiền tuyến.

Từng bước tiến khỏi hậu phương, ta giẫm qua vô số thi thể của đồng bào. Dù là lúc bước ngang qua tường đổ vườn hoang, đều sẽ có những mũi đao mũi kiếm sắc nhọn đâm xuyên qua tường, suýt đâm vào ngực ta, hoặc trong lúc ta cúi đầu nhìn thấy bóng đổ của rồng, thì một đạo ma pháp sấm sét đã bổ thẳng xuống từ phía trời cao.

Chẳng mấy chốc ta đã nhìn thấy mấy chủ thần đang hăng hái chiến đấu nơi tiền tuyến.

Ta đang chuẩn bị dịch chuyển tức thời, một bóng đen cực lớn đã phủ lấp ánh sáng trên cao vốn đã vô cùng yếu ớt.

Ta lập tức dừng chân, ngẩng đầu nhìn, chuẩn bị sẵn sàng nghênh chiến.

Nhưng, thứ đang chậm chậm hạ xuống phía sau lưng ta, lại là Loki và con rồng “Nhiệt huyết đàn ông” của hắn.

Hắn nhảy khỏi lưng rồng vàng bốn cánh, thông dong lướt qua biển người, bước nhanh về phía ta. Áo choàng trắng màu tuyết tựa như đám mây bay bị gió trời thổi loạn, phần phật không ngừng. Những nơi hắn đi qua đều im bật, tựa như tất cả thanh âm đều trở nên bất động.

Hắn dừng lại trước mặt ta, đầu hơi cúi thấp, đôi mắt bị tóc mái và vành mũi che đi hơn nửa, bờ môi trắng bệch, gần như hòa lẫn với màu da.

Những tiếng nhốn nháo như óc đing tai xung quanh dường như đều biến mất.

Ta hoàn toàn không biết mình nên làm gì, đối đầu với hắn, hay là lặng lẽ sát vai mà qua?

Chỉ mới tưởng tượng ra tình cảnh khi giao chiến với hắn thôi là ta đã thấy sợ hãi vô cùng, nhưng ta vẫn cầm vũ khí, đề cao cảnh giác. Chẳng ngờ Loki đứng yên tại chỗ, thứ động duy nhất là bờ môi của hắn: “... Odin thật sự đã chết rồi sao?”.

Ta sửng sốt, sau đó dở khóc dở cười mà đáp: “Không phải người đã biết rồi sao?”.

Loki hơi ngẩng đầu, rồi ánh nhìn từ mặt đất lên người ta. Nhưng, hình như hắn sợ hãi khi phải đối diện với sự thật mà bản thân không thể chấp nhận được, phải một lúc lâu sau hắn mới nhìn thẳng vào mắt ta, ánh mắt vô hồn: “Hắn... tại sao hắn chết?”.

Trong lúc Loki nói, có vài Thần tộc Aesir vung vũ khí về phía hắn. Hắn chẳng cần liếc mắt đã dùng một ma pháp đánh lùi toàn bộ. Thật hiếm có, lần này Loki ra tay mà lại không khiến kẻ khác bị thương.

Có điều, câu hỏi của hắn, thật sự thứ mà ta không muốn trả lời. Nắm chặt hai tay, ta cố gắng ép bản thân không nhớ lại những ngày trước khi Odin biến mất, chỉ thản nhiên nói: “Chuyện này không cần người quan tâm. Trở về hàng ngũ của người đi, nếu không chúng ta sẽ động thủ”.

Trong nháy mắt khi xoay người lại, ta gần như có một thứ ảo giác rằng mình đã mất đi hoàn toàn sức lực.

Odin đã không còn ở bên, chẳng bao giờ trở về, để lại ta và con dân bộ tộc, kẻ địch lại chính là Loki... Động lực duy nhất khiến ta gắng gượng là đẩy lùi những kẻ xâm lăng kia, giữ cho mảnh đất Thần giới này vẹn nguyên không sút mẻ.

Thế nhưng, sau đó thì sao?

Ta vẫn tưởng Odin chỉ là một bộ phận nhỏ trong cuộc sống của ta, nếu chàng không muốn chung sống với ta, vậy thì thời gian cũng có thể chữa lành tất cả, rồi sẽ có một ngày ta có thể buông tay, tìm được tình yêu chân chính khác. Hơn nữa, trừ việc đó ra, còn rất nhiều thứ đáng để ta theo đuổi...

Chỉ có điều, ta nghĩ hoài, nghĩ mãi, cũng không ngờ kết cục sẽ thành ra thế này.

Chàng đã dùng cái chết vĩnh cửu để đổi lại tất cả của hiện tại.

Chàng làm như thế, trên danh nghĩa là đối tốt với ta, nhưng thực tế lại là hủy hoại ta.

Bất luận là chiến thắng hay thất bại, ta đều phải tiếp tục sống... Như những gì chàng từng nói, ta đang sống thay chàng. Nhưng vết thương sâu hoắm nơi con tim, e rằng chẳng thể nào khép miệng.

“Frigg”, tiếng nói của Loki vang lên giữa tiếng binh đao Vanir và tiếng ma pháp nổ tung, không lớn, nhưng rất rõ ràng: “Odin chết... là vì dùng sức mạnh hồi sinh để đổi lấy cơ hội sống lại cho em?”.

“Người câm miệng!” Ta quay người, lao về phía Loki, đâm thẳng vào mặt hắn. Hắn không hề đề phòng, đầu lệch hẳn sang bên.

“Câm miệng! Câm miệng! Câm miệng...!”

Ta nắm chặt tay, lại vung nắm đấm lên cầm, lên bưng hấn. Đường như từ trước đến giờ, ta chưa từng thét gào bằng thứ giọng lạnh lạnh chói tai ấy. Ta gào thét tới độ lạc giọng, bắt đầu kêu rên đau đớn cõi lòng.

Loki bị ta đánh, thân thể đau đớn, nhưng không hề đánh trả, chỉ khẽ phát ra những tiếng kêu rên cố kìm trong cổ họng mỗi khi bị ta giáng đòn.

Cuối cùng, ta một tay túm tóc Loki, một tay rút thanh đoản kiếm áp lên cổ hấn, thanh âm run rẩy mà khản đặc, nhưng không thốt ra được lời nào.

Đều tại ta và con người này.

Đều tại sự ngu xuẩn của ta và sự ích kỷ của hấn, mới hại chết Odin.

Loki cắn chặt môi, đường tơ máu xen lẫn những vết bầm ứ. Yết hầu của hấn khẽ động dậy lên xuống, đôi mắt cũng chẳng còn chút thần thái nào.

“... Giết ta đi.”

Ta cắn chặt răng, tay ra lực, đẩy thanh đoản kiếm lại gần yết hầu của hấn hơn.

Đoản kiếm ngắn mỏng manh nhưng sắc bén. Một vết máu đỏ mẩn như sợi chỉ lập tức xuất hiện, thứ chất lỏng đỏ tươi nương theo làn da trắng ngần mà chảy xuống. Loki như không còn tri giác, không hề động dậy.

Nhìn vào sắc đỏ khiến trái tim ta thất lại ấy, tay ta nắm chặt thanh đoản kiếm, móng tay gần như đâm thủng lòng bàn tay.

Giết hấn.

Giết hấn.

... Giết hấn!!!

“Do dự như vậy...”, khóe miệng của Loki vương nụ cười nhạt thếch, “Chị à, đối mặt với cậu em trai yêu quý mà mình đã dõi theo từ nhỏ cho tới lúc trưởng thành... Vẫn không ra tay được sao?”

Ta trừng mắt nhìn hấn, không biết nên đối đáp thế nào.

Trên thực tế, Loki đã sai. Trong lúc ta do dự, những khung cảnh hiện lên trong đầu ta đều là ký ức của một cái “ta” hoàn toàn khác. Là tình yêu thuộc về trái tim của Ena, thứ ái tình khiến người ta phiền muộn, căm hờn, nhưng không có cách nào rũ bỏ.

Ta chưa thuyết phục được chính bản thân mình, Loki đã đẩy tay ta ra: “Ta đã cho em đến hai cơ hội, em đều không ra tay. Bây giờ thì hết cơ hội rồi”.

Một tấm chắn bằng lửa cực mạnh dâng lên từ dưới chân Loki, vây hấn giữa một mảnh đỏ rực.

“Đương nhiên, từ giây phút biết tin Odin đã chết, ta cũng đã không còn cơ hội nữa...” Cách một tầng lửa thiêu dữ dội, tiếng nói của hấn như vọng lại từ một nơi rất đổi xa xôi, “Trận chiến lần này chúng ta thắng chắc rồi, hãy bỏ cuộc đi”.

Sau đó, bóng dáng của Loki lóe lên, rồi biến mất giữa ma pháp trận.

Chỉ sau vài giây ngắn ngủi, lửa đã tắt hấn, nhuộm lên tro tàn trên mặt đất một màu đen ảm đạm, bóng áo choàng màu trắng của Loki xuất hiện ở đầu bên kia của chiếc cầu, chính giữa hàng ngũ quân thù.

Hấn cởi dây buộc của áo choàng, ném nó sang một bên, sau đó giơ cao bàn tay đeo găng tay đỏ thẫm lên trời, một cánh tay dài, thon mảnh, trắng đến ngỡ ngàng.

Khi chiếc áo choàng bị cơn gió điên cuồng cuốn ra xa, chỉ thấy phía trên khoảng không nơi tay hấn chỉ lên xuất hiện một ngọn lửa ma pháp đan xen giữa hai màu trắng đỏ. Dù đứng tận nơi đây, ta vẫn có thể cảm nhận được độ nóng đến kinh người.

Sau đó bàn tay vốn đang chỉ lên trời của hấn, chuyển hướng về chính giữa cây cầu. Quả cầu lửa khổng lồ như văng mặt trời giáng hạ, lao xuống với tốc độ kinh hoàng.

Cây cầu bị đột tấn công bất thành linh đánh gãy làm đôi... Nếu như không tận mắt nhìn thấy Loki thì triển ma pháp thì chẳng ai ngờ được cây cầu bị thiêu cháy mà đứt đoạn.

Cũng vào lúc ấy, tất cả Thần tộc trên cầu đều biến thành những chú chim sợ hãi càn con, vội vàng dịch chuyển tức thời hoặc dạo bước trên không, vội vàng chạy trở về hàng ngũ của phe mình.

Còn cây cầu Dabu thần thánh, khối kiến trúc khổng lồ ấy dùng một trạng thái thông thả khiến người ta kinh hãi, dầm mình vào đại dương trên không. Trong khi mọi người còn chưa kịp hoàn hồn, Thần tộc chen chúc ở hai bên đầu cầu đã bắt đầu liên tục ném những thứ dung dịch có sức công phá mãnh liệt nhất cùng với ma pháp về phía đối diện.

“Loki đang lên cơn gì thế?” Freyja nhíu mày, dịch chuyển tức thời về phía trước một khoảng. “Làm vậy thì đánh chiến kiểu gì? Chẳng lẽ cứ bắn ma pháp liên tục sang bờ bên kia sao? Làm thế thì bọn họ hoàn toàn không chiếm được ưu thế, mà còn tốn thời gian.”

Ta lẳng lẳng đôi mắt sang bờ đối diện. Nơi đó, một khối cầu ánh sáng màu vàng kim bùng lên, những hạt mưa hình cánh hoa trắng bạc bắt đầu buông mình xuống đội quân. Hiển nhiên, Freyr đang chữa trị cho những binh sĩ bị thương. Chẳng lẽ Loki đánh gãy cây cầu chỉ vì mục đích này? Lượng binh sĩ bị thương không thể nào sánh bằng tổn thất của chúng ta...

Nhưng, khi quãng sáng hoàng kim kia dần biến mất, bên bờ đối diện chỉ còn sót lại vài Thần tộc Vanir cùng người Khổng lồ, chúng ta mới thật sự sững sờ.

Những người khác chắc chắn đã bị triệu hoán đi rồi!

Nhưng, bọn họ đã đi đâu?

“Không, không, không...”, đứng từ rất xa cũng nghe thấy tiếng kêu đầy sợ hãi của Jarnsaxa, câu từ lộn xộn, “Quay đầu lại, quay đầu lại hết đi! Thần điện, thần điện làm sao bây giờ!”.

Tất cả mọi người đều quay đầu lại theo tiếng hét của nàng.

Thì ra ma pháp khổng lồ mà Freyr tung ra khi nãy chỉ là đòn đánh lạc hướng.

Thực tế, hắn và Loki thông qua con thuyền ma tới được phía trước thần điện, cũng triệu hoán tất cả đội quân tinh nhuệ đến.

“Mau, mau rút về phòng thủ! Rút hết quân về!”

Mồ hôi lạnh túa ra như tắm, ướt đầm đầu tóc, ta dốc cạn sức lực còn lại, cố gắng dịch chuyển tức thời về phía thần điện, chỉ cầu mong có thể vãn hồi cục diện trong thời khắc cuối cùng.

Có điều, ngoại trừ ta, cùng với Thor vội vã bám theo ra, những kẻ còn lại đều bất động. Jarnsaxa thậm chí đã ngã ngồi trên mặt đất.

Ta chưa chạy được mấy chục mét, hàng vạn tia sáng đã lao mình ra khỏi cung điện Valhalla, chiếu sáng rực cả đất để lộ vốn ngập màu tro xám.

Sự im lặng kéo dài đến vô cùng vô tận.

Im lặng đến độ cả nghìn vạn người đứng trên chiến trường cũng có thể nghe rõ được tiếng gió đưa ngang cùng tiếng người hô hấp.

Không biết qua bao lâu, mới có vài sĩ binh không rõ tình hình như bừng tỉnh khỏi cơn mộng mị, giương cao vũ khí, lao về phía Thần tộc Vanir.

“Đừng đi nữa”, cứ như đã bị kẻ khác rút cạn sức lực, Thor thấp giọng, “Asgard... thất thủ rồi”.

Tuy đã sớm chuẩn bị tinh thần cho thất bại, nhưng chẳng ai ngờ mọi chuyện sẽ diễn biến thế này. Cứ tưởng chắc chắn sẽ phải trải qua một cơn đại nạn kéo dài mấy ngày mấy đêm, cam go ác liệt, ai dè Thần tộc Vanir lại kết thúc cuộc chiến này một cách vô cùng chóng vánh.

Ngay trong lúc mọi người còn đang thất thần dõi ánh mắt về phía thần điện, một bóng đen đã lướt qua ta và Thor, lao về phía Thần tộc Vanir bằng tốc độ chóng mặt.

“Dù có chết, cũng không thể để các người thắng dễ dàng như vậy được.”

Tiếng nói trong trẻo mà rất mực lạnh lùng của Freyja vang vọng trên cao. Tuy rất khê, nhưng vì ẩn trong mình ma lực, nên đã vang vọng khắp để đô.

Dưới vòm trời mây đen vần vũ, nàng giơ ngón tay chỉ thẳng lên cao, tư thế giống hệt như Loki ban nãy. Tà vấy với những viên ren màu đen tung bay trong gió, không khí lạnh trong chớp mắt đã hội tụ trên đầu ngón tay nàng, đông thành một quả cầu băng khổng lồ. Nương theo tư thế hạ tay của nàng, hàng vạn mũi đao băng nhọn hoắt lao thẳng về phía những Thần tộc đứng gần nàng nhất.

Trong giây phút ấy, người con gái có mái tóc vàng óng như màu nắng đứng bên ngoài rìa đột ngột quay đầu, kinh hoàng nhìn về phía Freyja.

“Không!”

Ta hét lên thẳng thốt, lao lên, thế nhưng hoàn toàn không đo được với tốc độ tấn công như vũ bão của Freyja.

Hàng nghìn hàng vạn mũi đao băng nhọn hoắt đua nhau bắn tóe, giống như bầy ong nổi cơn giận dữ vì vỡ tổ, cứ thế lao thẳng về phía sĩ binh Vanir mà người đứng làm trung tâm là Sif.

Tuy đều là chủ thần, nhưng so về năng lực chiến đấu, Sif hoàn toàn không sánh được với đẳng cấp của Freyja. Sif thậm chí còn chưa biết nên phản ứng thế nào, đám đao băng kia đã ập xuống đầu nàng.

Ta vội dịch chuyển tức thời về phía Sif, nhưng không kịp.

“Sif...!”

...

Đúng lúc này, kỳ tích đã xảy ra.

Các sĩ binh đứng xung quanh Sif ngay cả cơ hội kêu ra tiếng cũng không có, liền đi tong tính mạng, ngã rạp xuống đất. Sif vẫn đứng yên tại chỗ, sợ hãi ôm đầu, nhưng không hề có dù chỉ một vết thương.

Cùng lúc ấy, một tiếng kêu đau đớn vọng lên từ phía thần điện, nghe như đứt gan đứt ruột.

Sif ngơ ngác nhìn đôi tay và thân thể mình, sau đó lập tức quay đầu nhìn về phía thần điện... vũ khí trong tay nàng loảng xoảng rơi xuống đất.

Ngọn lửa xoáy tròn lao lên từ phía thần điện, giống như một trục cây xoay tròn trong gió, bay về phía Freyja. Freyja lập tức di chuyển tức thời để tránh, nhưng không may bị ngọn lửa đánh trúng vào chân, nặng nề nện người xuống đất.

“Tyr...”, Sif khê thì thào, nhìn về phía thần điện, đẩy đám người đang chen chúc ra, cố gắng hết sức lao về phía ấy, “Tyr, Tyr...”.

Chiến trường trong khoảnh khắc ấy, như chỉ còn có tiếng gọi của nàng, cùng với hàng nghìn hàng vạn thi thể nằm la liệt...

Tháng 2 năm 3021 Thần tộc Công lịch, kỷ nguyên Trùng Sinh, chiến dịch Mười hai chủ thần đã hạ màn, Asgard thất thủ, tộc Vanir giành được chiến thắng cuối cùng.

Mặc dù vậy, cuộc chiến lần này bất luận với tộc Vanir hay tộc Aesir đều là một tai nạn khủng khiếp, nhất là trong hoàn cảnh thần lực của cả chín thế giới lâm vào khủng hoảng sau cái chết của Odin, thương vong vô số, tiền tài, vật chất tiêu hao và tổn thất không sao tính nổi, tất cả đều khiến cho con đường phát triển sau này của cả hai bộ tộc sẽ còn bị cản trở rất lâu.

Ngày thứ tám sau khi Thần giới bị tộc Vanir xâm chiếm, Loki đã đoạt được ngai cao mà biết bao người nhắm nhe thèm khát - ngôi vị Chúa tể các vị thần.

Chẳng ngờ, chương mới trong lịch sử của Asgard lại khắc ghi sự lên ngôi của một vị vua, sự đổi thay của cả một triều đại.

Muốn một lần nữa vùng lên chống trả, cũng không phải là chuyện có thể làm được trong ngày một ngày hai.

Ta thân là Thần tộc Aesir, vậy mà trong thời khắc thiêng liêng trọng đại khi ngai vàng đổi chủ lại chẳng thể đứng ở trung tâm của mảnh đất quê nhà, còn phải nhìn lữ người ngoại tộc đứng trước thần điện của chúng ta tự tung tự tác, quả thật, làm gì còn cảnh tượng nào nhục nhã hơn thế nữa.

Ta và các vị thần đứng trước cây cầu Dabu thần thánh, không thể nhìn được rõ nghi thức lên ngôi.

Bầu trời phía trên quảng trường của các vị thần, ánh nắng phản chiếu lấp lánh bảy màu lay động trên không, những dây leo vàng ánh bám mình trên cung điện Valhalla chiếu sáng đôi mắt của những con rồng. Mất đi Odin, đô thành này vĩnh viễn chẳng thể nào trở về được những tháng năm rực rỡ mà chói lọi, có lẽ nó sẽ mãi mãi phủ mình trong bóng tối âm u.

Loki, với mái tóc thắm sắc đỏ của hoa hồng, y phục trắng ngần như tuyết, làn da mềm mịn... Bộ dạng vừa trẻ tuổi lại vừa khí phách như thế, sẽ không bao giờ hòa hợp được với đất để đô.

Tương lai phía trước sẽ thế nào, chẳng ai trong chúng ta biết được.

Có thể nơi này sẽ trở thành một thuộc địa hay một căn cứ thí nghiệm của tộc Vanir; cũng có thể, bọn chúng sẽ cướp đi tất cả của cải và tài nguyên trên mảnh đất này để xây dựng bộ tộc của mình, để nơi này lại bại thành một đồng tro tàn; cũng có thể, sau khi Loki thay thế được vị trí của Odin, hắn sẽ rời vương đô đến nơi này... Mà con dân Thần tộc Aesir đầy kiêu hãnh sẽ trở thành tù binh, chờ đợi sự phán quyết của Thần tộc Vanir, vì nhận được một chút bố thí của bọn chúng mà cảm động không thôi, cuối cùng qua rất nhiều năm sau, họ biến thành những công dân hạ đẳng. Tất cả những kẻ mang trong mình dòng máu của tộc Aesir sẽ thấy đó là sỉ nhục, mãi đến thật lâu về sau, sự sỉ nhục ấy mới dịu đi chút ít. Còn tầng lớp thống trị thích làm bộ làm tịch của Thần tộc Vanir, sẽ suốt ngày bận rộn với những cuộc thảo luận vì chúng ta mà “tranh giành” lợi ích, nỗ lực để lữ con dân huênh hoang đắc ý của chúng không xa lánh, tẩy chay những kẻ bại trận...

Rõ ràng là những người thuộc cùng một chủng tộc, nhưng lại vì chính trị và những cuộc tranh giành vô nghĩa mà căm hận nhau, biết bao người ngã xuống, vô số tòa thành, kiến trúc bị phá hủy, những con người vô tội bị áp lên mình cái danh xưng “người hạ đẳng” chỉ vì bộ tộc họ không giành chiến thắng... Đó chính là toàn bộ những gì mà chiến tranh đem lại.

Khi các thần thánh của tộc Aesir nhìn về nơi rất cao xa trước cổng cung điện Valhalla, dưới sự dẫn dắt của một vị tuổi tác đã cao, Loki cúi người, đội mũ miện, ta nghe thấy tiếng nói thờ ơ của Yule vang lên bên cạnh: “Mọi người cũng đừng bức bối quá làm gì, qua cơn bĩ cực đến ngày thái lai, đó vốn là quy luật của thế giới này. Từ trước đến nay chúng ta chưa từng được một lần nhìn thấy ánh nắng mặt trời, đã phải chịu đựng đến ba nghìn năm bóng tối, không thể cứ xui xẻo mãi như vậy được. Nói không chừng Loki chính là một người thống trị xuất sắc... Ai mà biết được”, nói xong, nàng còn cười khê.

Chỉ là, không ai đáp lại lời nàng, bầu không khí vốn trầm mặc, nặng nề, nay lại thêm vài phần gượng gạo.

Giống như mọi người tiên đoán, quân đội Vanir không rút đi, những lời đồn liên quan đến chuyện Thần tộc Vanir sắp di dân trên quy mô lớn tới Asgard cũng càng lúc càng lan xa. Nhưng vẫn có chuyện vượt ra ngoài dự liệu của mọi người, bọn họ không đem nhốt tù binh trong lao ngục, thậm chí, còn không đối xử với chúng ta như tù binh. Sau khi đội mũ miện, thừa kế ngai báu, thần vị, dấu ấn cùng một loạt các nghi thức rắc rối rườm rà khác, Loki đã khôi phục quyền tự do đi lại cho Thần tộc Aesir.

Nhưng vẫn chẳng có mấy người nguyện ý chấp nhận kết quả như thế. Rất nhiều Thần tộc Aesir bán đi nhà cửa, đóng gói đồ đạc cùng người nhà rời khỏi Asgard, thậm chí là rời khỏi tộc Aesir, di cư đến các thế giới khác, kể cả Jarnsaxa và Thor.

“Em chẳng quan tâm xem đám Vanir đó có đến hay không, chỉ có điều, em không thể chịu được đám đàn bà Vanir quyến rũ chồng em. Chẳng lẽ tộc Vanir không có thằng đàn ông nào hay sao?”

Trước khi đi, Jarnsaxa đã nói với ta như thế, nàng vẫn hết như xưa - một cô gái nhỏ chẳng bận tâm đến việc đời.

“Tuy đã quen sống ở nơi đây, nhưng nếu ông xã không muốn ở lại, em sẽ cùng chàng tới Jotunheim. Vừa đúng lúc cha mẹ em cũng đang định trở về, cha em vốn là người Khổng lồ mà, thế thì e cũng coi như người Khổng lồ rồi. Thứ duy nhất em không nỡ rời xa là...” Nói xong nàng còn dẫu môi, sau đó lao tới túm chặt

lấy cánh tay ta. “Người đi cùng chúng ta đi! Ở chỗ này người có bè bạn gì đâu, không bằng hãy đi cùng chúng ta. Đàn ông tộc Khổng lồ nhiều lắm, nói không chừng tới đó người lại được gặp bạch mã hoàng tử ấy chứ.”

Ta không nhin được bật cười, vỗ lên tay nàng: “Ta còn có việc, không đi đâu. Nhưng, sau này ta nhất định sẽ tới thăm hai người, đến đó ổn định cuộc sống rồi nhớ viết thư cho ta, thông báo địa chỉ nhà mới để ta biết nhé”.

“Bà Frigg ơi!”, nàng ôm chặt cổ ta, khóc nức nở.

Sau đó Jarnsaxa liền kéo ta tới nhà Yule để nói lời từ biệt. Từ trước tới nay trong từ điển của Yule chưa từng tồn tại mấy chữ “muốn gặp Jarnsaxa”, nên đương nhiên cũng chẳng đào đâu ra thất vọng với chán chường. Ngược lại, Thor bởi sự tan biến của Odin mà hấn rời đi, nên Yule đã có một cái nhìn mới về hấn. “Quả nhiên không phải là đàn ông, chẳng biết lo lắng cho gia đình gì cả.”

Ta ôm bụng đứng một bên cười quặn bụng, Jarnsaxa thì tức đến độ lao vào cãi lộn với Yule.

Nhận được sự chia tay đầy lưu luyến hoàn toàn đến từ một phía của Jarnsaxa, Yule nhú mày ép nàng cuốn gói ra khỏi cửa.

Ta hỏi: “Sau này cô tính thế nào?”.

“Trong tương lai gần, Asgard hấn sẽ không suy vong. Ta là người ở đây, hoàn toàn không có ý định rời đi. Huống hồ, ta vẫn còn giấc mơ trở thành quỷ tượng số một”, nàng vừa nói, vừa nhú mày nhìn ta, “Cô nhún vai làm gì?”.

“Không biết lượng sức mình.”

“Cứ chống mắt lên mà xem đi.”

Nhìn gương mặt cứ dính đến công việc là lại hóa thành khối băng của nàng, ta cuối cùng vẫn không nhin được cười, con người này thật sự coi ta thành quân địch mất rồi.

Trong nháy mắt, tâm trạng ta trở nên thật nhẹ nhàng.

Dù kết quả có ra sao, thì cuối cùng chiến tranh cũng đã kết thúc.

71. Quyển 3 - Chương 20: Cung Điện Valhalla Giữa Ánh Sáng Thánh Thần

Trong lòng lưu luyến đế đô Asgard là chuyện đương nhiên, nhưng ta cũng không có ý định ở lại chốn này, cả Jotunheim cũng thế. Trong tình trạng có được tất cả trí nhớ, ta biết chính mình vẫn chưa thể hoàn toàn chống cự được khi đối diện Loki, cũng rất rõ một điều, rằng ta và hấn vĩnh viễn không thể cùng đi trên một con đường được nữa.

Jotunheim, đó gần như là nơi có phong cảnh tươi đẹp nhất, cuộc sống nhàn nhã thông dong nhất trong chín thế giới. Dù có là thủ đô Heinerlin thì cũng không xô bồ vội vã nhưng lại thiếu tình người như những vùng đất khác. Có lẽ những nơi lạc hậu đều sẽ giữ được nét tươi đẹp và nguyên sơ nhất.

Ở nơi ấy, lần đầu tiên ta gặp Hỏa thần bé bỏng đáng yêu, cùng với vị đế vương trẻ tuổi vẫn còn vài phần kiêu ngạo. Từ đó về sau, hai người ấy càng lúc càng chiếm một phần đáng kể trong cuộc sống của ta, khiến ta càng ngày càng chẳng còn giống bản thân mình nữa... Bây giờ, cũng là lúc ta tìm lại ta của ngày xưa.

Những ngày sống ở mảnh đất Svartalfheim ấy dường như cũng chẳng tồi tệ như ta từng nghĩ. Tộc Dwarf tuy tính tình quái đản, kỳ thị Thần tộc Vanir, tố chất cũng đáng vẻ bên ngoài cũng chẳng tốt đẹp gì, nhưng đối với những người có năng lực thật sự, bọn họ đều sẽ lặng lẽ ngợi khen trong lòng.

Nơi đó luồng thông tin bị tắc nghẽn, lượng báo chí cùng ấn phẩm tin tức được phát hành thuộc loại thấp nhất chín thế giới, thứ mà mọi người quan tâm đều là những vấn đề tương đối học thuật, lại thâm sâu khó

hiếu, như thuật rèn và bẻ gãy phân tích thành phần khoáng thạch. Hơn nữa, phỏng chừng là vì đám sinh vật khiêm tốn về chiều cao ấy có chỉ số thông minh quá cao, tất cả đều là những con người say mê công việc đến độ quên ăn quên ngủ, nhưng lại ít quan tâm đến mấy việc vặt vãnh buồn tẻ trong cuộc sống hằng ngày. Thế nên, dù có một kẻ mang trên mình mối “huyết hải thâm cừ” với Svartalfheim, thì cũng sẽ chẳng có người nào đến gặng hỏi quá khứ của kẻ đó, hay tò mò xem kẻ đó đã trải qua những việc gì. Trong vô thức, con người ai cũng sẽ bị ảnh hưởng bởi hoàn cảnh xung quanh, dù có là một Tinh linh mà đam mê lớn nhất cuộc đời là sống thanh thoi và lan truyền tin tức, thì tới Svartalfheim cũng sẽ biến tướng thành một người Dwarf.

Cũng ở miền đất ấy, ta đã từng đặt thêm rất nhiều nhiệt huyết vào mộng tưởng của mình, tìm được con đường mà mình muốn tiến về phía trước. Tám năm dừng chân nơi đó là khoảng thời gian mà kỹ thuật rèn của ta tiến bộ thần tốc nhất, sau đó dọn tới Vanaheim rồi, tuy ta cũng ít nhiều học được thêm vài tri thức mới, nhưng so với tám năm ấy, quả thực giống như là ta đang dựa vào vốn cũ mà lay lắt sống qua ngày.

“Thấy cô đáng thương như vậy nên ta nhường cho vài năm đấy.” Ta đứng dậy khỏi sô pha, lấy chiếc áo khoác dài từ trên móc treo quần áo xuống, choàng lên người: “Ta sẽ tới Svartalfheim học hỏi thêm, chờ đến lúc ta trở về, cô chỉ có nước làm lão nhị cả đời thôi. Cố mà trân trọng cảm giác được đứng đầu trong mấy năm này đi”.

Đòn phản kích của Yule không đến nhanh như ta tưởng.

“... Cô cũng muốn rời Asgard à?”

“Đúng vậy.”

“Sao lại muốn tới Svartalfheim.”

“Ta đã từng sống ở đó một thời gian.”

“Cả cái chỗ chõ ăn đá gà ăn sủi đấy mà cô cũng từng ở rồi á?” Cuối cùng Yule bình thường trở lại, đôi mày nhướng cao, “Thôi được rồi, đời người ai mà không có lúc bị đả kích, rồi cũng phải gượng dậy thôi. Bây giờ nếu không đứng dậy nổi, thì cứ ngồi dưới đất nghỉ ngơi một lát cũng được”.

Có nhiều khi Yule rất giống đàn ông, mặc dù xinh đẹp diễm lệ đến mê hồn, nhưng chưa bao giờ nói những lời lời thôi sến súa, chưa bao giờ biết nũng nịu mè nheo. Dù cho đứng trước tình cảnh bạn bè đều sắp ra đi hết, nàng cũng không thay đổi.

Ngày thứ tư trở lại cung điện Sương Mù để thu dọn hành lý, ta nhận được một tấm bưu thiếp gửi về từ Jotunheim. Đồ của người Khổng lồ quả nhiên đứng hạng nhất về độ lớn, bưu thiếp lớn hơn của chúng ta gấp rưỡi, ngay cả tem thư cũng chẳng phải loại vừa. Bức ảnh trên mặt bưu thiếp là khung cảnh chính diện cực kỳ hùng vĩ của Heinerlin, hai dòng chữ lớn in ngay chính giữa:

Thành phố văn minh đầu tiên của Jotunheim.

Thủ đô Heinerlin.

Góc dưới bên phải có viết:

Năm 1306 Tân lịch tộc Khổng lồ.

Nhưng mặt sau tấm bưu thiếp to đùng đó lại viết đầy những chữ li ti như kiến, đương nhiên, đó đều là những lời thao thao bất tuyệt vô cùng nhảm chán. Ta nghĩ, người đưa thư sau khi đọc xong câu “thăm hỏi ân cần” đầu tiên thì vút luôn ý định đọc lên bức thư. Có điều, chuyện khiến người ta tức giận nhất lại là, cô nàng mang trong người dòng máu tộc Khổng lồ nhưng chỉ biết nói ngôn ngữ Aesir ấy lại nhét một đồng từ của tộc Khổng lồ vào bức thư.

Nhưng dù sao thì cũng có được địa chỉ nhà mới của cô nàng và Thor, ta cẩn thận nhét tấm bưu thiếp vào rương hành lý, sau đó chuẩn bị ra cửa gọi người vào giúp chuyển đồ đạc.

Vừa bước ra đến sảnh lớn, ta nhìn thấy Loki đang đứng giữa căn phòng.

Trận chiến này qua đi, hắn gần như đã có được tất cả mọi thứ trong tay. Địa vị, lãnh thổ, danh dự, tiền tài, sự ủng hộ gần như nghiêng hẳn về một phía của tộc Vanir, cùng với lượng mỹ nữ đông đảo đến kinh người. Ta cứ nghĩ hắn sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt ta nữa.

Hình như hắn đã đợi rất lâu, trong ánh mắt vương vài phần mệt mỏi, cũng bởi không chịu được khí hậu khắc nghiệt của Asgard mà khoác thêm tấm áo choàng dày cộm. Mặc dù vậy, trong cái thế giới âm u lạnh giá này, vẻ ngoài của hắn vẫn quá sáng sủa, vẫn quá lung linh.

“Nghe nói em sắp đi”, hắn nói.

“Đúng vậy.”

“Thế Fasier thì sao?”

“Nó sẽ đi cùng ta.”

“Có về nữa không?”

“Cũng có thể.”

Hắn hỏi một câu ta đáp một câu, cách đối thoại cứng ngắt khiến bầu không khí trở nên gượng gạo. Cuối cùng, Loki không hỏi thêm gì nữa, lặng lẽ bước tới, cúi đầu, nhìn vào mắt ta: “Bất kể ta có làm gì, cũng không thể thay đổi được quyết định của em, đúng không?”

Không biết có phải tâm tình thay đổi khiến cảm giác của ta cũng khác hay không mà ta thấy Loki của hôm nay, bất kể là thần thái, ánh mắt, ngôn ngữ, cử chỉ đều khác hẳn ngày xưa, nhưng cụ thể ở chỗ nào thì ta cũng không nói cho rõ được.

Nhìn đôi mắt trong veo tựa thủy tinh của hắn, ta lắc đầu. Hắn cười, hoàn toàn không bất ngờ.

“Nếu đã như vậy, trước lúc đi nhớ đến thăm ta.”

“Mai ta đi rồi.”

“Vậy thì tối nay tới nhé, được không?”

Ta lẳng lặng nhìn hắn, không trả lời.

Chuyện buồn phiền nhất trong cuộc sống con người, chính là tận mắt chứng kiến một người, hoặc một cảm tình thay đổi. Nếu nói, việc không giành được phần tình cảm khiến người khác đau buồn cũng giống như uống một ly rượu độc, vậy thì từ yêu thương một người đến dần dần phai nhạt đi, dần dần quên lãng, cũng giống như uống phải thuốc phiện. Người có thể cảm nhận rõ ràng cảm giác đau đớn từng chút một cho tới phút kiệt quệ cuối cùng, thế nhưng chẳng có cách nào ngăn cản được.

Chỉ cần Odin tồn tại, những người khác đều sẽ chỉ là tinh tú làm nền cho trăng sáng, Loki hẳn phải hiểu rõ điểm này.

Sự tan biến của Odin đã vĩnh viễn chém đứt mối dây ràng buộc giữa ta và Loki, điểm này, cả ta và Loki đều hiểu rõ.

“Ta có thể thăm Fasier một lúc không?”, Loki lại nói.

Dẫn Loki vào phòng, bé Fasier còn chưa biết đi nhưng đã bò thoăn thoắt ra khỏi nôi, trao cho hắn. Loki nhẹ nhàng luồn tay qua nách Fasier, cẩn thận như đang nâng niu một bong bóng thủy tinh dễ vỡ. Con trai của Loki thực ra rất giống hắn, nhất là ánh mắt tinh quái, giảo hoạt. Chỉ có điều, khi còn bé, Loki tuy rất có thực lực, nhưng lại dễ bắt nạt, còn Fasier, rõ ràng nó là ông chúa con khiến ai cũng phải đau đầu.

Cứ như là sự cảm ứng đến từ bản năng giữa cha và con, đối diện với Loki, Fasier không làm ầm ầm lên như mọi khi, chỉ trừng đôi mắt màu tím ra mà nhìn hắn, đầu dần lệch sang bên. Loki cũng nghiêng đầu theo nó, nở nụ cười rất dịu dàng.

Chơi đùa với Fasier một lúc, Loki liền hôn nhẹ lên mái tóc màu vàng mềm mại của thằng bé, rồi trả nó lại cho ta.

Từ đầu đến cuối, hắn không nói với Fasier một tiếng nào.

Ta đưa Loki ra tới cửa cung điện Sương Mù. Hắn quay người đưa mắt nhìn một vòng kiến trúc Thần giới cùng núi tuyết nghìn năm - những thứ mà có lẽ cực kỳ xa lạ đối với hắn, sau đó hắn quay đầu nhìn ta: “Thật ra từ lúc biết suy nghĩ tới giờ, ta vẫn cảm thấy trên thế giới này hoàn toàn không có nơi nào chấp nhận ta. Ta vẫn cứ nghĩ, nếu có ngày mình chết, thì cách chết hạnh phúc nhất chính là được chết trong vòng tay của em. Nếu khi giây phút cuối cùng trong cuộc đời ta gõ cửa, có một mảnh đất có thể bao dung ta... thì ta cũng hy vọng mảnh đất ấy sẽ nằm trong trái tim em. Tình thân cũng được, oán hận cũng được, ta đều thỏa mãn. Thì ra, ta cũng có thể làm được thế này, không truy tìm thứ ái tình xa xỉ...”, hắn cười khổ, “Nếu hiểu ra điều này sớm một chút thì thật tốt”.

Vẫn là những lời tình tứ như thế, hèn mọn nhưng quá đỗi ngọt ngào, vậy mà ta chẳng cảm nhận được chút níu kéo nào trong đó.

Một cơn gió mạnh mang theo cái rét cắt da thổi vào từ phía ngoài cung điện, ùa vào lưng hắn. Phần tóc đỏ hơi cong hai bên thái dương của hắn cũng lay động theo gió.

“Từ nay về sau, ta sẽ không cố trói buộc em, bất kể là phương diện nào chẳng nữa.” Hắn lẳng lặng nắm chặt tay ta, nhích người lại gần, đặt lên môi ta một nụ hôn thật nhẹ, giữa khe hở của hai đôi môi chạm hờ, hắn nhẹ giọng nói, “... Ta sẽ để em đi”.

Loki đi rồi, ta ý thức được một điều: Sau khi trải qua bao nhiêu chuyện như vậy, hắn cuối cùng cũng thay đổi.

Chỉ có điều, tạm biệt thế này đã là quá đủ. Vậy nên, buổi tối ta không đến thăm hắn nữa.

Sáng sớm hôm sau, khi Asgard vẫn còn đang say ngủ trong bóng đêm u ám, ta giao lại cho tổng quản thị nữ tất cả chứng nhận và quân bài, sau đó ôm Fasier và Lolo, leo lên lưng cốt long, bay khỏi tộc Aesir.

Ta không bay thẳng tới Svartalfheim, khi đi qua tộc Vanir, ta hẹn riêng Sif ra ngoài, ăn bữa cơm trong một quán nhỏ trên đất Vanaheim. Chiến tranh đã kết thúc, chúng ta đã không cần vì lập trường của mỗi người mà đánh nhau đến chết đi sống lại, bức tường phòng bị đã bị tháo dỡ, ngoài chút phiền muộn khi đứng trước cảnh vật đổi sao dời, thì mọi thứ đều giống hệt như năm đó.

Sif, người con gái đã từng nổi danh khắp chốn vì căm ghét kết hôn, không ưa trẻ nhỏ, chẳng thích bị ràng buộc, sau khi gặp Fasier, nàng cũng để lộ ra mong muốn thật sự. Sau nửa tiếng đồng hồ nhe nanh múa vuốt mà hét lên ầm ĩ, nàng ôm chặt gương mặt của Fasier, nói bằng chất giọng cực kỳ hưng phấn: “Trời ơi là trời, dễ thương quá đi, loại người tính tình dã man tội tệ bậc nhất như cậu, sao có thể sinh ra một thằng bé dễ thương xinh đẹp đến nhường này! Tớ thấy Fasier giống cha của nó hơn đấy...”.

“Con yêu, dĩ Sif nói con đáng yêu kìa.”

Ta vừa nói xong, Fasier đã phản ứng hoàn toàn trái ngược với thường ngày, nó chớp chớp đôi mắt, sau đó vặn vẹo một hồi, rúc vào trong lòng ta giả bộ ngượng ngùng xấu hổ. Thấy thằng bé giả bộ làm vẻ khiến người ta yêu mến đó, quả nhiên, Sif lại mở miệng mà hét thất thanh.

Mãi một lúc lâu sau, nàng mới bình tĩnh một chút, trò chuyện với ta về dự định tương lai.

“Lại tới Svartalfheim? Không phải cậu đã tới đó rồi sao?”, nàng xoa cằm, “Nhưng tớ thấy chỗ đó được lắm, cũng thích hợp với luyện kim thuật sư, nói không chừng chị đây cũng sẽ gặp cậu ở đó”.

“Thật không? Bao giờ?”

“Đợi sau khi Tyr tỉnh lại đã.”

“...”

Trước khi chiến dịch Mười hai chủ thần nổ ra, Tyr đã lấy danh nghĩa của thần Chiến tranh để trao toàn bộ thân thể cũng như linh hồn của mình cho Sif, đương nhiên trong tình cảnh nàng hoàn toàn không hay biết. Nếu Sif bị thương, vậy thì người bị thương đầu tiên sẽ là hắn. Vậy nên, lúc Freyja dùng ma pháp băng tẩn công Sif, Sif bình yên vô sự, nhưng Tyr lại thay nàng chịu vết thương trí mạng.

Vốn là thứ ma pháp có thể giết chết một Thần tộc bình thường trong chớp mắt, nhưng nó không thể tác oai tác quái trên thân thể chủ thần như thế được. Có điều, trúng phải đòn tấn công toàn lực đây phần nọ

của Freyja trong lúc hoàn toàn không phòng bị, dù là Chiến thần thì cũng không thể chịu nổi. Từ đó về sau, Tyr chìm vào mê man, đến giờ vẫn chưa tỉnh lại.

Tuy trước mặt ta Sif tỏ vẻ mình rất ổn, nhưng ta biết người con gái bề ngoài mạnh mẽ này nhất định đã âm thầm rơi lệ. Nàng và Tyr từng là những kẻ chẳng hiểu tình yêu, một người quá cố chấp, một kẻ quá hồ hững, khiến mối tình ấy kết thúc bằng bi kịch, lại còn gieo rắc không ít mầm mống ngờ vực cho sự khởi đầu mới.

Ta biết, người Sif yêu vẫn luôn là Tyr. Nàng tỏ ra quan tâm đến Thor như thế, có lẽ là bởi ước muốn chiếm hữu, cũng có thể vì sợ mất Tyr một lần nữa mà thôi.

Nếu có một ngày Tyr tỉnh lại, hai người nhất định sẽ hạnh phúc, giống như công chúa và hoàng tử trong những câu chuyện đồng thoại vậy.

Nếu nàng đã là người bạn mà ta quan tâm nhất, vậy thì nàng hạnh phúc, nhất định ta cũng sẽ cảm thấy vui mừng.

Nhiều năm không đặt chân tới Svartaheim, lần này trở lại, ta thấy nó đã thay đổi rất nhiều, phổ thường đẹp đẽ (đương nhiên, bởi vì vấn đề dân cư sống ở đây, nên cũng chẳng cách nào tàn trang nó theo hướng hùng vĩ được), người thuộc các chủng tộc khác đến đây sinh sống cũng nhiều hơn trước. Bước trên những con đường của thủ đô Lamulie, thường sẽ bắt gặp những người Khổng lồ và Tinh linh. Những Thần tộc không dính dáng đến nghiệp vụ chuyên môn đều khá tự phụ, số lượng vẫn còn hơi ít.

Lần này trở về, ta cảm thấy thoải mái hơn lần thứ nhất rất nhiều, không cần đi làm thuê nữa, chỉ cần giơ giấy chứng nhận Thần kim tượng cấp độ sáu sao cùng với chứng nhận Quý tượng cấp độ mười sao ra liền giành được một công việc trong xưởng rèn thuộc loại có thu nhập cực cao ở nơi này. Vừa nhận tiền lương vừa lao đầu làm việc trong viện Nghiên cứu của thợ thủ công, chẳng mấy chốc ta dồn toàn bộ sức tập trung, đắm chìm trong thế giới dồi dào quặng mỏ cùng thuật rèn, cũng chẳng còn để tâm tới những tin tức mới của thế giới bên ngoài nữa.

Cuộc sống bận rộn quả nhiên rất dễ làm con người quên đi thời gian. Năm 3012 như vụt qua chỉ trong chớp mắt, ta cùng bạn bè trong viện Nghiên cứu đón mừng sinh nhật lần thứ năm mươi ba. Dù là Nott hay là người mẹ sau khi sống lại, khi ở tuổi ta các nàng đều đã kết hôn, Nott sinh ta khi tròn năm mươi tuổi. Tuổi thọ của Dawrf trên tương quan so sánh thì ngắn hơn một chút, năm mươi tuổi của chúng ta khoảng bằng ba mươi tuổi của bọn họ. Bọn họ kết hôn rất sớm, tỷ lệ ly hôn thấp đến kinh người. Ta đến nơi đây, với độ tuổi này mà chưa kết hôn là đã thành gái già rồi, chưa kể việc dẫn theo Fasier đi khắp chốn cũng khiến người ta tưởng tượng ra vài chuyện. Bọn họ không quan tâm tới chuyện của thế giới bên ngoài, nên cũng chẳng biết rõ về các chủ thần, ngoại trừ Odin và Loki ra. Bọn họ không đưa chuyện, nhưng ánh mắt nhìn ta lại ẩn chứa vẻ cảm thông.

Vậy nên, trong sinh nhật của ta, có không ít bạn bè đã cầu nguyện cho ta, mong rằng sang tuổi mới ta có thể tìm được một người chồng như ý...

Ta nhận lời chúc phúc của họ một cách rất bình tĩnh, trong lòng thì luôn hy vọng rằng mình vẫn là người độc thân trong ít nhất mười năm tới.

Sinh nhật tổ chức rất đơn giản, nhưng lượng rượu chui vào bụng thì không ít chút nào. Sáng sớm, ta nghiêng nghiêng ngả ngả lết xác về nhà, bảo mẫu người tộc Dawrf bởi vì ta về trễ mà cực kỳ cau kính, tức giận đến độ suýt nữa hất thẳng bát nước vào mặt ta.

“Có việc mà không báo trước, tiền công của giờ làm dư ra tính gấp đôi. Bởi ta còn phải chăm lo cho thằng quý con này nữa, đồng rác đó cô đi đồ đi.” Nàng chỉ tay vào đồng giấy lộn cao ngất cạnh chân bàn, sau đó vác theo cái mộng bị Lolo đốt thủng, quay đầu đi mất, không thèm quay đầu lại.

“A... Con yêu, con lại không nghe lời rồi.” Ta nhào người xuống đầu giường, vuốt ve Fasier đã sớm chìm vào giấc ngủ và Lolo đang nằm ngay bên.

Thật lâu sau ta mới tỉnh táo lại, bê đồng giấy lộn trên mặt đất lên, lại thấy một phong thư chưa bóc rớt ra từ đó.

Lúc cúi xuống nhặt thư, suýt nữa thì ta ngã ngồi ra đất, may mà bám được vào đầu giường, ngay đại mở lá thư ra.

Frigg.

Đã lâu không gặp. Không biết cuộc sống của em ở Svartalfheim có ổn không?

Ta muốn nói cho em vài chuyện, cùng với quyết định của ta. Từ ngày đầu tiên của năm 3022 trở đi, ta sẽ đợi ở bên suối Mimir. Nếu mười ngày sau em không tới, ta sẽ biết được câu trả lời của em.

Ta chỉ muốn được gặp em lần cuối, để đảm bảo rằng lựa chọn của ta là hoàn toàn đúng đắn.

Hy vọng em và Fasier được bình an.

Loki.

Bởi vì bộ não đang thiếu dưỡng khí trầm trọng, ngay cả hơi thở cũng mang theo hơi rượu nồng nặc, ta dụi mắt, cầm bức thư đọc đi đọc lại vô số lần mới hiểu được ý tứ của người viết.

Đã là sáng sớm ngày mừng Tám, hấn có còn ở đó đợi nữa không?

Hấn nói hấn muốn gặp ta.

Chuyện đó, có cần thiết nữa không...

Ngồi trở lại đầu giường, nắm bàn tay nhỏ bé của Fasier, nhẹ nhàng nhắm nghiền hai mắt, tự nhủ với bản thân rằng: Frigg, bất luận thế nào mà cũng không được đi. Ta biết Loki là loại người chỉ có một mình thì không sao, nhưng chỉ cần có người khuyên bảo là sẽ được voi đòi tiên. Nếu hấn lại làm ra trò gì điên khùng rồi đại, hoặc lấy cái chết để ép buộc, nhất định ta sẽ thỏa hiệp.

Thì ra, lại một năm nữa trôi qua rồi.

Ngày ấy, sau khi tưởng niệm thể của Odin tan biến, ta cứ nghĩ rằng ngày tận diệt của thế giới này sẽ xảy ra ngay sau khi chiến tranh kết thúc. Thế nhưng, dù là Odin cũng thể thôi, thiếu sự tồn tại của chàng, Thần tộc Aesir trở nên yếu ớt, thua trận, bộ tộc Vanir mạnh lên... ngoài những điều đó ra, mọi thứ đều không thay đổi.

Ngày ngày vẫn xảy ra vô khối chuyện, cuộc sống vẫn tiếp tục, thời gian vẫn trôi đi trong lơ đãng của con người... Mà ta, chỉ có thể lảng lạng trốn trong một góc cách xa Thần giới, dần quen với một thế giới không có sự hiện diện của chàng.

Thì ra, cái chết của người mình yêu nhất cũng không tới mức khiến ta quá tuyệt vọng, thời gian người ấy rời đi càng dài, cảm xúc cũng sẽ theo đó mà bình tĩnh lại. Chỉ có điều, càng ngày ta càng thấy đầu óc nặng trĩu mỗi khi đi ngủ, thời gian để mình an giấc cũng càng thêm dài.

Điều càng khiến người ta khổ sở hơn, ấy là khi mở mắt vào ngày hôm sau, ta vẫn sẽ phải đối diện với cái thế giới đau lòng này.

Những khi tỉnh giấc, ta chẳng muốn rời giường, chỉ muốn co người, rúc trong chăn ấm, vĩnh viễn trốn chạy khỏi hiện thực, vĩnh viễn chìm trong giấc mê man.

Cuối cùng, nước mắt sẽ càng ít tuôn rơi, dù có mơ thấy chàng cũng vậy. Sau khi tỉnh mộng, thậm chí ta còn chẳng khóc được thành tiếng, chỉ còn lại đau lòng cùng nhớ nhung không sao trút bỏ, khiến người ta nghẹt thở.

Ta nắm chặt bức thư rồi đi ngủ, sáng sớm hôm sau khi tỉnh lại thấy đầu đau như búa bổ, ta nhắm mắt một hồi, rồi đọc bức thư kia lướt nữa, giả bộ như chẳng đọc được gì, ném nó vào trong sọt giấy. Mãi đến giữa trưa, lòng hiếu kỳ mãnh liệt khiến ta chẳng tập trung nổi tinh thần để làm việc.

Cuối cùng, khi hoàng hôn buông xuống, cơn hốt hoảng tràn bờ cùng nỗi lo sợ vu vơ khiến ta đầu hàng. Hẹn với bảo mẫu, thu xếp cho Fasier ổn thỏa xong, ta lên đường tới Jotunheim ngay buổi tối. Trong suốt hành trình, ta liên tục tự nói với mình rằng: Bất kể Loki có làm gì, mà đều phải giữ vững lập trường, không cho hấn làm ra điều gì ngu ngốc...

Đi qua cao nguyên băng giá của đất Niflheim, tiến vào đất nước của những kẻ Khổng lồ, sau khi đưa cho lính bảo vệ biên giới tấm thiệp mời mà Loki kẹp cùng trong bức thư xong, bọn họ liền để ta vào.

Địa hình bên trong cũng chẳng thay đổi là bao, bởi vì sắc trời đã tối, nên trong rừng cây cũng chỉ còn lác đác mấy bóng người. Ta bước đi, thật lâu, thật lâu, cuối cùng cũng tìm được suối Mimir.

Mỗi khi trời tối, bên bờ của con suối được coi là khu vực bảo vệ trọng điểm của quốc gia Khổng lồ này sẽ mọc lên một bức tường phòng vệ, ngay cả một con ruồi cũng đừng hòng bay vào được. Vậy nên, đứng giữa rừng già, dù là cách rất xa vẫn có thể nhìn thấy ánh sáng màu bạc bùng lên trong đêm tối, những cánh bướm vàng bay tán loạn, nghe được tiếng vang trong trẻo của nước suối đang cuộn cuộn xuôi dòng.

Ta vạch những cành cây cản lối, vội vàng bước lại, nhưng khi gần đến ta bước thật chậm, càng lúc càng thấp thỏm không yên...

Mãi đến khi ta bước tới bên bờ suối, ta mới thực sự bị nỗi sợ hãi bủa vây.

Không có người nào cả.

Ngoài Cây thế giới khổng lồ ngay chính giữa dòng suối đang chiếm lấy đường nhìn ra, xung quanh không có một bóng người.

Ta móc bức thư mà Loki viết ra, đọc đi đọc lại mấy lần, cố gắng tìm được chỗ nào đó mà mình hiểu nhầm. Nhưng đọc đủ kiểu, xem đủ kiểu, vẫn thấy thời gian mà hắc nói là từ ngày mừng Một tháng Một đến mừng Mười tháng Một... Hơn nữa, Công lịch Thần tộc cùng với Công lịch Khổng lồ chỉ khác nhau về năm, còn ngày thì không khác biệt.

Khi ngược mắt nhìn bầu trời chỉ chít những vì sao lấp lánh, ta liền thấy thoải mái hơn một chút. Loki nói sẽ ở đây đợi ta, nhưng không có lý nào lại đợi thâu đêm suốt sáng, chắc hắc hắc đã trở về thành nơi nghỉ rồi.

Vậy là ta ở lại trong thành Heinerlin một đêm lấy sức.

Ngày hôm sau, mới sáu giờ sáng ta đã bật dậy lại tới bên bờ suối Mimir. Từ xa nhác thấy một bóng người đang cúi, ta liền kích động chạy vội tới gần, nhưng kẻ đang đứng thẳng người dậy kia lại là một gã Khổng lồ vừa hay đi ngang qua chốn này. Gã liếc ta một lượt từ trên xuống dưới, sau đó bật cười ngả ngớn: “Người đẹp, sáng sớm tinh mơ đến chỗ này làm gì thế?”.

Ta không thềm để ý tới hắc, ngồi xuống bên bờ suối Mimir.

“Người đẹp à, sao ta càng nhìn càng thấy em giống Frigg vậy nhỉ...”, hắc nhích lại gần, “Quả nhiên là Thần tộc ai cũng giống nhau sao?”.

Ta xoay người ra chỗ khác, hoàn toàn không để ý tới sự tồn tại của gã. Gã chắc lưỡi một tiếng đầy khinh bỉ, sau đó đi mất.

Sau chín giờ, lượng người Khổng Lồ trong rừng bắt đầu tăng lên, có vài kẻ cố tình tới bên bờ suối ngắm phong cảnh, rồi thuận tiện nhìn người đang ngơ ngác ngồi bên bờ suối là ta một lượt, cuối cùng họ chỉ cười mà đi mất. Đương nhiên, cũng có kẻ nhận ra ta, nhưng sau khi đối diện với bộ dạng im lặng mà nôn nóng của ta xong thì họ cũng cụt hứng mà rời bước.

Qua một giờ chiều, Loki vẫn không xuất hiện. Ta đang định trở về trong thành dò hỏi một phen, lại nghe thấy giọng nói già nua vang lên phía sau: “Cô đang đợi ai ư?”.

Quay đầu, ta nhìn thấy vị cao tuổi trông coi suối Mimir, bộ râu dài của lão gần như lấp hắc đi phần ngực. Ta gật đầu, lão liền hỏi: “Cô đang chờ bệ hạ Loki sao?”.

Nghe đến hai chữ “bệ hạ”, ta cảm thấy có chút không tự nhiên, vẫn gật đầu.

“Ngài đã rời đi từ buổi chiều hôm kia rồi.”

“Cái gì, buổi chiều hôm kia, là ngày mừng Bảy tháng Một sao?”

“Đúng vậy.”

“Sao có thể thế được... Trong bức thư viết cho ta hẳn nói ngày mừng Mười tháng Một mới đi cơ mà”, ta đọc lại bức thư của Loki một lần nữa, trên đó quả thực viết “Mười ngày sau”, một chữ cũng không sai.

“Chuyện này thì ta không biết. Nhưng bảy ngày trước đó, ngày nào ngài cũng ở đây suốt hai mươi tư tiếng đồng hồ.”

“Vậy xin hỏi, ông có biết hắn đi đâu không?”

“Ta không biết... Ngài không nói gì khi đi.”

“Vậy hắn đã nói những gì?”

“Ngài không nói gì cả.” Người trông tuổi ngấp ngừng, “Chỉ là, ngài trông có vẻ rất mệt mỏi. Nhưng chuyện ấy cũng không có gì lạ, bất kỳ ai đứng yên một chỗ suốt bảy ngày bảy đêm đều sẽ rệu rã cả người. Cô vào trong thành tìm ngài ấy đi, có lẽ chỉ vì ngài quá mệt, nên đã ngủ suốt hai ngày”.

Ta vội vàng chạy về Heinerlin, hỏi han gần như tất cả những kẻ qua đường, nhưng không ai từng nhìn thấy Loki. Đến khi người mệt lả, ta ngồi trên băng ghế dài nơi quảng trường rộng lớn để nghỉ ngơi, mới bị thu hút bởi một tờ báo bị bỏ đi.

Đó là Nhật báo Heinerlin, số ra ngày mừng Tám, đầu đề là: Loki từ bỏ ngai vị Vương - Thần, tổng tuyển cử năm mới của Thần giới mở màn.

Vội vàng nhìn một lượt nội dung, mới biết Loki từ bỏ vị trí Đại thần của tộc Vanir và ngôi vị Đế vương của tộc Aesir mà không ai rõ nguyên do, hơn nữa, Loki cũng biến mất không tung tích, giới truyền thông hoàn toàn không tìm được tung tích của hắn. Thần tộc Aesir vốn đã bất mãn với chính quyền từ lâu, khi sự việc này xảy ra họ tán thán không thôi, nhanh chóng tổ chức cuộc tổng tuyển cử mùa xuân chọn người kế vị.

Ta lập tức mua số báo mới nhất, đọc đầu đề xong liền hoảng sợ đến độ không nói được lời nào: Kỳ tích của đế đô Asgard: Thần giới không có thần Ánh sáng vẫn rực rỡ chói chang?

Nếu không phải trên tờ báo có in một tấm hình về diện mạo mới của Thần giới, ta nhất định sẽ cho đó chỉ là một tin tức tầm phào.

Bầu trời Asgard đã trở lại đáng vẻ trước khi Hoàng hôn của các vị thần phủ xuống thế gian!

Ngón tay run run, nắm chặt lấy tờ báo, ta lại đọc bài báo thêm lần nữa. Tin tức không hề nhắc đến Loki, cũng có thể bởi tất cả đều đến quá nhanh, quá vội, ngay cả tòa soạn báo cũng chẳng kịp chỉnh sửa nội dung tí mỉ thì đã phát hành.

Mọi người Khổng lồ trên đất Jotunheim đều đang nhao nhao thảo luận về tin tức ấy. Những Thần tộc Aesir có tiền thậm chí đã bắt đầu trở về Asgard.

Loki đã đi đâu?

Tại sao hắn lại từ bỏ vị trí của mình?

Vì sao hắn chưa chờ đến ngày thứ mười mà đã bỏ đi?

Trong bức thư gửi cho ta, hắn có viết: Ta chỉ muốn được gặp em lần cuối...

Thậm chí ta còn chẳng dám tưởng tượng xem rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, ta thuê một con kim đục long ở ngoại thành rồi lao về Asgard.

Đã quen với cảnh xuyên qua bầu trời Alfheim là sẽ đối diện với không trung mây đen dày đặc, hoặc là bị cơn gió lạnh đánh úp bất ngờ khiến tay chân ta run lên vì lạnh, hoặc là vừa mới bước vào lãnh thổ của tộc Aesir đã bị cơn mưa rào xối xả dội ướt người... Nhưng lần này trở lại, ngay cả lúc xuyên qua cánh rừng già Quemustone, ta vẫn có thể cảm nhận được những tia sáng rơi rớt xuống từ những khe hở giữa cành cành lá lá đan cài. Không chỉ vậy, ngay cả nhiệt độ cũng ấm áp hẳn lên, những ngọn đèn sáng rực nơi năm đô thành của các chức nghiệp lớn đều bị thay bằng thứ ánh sáng của tự nhiên.

Xưa nay thành Hande vốn nổi danh bởi lượng kỵ sĩ khổng lồ, bởi giới luật nghiêm ngặt và bầu không khí uy nghi, nhất là vườn mộ khổng lồ phía ngoài thành, đã tặng thêm cho thành phố này vài phần nặng nề, bức bách. Khi ta bay ngang qua bầu trời Hande, thậm chí còn thấy cả mấy kỵ binh ném tung mũ sắt mà reo hò

âm ỉ. Dù kiến trúc trong thành gần như đều phủ một gam màu tối đậm, nhưng theo ánh mặt trời nó cũng dần trở nên dịu nhẹ...

Bức tường bằng nghìn năm nối liền với Thần giới đã tan hơn một nửa, nước băng tan men theo thành tường mà chảy xuống, hòa vào dòng sông băng bên dưới cây cầu Dabu thần thánh. Cuối cùng, ta đã bay vào bầu trời Asgard.

Màn sương mù dày đặc phủ trùm những tòa kiến trúc khổng lồ giờ đã thành những áng mây bay bằng lăng, tiếng gầm của rồng, tiếng hót của phượng hoàng đình tai nhức óc, vang vọng cả bầu trời.

Phía trên cao cung điện Valhalla nằm tít phía xa, một luồng ánh sáng hòa trộn giữa hai sắc bạc và vàng lao xuống từ tầng mây, chiếu thẳng vào sân thượng - nơi nghỉ chân của thú cưỡi. Vài con cốt long và cốt phượng lượn một vòng quanh sân thượng, sau đó bay thẳng lên cao, tắm mình trong luồng ánh sáng lóa mắt...

Giống như một thứ ma pháp thần kỳ nhất trên thế giới vừa được ai thi triển, cũng tựa như một kỳ tích vĩ đại nhất trong lịch sử vừa mới xảy ra, bộ xương kia không chỉ được đắp thêm thịt, mọc thêm vẩy, mà toàn thân còn được nhuộm bằng màu bạc sáng... Ngay cả đôi cánh cũng phảng phất những đốm sáng của Thần giới tối cao.

Tiếp ngay sau đó, một đám hắc long và hắc phượng hoàng trú chân bên dưới luồng sáng nọ...

Giống hệt như được vẩy phần vàng toàn thân, khi chúng lao ra khỏi luồng sáng, giữa những đôi cánh còn có những vì tinh tú lấp lờ rải rác buông mình... Sau đó, chúng kết thành từng đàn từng lũ, lượn bay giữa những tầng mây trắng ngần màu tuyết, trên những mặt hồ sáng tỏ như gương. Những nơi lặn tẩn sóng nước bị chúng chạm nhẹ qua liền nở rộ những đóa thủy tiên màu bạc, lấp lánh mà xinh đẹp.

Đây gần như là Asgard trong giai đoạn hoàng kim... Không, khi mà nó đang sở hữu vô số những tòa kiến trúc mới cùng những dấu hiệu của văn minh, Asgard bây giờ phồn thịnh hơn năm xưa rất nhiều. Không giống ánh sáng hoàng kim chói mắt trên đất Vanaheim, ánh sáng giữa những tầng mây nơi đế đô Asgard lúc nào cũng mang theo vài sắc trắng bạc, vậy nên cũng điểm tô cho đất đế đô vài phần thiêng liêng, vài phần thuần khiết.

Bởi thế, cả tòa thành đột nhiên biến thành sắc trắng bạc mênh mang, kể cả những tòa kiến trúc phức tạp, những con đường chằng chịt giao nhau, và cả những bộ giáp của người lính bảo vệ cùng đám sói bạc đứng canh cổng thần điện.

Những phiến lá của Cây thế giới càng thêm tươi tốt, tỏa ra thứ ánh sáng lấp lánh nhiều màu...

Ngày hôm ấy, dường như tất cả Thần tộc Aesir đều bước ra khỏi nhà, trên đường phố chật ních người.

Đều là những Thần tộc Aesir mới, chưa từng trải qua lịch sử, ánh mắt họ nhìn bầu trời rộng lớn hệt như ánh mắt đứa trẻ lần đầu nhìn thấy đồ chơi.

Kỳ thật, đây mới chính là dáng vẻ vốn có của mảnh đất này.

Ta cũng từng huyền hoặc về một ngày Asgard trở lại bộ dạng năm xưa, cũng từng ngóng đợi, chờ mong từ tận đáy lòng. Nhưng lúc này đây, tâm trạng của ta chẳng kích động như mình tưởng tượng.

Khi mà cả Chúa tể của các vị thần, thần Ánh sáng, thần Mặt trời đều không hiện diện, vì sao Asgard lại biến trở về?

Ta vội vàng liếc mắt nhìn qua những bức tượng chủ thần từng sừng sững phía trên mười hai thần điện, sau đó cười rông, dừng lại phía trước tấm bia về chư thần nhỏ nhất nhưng cũng xa xưa nhất, bắt đầu kiểm tìm cái tên quen thuộc.

Sau khi nhìn thấy dòng chữ màu vàng Hỏa thần Loki, ta vươn tay lên, nhưng mãi cũng chẳng dám đặt lên trên đó, chỉ sợ ta vừa chạm vào nó sẽ lại biến thành màu xám tro chết chóc, hệt như ngày trước khi ta chạm vào tên của Odin.

Mãi tới khi mồ hôi ứa ra lòng bàn tay, ta mới nhắm nghiền mắt, đặt tay lên.

Tiếng hò reo nhốn nháo trên những con đường, trong những ngõ hẻm vẫn liên miên không dứt.

Một lúc lâu sau, ta mở mắt ra, nhìn thấy phía trên viết một hàng chữ:

Ngày 21 tháng 8 năm 1242 Tân lịch Khổng lồ, kỷ nguyên Trùng Sinh.

Cả người ta như bị nhấn chìm trong nỗi mừng vui khôn xiết. Mặc kệ nó chỉ là nhất thời, hay chỉ là ảo giác mà ta tự tạo ra, ít nhất nó cũng nói lên một điều... Loki còn sống.

Có lẽ Loki đã quá mệt mỏi, cũng có thể hắn không chịu nổi gánh nặng đè lên vai khi trở thành Chúa tể các vị thần mà quăng ngai vàng bỏ chạy, hoặc là lại bắt đầu hứng lên chơi trò trốn tìm... Nhưng dù thế nào đi chăng nữa, hắn vẫn còn tồn tại trên thế giới này. Hắn không giống Odin, lạnh lùng biến mất.

Thần tộc Aesir vẫn như xưa, ít nói, ít cười, nhưng niềm vui mừng trong đáy mắt đã lan cả vào ta, thật sâu.

Tới trước cửa cung điện Valhalla, ngay cả binh sĩ cũng không thèm để ý tới lễ tiết mà nhào tới nói với ta: “Điện hạ Frigg, cuối cùng người cũng trở về, người nhìn Asgard mà xem, người nhìn ánh mặt trời kia mà xem... Đây là kỳ tích, đây đúng là kỳ tích!”

Đứng trước cửa nhìn đám trai trẻ đó khoa chân múa tay, hò reo sung sướng một hồi, ta liền bước vào thần điện.

Đứng giữa gian điện lớn vắng ngắt không người, ta lặng lẽ đưa mắt nhìn từng góc ngách, giống như đang ngắm nghía một di tích cổ xưa.

Thời gian trôi đi như tên bay, ta đã lại bước qua một năm nữa.

Những câu chuyện cũ lần lượt xuất hiện, tuôn trào như sóng thủy triều, nhưng chẳng thể nào lấy lại được nữa.

Đám người chen chúc kia dần trở nên xa lạ, ta cũng dần không thuộc về thế giới này nữa. Thật giống như những người kẻ cận đã ra đi, cũng lặng lẽ mang đi linh hồn của chính bản thân ta.

Loki, Sif, Yule, Jarnsaxa, Tyr, Thor, Hoder, Freyr... những con người từng bị vận mệnh trói buộc với nhau, đều đã biến thành những hạt cát trôi trong lòng bàn tay, bị thổi bay đến từng góc ngách trên thế giới này.

Còn có một người...

Đêm khuya say rượu, hứng sáng mê man, lắng tai nghe những bài ca rung động tâm can được những nhà thơ ngâm xướng, dưới ánh mặt trời vàng rực, trong buổi hoàng hôn tịch mịch cô liêu, một khoảnh khắc vội vàng lau đi giọt mồ hôi lăn xuống... con người lúc nào cũng lướt qua suy nghĩ, lúc nào cũng ở trong tâm tưởng... còn cả đôi mắt của chàng.

Bọn họ nói, bầu trời đêm của Thần giới sở dĩ có màu đen, là bởi chàng sở hữu một đôi mắt chất chứa nhiều câu chuyện nhất thế gian này.

Thế nên, ta sai rồi, sai khi nghĩ rằng Odin đã chết, không muốn nhớ tới chàng nữa, không muốn đối diện với sự thực này mà chọn cách rời xa Asgard.

Chỉ cần mỗi ngày trước khi đi ngủ phóng ánh mắt nhìn bầu trời, nhìn thấy những vì tinh tú lấp lánh như đôi con mắt đang dõi theo ta chăm chú, ta liền biết rằng chàng đang ở ngay bên cạnh. Chuyện này chẳng liên quan đến người khác, mà là bí mật chỉ thuộc về riêng ta và chàng.

Chỉ cần vừa nghĩ đến chuyện dù khác biệt về thời gian, nhưng chúng đang cùng đứng ở một không gian, ta liền cảm thấy trái tim như bị thứ gì đó lấp đầy.

Có thể vào một ngày nào đó của trăm năm về trước, chàng cũng đứng ở chỗ này, đứng ở nơi mà ta đang đứng chân lúc này đây. Hoặc có thể, cũng đang nhớ tới “ta” - kẻ đã tan biến khỏi thế gian này.

Dù giữa hai chúng ta vĩnh viễn bị ngăn cách bởi một dòng sông lịch sử, bỏ lỡ nhau rồi thì có làm sao. Nếu như có thể cảm nhận được sự tồn tại của đối phương, gửi gắm nỗi nhớ nhung đơn sơ bình dị nhất, thì sẽ hết như chưa từng có cuộc chia ly.

Tuy không có cách nào để chạm vào chàng, để nhìn thấy chàng, nhưng cuối cùng, sự nối liền về linh hồn khiến ta không còn gì tiếc nuối.

Người yêu say đắm trong quá khứ, không khí vây quanh trong hiện tại, trong tương lai, chàng nhất định sẽ làm bạn cùng ta đi hết cuộc đời này.

Như thế, đã là rất hạnh phúc, rất hoàn mỹ rồi.

“Em biết chàng đang ở chỗ này”, ta nhẹ giọng nói với gian điện lớn trống trải, “Em biết”.

Lời vừa dứt, một giọng nói khác đã tiếp liền, vọng lại từ phía sau: “Đồ ngốc... lại đứng lẩm bẩm cái gì thế”.

Ta không nhúc nhích, cũng chẳng dám quay đầu.

Rất nhanh, giọng nói kia lại vang lên lần nữa: “Ta mới chỉ ra ngoài một lát, em đã lại chuẩn bị ra đi không từ biệt nữa sao?”.

Ta quay đầu, trong một trạng thái gần như vượt ngoài tầm kiểm soát của bản thân, nhìn thấy con người đang đứng tại cửa cung điện Valhalla.

Chàng đứng ngược chiều ánh sáng, ánh hào quang phủ lên tấm thân chàng một tầng sáng bạc.

Thậm chí còn không để cho mình có cơ hội để dụi mắt, chấp nhận mạo hiểm đối diện với sự mất mát khi lao vào không khí, ta lao tới trong khi đầu óc chỉ còn một màu trắng xóa.

Ta nhìn thấy chàng khẽ mỉm cười, dang rộng đôi tay, rõ ràng biết rất có khả năng đó chỉ là ảo giác, nhưng ta vẫn nhắm nghiền mắt mà vùi đầu vào lồng ngực chàng...

Thật bất ngờ, nó chẳng hề giả dối.

Ta thật sự ôm được chàng.

Thậm chí, ta còn có thể ngửi được mùi hương quen thuộc, cảm nhận được nhịp đập mãnh liệt của trái tim chàng.

Điều đó khiến ta ngạc nhiên quá đỗi, ta ngẩng đầu nhìn chàng, thật lâu, không rời mắt: “... Odin?”.

“Ta ở đây.”

“Chuyện gì thế này...”, ta vịn vào cánh tay chàng, rồi ôm lấy gương mặt chàng, hết nhìn trái lại nhìn phải, “Không phải... không phải chàng đã tan biến rồi sao?”.

“Đúng thế”, chàng cười khê, “Nhưng ta đã trở về”.

“Chàng lừa em, rõ ràng em đã tận mắt nhìn thấy chàng tan biến, sao có thể...”

“Chẳng lẽ tất cả những thứ đó đều là giả hết sao?”, chàng chỉ tay về Asgard ngoài kia.

Đúng, tưởng niệm thể không có thần lực. Chỉ có Odin thực sự mới có thể khiến cho mọi thứ trở về đáng vẻ như xưa. Ta nhìn khung cảnh bên ngoài, rồi lại nhìn chàng, “Nhưng, đơn giản như thế liền... Em không tin...”.

Hạnh phúc không thể đến dễ dàng như thế được.

Chàng đã là sự tồn tại mà ta vĩnh viễn chẳng thể chạm tới nổi, không phải sao...

“Rõ ràng là chuyện rất đáng mừng, sao lại khóc nữa rồi?”, chàng lau dòng nước mắt chảy nơi gò má ta, dịu dàng kéo ta vào lòng, “Hay là... Nhìn thấy ta, nàng đột nhiên biến thành cô gái mỏng manh yếu đuối?”.

Ta chẳng nghe được thêm một từ nào nữa, cũng không bằng lòng suy nghĩ.

Chỉ muốn dùng toàn bộ sức lực trong cơ thể, ôm chặt người đang ở ngay trước mặt.

“... Odin.”

“Ta ở đây.”

“Nếu như chàng biến mất một lần nữa...”, ta nghẹn ngào, nhưng cũng hết sức bình tĩnh mà nói hết câu, “Thì trước đó, xin chàng hãy giết em đi”.

72. Quyển 3 - Chương 21:

Chiến dịch Mười hai chủ thần kết thúc cùng sự quay trở lại chính thức của Odin đã đánh dấu cho hồi kết của một kỷ nguyên. Kỷ nguyên Trùng Sinh đã tuyên bố sự chấm dứt của mình vào năm 3022, kỷ nguyên mới - Thần Tứ - cũng theo đó bắt đầu.

Trong tương lai gần, Thần tộc Aesir sẽ không biến đổi về dáng vẻ vốn có, nhưng dưới sức điểm tô của việc khai sáng kỷ nguyên cùng sự tiến bộ của văn minh, đế đô Asgard so với trước đây càng thêm phần hoa cao quý.

Tuy vậy, buổi tối ngày đông thì vạn năm như một, chưa bao giờ biết đến đổi thay.

Bất kể là thời viễn cổ hỗn mang, hay kỷ nguyên Sáng Thế, bất kể là buổi Hoàng hôn của các vị thần cô liêu vắng lặng, hay là thời đại của các vị thần rực rỡ huy hoàng, bất kể là

dưới bầu trời sao cùng người yêu dấu đưa mắt nhìn nhau, hay là trên chiến trường mưa bom bão đạn... mùa đông ở mảnh đất này luôn ngập trời tuyết trắng, tuyết lớn rơi nhấn chìm mặt đất, lớn đến độ gần như nuốt trọn Thần giới vào cõi mênh mang không bờ bến.

Nơi đây đã từng có những lá cờ quân đội phần phật bay trong gió, cũng từng có những cánh bướm vàng vờ cánh lướt qua, từng in dấu chân của những vị thánh thần vĩ đại. Mà thời gian nghìn năm, chẳng qua cũng chỉ là một tiếng thở dài của lịch sử.

Sự yếu đuối và nước mắt không thể giúp cho cuộc đời tiếp diễn. Thế giới này dành ưu ái cho những kẻ kiên cường.

Chúng ta đều sống sót, mang theo dũng khí và máu tươi còn sót lại sau cuộc chiến hung tàn.

Lại một buổi tối bình thường, bầu trời đêm như vết mực phủ trùm không gian phía trên Thần giới, một đóa uất kim hương màu lam đông đưa trong bình hoa thủy tinh.

Lúc Odin không có ở bên, có đôi khi ta sẽ nghĩ về những lời người ta nói, về đủ loại hoài nghi liên quan đến Cây thế giới Yggdrasil.

Sau khi chiến dịch Mười hai chủ thần kết thúc, Cây thế giới lại mọc thêm một nhánh mới ngay phía trước cung điện Sương Mù. Bởi vì gốc cây thần này xuyên qua cả chín thế giới, nên cái gọi là một “nhánh” này cũng phải lớn bằng một cái cây.

Các vị thần đều tới xem, xác định được rằng nhánh cây mới nhú này không mọc ra vì sự trở lại của Odin, hơn nữa tuổi thọ cũng không dài như Cây thế giới.

“Nhánh cây mới nhú này rất có duyên với điện hạ, tuổi thọ của nó dài bằng tuổi thọ của người.”

Sau khi tiên đoán, Bragi nói: “Không, nói cho chính xác thì nó vốn có khả năng sống cùng trời đất giống như rễ Cây thế giới, nhưng linh hồn thì lại nối chặt với người. Nếu có một ngày thân thể của người chết đi, nó cũng sẽ cùng người khô héo”.

Hơn nữa, từ sau khi nó sinh ra, vào mùa đông hằng năm, thời điểm mà đế đô Asgard lạnh giá nhất, trời trụi nhất, đều sẽ có những tia sáng trong veo phóng ra từ phía trên nó, bay lên bầu trời, hóa thành thứ pháo hoa đủ màu sắc.

Cái cây này cứ như có linh hồn vậy, có thể thấu hiểu được tâm tư kẻ khác, thay người ta xua đi tịch mịch.

Chỉ có điều, mỗi lần nhìn thấy ánh hào quang rực rỡ ấy lụi tàn, cảm nhận được chúng thoát ẩn thoát hiện trong ánh mắt, trên gương mặt, ta lại đột nhiên đặt lòng tin mãnh liệt vào truyền thuyết mà người ta hay kể, rằng chỉ cần đứng dưới pháo hoa mà ước nguyện, thì điều ước đó nhất định sẽ thành hiện thực.

Một đêm trên đất Vanaheim, ngày đó ta và Loki ở bên nhau, thuận miệng nói ra câu ước nguyện, lại thật khéo thành hiện thực thế này.

Pháo hoa đẹp quá, nếu như năm nào cũng có thể ngắm thì hay biết mấy.

Ngày đó, ta không hề nói đến chuyện đứng ngắm cùng ai.

Không biết có phải là bởi thời đại mới đã gần kề trước mắt hay không, chẳng riêng trước cung điện Sương Mù có nhành cây mới mọc, trong năm nay, Cây thế giới cũng trở nên sum sê xanh tốt đến lạ thường, mỗi phiến lá lấp lánh, mỗi nhành cây mới mọc, đều khẽ khàng tỏa ánh sáng rực rỡ giữa trời tuyết loạn bay.

Vàng sáng vàng kim, đốm sáng trắng bạc... đã chẳng còn phân được rõ đâu mới là đom đóm, đâu mới là những bông tuyết phiêu du. Giữa khung cảnh tuyệt diệu đến nhường này, Cây thế giới vẫn thu hút ánh nhìn người khác, nổi bật không gì sánh được, dùng ánh sáng của mình chiếu rọi cho tòa thần điện to lớn mà hùng vĩ.

Sau khi sống lại, lần đầu tiên ta gặp Loki cũng là ở dưới gốc cây cổ thụ vạn năm tuổi này.

Sif đã nhiều lần nói đến một câu chuyện vô cùng thú vị. Nàng nói, người ta thường chẳng bao giờ tưởng tượng ra được dung mạo cụ thể của người mà mình để ý đến. Ví như cha mẹ, bạn thân, người yêu... thậm chí là chính bản thân mình.

Đột nhiên, ta chẳng còn nhớ rõ được gương mặt của Loki nữa.

Rõ ràng mới chỉ có năm năm, thế mà ta chỉ có thể nhớ được những đặc trưng cực kỳ rõ rệt cùng những hồi ức liên quan tới hắn, như mái tóc đỏ rực màu hoa hồng, gương mặt trắng trẻo với những đường nét tinh tế, vóc người cao hơn Thần tộc bình thường một chút, còn cả quãng thời gian một năm đơn giản mà xa xỉ khi chúng ta ở cùng nhau.

So với sinh mệnh dài đằng dặc của Thần tộc, một năm thật ngắn ngủi biết nhường nào.

Có điều, chỉ cần nhắm mắt lại, nhớ đến Loki là gương mặt cười tuyệt mỹ mà ngọt ngào tựa thiên sứ của hắn lại mơ hồ xuất hiện trong đầu óc ta. Bộ dạng của hắn dường như mãi mãi dừng lại ở thời niên thiếu, hốc mắt cũng không sâu, nhưng lúc hắn cười, đôi mắt ấy đen láy, phẳng phất vẻ trẻ con, chẳng khác gì một thằng bé con to xác.

Trong văn học, trên sân khấu, và trong lịch sử, đều sẽ có rất nhiều vai muôn màu muôn vẻ. Trong số đó, vai diễn để lại ấn tượng sâu sắc nhất trong lòng người rõ ràng không gì hơn cô gái đẹp đến nghiêng nước nghiêng thành cùng gã đàn ông tà ác. Từ khi Loki sinh ra, chúng ta đều đã biết, hắn chính là một nhân vật điển hình. Mọi người vẫn đoán rằng, tính cách mãnh liệt như lửa ấy rốt cuộc sẽ mang lại cho hắn sự hủy diệt như ngọn lửa cháy bùng, cuộc đời của hắn sẽ đặt dấu chấm hết giữa cái chết trắng lè, và khiến người ta than tiếc không thôi.

Ông Trời lúc nào cũng thích trêu cợt chúng ta.

Rất nhiều người suy đoán một cách chắc chắn rằng, sự sống lại của Odin nhất định có liên quan tới Loki, bởi lẽ sau khi Odin trở lại, tuy tên của Loki vẫn lập lòe phát sáng trên tấm bia chư thần, nhưng thần vị của chủ thần lại đồng thời biến mất. Chỉ có điều, hắn không hề chết đi trong một khung cảnh oanh liệt rầm rộ, mà biến mất trong tình cảnh mà tất cả mọi người biết hắn vẫn còn sống. Lặng lẽ, không để lại chút vết tích nào.

Chẳng biết người khác có hiểu hay không, nhưng ta thấy rất rõ ràng, hắn giống như Peter Pan vĩnh viễn nhốt mình trên hòn đảo mộng mơ, hoàn toàn chẳng có cơ hội để trưởng thành.

Từ sau khi Loki đi rồi, ta cứ nghĩ mãi không thôi, nếu có một ngày hắn trở về, không biết liệu có trở thành bộ dạng hoàn toàn trưởng thành hay không? Giống như tất cả những đàn ông Thần tộc khác, có một đôi mắt sâu, quai hàm hẹp, đường nét dễ coi. Giống như Odin vậy, chỉ cần đứng bên cạnh chàng, dù cho là ngày tàn của thế giới ta cũng chẳng thấy sợ hãi.

Ta không gặp Loki, nhưng hắn đã trưởng thành thật rồi. Mục đích hắn đánh thắng trận chiến kia không phải vì vương vị, mà để đoạt được thần vị, đưa Odin trở lại. Cứ như vậy, Loki sẽ biến thành một Thần tộc bình thường, rũ bỏ danh hiệu Hỏa thần, cuộc sống của hắn phải chăng sẽ giản đơn, sẽ hạnh phúc hơn rất nhiều?

Ta tin chắc, lần biệt ly này không phải là vĩnh viễn.

Thế nhưng, ngay sau khi hấn vừa đi mất, ta đã mơ một giấc mơ vô cùng chân thực: Trong mơ, hấn hôn ta, nhưng không hề mang theo quá nhiều cảm xúc mãnh liệt và yêu thương, nụ hôn khô cứng, cũng chẳng ngọt ngào như trong quá khứ... dường như còn chẳng đẹp như trong hiện thực.

Sau khi tỉnh lại ta vẫn耿耿 ngơ cả ngày. Ta nghĩ, đó là kết quả cuối cùng mà trời cao nói cho ta biết, mặc dù thỉnh thoảng sẽ không ngăn được niềm hoài niệm, nhưng nếu thật sự có một ngày Loki trở lại, tất cả đương nhiên cũng sẽ chẳng giống khi xưa.

Rất nhiều ngày sau khi giấc mộng kia kết thúc, tinh thần ta vẫn cứ trong trạng thái cực kỳ bất ổn, ta thường nằm trên giường, rơi lệ mà không rõ nguyên do, lại dè dặt không dám phát ra âm thanh nào. Chỉ có điều, tâm tình ấy ta không muốn chia sẻ cùng bất kỳ ai... kể cả Odin.

Khi hai chúng ta còn ở bên nhau, Loki quả thật cũng chẳng bày mưu tính kế gì. Nếu nhớ ta thì dù có là nửa đêm hấn cũng sẽ xồng xộc chạy tới dưới lầu; lúc tình cảm lên cao thì sẽ luôn miệng lặp đi lặp lại mấy câu sến súa kiểu như “Ta yêu em”; lúc ở gần nhau, nếu ta không làm ra chuyện gì quá đáng thì hấn cũng rất dịu dàng và dễ nói chuyện; cũng có lúc ta xem hấn như thú nuôi mà bắt nạt đủ đường.

Mãi đến bây giờ ta mới biết, thứ mình luôn luôn nhung nhớ chẳng phải là gương mặt tuyệt đẹp chứ không phải nụ cười ngây thơ hồn nhiên của hấn, không phải thứ tính cách ngang bướng độc tài mà rất nhiều phụ nữ yêu thích, hay là sự hóm hỉnh đôi khi khiến ta phải ôm bụng cười... Mà là sự dịu dàng mãi đến khi hấn đi rồi ta mới dần phát hiện, là thứ dịu dàng thật ra lúc nào cũng hiển lộ khi chúng ta ở bên nhau.

Chẳng biết tại sao sự ra đi giản đơn của hấn lại mang tới cho ta nhiều ưu tư đến vậy. Giữa nỗi nhung nhớ bi thương và sự lãng quên trống rỗng, thì sự lãng quên trống rỗng vĩnh viễn là thứ hạnh phúc hơn. Chỉ có điều, muốn làm được thế, lại quá khó khăn...

Hiện tại, ta đương nhiên không khóc lóc bi thảm như ngày trước, nỗi thương cảm lúc này hoàn toàn không khắc vào xương thịt giống như khi đánh mất Odin, chỉ là, sẽ luôn luôn nhớ đến vài chuyện nhỏ, bất kể là lúc nào, ở trên con đường nào, giữa đám người nào, những chuyện ấy sẽ đột nhiên ủa về như một khúc nhạc êm ả nhỏ mà ta chuyện trò với bạn bè vào một ngày nào đó... Sẽ phiền muộn, sẽ mê man, sẽ thất thần, nhưng sẽ không rơi nước mắt.

Giống như bây giờ, trong khoảnh khắc khi ta ngược nhìn Cây thế giới, đột nhiên nhớ lại những lời mà hấn nói với ta lúc trọng thương, còn cả câu “xin lỗi” mà hấn nói bằng thứ thanh âm rất trầm rất thấp...

Những hồi ức ấy cho ta cảm giác như đã cách đến mấy kiếp người. Sau đó, một nỗi phiền muộn vô danh sẽ lại thoát khỏi vòng khống chế mà nhấn chìm ta.

Ta lắc đầu, nhìn về nơi khác.

Đây là lúc ta học cách buông bỏ quá khứ để nhìn về tương lai.

Bởi vì, ta phải sống, vì rất nhiều thứ.

Trách nhiệm, người nhà, bạn bè, bộ tộc, còn cả cuộc sống mới và tương lai phía trước.

Nhưng ta tin chắc, Loki chỉ tạm thời rời đi mà thôi. Chúng ta nhất định sẽ chờ được ngày hấn quay trở về.

Hấn chỉ đang đi tìm một cơ hội, để bản thân có thể trưởng thành.

Lúc này, bé cưng tóc vàng đang đuổi theo con rồng vàng nhỏ, chạy tới chạy lui. Buổi tối của năm mới, Odin vẫn vô cùng bận bịu. Thật ra, bình thường ta còn bận hơn chàng nhiều, nhưng đến lúc này ta vẫn cảm thấy oán khí tích tụ trong lòng.

Qua đó dạy dỗ Fasier một trận ra trò xong, ta lại về bên cửa sổ. Vén tấm rèm cửa sổ bằng nhung lò xo chạm đất, ta vô tình nhìn về phía vài nhánh cây mới nhú trước sân, nhớ tới những mẩu chuyện xưa xa xỉ được lưu truyền hàng nghìn năm qua của Asgard. Những người Khổng Lồ đã từng cao to vạm vỡ, những chủ thần thời viễn cổ, những cung điện mờ ảo như có như không... Những câu chuyện cũ của thời đại ấy, dường như đã biến thành những tờ lịch ố vàng, không bao giờ trở lại được nữa.

Lúc đó, Loki chẳng qua chỉ là một cậu bé con có chiều cao chẳng chênh lệch ta là mấy, dù dung mạo đẹp đến độ vương chút tà khí, nhưng ánh mắt lại trong veo, đơn thuần đến độ mong manh gần như yếu đuối.

Đối với thằng bé ấy, ta vẫn luôn yêu mến, thương cảm, từ tận đáy lòng mong có thể cho nó mọi thứ, trừ tình yêu.

Thế nên, nếu là phương thức như vậy, e rằng cả đời này ta cũng không có cơ hội để trả ơn cho hắn.

“... Cảm ơn người, Loki”, đưa mắt nhìn cảnh đêm đẹp như trong cõi mộng, ta khẽ nói. Chẳng biết có phải là ảo giác hay không, trên nhành cây mới nhú rục rở sắc màu của Cây thế giới, có vàng sáng khê khàng lướt qua phiến lá như màu hổ phách, giống như hạt sương buổi sớm mai, lại tựa như nước mắt của cây.

Loki...

Phải chăng ta từng yêu hắn? Giờ này ta có còn yêu hắn hay không...

Những câu hỏi như thế, từ trước tới nay chưa bao giờ ta nghiêm túc suy nghĩ.

Ta quyết đị hấn trở về và nhất định sẽ chính miệng nói với hắn câu ấy.

Sau khi chiến tranh kết thúc, tuy bộ tộc đã đổ một lượng lớn tiền của vào việc xây dựng lại thành thị, nhưng gánh nặng đã đè trên vai suốt bao lâu coi như đã được tháo dỡ, tinh thần cũng như diện mạo của các Thần tộc cũng tự nhiên tốt lên rất nhiều.

Năm thứ năm của kỷ nguyên Thần Tứ, dưới sự dẫn dắt của Odin và các vị thần, từng ngóc ngách của khắp chín thế giới đều xuất hiện những thay đổi mới. Vòng lẩn số phận của từng Thần tộc, kể cả các chủ thần đều lặng lẽ chuyển động...

Bragi và Idun gần như có thể nói là một đôi vợ chồng tình cảm nhất nhưng cũng có nhiều mâu thuẫn nhất. Toàn bộ ý nghĩa tồn tại của nữ thần Thanh xuân và Tuổi trẻ Idun chính là cai quản vườn hoa vĩnh cửu. Trong thời đại hòa bình có rất nhiều nữ thần nghiệp dư luôn thích thăm hỏi nàng, thế nên việc làm ăn của nàng cũng vô cùng suôn sẻ. Nhưng anh chồng Bragi của nàng lại là người chỉ có thể phát huy tác dụng trên chiến trường, lúc bình thường hắn có vô khối thời gian rảnh. Vậy nên chiến tranh vừa chấm dứt, về cơ bản, Bragi liền lột xác thành anh chàng ăn bám siêu cấp, ngày ngày lóc cóc nổi gót Idun. Mỗi khi Idun cùng các nữ thần thảo luận về phương pháp dưỡng da bằng táo đến lúc kích động nhất, thắng hoa nhất, hắn thường thích đứng sau nói chen mấy câu. Cuối cùng Idun không nhịn nổi, thề rằng phải tìm cho Bragi một công việc.

Quảng trường của các vị thần...

Trong ánh tà dương, mây bay khắp trời tựa như tà váy đỏ của các nữ thần, trút về diễm lệ xuống những nhà lầu trắng muốt mà hoa mỹ san sát nhau.

Giữa tiếng sáo du dương, một giọng nam đẹp mà nhuốm vẻ bi thương của Bragi quần quanh giữa quảng trường:

Ánh tà dương xa tít,

Nỗi u buồn gợn sóng qua đi.

Những bài ca dao thuở còn thơ dại,

Gã chần dè trên thảo nguyên phóng mắt nhìn dãy núi xa xa,

Tuyết phủ lấp lảng chiều.

Trên tà váy đỏ,

Lá vàng lặng thình.

Vợ yêu, vợ yêu, em đã quen khiến trái tim ta vụn vỡ,

Giờ đây em đang ở phương nào...

Từ sau khi Loki biến mất một cách khó hiểu, chính quyền cao cấp của tộc Vanir vẫn chìm trong tình trạng hỗn loạn không yên, gần như tất cả con dân của bộ tộc đều điên cuồng tìm kiếm Loki. Việc này đã khiến cho Balder vốn hiểu thắng rất không bằng lòng, sau vài lần hấn hạ lệnh cưỡng chế, một vị khách không mời đã tìm tới cửa.

Hoàng cung Hoenir...

“Người nó cho ta biết, Loki đang ở đâu?”, Gullveig đã rơi vào tình trạng không kiểm soát được, hoàn toàn chẳng thèm để ý tới thân phận hay địa vị, giơ chân đá văng cánh cửa phòng sách, đôi môi đỏ thẫm, hàng lông mi đen nháy nhướn cao, nhìn về Balder đang hết sức kinh ngạc.

“Ta không biết”, Balder lại vùi đầu vào cuốn sách.

“Có phải người đã giấu chàng đi rồi không? Sợ chàng cướp mất vương vị, nên người mới đàn áp dân chúng, có đúng không? Người nói đi! Người nói đi!”

“Đã nói là không biết rồi mà. Người cũng biết đấy, là do hấn tự từ chức.”

“Ta không thể tin lời người nói, nhất định người đã sử dụng ma pháp gì đó với hấn. Người sẽ gặp báo ứng cho xem!”

“Gullveig, người làm sao thế hả? Nếu còn làm ầm ĩ nữa, ta sẽ hạ lệnh giam người vào đó.”

“Người dám! Nếu người dám uy hiếp ta thêm một câu nữa, ta lập tức sai người báo cho Sigyn biết, để nàng dẫn quân tới đây, ngoài ta ra thì sẽ không tha một Thần tộc Vanir nào cả!”

“Người mất trí rồi...”

“Người nói cho ta biết, Loki đang ở đâu?”

“Ta thật sự không biết! Đồ điên!”

...

Tuy hai phe Thần tộc đã kết thúc chiến tranh, nhưng chuyện này hoàn toàn không thể ngăn cản bọn họ nhìn nhau ngứa mắt. Là một trong những lãnh chúa quan trọng nhất, Freyja cho rằng mình cần phải đảm trách vị trí Đại sứ ngoại giao, thế nên mới nhiều lần tới thăm tộc Vanir để hóa giải bầu không khí sặc mùi thuốc súng giữa hai bên.

Cảng biển Modin...

Khách du lịch thuộc các chủng tộc, dân di cư, nhà buôn, công nhân, người vận chuyển... đủ loại người đi tới đi lui, cơn gió thổi tới từ khe nứt Ginnungagap cuốn tung mái tóc dài một đen một bạc của hai người đang đứng trên bến cảng: Mái tóc của Freyr tựa như được hấp thu ánh mặt trời, mềm mại, lấp lánh, khiến đôi mắt thuần một sắc xanh kia càng trở nên mộng ảo khôn cùng; Freyja đứng ngay bên cạnh hấn dù cho xinh đẹp, diễm lệ, nhưng lại hết như một con quỷ hút máu đang nghênh ngang phơi thân dưới ánh mặt trời... Nhất là sau khi nàng nghe được những phát ngôn liên miên không dứt của Freyr, da mặt càng trắng toát, bàn tay càng nắm chặt.

“Em gái quả là đóa hoa của Thần giới trong truyền thuyết, đứng trên bến tàu ồn ào náo loạn này mà vẫn ngập tràn vẻ đẹp tuyệt vọng... Frigg là cái thá gì, còn chưa chạm được tới góc váy của em.”

Thấy Freyr dùng một tay ôm ngực, bộ dạng vô cùng thành kính, Freyja quay đầu lại lạnh lùng thốt lên: “Nói xong chưa?”

“Chẳng lẽ sự tồn tại của ta lại khiến em thấy khó chịu đến thế sao?”

“Người nhớ Hoder đến phát điên rồi chứ gì? Giờ thì cả bạn gái cũng chẳng cần nữa, hy vọng ta có thể giúp người truyền đạt lời gì đó, đúng không?”

“Sao em có thể nghĩ ta xấu xa như thế? Rõ ràng ta mới là người bị tổn thương...”

“Đúng rồi, lặn mất tăm cả tháng trời, sau khi trở về đối phương chỉ muốn dọa người một chút mới nói đến chuyện chia tay, nhưng người lại đồng ý ngay lập tức, ngay cả lông mày còn chẳng thèm cau lấy một cái. Nghe nói người ta khóc suốt hai tuần lễ, còn chuyện đầu tiên người làm lại là chạy đến chỗ ta.”

“Đó là vì tim ta bị tổn thương.”

Freyja thở dài một tiếng, vươn tay về phía Freyr: “Đưa đây”.

“Em gái lại khiến ta bối rối rồi...”

“Vậy ta đi nhé.”

“Từ từ...”

Đương nhiên, giữa một đám người cứ thích làm bộ làm tịch đó, vẫn còn một cậu bé khiến người ta yêu mến không thôi... Nói thật thì tuổi của hắn còn lớn hơn ta, hắn đã chẳng còn là trẻ con nữa, nhưng bởi vì hắn quá đơn giản, thế nên từ trước tới nay, ta chưa bao giờ xem hắn là người lớn.

Thành Hande...

Trên đường, những binh sĩ cao lớn mà uy vũ của thần điện đang xếp thành hàng, thông thả tuần tra, trông vô cùng hoành tráng. Dẫn đầu là đội trưởng kỵ sĩ đoàn, đồng thời cũng là đại thần Quân vụ - thần Bóng tối Hoder.

Hoder mặc áo giáp đen, áo choàng rực đỏ phủ khắp lưng ngựa, mặc dù gương mặt hắn rất thanh tú, nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến vẻ trẻ trung, đẹp trai và oai hùng của hắn. Các thiếu nữ của thành Hande ai nấy đều trang điểm thật xinh đẹp, lơ đãng bước ra từ ven đường, sau đó như thường lệ, té ngã ngay bên dưới móng ngựa màu vàng.

Đúng lúc này, khi có thêm một thiếu nữ té ngã, Hoder ngốc nghếch cũng lại một lần tưởng đó là lỗi của mình mà xuống ngựa đỡ nàng dậy, thì Freyja “giáng thế” trong tiếng hét đinh tai nhức óc đầy đủ kỵ cùng ngưỡng mộ của những cô gái xung quanh, ném một bức thư vào tay hắn, sau đó liền đi mất.

Đỡ thiếu nữ kia đứng vững, Hoder nghi hoặc liếc mắt nhìn phong thư. Trên đó không ghi tên người nào, nhưng những con chữ rất đặc thù, lộng lẫy tựa hoa lan tử la đang nở rộ ấy hắn đã từng nhìn thấy trên vô số bìa của những quyển thánh điển cầu nguyện.

Hắn gần như nín thở, bóc thư.

Ráng hồng phủ ngập khắp trời, khe khẽ lên vào trong thành Hande, từng tia một, ngay cả gò má của Hoder cũng nhuộm sắc đỏ hồng.

Cứ như lượng nhiệt trong cơ thể không có chỗ nào để thoát ra, dồn cả lên mặt trong khoảng thời gian cực ngắn. Hắn cẩn thận rút rờ, rồi lại không kìm được, tim đập liên hồi, đọc từng chữ một. Hắn đang định chuẩn bị chạy thục mạng vào một chỗ không người nào đó để đọc thêm lần nữa, lại phát hiện phía dưới cùng của bức thư có một dòng chữ:

Vương tử bóng đêm bé nhỏ của ta, em có thấy những lời bọc bạch với thần linh viết bên trên có thể sử dụng trong lễ Cầu phúc tháng sau được không? Ta ở chỗ này, hèn mọn mà kính cẩn đợi chờ hồi đáp của em...

Con mắt của Hoder càng trở nên vô cảm, nhìn thư, xé tan tành cũng không ổn, viết hồi âm cũng chẳng xong, lại càng chẳng hiểu vì sao tâm tình đột nhiên lại xấu đi như thế.

Nói tóm lại, cái tên Freyr này, càng ngày càng khiến hắn thấy căm ghét...

Thor và Jarnsaxa vẫn là đôi vợ chồng trong truyền thuyết khiến người ta khó mà chịu đựng nổi. Sau khi Odin sống lại, chỉ chưa đầy một giờ kể từ khi nghe được tin tức ấy, Thor đã đóng gói mọi hành lý cần thiết, đứng ở ngoại ô Heinerlin mà triệu hồi thú cưỡi. Đương nhiên, Jarnsaxa - con người luôn tôn thờ chủ nghĩa “phu xướng phụ tùy” - cũng không chịu đi sau thời đại, còn chưa kịp nói gì với người thân trong gia đình biết mà đã theo thần Sấm điện hạ lóc cóc bước lên con đường tìm về quê cũ. Buổi chiều hôm đó tới được Thần giới rồi, sau khi truyền tin cùng lời thề trung thành đến chết tới Odin, Thor liền trở về tìm vợ yêu.

Vốn dĩ Jarnsaxa đang ngồi nói chuyện phiếm với Yule, thế nhưng vừa nhìn thấy Thor lộ mặt về, nàng đã lập tức ném Yule sang một bên, bắt đầu chơi trò lâm li sến súa với chồng nàng. Yule vốn ghét nhất khi bắt gặp cảnh phụ nữ vừa nhìn thấy đàn ông liền hóa thành một vốc bùn nhão nhoét, nên trước mặt nàng, ta gần như chẳng bao giờ nhắc tới Odin. Nhưng Jarnsaxa là ai mà lại thèm để ý tới cái nhìn của nàng?

Thần điện Thrudheim...

“Hai người các người, không được hôn...”, Yule đập bàn đầy phẫn nộ, “Chẳng phải nói là Frigg sẽ tới sao? Giờ đang chết ở xó nào rồi?”.

“Nhất định là nàng đang ở cùng Odin rồi, cô nghĩ ai cũng rảnh như cô chắc?”

Một giờ trước, năng lực điều chế dung dịch của Jarnsaxa đã bị một kẻ ngoài nghề như Yule đâm chém cho không còn manh giáp, nên đương nhiên lúc này cô nàng nói năng cũng không thiếu phần cay nghiệt. Sau khi nhìn thấy gương mặt diêm lệ của Yule gần như biến thành màu đen, nàng liền điên dại thảm cười một tràng dài, kế đó ôm lấy gương mặt của Thor mà nũng nịu: “Chồng ơi, em yêu chồng!”

“Vợ à, ta cũng yêu em!”

“Chồng ơi, moa moa!”

“Vợ à, moa moa!”

“Buồn nôn quá, đi chết hết đi cho khuất mắt ta!”

Lại nói đến Yule, cùng với việc dã tâm của người phụ nữ đáng sợ này ngày càng bành trướng, nàng cũng bắt đầu phát triển sang mảnh đất của thuật luyện kim, dự định cùng lúc kiêm tu hai nghề: Phục ma quan và quỷ tượng. Ta rất nghi ngờ mục đích tiếp theo của nàng chính là tiêu diệt Odin, tự mình lên ngôi báu.

Không ít người nói rằng, hai cô bạn của nàng đều đã là hoa có chủ, khiến nàng chịu không ít áp lực dư luận. Nhưng thật ra chúng ta đều biết, nàng chẳng hơi đâu mà quan tâm tới những chuyện thế này, thứ nhất là bởi những kẻ theo đuổi nàng quả thực quá nhiều (theo số lượng thống kê thì cao gấp 39.5 lần số “cây si” trồng trước cửa nhà Jarnsaxa lúc cô nàng còn độc thân), trong đó cũng chẳng thiếu những thành phần ưu tú; thứ hai là vì đối với nàng, nói “Bạn bè của cô đều có nơi có chốn hết rồi mà cô vẫn độc thân” cũng giống như xỏ thẳng vào mặt một gã đàn ông rằng “Bạn mày đều ngực nở nang hết rồi mà mày vẫn phẳng lì”.

Dù vậy, vẫn có khối kẻ khéo lo trời sập.

Thành Garrn, cung điện Phục Ma Quan...

“Ai da, đây không phải là người đẹp Yule đó sao”, Heimdall hất mái tóc sáng bừng của hắn, ngả nghiêng dựa vào bức tường trước mặt Yule, “Sao thế, lại đi có một mình à? Xem ra lời đồn không sai, em đang rất thiếu đàn ông đây mà... Chi bằng ngắm nghĩ một chút về chuyện tiến tới với ta?”.

Yule lấy một ống nghiệm và bình nung từ trên giá xuống, giơ chân đá một cú vào giữa háng Heimdall, thậm chí còn chẳng thèm nhìn hắn một cái, bắt đầu quá trình điều chế dung dịch.

Nhìn thấy Heimdall kêu rên đau đớn mà quỳ thụp xuống đất, Modi đang đứng nói chuyện với một nữ phục ma quan ở phía đối diện cái giá không khỏi ngây người.

“Cô gái này quả nhiên vẫn lợi hại như xưa...”, hắn vỗ vai người đứng cạnh, sau đó bước về phía Yule.

“Modi, người, người không sợ chết thì cứ lên đi...”, Heimdall run rẩy nói.

Modi có chút không thoải mái xoay xoay cổ, tặng cho Heimdall một cú đập nữa, sau đó mới bước về phía Yule: “Chào, em còn nhớ ta không? Chúng ta đã từng gặp mặt trong bữa tiệc tối tổ chức ở cung điện Vàng”.

“À, người chính là thằng ngu theo đuổi Frigg nhưng thất bại đấy à?”, Yule dùng dây cột gọn mớ tóc dài, lại tiếp tục cúi mắt vào dung dịch của nàng.

Modi cứng lưỡi hồi lâu mới thốt được ra lời: “Đúng, chính là ta. Lúc đó bộ hạ bảo ta...”.

“Cầm lấy cái này”, không chờ hắn nói hết lời, Yule đã đặt một cái ống nghiệm vào tay hắn, “Lúc nào dung dịch biến thành màu cam thì gọi ta, nếu tới lúc nó biến thành màu hồng rồi mới gọi thì người cứ tổng hết nó vào mồm đi”.

“Ta biết rồi.”

Nhìn Yule bước vào phòng sách, không ngoảnh lại, Modi liền quay đầu, gương mặt ngập tràn hạnh phúc, dùng tay làm dấu hiệu thắng lợi cho Heimdall xem.

Nữ phục ma quan nhìn hai người họ, chẳng hiểu ra sao: “Yule mới chỉ bảo người cầm một cái ống nghiệm thôi... Đàn ông bây giờ điên hết rồi sao?”.

Tyr đã tỉnh lại vào một ngày của bốn tháng trước. Trong ba tháng đầu tiên, hắn gần như được trải nghiệm cảm giác trở thành một vị quốc vương. Từ trước đến giờ, Sif chưa bao giờ ngoan ngoãn vâng lời, nói sao nghe vậy, bảo sao làm thế như lúc này... Cảm giác kiêu ngạo của một thằng đàn ông biến mất từ lâu cuối cùng đã quay về, đúng lúc hắn bắt đầu lập kế hoạch đề xuất yêu cầu kết hôn với Sif, sinh con để cái rồi ngày ngày vào bếp lo cơm nước thì tình hình lại dần thay đổi, mãi đến tháng thứ tư...

Xưởng luyện kim Sif, số 112 phố Idun...

“Buổi chiều dọn hàng sớm một chút, cùng ta đi ăn nhé.”

“Không được, hôm nay ta có một mối làm ăn lớn, phải tiếp khách.”

“Em yêu à, chúng ta còn thiếu tiền tiêu sao?”

“Tiền của người là của người, tiền của ta là của ta, đừng có gộp chung như thế. Ta thiếu tiền.”

“Để em không còn phải cực khổ như thế nữa”, Tyr nhe hàm răng sáng bóng, trắng ngần màu tuyết - cũng chính là đặc điểm của công tử ăn chơi ra, “Ta quyết định để em trở thành vợ của ta, trở thành bà chủ gia đình, chỉ cần ngồi yên hưởng phúc mà thôi”.

“Dùng tiền mua ta, người coi ta là hàng hóa đấy à?”

“Không, ta tuyệt đối không có ý đó, ta chỉ không muốn em ngày ngày phải bận tâm vì công việc...”

“Đây là sở thích của ta.”

“Nhưng, so với những luyện kim thuật sư khác, thuật luyện kim của em rất...”

“Rất cái gì?”

“Rất lợi hại”, thấy Sif dụ đi đôi chút, nổi oán hận trong Tyr lại bắt đầu dâng lên, “Sao em bảo dối là đổi thái độ được luôn vậy, ngày trước khi ta vừa tỉnh lại, không phải em đã nói sẽ mãi mãi nghe lời ta sao?”.

“Đương nhiên em sẽ nghe lời chàng, chàng là hoàng đế của em cơ mà”, Sif nở một nụ cười giả tạo, vuốt ve mái tóc vàng của Tyr, đặt một nụ hôn chớp nhoáng lên môi hắn, “Về nhà đợi em đi, em sẽ về ngay. Em yêu chàng!”.

Tyr ngẩn người, một nụ cười tươi rói nở bên khóe môi hắn. Hắn đẩy Sif vào tường, tháo đôi kính hơi mỏng của nàng xuống, định trao nàng một nụ hôn sâu hơn...

“A, khách sắp đến rồi. Còn ba phút nữa”, Sif luồn qua cánh tay hắn mà chui ra, đeo lại kính lên mắt, uốn éo bước ra ngoài, hết sức mê người.

Đương nhiên, trong tất cả các chủ thần, người có cuộc sống thanh thản dễ chịu nhất chắc chắn không phải là những kẻ được nhắc tới bên trên, mà là đứa con yêu quý của ta - Sisi (Fasier không thích cái tên này cho lắm, nhưng ta vẫn khẳng định gọi thế cho bằng được). Mặc dù theo như những gì ta hiểu về nó, sự “thanh thản, dễ chịu” ấy đối với nó mà nói, cũng chẳng “thanh thản, dễ chịu” cho lắm.

Thằng quỷ nhỏ chào đời vào năm 3019 của kỷ nguyên Trùng Sinh này cuối cùng đã tròn tám tuổi. Tuy trong thế giới Thần tộc nó vẫn chỉ là một thằng bé con, nhưng vị chủ thần bé bỏng kế thừa thần vị của cha này lại có vô số danh xưng: thần Sao sáng, Hỏa thần, thần Rừng rậm, thần Im lặng... Bởi vì nói là vị vương tử đầu tiên sinh ra trước và sau khi kỷ nguyên Thần Tứ bắt đầu, nên mọi người đều gọi nó là hoàng tử Thần Tứ.

Trong tất cả những năng lực mà Thần tộc sở hữu, chỉ có thần lực là thứ cố định suốt đời, Sisi sở hữu thần lực cấp bảy. Nhưng, ma lực và vũ lực thì đều có thể tăng trưởng vô thời hạn trong điều kiện có một hạn mức tối đa. Năm ngoái, ma lực của nó đã đạt tới cấp chín, vũ lực cấp sáu. Nhưng điều đáng sợ nhất là, mặc dù nó vẫn không nói gì nhiều, nhưng chỉ số IQ kiểm tra được đã sớm vượt xa các, hơn nữa, số liệu vẫn đang trong trạng thái tăng chóng mặt. Kết quả như vậy đúng là có chút đáng sợ, nếu cứ phát triển nữa thì e rằng nó sẽ vượt qua cả đại ma đạo sư Loki - kẻ từng đứng trên đỉnh vô địch của chín thế giới này.

Sisi thông minh, đầu óc của các nữ thần cũng sẽ chẳng ngốc nghếch. Đối mặt với một cậu chủ nhỏ thuộc cấp độ kim cương như thế, các nàng liền cố sống cố chết mà đưa đám con gái mới sáu, bảy tuổi của mình tới tận cửa nhà ta...

Cung điện Sương Mù...

“Yuzin, mau tới chỗ mẹ với vương tử nào... Con nhìn xem mái tóc của vương tử đẹp đến nhường nào, vừa nhiều lại vừa sáng, thật đẹp quá đi.”

“Molly, đừng nhìn chăm chăm vào vương tử điện hạ rồi lại chẳng nói câu nào như thế. Con cứ xấu hổ rụt rè thế thì sau này lấy chồng làm sao được.”

“Jasa, ngốc ạ, vóc người vẫn còn thấp thế này, mới đến mang tai của tiểu vương tử thôi, mau lớn lên đi, phải trở thành người giống tiểu vương tử mới được...”

Đứng giữa một đoàn quân những bà mẹ trẻ trong tư thế sẵn sàng lao tới, Sisi ho nhẹ một tiếng. Lúc Lolo sai cánh phía trên đám người thì thằng bé ngoắc ngoắc ngón tay mập mập một cái. Lolo đáp xuống, công Sisi trên lưng, sau đó một người một ròng nhẹ nhàng bay xa khỏi đám người.

Mới đây còn xảy ra một chuyện, cũng chẳng biết là chuyện tốt hay xấu nữa: Sif đã nói tháng sau sẽ tới Asgard thăm ta, đương nhiên Tyr cũng tới. Nhưng hôm đó vừa hay lại là sinh nhật lần thứ tám mươi ba của Yule, nàng nói kiểu gì thì kiểu ta cũng không được phép vắng mặt, còn bảo ta mời Sif tới luôn.

Chúng ta đều biết, Jarnsaxa nhất định sẽ tới, cũng tuyệt đối sẽ không để Thor thân yêu của nàng ở nhà.

Tình huống mà ta, Yule, Sif và Jarnsaxa cùng xuất hiện quả thật xưa nay chưa từng có.

Yule và Sif đã gặp mặt mấy lần, hai người họ rất ăn ý. Yule cảm thấy Sif xinh tươi mà sắc sảo, Sif lại cho rằng Yule mỹ lệ giỏi giang, đồng thời, đối với Jarnsaxa, cả hai nàng đều có phản cảm.

Jarnsaxa nếu gặp chuyện thiệt thòi nhất định sẽ tìm Thor hoặc ta để làm nũng. Từ trước đến nay, Thor hoàn toàn bó tay chịu trói trước mặt đàn bà con gái, nhất là Sif - người đối với hắn là tình cũ khó quên. Vậy nên, trong tình hình Thor không làm ăn được gì, cô nàng nhất định sẽ tới tìm ta. Từ trước đến nay, trò nũng nịu của nàng rất có tác dụng với ta, nhưng khi đối diện với hai cô nàng “thép” là Sif và Yule, ta lúc nào cũng nhượng bộ đôi chút...

Tiệc sinh nhật lần này, Yule mời ít nhất cũng phải hai trăm người. Không biết đến khi đó hội trường có biến thành một hồ đại họa không nữa...

“Đang nghĩ gì thế?”

Mãi tới khi một thanh âm quen thuộc kéo ta ra khỏi dòng suy nghĩ, ta mới quay đầu lại, thấy Odin chẳng biết tự khi nào đã bước tới bên.

Mới chỉ một tiếng đồng hồ trôi qua, trên những bậc thang của cung điện Sương Mù đã phủ một lớp tuyết dày. Odin bước ra, tuyết lớn lập tức phủ đầy lên bờ vai chàng.

Ta kể cho chàng nghe sơ lược về chuyện này.

“Thật là khó giải quyết”, chàng khoác tấm áo choàng lên người ta, “Ta không hiểu Sif lắm, nhưng tính cách của Yule thực sự ghê gớm”.

Ta nở nụ cười cứng ngắc: “Đương nhiên, cũng không loại trừ khả năng ba người bọn họ yêu nhau đâu nhỉ”.

Odin liếc nhìn ta, trong ánh mắt toàn là khinh bỉ cùng với dòng chữ rõ nét “Em lại đang bắt đầu an ủi chính mình đấy à”.

“Em không quan tâm được nhiều chuyện như thế đâu.”

Ta bất đắc dĩ thở dài một tiếng, chán nản ngồi trên bậc thang không có tuyết, nhưng lại bị Odin túm lấy cánh tay lỗi dậy.

“Trời lạnh thế này, đừng ngồi dưới đất. Em có còn là trẻ con nữa đâu, chuyện này cũng cần ta dạy sao?”

“Nhưng em mệt mà.”

“Mệt thì về mà nghỉ đi.”

“Tuyệt hôm nay đẹp quá, em muốn ngắm một lúc đã.”

Odin lặng lẽ nhìn ta một lúc, sau đó nói: “Sinh nhật của Yule diễn ra lúc nào?”

“Ngày Mười bảy.”

“Tối đó ta rảnh, đến lúc ấy ta sẽ đi cùng em, được chưa nào?”

“Thật sao?”, ta kích động, nắm chặt hai tay, “Quá tốt rồi, em hoàn toàn không nghĩ tới việc chàng sẽ đi, trời ơi, vui quá...”

Odin lại liếc ta cái nữa: “Ban nãy em mặt dày làm trò lâu như thế, không phải vì mong ta nói ra câu này sao?”

Lại nữa rồi. Cảm giác ngượng ngùng lâu ngày không gặp, khi chàng chỉ liếc mắt đã biết tổng tâm tư.

Ta ho khan mấy tiếng, sau đó ngẩng đầu nhìn Odin. Những bông hoa tuyết sáu cánh buông mình trên mái tóc chàng, giống như một bức tranh sơn dầu đen trắng vô cùng rõ nét. Chàng lại đưa mắt nhìn cảnh tuyết phía xa: “Mùa đông năm nay có lẽ là mùa đông dài nhất trong mười năm trở lại đây nhỉ”.

“Thật ra em không thích mùa đông lắm, bướm cũng chẳng còn được mấy con.”

Odin ngẩn người, sau đó đột nhiên bật cười khe khẽ: “Em đúng là chẳng thay đổi tí nào”.

“Đương nhiên là em thay đổi rất nhiều, nhưng những cái tốt thì phải giữ lại chứ, ví như áp ôm lãng mạn giống những thiếu nữ khác.” Nói xong câu này bản thân ta còn thấy lạnh người, vội vàng xua tay, “Coi như em chưa nói gì đi”.

“Tuy ta cũng mong mùa đông qua nhanh, nhưng từ mai trở đi, suốt cả mười ngày ta sẽ rất bận rộn, thời gian trôi chậm một chút là hơn.”

“Thật ra em luôn thắc mắc, da mặt của một người sao có thể dày đến thế chứ.”

“... Em muốn nói gì?”

“Người ta chẳng biết tổng rằng chàng yêu em nhiều như thế nào, sao chàng cứ phải giả bộ ta đây bận rộn ngập đầu không có thời gian để ý đến em chứ?”

Odin nhất thời cứng lưỡi. Từ khi chàng trở lại, cái khí thế áp đảo tất cả bằng thân phận Đế vương, bất kể trên phương diện việc nước hay việc nhà đã bị ta mài mòn đi không ít. Bản thân vốn là người thiếu đạo đức, trong thời gian ngắn ta cũng không có ý định buông tha cho chàng. Ngược lại, để trả mối thù ngày ấy chàng khiến ta phải tốn nhiều nước mắt, ta sẽ còn chèn ép chàng dữ hơn.

Thấy chàng không nói gì, ta càng có thêm dũng khí, nheo một mắt, nhìn chàng bằng mắt tiểu nhân vô cùng gian xảo: “Thật ra chàng đang định nói với em, sau này chàng rất bận, ngày mai muốn ở bên cạnh em lâu một chút, muốn em hy sinh thời gian ngủ để hầu chàng chứ gì?”

Odin cười khế, “Ta cảm thấy, sự nhượng bộ của ta lại khiến em bắt đầu được vui đòi tiên rồi đấy”.

Nếu là trước đây, một câu có sức nặng như vậy nhất định sẽ dọa cho ta mất ngủ mấy ngày. Nhưng giờ ta đã không sợ chàng nữa, ta bước tới gần, ngẩng đầu, lớn gan nhìn chàng bằng ánh mắt cực kỳ khiêu khích. “Giờ chàng mới biết à, em đây oán chàng không ít đâu nhé. Trước khi em trút được hết bức bối ra mà chàng đã phát hỏa với em, em có thể lập tức bỏ đi đấy.”

Chàng vẫn như trước đây, không quá nhiều lời, bàn tay vùi vào trong mái tóc dài, nâng lấy đầu ta, cúi thấp, chạm nhẹ lên bờ môi ta một cái, sau đó áp hai vầng trán sát lại gần nhau, nhẹ nhàng nói, khi hai chúng ta rất gần, rất sát: “Ta biết”.

Chiếc dây chuyền có mặt bướm vàng trên cổ chàng lập lòe phát sáng trong ánh tuyết. Nhất thời ta có chút hốt hoảng, vươn tay đỡ lấy mặt dây chuyền, nói: “Những lời chàng nói khi còn là Shujin, đều là thật chứ...”

Odin chỉ cười mà không đáp.

Trong ánh sáng màu trắng bạc, đôi mắt chàng thâm thúy mà mỹ lệ, đủ để chứa trong mình hào quang của thế giới này, lại viết đầy những câu chuyện xa xưa... Khí khái hào hùng tung hoành khắp chín thế giới, dòng lịch sử thăng trầm lúc thịnh lúc suy, những mảnh vỡ ký ức hoặc khiến người ta tan nát cõi lòng hoặc khiến kẻ khác tâm can rung động...

Ta không tự chủ được mà rời ngón tay lên cằm, lên gò má chàng, cẩn thận nâng niu.

“Lúc chàng chỉ có một mình, thỉnh thoảng sẽ nhớ tới em... đúng không?”

“Sao nàng muốn biết?”, chàng nhếch khóe môi.

Ta nhớ lại tất cả những gì xảy ra giữa hai chúng ta sau khi thức tỉnh, sự lạnh lùng và cự tuyệt của chàng, bóng lưng khiến kẻ khác tổn thương sâu sắc, còn cả khoảnh khắc chàng tan biến trước mắt ta... Dù năm năm đã trôi qua, cảm giác bất an đến cực điểm ấy vẫn luẩn quẩn bên ta, không cách nào giảm bớt. Ta chỉ có thể giương mắt nhìn chàng, cười chua xót: “Bởi vì sau khi chàng biến mất, thời điểm em sợ nhất trong ngày chính là khoảnh khắc mở mắt vào sáng sớm, em không muốn đối diện với một thế giới mà chàng đã không còn tồn tại... Nhất là sau khi mơ thấy chàng. Em không biết vì sao mình lại hỏi vậy... chỉ muốn xác nhận mà thôi...”.

Odin nghiêm túc ngẫm nghĩ trong chốc lát, sau đó cười khê: “Thì ra là thế, vậy ta lại trái ngược với em”.

“Chàng!” Ta mất hứng, vùng khỏi đôi tay chàng.

Odin khê thở dài một tiếng, cúi đầu nhìn đôi tay của mình, bờ mi chàng phủ ngập một tầng ánh sáng màu bạc. Lúc ngẩng đầu lên lần nữa, chàng mở tay ra, một con bướm vàng đã rập rờn đôi cánh đẹp, đậu xuống lòng bàn tay chàng.

Ta khê kêu một tiếng, lập tức hân hoan chạy tới chơi cùng cánh bướm.

Nhưng một lúc sau, ta ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt rất đổi bao dung của chàng, đột nhiên ta không còn chút cảm giác vui vẻ nào nữa. Ta biết, trong lòng chàng rất yêu ta, nhưng lúc nào cũng thích nói mấy câu khiến người ta tức giận. Như ban nãy đó, nói cái gì mà “Ta trái ngược với em”, như thế chẳng phải là chàng muốn nói “Sau khi em biến mất, việc ta chờ mong nhất trong ngày chính là khoảnh khắc mở mắt buổi sớm mai, nhất là sau khi mơ thấy em” sao?

Chờ đã.

Tại sao khi ta biến mất rồi, chàng lại chờ mong khoảnh khắc tỉnh giấc mỗi sớm mai?

... Là vì, chờ đợi ta sống lại sao?

... Là vì... Mỗi lần tỉnh giấc, thời khắc ta sống lại sẽ rút ngắn một ngày sao?

Nhưng, chàng phải biết, không bao lâu sau khi ta thức tỉnh, thậm chí còn chẳng chờ được đến khi ta thức tỉnh, tuổi thọ có hạn của chàng sẽ cạn...

Nếu ý tứ của chàng thật sự là như thế, vậy thì khoảng thời gian chàng đếm ngược để chờ ta hẳn phải bắt đầu từ sau khi buổi Hoàng hôn của các vị thần kết thúc, kéo dài mãi tới cái ngày đông mà ta sống lại năm 2969 của kỷ nguyên Trùng Sinh.

Thế nên... tưởng niệm thể của chàng mới duy trì được lâu đến vậy?

“Odin.”

“Sao?”

“Ban nãy chàng nói chàng ngược lại với em là bởi vì đợi em thức tỉnh sao?”

“Ừ”, chàng xoa đầu ta, “Thông minh lên rồi đấy”.

Trong giây phút ấy, ta đột nhiên biết bản thân mình ngu ngốc đến nhường nào, từ khi quen biết chàng tới nay chẳng mấy khi ta suy nghĩ cẩn thận về ý tứ trong những lời chàng nói, cả ngày cứ suy tính cách nào có thể khiến chàng nói ra câu “Ta yêu em”, nhất là sau khi thấy Thor và Jarnsaxa tình tứ anh anh em em, ta

lại càng muốn thúc ép chàng, đã thử không dưới năm mươi cách để chàng nói, nhưng chàng chưa bao giờ mắc lừa, ta còn vì thế mà đem lòng giận dữ.

Nhưng lúc này ta lại thấy, chàng có nói câu ấy hay không, đã không còn quan trọng nữa rồi.

... Có điều, đây là giới hạn lớn nhất của ta, vấn đề tiếp theo tuyệt đối ta sẽ không nhượng bộ chàng.

Ta nắm lấy tay chàng, nở một nụ cười nham nhở:

“Trong năm mới nhất định phải trao cho người thân thiết nhất vài lời chúc phúc. Thế nên, năm nay nhất định chàng phải nói cái gì đó mới được.”

Lúc này, trên nhành cây mới nhú của Cây thế giới, những phiến lá rực rỡ đủ sắc màu, chói mắt, giống như vì sao lấp lánh đang lay động giữa đêm đen.

Phía trên cây đại thụ này, vài làn khói mỏng lững lờ bay lên, bắn ra những tràng pháo bông rực rỡ giữa không trung, giống hệt như những năm trước đó, nổ rộ, lụi tàn, mặc dù ngắn ngủi, nhưng lại mang đến cho đêm tối tầm thường vẻ mỹ lệ huy hoàng.

“Được rồi, ta chỉ nói một lần thôi, nghe không được ta cũng không nhắc lại đâu...”

Tuyết lớn như lông vũ trắng phau bay lượn khắp trời, sương sớm nhiều màu, đèn đuốc nơi Thần giới, cánh bướm vàng cùng với những con đom đóm... giống như tất cả những thứ đẹp đẽ nhất trên thế giới này đều tụ lại nơi đây...

Odin dịu dàng nở nụ cười, cúi đầu, để lại bên tai ta lời chúc phúc.

Dưới bầu trời đêm ngập tràn tinh tú của Asgard, trong giây phút ấy, dường như cả tháng năm trở thành thần thoại động lòng người.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/loi-chuc-phuc-cua-odin>